YANGIN MAVİSİ SERİSİ - 1

Kuzgun

"Gözümün bebeği onu benimsemiş gibiydi..."

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI ▶
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

2. BASKI

BİNNUR NİGİZ

Parola yayınları

YANGIN MAVİSİ I

Kıvılcım

PAROLA YAYINLARI

TEŞEKKÜR

Bir kitabın son cümlesini yazmak, ilk cümlesini yazmaktan çok daha sancılı bana göre. Hoş bu bir son değil, bu daha bir başlangıç. Sıraç Karayel'i 02.01.2015 tarihinde yazmaya başlamıştım, o benim kaleme aldığım ilk adam. Yangın Mavisi benim en zor zamanımda kaçıp saklandığım, kendimce kurduğum o küçük dünya ve yayınevimin öncülüğünde sizler de bana bu küçük dünyada eşlik ettiniz.

Öncelikle babam Fethi Özdemir olmasaydı, bu kitap asla var olmazdı. Onun bana belki de en büyük armağanıydı bu kitaba başlarken hissettirdikleri. Ruh, hislerden beslenir. Benim en büyük besinim her zaman hislerim oldu. Ve annem... Mürekkebim annemin gözyaşlarıydı. İlk kez yazmaya karar verdiğimde kulağımı gıdıklayan ninniydi onun gözyaşları. Yani okuduğunuz her satırda, bir annenin gözyaşları vardı. Yani bu satırlar gerçek bir yangındı.

Başta yayınevim olmak üzere; güzeller güzeli anneme, güzel gözlü babama, canım kardeşime, sultanlar sultanı anneanneme, bir dededen fazlası olan pamuğum dedeme, hisleriyle hislendiğim canım teyzeme, yüreği de en az sesi kadar güzel olan enişteme, yeşil gözlerini kıskandığım dayıma, minik oğlunun adını kitabımın başrolüne verdiğim canım abime, her zaman yanımda oldukları için Mualla'ma, Sena'ma, Merve'me, Dila'ma, Esma'ma, Nisanur'uma, Hilal'ime kapak görseli seçerken tüm kaprislerime katlanan Merve Balkış'a, editörüme ve facebook grubumuzda gıybeti elden bırakmadığımız tüm minik şeytanlarıma çok teşekkür ediyorum... Ben bir ağaç tutuşturdum, ağaç yavaş yavaş yanarken sizi tanıdım, minik şeytanlar. Bakın, şimdi orman yanıyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Mayıs

Hayır, hayır! Aylardan Mayıs değil, adım Mayıs.

Adının tam zıttı bir soğukluğa sahip, yazdan nefret ederek, kışa sığınan bir kızım.

On yedi yaşındayım. On sekizime girmeme az kaldı. Benden bir yaş küçük bir erkek kardeşim var, kıvırcık saçları ve sosyal yaşantısıyla yüzü tıpkı benim bir kopyam gibi olsa da, tamamen farklı iki insanızdır Temmuz'la.

Ah, evet. Onun adı Temmuz ve hayır anne ile babamızın aylarla bir alıp veremediği yok. Aslında adlarımız konusunda biraz da kolaycılık yapmış olabilirler sanırım. İşkilleniyorum, çünkü her nedense Temmuz, Temmuz ayında doğdu, ben de Mayıs ayında. Fazla uğraşmak istememiş olsalar gerek.

Babam Fetih Karamaça'yı yaklaşık üç yıl önce akciğer kanserinden kaybettik. Buruk bir hayat hikâyem elbette yoktu, babamı kaybetmem dışında. Kendime acıyan biri olmadım hiçbir zaman, birinin bana acımasını da istemedim. Neticede babasını kaybeden tek çocuk ben değildim, öyle değil mi? Üstelik babamın bize armağan ettiği dışarıdan bakan insanların mükemmel olarak adlandıracağı ama benim için olmasa da olur türünden bir hayat yaşıyoruz. Annem Ceren Karamaç'a hariç. Çünkü o bir süredir yaşamıyor. Babamı kaybettikten sonra hayatına tek bir adam dahi almadığı gibi, gözü bizden başka hiçbir şeyi görmeyen bir kadın olup çıkıvermişti.

Maddi durumumuz günümüz Türkiye'sine şöyle bir göz attığımızda, gayet iyiydi. Babamın son nefesine kadar bizim için yaptığı yatırımların meyvesini yiyorduk. Annem de bu meyvelerin çürümemesi için babamdan yadigâr şirketi yönetiyordu.

Lisenin son yılında olduğum için sınav stresi göz önünde bulundurulmuş, son sınıflar için okula gelme zorunluluğu kaldırılmıştı. Yoklama alınmadığı halde okula giden bir Mayıs düşünün. Fakat evde yapacak hiçbir şey bulamayıp, ruhumun kenarlarını törpülediğim için okula gitmek bana daha eğlenceli geliyordu. Tüm gün bomboş ruhların ego tatmini için o mağaza senin, bu mağaza benim, şu alışveriş merkezi hepimizin kafasıyla gezmektense, okula gidip arkadaşlarımla vakit geçiriyordum. Tamam, sarırım arkadaştık.

Tabii ki zorunlu olmadığı halde okula giden tek enayi de ben değildim. Küçük bir arkadaş grubu oluşturduğumuzu düşündüğüm kişiler de aynı benim gibi okula gelmeye devam ediyorlardı.

Bilirsiniz, bazı ruhlar kendi kendini katletmeyi sever.

"Arkadaşların seni bekliyor, Mayıs."

Bu sesin sahibi anneanne saydığım biricik Durkadın Sultan'dı. Zamanında annemi büyüten Durkadın Sultan, şimdilerde Temmuz ve benim peşime düşmüştü. Ondan sıkıldığım falan yoktu, ilgi manyağı bir kız değildim ama Durkadın Sultan'ın bana duyduğu katıksız sevgiden haz almadığımı da söyleyemezdim. Yatağımın üzerine bıraktığım çantamı alıp, ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamadan koşarak odadan çıktım. Bağlamadan indiğim bağcıklarımın başıma dert açacağı zaten belliydi.

Bağlamadığı bağcıkları yüzünden merdivenlerden aşağı yuvarlanan ve 206 kemiğinin 206'sını da kıran lise öğrencisinin dramı. Derin araştırmalar sonucunda genç kızın iskeletinde sağlam bir kemik parçasına bile rastlanamadı.

Ne manşet ama! Yaklaşık iki merdiven sonra kendi lanetimin ayağına takılarak on merdiven kadar kıç üstü kayarak düştüm. Buna yuvarlanmak da diyebilirdiniz. Hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktıktan sonra sızlayan kalçamı düşüncelerime en uzak duran kapının içine tıktım ve bağcıklarımı bağlayıp koşmaya devam ettim.

Pekâlâ, soğuk nevale yanımın yanına bir de sakar sıfatını ekleyebilirdiniz.

Çıkış kapısına yöneldiğimde, kafamın içindeki buzlar çözülmeye başlamıştı. Kapının pervazında duran Durkadın Sultan'ın yanında dikilen arkadaşlarıma kısaca göz gezdirdikten sonra Durkadın Sultan'ın yanağına benim gibi birinden beklenilmeyecek türden sulu bir öpücük bıraktım.

"Bir kez olsun beni Durkadın Sultan'ı öptüğün gibi öpmedin, hayırsız" dedi Deniz, harflerinden alay damlayan bir sesle.

Deniz ile ortaokuldan liseye kadar uzanan bir arkadaşlığımız vardı. Kendime yakın hissettiğim ya da yalnızca öyle olduğunu sandığım sayılı insanlardan biriydi. Tanıdığım en çapkın kızlardan birisi olduğunu saymazsak, ona her şeyini emanet edebilirdiniz. Bir erkek arkadaş dışında tabii ki...

Buzdan bakışlarımı Deniz'e çevirirken, gözlerimi devirmeden edememiştim. Onun koluna girip kapıdan dışarıya doğru çekerken, en son ne zaman içten bir şekilde gülümsediğimi sorguladım. Soru işaretleri alnımdan aşağı sarkmış, noktalı kuyruğuyla gözüme çarpıyordu.

Babamı kaybettiğimden bu yana ne zaman içten gelerek, samimi bir şekilde gülümsemiştim ki?

Fakat güçlü olmak zorundaydım. Babasını kaybeden ilk insan olmadığım gibi, son insan da değildim. Dünyaya yeni gelen her bebek, bir kişinin kaybı olacaktı ileride. Kaybı olan kişinin de kaybı olacağı biri vardı mutlaka. Kısır bir döngüde yuvarlanıyorduk.

Deniz, Ezgi, Buse, Baki, Ayşenur ve Yiğit ile okula gitmek için evden ayrılırken, Durkadın Sultan bahçe kapısından çıkana kadar bizi izledi ve bize el salladı. Okul çok uzak bir mesafede değildi ve neredeyse her sabah bu kadro tarafından evden alınırdım. Ezgi ve Baki uzun zamandır birlikteydiler, bu grubun bir aşk böceği varsa kesinlikle bu ikisiydi. Ayşenur en sakinimiz, Buse ise onun tam tersiymişçesine en haşarımızdı. Ayşenur'un dünyası çözdüğü testlerken, Buse'nin dünyası moda dergileri ve alışveriş merkezleriydi. Yiğit... Onu es geçsek olmaz mı?

Pekâlâ. Yiğit'e gelince... Yiğit benim dört yıllık lise hayatım boyunca belki de sevdiğim tek adamdı. Ona karşı hissettiklerim, diğerlerine karşı hissettiklerimden çok daha farklıydı. Tek sorun: Yiğit arkadaş grubumuzdaki tüm kızları kız kardeşi olarak görüyordu.

Bir insanın çaresizce hayalini kurmak çok acı, değil mi? Olmayacağını bile bile.

Beynimi istila eden kelimeler anlamını bulmak istiyor, bulamadan beynimin kulvarların da sürüklenerek kapıldıkları akıntıda boğuluyorlardı. Okulun önüne geldiğimizde boş sokakta bir telefonun melodisi yankı uyandırdı. Bu melodiyi tanıyordum, Yiğit'in hiç susmayan telefonun meşhur melodisiydi bu.

Omzumun üstünden Yiğit'e bakarken, okul pantolonunun arka cebine koyduğu telefonunu çıkardığını gördüm. Meraklı gözlerle onu izliyordum. Telefonu açıp kulağına götürdüğünde, içimde kabaran merak mideme artçı dalgalar göndermeye başladı.

Yüzündeki o yıkılmaz sert ifade, telefonu açmasıyla birlikte parçalara ayrıldı ve yüz hatları anında yumuşadı. Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Akşam görüşürüz o zaman" dedi ve telefonu kapattı. Bu dört kelimeden başka hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen, yüzündeki sert duvarı

kıran çekicin kime ait olduğunu bilmek istiyordum. Üstelik neden akşam görüşeceklerdi ki?

Okul kapısından içeri girerken, adımlarım farkında olmadan hızlanmıştı. Öfke damarlarımda yürüdü ve yürürken beni de hızlı yürümeye sevk etti. Kendi kendime gelin güvey olmuyordum, buna hakkım olmadığını da biliyordum ama gözümün önünde olması göğsümdeki sancıyı tetikliyordu.

Neyse...

Neyse kelimesinin içinde kaç tane ana avrat gizli, biliyor musunuz?

Küfürlü düşüncelerime dur deyip, birkaç adım daha attıktan sonra yavaşladım ve omzumun üstünden arkama baktım. Bana doğru ağır adımlarla geliyorlardı ve sebepsiz yere hızlanmama hiç tepki göstermemişlerdi. Biri bile "Neden beklemiyorsun? Bir sorun mu var?" diye düşünüp hızlanarak bana yetişme zahmetinde bulunmamıştı. İfadesiz bakan gözlerime çektiğim perdeyi kaldırmadan dönüp onlara doğru yürüdüm ve tekrar Deniz'in koluna girdim. Her ne kadar beni önemsemeseler de, yalnız olmak istemiyordum. Yalnızlığın çürük acısına aşina damağım, bir daha bu tadı almak istemiyordu.

Yalnızlık, girdiği kalbin çürümesini bekleyen bir leş kargasıydı.

"Akşam parti var, ona göre hazırlan" dedi Deniz, gülümseyerek. Adımlarım tamamen yavaşladı ve koluna girdiğim Deniz de benimle birlikte yavaşlamak zorunda kaldı. Soru dolu gözlerle Deniz'e baktığımda, açıklama gereği duymuş olacak ki, "Akşam tüm son sınıflar toplanıp partileyeceğiz. Baki ve Yiğit mekânı ayarladılar" dedi ve beni çekiştirerek adımlarımı hızlandırdı.

Her şeyi en son öğrenen üye ben olmak zorunda mıydım? Ama en azından kalbimin üstüne bir kova buzlu su dökülmüş gibi rahatlamıştım çünkü az önceki acıyı ancak o kadar soğuk bir su hissizleştirebilirdi. Ya da ben abartıyordum. Yiğit'in tele-

fonda konuştuğu kişi muhtemelen partiye katılacak olan arkadaşlarından biriydi, özel bir buluşma söz konusu değildi yani.

Bomboş sınıftaki alanımıza enayi levhası asmışız gibi bize bakan sıralarımıza yerleşirken, bakışlarım pencereden dışarıya döndü ve soluk mavi gökyüzünün kasvetli rengine göz gezdirdim. Sırama yerleşip, sosyal medya hesaplarımda turlarken, Temmuz'un yaptığı yer bildirimine kaşlarımı çatarak baktım.

Temmuz'la aynı lisedeydik ve o bir alt sınıftımdı. Devamsızlığın on güne indirildiğinden haberi yok muydu bu çocuğun?

Kime: Temmuz "Neredesin sen, küçük fare? (08.43)"

Temmuz'un cevabını beklerken, göz ucuyla hemen yan sırada yan yana oturan Baki ve Yiğit'e bakıyordum. Baki ile yan yana durmuşlar, aynı telefonun ekranındaki şeye ilgiyle bakıyorlardı. Yüzümü buruşturma isteği uyandıran düşünce o kadar netti ki; "Onlar hormonları tavan yapmış liselilerdi."

Kimden: Temmuz "Ablam kadar enayi değilim. Yok yazılmadığı halde hangi mal okulda takılabilir ya? (08.45)"

Kime: Temmuz "Anneme mi haber vereyim? Tamam, canım, hemen haber veriyorum. Sen yeter ki iste. Kan emici, sülük. (08.48)"

Kimden: Temmuz "İltifat ediyorsun. (08.52)"

Telefona ateş eden gözlerimi telefondan çekip, telefonumu çantama yerleştirdikten sonra, kafamı sıraya koydum ve yanağımı tahtaya yasladım. Uykum vardı ama biraz olsun Yiğit'i görebilmek için gözkapaklarımı zorlayan ve indirmem için bana zorbalık eden bu eziyete katlanabilirdim. Altın kural: Sevdiği erkek ile aynı okulda olan kız için okul her zaman cennettir."

Yanağım sırada onu izlemeye devam ederken, Yiğit bir anda bakışlarını bana doğru çevirince, irkilir gibi olsam da, yüzümde kas oynamadı. Organlarımın tuttuğu ritim o kadar tutarsızdı ki, her bir uzvum farklı telden çalıyordu şu an.

İçimdeki paniğe rağmen, dışarıda durgun bir tavırla dikkatli bir şekilde onu izlemeyi sürdürdüm. Kahverengi ile altın rengine çalan gözlerini gözlerime kilitledi ve bir süre dikkatle beni izledi. Yüzü ifadesiz olmasına rağmen, sakin gözleri gözlerimde bir şey görüyormuş gibi parıldıyordu.

Sanki o gözler, gözlerimin arkasındaki gerçekleri pençelerini geçirerek köşeye sıkıştırıp, katledebilirmiş gibi. Gözlerinin sesi vardı da, arkasında dikilen kelimeleri gözlerime iletiyordu sanki. Gözlerimiz konuşuyordu. Sertçe yutkunduktan sonra gözlerimi devirdim ve bakışlarımı onun radarından uzaklaştırarak, farklı bir şeye konsantre olmaya çalıştım. Açık kahve gözlerinin hâlâ üstümde olduğunu hissedebiliyordum, yüzümün derisini sıyıracak bir dikkatle beni inceliyordu ve bu kalbimin kan değil, panik pompalamasına neden oluyordu.

Beni kardeşi gibi gördüğünden emindim ama bazen bana öyle bakışlarını yakalıyordum ki... Bir an bana ilgisi olduğunu düşünebilecek kadar ezikleşiyor, sonra da bu boktan durumuma gülüp geçiyordum.

Teneffüs zili çaldığında derslerimiz boş geçmesine rağmen sanki bu zil sesini bekliyormuşuz gibi sınıftan çıkıp kantine indik. Okulun alt katındaki bahçede küçük kantin tarzında bir kafeteryamız vardı. Kantinin geniş alanında birkaç masa vardı. Masalardan bir tanesine yerleştiğimizde, gözlerim okulun tellerini aşarak sokağa kaydı ve bir süre cansız görünen sokağı izledim. Deniz sağımda, Ayşegül solumda oturuyordu ve hemen karşımda Yiğit tek başına, Baki ile Ezgi ise aynı sandalyenin üstünde kucak kucağa oturuyorlardı. Buse bir köşede dergileri karıştırırken, Yiğit'in gözleri hâlâ üstümdeydi. Bugün beni diğer günlere nazaran daha fazla izlemişti. Yoksa ona olan ilgimi çok mu belli ediyordum? Endişe karnımda çiçeklendi ve kafasını kaldırıp cevap bekleyen gözlerle yüzüme baktı. Benden şüpheleniyor olabilir miydi?

Yiğit, "Akşam ne giyeceksin?" diye sordu, bir anda. Sesinde görünmez iğneler vardı ve tenime sürtünmüştü.

"Bilmem" dedim, umursamaz görünmeye çalışarak. "Eve gidince bakarım bir şeyler." Yüzümde ifadesizliğin birçok tonunu taşımanın verdiği rahatlıkla cevap vermiş olsam da, midemde davul çalan o his hiç geçmeyecek gibi beni ele geçirmişti.

Masada bir sessizlik hâkim oldu. Yiğit'in dikkatli bakışlarından kurtulmak adına kendime bir tost sipariş ettiğimde, masada ikimiz hariç herkes bir şeylerle ilgileniyordu. Deniz telefonuyla, Buse moda dergisiyle, Ayşenur testleriyle ve Baki de Ezgi'nin boynuyla. Yiğit bir bardak çay söyledikten sonra, bakışlarımı Deniz'e çevirdim. Sırtıma ağır gelen bu aşkın yükünü hafifletmek için Deniz'le konuşsam, rahatlar mıydım? Deniz halimden anlar mıydı? Kaç yıldır arkadaştık ve şu ana kadar sır veren taraf yalnızca o olmuştu. Ben her zaman dinleyip, ona akıl veren taraftım. Zaman zaman onunla hiçbir şey paylaşmadığım için bana kızar, benim bir sır küpü olduğumu söylerdi. Hatta sessizliğim yüzünden onu sevmediğimi, ona güvenmediğimi düşündüğü bile olmuştu.

Onu seviyordum fakat insanları sevmiyordum. Bu değişik bir şeydi.

İnsanlara olan güvensizliğimi etrafımdakilere yansıtıyordum. Ben bir aynaydım belki de... Belki de gördükleri güvensizlik kendileriydi ve beni kendileriyle yargılıyorlardı.

Tostum geldiğinde düşüncelerimden arınıp, tostumdan bir ısırık aldım. Yanında içecek bir şey sipariş etmediğim için anında pişmanlık duyarken, Yiğit az önce sipariş ettiği çayından iki yudum alıp, bardağı önüme doğru itti. Önüme koyduğu birkaç yudumu alınmış ince belli çay bardağına baktıktan hemen sonra bakışlarımı ona çevirdim. Gözleri üzerimdeydi, ifadesiz yüzünde tek bir mimik dahi oynamıyordu. Tamam, normalde de çok yumuşak, aydınlık bir yüz ifadesine sahip değildi fakat bugün diğer günlerden daha farklı bir ifadeye sahipti. Sanki bir şey olmuştu da, bize anlatmıyordu. Ruhsuz bakan soluk mavi gözlerimi onun üzerinden çekip, dumanı tüten çaya çevirdim. "Teşekkür ederim" derken, sesim ilk kez bu

kadar cılız çıkmıştı. Tıpkı küçük yavru bir kedinin sevilirken çıkarttığı o narin mırıltı gibi. Yiğit cevap verme gereğinde bulunmadı ama gözlerinin baskısını üstümde hissedebiliyordum.

Çay bardağını dudaklarıma değdirirken, içimdeki tüm duygular nefesini tutmuş, bana bakmaya başlamıştı. Biraz önce onun dudaklarına temas eden çay bardağı, şimdi benim dudaklarıma ev sahipliği yapıyordu ve bu içimdeki heyecanın tıpkı topraktan kafasını çıkaran bir fidan gibi filizlenip yeşermesine neden oldu. Akşam yapılacak olan partiden konuşulmaya başlandığında, konunun dışında kalmış gibi hissediyordum. Kendimi tostuma verip, ağır ağır yerken, bu huyun beni yıllar geçse de terk etmeyeceğini fark etmiştim. Küçüklüğümden beri yavaş yerdim ve bunun tek nedeni elimdekinin çabuk bitmemesiydi. Hiç bitmeyecekmiş gibi. Sonunda tostum ile olan mücadelemde kazanan taraf ben olduğumda, tostun çöpünü de alıp bahçe tellerinin dibinde duran çöp kovasına yöneldim. Çöp kovasının önünde dikildiğimde, aklım hâlâ çay bardağındaydı. İkimizin dudaklarının temas ettiği o çay bardağında.

Acaba onu çantama atıp eve mi götürmeliydim?

Çöpü atarken bu düşünceler benim kolay kolay kıvrılmayan dudaklarımı, silik bir kıvrımla yukarı bükmüştü. Tam arkamı dönüp, masaya dönecektim ki, bir çift gözün üstümde olduğuna dair yakıcı bir hisse kapıldım. Sanki bir karaltı hemen önümden geçmiş, geçerken ruhuma çarpmıştı. Uğursuz bir his içime otururken, kaygılı bakan gözlerim okulun dışını taramaya başladı. Ansızın dibine çekildiğim bu tehlike sanki bir köşede beni izliyor, beni avucunun içine alıp karanlığına çekerek yutmak istiyordu. Son zamanlarda sık sık yaşadığım, ama aslında sanki yıllardır yaşıyormuşum da son zamanlarda dikkatimi çekmeye başlamış gibi gelen bu olay, saç diplerime kadar ürpermeme neden oldu.

Bu tamamen psikolojik bir olay olabilirdi, kafasında bir şeyler kuran bir kız değildim ama son zamanlarda içinde

bulunduğum baskıdan dolayı böyle bir hisse kapılıyor olabilirdim. Yine de pürdikkat etrafı incelemeye devam ettim, yokluğundan emin olduğum yabancı gözlerin varlığını taradı bakışlarım. Karanlıkta kalmış ara sokağa dikkatimi verecektim ki, arkamda saçlarımın arasından sızıp ensemi okşayan yabancı bir nefesle irkildim. Karnıma giren kramp ve sersemleyen uzuvlarımla kaskatı kesilirken, büyük bir panik bedenimde dalgalanmaya başladı.

Aniden arkama döndüğümde, bu nefesin sahibinin Temmuz'dan başkası olmadığını gördüm. Tehditkâr bir tavırla attığım mesajdan etkilenmiyor imajı çizse de, etkilenmiş ve okula geri dönmüştü. Beni korkutmak gibi bir amacı olup olmadığından emin değildim ama yüklenen adrenalin yüzünden tepeme çıkan sinirlerim, ona bir tane geçirmeden tepemden aşağı inmeyeceğe benziyordu.

Sertçe omzuna vurduğumda, benden daha uzun olduğu için kafasını eğerek, "Ne yapıyorsun be?" diye çemkirdi. Bir erkeğe göre fazlasıyla uzun olduğunu düşündüğüm kıvırcık saçlarını parmaklarının tarak görevi görmesini sağlayarak başının arkasına doğru itti ve okul gömleğini zorlayan pazıları şişti. Baygın bakışlarını benden çekip, gözlerini devirirken, "Bu aralar çok ürkeksin. Geldim işte, oldu mu çok sevgili ablacığım?" diye sordu, sesinde tükenmişlik sendromu vardı.

Ve evet haklıydı, bu aralar tanısını koyamadığım bir ürkeklikle savaşıyordum.

Aslında onunla iyi anlaşmak, deyim yerindeyse arkadaş gibi olmak istiyordum ama benim de birtakım sorumluluklarım vardı. Onun iyi olduğundan emin olmalı, onu korumalıydım. Temmuz, henüz ehliyeti olmadığı halde araba kullanıyor, üstüne üstlük bir de araba yarışlarına katılıyordu. Kelimenin tam anlamıyla bela çekmeyi seven, tehlikeli bir yakışıklılığa sahip olduğu için kızları parmaklarının ucunda oynatan bir modeldi. Ayrıca son zamanlarda alkollü mekânlara girip çıktığını öğrenmiştim Baki'den.

"Oldu!" Önüme dikilen sırık kardeşimi yavaşça itip, masaya yöneldim. Onunla tartışmaya niyetim yoktu. Buradaydı, iyiydi ve bu bana yeterdi. Geç kâğıdı almayı akıl ettiğini umarak sandalyemi çekip oturduğumda, Baki'nin koyu kahverengi bakışlarının radarına takıldım. Kafamın içindeki çanak çömlek sesini kesen, onun tok sesi oldu. "Neredeydi bu zibidi?" diye sordu, çenesiyle çöp kovasının önünde dikilen erkek kardeşimi işaret ederek.

"Sonuç itibariyle şu an burada. Sen işinden olma" dedim iğneleyici bir sesle. Zira şu an Ezgi'nin boynuyla olan münasebetini yarıda kesmek zorunda kalmıştı. Baki ona atılan taşın farkına belki varmış, belki de varmamıştı ama çok sürmeden Ezgi'nin boynunda sürdürdüğü kazı çalışmasına kaldığı yerden devam etmeye başladı. Zil çoktan çalmış, biz hariç tüm öğrenciler sınıflarına dağılmaya başlamıştı.

Bir yanım artık Yiğit'e açılmam gerektiğini söylese de, diğer yanım bu fikri kafamdan da, kalbimden de söküp atmam gerektiği taraftarıydı. Düşüncelerimin üstüne bir sofra bezi serip, kelimelerimi üstüne dökerken, bu kelimeleri oluşturacağım cümleleri nasıl onun iştahına sunacağımı düşünüyordum.

Buse'nin dudaklarından dökülen üflemenin rüzgârını yüzümde hissederken, bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. "Ya benim giyecek hiçbir şeyim yok!" diye cırladı, ince sesiyle. Dolabında yedi sülalesine yetecek kadar kıyafeti olduğunu bildiğimden, gözlerimi devirmekle yetindim. Çünkü bunu ona söyleyecek olursam, yine cinsiyetimden emin olmadığını ve soyunmam gerektiğini söyleyecekti.

Deniz gözlerimi devirdiğimi fark edince kıkırdadı ve bana yönelik kelimelerini sanki Buse'ye söylüyormuşçasına ortaya serdi. "Alışverişe çıkalım?"

"Ay gerçekten mi?" diye bağırdı Buse, istediği tam olarak buydu çünkü.

Deniz'in bu tamamen beni çıldırtmak için ortaya sun-

duğu dahiyane fikrine ayaklarıma kara sular inene dek alkış tutmak istiyor olsam da, yaptığım tek şey masadan yavaşça kalkıp, sessizce oradan uzaklaşmak oldu. En nefret ettiğim şeyler listesinin başında ipi göğüsleyen madde Buse ile yapılan alışverişti. Sizi kanser edebilir, bir süre sonra tıpkı bir embesil gibi etrafa bomboş bakışlar atarak bir yardım eli beklemeye sevk edebilirdi.

Yavaş adımlarla tırmandığım merdivenleri bitirip, sınıfa yöneldiğimde, sınıfa giden uzun koridorda in cin top oynuyordu. Sınıfların kapısı kapatılmış, hafif bir uğultu halinde ders başlamıştı. Müdür odasından çıkan Şemsettin Hoca ile kısaca selamlaştıktan sonra boş sınıfa girdim ve sıraya yöneldim. İçi boş denebilecek kadar hafif olan çantamı tek omzuma atarken, boş bakan gözlerim tekrar pencereyi odağına aldı ve her an yağacakmış gibi duran kasvetli gökyüzüne, kasvetli gözlerimle kısa bir selam verdim.

Karınca adımlarıyla sınıfın çıkışına yöneldiğimde, aniden kapıda beliren Yiğit dudaklarımdan firari bir çığlığın dökülmesine sebebiyet verirken, ruhumdan tutun da dizlerime kadar titrediğimi hissettim. Zaten evhamıma yenik düşüp izlenildiğimi düşünüyordum, bir de bu, olayın tuzu biberi olmuştu.

"Ne yapıyorsun, Yiğit yaa!" diye hırladım, dişlerimin arasından. "Ödüm koptu!"

İlk kez ona karşı böyle çıkıştığım için duraksamış, bir süre ne yapacağını bilemez bir şekilde gözlerimin içine bakmıştı. Kapıdan içeri bir adım atarak, elini ensesine götürdü ve ince boynunu yavaşça ovalarken, bakışlarını benden kaçırdı. Yüzünde mahcup bir tebessüm çiçeklenmiş, bu tüm korkumu kavanoz gibi patlatarak kırıklar halinde yerlere sermişti.

"Korkuttuğum için özür dilerim." Bakışlarını tekrar bana çevirdi ama göz göze geldiğimizde duraksayarak gözlerini benden alıp, sıralara döndürdü. Ensesini ovmaya devam ediyordu. "Şey... Akşam sana bir şey söyleyeceğim, tamam mı?"

Tam cevap verecekken, bana bakmadan sırtını dönüp ışık

hızıyla sınıfı terk etti. Bu hali tamamen onun benliğine aykırıydı ve bana ciddi anlamda tuhaf gelmişti. Düşüncelerimi taşıyan karadelik aralandı ve birkaç gereksiz fikri önüme sunup, beklenti dolu gözlerle yüzüme baktı. Ama bu fikirlerden hiçbirinin aslı astarı olamazdı. Düşündüğüm şeyin olma ihtimali yoktu, hayal kurmak insanı yalnızca incitmeye yarayan bir intihar biçimiydi.

Öldürmüyor, sakat bırakıyordu.

Onun kaybolan siluetinin toz zerreciklerinin uçuştuğu kapıya bakarken, bir süre olduğum yerde öylece yalı kazığı gibi dikildim. Adımlarıma düşen çığlık, nabzımı da hızlandırmıştı. Omzumdan kayan çantamı düzelttikten sonra derin bir nefes aldım ve sınıftan çıkıp, okulu terk ettim. Okul kapısından çıkana kadar düşündüğüm şeyler, hayal kurmamam adına kendime koyduğum kuralın üstünde tepiniyor, bu kuralı çiğniyordu.

Eve giden yolda sallanarak yürürken, çevremden geçip giden insanları göz ucuyla süzüyor, yüzlerine geçirdikleri maskelerin altında sakladıkları ruhların kıvamını merak ediyordum. İnsanlara karşı önyargılıydım ve onların da bana karşı önyargılı olduklarından hiç şüphem yoktu. Üstelik sırtımda gezinen yetişkinliği de aşıp, yaşlılık evresine girmiş yabancı gözlerin tam olarak neremde dolaştığını bildiğimden, asla insanlara ısınamayacaktım.

Rahatsız bir şekilde boynumu çıtlatarak daha boş olan bir ara sokağa girdim ve insansız hava sahasının rahat oksijenini ciğerlerime doldururken, adımlarımı yavaşlatıp düşünmek için kendime zaman tanıdım. Zaten gri ve kasvetli bulutlarla örtülmüş olan gökyüzü, sanki bu sokağı bilerek es geçmiş ve ışığından mahrum bırakmıştı. Sokak ışıksızlığına feryat edercesine cızırtılı lambalarından bir tanesini yakmıştı. Turuncu sokak lambasının ışığı yolu kör bir şekilde aydınlatırken, sokak adeta geceyi andıran bir güzelliğin paltosunu üstüne geçirmiş gibiydi.

Tehlikeli bir güzellik!

Sanki bu sokakta beni gözleyen görünmez bir varlık vardı ve ben onun kin kokulu nefesini ensemde hissediyordum. Bu düşünce kanımın damarımın içinde yavaşlayıp, donuklaşmaya başlamasına sebep olmuştu. Kollarımı kendimi korumak istercesine bedenime sararken, okul eteğimi uçuşturan rüzgâr bacaklarımı ısırdı. Bir an önce ana caddeye çıksam iyi olacaktı.

Başıma bir iş gelmeden eve vardığımda, gerginliğimden kurtulmak adına banyonun yolunu tuttum ve kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Duşakabinin dar duvarları arasında zorla nefes alarak duş alırken, suyun tenimi okşaması beni gevşetmeye yetmiyordu. Düşüncelerimi bir kenara itmeye çalışıyor olsam da, ittiğim kenardan iri gözlerle beni izliyorlar ve tekrar kafamın içine girmek için sinsi planlar kuruyorlardı.

Duştan çıkıp kurulandıktan sonra, odama geçmiş ve saçlarımı kurutmuştum. İç çamaşırlarımı, siyah eşofman takımımı ve peluş terliklerimi giyerek odamdan çıkıp Durkadın Sultan'ın yanına indim. Mutfaktan sızan kokulara bakılırsa Durkadın Sultan yine döktürüyordu.

Pıtı pıtı adımlarla mutfak kapısından kafamı uzattığımda, tezgâhın önünde durup, ocağın üstündeki tencereyi tahta kaşıkla karıştıran Durkadın Sultan bana gülümseyerek baktı. "Ne bu sevinç?" diye sordu, yüzündeki gülümseme büyürken. "Yukarıda kıpır kıpırdın, duydum hep ayak seslerini, kuzum."

Tamamen kapıya dayanıp, "Yoo, nereden çıktı bu şimdi?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. Durkadın Sultan imalı bir şekilde iki kaşını da kaldırdı ve "Bana öyle geldi herhalde" dedi. Muzip bakışlarını önünde karıştırdığı tencereye indirirken, mutfağa girip hemen dibinde bittim ve başımı omzuna koyarak tencerenin içine baktım. "Bu çorba kime bu saatte?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. Gözlerini karıştırdığı çorbadan çekmeden gülümsedi. "Annen geldi. İşi erken bitmiş ga-

liba. Biraz rahatsız gibi göründü gözüme, yüzü asık. Sen de biliyorsun iki üç haftadır hep böyle. Bu yoğun tempo hasta etti herhalde onu. Ben de onu iyi edip, biraz sakinleştirebilmek için kendi tarifim olan çorbamdan yapıyorum."

Annemin son zamanlarda biraz sıkıntılı olduğunu fark etmiştim ama çok fazla vakit geçiremediğimiz için sorma şansım olmamıştı. Durkadın Sultan'ın çorbasının sakinleştirmek konusunda ileri seviye bir etkisi vardı, egosunu sevdiğim kesinlikle haklıydı. Onun yaptığı yemekleri hiçbir şeye değişmezdim.

Durkadın Sultan'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, "Ben bir anneme bakayım, Sultanım" dedim, neşeli tutmaya çalıştığım sesimle. Yine de üstüme atılmış ölü toprağının altından konuşuyormuşum gibi çıkan sesim hiçbir zaman gerektiği kadar genç olmamıştı.

Üst katta, benim odamla Temmuz'un odasını geçtikten sonra annem ve babama ait olan odayı bulabilirdiniz ama üç yıldır orası yalnızca annemin odasıydı.

Annem sorunlarını anlatmayı sevmez, ruhundaki düğümleri parmaklarını kanatmak pahasına kendi çözmeyi tercih ederdi. Bizi üzmekten ya da huzursuz etmekten korktuğunu biliyordum, ama ben büyümüştüm ve bir şeyleri benimle paylaşabilirdi. O benim bu dünyadaki tek varlığımdı. Tabii bir de erkek kardeşim.

Annemin odasında bir süre kapıya boş boş baksam da, sonunda tereddüdümü kırıp kapıyı tıklatabildim. "Gel" diye mırıldandı onun narin sesi. Zaten narin olan sesi daha da kısık çıkmıştı. Odanın kapısını aralayıp, kafamı içeri uzattığımda, yatağının üstünde bağdaş kurarak oturmuş, hemen karşısındaki duvarı izliyordu. İçeri girdim. Solgun yüzü güzelliğini gölgelendirmeye yetmemişti. Ona özeniyordum, onun gibi olmak istiyordum.

O benim hayranı olduğum tek insandı.

Bakışları omzunun üstünden yavaşça bana döndüğünde, soluk bakan ve benim gözlerimle aynı renk olan mavi gözlerindeki yorgunluğu avuçlarımda hissettim. Belli belirsiz gülümsedikten sonra tekrar bakışlarını duvara çevirdi. Annemin odası evin belki de en güzel yeriydi, zevkli bir kadındı ve makyaj masasının önündeki her şeyi aşırmak istiyordum. Küçükken onun topuklu ayakkabılarını giyip, rujlarını dudaklarım hariç her yere bulayarak dans ederdim, hiçbir zaman bana kızmamıştı rezil ettiğim pahalı rujlar için.

Hemen yatağın ucuna oturup, "Anne?" diye seslendim. "Neyin var, Kraliçem?"

Derin bir nefes alarak tekrar bana baktı ve şefkatli kollarını açarak beni kollarının arasına çekti. Hiç düşünmeden anında kollarının arasındaki yerimi alırken, başımı onun huzurlu göğsüne yasladım ve annem çenesini saçlarıma bastırarak beni kokladı. Kürek kemiklerime bastırdığı narin parmaklarıyla, beni içine sokmak istercesine sarıp sarmalamıştı.

"Bir şeyim yok, annem. Neyim olacak ki? Kırığım biraz, havalardan sanırım."

"Başka bir şey yok yani?" diye sordum, çenemi göğsüne bastırıp alttan alttan ona bakarken. Kafasını yavaşça eğdi ve gülümseyerek yüzüme baktı. "Yok bir şeyim minnoşum."

"Büyüdüğümü biliyorsun, değil mi? Çok yakında on sekizime gireceğim. Temmuz'dan istediğini saklayabilirsin ama ben senin kızınım. Anneler kızlarına her şeyini anlatmak zorundadır." Dudaklarımı büktüm. "Anlatmayacak mısın?"

Annemin dudaklarındaki kırık tebessüm silinmedi. Dudaklarını alnıma bastırıp, "Büyüdün, sıpa" diye mırıldandı. "Fetih büyüdüğünüzü görmek isterdi."

Babamın siyaha çalan koyu kahverengi gözleri, uzun boyu ve zayıf bedeni hatırıma düşünce, biri kalbimi iki avucunun arasına almış, sıkıyor gibi hissettim. "Onu özledim," diye fısıldadım. "Hem de çok."

"Onu özledim" dedi, tıpkı benim gibi. Sevdiği adamdı o. Nasıl özlemezdi ki? "Hem de çok."

Hemen sol duvarda annem ve babamın nikâh fotoğrafları vardı, neredeyse tüm duvarı kaplayacak büyüklükteydi. Bakışlarımı yavaşça fotoğrafa kaydırırken, annem beni biraz daha sıkı sarıp, saçlarımı öptü.

"Anne, neyin var? Bir süredir böylesin."

Derin bir nefes alırken, "Sana bahsetmiştim ya geçenlerde" dedi, donuk bir sesle. "Hani müşteri kaybetmemize neden olan adam."

Dudaklarından dökülenler zihnime ulaştığı an, o adamın kim olduğunu hatırlayıverdim. Mehmet Ali, soyadı her neyse, anneme kafayı takan zengin iş adamı. Anneme duyduğu hastalıklı hisler yüzünden durmadan annemi rahatsız ediyor, şoförümüz Hüsnü Abi'den öğrendiğim kadarıyla da durmadan şirketimize çiçek gönderip duruyordu. İşin komik yanı, çiçek gönderdiği şirketin müşterilerini çalarak, annemi zor durumda bırakıyordu. Hatta birçok kez haddini aşmış, evimize pahalı hediyeler yollamıştı. Temmuz'dan köşe bucak saklayıp, çöpe attığımız hediyelerin haddi hesabı yoktu. Sanırım bizi fakirleştirerek annemi elde edebileceğini falan sanıyordu, hayvan herif! Cidden aşk bir insanın gözünü bu kadar karartabilir miydi? Buna aşk demek bile yersizdi. Acaba evli miydi? Evli bir adam bu tür şeylere kalkışacak kadar karaktersiz olamazdı, sanırım bekârdı. Annemin olduğu gibi çocukları olan bir adamın bu kadar zorba biri olduğunu düşünmek bile istemiyordum, öyle bir adamın çocuklarına kesinlikle acırdım.

"Yine ne yaptı?" diye sordum, anneme çevirdiğim bakışlarımı kısarken. Tanımadığım bir adama karşı içimde söndüremediğim bir nefret ateşi yanıyordu.

"Müşterilerimizden birini daha kaybettik. Şirketin durumu pek iç açıcı değil, sağ olsun her yerden saldırıyor."

"Üzülme," diyebildim, çaresizliğin harflerini yutan cılız sesimle. Diyebildiğim tek şey buyken, nasıl yardım edebileceğimi düşünüyordum anneme. Kendi kendime küfrederken, annemin ince beline sıkıca sarıldım ve yüzümü onun hanımeli ile yasemin çiçeği kokan göğsüne gömdüm. Huzur kokuyordu. "Sen hiç üzülme."

Gözlerimi kaldırıp yüzünü kontrol ettiğimde, soluk bakan gözlerinin dolu olduğunu gördüm. Ağlamıyordu ama biliyordum ki, bu odanın dışına çıktığım anda, kapı aramıza girdiği anda ağlayacaktı. O bir yengeç kadınıydı, duygularına gem vurması imkânsızdı. Onun hanımeli kokusunu içime doldururken, kollarımı yavaşça gevşettim.

Bir annenin gözyaşları şüphesiz ki yangındı çocuklarına.

Yalnız kalmaya, belki bu konu üzerinde belki başka bir konu üzerinde düşünmeye ihtiyacı var gibi görünüyordu. Yalnız kalmak elbette onun da hakkıydı, hatta bu dünyada yalnız hissettiğinin de farkındaydım. Babam ve annemin birbirine nasıl âşık olduğunu görerek büyümüştüm ben. Annemin nasıl bir boşluğun içinde kulaç attığını az çok tahmin edebiliyordum. Sevdiği adam onu bırakmış, dönülmesi imkânsız olan bir yere gitmişti. Nefes alan biri için umut her zaman vardı. Gidenlerin dönme ihtimali hep vardı fakat ölenler için aynısını söylemek mümkün değildi.

Çünkü nefes almayı bırakanlar, geri dönüş yolunu hiçbir zaman bulamıyorlardı.

Doğrulup yataktan kalkarken, aklıma akşamki parti etkinliği geldi ve annemden izin almam gerektiğini hatırladım. Her ne kadar izin vereceğini bilsem de, o bu haldeyken sormak ne kadar doğru olurdu, bilmiyordum. Utana sıkıla, "Anne, akşam son sınıfların partisi var, gidebilir miyim?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdiğinde, gördüğüm ifade pişman olmama engel olmuştu. Gözleri parlıyordu, yüzünde güller

açmıştı. Başını aşağı yukarı salladıktan sonra, "Tabii ki gidebilirsin" dedi gülümseyerek. "Ama dikkatli olman şartıyla... Telefonun hep açık olacak, geç kalmayacaksın ve alkollü içeceklerden kesinlikle uzak duracaksın. Geldiğinde hiç üşenmem koklarım her yerini."

Ellerimi havaya kaldırarak, "Tamam, sakin ol" dedim sırıtarak. "Söylediklerin benim için bir emirdir, kumandanım." Ona sıkıca sarılıp, mis kokulu saçlarının üstünü öptükten sonra, "Hadi kaçtım ben, annesultan" deyip odasından çıktım.

Akşam için hazırlanmam gerekiyordu ve kafamın içindeki tilkilerin kuyruğuna basarak, onları olay yerinden uzaklaştırdım. Odamdaki elbise dolabımın önüne geçtiğimde, seçeneklerimi şimdiden kafamda sıralamaya başlamıştım bile. Gardırobu aralayıp birkaç parçayı çıkarttıktan sonra yatağın üstüne bıraktım. İlk parça tamamen aykırıydı ve Temmuz beni o elbiseyle görecek olursa, kesinlikle arkama takılır, geceyi bana zehir ederdi. Simsiyah, kalçaları zor örten bu elbisenin dolabıma nasıl girdiğini sorgularken, bakışlarımı diğer seçeneklere çevirdim. Süper mini kadife elbiseye göz atarken, tek süksesinin sırtındaki su damlası şeklindeki dekoltesi olduğunu gördüm. Yine de bir eğlence mekânı için fazla iddialı bir seçenekti ve onu kafamda elemem gerekiyordu.

Kolları dirseklerde dar biten, tamamen vücudu saran ve dizimin biraz üstünde biten saks mavisi kalem elbiseyle bir süre bakıştıktan sonra, hızlıca üstüme geçirdim. Düşündüğüm gibi, aradığım şey tam olarak buydu. Gözlerimle uyum sağlayan elbisemde karar kılmıştım, sorun benim iflah olmaz saçlarımdaydı. Saçlarımı bol bir şekilde örüp, omzumun üstüne attıktan sonra koyu bir göz makyajı yaptım. Benim makyaj anlayışım buydu, saatlerimi kapatıcılar ve fondötenlere ayıran bir kız olmamıştım hiçbir zaman. Siyah göz kalemi, maskara ve eyeliner benim için yeterliydi. Ayakkabı dolabımdan siyah, önü açık bantlı topuklu ayakkabılarımı aldıktan sonra;

aynı malzemeden yapılma zincirli, küçük, siyah çantamı d çıkarttım, kimliğimi, dudak nemlendiricimi ve bir miktar pa rayı da içine koyup, omzuma astım.

Komodinin üstüne fırlattığım telefonum aniden titredi ğinde, irkilerek komodine uzandım ve gelen mesajı açarken terleyen avucumu elbisemin kumaşına sildim.

Kimden: Yiğit "Saat 20.00'de seni evin önünden alırım (19.30)

Dudaklarımda, ruhumun pencerelerinin çarpmasına ne den olan bir tebessüm çiçek açarken, bir süre mesajı oluşturar yan yana dizilmiş harfleri izledim. Odamdan çıkıp, kapıyı ka patmadan hemen önce gözlerim odamın duvarlarında durak sadı. Dinlediğim grupların posterleri dışında sade bir görünü me sahip olan odama ilgiyle bakarken, karnıma saplanan ağr beklenmedikti. Bir an duvarların bana uzanıp, sarılacağını dü şündüm ve bu düşünce beni şaşırttı. Odama neden böyle ilgiy le bakmıştım bilmiyordum ama sanki çok uzağa gidiyordum

Başımı iki yana sallayarak odanın kapısını kapattım, kapı yı kilitledikten sonra anahtarı da çantanın içine attım ve hızlıc merdivenleri inmeye başladım. Topuklularımın çıkarttığı tok sesler üzerine Temmuz kanepenin kenarından kafasını uzattı Kanepeye uzanmış televizyon izliyordu, açık olan spor kana lının ışığı dışında salon karanlığa gömülmüştü. Yattığı yerder hafifçe doğruldu ve kafasını tamamen kaldırarak beni baştar aşağıya süzdü. Kaşlarını çattı ve ağzını malum bir sanatçını yamuk ağzına benzetene kadar eğdi. "Hayırdır, yavrum?

"Sana ne?" diye homurdandım. "Hem, düzgün konuş be nimle."

"Daha az yapışanını bulamadın mı?" diye sordu, kaşları nı çatarak.

Umursamaz bir şekilde omuz silkerek mutfağa yöneldi ğimde, arkamdan söylenmeyi sürdürüyordu. Onu ciddiye al madan mutfağa geçtiğimde, buzdolabını açtım ve süt şişesin

çıkarıp, bir bardağa süt doldurdum. Durkadın Sultan mutfak masasının önünde oturuyor, sorgulayan gözlerle bana bakıyordu. Sütü tek dikişte mideye indirip, bardağı tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra süt şişesini dolaba koydum.

"Hiç bakma öyle, Sultanım" dedim ruhani bir öpücüğü havadan ona yollarken. "Annemden izinliyim."

"Çorbamdan içmeyecek misin?" diye sordu, dudaklarını bükerek. "Hem niye bu kadar süslendin, nereye gidiyorsun sen?"

"Partiye." Çıkışa yönelirken bir kez daha öpücük attım. "O güzel çorbandan bana bir kâse ayırmayı unutma. Geldiğimde saat kaç olursa olsun mideye indireceğim!"

Yaşlı bakan gözlerini kısarak, kaşlarını çattı. "Hele bir geç kal da, bak eve alıyor muyum seni ben!"

Evin bahçesine çıktığımda kapının az ilerisinde duran son model siyah araba dikkatimi çekmişti. Büyük ihtimalle Yiğit o arabanın içindeydi. Yani en azından o arabanın içinde bana ait olan bir şeyin varlığını hissetmiştim.

Yiğit motordan hoşlandığı için bu oldukça pahalı duran siyah araba muhtemelen abisine aitti. Siyah arabaya doğru kararlı adımlarla ilerlerken, bir başka arabanın korna sesiyle irkildim ve omzumun üstünden sokağın diğer ucuna baktığımda, Yiğit'in beyaz bir arabanın camından kafasını çıkartmış bana baktığını gördüm. Yanlış alarm! Siyah arabadaki şey bana ait değildi.

Rezil olmaktan son anda kurtulduğum için rahat bir nefes alarak Yiğit'in içinde olduğu arabaya yönelirken, siyah arabanın simsiyah camlarının arkasında bir gözün varlığını sırtımda hisseder gibi oldum. Kafamdaki soru işaretini silip, yoluma devam ettiğimde Yiğit arabadan çıktı. Dar koyu lacivert bir kot, beyaz bir gömlek giymişti ve hemen hemen Temmuz'la aynı boydaydılar. Beni baştan aşağıya süzdükten sonra arabanın etrafında dolaştı ve kapımı açıp, çapkın bir

gülümseme eşliğinde, "Şöyle buyurun, küçük hanım" dedi. Sesinde imalı bir tını vardı.

Ön yolcu koltuğuna yavaşça oturduğumda, Yiğit arabanın kapısını kapattı ve hemen karşımızdaki siyah arabanın farları yandı. Far ışığı gözümü alırken, elimle yüzümü kapattım. Yiğit sürücü koltuğuna yerleşip, arabanın motorunu çalıştırırken, siyah araba da hareket etmişti. Bir an gözlerimi siyah arabadan alamayacağımı düşündüm ama Yiğit'in sesi her şeyi sildi. "Çok güzel olmuşsun" dedi, kısık bir sesle.

"Teşekkür ederim." Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, bir an yerinden çıkacak ve *bir tur atıp geliyorum*, diyerek koşmaya başlayacak diye düşündüm.

Yol boyunca sessizlik hâkimdi. Ne o, ne de ben tek kelime dahi etmemiştik. Başımı cama yaslayıp, kaybolmadan hemen önce arabanın içini aydınlatan sokak ışıklarını izlemeye başladım. Sokağa renk veren ışıklar yüzüme vuruyor, yüzümün derisi boyunca kayıp karanlığa gömülerek arkamızda kalıyordu. Araba mekânın önünde durduğunda, sonunda yüksek gerilim hattından kurtulabildiğim için rahat bir nefes aldım. Yiğit arabadan çıkıp benim kapıma doğru dolanırken, kapımı açacağını anladım. Buna gerek yoktu. Ellerim vardı. Ona fırsat vermeden kapıyı açıp, çıkarken, şaşkın şaşkın bakıp arabanın uzaktan kumandası ile arabayı kilitledi. O bunu yaparken ben mekânın önüne dikilmiştim bile. Kapıda duran iri yarı ızbandut gibi adamlara baktıktan sonra onların mekânın bodyguardları olduğunu anladım, ürkek gözlerle onlara bakarken, onlardan gerçekten tırsmıştım.

Yiğit bir anda kolumdan tutup, beni kendine çekince şok olmuş gözlerim aniden açılan mekân kapısının dışına sızan ışıkla çarpıştı. Kör olduğumu sandım. Sudan çıkmış bir balığa dönerken, Yiğit kolunun altına çekip bana sarıldı ve beni mekândan içeri soktu.

Yüksek ses, kulaklarımın zarının etrafında titrerken, organlarımda bu patırtıya ayak uydurmuş, içeride bildiğin hare-

ket ediyorlardı. Taze bir kokuya ve sıcak bir bedene sahipti, yüzüme çarpan ışığın beni kör etmemesi için gözlerimi kısarken, acaba onu sıcak bulan tek insan ben miyim diye düşündüm.

Mekânın içinde iğne atsan yere düşmezdi ama neredeyse herkes bizim okuldandı. Yiğit kollarını üzerimden çekerken bir an kalabalığın içinde kimsesiz gibi hissettim, yanımdan ayrılarak Denizlerin yanına doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim. Deniz'in bize işaret ettiği masaya yerleşirken, ayaklarım ben farkında olmadan müziğin akışına uymuş, ritim tutmaya başlamıştı bile.

Yaklaşık bir saat sonra ortama alışmış olmalıydılar ki, herkes dans etmeye ve alkolün kucağına koşturmaya başlamıştı. Kendime söylediğim tozpembe alkolsüz kokteylimden bir yudum aldıktan sonra ruhsuz bakışlarımı etrafta gezdirmeye başladım. Müzik başımı ağrıtmıştı ama ayaklarım inatla ona ritim tutmaya devam ediyordu. Hafif terleyen alnımı avucumun içiyle kurularken, karşı masamda oturan ve dans edenlerin aksine hareketsizce beni izleyen çocukla göz göze geldim. Geçen yıl Deniz'le çıkan bu çocuk, şimdi de gözlerini üstüme dikerek görüntümle kendine bir ziyafet çekiyordu. Saç örgümü yana atarak, bakışlarımı dans eden kalabalığa çevirdim ve beyinsiz sürüngenle ilgilenmediğimi açıkça beyan ettim.

Deniz'i ve diğerlerini görebiliyordum ama Yiğit'i göremiyordum. Kalabalığın içini tarayan meraklı gözlerim eline düşen hiçlikle umutsuzca kalabalığı terk etti ve yavaşça masadan kalkıp, terli vücutlara temas etmemeye özen göstererek lavaboya doğru ilerledim. Mekânın ince, uzun bir koridoru, koridorun sonunda karşı karşıya duran iki tuvaleti vardı. Karanlık koridorda ilerlerken tetikteydim, günümüz Türkiye'sinde kafası rahat bir şekilde karanlıkta yürüyebilen kadın sayısı bir elin parmağı kadardı.

Koridorun kalın duvarları, mekânın içindeki müziğin körelmesine ve hatta silikleşmesine neden olmuştu. Lavabonun metal kapısını iterek içeri girdiğimde, klor kokusu doğ-

rudan burnuma çarptı ve ciğerlerim bu sevmediği kokunun varlığıyla isyan edip büzüştü. Duvarları kavlamış lavabonun aynaları kirliydi ama yerler temiz görünüyordu. Yüzümü ekşiterek lavabolardan birinin önüne geçtim ve avuçlarımı lavabonun beyaz taşına yaslarken, kirli aynaya düşen görüntüme diktim gözlerimi.

Ellerimden birini taştan çekip, gözümdeki makyajı etkilemeyecek şekilde gözümü ovduktan sonra, ellerimi musluğun altına uzattım. Musluk elimi fark ettiği an tazyikli suyunu deliklerinden aşağı salarken, elimin ince derisine çarpan su biraz canımı yakmıştı.

Suyun altında duran parmaklarımı izlerken, kabinlerden birinden duyulan inilti sesi, olduğum yerde donakalmama neden oldu. Sanırım şu an burada yaramaz bir çift vardı ve ben tam da o tür müstehcen bir şeyin üstüne denk gelmiştim. Yanaklarımın ısındığını hissettim, onları umursamamaya çalışarak parmaklarımı birbirine sürterken, farkında olmadan tebessüm etmiştim. Elimi suyun altından çektiğimde, su otomatik olarak kapandı ve kâğıt havlunun olduğu yöne geçerken, elimde olmadan kabinin önünden geçmek zorunda kaldım. Yerden yüksek duran kabin kapısından çiftin ayakları görünüyordu ve bilinçsizce gözlerim ayaklara takıldığında duraksadım.

Bu pantolon... Bu ayakkabılar... Çok tanıdıktı. Bir süre olduğum yere çivilenmiş gibi transa girmiş gözlerle ayakkabılara bakarken, içeriden bir inilti sesi daha yükseldi. Kızın sesi ilk kez bu kadar canımı sıkmıştı. Gözlerim yavaş yavaş yağmuru sırtlanan bulutlarını toplarken, dişlerimi sıktım ve bir adım geri atarak, dehşet dolu gözlerle kabin kapısına baktım.

Bunun kör olasıca bir benzerlik olmasını dileyen yanım, benim bir aptal olduğumu fısıldayan yanımla kanlı bir savaşın ortasında birbirlerine saldırmışlardı. Havada uçuşan kanlı uzuvlar bana aitti.

"Ah!" diye inlediğinde, onun sesinin kıvrımlarına takıl-

mış bu inilti midemin tepetaklak gelmesine neden oldu. Zevk dolu haykırışı, gözlerimin camını parçalarken, yağmurun dokunuşunu artık hiçbir şemsiye engelleyemezdi.

Sahi, yoksa... Bu gece birisini becereceğini mi söyleyecekti bana?

Hâlâ ıslak olan ellerime aldırmadan, parçalanan düşlerimin kırıklarını arkamda bırakarak çıkış kapısına koştum ve orayı terk ettim. Koridorda güçsüz bir şekilde büyük adımlar atmaya çalışırken, bacaklarım titriyordu. Genzim yanmaya, dudaklarım kurumaya başladı. Her an dizlerimin üstüne düşebilir, midemdeki tüm safrayı çıkartabilirdim. Bunca zaman böyle bir adamı mı sevmiştim ben? Tuvalet köşesinde bir kızı beceren bir adamı mı? Bugünkü o tuhaf tavırlarından sonra o kadar çok ümitlenmiştim ki oysa...

Yürüdüğüm yol sanki büyüyordu, ilerledikçe daha da uzuyor ve beni boşlukta yuvarlanan bir ruhun arkasına katarak fırtınaya çekiyordu. Masaya ulaşana kadar düşmemek için kendimle mücadele etmiştim, kimseye bakmadan çantama uzanıp, masanın üstünde duran çantamı kaptıktan sonra, kalabalığa karıştım. Parfüm kokusuna karışan ter kokusu, dans eden bedenlerin etrafında haleler şeklinde dönüyordu. Birkaç bedene çarptım ama özür dileme gereği bile duymadan yanlarından sıyrılarak geçtim.

Ruhumdan dökülen kırıkları arkamda bırakarak orayı terk ederken, yüzüm geniş bir omuza çarptı ve burnuma şu ana dek aldığım en taze, en baş döndürücü koku doluştu. Taze çekilmiş kahve kokusu. O an çarptığım o geniş omuzun ve güzel kokunun sahibine bakmak istemiş olsam bile, gözyaşlarım benden izinsiz akmaya başlamıştı. O haldeyken biriyle bakışmak pek de akla mantığa sığmıyordu bana göre. Onun sıcaklığı o kadar yoğundu ki, ondan ayrıldığım an acı kıyılarıma tekrar vurdu. O bedenin sahibine bakmadan yanından sıyrılarak geçip, geniş omuzların ve sıcak kokunun sahibini geride bırakarak, kalabalığa karıştım.

Bir köşede dans eden arkadaş grubuma fark edilmeden mekândan çıktığımda, kapıda dikilen izbandutların bakışlarının yaşlarını yanağıma kadar akıtmış yüzümde olduğunu fark ettim ama aldırmadım. Bir tanesi, "İyi misiniz, bayan?" diye sordu, telaşlı bir sesle. Umursamadan yürümeye devam ederken, korkunç görüntülerine rağmen Yiğit'ten daha insan oldukları kanısına varmıştım. Düşünceliydiler. Bir kızı bar tuvaletinde de becermemişlerdi sanırım.

Rüzgârın uğultusu kulaklarımın etrafında ıslık çalarken, karanlık yolda ilerlemeye başladım. Şu an istediğim tek şey hava almak, az önce şahit olduklarımı hayal kırıklıklarımın keskin bıçağından geçirerek parçalara ayırmak ve yürüdüğüm yola kanını akıtmaktı. Acının kanını dökerek onu benliğimden uzaklaştırabileceğimi sanıyordum ama bunun mümkün olmadığının da bilincindeydim.

Acı girmeyi başardığı bedeni kolay kolay terk etmezdi. Hele bir de ruha uzatmışsa pençelerini, akıtabildiğin tek kan kendi hayallerinin kanı olurdu.

Hızını kaybeden gözyaşlarımın soğuk izini rüzgârdan yediğim tokatlarla daha net hisseder olmuştum. Şüphesiz şu an bir panda yavrusuna benziyordum, siyah göz kalemimin aktığından emindim. Her erkek gibi o da hormonlarıyla hareket ediyordu ve bir kadının teni, kendi elinden daha cazip geliyordu. Mide bulandırıcı! Başka bir kadına dokunmasını bile düşünmek beni parçalarıma ayırıyorken, o arada başka bir kadınla bütün olmuştu.

Adımlarım gittikçe güçsüzleşirken, buğulu bakan gözlerim sokağı taradı. Tüm mağazalar kapanmış, cılız bir sokak lambasının cızırtılı ışığı haricinde sokak karanlığa gömülmüştü. Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı ve ışığın cızırtısı dışında sokakta yaprak bile kıpırdamıyordu. Ruhumun derinlerine sinmeyi başaran hayal kırıklığı tam orada bir ninni fısıldarken, ensem boyunca turlayan bir ürperti kanıma kadar sızmıştı ve burnum yeni çekilmiş taze ve ılık kahve kokusunu

soludu. Bir el beni aniden kavradığında, çığlık atacak zamanı bile bulamamıştım. Tüm duyularım ayaklanırken, burnuma bastırılan bir bez parçası her şeyin paramparça olmasına neden oldu ve o ağır koku içime işlerken; gözlerim karardı, bacaklarım hissizleşti.

Bilincim hızla karanlığa yuvarlandı.

***

Korkuyla buz tutmuş duygularımı daha da sertleştiren o soğuk vücudumu baştan aşağı ısırırken, gözlerimi aralamaya çalıştım ama sanki gözkapaklarımın üstünde tonlarca kiloluk bir ağırlık vardı. Ensem ve bacaklarımda dinmek bilmeyen bir ağrı hissediyordum ve o ağrı dalgalar halinde vücudumu turluyordu. Kemiklerimin üstünde, etimin hemen altında duran ağırlık bedenimi pelteleştirmişti. Bilincim tamamen açıldığında hafif bir tiner kokusu ciğerlerimi gıdıkladı, ellerim ile ayaklarımın bağlı olduğunu ve bir sandalyede oturduğumu kavramam çok da uzun sürmedi. Üstelik ağzım bantlıydı ve kuru dudaklarıma yapışan bandın baskısı canımı acıtıyordu. Boynum tutulmuş, tüm kemiklerim eklem yerlerinden ağrımaya başlamıştı. Ne olduğunu kavramayı başaran tarafım, olaya yabancı kalan tarafıma durumu izah etmeye çalışırken; gözlerim yavaşça etrafı taradı. Oldukça sakin bir şekilde etrafı kolaçan ederken, bakışlarıma sinen bu sakinliğin sebebini sorguladım ama bedenim o kadar yorgun hissediyordu ki, olduğum konuma kendimi veremiyordum.

Korkutucu bir sakinlikti bu.

Etraf ışıksız denebilecek kadar karanlıktı fakat az çok seçebilmiştim. Burası bir depoya benziyordu, geniş ve tiner kokuluydu. Gittikçe yoğunlaşan tiner kokusu başımdaki ağrıyı derinleştirirken, ciğerlerimi parçalayacağını düşündüm. Yaklaşık on dakika boyunca olduğum konumu kavramaya

çalışırcasına sakin gözlerle etrafı inceledim, aldığım solukla yukarı kabaran göğsümün hareketleri bile yavaştı. Nefesimi ciğerlerime pay ederken, büyük bir demir kapı gürültüyle açıldı. Deponun boş duvarlarında yankı uyandıran demir kapının sesi, dikkatimi o yöne çekerken, açılan kapının dışından içeri sızan ışık gözlerimi kamaştırdı ve kirpiklerimi gözlerimin üstüne örterek, sert ışıktan korundum. İçeri giren uzun boylu, lacivert takım elbiseli bir adam beni görmezden gelerek yanımdan geçip, çekmeceli küçük bir komodinin önünde durdu. Depodaki tek eşya bu eski görünümlü ahşap komodindi. Komodinin çekmecelerini karıştırırken, ne olduğunu anlayamadığım bir şeyi cebine atıp çekmeceyi kapattı.

Hemen önüme dikildiğinde, kısık gözlerim ve çatık kaşlarımla baktım ona. Uzun boylu ve kirli sakallıydı, orta yaşlarda görünüyordu ama çok da yaşlı sayılmazdı. Midemde kaynayan korku, beraberinde paniğin bayrağını da gerdi. Bana bir şey yapmasından korksam da, ifademi sarsmamaya çalışıyordum. Aniden depoyu inleten telefon melodisi bakışmamızı bölerken, adam pantolonunun cebindeki telefonu çıkarıp kulağına götürdü. Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Tamam, efendim" deyip telefonu kapattı ve pantolonunun cebine geri koydu. Bakışlarını mekanik bir şekilde üzerimden çekip, deponun çıkışına yönelirken korku biraz olsun köşeye çekilmeyi başarmıştı. Çıkarken deponun kapısını tamamen kapatmadı, hafif aralıklı duran kapı sayesinde dışarıdan gelen ışıkla içerisi daha da aydınlandı.

Ne olduğunu kavramaya çalışan tarafım kaşlarını çatmış kapının aralığına bakarken, bağlı olan ellerimin bilekleri uyuşmaya başlamıştı. Kollarım sandalyenin arkasında durduğu için ne durumda olduğunu göremiyordum ama bileklerimin morarmaya başladığına yemin edebilirdim. Gözlerimi kırpıştırırken yanaklarım gerildi, akan göz kalemimin kuruduğunu fark ettiren o acı tenimi gererken yüzümü daha da buruşturmama neden oldu.

Kapının arkasında hararetli bir konuşmanın döndüğünü fark ettiğimde, tepkisiz yanım tepkilerini açarak kulaklarını kabarttı. Kapıya bakıyordum ama bu küçücük aralıktan diğer taraftakileri görmemin imkânı yoktu şu an.

"Kızı küçük bey alacakmış. Beyefendiden izinliymiş" dedi tok sesli bir adam. Sesi kalındı, kulaklarda kalıcı iz bırakan bir tınıya sahipti. Neler dönüyordu burada?

"Beyimin bir bildiği vardır mutlaka." Diğer sese nazaran daha nazik olan bu sesin sahibi orta yaşlarda bir adam gibiydi.

"Umarım kıza bir zarar vermez. Küçük beye pek güvenmiyorum bu konuda. Yani... Durumu biliyorsun, Rıfat" diye geveledi tok sesli.

"Beyefendi güvenmese küçük beye emanet etmezdi kızı. Kıza zarar vermesine izin vermez. Kız şu an onun tek şansı."

Benden mi bahsediyorlardı? Uğultulu konuşmalarının gerisini dinleyemez olmuştum çünkü kulaklarım da tıpkı midem gibi bulanıyordu. Ağrıyan kemiklerim ve yaşadığım o korkunç hayal kırıklığının üzerine sarırım bir de kaçırılmıştım. Üstelik hangi sebepten kaçırıldığımı bile bilmiyordum. Para için kaçırılabileceğimi düşünmüş olsam da, bu bir film değildi ve para için beni kaçıran birinden beyefendi diye de bahsetmezlerdi sanırım. İçimi kaynatan o his tüm yoğunluğuyla karnımı dürterken; bağırıp çağırmak ve ne olduğunu öğrenmeye çalışmak istiyordum.

Az önce giren adamın aksine iki farklı adam depoya girdiğinde, ensemdeki ağrı yoğunlaşmış ve gözlerim belli belirsiz kapanmaya başlamıştı. Gözkapaklarımı kaşlarımın üstüne dikmek ve tetikte durmak istesem de, bir şey beni uykuya çağırıyordu. Heybetli iki adam ellerimi ve ayaklarımı çözerken sanki şu an bu dünyada değildim, tepki veremiyordum ve tıpkı bir kukla gibi bomboş gözlerle adamlara bakıyordum. Bana bir şey mi vermişlerdi?

"İlacın etkisi hâlâ sürüyor sanırım" dedi daha genç görünümlü olan. "Kızcağızın gözünü açacak hali yok."

"Böylesi daha iyi... Zorluk çıkaracak olursa küçük bey canını yakar, dua edelim de direncini hemen kazanmasın."

Adamlardan biri kolumu tutup, "Kalk bakalım" dedi yavaşça. Adamı itmeye çalışsam da beni kaldırmayı başardı ve ayaklarımın üstünde durmaya halim yokken, mırıldanmaya çalıştım. Ağzımdaki bant yüzünden derdimi anlatamıyordum ama şu an en büyük isteğim onların iki bacak arasını tekmelemekti. "Zorluk çıkarma. Kendi iyiliğin için." Adamlardan bir tanesi arkama geçip, gözlerimi bağladığında ona karşı koyamamıştım. Koyu gölgeler dışında hiçbir şey göremediğim için panik yapsam da, adam gözümü bağladığı şeyi çok sıkmamıştı. İkisi de koluma girip dermansız bacaklarıma güç vermemi emredercesine beni çekiştirirken, bacaklarımın titrediğini fark ettim. Uzun bir koridor boyunca yürüdüğümüzü topuklu ayakkabılarımın çıkardığı tok seslerden kavrayabilmiştim. Güçsüz bedenim için oldukça uzun olan ama kaç dakika yahut saniye sürdüğünü hesap edemediğim yolculuğumuz bittiğinde daha sıcak bir ortama geçmenin getirdiği rahatlıkla kemiklerim gevşedi.

Bir an karnım kasıldı, bu adamlar bana tecavüz etmezlerdi, değil mi?

Zihnimin içinde açılan karadelik uğuldadı, korku dört bir yandan kollarıma tutunup beni sarsarken, irkilerek kendimi geri çekmeye çalıştım ve adamlardan birisi, "Diz çök!" diye bağırdı. Az önce nazik konuşan adam bir anda kaskatı bir tavırla bana bağırmıştı. Direnerek buna engel olmaya çalışırken, çırpındım ama bir anda burnuma dolan o tanıdık kokuyla olduğum yere çakılı kaldım. Taze çekilmiş kahve kokusu tüm bedenimi sarıp, sıcacık bir hisle beni kucaklarken, adamlardan biri ensemden tutarak beni yere itti ve zaten güçsüz olan bacaklarım bu baskıya karşı koyamadı. Dizlerimin üstüne düştüm.

Bu kokuya aşinaydım. Sanki yıllardır benimle yaşıyordu.

Tuhaf bir şekilde korkumu kucaklamış ve omuzlarımdan kaldırıp almıştı sanki.

Gözlerime bağlanan şeyi çözerlerken, arkada duran bağlı ellerimi birbirine bastırarak terli avuçlarımdaki nemi birbirine pay ettim. Görme kabiliyetimi kısıtlayan bez parçası yavaşça süzülüp bacaklarımın üstüne düştüğünde, artık görebiliyordum.

Kül edici bir ateşin hemen önünde yeniden hayat bulan duygularımın tadını alıp, sessizce gözlerimi ona çevirdiğimde, kalbim göğüs kafesimin kemikten parmaklıklarından ellerini uzatıp, dışarı çıkmayı teklif etti.

Deri koltuğa yayılmış, bir ayağını diğer ayağının dizine koymuş bir şekilde oturan ve her halinden rahatlık akan bu genç adam, güzelliğin bir tabloya resmedilmiş hali gibiydi. Bir tablodan farksızdı, hiçbir mimiği oynamıyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Çakır renkli gözlerinin mavisinin etrafına çember çekmiş kırık yeşil, kısık ama içi iri gözlerinin tehlikeli bakışına döşenmiş bir mayın gibiydi. Simsiyah takım elbisesine başka bir rengin dokunmasına dahi izin vermemişti. Elmacıkkemikleri o kadar belirgin ve çıkıntılıydı ki, bu büyülenmeme neden olmuştu. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkek diyebilirdim, tehlikeli bakışlarına rağmen.

Gözlerindeki ruhsuz ifade benim ruhumla beslenirken, doğrudan beni hedef alan o bakışta korkutucu bir şeyler vardı.

Tamamen siyahlara bürünmüş olan bu genç adam, çakır rengi gözleriyle ruhuma siyah danteller işlerken, tam bu noktada hikâyemin başladığını hissettim.

Tam bu noktada.

Yeni çekilmiş taze kahveyi anımsatan davetkâr kokusu burnumu, ciğerlerimi ve ruhumu istila ederken... Çakır gözleri yüzümü en ince ayrıntısına kadar incelerken...

Kaderimin önünde diz çöktüm.

İKİNCİ BÖLÜM

Yakıcı bir ateşe dönüşmüş korkuyu ve dondurucu bir buzu temsil eden güveni birbirine katarak, ruhumun hapsedildiği kafesin içinde bir kuşun gökyüzünü izlediği gibi onu izlerken, düşündüğüm tek bir şey vardı.

Bu kadar güzel bir adam, nasıl bu kadar kaba olabilirdi?

Bir kızı önünde diz çöktürmüş, ruhsuz ve müstehcen bakışlarını o kızın üstünde gezdirirken, nasıl oluyordu da bu kadar çekici görünmeyi başarabiliyordu?

Soğuk bakışlarımı onunla buluşturduğumda, yüzünde bu bakışlardan memnun olmuş bir ifade belirdi. Bu, belki de onun yüzünde görebildiğim ilk ifadeydi çünkü dakikalardır büyük bir dikkatle gözlerimin içine bakarken, cansız bir mankenden farkı yoktu. Adamlardan biri bir anda ağzımdaki bandı çekerek çıkarttığında, dudaklarımda alev topu yuvarlanmış gibi acıyla feryat etmek istedim ama kendimi dizginledim ve yüzümü buruşturmakla yetindim.

Gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadan, "Köpeklerine söyle de beni tutmasınlar. Zaten bağlıyım. Bir kızdan bu kadar korkmaları normal değil!" dedim, aşağılayıcı bir ses tonuyla. Sesim, odanın duvarlarında yankılandı.

Kısık bakan gözlerindeki ifade, memnuniyetinin arttığını öne sürüyordu. Bu şaşkınlığıma şaşkınlık eklerken, omzuma baskı yapan fedailerden biri elini çekti ve sızlayan eklemle-

rimin üzerinde zorlanarak da olsa yavaşça doğruldum. Yabani bakışlarım etrafı süzgecinden geçirmeye devam ediyor, düşünceler beynimin odacıklarını tırmalıyordu. Başka bir kız olsa şu an bağırabilir, sorgulayabilir veyahut yalvarıyor olabilirdi ama benim buna niyetim yoktu. Hayatımda acizliğe yer vermemeyi annemden öğrenmiştim. İnanılmaz derecede soğukkanlı davrandığım için daha da ilgisini çekmişim gibi görünüyor olsa da, bu umurumda değildi. Amacım onun ilgisini çekmek falan değildi şu an.

Bir anda ayağa kalktığında, kalbim yerinden hopladı ama yüzümdeki ifadeden ödün vermeden kaşlarımı çatarak ona baktım. Uzun bacaklara, heybetli bir bedene sahipti ama spor salonlarında orantısız bir şekilde kendini şişiren adamlarla da uzaktan yakından alakası yoktu. Takım elbisesinin ceketini iliklememişti ve açık ceketinin önünde siyah dar, kravatsız gömleğini görebiliyordum. İlk iki düğmesi açıktı ve pürüzsüz teni görünüyordu.

Gözlerim her bir adımını onun yüzüne tutunarak takip ederken, şu an saatin kaç olduğu, çantamın nerede olduğu gibi aptal şeyler düşünerek zihnimi onun güzelliğinden uzak tutmaya çalışıyordum. Her gördüğünü beğenen bir kız değildim, ama ondaki güzellik hayran olunasıydı. Yine de ilgimi çektiği falan yoktu.

Hemen önümde dikildiğinde, bir yangını andıran gözlerindeki ateş o kadar yakıcıydı ki, ruhumun tutuştuğunu düşündüm. Kafamı kaldırarak ona baktığımda, yavaşça eğildi ve gözlerini gözlerimden çekmeden, uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Kalbim saniyelerle yarışırcasına daha da hızlı çarpmaya başladığında, dudaklarım kurumuştu. Aniden yanağımda şakıyan o acı ses, kelimelerimin beynimdeki kutudan saçılıp etrafa dökülmesine neden olurken, gözlerim kocaman açıldı. Yanağım cayır cayır yanmaya başlamış, duyularım kör olmuştu. Başım o kadar sert bir şekilde yana çevrilmişti ki, boynumun kırıldığını düşünmüştüm.

Sızlayan yanağımı yok sayarak, dehşet saçan bakışlarımı beni tokatlayan manyağa çevirdiğimde, yüzü yüzüme çok yakındı. Buz kırağısı bakışlarım onun yangını andıran bakışlarını delip geçerken, kasılmış bir çeneyle, "Sen manyak mısın?" diye cırladım. Bakışları bir anlığına dudaklarıma düştüğünde, yanaklarıma çarpan ateşin buharı karnımın kasılmasına neden oldu. Ruhsuz ve kısık bakışları dudaklarımda turlayıp, tekrar gözlerime tırmanırken, dudaklarında şeytanı bile kıskandıracak bir kıvrım oluştu.

Şeytani bir tebessüm. Belki de tebessümden başka her şeydi bu.

Şeytani gülümsemesi o kadar yapmacıktı ki, gerçekte nasıl gülümsediğini düşünmekten kendimi alamamıştım. Yanan yanağımın acısı mühim değildi, bu gece çok daha büyük acılara göğüs gerdiğimi düşünüyordum ve buradan kurtulacak olursam yaşantıma daha olgun devam edecektim. Her acı biraz daha pişiriyordu beni. Hafifçe bana doğru eğildiğinde, artık yüzlerimiz neredeyse aynı hizadaydı. Uzun kemikli parmaklar çeneme dokunduğunda, teninden tenime akan o tuhaf elektrik akımı kanımı fokurdatmıştı. Dokunduğu yer sanki eriyordu. Çenemi kavrayan parmaklar çenemi yukarı iterek kafamı havaya kaldırırken, elimde olmadan sertçe yutkundum. Çenemi tutan kemikli parmakları soğuktu ve etimin içine girecek gibiydi. Öyle sert bastırıyordu ki, bir an bunu bilinçli yaptığını düşünsem de, sonradan onun çok güçlü birisi olduğunu fark ettim ve bu gücün onun normal standartlarda kullandığı bir güç olduğunun bilincine vardım. Bu beni daha da ürpertti. Gözlerimiz birbirleri arasında uzun bir köprü kurarken, çakır renkteki gözlerinden yükselen alevlerin harelerindeki ışığını görebiliyordum. Gözlerinin içindeki yangını görür gibiydim. Yangın git gide büyüyor, beni de kavuruyordu. Bana bakarken gözlerinde dumanı tüten bu şey kesinlikle nefretti. Büyük bir nefret. Başını olumlu yönde salladıktan sonra şeytani gülümsemesi aniden tuzla buz oldu ve o duvar-

dan ifadesi özüne döndü. Aşağılayıcı bakışları saatin tik taklarına karışıyor, ruhumun önüne geçmiş, tüm benliğimi görür gibi içimdekilerle dalga geçiyordu.

Aniden dişlerini sıkıp, kemikli yüzünde büyük bir çukur oluştururken, çenemi iterek parmaklarını tenimden çekti. Yediğim tokadın üstüne bir de bu tuzu biberi olmuştu, sızlayan çenemi sıkarak ona baktığımda, gözlerimde görebileceği tek şey inattı. Ona boyun eğeceğimi falan sanıyorsa yanılıyordu.

Güzelliğine kattığı acımasız bakışlar beni delip geçerken, korkumu içime mühürlemeye çalışıyordum. Biraz önce güzelliğiyle beni büyüleyen adam, şu an iliklerime kadar korku hormonu salgılamama neden olmuştu. Nefretle harmanlanan alevden gözleri inatla yüzümü incelemeye devam ederken, bir şeyler söyleyebilmek uğruna dudaklarımı araladım ama dudaklarım kelimeleri iterek geri kapandı.

Karanlık ifadesinin gölgelendirdiği yüz hatları çok keskindi, kemikli ve keskin hatlı yüzü ilahi bir varlığa bakıyormuşum gibi hissettiriyordu ve ben bunu tamamen ergenlik hormonlarıma bağlamak istiyordum. Belki de bu Yiğit'e karşı aldığım bir çeşit tavırdı, belki de dengesizi sırf o yüzden çekici bulmuştum.

"Ne istiyorsun benden?" diye sızlandım, sonunda konuştuğumda. Sesim güçsüz çıkmış olsa da, kelimelerimi bir başkaldırışın içine bandırıp çıkartmıştım. Gözlerim onun gözlerine savaş açmış gibi çekinmeden onun bakışlarına karşılık verirken, yüzünde alayla karartılmış tehlikeli bir tebessüm büyüdü.

Kesinlikle ürkütücüydü.

Dizini kırıp yere yaslarken, tekrar bana doğru eğildi. Taze kokusu yüzüme çarparken, gözlerimi yummak ve bu ağdan uzaklaşmaya çalışmak istedim ama yapmadım. Bu lanet koku tüm hücrelerimi harekete geçiriyordu. Sıcak nefesi yüzüme değdiğinde, karnımın içinde hareketlenen şeyin ne olduğunu

anlayamamıştım. Çakmak çakmak bakan gözlerini kırpmadan bana biraz daha sokuldu.

Gözümün bebeği onu benimsemiş gibiydi.

"Bak, minik şeytan. Gözlerimin içine bak." Bir ilahiye benzeyen sesi beni sarıp sarmalarken, biraz daha yaklaştı. Ses tonu sert, tok ve erkeksiydi. Nefesi dudaklarımı okşuyor, konuşurken her an dudakları dudaklarıma temas edecekmiş gibi hissettiriyordu. Korkunun yerini bambaşka duygular ele geçirirken devam etti: "Celladını tanı." Ve alnını alnıma yasladı. Sesi öylesine güzeldi ki... Fakat söyledikleri. Soluğum kesilmişti sanki. Alnı alnıma dayalıyken gözlerini kapattı ve bir süre öylece durdu. Yüzünde tuhaf, kaynağına inemediğim hislerle örtülmüş bir ifade oluşmuştu. Fakat o ifade saniyelerle yarışırcasına hızla kayboldu. Gözlerini hızlı bir şekilde açıp, alnını alnımdan çekerek ayağa kalktı. Oldukça seri bir hareketti bu.

Yüzüme dahi bakmadan arkamda duran ızbandutlara çenesi ile anlam veremediğim bir hareket yaptı ve ensemde hissettiğim yoğun acı ile olduğum yere yığılıp kaldım.

***

Gözlerimi açtığımda oldukça konforlu bir yatağın üzerindeydim. Etrafıma küçük bakışlar attığımda bulunduğum ortamın bomboş olduğunu fark ettim. En az içim kadar boştu. Odada olan tek şey yatak ve onun yanında üstünde abajur olan bir komodindi. Hemen karşımda duvar yerine cam vardı. Duvarı tamamen kaplayan koca bir cam. Dışarısı görünüyordu ve oldukça yüksek bir yerdeydim. Gökdelen miydi? Neydi bu? Şıkır şıkır şehir ışıkları odayı dolduruyordu ve mükemmel bir görüntü sergiliyordu. Maalesef buna sevinecek vaktim dahi kalmamıştı çünkü yoğun bir baş ağrısı ile yattığım yerde kıvranmaya başladım. Kafamın içinde bir şey-

ler parçalanmıştı da, şimdi o parçaların üstüne basarak yürümeye çalışıyordum sanki. Tüm kemiklerimin ağrıdığı yetmiyormuş gibi bir de ensem ve baş ağrımla cebelleşiyordum. Dikkatimi ilk çeken şey, artık ellerimin ve ayaklarımın özgür oluşuydu, bağlı değildim. Sanırım odaya kilitlemişlerdi ve tüm ipleri çözmüşlerdi. Hâlâ gece olduğuna göre kaçırılalı yalnızca birkaç saat olmuş olsa gerekti. Fakat bu camdan görünen manzara yaşadığım şehir ile alakasız görünüyordu. Ya da İzmir'in hiç bilinmedik bir yerine kaçırılmış olmalıydım. Sahi İzmir'de bilmediğim yer var mıydı?

Kemiklerimin ağrısını yok sayıp yatakta doğrulup oturdum. Sol elimin yardımıyla ensemi ovarken bir yandan da manzarayı izliyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Hangi dengesiz benim gibi kendi halinde bir kızı kaçırırdı ki? Üstelik o heriften yediğim tokadın tadı hâlâ yanağımdaydı. Şu zamana kadar annemden ve babamdan fiske yememiş olan ben, tanımadığım bir adamın şiddetine maruz kalmıştım. Bu gerçekten korkunçtu. Üstelik Yiğit'in o tuvalet köşesinde yediği naneler aklıma gelince ensemdeki ağrı daha da şiddetlenmişti. Ruhumun kopardığı vaveylalar sessizliğin fermuarını ağızlarına çekip, durgunlaştı.

Yataktan kalkıp etrafa göz gezdirdim. Gerçekten bomboştu. Ayaklarıma baktığımda çıplak olduklarını gördüm. Ayakkabılarımdan ne istemişlerdi sanki? Yalın ayak bastığım zeminde ilerleyip büyük camın önüne geldim. Yükseklik korkum olduğu için fazla bakamadan geriye doğru sendelediğimde, başım şimdiden dönmeye başlamıştı bile. Yüksek yerlerden korkuyordum fakat bir o kadar da çok seviyordum. Gözlerim kapıya doğru gittiğinde bir ihtimal dışarı çıkabilirim ümidi ile kapıya yönlendim ve kapının kulpunu çevirdim.

Bingo! Kapı açılmıştı.

Kapıdan dışarıya adımımı attığımda kapalı olduğum yerin bir evin herhangi bir odası olduğunu anladım. Çünkü oldukça lüks görünümlü bir koridor ve onun sonunda kocaman

siyah mobilyalar ile kaplı bir salon vardı. Tedirgin ve güçsüz adımlarla salona vardığımda salonun boş olduğunu fark ettim ve bu rahatlamamı sağlamıştı. O manyak derecede güzel, hasta ruhlu genç adam ile karşılaşmak, istediklerim adlı listemin arasında en son sırayı çekiyordu. Üç kişilik siyah deri koltuğa oturup etrafı incelemeye başladım. Bu odanın da büyük bir kısmı camdandı ve dışarısı gayet net bir şekilde görünüyordu. Oda loş denecek kadar hoş bir karanlığa sahipti. Bir süre etrafımı inceledikten sonra olduğum yerde cenin pozisyonu aldım ve konforlu koltuğun üzerinde düşünmeye başladım. Korkmuyordum fakat aklım fikrim annemdeydi. Fark etmiş miydi acaba? Endişeleniyor muydu? Evrenden mesaj yollamak mümkün olsaydı şu an anneme "Lütfen korkma hayattayım" derdim. *Lütfen korkma anne. Şimdilik hayattayım.*

***

Yeni çekilmiş taze kahve kokusu genzimi doldururken gözlerimi araladım. Hemen karşımda tekli deri koltuğun üzerinde oturan adam dikkatimi çekti. Erkeksi bir şekilde bacak bacak üstüne atmış ve hareketsiz oturuyordu. Ortam fazlasıyla karanlık olduğu için yüzünü seçemesem de kokusundan tanımıştım. Bu O'ydu. Düşüncelerimi allak bullak eden bir kokuya sahipti.

Uyandığımı fark etmiş miydi? Uyuyor numarası mı yapmalıydım? Hareketsiz bir şekilde onu izlerken hâlâ cenin pozisyonundaydım. Birkaç dakika sessiz şekilde onu izlemeye devam ettim. Sanki ikimizin de ruhu birbirleriyle diyalog halindeydi de, tek sessiz taraf ikimizdik. Biraz sonra şiddetli bir yağmur başladı ve şiddetli yağmura eşlik eden gök gürültüsü yüreğimi korku ile doldurdu. Odaya dolan şimşeğin mavi ışığı onun yüzüne vurduğunda büyüleyici bir görüntü oluşturmuştu. Ve gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettiğimde, kalbim bir insanın avuç içlerine düşen kuş gibi çırpınmaya

başladı. Şimşeğin uğursuz mavi rengi odayı doldurup onun yüzünü aydınlatırken öylesine güzel görünüyordu ki... Beni delip geçen bakışları daha da tehlikeli bir hal alıyor gibiydi. Ona bakmamak istesem de, gözlerimin son durağı yine onun gözlerinin adresine düşüyordu.

Yattığım yerden doğrulmadan onu izlemeye devam ettim. İçeri dolan mavi ışık her seferinde onun yüzünde patlıyor, keskin yüz hatlarına mavi bir fırça darbesi indiriyordu. Hareketsiz, tıpkı bir ceset gibi karşımda duruyordu. Tüm ihtişamı ile karşımdaydı. Uzandığım koltuktan doğruldum ve yan dönerek dirseğimi koltuğun sırtına yasladım. Gözleri üzerimdeydi ve bu tedirgin olmama neden olmuştu.

Çeneme sahip çıkamadım. "İzlemeye devam mı edeceksin? Film mi oynatıyorum burada?" diye kısık sesli bir yakarışta bulundum. Cevap vermek yerine beni izlemeye devam etti. Odayı dolduran şimşeğin uğursuz mavi ışığından başka hiçbir aydınlık belirtisi yoktu. "Benimle ne alıp veremediğin var senin?" Sesim sakin çıksa da ben pek sakin sayılmazdım. Zira karşımda ceset edası ile oturup, yaşam belirtisi dahi vermeyen bu adamı konuşturmaya çalışıyordum. Genelde insanlar tarafından konuşturulmaya çalışan kişi ben olurdum, şu an ise onu konuşturmaya çalışıyordum.

Titreyen bacaklarımla ayaklanıp, oturduğu koltuğun yanına doğru yürüdüm ve tam önüne geçip dikildim. Odayı dolduran mavi ışık yüzümüzde patlamıştı ve ikimizin de yüzü aydınlanmıştı. Kafasını santim oynatmadan gözlerini kaldırmış beni izlemeye devam ediyordu ve bu çok can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Korkmuyorum desem yalan olurdu. Korku yavaş yavaş hücrelerime işleyerek bayrağını sallamaya başlamıştı.

"Sana diyorum" dedim yüksek bir sesle ve hemen ardından ona doğru eğildim. Gözlerim korkusuzca onunkilerle buluşmuş olsa da, korkuyordum. Yüzünde tek bir kas oynamadan elini kaldırdı, bana tekrar vuracağını sanıp gözlerimi sıkıca

kapadım ve alt dudağımı ısırdım. Bana vurmasını beklerken uzun parmaklı eli önce yanağımda sonra da boynumda küçük bir gezintiye çıktı. Yavaş yavaş cildimde dolaşan eli dilimi yutmama sebep olsa da uykumu getirmişti. Küçük bir kedi yavrusu gibi hissetmeme neden olmuştu. Nazik bir şekilde yanağımı ve boynumu okşadıktan sonra eli çenemin üstünde durdu. Dudaklarımın bir kısmına değen parmakları hareketsizdi.

Dokunuşundan ölüm geçiyordu.

Dokunduğu yerler karıncalanıyordu. Bir süre gözlerimi açmadan parmaklarını tekrar hareket ettirmesini bekledim.

Fakat o uzun kemikli parmaklar boğazıma dolanmıştı. Ve nefesimi kesecek bir baskı uygulayarak boğazımı sıkıyordu. Korku ile açtığım gözlerimi yangın mavisi gözlerine çevirdim. Gözleri gerçekten çakırdan çok bir yangını andırıyordu. Gözleri alev alırken uzun parmakları boğazımı kavramaya devam etti. Yavaş yavaş gözlerim dolmaya başladı ve ciğerlerim acımaya. Dehşet kanımın içinde uzun yarıklar çizerek beni alaşağı ediyor, düşüncelerim birbirine çarparak harflerin kanını beynimin duvarlarına sıçratıyordu. Nefes alamıyordum ve az önce ceset dediğim adam yüzünden can vermek üzereydim. Yutkunmak istesem de boğazıma dolanmış olan güçlü parmaklar buna izin vermemişti. Korku ve acı ile dolan gözlerim benden izinsiz yanağımdan aşağı bir damlasını bırakmıştı bile. Almaya çalıştığım her bir parça nefes soluk borumda takılı kalıp beni daha da boğarken, son nefesimi kucaklamaya çalıştım.

Gözyaşım yanağımı aşıp onun parmaklarına düştüğünde irkildi ve boğazıma dolamış olduğu parmaklarını gevşetti. Nihayet ciğerlerime dolan temiz hava sayesinde kendime gelebilmiştim fakat bu öksürük krizine girmeme neden olmuştu. Elleri hâlâ boğazımdaydı fakat sıkmıyordu. Birkaç dakika aralıksız öksürüp gözümdeki yaşları durdurmaya çalıştım. Elleri boynumdan aşağı düşer gibi indiğinde yaşlı gözlerimden dolayı onu puslu görüyordum. Fakat en az benim kadar

şaşkın görünüyordu. Bunu bilinçsizce mi yapmıştı? Aniden ayağa kalktığında, irkilerek ona baktım ama beni görmezden gelmeyi tercih etti.

Seri bir şekilde salonu terk etti ama ben hâlâ aynı yerde dikiliyordum. Bir süre boşluğa bakıp olduğum konumu korudum. Neler oluyordu? Ne tür bir manyak kendini kaybedip karşısındaki kızın gırtlağına sarılabilirdi? Hızlı hızlı nefesler alırken, az önce nefesten mahrum kalan ciğerlerimi temiz havayla doldurmaya çalışıyordum. İrkilmemi sağlayan yüksek sesli gök gürültüsü sayesinde nihayet bilincim açılmış ve kendime gelebilmiştim. Az önce onun oturduğu tekli deri koltuğa kendimi bıraktım ve düşüncelere daldım. Koltuk tıpkı onun gibi kokuyordu. Bu adam kimdi? Hepsinden önemlisi, buradan nasıl kurtulacaktım? Zayıf bedenimi toparlayıp tekli koltuğa yattım. Sığmayı başarmıştım. Sorunlarımdan uzaklaşabilmek için bedenimi ve ruhumu derin bir uykunun kollarına bırakmam gerekirdi. Düşündükçe çıldıran bir ruhun ipinin ucunu kaçırmaktansa, kendimi düşüncelere kapatarak bir süre daha hayatta kalabilirdim.

***

Uyandığımda gece olduğum yerde değil, ilk başta uyandığım konforlu yatağın içindeydim. Buraya kendim mi gelmiştim? Yoksa birisi mi getirmişti? Bir filmin içinde gibi hissediyordum fakat o filmin aptal oyuncuları gibi bağırıp çağırmıyor ve buradan kurtulmak için harekete geçmiyordum. Belki de salak olan bendim. Yine de ruhumu bir kafese tıkıp, o kafese göre hareket edenlerden olmamıştım hiçbir zaman. Kimse beni bir kafese kapatamazdı, o kafesin parmaklıklarını kendim çakar, kendi isteğimle girerdim içine. Dün gece ölümün soğuk yüzü ile burun buruna gelmiştim ve buna rağmen hâlâ sakinliğimi koruyordum. Şu an tek istediğim anneme sarılmak

ve dün gece olan her şeyi unutmaktı. Unutmak. İşte bu bir insanın silgisinin silmeyi başaramadığı belki de tek kelimeydi.

Birkaç dakika geçmemişti ki, odanın kapısı açıldı ve o içeri girdi. Üzerinde siyah bir rambo tişört vardı ve onun beyaz teni ile ölesiye uyum sağlamıştı. Altında siyah bir kot pantolon vardı, fermuarının üzerindeki düğmesi açıktı. Elindeki poşetleri gelişi güzel yatağa fırlatınca, poşetler yatağa çarpmadan hemen önce yüzüme çarptı. Bu çok aşağılayıcı bir hareketti. Zihnimin gerilerinde dizlerini karnına çekip boş bakışlarını insanların üstünde gezdiren kız çocuğunun bile kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Giy şunları" dedi tok bir sesle. Demedi, emretti. "İçinde birkaç parça kıyafet var, bir süre onlarla idare et."

"Bir süre mi?" Duraksadım, daha ne kadar burada tutulacaktım ben? Ardından verdiği emrin ruhani parmakları beni dürttü ve kaşlarım çatıldı. "Emredersin!" diye hırladım, gözlerimi tuhaf gözlerine dikerek.

"Çok konuşma." Bakışları bir mermerden daha da sertti.

Direnmeyi sürdüren tarafım sırtımı okşarken, "Yine mi tokatlarsın?" diye sordum ama cevap dahi vermeden odadan çıkıp, kapıyı sertçe kapattı.

Amacının ne olduğunu anlamadığım halde poşetin içindeki kıyafetleri giymek için yataktan kalktım. Üstümdeki kötü anıların sahibi mavi elbiseyi çıkardıktan sonra bana verdiği -fırlattığı- poşetin içindeki kıyafetlerden rastgele birkaçını seçtim ve siyah tişört ile siyah eşofmanı giydim. Mart ayının başlarındaydık, hava çok soğuk değildi. Bahar yağmurları yağıyordu ve bu huzur vericiydi. Yağmura âşık bir kız olarak, yaz mevsiminin gelmesini hiçbir zaman istemezdim. Nihayet giyinme işini bitirdim ve odadan çıktım, adımlarım o kadar ürkekti ki, dışarıdan bir göz bacaklarımın titrediğini gayet net bir şekilde görebilirdi. Tedirgin bir şekilde yürüdüğüm koridorda kendimi avcıdan korun-

şaşkın görünüyordu. Bunu bilinçsizce mi yapmıştı? Aniden ayağa kalktığında, irkilerek ona baktım ama beni görmezden gelmeyi tercih etti.

Seri bir şekilde salonu terk etti ama ben hâlâ aynı yerde dikiliyordum. Bir süre boşluğa bakıp olduğum konumu korudum. Neler oluyordu? Ne tür bir manyak kendini kaybedip karşısındaki kızın gırtlağına sarılabilirdi? Hızlı hızlı nefesler alırken, az önce nefesten mahrum kalan ciğerlerimi temiz havayla doldurmaya çalışıyordum. İrkilmemi sağlayan yüksek sesli gök gürültüsü sayesinde nihayet bilincim açılmış ve kendime gelebilmiştim. Az önce onun oturduğu tekli deri koltuğa kendimi bıraktım ve düşüncelere daldım. Koltuk tıpkı onun gibi kokuyordu. Bu adam kimdi? Hepsinden önemlisi, buradan nasıl kurtulacaktım? Zayıf bedenimi toparlayıp tekli koltuğa yattım. Sığmayı başarmıştım. Sorunlarımdan uzaklaşabilmek için bedenimi ve ruhumu derin bir uykunun kollarına bırakmam gerekirdi. Düşündükçe çıldıran bir ruhun ipinin ucunu kaçırmaktansa, kendimi düşüncelere kapatarak bir süre daha hayatta kalabilirdim.

***

Uyandığımda gece olduğum yerde değil, ilk başta uyandığım konforlu yatağın içindeydim. Buraya kendim mi gelmiştim? Yoksa birisi mi getirmişti? Bir filmin içinde gibi hissediyordum fakat o filmin aptal oyuncuları gibi bağırıp çağırmıyor ve buradan kurtulmak için harekete geçmiyordum. Belki de salak olan bendim. Yine de ruhumu bir kafese tıkıp, o kafese göre hareket edenlerden olmamıştım hiçbir zaman. Kimse beni bir kafese kapatamazdı, o kafesin parmaklıklarını kendim çakar, kendi isteğimle girerdim içine. Dün gece ölümün soğuk yüzü ile burun buruna gelmiştim ve buna rağmen hâlâ sakinliğimi koruyordum. Şu an tek istediğim anneme sarılmak

ve dün gece olan her şeyi unutmaktı. Unutmak. İşte bu bir insanın silgisinin silmeyi başaramadığı belki de tek kelimeydi.

Birkaç dakika geçmemişti ki, odanın kapısı açıldı ve o içeri girdi. Üzerinde siyah bir rambo tişört vardı ve onun beyaz teni ile ölesiye uyum sağlamıştı. Altında siyah bir kot pantolon vardı, fermuarının üzerindeki düğmesi açıktı. Elindeki poşetleri gelişi güzel yatağa fırlatınca, poşetler yatağa çarpmadan hemen önce yüzüme çarptı. Bu çok aşağılayıcı bir hareketti. Zihnimin gerilerinde dizlerini karnına çekip boş bakışlarını insanların üstünde gezdiren kız çocuğunun bile kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Giy şunları" dedi tok bir sesle. Demedi, emretti. "İçinde birkaç parça kıyafet var, bir süre onlarla idare et."

"Bir süre mi?" Duraksadım, daha ne kadar burada tutulacaktım ben? Ardından verdiği emrin ruhani parmakları beni dürttü ve kaşlarım çatıldı. "Emredersin!" diye hırladım, gözlerimi tuhaf gözlerine dikerek.

"Çok konuşma." Bakışları bir mermerden daha da sertti.

Direnmeyi sürdüren tarafım sırtımı okşarken, "Yine mi tokatlarsın?" diye sordum ama cevap dahi vermeden odadan çıkıp, kapıyı sertçe kapattı.

Amacının ne olduğunu anlamadığım halde poşetin içindeki kıyafetleri giymek için yataktan kalktım. Üstümdeki kötü anıların sahibi mavi elbiseyi çıkardıktan sonra bana verdiği -fırlattığı- poşetin içindeki kıyafetlerden rastgele birkaçını seçtim ve siyah tişört ile siyah eşofmanı giydim. Mart ayının başlarındaydık, hava çok soğuk değildi. Bahar yağmurları yağıyordu ve bu huzur vericiydi. Yağmura âşık bir kız olarak, yaz mevsiminin gelmesini hiçbir zaman istemezdim. Nihayet giyinme işini bitirdim ve odadan çıktım, adımlarım o kadar ürkekti ki, dışarıdan bir göz bacaklarımın titrediğini gayet net bir şekilde görebilirdi. Tedirgin bir şekilde yürüdüğüm koridorda kendimi avcıdan korun-

maya çalışan küçük bir ceylan yavrusu gibi hissediyordum. Tehlike ile aynı evin içindeydim ve hiçbir şeyin mantıklı bir açıklaması yoktu. Yaptığı veya yaptıkları bu saçmalığın nedenini bilmiyordum. Konu neydi? Bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, ölümün kucağına düştüğümdü.

Mutfağa açıldığını düşündüğüm kapının kulpunu çevirip içeri girdiğimde doğru tahminde bulunduğumu anladım. Mutfak mavi renk ile zenginleştirilmişti. Mavinin fazlasıyla kullanıldığı bu mutfak bizim mutfağa nazaran daha gösterişliydi. "Biz kendimizi varlıklı sanıyormuşuz meğer" diye iç geçirdim ve pahalı görüntüsü ile cezbeden masaya oturdum. Yağmur çoktan dinmişti fakat hâlâ kapalı bir hava hâkimdi üstelik aralıklardan sızan toprak kokusunu alabiliyordum. Zengin olmasına zengindiler fakat bir ışıklandırma dahi yapmamışlardı bu eve, loş ışık beni rahatsız etmese de, normal bir insanın kasvetli bulacağı türden bir görüntüye ev sahipliği yapıyordu.

Buradan kurtulmanın bir yolu olmalıydı, şu an tam olarak nerede olduğumuzu kestiremesem de bir şekilde uslu durmam gerekti ve ardından planlarımı devreye sokmalıydım. Midemde tepinmeye başlayan fil yavruları yemek saati diye homurdanarak hortumlarını kaldırıp bağırıyor ve ardı arkası kesilmeyen tekmelerini karnıma geçiriyorlardı. Acıkmıştım, böbreklerimin iflas etmesine neden olacak kadar da susamıştım. Kuruyan dudaklarımı kendi tükürüğüm yardımıyla ıslattıktan sonra, bardakların olduğunu tahmin ettiğim küçük mutfak dolabını açtım. Dolabın içinde yalnızca iki tane su bardağı ve iki tane geniş kahve fincanı vardı. Şaşkınlığımı gizleyemedim. İki su bardağı takımdı ve aynı desenlere sahiptiler. İkisinin de üzerinde vişne meyvesinin desenleri vardı. Bu bardaklar hiç o adama uymuyordu. Su bardaklarından bir tanesini alıp hemen yan tarafımda duran görkemli buzdolabının kapağını açtım.

Dolap kelimenin tam manasıyla tam takır, kuru bakırdı.

Buzdolabında vişne, şarap, soğuk su şişesi ve meyveli yo-

ğurttan başka hiçbir şey yoktu. Neyle besleniyordu bu adam? Dolaba attığım tuhaf bakıştan sonra soğuk su şişesini çıkarıp, iliğimi donduracak soğukluktaki suyu bardağa doldurdum ve şişeyi buzdolabına koyup kapağı kapattım. Soğuk suyumdan bir yudum aldıktan hemen sonra beynime saplanan o müthiş ağrı başımın dönmesine neden olmuştu. Dişlerimi sızlatan soğuk su, düşüncelerimi de aynı yönde etkilerken, beynim çürük bir acıyla kasıldı.

Suratım şekilden şekle girerken kalan suyumu da içmeye çalıştım. Bu kadar soğuk gerçekten acı vericiydi ama çok susamıştım. Sırtımda dolanan yabancı gözleri hissetmemle hızlı bir şekilde ona doğru dönmem bir olduğunda, bakışlarımız birbiriyle çarpıştı. Kalçasını masaya yaslamış hatta masanın üzerine oturmuş, uzun bacaklarını uzatmış beni izliyordu. Bakışlarımı başka bir yöne çevirerek mutfağın çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. Yanından geçip giderken kılını dahi kıpırdatmadı. Beni durdurmuyordu ve bu bana cesaret veriyordu. Sanırım artık mantığı ile hareket etmeye başlamıştı.

Koridora çıktığımda, koridorun beyaz boyalı duvarlarında duran tablolara göz gezdirmeye başladım. Tablolar genelde meyve desenlerinden oluşuyordu. Bu kaçığın meyveler ile ne gibi bir alıp veremediği vardı? Yine de pahalı görünen bu yağlı boya tablolarda insanın içine huzur dolduran tuhaf bir aura göze çarpıyordu, onları sevmiştim.

Kollarımı bedenime sarıp, boş koridorda volta atmaya başladım. Çıplak ayaklarım soğuk zemine temas ettikçe zavallı topuklarım pembeleşiyordu. Ayaklarıma bakıp homurdanırken, "Hassas bir cildin var" dedi düz bir ses.

Sesin geldiği yöne dönüp baktığımda hemen karşımda duruyordu. Sırtını duvara yaslamış, keskin gözlerini üzerime dikmiş pürdikkat beni izliyordu. Bedenime sarılı olan kollarımı serbest bırakıp bir iki adım geri attım ve ona ters ters bakmaya başladım. Bakışlarım etrafa ve özellikle ona karşı nefret saçıyordu. Fark etmiş olacak ki, bakışlarıma karşılık ve-

rircesine nefret dolu yangın mavisi gözlerini kıstı ve beni izlemeye devam etti, kirpiklerinin kıvrımına kadar yerleşen yangını okunun ucuna koyup, yayını gererek bana fırlatıyordu sanki. Gözlerinde anlam veremediğim nefreti net bir şekilde görebiliyordum. Nedenini bilmediğim bu nefretin dalgalarının arasında boğulurken ona sırtımı döndüm ve odaya doğru yürüdüm. Arkamdan geldiğinin farkındaydım. Omzumun üzerinden arkama baktığımda onun da ayaklarının çıplak olduğunu fark ettim. Güzel ayakları vardı. Kemikli ve erkeksiydi. Ne düşünüyordum ben? Önüme dönüp yürümeye devam ederken, kafamın içindeki her şey, dalga geçen gözlerle beni izlemeye başlamıştı. Odanın kapısına geldiğimde tekrar omzumun üzerinden ona baktım. Aramızda nereden baksan otuz-otuzbeş santim kadar bir mesafe vardı.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye sordum, cevap vermeden ruhsuz bakışlarını yüzüme diktiğinde, kaşlarım çatıldı. "Ne istiyorsun benden?" diye sordum tekrar, cevap alamayacağımı bile bile. Açıkçası umurumda değildi, tek istediğim bir an önce evime dönmek ve bu saçmalıktan kurtulmaktı. Kapının kulpunu çevirecektim ki, kemikli parmaklarını bileğime sardı. Kapının kulpunda duran parmaklarıma ve sonra da onun bileğimin üzerine kenetlenmiş olan parmaklarına baktım. Hemen ardından soğuk bakışlarımı yüzüne çevirdim. Gözlerimle ona buz üflüyor gibi bakıyordum. Dümdüz bakan ifadesiz gözleri ve o gözlerin sahip olduğu muhteşem renk... Bu muhteşem manzaraya rağmen soğukluğumu korudum. "Bırak!" diye bağırdım. Fakat bırakmak yerine daha çok sıktı ve gözlerini gözlerimden ayırmadı. Yangın mavisi gözlerinin yerini bulutlu bir gökyüzü almıştı sanki. Bakışları tuhaflaşmıştı.

"Bırak!" İkinci kez bağırdığımda etkili olmuş olacak ki, parmaklarını gevşetti. Ama hâlâ tutuyordu. Bir an gözlerindeki bulutlar yerini yangına bıraktı. Gözleri yeniden alev aldı ve mavinin muhteşem tonunu gözler önüne serdi. Gevşeyen

parmakları aynı hızla tekrar bileğimi sıktı. Parmakları bileğimi o kadar sıkı kavradı ki, acıdan inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sanki yalnızca ben değil, ruhum da onun tarafından köşeye sıkıştırılmıştı.

"Çok güzelsin." Sesi soğuk çıkmış olmasına rağmen hiç beklemediğim bu iltifat karşısında duraksadım, kulaklarımın etrafında uğuldayan kan, bir an damarlarım boyunca geri çekildi. Ne diyordu bu adam? Gözlerim şaşkınlığın perdesini önüne çekerek, irileşmiş bir şekilde onun gözlerine uzanırken, bakışlarımız bir süre birbirinin etrafında döndü. Yakıcı kokusu tenimin etrafında süzülürken, ne diyeceğimi bilemez bir halde öylece bakakaldım.

"Çok güzelsin, kahrolasıca" dedi ve sertçe itti bileğimi. Bileğim kapının kulpuna çarptıktan hemen sonra acı ile inledim ve dehşetle daha da irileşen gözlerimi onun gözlerinden çekmeden, diğer elimle kapı kulpuna çarptığım elimi ovalayarak, anlamayan gözlerle ona baktım. Bana ne yapacaktı? Amacı neydi? Üstelik neden güzel olduğumu söylüyordu? Benden nefret ediyor gibi bakıp neden güzel olduğumu söylüyordu?

Bir süre anlamsız bakışlarıma maruz kaldıktan sonra yangın mavisi gözlerini devirdi ve keskin yüz hatlarını daha da belli eden bir ifade takındı. Karanlığın pelerinini harelerine örten bu adamın ne hissettiğini anlamak çok zordu. Dişlerini sıkıyor gibiydi ve çenesi kaskatı görünüyordu, yanağı düşüncelerini gömmek istediği bir çukurla içe çökmüştü. Gözleri kapı kulpuna gitti ve bir süre çatık kaşlarla kapı baktı. Kaşlarının her bir kıvrımına sakladığı bir kelime vardı ve kaşlarını çatmazsa o kelimeleri düşürecekti sanki. O kelimeleri düşürmekten korkuyor gibi bir hali vardı.

"Odana gir" diye emretti ve sırtını dönüp salona doğru yürümeye başladı. Odana mı? Nereden benim odam oluyordu burası? Arkasından anlamsızca bakmaya devam ederken bir yandan da çarptığım elimi ovalamaya devam ediyordum. Odanın kapısını açıp içeri girdiğimde yatağın üstüne otur-

dum ve düşünmeye başladım. Çoktan gün doğmuştu ve ben hâlâ eve gidememiştim. Annem ne haldeydi? Beni arıyor olabilirler miydi? Korkuyordum fakat korktuğumu itiraf etmekten utanıyordum.

Guruldayan karnıma aldırmadan bana verilen bu konforlu yatağın içine bıraktım bedenimi. Bağırıp çağırmam gerekmiyor muydu? Ne yapıyordum ben? Açlığımı unutmak için gözlerimi kapadım ve kendimi serbest bıraktım. Ama uyuyamadım. Kafamın içinde tekrar eden sahneler koca bir delik açarak beni o deliğin içine çekti ve kafamı koyduğum yastığa akmaya başlayan mürekkep tüm yatağı düşüncelerimin kanıyla kirletti. Gözlerimi yumduğumda, gözyaşlarım gözümün kapağının arkasında durmuş, kapağı aralayabilmek için yumrukluyor ve yanaklarımdan aşağı süzülmek için saniyeleri sayıyordu. Başaramadım. Uyurken birkaç damla yaş ben farkında olmadan kaymıştı gözlerimden.

***

Kapım bir anda açılınca yatakta sıçradım ve korku dolu gözlerle ona baktım. Çoktan karanlık çökmüş, akşam olmuştu. Soluk soluğaydı ve korkunç görünüyordu. Yoksa bana tecavüz mü edecekti? Böyle bir şeyi yapmazdı değil mi? Hadi ama az daha beni öldürecekti. Beni öldürmeyi göze alan biri neden tecavüz etmesindi ki? Korkudan titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da onu izliyordum. Soluk soluğa bana bakıyordu ve yüz ifadesi çok tuhaftı. Sanki söylemek istediği bir şey varmış da söylemek için gelmiş gibi görünüyordu. Gözlerinde karanlık bir ifade olmasına rağmen bu hali küçük bir çocuğu andırıyordu. Bir suç işlemiş gibi duruyordu. Nefes alıp verişi düzene girdiğinde öksürdü ve alnındaki ter taneciklerini elinin tersiyle sildi. Yatakta oturmuş, korku dolu gözlerle ona bakarken, bir süre yalnızca nefesinin

sesini bahşetti. Bakışları gözlerime kaydığında, saf mavi duran gözlerinin içinde ıstırabı görür gibi oldum. Bakışlarımız bir süre havada asılı duruyormuşçasına birbirine kenetli kaldı.

Ruhundan ruhuma uzanan ellerin sahibi yaralı küçük bir erkek çocuğuydu.

"Sadece bu geceye özel tüm sorularını yanıtlayacağım" dedi kısık bir sesle. Sesindeki harfler yan yatmıştı ve uçlarından kan damlıyordu, tuhaftı. Şaşırmıştım. Bu dengesizliğinin sebebi neydi? Korkuyu silemeyen bakışlarım düzleşirken, başımı sallayarak yavaşça yataktan çıktım ve ona doğru yürüdüm. Kapıyı açıp geçmem için bana baktı. Şaşkın bir şekilde yanından sıyrılıp geçerken, omzum omzuna sürtmüş, o tuhaf çekim yine karnımda ulumuştu. Uzun koridorda yürümeye başladığımda odanın kapısını şiddetli bir şekilde çarparak kapattı ve o da arkamdan yürümeye başladı.

Adımlarının beni takip ettiğini bilmek, ensemde nefesini hissetmek, onunla bu evde baş başa olmak tuhaf hissettiriyordu. Onda tehlikeli bir şeyler vardı ve ben bir an önce bu evden kurtulup, evime dönmeliydim. Ruhumu iki koluyla saran duygu, benim duyamayacağım türden birkaç kelime fısıldadı karanlığıma. Sorgulamadan ilerledim.

Loş bir ışıkla aydınlatılmış olan salona girip, çift kişilik deri koltuğa oturdum ve onunda oturmasını bekledim. Tekli koltuğa oturacağını düşünüyordum fakat hemen yanıma oturmuş, bana doğru dönmüştü. Bu daha şaşırtıcıydı. Birbirimize yakın olmamız beni rahatsız ediyor, karnıma kramplar sokuyordu.

"Sor" dedi düz bir şekilde. Salon çok loş bir ışıkla aydınlatıldığı için onu seçemiyordum fakat yangın mavisi gözlerinin beni izlediğinden emindim. Gözlerinin çukurunda simsiyah birer küre gibi duran gözleri, loş ışığın perdesinin arkasına rengini saklamıştı.

"Neden kaçırıldım?" diye sordum. Koca bir soru işare-

ti ikimizin ortasına asılı durduğunda, bir süre hareketsiz bir şekilde oturdu ve ardından derin bir nefes aldı. Aldığı nefesi geri verirken, o nefes ateş olup yüzümü sıyırmıştı.

"Babam öyle istedi" dedi düz bir sesle. İkinci bir nefesi ciğerlerine doldurup, aynı hızla nefesini dışarı bıraktığında, yüzümü okşayan nefesi yüzünden karnımda oluşan karıncalanma büyüyüp beni içine çekmeye başlamıştı. Üzerimde bıraktığı etki oldukça tuhaftı. Bundan nefret ettiğimi düşündüm.

"Baban kim?"

Alaycı bir şekilde güldüğünü duydum, yüzünü göremesem de o kemikli yüzünde de aynı alaycı ifadenin can bulduğuna yemin edebilirdim. Ardından ayaklarını toplayıp bağdaş kurdu ve elini ensesine attı. "Mehmet Ali Karayel." Tükürür gibi söylemişti bu ismi. "Annenle uğraşan adam." Ve beynimden vurulmuşa dönmemi sağlamıştı. O adam! Ne istiyordu benden? Anneme acı çektirmek için beni mi kullanacaktı? Hem çocuğu mu vardı bu pisliğin? Nefret, damarlarımdaki kanın yerini alıp son sürat akmaya başladığında düzensiz nefes alıp verişimi fark etmiş olacak ki, "Sakin ol. Ve sor" dedi. Sesi keskindi.

"Sen neden buradasın? Ya da şöyle sorayım, ben neden senin yanındayım?"

Bakışlarını net bir şekilde yüzümde hissettiğimde, onu seçebilmem için herhangi bir ışığa ihtiyacım yoktu. "Çünkü seni istiyorum" dedi bir anda. Bakışları yüzümde kök salarken, sanki yüzümün en ince ayrıntısına kadar görebiliyordu şu an. Kalbim tuhaf bir patırtı kopardı ve endişeyle göğüs kafesimin parmaklıklarına tutundu.

"Ne?" diye sordum yavaşlayıp. Sesim o kadar ağır çıkmıştı ki, bunu fark etmemesi için aptal olması gerekirdi.

"Duydun" dedi kendinden emin bir sesle.

Dehşet parmaklarımın altında toplanırken, onun güzel yüzüne sert bir yumruk indirmek istiyordum. Koltuğun di-

ğer ucuna sinerek, "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye hırladım. "Sen sapık mısın?"

"Sadece intikam istiyorum."

Bakışlarım tamamen sersemlerken, "Ne intikamı istiyorsun? Annemin peşinde olan adam senin baban, asıl intikam istemesi gereken benim. Yoksa babanın hastalıklı hisleri yüzünden annemi mi suçluyorsun?" diye sordum, sesim sert çıkmıştı.

Adını bilmediğim ama bir süredir diyalog halinde olduğum bu yabancı bir an duraksayıp, sessizliğin aramızda uzamasına izin verirken, pürdikkat ona bakıyordum. Sonunda konuştuğunda, söyledikleri bir depremin yerle bir ettiği şehirden yükselen gri dumanlar kadar yakıcıydı. "Annemin katili, senin ve annenin varlığı."

Sesi boğuk çıktı. Her an ağlayacakmış gibi ama bir o kadar da güçlü. Şaşırtıcı bir ses tonu vardı. Onun geçmişinden yükselen alevlerin çatırtıları hâlâ ilk günkü tazeliğini koruyordu sanki. Bir duvara toslamışçasına afalladım. Peki ne demek istiyordu? Benim annemin varlığı ile onun annesinin... Ne? Annemin katili mi demişti o? Annesi... Ölmüş müydü? Annesini öldüren kişinin annem olduğunu falan mı düşünüyordu?"

"Annen..." Tam soracaktım ki, yarıda kesti.

"Evet" dedi keskin bir sesle. "O öldü."

"Anladım." Sesim kısık çıkmış, hislerim dimdik durup ne olduğunu algılayamaya çalışmıştı ama anlamıştım. Bir kız için babası ne ise, bir erkek için annesi oydu. Yaşadıklarını, hissettiklerini anlayabiliyordum fakat bunun benimle ne gibi bir alakası vardı?

"Annemle alakası ne? Ayrıca neden ben?" diye sordum, gözlerimi karanlık görünen yüzüne dikerek. Yüz hatlarının sertleştiğini görür gibi oldum, bakışlarının yüzümden ayrıldığını hissettim ve sonra da yaşanan sessizlik, kelimelerinin dökülüşüyle beslenip güçlendi.

"Babam hiçbir zaman annemi sevmedi. Hep senin annemi sevdi. Senin doğduğun gün ölesiye dayak yemiştim biliyor musun? Babam tüm sinirini benden ve annemden çıkarmıştı. On sekiz Mayıs günü sen can bulurken, ben can verdim. Yediğim dayak önemli değildi fakat senin varlığın babamı daha sapkın bir insan haline getirdi. Annene olan aşkı gün geçtikçe biteceğine daha da büyüdü. Ve biliyor musun on sekiz Mayıs annemin de doğum günüydü. Sırf bu yüzden babam anneme daha çok nefret etti. Daha çok... Daha çok... Sevilmeyen kadın olan annemi, tapılan kadın olan annenin varlığı öldürdü. Senin varlığın ise tüm olanları körüklemişti. Seni hep izledim. Hep gördüm. Doğduğun ay kadar güzeldin. Doğduğun ay kadar korkunç. Sen benim korkularımdın, Mayıs." Güler gibi bir ses çıkardı. "Ve şu an hiçbir şey anlamadın."

Nefesi yüzümü okşarken yüz ifadesini ölesiye merak ediyordum. Gözlerimin belli belirsiz dolduğunu hissettiğimde ise ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tam olarak idrak edemesem de yaşadıkları korkunç şeylerdi. Bir erkek çocuğunun ruhunun, bir kız çocuğunun ruhundan daha değişik bir yapıya sahip olduğunu düşündüğüm gibi, bir kız için babası ne ise, bir erkek için de annesi muhtemelen oydu. Elbette annem ve benim bir suçumuz yoktu fakat onun böyle düşünmesi normaldi. Sanırım onun yerinde olsaydım ben de aynı şekilde düşünürdüm.

"Adın ne?" diye sordum. Saçmalamıştım. Konuyu dağıtmak istiyordum. Ve adını gerçekten merak etmiştim. Odaya yayılan tüm bu hislerin kaynağını bulmak ve eşelemeye başlamaktan korkuyordum.

"Sıraç!" dedi düz bir şekilde. Nefesi yüzüme vurduktan hemen sonra, ismi beynimin odacıklarında yankı yapmaya başladı.

Daha önce duymadığım, kulağa hoş gelen bir ismi vardı.

"Kaç yaşındasın?" Koltuğa dayandım fakat hâlâ onu izliyordum. Her ne kadar onu seçemesem de, onun da beni izlediğinden emindim. Annem şu an beni kaçıran bir zorbayla

sohbet ettiğimi görse kesinlikle on yedi yıl sonra ilk kez beni dövebilirdi.

"Yirmi dört."

Demek henüz altı-yedi yaşlarındaydı benim yüzümden dayak yediği gün. Altı yaşında küçük bir çocuktu... Ve hâlâ hatırlıyordu o günü. O lanet günü. Hafızasına kazınmasına sebep olacak kadar korkunç bir gündü demek ki...

"Tüm soracaklarını şimdi sor. Gece bittiğinde bir daha soru sormak için iznin olmayacak."

Sanki başka bir gecenin olmasına izin verecekmişim gibi! Şu an onunla oturmuş konuşuyordum, geçmişi için üzülüyordum ama bu, bu kadarla sınırlıydı. Buradan kurtulmak için harekete geçmeyeceğimi düşünecek kadar saf olmadığını da biliyordum ama ne kadar uslu durursam, şüpheyi o kadar az çekecek ve şans kazanacaktım.

"Burcun ne?" diye sordum ve bir an duraksadım. Soracak soru kalmamış gibi bu soruyu yönelterek nasıl bir aptallık yaptığımı fark etmem çok da uzun sürmedi ama çıkmıştı bir kere ağzımdan.

"Akrep" dedi hiç yadırgamamış bir ses tonuyla. "Ve sen de boğa burcusun" diye ekledi.

Annesi ile aynı gün doğduğum için burcumu biliyor olması elbette normaldi.

"Akrep ve boğa yan yana geldiğinde neler olur biliyor musun?" diye sorduktan hemen sonra beni itti ve ardından üstüme abandı. İçimdeki tüm hücreler şokla sarsılıp, kaskatı kesilirken, karnıma bıçak saplanmış gibi kasıldım. Bedenini, bedenimin üzerine adeta bir örtü gibi örtmüştü. Gözlerim sonuna kadar açıldığında ise titreyen ses tonumu saklayamadan, "Ne olur?" diye sordum, dehşet içinde.

"Bu."

Kemerinin açılma sesini duyduğumda ise beynimden vurulmuşa dönmüştüm.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yapboz parçalarını andıran sahneler kafamın içindeki düzlüğe dökülüp, kendilerine göre şekil bulmaya çalışırlarken, zihnimi olabildiğince hızlı toparlamaya gayret ettim. Bulanık görüşümü bir yoluna koyabilmek için gözlerimi birkaç kez arka arkaya kırpıştırırken, utanç başımdan aşağı dökülüp tüm bedenimi haşlamıştı.

Kalbimin o vahşet dolu coşkusu, kulaklarımın etrafında uğuldarken, zorlukla yutkundum. Kokusu bir bardak suyun yere dökülüşü gibi boynuma dökülüyor, benim tenime karışıp benden bir parça oluyordu. Karanlığı andıran loş ışıkta onu net olarak göremesem de, aldığı sert nefeslerin boynuma çarparken, tenimi parçalayacağını düşünmüştüm. Ne halt yiyordu bu adam? Bu ne biçim bir şakaydı? Daha önce hiçbir şekilde, hiçbir karşı cinsimle bu şekilde yakınlaşmamıştım ve kafamın içinde dönen kelimeler birbirlerine çarparak dağılıyor, kuracağım cümleleri katlediyordu. Fermuarından yükselen sesi de duyduğumda, gözlerim korkuyla odağını kaybetti. Durumun ciddiyetini kavrayan tarafım korkuyla irkilirken, zihnimin içinde kırmızı alarmın vaveylası koptu: Bana tecavüz edecekti!

Susuz kalmış boğazımla, zorlanarak yutkundum. "Ne yapıyorsun sen, Allah'ın belası!" diye bağırdım, dehşet içinde. "Bu ne cüret? Kalk üstümden!" Beni duymuyor gibiydi, bel-

ki de umursamıyordu ve sıcak nefesinin boynuma çarparken boynumda bıraktığı izleri ruhumda bile hissedebiliyordum. Altında kıvranmaya başladığımda, ellerini bileklerime koyarak kollarımı geriye doğru itti ve beni koltukla kendi arasında kafesledi. Fermuarını tamamen indirdikten sonra ne yapacağı tamamen ona kalmıştı ve benim narin bedenimin onun heybetli bedeninin yanında hiçbir şansı yoktu. Kalp kapakçıklarım sıkıca kapanıp korkuyla titredi, ellerim buz kesmişti ama onun bileklerime dokunduğu kısımlar alev alev yanıyordu.

"Kes şunu!" diye bağırdım, korkuyla. "Bu yaptığın tecavüz! Pislik herif!" Tamamen üstüme abanarak burnunu boynumun girintisine soktu. Burnunun yarattığı baskıyı hissettiğim an tıpkı bir yılan gibi kıvrılarak altından kurtulmaya çalıştım ama buna izin vermedi, bacaklarını ikiye açarak karnımın üstüne oturup, ağırlığını üstüme bıraktı. Kokumu içine çekiyordu ve bu gittikçe daha da korkutucu bir hal almaya başlıyordu. "Bırak beni!" diye bağırdım, var gücümle. "Aşağılık!"

Burnu boyun girintim boyunca turlayıp, belimi boydan boya ürpertirken, elleri de boş durmuyordu. Kurak bir toprağın suya duyduğu özlemi, özgürlüğüme duyuyordum. Ondan kurtulmak istiyordum ama karnımdan onun karnına uzanan bir ip sanki ikimizi birbirimize dikmek istiyordu. Bu histen kurtulmak istiyordum. Uzun, kemikli parmakları saçlarıma dokunduğunda, çırpınışlarım bıçak gibi kesildi ve kocaman gözlerle onun karanlık siluetine bakakaldım. Saçlarımın arasında kayan parmakları tüm eklemlerime felç inmesine neden olurken, nefesimi tutmuştum. Saçlarıma canımı acıtmayacak şekilde asıldığında, saç diplerimdeki tatlı sızı, midemdeki kasılmayı tetiklemişti. Sıcak nefesi bir kez daha boynuma çarptığında, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Tam o noktasına, iki bacak arasında sakladığı kıymetlisine sert bir tekme geçirip onu kıvrandırarak kurtulmalı ve onu eşek sudan gelinceye kadar tekmelemeli miydim?

Ondan sert bir atak bekliyor, tekmeyi bir an önce o noktaya

geçirmek için fırsat yaratmasını umuyordum ama o sanki amacı başka bir şey değilmiş gibi yalnızca boynumda derin nefesler alarak beni kokluyordu. Bunun dışında herhangi bir alakta bulunmaması beni şaşırtsa da, bir erkekle bu kadar yakın olmak benim için çok yabancıydı ve bu hissi kabul edemezdim.

Üstelik bu adam beni alıkoyuyordu.

O boynumu koklarken düşüncelerimin arasında beliren yüz Yiğit'e aitti. Midem öfkeyle çarpılsa da, kalbim kapılarını hızlıca açıp göğsüme koştu. Yüreğimde büyüyen acıyla gözlerimi sıkıca yumarken, Sıraç'ın tam o noktasına dizimle sert bir tekme geçirdim.

"Ah!" diye inledi, acıyla. Bu inilti, Yiğit'in o iğrenç iniltisine hiç benzemiyordu. Acıyla kıvranarak üzerimden kalkıp, koltuğun bir ucuna yığılırken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Odaya aniden dolan mavi ışık onun yüzünü aydınlattığında, gözlerindeki şaşkınlığı ve karanlığı gördüm. Işığı takip eden gök gürültüsü ikimizin arasında ulurken, şaşkın bakan gözlerimin üstündeki kaşları hızlıca çatıp, yattığım yerden yavaşça doğruldum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım, tekrar. "Sapık!" Bir elini pantolonunun önüne bastırırken, cevap vermeden öylece yüzüme bakmaya devam etti.

Hiçbir şey söylemeden bir süre yüzümü izledikten sonra, ikinci bir gök gürültüsü odanın içinde yankılandı ve hemen ardından da bardaktan boşalırcasına yağmaya başlayan yağmurun damlaları camlara çarparak şakırdamaya başladı. Yavaşça koltuktan kalkarken, gözlerini benim üzerimden çekmişti. Bir süre camdan sicimle inen yağmur damlalarını izledikten sonra odanın çıkışına yöneldi. Tam kapıdan çıkacakken, bana bakmadan konuştu: "Tam bir Venüs kadınısın."

Burcumun gezegeni olduğunu bildiğim gezegenden bahsetmesi beni şaşırtsa da, hiçbir şey söylemeden ortadan kayboluşunu izledim ve o tamamen hiçliğe kavuştuğunda,

sırtımı koltuğa yaslayıp bağdaş kurarak yağmuru izlemeye başladım. Venüs kadını, ha? Bir an farkında olmadan kıkırdadım ve hemen ardından dudaklarımdaki tebessüm kara bir kuyunun içine düşerek gözden kayboldu. Sancılı bir üç yılın sonunda ilk kez içten bir şekilde kıkırdamıştım.

Babamın koyu renk gözlerini gözlerimin önüne getirdiğimde, dudaklarımda buruk bir tebessüm belirdi ama o kadar silikti ki, gözyaşı sonrası tesellisine benziyordu. Yetersizdi. Tebessümümü silmeden yüzümü avuçlarımın arasına aldım ve dizlerimi karnıma çekerek yağmuru izlemeye devam ettim. Mavi ışık yüzüme çizgiler eklerken, yağmurun hızı beni şaşırtmıştı. Henüz Mart ayında olmamıza rağmen çok şiddetli yağıyordu. Acaba annem şu an ne yapıyordu? Ne durumdaydı? Karnım boyunca dolanan acı his, kalbime uzattığı elleriyle hislerimi avuçladı ve beni tırmakladı.

Peki ya Yiğit? Fermuarını kapatıp o lanet aletine söz geçirebilmiş miydi? Yoksa tuvalet köşelerinde, ruhu ucuz kızları becermeye devam mı ediyordu?

O gece söyleyeceği şeyi deli gibi merak etsem de, artık hiçbir şeyin bir anlamı yoktu benim gözümde. Ona kızmaya hakkım yoktu; biz birbirimizin hiçbir şeyiydik ama ona göre yakın arkadaşlardık. O yüzden, onun tuvalet köşelerinde düzdüğü kızlar beni ilgilendirmiyordu artık.

Yüzümdeki tebessüm de yerini düzlüğe bıraktığında, ruhumun kıyılarına vuran kötü anıların üstüne bir sünger çektim. Loş ışık tamamen söndüğünde, varlığı o kadar belirsizdi ki, yokluğunu hissetmemiştim bile. Sanırım elektrikler gitmişti ama göğün attığı çığlıklarla ortalığı maviye boyayan ışık benim için yeterliydi. Salonun kapısı yavaşça aralandığında, bakışlarımı yavaşça kapıya yönelttim. Sıraç, üstündeki tişörtü de çıkartmış artık tamamen çıplaktı. Altında siyah bir eşofman vardı ve elindeki küçük fenerin cılız ışığı salonun duvarlarında büyüyüp, onun gölgesini devleştirmişti.

"Elektrikler kesildi" dedi ruhsuz bir sesle. Ruhsuzdu. Ruhsuzun tekiydi işte. Belki de onun ruhunun da bir katili vardı.

Dizlerimi tamamen kendime doğru çekip, çenemi dizime koydum. "İzmir'in neresindeyiz?" diye sordum, yorgun bir sesle. Soruma aldığım karşılık ise kocaman, alay dolu bir kahkahaydı ama bu kahkaha o kadar soğuktu ki, ses tellerinin etrafında sivrilen buzdan hançerler tenimi yağmalamıştı sanki.

"İzmir'de olduğumuzu falan mı sanıyorsun sen?" Sesi alaycıydı. Yüzümü buruşturup ona baktığımda, elinde tuttuğu fenerin ışığını bana doğrulttu ve gözlerim fenerin parlak ışığıyla kamaşınca, gözlerimi sıkıca yumarak homurdandım.

"Neredeyiz?"

"İstanbul. Ama yakında gidiyoruz. Sen sormadan anlatayım, minik şeytan" dedi aniden. Söylediği şeye kaşlarımı çatarken, devam etti: "Sen baygındın ve ayılma şansın sıfırdı. Ben de seni özel uçakla buraya getirdim." Tehlikeli bakışları yüzümde dolanırken, gözlerimi kısarak ona bakıyordum ve fenerin ışığı yüzünden harelerim sızlıyordu.

"Burası kimin evi?" diye sorduğumda, tekli deri koltuğa kalçalarını dayayarak feneri yüzümden çekti ve fenerin ışığıyla duvarlara şekiller çizmeye başladı. Umursamaz bakışları ben hariç her yerde dolaşıyordu. Geniş omuzlarını takip eden pürüzsüz sırtının yan profilini görebiliyordum, uzun bacaklarını saran eşofman biraz boldu ve kasıklarına kadar düşmüştü. Keskin adonis kaslarını takip eden baklavaları çıkıntılıydı.

"Benim" dedi tok bir sesle. Kısa cevaplar veriyor, olabildiğince az konuşuyordu.

"İzmir de yaşamıyor musun?"

"İzmir de yaşıyordum..." Bir an sessiz kaldı ve gözleri fener ışığının duvardaki yansımasında takılı kaldı. "... Annem ölmeden önce." Çığ gibi düşen gerçek ikinci kez omuzlarıma

lapa lapa yağarken, sertçe yutkundum. Annesinin ölümünden annemi sorumlu tuttuğu her halinden belliydi ama annesinin neden öldüğünü bile bilmiyordum. Kendi annemden emindim, benim annem kimseye zarar vermezdi. Sıraç bir süre ışığı izledikten sonra, sertçe yutkundu. "Sonra annem öldü ve ben de buradan bir ev aldım. Ama sık sık İzmir'e geliyorum, Üniversiteyi de orada okumuştum. Yani seni hep görüyordum."

Bir süre sessiz kalıp, söylediklerini hazmettikten sonra, "Beni ne zaman serbest bırakacaksın?" diye sordum, kısık bir sesle.

"Babam serbest bırakmamı söylediğinde."

"Nasıl yani?"

"Annen evlenmeyi kabul ettiğinde" dedi omuz silkerek. "Babamın tek amacı senin annene sahip olmak, minik şeytan. O herif bir şeyi istiyorsa, o şeye sahip olana dek yok etmekten çekinmez. Ona engel olan, yoluna taş koyan her şeyi yok eder ve her deliliği yapar."

Yüzümü buruştururken, Sıraç'ın babası için söylediklerine şaşırmıştım. Adama olan dinmek bilmeyen öfkem kanımın içinde uğuldarken, "Amma şerefsiz adam" diye homurdandım. Dilimi ısırmak istesem de, Sıraç'ın buna tepkisi hafifçe sırıtmak oldu ama ne bir şey söyledi, ne de yüzüme baktı.

"Baksana" diye homurdandım. "Benim karnım aç."

"Kalk yap o zaman" dedi düz bir sesle.

"Buzdolabında vişne ve yoğurttan başka hiçbir şey yok" dedim yüzümü buruşturarak.

Fenerin ışığını aniden kapattığında, küçük çıt sesi odanın duvarlarında yuvarlandı ve aniden soluk karanlığa gömüldük. Kollarını göğsünün üstünde toplayarak, "O zaman aç yat" dedi ve kalçasını dayadığı yerden doğrularak çıkışa yöneldi. Olduğum yerde öylece kalakalırken, "Hasta!" diye hırladım, dişlerimin arasından. Ama asıl hastanın sakince

pençelerinin arasında duran ben olduğumu düşündüğüme emindim. Bilmediği bir şey vardı ki, ben hamlelerimi doğru zamanda yapmayı severdim.

Birkaç saatimi düşünerek geçirdikten sonra mutfağa geçmiş, elektriklerin geldiğini fark etmiştim. Dolabın derece göstergesinin kızıl ışığı yanıyor, dolap hafif mekanik bir sesle çalışıyordu. Çaresizce buzdolabının içindeki meyveli yoğurtlardan bir tanesini alıp, çekmeceleri karıştırıp bir de çay kaşığı bularak salona geri döndüm. Meyveli yoğurdu büyük bir iştahla yerken, aklım fikrim evimdeydi ve kendimi diken üstünde hissediyordum. Dibini sıyırdığım yoğurt kabını mutfaktaki çöpe atmak için salonu terk edip, mutfağa girdiğimde gördüğüm manzara beni şaşkına çevirmişti.

Sıraç mutfaktaki masanın başköşesine oturmuş, önüne aldığı midye dolma tepsisindeki midye dolmaları sömürüyordu. Gözlerim irileşirken, karnımın içindeki fil yavrusu tepinmeye ve hortumunu midye dolmalara uzatmaya başladı. Beni fark ettiğinde kaşlarını çatarak soru işareti dolu bir bakış attı.

"Ben midye dolmayı çok severim" dedim aciz bir sesle. Bu cidden rezaletti. Daha ne kadar küçük düşebilirdim ki?

"Bana ne?" Sesi umursamaz çıkmıştı, boğuştuğu midye dolmayı ağzına götürdü. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu? Beni tokatlamıştı, taciz etmişti ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de aç bırakıyordu. Umutsuz bakan gözlerimi düşürüp, "Cani" diye fısıldadım ve elimdeki yoğurt kabını çöp kovasına fırlatıp çıkışa yöneldim. Kapıdan çıkana dek fikrini değiştirip beni çağırmasını beklesem de, bunu yapmamıştı. Gel hadi acıdım, demesini bile beklemiştim ama umursamadan yemeye devam etmişti, domuz.

Bir süre salonda sessizce oturup dinmeyen yağmurun sesini dinledikten sonra çok sıkıştığımı fark edip yavaşça yerimden doğruldum ve çıkışa yönelip hol boyunca lavaboyu aramaya başladım. Lavabonun yerini bulduktan sonra işimi halletmiş, elimi yüzümü yıkamıştım. Gözlerimin etrafında

karaltı şeklinde yayılmış olan göz kalemini ve eyelineri temizledikten sonra aynadaki yansımamla bir süre bakıştık. Salona döndüğümde, orta sehpanın üstüne konulmuş bir tabak dolusu midye dolma gözlerimi kocaman açmama neden oldu. Tedirgin bir şekilde midye dolmalara doğru yürürken, midemdeki arsız, çatal bıçağını çıkarmış, boynuna peçetesini iliştirmişti.

Tabağın kenarına düzgün bir el yazısıyla yazılmış olan notu görünce duraksadım.

"Ye! Hepsini yiyemedim. Çöpe gitmesin diye diyorum. Günah. Hoş, senin midenin çöpten ne farkı var ki?"

"Hayvan!" diye hırladım dişlerimin arasından. Ardından tabağı önüme çekerken, omuz silktim. "Yerim tabii!"

Midye dolmayı silip süpürdükten hemen sonra bana düşeni yapmış, tabaktaki artıkları çöp kovasına boşaltarak kirlettiğim tabağı yıkayıp rafa kapatmıştım. Çok fazla uyuduğumdan mıdır bilinmez şu an hiç uykum yoktu. Bomboş koridorda midemi mutlu etmenin verdiği enerjiyle volta atarken, gözlerim tabloların üstünde dolanıyordu. Koridorun hemen diğer ucunda loş bir ışık yanıyor, koridoru da aydınlatıyordu ama o kadar silikti ki, tabloları zor seçiyordum. Onun odasına açıldığını düşündüğüm kapı odağıma girdiğinde, kalbim tuhaf bir homurtuyla olduğu yerde gümbürdedi. Uyumuş muydu? Acaba telefonu yanında mıydı? Uykusu hafif miydi? Yoksa benim gibi top patlatsan uyanmayanlardan mıydı? Şu an öyle olmasını diliyordum. Düşünceler beynimin kıvrımlarını kavurup kızıla boyarken, odasına açıldığını düşündüğüm kapının kulpunu çevirdim ve kapı küçük bir tık sesi çıkarttıktan sonra yavaşça araladım. Nabzım damarlarımı yırtmış, tenimin her bir kısmında etkin halde delice çarpmaya başlamıştı.

Kafamı içeri uzattığımda, yüzüstü yattığını gördüm. Kocaman yatakta rahat bir şekilde yüzüstü yatıyordu ve pürüzsüz sırtındaki tüm kaslar gergin görünüyordu. Bir kolunu

yastığın altına, diğer kolunu ise yastığın üzerine koymuştu ve yanağını yastığa bastırmıştı. Fazlasıyla dağınık yatıyordu. Aynı benim gibi. Gözlerimi kısarak onu incelerken, hemen yatağının yanında duran komodin dikkatimi çekti. Komodinin üstünde bir abajur, kalın bir kitap ve cüzdanıyla telefonu vardı. Çıplak ayaklarım çok ses çıkarmayacağı için şanslıydım, yavaşça içeri süzüldüğümde kapıyı kapatıp gürültü yaparak şansımı köreltmek istemediğimden kapıyı aralık bıraktım. Komodine doğru parmak uçlarımda yürürken, bakışlarımı onun biçimli ensesi ve incecik belinden koparamıyordum. Simsiyah saçları dağınık duruyordu, aldığı sakin nefeslerle şişen sırtına bakarken elimde olmadan yutkundum. İçimde anlam veremediğim bir korkunun yanında, bir de arsız bir heyecan vardı.

Komodinin önünde dikilirken, bana dönük olan yüzünü seyretmekten kendimi alıkoyamadım. Alt dudağına nazaran daha dolgun bir üst dudağa, düzgün bir buruna ve keskin bir ifadeye sahipti. Uzun siyah kirpikleri gözlerinin çukurunu örtmüş, yüzünü gölgelendirmişti. Biçimli kaşlarında uyurken bile silmediği çatık bir ifade vardı. Bakışlarımı onun aykırı güzelliğinden uzaklaştırarak komodinin üstündeki telefona çevirdiğimde, gözlerimde yanan zafer ateşinin keskin ışığı yüzünden uyanacağını sandım.

Telefonu yavaşça avuçlarken, komodinin üstündeki kalın kitap dikkatimi çekmişti. Kapağı siyahtı ve görebildiğim kadarıyla sayfaları eskitilmiş gibi duruyordu, epeyce eski bir kitaba benziyordu. Paniğimi geri kazandığımda hızlıca telefonun tuş kilidini kaldırdım. Telefon sessizde olduğu için herhangi bir uyarı sesi çıkartmamıştı ve bu rahat bir nefes almam için ciğerlerimi aralamıştı resmen. Hızlıca annemin numarasını tuşlamaya başladığımda, bir gözüm de onun üzerindeydi ve sık sık onu kontrol ediyordum. Tam numaranın son rakamını da tuşluyordum ki, sert bir el bileğimi aniden kavrayınca dudaklarımdan tiz bir inilti döküldü. Elimdeki

telefon ahşap parkenin üstüne düşerken, aniden komodinin yanındaki geniş yatağa çekildim. Kollarını bedenime dolayıp, sırtımı göğsüne yasladığında gözlerim kocaman açılmıştı. Atacağım çığlık boğazımda düğümler haline gelmiş, nefesimi tıkamıştı. Sırtımda onun sıcak baskısını hissediyor, nefesinin şişirdiği göğsünün sırtımı da beraberinde ileriye taşıyışına şahit oluyordum. Göremediğim ama hissedebildiğim sıcak, tanımsız şeyi içime doldururken, etrafımı çevreleyen bu hissin varlığını yadırgadım.

"Yaramaz, minik şeytan" dedi uyku mahmuru bir sesle. Bir süre yaşadığım şokun etkisiyle hareket dahi etmeden komodini izledim, kollarından kurtulmak için herhangi bir atakta bulunmuyordum, bulunamıyordum. Kalbim, göğsüme öyle acımasız tekmeler indiriyordu ki, kalbime sığdırdığım tüm kelimeler kan revan içinde kalmıştı. Kalbimin bu arsız çığlıkları yüzünden bir an gerçekten bu yabancı adamın kollarında can vereceğimi düşündüm.

"Uyanık mıydın?" diye fısıldadım.

"Hım?" Mırıltısı ona uymayacak şekilde tatlıydı.

"Beni bırakır mısın?"

"Hım." Yüzünü saçlarımın arasına gömdüğünde, irkilerek kendimi geri çekmeye çalıştım ama Sıraç bana sıkı sarılarak beni kendine doğru çekti ve sırtım onun kaslı göğsüyle bir bütün olurken, midemdeki her şey tepetaklak geldi. Kalbim, karnımla beynim arasında bir basketbol topu gibi sekerken, yoğunluk beni parçalarıma ayırıyordu.

"Kızmadın mı?" diye sordum, kalbim içindeki tüm kanlarla çağlarken.

Derin bir nefes alırken, "Neden?" diye sordu, sesi pürüzlü ve çatlaktı.

"Kaçacaktım."

Göğüs kafesimin altındaki çaresiz kalbim hâlâ delice çarparken, Sıraç burnunu saçlarıma gömerek tam o noktada

derin bir nefesi ciğerlerine doldurup, "Sanki kaçabilirmişsin gibi" diye fısıldadı.

Yavaşça ona dönmeye çalıştığımda bana engel olmadı ama kahve kokulu kolların arasında çaresizdim ve beni o yönlendiriyordu. Kafamı yavaşça ona doğru çevirdiğimde, gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Beni tamamen kendine doğru çevirip, göğsüne çekti. Afallayan benliğim kocaman gözlerle bana bakarken, zihnimin kuytularından bana seslenen küçük kız çocuğu buna son vermem için ayaklarını yere vuruyordu. Merakıma yenik düşüp onun yüzünü izlemek için kafamı biraz daha kaldırdığımda, alnım çenesine sürtündü ve çok hafif yeşeren sakalı çenemi dürttü. Dudakları hafif aralıklı duruyor, kirpiklerinin gölgesi yanaklarında uzun şeritler çiziyordu. Tam şu anda ne hissettiğimi bilmediğim gibi, karmakarışık bir haldeydim. Biraz sonra tamamen uykuya daldığını fark ettiğimde, bir erkeğin kollarında olmaktan ziyade, beni alıkoyan yabancı bir adamın kollarında olduğumu anımsamak duraksamama neden olmuştu. Bu açıdan bakılınca masum küçük bir oğlan çocuğuna benzese de, içinde uyuttuğu canavarın varlığından haberdardım.

Telefonunu düşürmemi önemsemediği gibi, alıkoyduğu kız kollarının arasındayken gönül rahatlığıyla uyuyabilecek kadar tuhaf bir adamdı. Uykusunda onu öldürmemden falan korkmuyor muydu? Çıplak teninin, tişörtümün açıkta bıraktığı yerlerle olan teması ürpermeme neden olmuştu. Fazla sıcaktı. Kıyafetlerimin altındaki tenimi bile ısıtacak kadar sıcak...

Boğazımı kazıyarak dudaklarıma tırmanan cümleler yarı yolda gerisin geri göğüs kafesime dökülürken, aniden bastıran yorgunlukla düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Yoğun, ılık ve taze kahve kokusunu farkında olmadan içime çektiğimde, kaburgalarımın aralandığını düşündüm ve koku tam olarak oraya; içime yerleşti. Bu kokunun huzur ile aynı anlamı taşıdığını düşündüm. Bilincim karanlığa doğru süzülür-

ken, gözlerim kirpiklerimi bile taşıyamayacak kadar ağırlaşıp yavaşça kapandı ve bu yabancının kollarında bilincim dışında uykunun kollarına çekildim.

Gözkapaklarımı aralamaya çalıştığımda, olduğum konumu kavramaya çalışıyordum. Eriyip birbirine kaynamış gibi aralanmıyor, tepkilerimi yanıtsız bırakıyorlardı. Vücudumun üstünde yorgunluğumdan ziyade farklı bir ağırlık vardı. Üstümdeki ağırlığın gölgesini yüzümde hissediyordum ve bilinçsizce kaşlarımı çatarken, kirpiklerim yavaşça aralandı. Üstümde duran adamın ağırlığını ben devralmıştım. İrkilmeme neden olan bu görüntü kanıma kadar donakalmama neden olurken, uyku sersemi gözlerim anında irileştiler. Bir bacağı, bir kolu ve kafası üzerimdeydi. Kafasını boynuma yakın bir yere koymuştu ve bir yanağı boynuma temas ediyordu. Verdiği düzenli nefesler durmadan aynı yeri hedef alırken, tenimin altında bir başka katman daha vardı ve sanki şu an onu yaralıyordu. Olduğum yerde doğrulmaya çalıştım ama bu imkânsızdı, üstümdeki adamın ağırlığı bedenimde bir göçük oluşturmuştu resmen.

"Hey!" diye homurdandım, onu itmeye çalışarak. Üstelik annemi arama planlarım da suya düşmüştü. Üzerimdeki büyükbaşın uyanmaya pek niyeti yok gibiydi. Acaba amacı beni boğarak öldürmek falan mıydı? Bunun bana kurulmuş bir komplo olduğunu düşünmeden edemedim. Beynim yavaş yavaş akışkan bir madde halini alırken, toparlanmam gerektiğinin kanısına vardım. Zorla da olsa bedenimi onun ağırlığının altından kurtarmayı başarıp, doğrulduğumda, kokusu üstüme sinmişti. Tam yataktan inecekken beni aynı hızla yatağa geri çekti ve sırtüstü yatağa düşerken, tüm kolları bedenimi sarıp sarmaladı. Kollarının dokunuşu büyüdü ve tüm bedenimde uğultulu bir tura çıkıp, saç diplerimden ayak parmaklarıma kadar indi.

"Boğularak can vermek istemiyorum. Bunu bir kez denemiştin zaten" diye çemkirdim, kollarından kurtulmaya çalı-

şirken. Gözlerini aralayıp gözlerimin içine baktığında, yangın mavisi gözlerinin arkasındaki kelimeler yüzüme çarpmış gibi hissettim ve tüm düşüncelerim birbirine girdi. Tam olarak tanımlayamadığım muhteşem bir renkti bu, gözlerine bakarken aklınızı kaçırabilirdiniz. Gözlerimi Sıraç'ın gözlerinden ayırmadan, "Ne yapıyorsun?" diye homurdandım.

Bir süre hareketsizce beni izledi, kelimelerin bir yumru olup gözlerindeki ateşlerin içinde yuvarlandığını görür gibi oldum. Uyku mahmuru gözleri, renginin de verdiği güzellikle parlıyordu.

"Eğer seni öldürmek istersem boğarak öldürmeyeceğim" dedi uykulu bir sesle. "Söz veriyorum." Onun bu ruhsuz cevapları beni çok ürkütüyordu.

"Baban beni öldürecek miydi?" diye sordum, aramıza mesafe çekmeye çalışırken.

"Dün gece sorsaydın, cevabını alırdın. Anlaşmamız gün doğana kadardı, unutma." Kelimeleri kafamın içinde derin yanıklar açarken, beni tamamen kollarının arasına çekti ve ellerini kürek kemiklerime bastırarak bana sıkıca sarıldı. Bu kadar soğuk konuşan bir adama göre fazla şefkatli bir sarılmaydı bu.

Tenime batan bıçakların keskin uçlarını ruhumun kavisli kıvrımlarında da hissediyordum. "Beni bırakır mısın?" dedim, ondan kurtulmak için kendimi geri çekerken. Onun yangın mavisi gözlerine bakmak istemiyordum. O gözlere baktığımda kendimi kör bir kuyunun önünde yalınayak hissediyordum ve sanki her an biri sırtıma dokunacaktı da, o körkuyunun dibine çakılacaktım. Sanki o gözlerde çözmemi bekleyen bir sır vardı ve ne zaman gözlerimi yakalasa sıkıca tutup, çözmem için bana yalvarıyordu.

Sanki o gözlerde bana ait bir şeyler vardı.

"Neden?" diye sorduğunda, sanki çok normal bir pozisyondaymışız gibi bunun nedenini sorması beni şaşırtmış, deyim yerindeyse biraz da sinirlendirmişti.

"Çünkü bırakmanı istiyorum. Ahtapot gibi sarılmanın anlamı ne?" Sesimdeki tersliği hissetmiş olacak ki, daha sıkı sarıldı ve içimdeki her şey çarpışırken, ürkekleşen kocaman gözlerimi görebilmek için çenemi kavrayıp yüzümü yüzüne hizalamaya çalıştı. Zorla da olsa ona bakmamı sağladığında, yangın mavisi gözler yüzümü incelemeye devam ediyordu. Fazla güzeldi. Bir erkeğe göre çok fazla güzeldi.

"Çok güzelsin" dedi aniden. İfadesiz suratına geçirdiği takım elbise resmiyetine bakakalırken, az önce aynı şeyi onun için düşündüğümü hatırlayınca kalbim göğsüme daha hızlı bir darbe indirip, göğüs kafesimi kana buladı. Bir an nefes alamadığımı düşündüm. Kısık bakan gözleri yüzümdeki turunu sürdürüyordu. Yanaklarımın yandığını hissediyordum, iki ateş topu yanaklarımın üstünde yuvarlanıyor, deyip geçtiği her yeri yakıp derisini sıyırıyordu. Parmakları hâlâ çenemde olduğu için başımı eğip, gözlerimi onun gözlerinin askısından kurtaramadım. Bakışlarımı ondan kaçırdığımda, parmakları çenemde bir anda sertleşti ve aynı sertlikle çenemi ittiğinde afalladım. Büyük ellerini aniden saçlarımın dibinde hissettiğimde, şaşkınlık bir mürekkep gibi dağılmıştı soluk mavi gözlerime. Parmakları saçlarımı kavradı ve saçlarıma geriye doğru sertçe asılırken, dudaklarından ona ait ama daha ürkütücü kıvamda olduğuna yemin edebileceğim bir hırıltı döküldü. Gözlerindeki nefret yine büyümüş, harelerinin içindeki ormana saldırmış ve ortalığı ateşe vermişti.

"Güzelsin" diye hırladı dişlerinin arasından. Yapabildiğim tek şey korku dolu gözlerle onu izlemek olmuştu, hareket dahi edemiyordum. Karşımdaki başka birisi olsa ona karşı koyar, onu anasından doğduğuna pişman ederdim ama bu kahrolası herifin bakışları bile beni sındırmaya yetiyordu.

Gözlerini sertçe yumup, kirpiklerini birbirine bastırdığında, soluk soluğa ona bakıyordum şu an. Saçlarımı kavrayan parmakları gevşedi ve saç diplerim rahat bir nefes alırken Sıraç yavaşça gözlerini açtı. Gözlerindeki yangın durulmuştu

ama ormanda kül etmediği ağaç kalmamıştı. Kolları da beni serbest bıraktıktan sonra hızlıca yataktan doğruldu ve kalp atışı saniyesinde yatağının ucundaki kanepenin üstünde duran rambo tişörtünü alıp, giymek için kafasından geçirdi. Sırtı bana dönüktü ve bu açıdan çok güzel görünüyordu, parmaklarımı sırtında gezdirmek istediğimi fark edince, kendi kendime kaşlarımı çattım ve bu aptal isteğin üzerine zift dökerek kurumasını bekledim.

"O gözlerini öyle dikme" dedi dümdüz bir sesle. Sırtı dönük olsa da, ona baktığımı hissedebilmişti. Arkasında gözleri falan mı vardı? İrkilerek bakışlarımı ondan kaçırırken, "Gözlerimi diktiğim falan yok" diye homurdandım. "Kafanda bir şeyler kurmaya bayılıyorsun bence sen."

"Gidiyoruz" dedi beni umursamadan. Bir an durumu kavrayamadım ve kaşlarımı çatarak ona baktım; ifademi göremediğini söyleyen bir yanım, gördüğüne emin olan yanımla çatışıyordu şu an.

"Nereye?" Sesim hiç olmadığı kadar cılız çıkmıştı, bir an bu durum beni utandırdı ve toprağa büyük bir kuyu kazıp oraya kafamı hatta tüm bedenimi sokmak ardından da birinden kuyunun üstünü toprakla örtmesini rica etmek istedim.

"Yeraltı dünyasına." Cevabımı beklemeden yerdeki telefonunu aldı ve bana bakmadan kapıya yöneldi. Kapıyı çarparak odadan çıktığında beni kendine ait bir odada tek başıma bırakmıştı. Kafamın içindeki çarklar hızla dönmeye başladığında, zihnimin derinliklerindeki salıncağın üstünde sallanan kız çocuğu da ben de aynı şeyin üstünden geçip duruyorduk.

Yeraltı dünyası mı?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yeraltı dünyasından kastı neydi? Düşünceler durmadan kafamın içinde çarpışıp, birbirlerine hasar verirken şu an düşündüğüm tek şey annemdi. Ne yapıyordu? Ne durumdaydı? Banyo yapmış; bir yabancıyla aynı evin içinde banyo yaptığım için biraz irkilsem de, kirimden kurtulmuştum. Bana fırlattığı poşetteki siyah eşofman takımlarını giymiş, salona geçmiştim. Kurtuluş planlarını kafamda tasarlarken, salondaki pizza kutusu tüm düşüncelerimi darmaduman etmişti. Görünürlerde yoktu, umursamadan pizza kutusunu önüme çekerken karnımı bir güzel doyurmuştum ama temiz kıyafetlerime rağmen aynı olan iç çamaşırlarım beni huzursuz ediyordu. Ben her gün iki kez iç çamaşırı değiştiren bir insandım ve şu an o gece üstümde olan iç çamaşırlarını giymiştim. Onları yıkayabilirdim fakat kuruyana dek ne giyecektim? Normalde yavaş yavaş sindirerek yemeyi seven benim, pizzanın tozunu dumanına katmam yalnızca birkaç dakikamı almıştı.

Islak saçlarım kafamda tamamen ağırlaşırken onları taramam gerektiğinin farkındaydım ama tarağı nereden bulabilirdim? Eğer ondan tarak isteyecek olursam, sabah yolduğu saçlarımı parmaklarıyla bana özellikle acı çektirerek tarardı kesin. Lazer epilasyon ile kökünü kazıttığım tüylerim sanki yerli yerindeymişçesine ayağa dikilirken, tüm cesaretimi toplayarak odasının kapısına yöneldim. Onun odasına varana dek

yanından sıyrılıp geçtiğim duvarlar sanki benimle alay ediyor, yüzüme bakıp olmayan siluetleriyle bana sırıtıyorlardı.

Kapısını tıklatmış olmama rağmen ses vermemesi beni işkillendirirken, acaba evde değil mi diye düşündüm ama beni tek bırakıp kaybolacağını sanmıyordum. Telefon olayından sonra güvenini tamamen sarsmıştım ve saldırılarının devam edeceğini bildiğinden de emindim. Kapısının kulpunu yavaşça çevirirken, uyuyor olabileceğini düşünmüştüm. Olabildiğince sessiz ve yavaş bir şekilde kapısını araladığımda, gözlerimin önüne dökülen görüntü bir süre nefesimi tutmama neden olmuştu. Yatağının üzerinde sırtüstü yatıyordu, iki kolunu da başının altına koymuştu ve gerginleşen pazıları genişlemiş, pazılarındaki damarlar ortaya çıkmıştı. Bu can yakıcı görüntüye gözlerimi dikerek bakarken, ne zamandan beri erkekleri bu kadar yakından incelemeye başladığımı sorguladım.

Onu uyandırmamak için parmaklarımın ucunda yükselip, ahşap parkenin üzerinde sessizce ilerlerken, bakışlarım sık sık ona takılıyordu. Aldığı sakin nefesler kaslı ve pürüzsüz göğsünü yavaşça yukarı doğru şişirirken, karnındaki kaslar kasılıyor ve siyah pantolonunun açıkta bıraktığı kasık tüyleri biraz daha yukarı kaykılarak adonis kasını belirginleştiriyordu. Odası oldukça sadeydi, yatağı dışında gösterişli hiçbir şey yoktu, buralarda bir yerde bir tarağın olmasını umut ediyordum ve şu an bir erkek tarağına bile razıydım. Hemen komodinin çaprazındaki küçük siyah dolap ilgimi çektiğinde önünde diz çökerek dolabın çekmecelerini karıştırmaya başladım. Bir miktar para, birkaç kâğıt parçası, kalem ve şarj makinesi bulmuştum, diğer çekmeceyi açtığımdaysa gümüş renginde, tarihi değeri varmış gibi görünen aynalı bir saç fırçası parlayıp gözlerimi aldı. Çok pahalı ve eski, antika bir şeye benziyordu. Her ne kadar özel hayata saygısızlık olduğunu düşünsem de saç fırçasını aldım. Onun gibi bir adamın böyle kadınsı bir şeyi neden odasında sakladığı kocaman bir soru işaretiydi. Onu uyandırmamak için tekrar parmak uçlarımda

odanın çıkışına yönelip, kapının kulpunu kavradığımda, ensemde hissettiğim nefesle bedenimden nefis bir ürperti geçti ve kulpu kavrayan elimin bileğinde demirden parmaklar hissettim. Uzun kemikli parmakları anında tanımıştım. Beni kapı ile arasına alıp, göğsünü sırtıma bastırdığında ciğerlerimi nefesle bütünleştiren yolun tıkandığını ve ciğerlerimin şişmeye başladığını hissettim. İrkilerek omzumun üstünden ona baktığımda, yüzüm pazısına sürtündü ve kokusu tamamen ciğerlerimi istila ederken, ürkek gözlerimi kaldırarak yüzüne baktım. Uyku mahmuru yangın mavisi gözler daha kısıktı ve beyazı ala bulanmıştı. Dudakları uykunun etkisiyle biraz daha dolgunlaşmış, kızarmıştı ve bu şekilde dünyanın dokuzuncu harikası gibi duruyordu. Dünyanın sekizinci harikasını soracak olursanız, onun yangın mavisi gözlerinden bahsederdim. Ve o büyüleyici renk yalnızca belirli zaman dilimlerinde devreye giriyordu. Büyü gibi. Zemin katını bulamadığım, yüksek bir bina gibi.

"Şey" diye mırıldandım, mahcup bir şekilde gözlerimi tarağa doğru indirirken. "Saçlarımı tarayacaktım da. Bunu bulabildim."

Hiçbir şey demedi, yangın mavisi gözler gözlerimi esir alırken, beni yatağa doğru yavaşça çekti ve oturmamı sağladı. Mahcup bakışlarıma bir miktar da şaşkınlık eklenmişti şu an. Yatağın ucunda sırtımı ona dönmem için beni yönlendirdi ve onun zoruyla bağdaş kurarak oturmak zorunda kaldım. O da hemen arkama yerleştikten sonra elimde duran gümüş rengindeki antika tarağı alıp yatağın üzerine koyarak saçlarıma dokundu. Birbirine dolayarak tutturduğum ıslak saçlarımı yavaşça açıp, parmaklarını aralarından geçirdiğinde, irkilmiş bir şekilde karşıdaki duvarı izliyordum. Ne yaptığını idrak etmeye çalışıyorken, gümüş renkli fırçanın dişlerini saçlarımın arasında hissettim ve öylece donakalırken Sıraç Karayel, saçlarımı taramaya başladı. Boğazımda büyüyen yumru, şaşkınlığın koyu mürekkebini gözbebeklerimden dışarı taşırıp

yanından sıyrılıp geçtiğim duvarlar sanki benimle alay ediyor, yüzüme bakıp olmayan siluetleriyle bana sırıtıyorlardı.

Kapısını tıklatmış olmama rağmen ses vermemesi beni işkillendirirken, acaba evde değil mi diye düşündüm ama beni tek bırakıp kaybolacağını sanmıyordum. Telefon olayından sonra güvenimi tamamen sarsmıştım ve saldırılarının devam edeceğini bildiğinden de emindim. Kapısının kulpunu yavaşça çevirirken, uyuyor olabileceğini düşünmüştüm. Olabildiğince sessiz ve yavaş bir şekilde kapısını araladığımda, gözlerimin önüne dökülen görüntü bir süre nefesimi tutmama neden olmuştu. Yatağının üzerinde sırtüstü yatıyordu, iki kolunu da başının altına koymuştu ve gerginleşen pazıları genişlemiş, pazılarındaki damarlar ortaya çıkmıştı. Bu can yakıcı görüntüye gözlerimi dikerek bakarken, ne zamandan beri erkekleri bu kadar yakından incelemeye başladığımı sorguladım.

Onu uyandırmamak için parmaklarımın ucunda yükselip, ahşap parkenin üzerinde sessizce ilerlerken, bakışlarım sık sık ona takılıyordu. Aldığı sakin nefesler kaslı ve pürüzsüz göğsünü yavaşça yukarı doğru şişirirken, karnındaki kaslar kasılıyor ve siyah pantolonunun açıkta bıraktığı kasık tüyleri biraz daha yukarı kaykılarak adonis kasını belirginleştiriyordu. Odası oldukça sadeydi, yatağı dışında gösterişli hiçbir şey yoktu, buralarda bir yerde bir tarağın olmasını umut ediyordum ve şu an bir erkek tarağına bile razıydım. Hemen komodinin çaprazındaki küçük siyah dolap ilgimi çektiğinde önünde diz çökerek dolabın çekmecelerini karıştırmaya başladım. Bir miktar para, birkaç kâğıt parçası, kalem ve şarj makinesi bulmuştum, diğer çekmeceyi açtığımdaysa gümüş renginde, tarihi değeri varmış gibi görünen aynalı bir saç fırçası parlayıp gözlerimi aldı. Çok pahalı ve eski, antika bir şeye benziyordu. Her ne kadar özel hayata saygısızlık olduğunu düşünsem de saç fırçasını aldım. Onun gibi bir adamın böyle kadınsı bir şeyi neden odasında sakladığı kocaman bir soru işaretiydi. Onu uyandırmamak için tekrar parmak uçlarımda

odanın çıkışına yönelip, kapının kulpunu kavradığımda, ensemde hissettiğim nefesle bedenimden nefis bir ürperti geçti ve kulpu kavrayan elimin bileğinde demirden parmaklar hissettim. Uzun kemikli parmakları anında tanımıştım. Beni kapı ile arasına alıp, göğsünü sırtıma bastırdığında ciğerlerimi nefesle bütünleştiren yolun tıkandığını ve ciğerlerimin şişmeye başladığını hissettim. İrkilerek omzumun üstünden ona baktığımda, yüzüm pazısına sürtündü ve kokusu tamamen ciğerlerimi istila ederken, ürkek gözlerimi kaldırarak yüzüne baktım. Uyku mahmuru yangın mavisi gözler daha kısıktı ve beyazı ala bulanmıştı. Dudakları uykunun etkisiyle biraz daha dolgunlaşmış, kızarmıştı ve bu şekilde dünyanın dokuzuncu harikası gibi duruyordu. Dünyanın sekizinci harikasını soracak olursanız, onun yangın mavisi gözlerinden bahsederdim. Ve o büyüleyici renk yalnızca belirli zaman dilimlerinde devreye giriyordu. Büyü gibi. Zemin katını bulamadığım, yüksek bir bina gibi.

"Şey" diye mırıldandım, mahcup bir şekilde gözlerimi tarağa doğru indirirken. "Saçlarımı tarayacaktım da. Bunu bulabildim."

Hiçbir şey demedi, yangın mavisi gözler gözlerimi esir alırken, beni yatağa doğru yavaşça çekti ve oturmamı sağladı. Mahcup bakışlarıma bir miktar da şaşkınlık eklenmişti şu an. Yatağın ucunda sırtımı ona dönmem için beni yönlendirdi ve onun zoruyla bağdaş kurarak oturmak zorunda kaldım. O da hemen arkama yerleştikten sonra elimde duran gümüş rengindeki antika tarağı alıp yatağın üzerine koyarak saçlarıma dokundu. Birbirine dolayarak tutturduğum ıslak saçlarımı yavaşça açıp, parmaklarını aralarından geçirdiğinde, irkilmiş bir şekilde karşıdaki duvarı izliyordum. Ne yaptığını idrak etmeye çalışıyorken, gümüş renkli fırçanın dişlerini saçlarımın arasında hissettim ve öylece donakalırken Sıraç Karayel, saçlarımı taramaya başladı. Boğazımda büyüyen yumru, şaşkınlığın koyu mürekkebini gözbebeklerimden dışarı taşırıp

harelerime kadar akıtmıştı ve gözümün beyazı bile mürekkepten payını almıştı. Bu da neyin nesiydi? Dokunuşu özgürlük gibiydi.

Her teli sanki mühim bir işle uğraşıyormuş gibi özenle, narin ve kadifeyi andıran bir şefkatle tarıyordu. Dokunuşu tuhaf bir şekilde şefkatliydi. Baba sıcaklığı gibi. Fetih Karamaça'nın, kaybettiğim ve deliler gibi özlediğim kadife sıcaklığı gibi.

Geçmişimin gölgesi ruhumun üzerine düşüp beni tekrar karanlığına çekerken, öylece oturmuş bir yabancının saçlarımı taramasına izin veriyordum şu an. Hiç benimsemediğim, bir kez olsun hissetmediğim ve şimdi bir anda göğsümün ortasında dolaşan o tuhaf duygu kalbimin duvarlarını parçalarken, bunun ne olduğundan bihaberdim.

Saçlarıma dokunuşunda bir sanatçının piyanosuna dokunurken gösterdiği özen ve adını koyamadığı diğer duygular vardı.

Yalnızca piyanistin bildiği duygular.

Gümüş renkli saç fırçasının dişleri saçlarım boyunca kayıp, saç tellerimi serbest bıraktığında aramızda saniyelerin içini bile dolduramayacak türden bir sessizlik esip geçti. Sıraç'ın uzun parmaklarını saçlarımın arasında hissettiğimde irkildim, tekrar canımı acıtacağını düşünmüş olsam da, bunu yapmadı ve parmakları nazikçe saç tellerimin arasında akıp gitti.

"İnce telli saçlara sahipsin." Boğuk sesindeki tınıya gömülü diğer kelimeler sessizce bizi izlerken, dudaklarından dökülen yalnızca bu kadarıydı. Konuşmasının devamının olduğunu düşünsem de, dudaklarından dökülen nefes ıslak saçlarıma çarptı ve sessizlik fermuarını tekrar aramıza çekti.

Bir an yatağın diğer tarafı çöktü ve komodinin çekmecesi açılıp kapandı. Arkamdaki hareketliliğin farkındaydım ama dönüp bakmıyordum, sanki tüm uzuvlarımın üstüne asma bir kilit geçirmişti. Parmakları tekrar saçlarıma dokundu-

ğında, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye fısıldadım, sessizce. Beni duymamış gibi saçlarımı üçe ayırdığında, kaşlarım çatılmıştı. Marifetli uzun parmaklar hızlıca saçlarımı örmeye başladı. Parmakları o kadar seri hareket ediyordu ki, upuzun saçlarımı yalnızca birkaç saniyenin içinde ıslak saçlarımın kuruyabilmesi için bol bırakarak düzgün bir şekilde örmüştü. Saçımın ucuna taktığı lastiğin saç diplerimi çekiştirdiğini hissettim. Sanırım komodinden bu lastiği çıkartmıştı az önce.

"İşte bu kadar."

"Buna gerek yoktu" dedim düz bir sesle. "Ne diye saçlarımı örüyorsun ki?" Parmaklarım buz kesmişti resmen. Eğer ayağa kalksam, muhtemelen bacaklarım da yeni doğmuş bir ceylan yavrusunun ince bacakları gibi titreyecek ve dengemi sağlayamayacaktım.

"Bu beni ilgilendirir, konuşmadığın zamanlarda daha çekilir bir şey oluyorsun ayrıca." Buz üfleyen sesi ıslak saçlarıma çarparken, yavaşça geri çekildim ve onun nefesinin sıcağından uzaklaşmaya çalıştım. "Ayrıca şu sakin tavrını beni etkilemek için falan mı sürdürüyorsun? Kapılara saldırıp, buradan kurtulmak için herhangi bir atakta bulunmuyorsun. Kafana çok mu sert vurdular acaba?"

"Seni etkilemek mi?" Aniden yataktan kalktığımda, Sıraç da ayağa kalkmıştı. Onu umursamadan çıkışa yönelirken, "Ne düşündüğümü tahmin bile edemezsin, Karayel" dedim keskin bir sesle.

"Uslu durman senin açından iyi" dedi dümdüz bir sesle. Bakışları yine buz gibiydi, bir kova buzun kalbimden aşağı boşaltılması gibi bir şeydi ve beni bu kadar etkilemesi midemi bulandırıyordu. "Babamın sevdiği kadının kızına zarar veremeyeceğini düşünüyor olabilirsin ama ben babam değilim, minik şeytan." Gözlerinin rengi koyulaşırken, bakışlarındaki ifade geri çekildi ve vitrin mankenini andıran donuk yüzü tüm canlılığını kaybetti. "Senin canını yakmak benim için hiç de zor değil."

"Uslu duruyorum zaten. Ünümde sonunda beni serbest bırakmak zorunda kalmayacak mısın? Ne diye canımı tehlikeye atayım ki?" dedim, sinsi bir şekilde. Elbette kuzu kuzu bekleyecek değildim, bunu bekliyorsa avucunu yalamak zorundaydı. Sıraç'ın düz bakışları bir süre yüzümü inceledikten sonra, "Odana git" dedi yüzündeki düzlüğü takip eden bir sesle. "Fazla ayakaltında dolaşma."

Ona düz düz baktıktan hemen sonra dediğini yapıp yanından ayrıldım, ben de çok meraklı değildim onun gül cemâlini görmeye. Burada gözlerimi ilk açtığım odaya döndüğümde, bir süre yalnızlığımın ışığını dinledim. Yatağın üstünde küçücük kalmış, dizlerimi çenemin altına kadar çekmiştim ve olduğum yerde öylece sallanıyordum. Buradan bir an önce çıkmam gerekti, sakinliğimi kaybetmeye başlamadan hemen önce bir yolunu bulup buradan kurtulmalıydım. Yeraltı olarak bahsettiği yere tıkılmaya niyetim olmadığı gibi, bahsettiği yerin ne olduğu konusunda da pek bir fikrim yoktu. Nedense aklıma tüyler ürpertici şeyler geliyordu.

Aynı şekilde ne kadar beklemiştim bilmiyordum, bilincim tıpkı sallanan bedenim gibi sallanıyor ve düşüncelerim sallanmanın etkisiyle yana, sağa sola devriliyordu. Saç örgümü sol omzuma düşürürken, baygın bakan gözlerimi dev pencereye çevirdim. Koca bir duvarı kaplayan cam, tüm şehri ayaklar altına seriyordu ama uzaktan bakmak akıllıcaydı, yakınına yanaşmayaysa hiç niyetim yoktu. Akrebin etrafında koşturan yelkovan, akrebe her bir dokunuşunun sonunda bir dakikayı daha arkasında bırakıyordu. Kasvetli nefesimi dudaklarımdan dışarı salarken, kafamın içinde beni aptal düşüncelerden koruyan duvar kavlamıştı.

Yavaşça ayağa kalktığımda, çok fazla oturduğum yerde sallandığım için başım dönmüş olsa da, yatağın kenarlarına tutunarak dengemi sağladım ve şakaklarımı ovalayarak, ruhsuz bakışlarımı odanın duvarlarında gezdirdim. Eşofmanın paçaları biraz uzun olduğundan çıplak ayaklarımın üstünü

örtüyor, topuklarımın altına girip üstüne basmama neden oluyordu.

"Beni kendi kadar uzun sandı herhalde," diye homurdandım, kaşlarımı çatarak uzun eşofman paçalarına bakarken. Odadan çıkarken, bedenime sinen sakinliğin üstüne bir örtü gibi örtülen telaşın sebebini sorguluyordum. Gözlerim hızlıca koridoru turladı, ses soluk yoktu. İçime dolan umut, planlarımı devreye sokmam için sırtımı dürtüyordu şu an. Onun soğuk tavrıyla karşı karşıya kalınca aynaya bakıyormuşum gibi hissettiğim halde onun bakışlarından ürperiyordum. Yine de odasının kapısına gidip, kapıyı tıklattım ama cevapsız kalınca bundan güç alarak kapının kulpunu çevirdim. Bu kez kapı açılmadı, odasının kapısını kilitlemişti.

Derin bir nefes alarak geri adım attığımda, dikkatli bakışlarımı omzumun üstünden koridorun diğer ucuna çevirdim. Koridorun diğer ucuna doğru tedirgin adımlarla ilerlerken, etrafı kolaçan etmeye devam ediyordum.

"Sıraç?" diye fısıldadım, koridor boşluğuna doğru. Ne bir cevap, ne de bir yaşam belirtisi yoktu. Derin bir nefes alırken olduğum yerde geriledim ve sırtım koridorun ucundaki diğer duvara çarpana kadar o şekilde yürüdüm. Çıkış kapısına dönen gözlerim, tıpkı bir atmacanınki kadar keskinleşirken, dudaklarımda karanlık, ruhu geri çekilmiş tehlikeli bir tebessüm yukarı doğru gerildi. Çıkış kapısına doğru yöneldiğimde, göğsüm artık daha hızlı inip kalkıyordu, kapının kilitli olmayacağını düşünmüyor olsam da, bir yanım deliler gibi kapının kilitli olmamasını diliyordu. Kapıyı kilitlemeyecek kadar aptal olmadığına emindim. Belki de öyleydi?

Çıkış kapısının önünde bittiğimde, omuzlarım aldığım nefesle o kadar hızlı inip kalkıyordu ki, eğer yakınlarımda bir yerdeyse yalnız nefes sesim bile beni ele verebilirdi. Sakin olmaya özen göstererek parmaklarımı kapının kulpuna yerleştirdim ve gözlerimi sıkıca yumarak, "Lütfen," diye fısıldadım. Evet, tam olarak öyleydi. Aptal. Aniden açtığım gözle-

rim şaşkınlık ve sevinçle kocaman olurken, kalbim göğsümün altındaki çığlıklarını bir bıçak gibi kesmiş, ürpermiş gözlerle göğüs kafesime bakıyordu. "İşte bu bir şans!" diye fısıldadım, nefesimi tutmadan hemen önce. Kapıyı olabildiğince yavaş ve sessiz aralamaya çalışırken, tuttuğum nefesi usulca burnumdan dışarı verdim ve kendimi dışarı itebileceğim kadar aralık açabildiğimde, bedenimi o aralıktan kaydırarak kendimi dışarı bıraktım. Ayaklarım çıplak olsa da, odaya dönüp o poşetteki ayakkabıları alacak kadar gözü kara olamazdım, kendimi tehlikeye atmaya niyetim yoktu. Üstelik bu büyük bir zaman kaybı olacaktı. Burası bir apartmandan ziyade bir hotelin holüne benziyordu. Her şey ultra lüks, altın sarısı ve kadifeyle kaplanmıştı. Asansörlerin olduğu kısımdan aşağı sarkan yüzlerce su damlasından oluşan dev bir avize vardı ve kör edici sarı ışığı etrafın atmosferiyle deli edici şekilde uyumluydu.

Sanki bu dev binada bizden başka yaşayan tek bir Allah'ın kulu yoktu. Aceleyle asansörlere doğru koşarken, çıplak ayaklarımın topukları soğuk baskı yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Kendimi asansörün içine attığımda, en alt katın düğmesine bastığım gibi sırtımı metal duvara yasladım ve kıpkırmızı olmuş ayaklarımın parmaklarını içeri doğru çekerek, "İşte bu kadar," diye fısıldadım. "Bu kadar kolay olacağını bilseydim hiç gerilmezdim."

Çok yüksek bir binada olduğumuzu zaten gözlerimle görmüştüm, asansör de son hızla iniyordu ancak katlar bir türlü bitmek bilmiyordu. Daha önce hiç İstanbul'a gelmemiştim. Annem defalarca iş için bu şehre gelmiş, beni de getirmek istemişti ama ben İzmir âşığı birisi olarak hiç İstanbul'u merak etmemiştim. Şimdiyse bilmediğim bir memlekette ne yapacağımı düşünüyordum ama dışarıdaki esnaftan ya da yoldaki herhangi bir kişiden yardım isteyebilirim diye düşünüyordum. Bu fikir, ısrarla yanmayı sürdüren düşüncelerimin üzerine buzlu su dökerken, mekanik uyarı sesiyle birlikte asansör durdu ve metal kapılar kayarak açıldı.

Bir hotelin resepsiyonunu andıran hole çıktığımda, bakışlarımı etrafta gezdirerek vakit kaybetmek yerine çıkışa açılan dönen kapılara koşturdum ve çıplak ayaklarımın topuklarına oturan kan topuklarımı sızlattı. Korku, mutluluk ve özgürlük. Bu üçünü de aynı anda yaşıyordum şu an. Nihayet kendimi sokağa bıraktığımda, uğultulu bir rüzgâr tenime eserek beni kuşattı ve kulaklarımın etrafında çınladı. Geçmişimden yükselen bir şarkıyı dinliyormuşum gibi irkilirken, çıplak ayaklarıma aldırmadan kaldırımdan aşağı indim ve sokağın iki ucuna da hızlıca göz gezdirdim. Sokak bomboştu. İstanbul her zaman kalabalık olmasıyla meşhur değil miydi? Ya da gerçekten İstanbul'da mıydık? Bomboş sokağın kaldırımında koşmaya başladığımda ayağımın tabanlarına sürtünüp derimi sızlatan çıkıntıları yok saymaya çalışıyordum. Civardaki herhangi bir kafeye sığınıp oradaki çalışanlardan yardım istemeyi düşünmüş olsam da, civardaki kafelerin üzerine kilit vurulmuş, kepenkleri indirilmişti. Uğuldayan rüzgâra ayak uyduran bacaklarım hızlıca kapalı dükkânların, kafelerin önünden geçerken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. Ayağıma batan, acısını ayağım dışında tüm uzuvlarımda hissettiren şeylerin ne olduğunu umursamadan koşarken, ciğerlerim şişmeye başlamıştı. Bu sokakta benim dışımda nefes alan tek bir canlı dahi yoktu.

Bu içimdeki korkunun ateşinin üzerine benzin dökerken, yapabildiğim tek şey daha da hızlı koşmak oldu. Dalağımın şiştiğini hissediyordum ve yanlarım ağrımaya başlamıştı. Koştukça daha da uzayan sokağın aralarından birine saptığımda, çıkmaz sokağa girdiğimi anladım. Hemen iki yanımda tuğladan bozma metrelerce yükseklikteki duvarlar, karşımdaysa dikenli teller vardı. Soluk soluğa titreyen bacaklarımla tellere bakarken, "Ne?" diye sordum, kendi kendime. Biraz daha koşacak olursam, o herif beni mutlaka bulurdu çünkü ne kadar koşarsam koşayım sanki sonunda yine aynı yere varıyordum. Bu bir hamsterın kafesinin içindeki maraton yarışı gibiydi. Sonunda tuğla duvarlardan birine sırtımı

yaslayıp, hızla kalkıp inen göğsüme elimi koyduğumda kararımı vermiştim. Bir süre burada kuytuda sessizce dinlenecek, sonra da enerjimi toplayıp maratona devam edecektim. Bu ara sokakta beni bulabileceğini düşünmüyor olsam da, her an bir yerden çıkıp yangın mavisi gözlerini üzerime dikmesinden çok korkuyordum. Derin derin nefesler alırken, herhangi bir insan sesi duyabilmek ve yardım feryatları koparabilmek için an kolluyordum. Sonunda dermansız düşen bacaklarım, titrek iniltisiyle birlikte yere çökmem için beni aşağı çekti ve sırtımı tuğla duvar boyunca kaydırarak kendimi yere bıraktım. Titreyen bacaklarımı göğsüme kadar çektikten sonra kollarımı bacaklarımın etrafından geçirdim ve soluk soluğa boşluğu izlemeye başladım. Ayaklarımın acısı bir yana, korkum saniyeler gittikçe katlanıyordu. Acaba Sıraç yokluğumu fark etmiş miydi? Beni arıyor olabilir miydi? Çok kızmış mıydı? Bacaklarımı iyice göğsüme yasladım ve bu aptal korkunun benliğimden uçup gitmesi için sıkıca gözlerimi yumdum. Ayaklarımın altında karıncalanan sızı, altını çizercesine belirgindi. Ama bu sızı, ruhumun özünden yükselen çığlıkları duysaydı, muhtemelen kendisinden utanabilirdi. Burada bir ıssızlığın kucağına düşmüş, yaklaşan fırtınanın bana vereceği hasarın az olması için dua ediyordum. Hayatım boyunca bir şeylerle mücadele etmiştim ama belki de edememiştim. İradem in yavaşça geri çekildiğini hissederken, ilk kez bu kadar güçsüz hissediyordum çünkü sanki bu kuytuda yalnızken bütün gölgeler üstüme binip, yakama yapışarak benden hesap soruyordu.

Titremeye başlayan kollarım, rüzgârın sertleşen darbelerini karşılarken kollarımı birbirine sürterek gözlerimi açtım ve gökyüzüne baktım. İki binanın arasında kalan gökyüzüm bile daracıktı ve kısıtlanmıştı. Soluk, koyu bile diyemeyeceğim kadar şavksız bir maviyle gölgelenen gökyüzü bana içimi hatırlatmıştı ve belki biraz da gözlerimi. Soğuğun yakıcılığını içime doldurarak gökyüzünün kasvetini izliyordum. Anne-

min benim gözlerimden daha canlı bir renge sahip olan gözleri gökyüzünün pürüzsüz yüzeyinde tıpkı bir kalemle çizilir gibi çizilmeye başladığında, boğazımdaki yumru büyüdü. Gücüm çok çabuk çekilmişti, bunun sebebini sorgulasam da cevap açıktı. Beni bayılttıktan sonra bana bir ilaç vermişti, bunu onun kendi adamlarından duymuştum. Göğsümün hizasında duran dizlerimin titrediğini görebiliyordum, şu an tüm yaşadıklarının gölgesi altında kalmış bir göçükten başka hiçbir şey değildim. Evet, ayaklarımda yaralar vardı ama ruhumdaki yarıklar kadar büyük ve ağır olmadığını da biliyordum. Kendini kendisine bile kapatmış bir kız olarak, kapattığım kendimle yüzleşiyordum belki de.

Karanlık bulutlar şavksız bir maviye ev sahipliği yapan ve annemin gözleriyle süslenen gökyüzünü yavaşça örtmeye başladığında, yorgun bakışlarımı ara sokağın ucuna çevirdim ve boşluktan geçecek bir canlının gölgesini bekledim. Yoktu. Bu sokak terk edilmişti ve burada benden başka nefes alan tek bir canlı dahi yoktu. Bir de Sıraç'tan başka.

Dakikalar saatlere doğru sürüklenip, biraz önce yaşadıklarımı geçmişimin yazılı olduğu deftere not geçerken, sertçe yutkundum ve boğazımdaki yumrunun tozunu hissettim. Yorgun bakışlarım bir umut sokağın ucuna bakıyor, onun gölgesi dışında bir gölge görebilmek istiyordu. Soğuk gittikçe sertleşirken, kanımın uğuldamaya başladığını fark ettim. Ne zamandan beri bu kadar çabuk yoruluyordum? Ayağa kalkıp koşmak istesem de, bu gücü bacaklarımda bulamadığım gibi yakalanmaktan da korkuyordum. O beni bulursa ne yapardı? Bana şiddet uygular mıydı? Bir an tüm yüklerin omzuma bindiğini hissettim ve omzum sanki biraz daha aşağı çöktü. Ondan korkuyordum ama şu an gelmesini istiyordum. Tek istediğim yalnız olmadığımı görmekti, tek istediğim lanet olası yabancı bir gölgeydi.

Üstüme düşüp, beni saklayabilecek kadar karanlık bir gölge.

Kapatıldığım eve bile geri dönemeyecek kadar halsizleşmişken, İzmir'e nasıl dönebilirdim ki? Ayağa kalkıp yoluma devam etmem gerektiğini düşündüğümde, parmaklarımı tuğla duvara bastırarak kendimi yukarı itmeye çalıştım ama dizlerim titriyordu. Titriyordum. Endişe ayazında kalmış, dalın en minik ve en savunmasız yaprağı gibi hissediyordum.

Bedenimin güç toplayacağını düşünen tarafım, bunu komik bulan tarafımın acı kahkahalarını dinlerken, kazanacağım güçten ziyade daha da güç kaybediyordum sanki. Hep böyle olmaz mıydı? Her şey yalnızken oturmaz mıydı omuzlarınıza? Bağırmak, çığlık atmak ve yardım dilenmek istiyordum ama gerisin geri yere kayarken, kafamı duvara vurup, sertçe yutkunmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Duvara vurduğum kafamı duvar boyunca kaydırarak başımı sokağın ucuna çevirdiğimdeyse, onu gördüm. Tüm ihtişamı ile tam o noktada dikilmiş, kararan sokakta büyüyen gölgesiyle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Bir çift yangını harelerinin etrafına çit diye çeken bu adam bana doğru yürümeye başladığında bilincimin üstünde oturan karanlık gölge yavaşça geri çekildi ve düşüncelerime ışığın doluşmasına izin verdi. Sanki aramızdaki gerilimi daha üst safhalara taşımak için bilerek bu kadar yavaş hareket ediyordu. Sertçe yutkunarak, gözlerimi gözlerinden ayırmadan onu izlemeye devam ettim. Yüzünde tek bir kas bile oynamazken, gözlerini kırpmadan beni izlemeyi sürdürdü ve bana doğru attığı her adım, sokağı onun heybetli gövdesiyle kapladı. Tehlikeli bakışları beni baştan aşağı süzerken siyah kotunun arka cebinden sigarasının paketini çıkardı ve Marlboro kutusunun kapağını açarken kutuyu yavaşça sallayarak birkaç dal sigaranın dışarı fırlamasına neden oldu. Dudakları sigaralardan birini seçip, arasına alırken, bakışlarımız ayrılmıştı. Dolgun dudaklarının arasında yer bulan sigara onun güzelliğine dikilmiş bir mücevher gibiydi. Çok güzeldi. Pekâlâ, sanırım çirkin olan hiçbir şeye sahip değildi. Karakteri dışında.

Sigara kutusunu kotunun arka cebine atarken, siyah bir Zippoyla sigarasının ucunu tutuşturdu ve kızıl ateşin harlanmasını sağlayacak şekilde sigaranın gri dumanını içine çekerken, kemikli yüzünün zayıf yanakları daha da içeri gömülerek büyük çukurlar açtı. Sigara onun dolgun dudaklarında her an düşecekmiş gibi eğreti duruyordu, keskin bakışlar beni yoklamayı sürdürürken Zippoyu da cebine attı ve hemen önümde bittiğinde, burnundan yavaşça dışarı dökülmeye başlayan duman onun gözlerinin etrafında kavisler çizerek havaya karıştı. Çizdiği aykırı serseri görüntüsü bedenimdeki yorgunluğun üzerine tutulmuş tazyikli su gibiydi. Sersemletiyordu.

Dizlerimi tamamen karnıma çektiğimde, Sıraç hemen önümde dikiliyordu. Zorlanarak gözlerimi kaldırdım ve ona baktım, başımı kaldıracak halim dahi yoktu. Hemen önümde dikilen tehlikenin ruhsuz bakışlarının rendesinden geçerken, sıyrılıp dilimlenen parçalarım kaldırım taşlarının üzerine dökülüyordu sanki. Gözümün görüp görebileceği en güzel tehlikeydi bu adam.

Belki de asıl tehlike onun aykırı güzelliğiydi.

Hemen önümde yavaşça bir dizini kırarak yere çöktüğünde, duvara tamamen yaslanıp yorgun gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. Burnundan bıraktığı dumanın ayrısını dudaklarından içeri çekip, ciğerlerini gri dumanla doldururken, sigarasının yakıcı kokusu genzimi gıdıklamış, yakmıştı. Gözlerime de uğrayan sigara dumanı bakışlarımın kısılmasına neden olurken Sıraç, uzun parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı yavaşça dudaklarından ayırdı ve yüzüme doğru eğildi. Aniden kişisel alanıma girdiği için karnım tamamen kasılırken, içim hava gibi gümbürdeyen bir korkuyla sarsıldı. Yüzü yüzüme çok yakın bir yerde duruyordu ve gözleri bu açıdan daha yakıcı bir renkteydi. Bana vuracak mıydı yoksa?

Bakışları yüzümü tararken, olabildiğince soğuk bir ifadeyle ona bakıyordum ama yorgunluk iplerimi çekiştirip beni devirmeye çalışıyordu. Hava, gri ve koyu lacivertin arasında

Kapatıldığım eve bile geri dönemeyecek kadar halsizleşmişken, İzmir'e nasıl dönebilirdim ki? Ayağa kalkıp yoluma devam etmem gerektiğini düşündüğümde, parmaklarımı tuğla duvara bastırarak kendimi yukarı itmeye çalıştım ama dizlerim titriyordu. Titriyordum. Endişe ayazında kalmış, dalın en minik ve en savunmasız yaprağı gibi hissediyordum.

Bedenimin güç toplayacağını düşünen tarafım, bunu komik bulan tarafımın acı kahkahalarını dinlerken, kazanacağım güçten ziyade daha da güç kaybediyordum sanki. Hep böyle olmaz mıydı? Her şey yalnızken oturmaz mıydı omuzlarınıza? Bağırmak, çığlık atmak ve yardım dilenmek istiyordum ama gerisin geri yere kayarken, kafamı duvara vurup, sertçe yutkunmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Duvara vurduğum kafamı duvar boyunca kaydırarak başımı sokağın ucuna çevirdiğimdeyse, onu gördüm. Tüm ihtişamı ile tam o noktada dikilmiş, kararan sokakta büyüyen gölgesiyle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Bir çift yangını harelerinin etrafına çit diye çeken bu adam bana doğru yürümeye başladığında bilincimin üstünde oturan karanlık gölge yavaşça geri çekildi ve düşüncelerime ışığın dolusmasına izin verdi. Sanki aramızdaki gerilimi daha üst safhalara taşımak için bilerek bu kadar yavaş hareket ediyordu. Sertçe yutkunarak, gözlerimi gözlerinden ayırmadan onu izlemeye devam ettim. Yüzünde tek bir kas bile oynamazken, gözlerini kırpmadan beni izlemeyi sürdürdü ve bana doğru attığı her adım, sokağı onun heybetli gövdesiyle kapladı. Tehlikeli bakışları beni baştan aşağı süzerken siyah kotunun arka cebinden sigarasının paketini çıkardı ve Marlboro kutusunun kapağını açarken kutuyu yavaşça sallayarak birkaç dal sigaranın dışarı fırlamasına neden oldu. Dudakları sigaralardan birini seçip, arasına alırken, bakışlarımız ayrılmıştı. Dolgun dudaklarının arasında yer bulan sigara onun güzelliğine dikilmiş bir mücevher gibiydi. Çok güzeldi. Pekâlâ, sanırım çirkin olan hiçbir şeye sahip değildi. Karakteri dışında

Sigara kutusunu kotunun arka cebine atarken, siyah bir Zippoyla sigarasının ucunu tutuşturdu ve kızıl ateşin harlanmasını sağlayacak şekilde sigaranın gri dumanını içine çekerken, kemikli yüzünün zayıf yanakları daha da içeri gömülerek büyük çukurlar açtı. Sigara onun dolgun dudaklarında her an düşecekmiş gibi eğreti duruyordu, keskin bakışlar beni yoklamayı sürdürürken Zippoyu da cebine attı ve hemen önümde bittiğinde, burnundan yavaşça dışarı dökülmeye başlayan duman onun gözlerinin etrafında kavisler çizerek havaya karıştı. Çizdiği aykırı serseri görüntüsü bedenimdeki yorgunluğun üzerine tutulmuş tazyikli su gibiydi. Sersemletiyordu.

Dizlerimi tamamen karnıma çektiğimde, Sıraç hemen önümde dikiliyordu. Zorlanarak gözlerimi kaldırdım ve ona baktım, başımı kaldıracak halim dahi yoktu. Hemen önümde dikilen tehlikenin ruhsuz bakışlarının rendesinden geçerken, sıyrılıp dilimlenen parçalarım kaldırım taşlarının üzerine dökülüyordu sanki. Gözümün görüp görebileceği en güzel tehlikeydi bu adam.

Belki de asıl tehlike onun aykırı güzelliğiydi.

Hemen önümde yavaşça bir dizini kırarak yere çöktüğünde, duvara tamamen yaslanıp yorgun gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. Burnundan bıraktığı dumanın aynısını dudaklarından içeri çekip, ciğerlerini gri dumanla doldururken, sigarasının yakıcı kokusu genzimi gıdıklamış, yakmıştı. Gözlerime de uğrayan sigara dumanı bakışlarımın kısılmasına neden olurken Sıraç, uzun parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı yavaşça dudaklarından ayırdı ve yüzüme doğru eğildi. Aniden kişisel alanıma girdiği için karnım tamamen kasılırken, içim hava gibi gümbürdeyen bir korkuyla sarsıldı. Yüzü yüzüme çok yakın bir yerde duruyordu ve gözleri bu açıdan daha yakıcı bir renkteydi. Bana vuracak mıydı yoksa?

Bakışları yüzümü tararken, olabildiğince soğuk bir ifadeyle ona bakıyordum ama yorgunluk iplerimi çekiştirip beni devirmeye çalışıyordu. Hava, gri ve koyu lacivertin arasında

gidip gelen kasvetli bulutlar yüzünden ürkütücü bir görüntüye bürünmüştü. İçinde tuttuğu gri sigara dumanını usul usul yüzüme üfledi. Yüzümün her bir santimini fetheden sigara dumanı onun ciğerlerinden kopup benim ciğerlerime dolmuştu. Gri duman yüzümü yalayıp, içimi adını bilmediğim duygularla doldururken gözümü yakan sigara dumanı yüzünden kirpiklerimi kırpıştırdım. İlkel bir çekimin beni ona, onu da bana ittiğini hissettim. Üflediği duman şeffaflaşıp yok olana kadar gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Onun yangın mavisi, nefretle kavrulan gözlerine bakarken bedenimin gevşediğini hissediyordum, bu adamın ağrı kesici özelliği olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Minik şeytan kaçma girişiminde bulundu, fakat başarısız oldu" dedi soğuk bir sesle. Konuşurken nefesi yüzümü okşamıştı. Kahve ile harmanlanan sigara kokusu, içimdeki her şeyin alaşağı olmasına neden olurken, bakışlarını benden çekerek sokağın ucunu izlemeye başladı. Sigarasından birkaç duman daha aldıktan sonra sigarayı beton zemine attı ve aniden ayağa kalkıp pahalı ayakkabılarının tabanıyla az önce onun için yanan sigarayı acımasızca çiğneyip söndürdü. Soğuk gözler mekanik bir tavırla bana dönerken, gözleri bir bıçak gibi bedenimin birçok yerinde kesik izleri bırakıyordu.

"Kaçabileceğini düşünme!" Bakışlarını indirerek bana yukarıdan bakarken, ruhsuz bakışlarındaki kararlılık beni ürkütmüştü. Kelimeler dudaklarından dökülürken, yangın mavisi gözleri her ne kadar yangını andırsa da bana buz üflüyordu.

"Kalk" dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Çenesiyle kalkmam için sert, erkeksi bir işaret yapmıştı.

"Kalkabiliyor olsaydım hâlâ burada oturuyor olmazdım. Seni gördüğüm an tabanları yağlardım seni aptal."

Belli belirsiz şeytani bir tebessüm dudaklarını yukarı gererken, yangın mavisi gözlerin iri harelerinden bana uzanan buzdan mızrakların ucunda zehirli oklar vardı ve o oklardan

herhangi biri tenimi sıyırsa dahi sonum ölüm olurdu. Bu tebessüm beni korkutmaktan ziyade düşündürmüştü. Bu adam çözülmez bir düğüm gibiydi ve onu iki gün içinde çözmem mümkün değildi.

Tek kaşını kaldırarak, "Sana yardım etmeli miyim?" diye sordu, ukala bir tavırla.

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama şakaklarıma saplanan mükemmel ağrı buna engel oldu ve sert bakışlarımı onun yüzüne sabitleyerek, "Sayın Belediye Başkanı bile dedeye sahip çıkıyor. Sana sesleniyorum, rehineye sahip çıkalım" dedim ve ardından söylediğim şeye kendimde anlam veremedim. Kahkahadan uzak, tebessüme yabancı bir ses çıkararak yavaşça güldüğünde, bu saliselerini bile almamıştı. Kısa ve değişik bir sesti. Ama bir anlamı olsaydı, anlamı huzur telvesi olurdu. Zira kendisi kahve gibi kokuyor, gülüşü ile huzur saçıyordu. Her ne kadar gerçek gülüşüne şahit olamamış olsam da...

"Evet, rehineye sahip çıkıyor musun?" diye sordum, onu taklit eden bir ukalalığı sesime giydirerek. Parmaklarım gevşekçe dizlerime tutunmuş, yavaşça dizlerime sürtünerek ağrıyı azaltmak için çaba sarf ediyordu.

Yangın mavisi bakışlar kısılırken, "Zaten sahibim sana" dedi kısık bir sesle. Sesinde anlam veremediğim bir tınının yanında, anlamları harf harf dökülen bir de sır vardı. Gözleri ifadesizliğini koruyordu ama kurduğu cümleden sonra gözlerindeki buzları biraz olsun çatlatmış, ılık esintiyi gözbebeklerinden dışarı üflemişti.

Birkaç saniye, sessizlik yıldırımı ortamıza düşmüşçesine birbirimize baktık. Sonunda kaşlarını çatarak önüme çöktüğünde, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Sırtını bana dönüp, "Bin" diye emretti.

Dudaklarım aralandı, bakışlarım onun sırtına kayarken yüzüme kapı çarpılmış gibi hissediyordum. Sırtına binmemi mi istiyordu? Oysa yalnızca koluma girse yeterdi. "Bin" diye

tekrarladı, sabırsız bir soğuklukla. Dudaklarından dökülen harflerin etrafından buz buğusu süzülüyordu.

"Koluma girmen yeterli." Tepkisini göremesem de, yüzünde mimik oynamadığından emindim. "Buna gerek yok."

"Bin diyorum sana. İkiletme." Sesi mermer kadar soğuk ve sert çıkmıştı. Yorgunluğumun arkasına sığınarak sırtına doğru hamle yaptığımda, utancımın baskısını yanaklarımda hissedebiliyordum. Zorlanarak da olsa sırtına binmeyi başardım ve bacaklarımı karnına sarıp, kollarımı boynuna doladım. Sıraç'ın bir an kaskatı kesildiğini hisseder gibi oldum, göğsümü yasladığım sırtı taş kesilmişti ve adalelerinin kasıntısını göğsümde hissedebiliyordum. Sanki sırtında çarpan bir kalp vardı. Doğrulmadan bir süre öyle beklediğinde, "Her şey yolunda mı?" diye sordum, yorgun bir sesle. Kulağının boşluğundan süzülen sesim irkilmesine neden olurken bir an duraksadı ve sanki sırtında ben yokmuşum gibi rahatça ayağa kalkıp, beni sabitledi. Kollarımı onun boynuna daha sıkı sarıp, yüzümü omzuna düşürürken, bunun nedeni yalnızca bitkinliğimdi. Kafamı sabit tutamıyordum. Gözlerim sık sık kapandığı için nerede olduğumuzu göremiyordum ama soğuk rüzgârın ıslığının içinden geçerek ilerlediğimizin farkındaydım. "Ben de senden bu atağı bekliyordum" dedi buz gibi bir sesle. "Geç bile kalmıştın."

"Bana o gün ne verdin?" diye sordum, kısık bir sesle. "Bedenim biraz koştuktan sonra bu hale gelecek kadar ham değil benim."

"Sana sakinleştirici etkisi olan bir ilaç verilmişti baygınken. Bir hafta kadar sürer dediler etkisi ama bence sen fazla hamsın." Sesi keskindi, sanki benimle değil de duvarla konuşuyordu.

"Ham falan değilim. Egzersizlerimi yapıyorum ben" diye homurdandım.

"O koca çeneni kapat." Tok sesi vurgusuyla birlikte cüm-

lelerimi tek atışta yere sererken, sessizliği dudaklarıma asıp yüzümü boyun girintisine doğru kaydırdım. Tamamen bilinçsizce gerçekleşen bu hareketim, nefesimin onun boynuna çarpıp tekrar yüzümü yalamasıyla sonlanırken, Sıraç'ın kaskatı kesildiğini hissettim. Bir an adımları bıçak gibi kesildi ve derin bir nefes aldı. Ne olduğunu anlamaya çalışmak için kafamı kaldırdım ancak yüzünü göremediğim için ne olduğunu da anlayamamıştım. Birkaç saniye öylece dikilip yürümeye devam ettiğinde, varlığımın onu rahatsız ettiğinin bilincine vardım. Sanırım ona bu denli yaklaşmam onun canını sıkmıştı, yine de beni sırtına almayı teklif eden oydu.

Sıcak yuvayı bulan yüzüm inatla onun boyun girintisine yanaşırken, her ne kadar kaskatı kesilse de yürümeyi kesmedi. Dönen kapıdan geçip asansörün önüne geldiğimizde bir süre öylece dikildi ve birkaç tuşa bastı.

"Kemiğini siktiğimin asansörleri çalışmıyor" diye hırladı bir anda. İrkilerek kafamı sakladığım yerden çıkarırken, kısık gözlerimle asansöre baktım.

"Ben kaçarken çalışıyordu."

"Sus" dedi sert bir sesle. Kaşlarımı çatarken, "Ne yapacağız?" diye fısıldadım, uyku mahmuru bir sesle.

Asansörün aynasına yansıyan bakışlarındaki şeytani ifade gittikçe yoğunlaşmıştı. "Merdivenleri kullanacağız" dedi düz bir sesle. Ne yani şimdi sırtından inmek mi zorundaydım? Burası çok konforluydu. Sırtından inmek için bacaklarımı belinden düşürecektim ki, bir elini bacağımın üstüne koyarak sıktı ve dudaklarımdan tiz bir inilti dökülürken, "Ne yapıyorsun?" diye ciyakladım. Diğer eli de belime kaydı ve beni tamamen sırtına yapıştırırken, dokunduğu yerler alev alev yanıyordu.

"Yürüyebilirim" dedim kendimden emin bir sesle. Buna ben bile inanmıyordum ama onun inanmasını istiyordum.

"Susar mısın?" diye sordu, fakat bu bir soru değil, bir emirdi.

"Yürüyebilirim. Hem şu asansörlere bir kez daha bak ben kaçarken çalışıyordu diyorum!"

Yüzünü omzunun üstünden bana çevirdiğinde bir an burun buruna geldik. Sertçe yutkunurken, irileşmiş gözlerimle ona baktım. Düz bir çizgi şeklinde gerilmiş dudakları ve ruhsuz bakan gözlerini yüzüme dikmişti, burnu ve dudaklarından dışarı saldığı sıcak nefes yüzümü okşuyordu. Bakışları bir an dudaklarıma kayar gibi oldu ve keskin kaşları çatıldı. Bakışlarını aniden önüne çevirirken, gözlerimi saçlarına kaydırdım ve saçları ile ensesinin bir bütün olduğu yeri izlemeye başladım. Sıraç hızla altın rengi tırabzanlara sahip merdivenlere yöneldiğinde, gözlerim saçlarındaydı. Merdivenlerin ucu bucağı yok gibi görünüyordu, zihnimin gerilerinde homurdanan küçük kızı duymazdan gelerek yüzümü yavaşça boynuna yaklaştırdım ve orada derin bir nefes alırken yakıcı kokusu ciğerlerimin içini doldurdu. Bu koku beni etkisi altına alırken, farkında olmadan gözlerimi yummuştum.

Merdivenleri çıkmaya başladığında, bedenim bir aşağı bir yukarı kaykılıyordu ama o kadar rahattım ki, saatlerce burada durabilirdim. Bitmek bilmeyen merdivenler kıvrıldıkça kıvrılıyordu ama Sıraç'ın nefesinde herhangi bir değişiklik bile olmamıştı. Bir insan yüksüz bile bu merdivenleri tırmanamazken, Sıraç, sırtında benimle hiç zorlanmadan tırmanıyordu. Yaklaşık dört kat çıktığımızda duraksadı ve derin bir nefes aldı, daha önümüzde tonlarca merdiven vardı.

"İyiyim ben. İndir beni, yürüyebilirim" dedim kesin bir şekilde. İyi falan değilim, indirme!

Sıraç beni dinlemedi ve merdivenleri tırmanmaya devam etti. Boynunda oluşan ter taneciklerini izliyordum, yoğun kokusu buradan daha net ve keskin bir şekilde solunabiliyordu. Her nedense bu görüntü bir an için gözlerime çok çekici geldi. Ter taneciklerine aldırmadan yüzümü boynuna bastırdım. Sıcaktı. Çok sıcak.

"İzmir de okuduğunu söylemiştin, Sıraç" dedim kısık bir sesle. "Okulunu bitirmiştin, değil mi?"

"Bitirdim" dedi net bir sesle. Sesindeki şeffaf duvara toslamıştım, yaklaşmaya çalıştıkça çarpıyor ve kendi kendimi yaralıyordum resmen.

"Nerede okudun? Hangi Üniversite de yani?"

Sertçe yutkunurken, "Dokuz Eylül Üniversitesi" dedi buzdan mızrağını yüzüme uzatarak. Bir an büyüyen gözlerim kirpiklerimin gerilmesine neden olurken, dudaklarımdan dökülen her bir harf uğruna onun nemli boynuna temas ediyordu dudaklarım. Kuruyan dudaklarımı ıslatan teri beni tuhaf bir şekilde iğrendirmemişti.

"Biliyor musun ben de Dokuz Eylül Üniversitesi'ni istiyorum" dedim dudaklarım boynuna çarparken. Boynundaki damarların dahi kasıldığına yemin edebilirdim. "İzmir'e âşığım. Oradan başka bir yerde yaşayamam ben."

"Neden?" diye sordu, sesi ilgisiz olsa da bir yanım bunu gerçekten önemsediği için sorduğuna dair saçma bir düşünceye kapılmıştı.

"Neden mi Dokuz Eylül Üniversitesi'nde okumak istiyorum?"

"Hayır." Sesi şimdi daha yoğundu ama yine de sıcak diyemezdim. Merdivenleri tırmanmaya devam ediyordu ve bir kez olsun nefesi tıkanmamıştı.

"Peki neyi soruyorsun?" Boynuna değen dudaklarım artık ne beni, ne de onu rahatsız etmiyordu sanki. Boynu sıcaktı. Tuhaf, tanıdık bir sıcaklıktı bu.

"Neden İzmir'den başka bir yerde yaşayamazsın?" Sorusu netti, doğrudan beni hedef almıştı ve altında saklanan kocaman bir soru işareti vardı.

Boynunda derin bir nefes alırken, "Çünkü İzmir benim evim" diye fısıldadım. İki gün içinde annemi ve İzmir'i deliler

gibi özlemiştim. "Evimden başka bir yerde nefes alamam ki ben. Evimden başka bir yerde kelebeğe dönüşürüm. En fazla üç gün yaşarım."

Sıraç bir süre sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sesi durgundu. "Yani geriye yalnızca bir günün kaldı, öyle mi?"

"Sanırım" diye fısıldadım ve saklanmak istercesine boyun girintisine saklandım. Hiçbir şey söylemeden merdivenleri tırmanırken, nefesim onun boynuna çarpıp benim yüzümü okşamaya devam ediyordu. Elleri kalçalarımın hemen altındaydı ama bu beni rahatsız etmiyordu çünkü herhangi kötü bir amacı olmadığını biliyordum, üstelik şu an onu nefesiyle taciz eden de bendim.

"Yoruldun mu?" diyerek, sessizliği bozan taraf ben oldum. Dikine dökülen harflerimi görmezden geldiğinde, kısa bir sessizlik yaşanmıştı. Cevap verme gereği dahi duymadığı için boynunda sakladığım yüzümü çıkarıp, kafamı öne doğru uzatarak onun yan profiline baktım. Yüzü ifadesizdi ve hiç de yorulmuşa benzemiyordu. Çıkık elmacıkkemiklerine, düzgün bir buruna ve dolgun, baş döndürücü dudaklara sahipti. Göz kamaştıran güzelliğine imrenerek bakarken sertçe yutkundum. "Yoruldun mu?" diye üsteledim.

"Hayır. Yerine gir" dedi ve kafasını yatırıp, boynunu açıkta bıraktı.

Kafamın içinde sürekli başa sarıp, tekrar tekrar çalan şarkının ritmine ayak uyduramıyordum şu an. Onun dudaklarından dökülen harfler önüme serilirken, notalardan ya bir adım önde ya da bir adım geride kalıyordum. Durmadan çalmayı sürdüren şarkı mıydı, yoksa onun söyledikleri mi bilmiyordum. Bu beklenmedik hareketi kalbimin hurçınlaşmasına neden olurken, beynim artçı bir şokla sarsıldı. Yine de onu dinleyip kafamı geçici yuvasına soktum.

"Neden bana tokat attın?" Sorum ikimizin arasında asılı dururken, yanağım sanki o anı tekrar yaşıyormuşum gibi sızladı.

"Çünkü çok güzelsin" dedi net bir sesle. Cevabı afallamama neden olurken, sessizce gözlerimi kıstım ve altımızda akıp giden merdivenleri izlemeye başladım.

Hangi akıl hastası bir kıza sırf güzel olduğu için tokat atardı ki?

***

Karanlığın yerini daha açık tonda bir karanlık alırken, gözlerimin perdesi açılmak için uçuşmaya başlamıştı. Gözlerimi tamamen açtığımda her şeyin başladığı yataktaydım. Çoktan gece olmuştu ama dev cam duvardan görebildiğim kadarıyla koyu renk bulutlar gökyüzünde yuvarlanmaya devam ediyordu. Ondan aldığım son cevaptan sonrasını pek hatırlamıyordum, hafızamın geri kalanı buzlu bir camın arkasında kalmıştı. Şehrin diğer ucundan yükselen ışıklar şıkırdıyordu, çok yüksekte olduğumuz için şehrin diğer ucunu görebiliyordum ve hepsi minyatür kadardı. Oda tamamen karanlık olsa da, şehirdeki minicik ışıklar gözlerimi kamaştırmayı başarmıştı.

"Uyandın" dedi tok bir ses. Bu onun sesiydi. Nereden geldiğini saptayamadığım için bir an duraksadım ve karanlık odanın gri gölgesiyle aydınlanan duvarlarını taradı gözlerim. Yatağımın sol köşesinde duran siyah deri koltuğun üzerinde oturduğunu gördüğümde, her şeyi birer gölgeden ibaretti. Yüzü görünmüyordu, bedeni ise kara bir kalemle çizilmişti sanki. Sahi o deri koltuk bu odaya ne zaman gelmişti?

"Senin burada ne işin var?" diye sordum, uykulu bir sesle. Belki de cezamı kesmeye gelmişti, sonuçta elinden kaçmayı başarmış ama kendi isteğimle enselenmiştim. Cevap vermek yerine koltukta oturmaya devam etti, bir ayağı dizinin üstündeydi ve yayılarak oturmuştu. Karanlıkta bir gölgeden ibaret olan yüzüne rağmen, keskin gözlerinin varlığını üze-

rimde hissedebiliyordum. Yangın mavisi bakışlar karanlığı yarıp tutuşturarak üzerimde geziniyordu.

Bir süre sonra yatağın üzerinde doğruldum ve o an yalnızca sutyenle olduğumu fark ettim. Altımda da külotumdan başka hiçbir şeyim yoktu, beyaz çarşafı göğüslerime kadar çekerken, dehşet kanlı ayak izlerini düşüncelerimin pürüzsüz zeminine basarak düşüncelerimi kirletti. Kalbim kan alışverişi yapmayı bırakmış, bağdaş kurmuş öylece bana bakıyordu. O da en az benim kadar şaşkındı.

"Ne... Neden bu haldeyim? Üstümdekiler nerede?"

"Ateşin vardı" dedi umursamaz bir tavırla.

"Ee?"

"Çıkardım ben de." Gayet normal bir şeymiş gibi söylediği şeyler kafamın içine küçük, ucu sivri çiviler çakarken, bağırıp çağırmak ve ona saldırmak istiyordum. Yanaklarıma tırmanıp, derimi tekmeleyen utancın baskısını vücudumun her bir noktasında net bir şekilde hissediyordum. Bir süre dut yemiş bülbül gibi oturduktan sonra çarşafı tamamen vücuduma sararak yataktan kalktım ve çarşaf tıpkı bir elbise gibi bacaklarıma dökülüp, yeri süpürürken, gözlerimi onun gölgesinden ayırmadan kapıya yöneldim.

"Nereye?" diye sorduğunda, onu göremesem de kaşlarını çattığını hissedebilmiştim.

"Banyo yapmam gerekiyor" dedim kısık bir sesle. "Tüm sokağı çıplak ayakla koştum ve ayaklarım acıyor." Derin bir nefes alırken, tabanlarımdaki acı kendini hatırlattı.

"Peki." Yavaşça oturduğu yerden kalktı. Birlikte odadan çıkarken bu kez bana karşı biraz daha dikkatliydi, sanki üstümde sutyen ve külot varken kaçabilecekmişim gibi gözünü dört açıyordu. Karanlık koridorda yollarımız ayrılırken, banyoya açılan kapıyı araladım ve ışığı yakarak kendimi pahalı görünümlü lüks banyonun kollarına bıraktım. Bir duşa kabin, bir de küvet vardı ama banyonun kapısının kilidine çok da

güvenmediğim için hızlıca duşa kabine girmiş, en hızlısından sıcak bir duş almıştım. Dışarıda yağan yağmurun banyonun küçük penceresine çarparken çıkarttığı sesleri duyduğumda suyu kapatmış, bedenimi banyodaki yumuşak havluya sarmıştım. Yerde duran kirli çarşaf ve iç çamaşırlarına bakarken, başka iç çamaşırım olmadığı için kaşlarım çatılmıştı. Hızlı bir şekilde lavaboda iç çamaşırlarımı yıkayıp onun göremeyeceği bir köşeye asarken, bakışlarımı yavaşça kapıya kaydırdım. Banyonun kapısı aniden zorlandığında, üstümdeki havluya sıkıca tutunarak, yerimden sıçradım.

"Öldün mü?" diye sordu, Sıraç, kapının arkasından.

"Ne?" Kaşlarımı çatarken, yüzümü buruşturdum. "Hayır!"

"O zaman kırklanıyorsun?"

"Banyoda huzur versen?" Bedenime iyice sarılırken bir an önce oradan gitmesini istiyordum. En azından hemen odaya geçer, oradaki geniş poşetin içindeki en bol ve kalın kıyafetleri bedenime geçirir, iç çamaşırlarımın kurumasını beklerdim.

"Banyonun penceresinden kaçmaya çalışıyorsan hiç boşuna uğraşma, o koca kıçını oradan geçiremezsin" dedi tok bir sesle.

"Komik olduğunu falan mı sanıyorsun? Gülmedim."

"Gülmen için söylemedim zaten, minik şeytan. Gerçekler acıdır, güldürmez." Parkelerde yükselen ayak seslerini duyduğumda, cümlesini bitirir bitirmez cevabımı beklemeden banyonun kapısından uzaklaştığını anlamıştım. Banyo kapısını hafifçe araladığımda, sıcak suyun yarattığı buhar dışarı uzattığı kollarıyla koridoru kucakladı ve sis tabakası yavaşça koridora yayıldı. Koridor ışıksızdı, yağan yağmurun şakırtısı dışında sessiz ve ürkütücüydü. Tüm cesaretimi toplayıp koridora doğru bir adım attığımda, gözlerim hızlıca etrafı kolaçan etti. Zeminde bıraktığım ıslak ayak izlerim eşliğinde beni saran kısacık bir havluyla birlikte odaya doğru ilerlemeye başladım.

Koridorun ucunda aniden mavi bir ışık parladı ve hemen ardından gök ikiye yarılırcasına gürledi ve ben olduğum yerde zıplarken, dudaklarımdan dökülen çığlığa engel olamadım. Dehşet dolu gözlerle sönen mavi ışığını duvarda yarattığı mavi damar görüntünün silinişini izlerken titriyordum.

Çığlığımın izleri silinmeden, Sıraç'ın, "Mayıs!" diye bağırarak koridora gelmesi bir oldu. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, hareketsizce öylece orada donakalmıştım. Korku kasıklarımdan içeri ucu kör bir bıçak gibi girerken, havlunun örttüğü yarı çıplak bedenime sıkıca sarıldım.

"İyi misin?" diye sordu. Karanlık olduğu için beni tam olarak seçemiyordu ve bu biraz olsun içimi rahatlatmaya yetmişti.

"Be... Ben iyiyim" dedim kekeleyerek.

Bana doğru bir adım attığında, onu tam olarak seçemesem de gölgemsi varlığının ağırca bana yaklaştığını sezebilmiştim. "Yaklaşma!" diye bağırdım, aniden.

"Sakin ol." Sesi dümdüzdü.

Hemen birkaç adım ötemdeki komodinin üzerinde duran vazo yere düşüp küçük parçalara ayrılırken, parmaklarım havluyu rahat bıraktı ve korku yarım geçtiği damarlarımı genişletti. Havlu üstümden sıyrılıp yavaşça düşerken, Sıraç'ın hızla bana koştuğunu gördüm ve ben daha olayı kavrayamadan güçlü bir çift kol tarafından kahve kokulu bir bedene çekildim ve sıkıca sarmalandım. Üstünde tişört olmadığını, çıplak göğsüme yaslanan çıplak göğsünden anlayabilmiştim. Kotunun baskısı kasıklarımı zorlarken, onun kollarında çırılçıplak olduğumu fark etmem çok da uzun sürmedi.

İlkel çekim, tam olarak karnımın içinde güneşi görmüş bir ayçiçeği gibi başkaldırmıştı. O da bunu fark etmiş olacak ki, bedeni kaskatı kesildi. Fakat kesmediği bir şey vardı.

Bana sarılmak.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kasıklarımdan yukarı doğru ateşlenen havai fişek, beynimde patlayıp tüm hücrelerime dağılmıştı. Bu hissettiğimin adı neydi? Bir adamın vücudu bu kadar sıcak olabilir miydi? Nefesimi bir düzene sokmaya çalışırken, beynim kendi kendime yönelttiğim sorulardan dolayı bunalmış gibiydi. Karanlığın örttüğü vücudum, onun teninin sıcağına maruz kalmıştı. Boyu benden uzun olmasına rağmen nasıl oluyordu da göğsünü göğsümün üstünde hissedebiliyordum?

Bedenimi ele geçiren bu tuhaf duyguya bir isim koyamıyordum, düşündüğüm tek şey tenime nüfuz eden teni ve benimle paylaştığı sıcaklığıydı.

Şaşkın olan tek kişi elbette ben değildim. Hareketsiz kalmış ve gerilmişti. Gerginliğini hissedebiliyordum. Nefes aldıkça ileri doğru genişleyen göğüslerim, onun göğüsleri ile birleşiyor ve temas artıyordu. Artan temasın kendi nabzını yarattığını hissettim. Midem burulmuş ve beynim idrak gücünü tamamen kaybetmişti. Tenimin altında bir şeyler sızlıyordu. Kesik kesik acıtan ama bir o kadar da tatlı gelen bu hissin adı neydi bilmiyordum ama iyi ve kötüyü aynı anda yaşattığı kesindi. Birbirine girmeyi başarmış siyah ve beyazın doğurduğu gri gibiydi.

Korku bedenimi terk etmiş olsa da onun kolları beni terk etmemişti. Hâlâ aynı sıkılıkta bana sarılmaya devam ediyor-

du. Aniden odaya dolan uğursuz mavi ışık ile gözlerimiz bu luştu. Vücuduma bakmamaya özen gösterircesine gözlerimin içine bakarken, yangın mavisi gözlerinde tutuşmuş bir ifade baş göstermişti. Maviydi gözleri. Kör bir kuyunun dibinde tu tuşturulmuş kızıl bir ateşti. Yangın büyüdükçe alevlerin kızılı yutup mavisi kucakladığını gördüm. Yangındı mavisi. Sert çe yutkundum ve yüzünü aydınlatan mavi ışığın sayesinde onu net bir şekilde izleyebilmenin keyfine vardım. Git gide arsızlaşan kalp atışlarım, göğsümü parçalayıp çıkmak istiyor gibiydi. Göğsünde benim kalbimin yarattığı baskıyı hissede bildiğinden adımın Mayıs olduğu kadar emindim.

Gözleri ile gözlerimi aynı odaya kilitlemiş gibi bakarken bir yandan da vücudunda ki gerginlik akıl almaz bir şekilde büyümüştü. Onun bedeninde uğuldayan kanın fokurtusunu duyabiliyor, tenimden süzülen kıpırtının tırmak izlerini ruhumda hissedebiliyordum.

Neden onu itip odaya kaçmıyordum? Boş koridor hâlâ mavi ışığın etkisi ile aydınlıktı. Güçlü bir gök gürültüsü kulaklarımı tırmalarken, gözleri ile bana ateş etmeye devam etti. Bakışı beni bir yangının ortasında elimde bir kova benzinle bırakıyordu. Yangın mavisi gözlerinin içinde büyük bir orman yangını vardı. Yeşil, mavi ile sevişmiyordu. Savaşıyordu.

Sessizlik hâkimdi, koridorda yankı uyandıran gök gürültüsü dışında ikimizden de ses soluk çıkmıyordu. Yanaklarıma çıkan nabzım yüzünden kıpkırmızı olduğumdan emindim fakat bunu fark etmesi imkânsızdı. Yüzümüzde patlamaya devam eden mavi ışık her seferinde onu daha net görmemi sağlıyordu. Onu daha net gören gözlerim, kalbimin hapis tutulduğu parmaklıkların bükülmesine sebebiyet veriyordu.

Sesli bir şekilde yutkundu ve beni izlemeye devam etti. Vücudumu hareket dahi ettiremiyordum. "Dünyayı ateşe verseler bu kadar yanmazdım" dedi gözleri gözlerime ateş ederken. Sesi tenimi okşar gibi çıkmıştı. Ürperdim. Onun yangını benim kuş tüyümü okşarken, tüylerimi yakmıştı. Ke-

limelerinin fısıldadığı büyü beni tepeden tırnağa dokunuşlarıyla afallatırken, sihrinin etkisinin geçmesini bekledim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, olabildiğince kısık bir sesle. Şu an yanan tek kişi o değildi. Bedenimde yükselen ateş ruhumu da ele geçirmişti. Ruhum cayır cayır yanıyor, döktüğü kara dumanları benliğime üflüyor ve bilincimi duman altında bırakarak beni sersemletiyordu.

Sorumu cevapsız bırakıp beni izlemeye devam etti. Bir yanım ondan ayrılmam gerektiğini söylerken diğer yanım buna karşı çıkıyordu. İçimde ona sarılma isteği ile tutuşan biri vardı sanki. Benim bile tanımadığım biriydi bu ve onu istiyordu. Sessizliğimiz gittikçe büyüdü fakat ikimiz de bundan rahatsız değildik. Aksine bu bize iyi geliyor gibiydi. Sessizlik ruhumuzun üzerine çekilmiş bir fermuardı ve bu sessizliğin arkasına saklanırsak kimse bizi bulamazdı.

"Neden bu haldesin?" diye sordu ve dudaklarını yaladı. Kurak bir toprak gibi yarıklaşan dolgun dudaklarını ıslattığında, dudakları karanlıkta duran aynanın keskin yüzeyi gibi parıldadı. Yaladığı dudaklarına bakarken, çoktan onun gözlerinden kopmuştum. "Kıyafetlerimi almayı unutmuşum." Dudakları belli belirsiz aralandı fakat şaşkın bir ifadeyle değil. Sanki bilerek aralamıştı. Bu görüntü onu kesinlikle daha çekici göstermişti.

Cevabıma karşılık olarak sessiz kalmayı tercih etti. Olduğumuz pozisyonu korurken, ne yapacağımı bilmez bir şekilde onun dudaklarını izlemeye devam ettim. Gerçekten güzel dudaklara sahipti. Üst dudağı, alt dudağına oranla daha dolgun duruyor, bu onu çok daha çekici gösteriyordu bana göre.

"Kesinlikle..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Başardın." Ve nefesini yüzüme doğru üfledi. Tüm vücudumun kasılmasına sebep olan ılık nefesi başımı döndürürken, söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Soluğu şekerli kahve kokuyordu. Nefesiyle nefes kesmeyi iyi biliyordu. O an göğsüm boyunca

iki büyük yarık açıp ellerini o yarığa dayadı ve kahve kokulu eller yarığı acımasızca ikiye ayırırken, yangın mavisi gözler içime girdi sanki.

"Neyi başardım?"

"Akrep erkeğini uyandırmayı" dedi ve ılık nefesi yüzümü okşadı. Harflerinin etrafından akan kızıl renkte şehvet kafamın içinde çınlarken, yere dökülen harfler aynı şeyi fısıldıyordu kulağıma.

Akrep erkeğini uyandırmak? Anlam veremez bakışlarımı ona dokundururken dudağı belli belirsiz kıvrıldı. Gülümsemesi görülmeyecek kadar küçüktü fakat göz alıcıydı. Bahar ayında, Ay'a ayak basmak gibi gülümsüyordu. Gözlerini kapadı ve derin bir nefesi içine doldurdu. Kolları yavaş yavaş gevşedi ve beni serbest bıraktı.

"Gözlerimi açmadan hemen odana git. Gözlerimi açtığımda her şey için geç olabilir." Sesi sakindi. Hızla kalkıp inen kaslı göğsünün aksine.

İrkildim ve yüzüm ona dönük bir şekilde geri adımlar atarak odayı bulmaya çalıştım. Gözlerini açmıyordu ve şimşeğin mavi ışığı yüzünde patlıyordu. Altında siyah bir kot vardı ve üstü çıplaktı. Kasları ve yüzünü aydınlatan mavi ışığın altında mükemmel görünüyordu. Etrafa çarparak çıkardığım seslerden yüzüm ona dönük şekilde geri adımlar atmış olduğumu anlamış olacak ki, yüzünde geniş bir tebessüm oluştu. Gözleri kapalıydı fakat sanki benim hareketlerimi görebiliyordu. Nihayet odayı bulup kapı kulpunu çevirdim ve kendimi içeri attım. Kapıyı kapatacaktım ki, aklıma gelen soruyu ona sormam gerektiğini düşündüm ve kafamı kapıdan dışarı çıkardım. Hala aynı şekilde orada bekliyordu ve gözleri kapalıydı.

"Gözlerini açabilirsin. Ve o vazo nasıl kırıldı?" diye sordum kafam dışarıda, vücudum odadayken.

Gözlerini araladı ve ifadesiz bakışlarını bana dikti. "Efe'nin işidir."

Ne? Bu evde bir erkek daha vardı ve ben çıplak geziyordum öyle mi? Gözlerim dehşetle açılırken "Efe, gel." dedi, sakin bir sesle. Gözlerim gittikçe irileşmiş ve yanaklarım alev almaya başlamıştı. Dehşetin kabartma resmi harelerime kazınırken, damarımdan kan değil endişe akıyordu.

Salon kapısından yavaşça kıvrılarak çıkan Efe'yi gördüğümde, yüzümdeki ifade dondu ve hemen ardından dudaklarımdan dökülen kahkaha evin duvarlarını inletmişti. Efe... Bir kedi miydi? Gri kabarık tüylerini duvara sürterek Sıraç'a doğru ilerleyen Efe, mırıltılar çıkarıyordu. Bir an duraksadı ve iri gözlerini yüzüme dikti. Kendimden geçmişçesine kahkaha atarken oldukları yerde durmuş Sıraç da, Efe de beni izliyorlardı.

"Beş yıl sonra ilk kez bugün kahkaha attım" dedim nefes nefese. İçeride kalan çıplak vücudum üşümeye başlamıştı fakat içimdeki acı onu ısıtıyordu, yerdeki havluya çevirdim gözlerimi. "Teşekkür ederim." Ve kafamı içeri çekip kapıyı kapadım. Ayak sesleri odanın önünde durduğunda onun kapıda olduğundan emindim.

"Bende teşekkür ederim." Sesi kısık, geçmişin kıvrımlarını ele vermeyen bir esrarengizlikteydi.

"Neden?"

"Gülümseyişini görmeyeli uzun zaman olmuştu." Kalp atışlarım, saatin tik taklarına karışırken, hızlı bir şekilde kapının önünü terk etti. Az önce bana söylediği şeye anlam veremiyordum. Ne demek istemişti? Bu adam bana düşman mıydı, yoksa değil miydi? Düşünceler denizinde boğulurken midemden gelen müthiş ses odada yankılandı. Evet, açlık bedenimi ele geçirmişti ve kesinlikle bir şeyler yemeliydim. Tabii bundan önce giyinmem gerekiyordu. Sutyenim olmadığı için olabildiğince bol bir şeyler giymeliydim. Zira göğüslerimi ona sergilemek gibi bir niyetim yoktu. Yeterince bol, krem renginde bir kazağı üstüme geçirdim. Kesinlikle uyuz

keçi gibi kaşınacaktım fakat en bol şey buydu. Benden yaşça büyük olan bu adamın karşısına öyle cesur bir şekilde çıkamazdım. Tecavüze kurban gitmek istemiyordum. Onun iyi bir insan olduğuna inanmak isteyen tarafıma karşı çıkan diğer tarafım sakın ona güvenme diyordu. Külotum olmadığı için kafamı duvarlara sürtme isteği ile yanıp tutuşsam da siyah taytı bacaklarımdan geçirdim. Neyse ki, uzun ve bol olan kazak kalçalarımı örtüyordu, böylelikle altımda iç çamaşırım olmadığını anlamasına imkân yoktu.

Islak saçlarımı gelişi güzel bir şekilde topuz yaptım. Toka olmadığı için zorlanmış olsam da, toka olmadan da topuz yapabildiğim için şanslıydım. İçimdeki utancı ve yoğunluğu bir köşeye itekleyerek mutfağa vardığımda buzdolabına yöneldim. Dolabın içinde yalnızca meyveli yoğurt ve vişne olduğunu elbette biliyordum fakat bir umut buzdolabı kapağını araladığımda gördüğüm manzara beni şok etti. Buzdolabının içi konserveler ve hazır yemekler ile doluydu. Şaşkınlıktan büyüyen gözlerimi hazinelerden çekmeden, dolabın köşesinde duran tavuk paketini çıkardım. Bu büyük bir tavukgöğsü parçasıydı. Paketi tezgâha bırakıp malzeme aramaya devam ettim. Çok şükür ki biraz sebze almayı akıl etmişti. İki büyük biber ve üç domatesi çıkardıktan sonra onları da tezgâha bıraktım. Tezgâhın hemen yanında duran doğrama tahtasını su yardımı ile duruladıktan sonra bıçakların olduğu çekmeceyi açıp gayet keskin görünen bir bıçağı çıkardım. Paketinden çıkardığım tavuğu, doğrama tahtasının üzerine bırakıp küçük küpler halinde doğramaya başladım. Doğradığım tavukları geniş bir tavaya boşalttım ve biber ile domatesi de küp şeklinde doğradım. Sıvı yağ ve diğer baharat işlerini hallettim. Gerekli hazırlığı yaptıktan sonra hazırladığım basit şeyi pişmesi için ocağın üzerine bıraktım. Bazen tahta kaşık yardımı ile karıştırıyor ve eşit miktarda pişmesini sağlıyordum. Nihayet pişirme işlemini bitirdiğimde servis tabağına yiyebileceğim kadarını doldurdum ve geri kalanını tezgâhın üstünde bıraktım.

Onu davet etmeli miydim? Büyük ihtimalle çıkardığım gürültüden ve yemek kokusundan ne haltlar yediğimi anlamıştı. Fakat beni rahatsız etmemek adına yanıma dahi uğramadı. Belki de umurunda dahi değildim, ruhunun keskin köşelerini sivriltmekle meşguldü kesin. Kendime çatal çıkarıp masadaki yerimi aldım ve uydurma bir şekilde yaptığım yemeğin tadına baktım.

"Afiyet olsun" dedi düz bir ses. Kafamı kaldırıp mutfağın giriş kapısına baktığımda onu gördüm. Sağ omuzunu kapıya yaslamış kollarını birbirine bağlamış beni izliyordu. Üstü hâlâ çıplaktı ve kasları gözlerimi doldurmuştu. Bakışları düşüncelerimin etrafında yağ gibi aktı.

Baştan aşağı onu süzdükten sonra, "Teşekkürler" demekle yetindim. Yemeğimden bir lokma daha alırken içeri girdi, karşımdaki boş sandalyeye yerleşti ve kolları hâlâ birbirine bağlıyken beni izlemeye devam etti. Olduğum ortamın mantıksızlığı beni içten içe yiyip bitirirken yapabildiğim tek şey susmak olmuştu. Sessizlik aramızda büyüyor, çökmesi için balyoz darbelerinin bile yetmeyeceği sağlamlıkta bir köprü kuruyordu.

Uzun süren bir sessizliğin ardından dört lokmadan fazla yiyemediğimi fark ettim. Beni ilgi ve alaka ile izleyen gözler üzerimdeyken nasıl rahat bir şekilde yemek yiyebilirdim ki? İzlenmek en nefret ettiğim şeyken, yemek yerken izlenmek nefretimin üstüne nefret ekliyordu. Sessizliği bozup, yoğun bakışlarından kurtulabilmek adına kaşlarımı kaldırdım. "Mutfak alışverişini ne zaman yaptın?" diye sordum.

"Nasıl kaçabildin zannediyorsun?" Sesi umursamazdı. Yangın mavisi bakışlarının usturası tenimin üzerinde kayarken, sessiz kaldım.

"Teşekkür ederim." Her ne kadar isteksiz bir şekilde söylemiş olsam da, bunu söylemek zorundaydım.

"Ne için?" diye sordu, istifini bozmadan.

"Mutfağı yaşanılabilir bir hale getirdiğin için."

"Bu evde yalnız değilsin, teşekkür etmeni gerektiren bir şey yok. Ben de bir canlıyım farkında mısın? Yemek ihtiyacım oluyor. Alışverişi kendim için yapmıştım fakat bir fare benden habersiz mutfağa operasyon düzenlemiş." Sesinde alay yoktu. Aksine aşılmayan koca bir duvar ve biraz da aşağılama vardı.

"Neyse ne işte, teşekkür ederim. Uzatma?" dedim, ters bir şekilde ve yemeğime kaldığım yerden devam ettim. Ayağa kalkıp tezgâha geçtiğinde gözüm ona kaydı. Ne yapacağını merak ederken kendine bir servis tabağı çıkardı ve kalan yemeği tabağına doldurdu. Çatal alıp masaya geri döndüğünde tuhaf bakışlarımı fark etmiş olacak ki, soğuk gözleri gözlerimi buldu. Sandalyesine oturmadan küçük beyaz dolabın yanına gitti. Sebzeliği andıran sevimli bir dolaptı bu. Dolabın içerisinden minik ekmek sepetini çıkardı ve önümüze koydu. Ardından sandalyedeki yerini aldı. Bakışlarım pürdikkat onu takip ederken, kaşlarım yine çatılmıştı. Bu evin neden bu kadar karanlık olduğuna anlam verememiştim. Sanırım bu adam gün ışığından pek hoşlanmıyordu. Güneşin altında nasıl göründüğünü merak etmeye başlamıştım doğrusu. Meraklı gözlerimi onun soğuk gözlerine diktim ve bakışlarımız tekrar buluştu "Bu evin ışıklandırması neden böyle? Çok loş. Karanlık" dedim ve tek kaşımı havaya kaldırdım.

Omuz silkerek, "Çünkü loş ışık beni rahatlatıyor" dedi ve yemeğini yemeye başladı. Bakışlarından kurtulduğum için rahatladım ve ben de rahat bir şekilde yemeğimi yemeye devam ettim. Tanımadığım bir adamla karşılıklı oturmuş yemek yiyordum. Bu çok tuhaf hissettirmişti. Ben yeri geliyor kendi ailemle bile aynı sofraya oturmuyor, odama tıkılarak laptopun başında yemek yiyordum, şimdiyse bir yabancıyla karşılıklı oturmuş benim pişirdiğim yemeği yiyorduk.

"Hazırlanman gerek. Aslında bugün gidecektik ama bir aksilik oldu. Birkaç gün içinde burayı terk ediyoruz" dedi

bana bakmadan. Yemeğiyle ilgileniyordu. Kalbim aniden salgıladığı adrenalinle kafasını kaldırıp, yüzüme baktı. Sanırım bahsettiği yeraltı şehrine gidecektik. Sahi, gerçekten öyle bir yer var mıydı? Ne kadar rahatsız olduğumu saklamaya çalışarak "Nereye gideceğiz?" diye sordum.

"Yeraltına dedim ya." Bana bakmıyordu. Kemikli yüzünden midir bilinmez, hep sert bir ifadeye sahipti. Bana bakmaması işime geliyordu, bu sayede tabağımdakileri rahat bir şekilde silip süpürebilmiştim. Daha fazla soru sorup onu germemek adına sessizliğimi korudum. Benim gibi sinirli bir kız nasıl oluyordu da böyle sakin hareket edebiliyordu? Kendi kendime şaşırıyordum doğrusu. Yemeğimi bitirip kirli servis tabağını tezgâha taşıdım ve masaya geri döndüm. O hâlâ yiyordu ve kesinlikle çok ağır hareket ediyordu. Acaba beğenmemiş miydi?

"Evin şımarık kızı olmana rağmen elin lezzetli" dedi aklımı okumuşçasına. Bunu dediğinde o göz alıcı yüzünde kas oynamamıştı. Evin şımarık kızı tabirine uymadığımı söylemek, onun yüzüne kendimle ilgili bilinmeyenleri vurmak istiyordum ama ne yaparsam yapayım asla ördüğüm çitlerin arkasına atlayamayacak, diğer insanlardan olamayacaktım. Bakışlarımı onun ifadesiz yüzünde gezdirirken, güzelliğine gölge düşüren bu düzlüğünün asıl sebebini sorguluyordum. Kesinlikle ifadesizlik bir yetenek olsa bu adam Türkiye'nin değil, evrenin yeteneği seçilirdi.

"Evin şımarık kızı olduğumu nereden çıkardın?"

Oflayıp sandalyeye doğru sırtını yasladı ve yemeğini bitirmenin verdiği rahatlık ile gözlerini gözlerime dikti. Önce önündeki boş tabağa, ardından ona baktım ve tek kaşımı kaldırdım. Mayıs yavaş yavaş geri dönüyor gibiydi. Sanırım sakinlik buraya kadardı. "Sen geri zekâlı mısın?" Yüzümde kas oynamamıştı ve olabildiğince soğuktum.

İki kaşını havaya kaldırıp alaycı bir bakış attı ve kollarını

göğsümün üstünde topladı. "Okşanmak mı istiyorsun minik şeytan?" Sesi buz gibiydi fakat alaycı bakışları hâlâ yüzümün tam ortasında bana uzanmaya devam ediyordu. Ellerimi şiddetli bir şekilde masaya vurdum ve ayağa kalktım. Şiddet parmaklarımı kaplayan derimin altındaki eklemleri turluyor, avucumda karıncalanıyordu. Ellerim hâlâ masanın üstündeyken sert ifademi takınarak yüzüme baktım ve yüzüme şeytanı bir gülümseme ekledim. Bu halim onu şaşırtmış olacak ki, alaycı ifadesi yok oldu ve tek kaşını kaldırdı. "Ne yapacaksın?" dedim, küçümseyici bir ses tonuyla. Kafamı sağ omzuma yatırdım ve acıyan gözlerle ona baktım. "Yine tokatlayacak mısın?"

Bana düz düz baktı.

"Cevap versene? Tokat mı atacaksın? Yoksa tokat az mı? Dayak mı atacaksın?" diye bağırdım ve ellerimi bir kez daha şiddetli bir şekilde masaya vurdum. Çatalı servis tabağının üstünden sekerek yere düştü ve zeminde tok bir ses çıkardı. Şiddetin attığı çığlık, tabaktan yükselen iniltiye karıştı ve tabak parçalara ayrılırken, gözlerimi kırpmadan ona bakmayı sürdürdüm.

Kesinlikle korkmuyordum. Karnımı doyurmanın verdiği bir özgüven miydi bu? Onu yenebileceğimi mi düşünüyordum? Ona meydan okumam gerektiğini düşünüyordum. Ona meydan okuyacaktım ve benimle oyun oynamaması gerektiğini ispatlayacaktım. Henüz beni tanımıyordu. Tamam, beni birkaç kez görmüş olabilirdi fakat bu yeterli değildi. Kimse kimsenin ruhunun ipinin ucunu bulamazdı. İstediğimde nasıl bir şeytana dönüşebileceğimden habersizdi. Ve dönüşeceğim şeytan hiç de "minik" bir şeytan değildi. Omuzlarını geriye attı ve kafasını önce sağa sonra sola yatırıp boynunu çıtlattı. Tamam, şu an kesinlikle korkunç görünüyordu. Ama vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu. Zira vazgeçersem işte o zaman yenilmiş olacaktım, benim ona yenilmeye niyetim yoktu. Annem ne haldeydi kim bilir? Neredeyse üç gün olacaktı

ve kızından haber alamıyordu. Onun tek varlığı ben ve Temmuz'ken, beni elinden almışlardı. Bu saçmalığa katlanmak zorunda değildim ve Ceren Karamaça'nın kızı, Mayıs Karamaça olarak buradan kurtulacaktım. Ona yenilmez olduğumu ispatlayacaktım. Ne yaparsa yapsın, üzerimde şiddet bile uygulasa ona karşı hoşgörüde bulunmayacaktım. Kemiklerim kırılana dek dayak yesem bile ona boyun eğmeyecektim. Tehlikeli bakışları gözlerimin içine tıpkı zehirli bir sarmaşık gibi dolanırken, harelerimde onun zehrini hissettim ve şiddetli bir şekilde masayı üzerine ittim. Masa zeminde sürtünerek tuhaf bir ses çıkardıktan hemen sonra onun karnına ağır bir darbe indirdi. Önce karnına çarpan masaya, ardından kafasını hiç oynatmadan gözlerini kaldırarak bana baktı. Bakışlarında ecelin ışığı ulurken, gözlerinden gözlerime uzanan bıçakların ucunda tehdit vardı.

"Seni bekliyorum. Aptal gibi bakma bana!" diye kükredim ve itmeme rağmen kayıp düşmeyen servis tabağını önünden çekip aldım. Önce elime aldığım servis tabağına, ardından da bana baktıktan sonra çattığı kaşları eski halini aldı. Soğuk bir yüz ifadesi ile beni izliyordu ve şaşkınlığı yerini ölümcül bir sakinliğe bırakmıştı. Benim aksime o çok sakindi, sanki ben yırtıcı bir kaplandım ve birazdan avıma saldıracaktım ama o av benim değil, onun iştahına sunulacaktı. Servis tabağı parmaklarımın arasında eğreti bir şekilde duruyorken şeytani gülümsememi yüzüme kondurup ona acıyan gözlerle bakmayı sürdürdüm. Birkaç saniye sonunda elimdeki servis tabağı, eğreti şekilde durduğu parmaklarımı terk edip zemine çakıldı. Çıkan şiddetli ses mutfakta yankı uyandırırken patlayan porselen kırıkları etrafa saçıldı. Saçılan porselenin beyaz kırıkları sanki ruhuma batmış, ruhum onu geri itmiş ve Sıraç Karayel'i vurmak için silah olarak kullanmıştı.

"Cevap verecek misin ruh hastası?" Sesim soğuk bir tını ile mutfakta yankı uyandırdı.

"Pişman olacaksın" dedi sakin bir tavırla. Kelimeleri yan

yatmış, alaycı gözlerle beni izliyordu sanki. Alay dolu bir kahkaha attım ve masanın üzerine abanıp ona yaklaştım, yüzü yüzüme yakın bir mesafedeydi ve kısık bakan mavi gözleri beni delip geçiyordu. O gözlerinin gerçekten bir bıçağı olduğunu ve beni deşmeye çalıştığını düşünüyordum artık. Asıl katil onun gözleriydi.

"Ölsem bile, beni öldürsen bile... Şu an yaptığım hiçbir şey için pişman olmayacağım, Sıraç Karayel" diye mırıldandım yüzüne vuran nefesime aldırmadan. Nefesim yüzünü okşarken gözleri daha da kısıldı ve dudaklarıma kaydı. Bakışları dudaklarımın derisini soymak ister gibi ağzımda dolanırken, soluk boruma yapışan yabancı bir el nefesimi kesmek istercesine baskıyı arttırarak soluk borumu sıkıyordu.

"Ne o? Minik şeytan seni tahrik mi etti yoksa?" diye sordum ona biraz daha yaklaşıp. Amacım onu kışkırtmak ve kavga etmekti. Büyük bir kavga etmeden sakinleşecek gibi değildim. Verdiğim tepkiler kesinlikle saçma değildi, aksine bundan önceki tüm tepkilerim saçmaydı. Kozamdan çıkıp, rimi yırtmış ve asıl benliğime tam şu anda bürünmüştüm. laklarımı izlemeye devam ediyor, bazen de kafasını oymadan gözlerini kaldırıp gözlerime bakıyordu. Dudak- ım ve gözlerim arasında mekik dokuyan yangın mavisi özleri olabildiğince kısıktı ve kışkırtıcı görünüyordu. Uzun siyah kirpikleri, kadınları kıskandıracak cinstendi. Uzun, uğraşsa bulutlara ulaşabilecek kadar kıvrımlı ve muazzam görünüyorlardı. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken, aldığım nefes ciğerlerime değil göğsüme doldu ve sıkışan göğsümü koruyan kemikten parmaklıklar çatırdadı.

"Ağzın tavuk kokuyor" dedi sakin bir şekilde, bu kez gözlerini gözlerime dikmişti ve yüzü olabildiğince tepkisiz görünüyordu. Sesi de öyle. Bir an duraksayıp şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Ağzımın tavuk koktuğunu söylemiş ve dudaklarıma bakmayı kesmişti.

Yavaşça masadan uzaklaşacaktım ki, sol bileğimi kavra-

yıp beni masanın üstüne abanmaya zorladı. Ani bir şekilde çektiği için karnım masaya şiddetli bir şekilde çarpıp canımın yanmasına sebep olmuştu. Az önce ona yaşattığım acı tam olarak böyle bir şeydi sanırım, içim çalkalanmıştı resmen. Yüzümü buruşturup, çektiğim acıyı gizlemeye çalışırken yüzünü yüzüme tamamen yakınlaştırdı. Nefesim göğsümün etrafında parende atarken, gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum.

"Tavuğu seviyorum" diye mırıldandı ve dudaklarıma yaklaştı. Dudaklarımız değmek üzereyken kilitlenip öylece kaldım. Ruhum bedenimden sökülmüştü de, öylece bir ceset olarak kalakalmıştım sanki. Dudaklarımdan dökülen her nefes, sanki kalbimin derinliklerden yükselen sesi soluğuna katmıştı. Nefesim, onun dudaklarından dökülen nefesle çarpıştı ve gözlerimi kırpmadan yangın mavisi gözlerini izlemeye devam ettim. Bacaklarımı taşıyan ayaklarıma küflü çiviler sokulmuş ve beni ayaklarımdan zemine çakmışlardı sanki. Dudaklarımızla aramızda bir ruh adımı kadar bir mesafe kalmıştı. O ruh bir adım attığı an bedenden sökülür, geriye bir ceset bırakırdı. Gözlerindeki mavi lavdan kabaran dalgalar, yeşil yosunları içinde oradan oraya savururken oldukça arsız görünüyordu. Zihnimin içindeki tüm kelimeler, tüm fikirler büyük bir hızla beynimdeki çukurdan aşağı dökülmeye başladı. Bir an önce kendimi toparlamalıydım. Ne yaşanmış olursa olsun Yiğit'e olan duygularımın tükenmediğini düşünüyordum ama nefret hemen oradaydı, kalbimin kapıları arasına sıkışmış kanayan yarasına elini bastırıp, acısını taze tutmaya çalışıyordu.

Sıraç bana biraz daha yaklaştığında, ruhumun gerilerinde saklayıp sivrilttiğim pençeler yavaşça benliğime uzandı ve düşüncelerimin içinde üç büyük yarık açtı, dudakları dudaklarıma kapanmadan saliseler önce okkalı bir tokat sesi mutfakta yankı uyandırmıştı. Kafası sola doğru savrulurken, avucum attığım tokadın kemikli suratına çarpmasının getirdiği etkiyle yanmaya başlamıştı. Sıraç, yüzü sol omzuna doğru

dönük öylece dikilirken, hareketsizdi. Ona aldırmadan yanından sıyrılıp koştum ve mutfağı terk ettim. Koridor boyunca koşarken dudaklarımdan dökülen hıçkırık, gözyaşlarımı takip etti ve gözlerim hüznün perdesini yırtıp gözyaşlarımın intiharına tanık oldu. Odaya girip kapıyı kilitleyerek kendimi geniş yatağın üzerine attığımda, hıçkırıklarım durulmuştu ama gözyaşların tıpkı vanası bozuk bir çeşme gibi akmaya devam ediyor, yanaklarımı yararak boynuma kadar iniyordu. Kargaşanın yarattığı geniş çemberin içinde sıkışmıştım, çember geniş olmasına rağmen aynı yerde sayıyordum.

Ben bu kargaşanın neresindeydim?

Kalbimi kavuran hisler, yoğurduğu huzursuzlukla göğüs kafesime saldırırken, yastığa sıkıca sarıldım ve buradan ne zaman kurtulacağımı düşünmeye başladım. Titreyen parmaklarımı dudaklarıma bastırdığımda, tek amacım dudaklarımı korumaktı. Gözyaşlarım kuruyup yanaklarımı gerdiğinde, parmaklarımı dudaklarımla örtmüş bir şekilde karanlığa çekildim ve uyku güçsüz düşen vücudumun üzerine siyah bir örtü örttü.

Ertesi sabah uyandığımda bir süre odadan çıkmak istemesem de, tüm günü bu yatağın üzerinde geçiremeyeceğimi anladım ve odadan çıktım. Koridorda in cin top oynuyordu, hava kapalı olsa da bugün diğer günlere nazaran daha ılıktı. Kazağın yünlü yapısı çıplak tenimi karıncalandırıp, gıdıklarken kazağın yakasını yavaşça elimle araladım ve tenime sıcak nefesimi üfledim. Akşamı andıran gökyüzünün koyu mavisi salonun boydan camından o kadar net görünüyordu ki, sanki şu an gökyüzündeydim. Binanın yüksekliği, gökyüzüne bir adım daha yakınlık gibiydi. Kafamın içinde ağırlık yapan düşünceler beynimi karıncalandırırken, kazağımın uçlarını avuçlarımın arasına alıp mutfağa yöneldim. Karnımda hafif bir sancı, midemde de bulantı vardı. Boş mutfağın içinde elektrikli mutfak aletlerinin çıkardığı mekanik sesler haricinde çıt çıkmıyordu. Dolapları karıştırırken bulduğum salebi

kendime hazırlayıp, kupalardan birine doldurdum ve mutfaktan çıkıp salona yöneldim. Çıkış kapısını kilitlediğini biliyordum, ama onun nerede olduğunu bilmiyordum. Salondaki geniş deri kanepenin üzerine yerleşip, dizlerimi göğsüme kadar çektikten sonra gökyüzünün kasvetli derisini izleyerek salebimi yudumlamaya başladım. Kupaya iki elle sarılırken, avucumu gevşeten sıcak derimi biraz yaksa da, bana iyi gelmişti. Salebimi bitirip kupayı hemen yanımda duran, üstünde abajur olan komodinin üzerine bıraktım ve eski konumuma dönerek, gökyüzünü izlemeye devam ettim.

İçimden yabancı şarkılar mırıldanıyordum. İngilizcem vardı fakat diğer dillere hâkim değildim, yine de ezberim iyi olduğu için Fransızca ve diğer dillerdeki şarkıları söyleyebiliyordum. Gözlerimi sıkıca yumup, çok sevdiğim Türk bir sanatçının şarkılarının zihnimde çalmasına izin verdim. Huzur verici sesi zihnimin içinde düşüncelerime dokunarak kayıp akarken, dudaklarım yavaşça aralandı ve ona uyum sağlayarak şarkıyı fısıldamaya başladım, farkında olmadan gözlerimi yummuştum ayaklarım şarkının hüznüne ritim tutuyordu. Ne durumdaydım? Çok mu kötüydüm? Annemi, kıvırcık kardeşimi ve evimi özlemek dışında durumum içler acısı değildi. Nefes alıyordum. Nefes aldığımız sürece umut hep vardı. Birkaç kez şarkıyı başa sarmış, tekrar fısıldamıştım. Bir gölgenin keskin gözlerini yüzümde hissettiğimde, gözlerimi hızlıca araladım ve hemen karşımda, camdan duvarın önündeki tek kişilik deri koltuğun üzerinde beni izleyen Sıraç'la göz göze geldim. Asker postallarının içine soktuğu siyah eskitilmiş kotu bacaklarını sarmıştı ve her zaman olduğu gibi yayılarak oturmuştu. Üstü sanki hiç tişörtü yokmuş gibi çıplaktı. Ruhsuz bakışlar yüzümü eleğinden geçirirken, dudaklarımdan dökülen şarkı havaya karışıp yok oldu. Yangın mavisi gözler hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyor gibi pürdikkat yüzümü inceliyordu.

"Devam et" dedi her harfin üzerinde bir vurgu kullanarak.

Cevap vermeden hızlıca kanepenin üzerinden kalkıp, çıkışa yöneldiğimde, saçlarımda hissettiğim baskı yüzünden acıyla inledim. Saç diplerim feryat ediyor, kafamın derisi alev alev yanıyordu sanki. Saçlarıma doladığı kemikli parmaklarının her bir hareketini kafamın derisinde hissediyordum. "Allah belanı versin!" diye bağırdım, dehşet içinde. "Ne yapıyorsun?" Saçlarımdan tutup asılarak beni kendine doğru çekti ve yüzüm onun yüzünün iştahına serilirken, kafam geriye çekilmiş bir şekilde gözlerimi kaldırarak onun acımasız yüzüne baktım.

"Sana devam etmeni söyledim" dedi buz gibi bir sesle. Sesinden dökülen buzdan mızraklar odanın duvarlarına saplanırken, çenesi seğiriyordu. Korkunç bir uçurum manzarasını andıran gözlerine korkuyla bakarken, "Bırak!" diye bağırdım, kendimi ileri doğru atmaya çalışarak. Bu hamlem, daha çok canımın yanmasına neden olmuştu. Dişlerimi birbirine bastırarak, "Hayvan!" diye bağırdım, bu kez. "Bıraksana!"

Aniden belime dolanan koluyla birlikte saçlarımı serbest bırakırken, çenesi saçlarımın arasına yerleşti. Ani bir hareketle beni kendine çevirdiğinde, henüz yeni yeşermeye başlayan sakalları alnıma battı. Tüm bedenimin üzerinden artçı bir şok geçerken, tenim karıncalandı. Kalbimin kanlı haykırışlarına kulak asmadan onu itmeye çalıştım fakat başarısız olmuştum, o kadar kuvvetliydi ki, onu yerinden bir santim dahi kıpırdatamamıştım. "Bırak beni, ruh hastası!" diye bağırdığımda, hâlâ onu itmeye çalışıyordum. Kolları beni sımsıkı kavradı ve kanımda dolaşan son güç pıhtısını da emip, yok etti. Gözlerime düşen nefret gölgesiyle dehşet içinde ona bakarken, tam elimi havaya kaldırıyordum ki, elimi havada yakaladı ve kemiklerimi kırarcasına sıkıp, parmaklarımı avuçladı. Tüm gücünü kullanmadığının farkındaydım ama bu kısıtlı miktarda kullandığı güç bile kemiklerimin inlemesine neden olmuştu.

"O bir kez olur, minik şeytan" dedi sakin bir şekilde. Ardından sıktığı elimi savurarak bıraktı.

"Hah!" diye bağırdım, ona nefretle bakarken. "Sen öyle san!" Sert yumruğumu onun yakalamasına izin vermeden kalbine indirdiğimde, gözümü dahi kırpmamıştım. Kolları aniden beni serbest bıraktı ve arkama bakmadan salondan çıkarken bir an olsun onun için endişelenmedim. Koridor boyunca odaya koşarken, kısa bir süre düşüncelerimin arasında yer eden o şey duraksamama neden oldu. Kalbe atılan yumruğun çok da akıl kârı bir iş olmadığını fark ettiğimde, kanıma mürekkep gibi yayılan endişe damarlarımı tıka basa doldurdu. Endişenin bulaştığı gözlerimi yavaşça salondan tarafa çevirdiğimde, anlam veremediğim bir duygu tüm bedenimi etkisi altına almıştı. Neydi bu tam olarak? Tanımlayamıyordum. Belki de katil olma korkusuydu. Yavaşça geriye doğru dönüp ürkek bir adımı salondan tarafa attığımda, kesinlikle onun için endişelenmiyordum. Tek endişem katil olmaktı ve bir insanı öldürmenin vebalini taşıyamazdım. Korkunun gölgesi altında titreyen bacaklarla salonun kapısına baktığımda, tüm bedenim uyuşmuştu. Endişe, bedenimdeki adrenalin kapsüllerini patlatıp, içindeki yakıcı hissi büyük bir hızla damarlarıma salarken, hızla salona girdim.

Yerde boydan boya yattığını gördüğümde, gözlerim kocaman açıldı. Ona doğru yaklaşırken sanki zemine değil, bir boşluğa basıyordum. İçimin burkulduğunu hissederken, çığlığımı dudaklarıma bastırdığım parmaklarımla en küçük seviyeye indirdim ve yuttum. Korkuyordum. Katil olmaktan değil, onun ölmüş olmasından korkuyordum. "Sıraç?" diye seslendim, sesimde titreyen bir mum ışığının yanmak için harcadığı çaba vardı.

Hareket dahi etmedi, buradan bakınca sanki nefes de almıyordu. Kalbim acıyla kıvrandı. Parmaklarımı tamamen dudaklarıma bastırırken, gözlerim buğulanmıştı bile. Eğer parmaklarımı dudaklarıma basmaya devam etmesem, attığım çığlıkla evin tüm camlarını kırabilirdim. Güçsüz düşen dizlerimin üstüne çöküp, yerde ona doğru emekledim. Yanına

vardığımda titreyen parmaklarımı karnının üzerine koydum, karnı oynamıyor, nefes almıyordu. Acı beynimdeki duvarlara balyozunu geçirip, belirgin bir şekilde varlığını hissettirmeye başladı. Bedenim benden bağımsız bir şekilde titremeye başladığında, kalbimin de titrediğini ve kendini göğsümün duvarlarına çarparak hırpaladığını fark ettim. Onun cansız bedenine bakarken görebildiğim tek şey acıdı; elle tutulur, gözle görülür bir acı. Boğazımın yanmasına aldırış etmeden, "Sıraç?" diye fısıldadım, tekrardan. Sesim aciz çıkmıştı, yalnızca sesim değildi aciz olan. Şu an tam anlamıyla aciz hissediyordum. "Sıraç?" diye inledim, titrek sesimle. "Sıraç! Ne olur gözlerini aç... Lütfen!" Burnumu çekip, gözyaşlarımı yutarak başımı kalbine yasladım. Kalp atışlarını saptamaya çalışsam da, beynimdeki curcunanın uğultusu yüzünden hiçbir şey duyamıyordum. Kafamın içindeki kelimeler çığlık atıyor, düşüncelerim tıpkı içinde canlı olan bir yumurta gibi çatlıyordu. Başımı yavaşça kaldırıp, buğulu gözlerle onun güzel yüzüne ıkarken, parmaklarımı çıplak göğsüne yasladım ve onun :süne bastırarak kalp masajı yapmaya başladım. Gücüm ıldığı için zorlanıyordum, tam karnının üzerine oturarak ıp masajına devam ederken, topuzum bozulmuş, uzun .açlarım onun yüzüne dökülmüştü. Dakikalar süren kalp masajının sonunda, kafamdaki gürültüler daha da güçlendi ve umutsuzluk bedenime ektiği tohumunun filizlenmesini izledi. Çaresizce yüzümü onun boynuna gömüp, masajı bıraktığımda, boğazıma dolanan yumrunun içinde gözyaşlarım vardı. Başaramamıştım. O, ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm.

Sıraç Karayel ölmüştü.

Kalbimi yakan zehirli harfler yan yana gelip, sırt sırta verdiğinde o acımasız gerçek kapımı yumruklamaya başlamıştı. Kahve kokusunu solumak dışında hiçbir şey yapmıyordum, sesleri duymuyordum, hiçbir şey hissetmiyordum. Aniden belimde bir sıcaklık hissettiğimde, düşüncelerimin içinde fink atan harfler hızla dağılıp birbirinden ayrıldılar.

İrkilerek yüzümü yavaşça boynundan çıkarıp, onun yüzüne baktığımda, görmeyi beklediğim ölü yüzü değil de, alev alev yanan yangın mavisi gözleri görmüştüm. Yüzünde hınzır bir ifade belirirken, dudağı yavaşça yukarı kıvrılmıştı. Belimi sıkıca kavrayarak beni kendine doğru bastırdı ve yüzüm tekrar onun boynuna düşerken, tüm duyularım açıldı. Kalbimin atış sesleri kulağımın perdesini yırtmış, beynime doğru akmaya başlamıştı.

Ölmemişti. Yangın mavisi yaşıyordu. Hissettiğim kargaşanın adı neydi? Mutluluk mu? Katil olmadığım için mi mutluydum? Yoksa o ölmediği için mi? Bir an kendimi tutamadım ve alnımı onun göğsüne bastırıp, kalbinin atışlarını kader çizgilerimin kıvrımlarında hissettim. Bedeni aniden kaskatı kesildi, hareket dahi edemezken eli belimin üstünde donakalmıştı. Beklemediği bir şey olduğu kesindi, esip gürlememi, deli gibi bağırıp çağırmamı bekliyordu ama bunu yapmamıştım. Burnumu çekerek onun kokusunu içime katarken, parmakları belim boyunca kayıp saçlarıma tırmandı ve avucundaki sıcak baskıyı kafamda hissettim. Az öncenin aksine şefkatli bir tavırla saçlarımı okşarken, kafamın içinde dank sesi çıkaran gerçek yüzüme bakıyordu. Beni kandırmıştı. Bu hayvan beni kandırmıştı!

Hızlı bir şekilde onun kollarından kurtulup, doğrulmaya çalışırken, şaşkın gözleriyle burun buruna geldim. Soğuk bakışlarım harelerime buzdan bir duvar örmeye başladığında, "Senden nefret ediyorum" dedim keskin bir sesle. Kolları aniden gevşedi ve beni serbest bırakırken üstünden doğruldum. Sersem adımlarım çıkışa yönelirken, dönüp ona bakmadım bile. Neden ona bağırıp, bu oyunu onun burnundan getirmemiştim? Neden ona kızamamıştım? Neden ağlamak üzereydim? Neden?

ALTINCI BÖLÜM

Hayallerimi acılarımdan yarattığım balyozla parçalarken, geleceğimin kanı kaderimin yazılı olduğu duvardaki kelimelerin üstünü örtmüştü. Göğsüm boyunca kayıp, iskeletimdeki tüm eklemlere sinen sızı ruhumu ısırırken, bakışlarım odanın temiz tavanında dolaşıyordu. Hiçbir zaman kendimi ait hissedemediğim arkadaş grubumun yanı sıra, gözlerimin önünde eriyen babamın koyu renk gözleri durmadan yüzüme çarpıyordu. Onun ölümünün her anını gözlemlemiş, analiz etmiştim. Ölümün soğuk nefesini küçük yaşlarda içime çekip, duygularımı o nefesle beslemiştim. Biraz önce onu gerçekten öldürmüş olabilirdim, ruhu bedeninden sıyrılırken akıtmadığım kanı geleceğime sıçrayabilirdi. Şakaklarıma giren yoğun ağrıyla yüzümü yastığa gömdüm ve derin bir nefes alarak, "Lanet olsun" diye fısıldadım. "Buradan kurtulmam gerek, lanet olsun!"

Sonunda şakaklarımdaki ağrı dayanılmaz bir seviyeye ulaştığında yataktan kalktım. Saçlarımı kulağımın arkasına ittikten sonra yavaşça yataktan çıktım ve çıkış kapısına yöneldim. Sıraç'ın varlığını değil görmek, hissetmek dahi istemiyordum şu an. Mutfakta ecza dolabı gördüğüme emindim, bir ağrı kesici aldıktan sonra kozama geri dönecek ve kendimi ona kapatacaktım. Tamamen. Olması gerektiği gibi. Küçük adımlarla mutfağa girdiğimde, mutfağın loş ışığını dahi yak-

madan ecza dolabına yöneldim. Mutfak çok da karanlık sayılmazdı, buzdolabının derece göstergesinden sızan kızıl ışık ince bir sütun çizerek içeriyi aydınlatıyordu. Ecza dolabının cam kapağını kaydırarak açtıktan sonra ilaç kutularını çıkardım ve mutfak masasının üstüne koyup, sandalyeyi çekerek oturdum. Şakaklarımı ovarken, bir yandan da kısık gözlerle kızıl ışıktan aldığım yardımla hapların üzerini okuyordum. Sol şakağıma giren şiddetli acı beni inlettiğinde, parmağımı şakağıma bastırarak, homurdandım.

Gözlerimi yumup ağrının geçmesini beklerken, diğer elimde de büyük bir hap kutusu vardı. Sertçe yutkunarak gözlerimi araladığımda, mutfak pervazına yaslanmış beni izleyen Sıraç'ı görmeyi beklemiyordum ama bu kez ürpermemiştim. Bir anda bir yerlerden çıkmaya bayılıyordu ve tıpkı bir hayalet gibiydi. Sağ omzunu kapının pervazına tamamen yaslamış, tüm ağırlığını o omzuna vermişti. Dudaklarında eğreti duran sigarayı yakmamıştı ama dudaklarının arasında tutuyordu. Bedeni gri bir gölgeden ibaret gibi dursa da, yüzü belirgindi ve göz rengini dahi seçebiliyordum. Ağrı kesici olduğunu bildiğim kutulardan birinin içinden bir tane hap çıkarttıktan sonra masadan kalktım ve Sıraç'ı görmezden gelerek tezgâha yöneldim. Tezgâhın hemen üstünde hazır su şişesi vardı, su şişesindeki suyu vişne desenli su bardağına doldurduktan sonra hapı dilime koyup, suyu tek dikişte hapla birlikte mideme gönderdim. Şişenin kapağını kapattıktan sonra avuçlarımı tezgâha yasladım ve bir süre tezgâhın karşısında duran seramik duvarı izledim, parlak yüzeyinde gölgelenmiş siluetimi görebiliyordum.

"Ağrın mı var?" diye sordu Sıraç, mekanik bir sesle. Ona cevap vermeden bir süre seramik duvarı izledikten sonra kendimi geri çektim ve ona bakmadan kapıya yöneldim. Bakışlarımı ona değdirmesem de, ona yaklaştıkça tenime bir şeylerin batmaya başladığını hissedebiliyordum. Çıkışın önüne geldiğimde, tam yanından geçecektim ki kolunu kapının

diğer ucuna uzatarak geçmeme engel oldu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, sigarasını dudağından çıkarıp kulağının arkasına sıkıştırdığını görmüştüm. Gözlerine bakmamaya dikkat ediyordum çünkü şu an onunla göz göze gelmek, isteyeceğim şeyler listesinin en sonunda silik bir şekilde duruyordu. "Çekil" dedim duygusuz bir sesle, ona bakmıyordum. Geri çekilmediğinde bir adım geriye gidip aramıza bir mesafe ekledim ve gözlerimi devirerek mutfağın parkelerine indirdim. Bakışlarım mutfak parkelerinin üzerinde dolaşırken, gözlerinin keskinliğini ona bakmadığım halde üzerimde hissedebiliyordum. Neden bu kadar derin bakışları vardı ki sanki? Bıçak gibi. Kirpikleri jilet vazifesi görüyordu. Düşüncelerimi gözlerindeki bıçakla deşiyordu.

"Sabaha kadar burada mı dikileceğiz?" diye sordum, gözlerimle zeminde turlar atarken.

"Neden olmasın?" Sorusunda alaydan ziyade, bana yöneltilmiş ucu yanık ve sivri bir soru işareti vardı. Yanaklarının içini şişirerek masaya döndüğümde, sandalyeyi bariz bir şekilde parkede inleterek çektim ve üstüne oturup, parmaklarımla masanın üzerinde ritim tutmaya başladım.

"Biliyor musun," diye fısıldadı, ürkütücü bir sesle. "Gerçekten korkusuzsun." Bana doğru bir adım attığında, ne demek istediğini sorguluyordum ama aslında bu çok açıktı. Kaçırılmıştım, adam manyağın tekiydi ve ben evde rahatça dolaşıp, adama kafa tutuyordum. Bana oldukça yakın bir mesafede, hemen önümde dikildiğinde, yüzümün derisini yolan bakışlarını hissedebiliyordum ama inatla ona bakmamayı sürdürüyordum.

"Yüzüme bakmayacak mısın?" diye sordu, soğukluğunu koruyarak. Sessizliğimin üstüne bir sessizlik daha eklediğimde, bedenimde dolaşan kanın bile sesini duyabilecek kadar sakindim. Büyük elini omzumun üstüne koyduğunda, önce omzuma koyduğu eline, ardından da ona tehlikeli bir bakış attım. "Minik şeytan kızmış" dedi bakışlarıma aldırmadan

ruhsuz bir şekilde yüzümü incelerken. Omzumdaki elinden kurtulmak için omzumu sertçe silkerken, bakışlarımı seri bir şekilde onun gözlerinden çekip masanın üzerine devirdim. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?" Sorusundaki harfler masanın üzerine dökülmüştü resmen. Ona bakmadan yavaşça başımı sallamakla yetindim. "Duygularımız karşılıklı, minik şeytan" dedi sert bir sesle.

Kaşlarımı çatarak masaya bakarken, sessizliğimi korudum. Sıraç cevap vermeyeceğimi anlayıp mutfaktan çıktığında, olduğum yerde bir süre daha öylece oturmuştum. Masanın üzerine döktüğüm düşünceleri bir sıraya sokmaya çalışırken, aklım fikrim annemde ve kahrolası Yiğit'teydi. "Ne diye hâlâ seni düşünüyorsam" diye homurdandım, kendi kendime. Tırnaklarımı sertçe masanın üzerine vurarak ritim vurmaya başladığımda, tırnaklarımın altına yuvarlanan düşünceleri ezip kanını masanın yüzeyine akıtıyordum. Sonunda oturduğum yerden kalktığımda saat kaçtı bilmiyordum, onu görmemek için hızlı hareket ettim ve bana verdiği o geniş ama ruhsuz odaya girip kendimi yatağa bıraktım. Düşünceler üzerime devrilirken, geçmişin yarattığı gölgenin en koyu kısmına kıvrıldım ve uykunun beni kollarına kabul etmesini bekledim.

***

Aniden üzerime fırlatılan şey uykunun kollarından düşüp, yere çakılmama neden olurken sıçrayarak gözlerimi araladım. Kirpiklerim birbirine girmiş olsa da, görüş alanımdaki buğu kalkmıştı ve üstümdekinin pahalı bir mağazanın poşeti olduğunu fark etmiştim. Gözlerimi kırpıştırırken, "Ne oluyor?" diye homurdandım, sesimde uykunun bıraktığı pürüz vardı. Sıraç hemen kapının pervazında dikiliyordu, siyah bir gömlek ve koyu lacivert bir kot giymişti ve kot onun uzun

bacaklarını sıkıca sarmıştı. Ayağındaki postalların ipleri boş bağlanmış, kulakları yere doğru sarkmıştı. "Ne istiyorsun?" diye sordum, acıyan boğazımı ıslatmak için yutkunurken.

"Hemen banyo yap ve hazırlan" dedi buz gibi bir sesle. "Gidiyoruz." Yırtıcı gözlerini üzerimde dolaştırırken, mavinin netrotle olan dansını görmüştüm.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yeraltına."

Olduğum yerden aniden doğrulurken, panik beynimin içine bayrağını dikmiş ve dalgalandırmaya başlamıştı. "Ne?" diye sordum, sanki duymamış gibi. "Yeraltına mı?"

"Evet?"

"Neden?" diye sordum, dehşet içinde. Buradan kurtulamayan ben, oradan nasıl kurtulurum bilmiyordum üstelik. Gideceğimiz yerin nasıl bir coğrafi konuma sahip olduğunu bilmediğimden, kurtulmak için yaratacağım şanslar da azalacaktı.

"Sana beni sorgulama iznini verdiğimi hatırlamıyorum, minik şeytan" dedi Sıraç, acımasızca. "Hemen dediğimi yap, cimizin de başı ağrımasın."

"Ben hiçbir yere gelmiyorum" dedim korkuyla.

"Sana isteklerini sorduğumu da hatırlamıyorum, minik şeytan." Sıraç'ın düz bakışları yüzümden ayrılıp, poşetlere döndüğünde, çenesi gergindi. "O poşetlerin içinde iç çamaşırı ve kıyafet var, banyoya astığın iç çamaşırlarını daha iyi zulalaman gerekirdi. Senin iç çamaşırlarını görmek zorunda değilim, anlıyor musun? Biraz daha dikkatli olmalısın."

Yanaklarımda yuvarlanmaya başlayan ateş topu, lavını boynuma kadar üfledi. Gözlerim kocaman açılırken, bakışlarımı onun yüzünden kaçırıp poşetlere indirdim. Bana iç çamaşırımı almıştı? Bu utanmam için yeterli bir sebepken, bir de iç çamaşırlarımı görmüştü. Yanan yanaklarımın içini dişlerken, "Oraya gitmek istemiyorum" dedim tekrar.

"Neyi isteyip neyi istemediğin umurumda değil" dedi umursamaz bir sesle. Kapının pervazına yasladığı omzunu geri çekti ve derin bir nefes verdi. "Hadi acele et, çok uyuşuksun. Git bir duş al ve seri bir biçimde giyin. Seni bekleyecek değilim."

Poşeti alıp yavaşça yataktan doğrulurken, biraz daha karşı koyarsam can güvenliğimi tehlikeye atmış olacağımın bilincindeydim. Sıraç odadan çıkarken, ben de onu takip ettim. Uzun boylu ve yapılı olduğu için, önümde ulu bir ağaç gibi beni saklıyordu. Şu an önüne biri çıksa, o kişi arkasında yürüyen beni asla göremezdi. Tam banyonun önünde durduğunda, ben de hemen arkasında dikiliyordum. "Duş al" dedi düz bir sesle. Cevap vermediğim için bakışlarını bana çevirince, gözlerimiz bir kez daha buluştu ve karnımın karıncalandığını hissettim. "Neyi bekliyorsun?" diye sordu, kaşlarını çatarak. Yine cevap vermeden düz düz ona bakarken, karnımın içinde çalkalanan hislerin pençeleyip öldürmek ve cesetlerini midemin duvarlarına asmak istiyordum. Çivilerle. Sıraç'ın yüzünde şeytani bir ifade gölgelenirken, dudağında adi bir kıvrım oluştu. "Ne o?" dedi, çenesiyle beni işaret ederek. "Seni yıkamamı mı istiyorsun?" Sesi soğuk, fakat alaycıydı.

İçime tuhaf bir ses çıkararak saplanan cümlesi, saplandığı yerin kanamasına neden olmuştu. Bakışlarımdaki düzlüğü korudum, ruhsuzca ona bakarken, ona doğru bir adım attım ve o da bedenini tamamen bana çevirdi. Uzun boylu olduğundan kafamı kaldırmak zorunda kalmış olsam da, bakışlarımla ona meydan okuyabiliyordum. "İstiyorum" dedim ona tamamen sokularak. Bir an duraksadı, duraksadığında gözlerindeki mermer çatlıyor ve mermerin altında saklanan alçının üstüne kazınan harfler yüzüme bakıyordu sanki. "İstiyorum." Ona doğru bir adım daha attığımda, kişisel alanının içine girmiştim. Sıraç'ın iki kaşının da havalandığını gördüm, gür kirpiklerinin altında parlayan gözlerinin rengi birkaç ton koyulaşmıştı. Kararan bakışları beni baştan aşağı süzdükten

sonra gözlerimde duraksadı ve ardından gözlerime asılı duran gözler bir anda dudaklarıma düştü. Dudaklarımın üstündeki derinin çatırdadığını, acıyla kıvranmaya başladığını hissettim ama bunu ona belli etmemek için yüzümdeki düzlüğü sabitledim.

Sert nefesi yüzümü okşuyor, muhtemelen benim nefesim de onun yüzünü okşuyordu şu an. Yüzümü okşayan ve her bir kıvrıma eşit miktarda dolaşan nefesi kirpiklerimin ağırlaşmasına neden olurken, sertçe yutkundum. Kuruyan dudaklarım, kurak bir topraktan farksızdı ve birazdan damar damar yarılmaya başlayacak, çatlayacaktı sanki. Boy farkımızı kapatmak adına ayak parmaklarımın üzerinde yükseldiğimde, artık daha uzundum ama hâlâ ona yetişebilmiş sayılmazdım. Sıraç duraksadı ve bakışları dudaklarım ile gözlerim arasında mekik dokumaya başladı. Cennetten kovulmayı göze aldıran, günah kazanının içinde sonsuza dek yanmaya sebep olan o tapılası görünümlü yasak elma gibiydi.

Dudaklarımı dudaklarına yakınlaştırdım, aramızda santimler kalmıştı. Dudaklarımız her an birbirlerine temas edip, orman yangınını başlatabilirdi. Gözlerinde gittikçe koyulaşan o ifade büyüyüp bir karadelik yaratırken, beni o karadeliğin içinde sürüklemeye başlamıştı bile. Kokusu diğer tüm insanlardan farklıydı, bambaşka hisler pompalıyordu kanıma. Ona özeldi. Ondan başkasında olması imkânsızdı, tamamen onundu.

"İstiyorum" dedim tekrardan. Ardından bakışlarım bir demir kadar sertleşip, bir granit yüzeyi kadar soğudu. "Gebermeni istiyorum."

Olduğu yerde çakılı kalırken, gözlerindeki ifade sarsıntıyla birlikte parçalarına ayrıldı ve zemine döküldü. Onu orada öylece bırakıp, banyoya girerken, dudaklarımda zaferin küçük kıvrımı peydahlanmıştı. Kısasa kısas, bebeğim. Oyun yeni başlıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sıcak su kısa süreliğine tüm duyularımı yalnızca kendisine yöneltirken, suyun tenimden akarak yere düşüşünü izlemiş, bedenim buruşana dek suyun altında kalmıştım. Suyu kapatıp bedenimi kurularken, banyodaki boydan aynanın önünde duruyor, yansımamdaki solgun yüzü inceliyordum. Hızlı bir şekilde poşetlere yöneldim ve benim için aldığı siyah iç çamaşırı takımını utanarak poşetten çıkarttım. Etiketlerini çıkartıp, onları giyerken, bedenimi bilmesi beni ekstra utandırmıştı. Bu kez onu kandıran bendim, ama utanan yine bendim. Islak saçlarımı omzumun üstüne aldıktan sonra poşetin içindeki siyah kotu ve bordo kazağı çıkarttım. Likralı siyah kotu bacaklarımdan geçirirken, saçlarımın ucundan akan su sutyenimi ıslatmış, karnıma kadar inmişti. Saçlarımın suyunu lavaboya sıktıktan sonra bordo kazağı da giydim ve ıslak saçlarımı içinden çıkarıp parmaklarım yardımıyla hızlıca taradım.

Lavaboda dikkatimi çeken ilk şey, hemen üstündeki rafta duran açılmamış diş fırçası paketiydi, yanında da naneli bir diş macunu vardı. Paketi açıp, dişlerimi hızlıca fırçaladıktan sonra banyo yapmadan önce çıkardığım kıyafetleri poşetin içine doldurdum. Görünürlerde yıkadığım iç çamaşırlarım yoktu, acaba onlara ne yapmıştı? Onlara dokunmuş olduğunu düşünmek bile midemin ters takla atmasına neden oluyordu. Poşetin dibindeki çorabı ve zincirli siyah botu çıkarıp banyodan çıkarken, salona yöneldim.

Suraç salonda değildi. deri koltuğa yerleşip çorapları ayağıma geçirdikten sonra siyah botları da giyip derin bir nefes aldım. Bir süre sessizce Suraç'ı bekledim ama ne gelen, ne de giden yoktu. Bana acele etmemi söyleyen de asıl yavaş olan da oydu. Oturduğum yerden kalkıp onun odasına yöneldim, odasının kapısı aralık duruyordu, tam kapıyı itip içeri girecektim ki, gördüğüm görüntü olduğum yere çakılmama neden oldu. Sırtı dönüktü, altında duran siyah, kısacık ve dapdar boxer dışında çırılçıplaktı. Onu sımsıkı sarıp, teninin beyazıyla tezat düşen siyah boxera kayan gözlerim, karnımın kasılmasına neden olmuştu. Bakışlarımı kalçalarından ayırıp, sırtına çevirdim. Dar ve kaslı kalçalara sahip olduğu gibi, geniş bir omza ve ince bir bele sahipti. Sırtındaki kaslar sanki ince bir ustalıkla dokunmuştu tenine. Tam kalçalarının üstünde, belinin ince kavisinde iki geniş gamze vardı. Bakışlarımı hızlıca ondan kaçırıp, derin bir nefes alarak sırtımı odasının kapısının yanındaki duvara yaslarken, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

On yedi... Birkaç ay içinde on sekiz yıl olacak olan hayatım boyunca hiçbir erkeği bu kadar ayrıntılı incelememiştim. Boğazımın kuruduğunu, damarımdaki kanın akışının yavaşladığını hissettim. Sanki şu an damarlarımda kan değil de, buzullaşmış su akıyordu. Hızla oradan kaçmak için harekete geçtiğimde, bacaklarıma bir ip dolanmıştı da beni ona çekiyordu sanki. Bu ipi koparmak isteyen tarafım daha güçlü çıktı ve koşar adımlarla salona geçip, kendimi deri koltuğun üzerine atarak, ritmi değişen nefesimi dizginlemeye çalıştım. Yaklaşık on dakika sonunda salonun kapısında belirdi, nefesimi anca toparlayabilmiştim ama utancın kelepçelediği bakışlarımı ona değdirmeye çekiniyordum şu an. Altına siyah bir kot giymişti, ayağında benim botlarımla tıpatıp benzeyen zincirli bir bot vardı. Üstüne giydiği uzun kollu, dar, siyah badi onun kaslarını sarmış ve fiziğini ortaya dökmüştü. Kolunun kenarına sıkıştırdığı deri ceketine baktım, sanırım çıkarken onu üstüne atacaktı.

"Odana deri ceket bıraktım" dedi düz bir sesle. "Neden onu giymedin? Mart ayı kancıktır, güvenme."

Bakışlarımı ona değdirmemeye çalışarak, "Onu görmedim" dedim kısık bir sesle.

"Açık kapımdan yararlanıp kalçalarımı röntgenlerken, gayet iyi gözlere sahip olduğunu düşünmüştüm" dedi aniden. Bir şeylerin boğazıma dizildiğini hisseder gibi oldum, derin bir nefes almaya çalıştım ama nefes boğazıma asılı kalmış sallanıyordu.

"Ben..." Hiçbir şey söyleyemeden dudaklarımı kapattım ve bakışlarımı salonun diğer ucundaki duvar kitaplığına çevirdim. Rafların üstündeki kitapları incelerken, Sıraç'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bir süre sonra bakışlarım ona kaydığında, dudağına yerleştirdiği sigaranın ucunu ateşliyordu. Dudaklarında eğreti duran sigaranın ucunu yaktıktan sonra derin bir nefes aldı ve "Beni çok uğraştırma, hadi git ceketini giy" dedi düz bir sesle. "Hızlı ol." Parmaklarındayken sigara bile ilahi bir şeye dönüşüyordu.

Dediğini yapıp odaya bıraktığı deri ceketi aldıktan sonra salona döndüm. "Hazır mısın?" diye sordu, bana bakmadan. Bana bakmaması beni rahatsız etmişti ve bu beni şaşırtmıştı. Bana bakmaması için dua ettiğim zamanlar olmuştu, şimdiyse bana bakmasını istiyordum. Ama bakmadı. Sanırım dualarım yukarıya biraz geç ulaşıyordu. "Hazırım" dedim kısık bir sesle. "O zaman gidiyoruz." Sıraç, sigarasından bir duman daha aldıktan sonra, sigarayı salonun ortasındaki sehpanın üzerinde duran gümüş renkli kül tablasına bastırıp söndürdü ve izmaritin cansız bedenini kül tablasının içinde kimsesiz bıraktı. Çıkışa yönelirken, ben de onu takip ettim. Çıkış kapının kilidini açtıktan sonra, omzunun üstünden bana baktı. "Muhtemelen şu an tüm esnaf sokaktadır" dedi soğuk bir sesle. "Ters bir hareket yapacak olursan, yalnızca kendini değil, dışarıdaki tüm insanları tehlikeye atarsın. Sayılarına güvenme, beni tanımıyorsun."

Duraksadım. "İyi de sokak terk edilmiş gibiydi?" diye sordum, saf saf.

"Pazar günü olduğu için olabilir mi seni aptal?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Pazar günleri burada açık tek bir kafe, tek bir dükkân dahi bulamazsın. Burası elit insanların oturduğu bir cadde, Pazar günleri herkes bir yerlere kaçar ve burayı terk eder." Kaşlarını alayla kaldırdı. "Fakir düşüncelere sahip, ahmak bir zengin kızısın. Paranın içinde büyümüş olmana rağmen, düşüncelerin sefalet kokuyor."

"Yeterince ezdiysen artık gidebilir miyiz?" Bakışlarımdaki bomboşlukta kaybolurken duraksadı. Dışarı çıktığımız an insanlardan yardım isteyebilirdim ama bu manyağın ne yapacağını tam olarak kestiremiyordum. İnsanları tehlikeye atmak, isteyeceğim en son şeydi. Ayrıca Mehmet Ali Karayel'in maddi açıdan ne kadar güçlü bir adam olduğunu da biliyordum, şu an her şey onun ve oğlunun parmağının etrafında dönüyordu.

"Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama tek bir yanlış hareketin, hem senin, hem de yardım istediğin kişilerin sonu olur, minik şeytan" dedi Sıraç, keskin bir tavırla. "Bunu bil, buna göre hareket et. Senin değersiz bedenin yüzünden birçok masumun canı yansın istemezsin, değil mi?" Kelimeleri ruhuma saplanırken, soluk alamadığımı düşündüm. Bakışlarımı Sıraç'tan kaçırırken, başımı yavaşça sallamakla yetindim. "Aşağılık herifin tekisin, Karayel" diye fısıldadım. "Berbat bir herifsin."

"Biliyorum" dedi keskin bir sesle. "Bunu senin onaylamana ihtiyacım yok, bunun farkındayım zaten." Sıraç bana bakmadan kapıyı aralarken, bakışlarım o kadar ruhsuzdu ki, boşluğa yuvarlanan hislerimin patırtısı gözlerimden dökülüyordu. Sıraç aniden, "Siktir!" diye kükreyince, ruhsuz bakışlarımı ona çevirdim ve o an bedenini bedenime yaslayarak beni duvara itip, duvarla arasına aldı. Aniden kocaman açılan gözlerle ona bakarken, "Sorun ne?" diye sordum, yoğun ko-

kusu beni mengene altına alıp sıkıştırmış, kaçacak delik bırakmamış ve tüm his bulantımı harekete geçirmişti. "Sakın kıpırdayayım deme!" diye hırladı ve hızlıca benden ayrılıp, kapıyı kilitledikten sonra odasına yöneldi. Şaşkın bakışlarımı koridorun diğer ucuna çevirirken, birkaç dakika içinde elinde geniş bir kutuyla odasından çıktı. Kutunun ortasında büyük bir delik vardı.

"O ne?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Efe'yi unutmuşum." Sesi dümdüzdü.

"O yüzden mi beni duvara yapıştırdın?" diye sordum, kaşlarımı çatarak. "Sen manyak mısın?"

"Çok konuşuyorsun, minik şeytan" dedi kısık bir sesle. "Hadi, gidiyoruz ve söylediklerimi sakın o küçük beyninden çıkarayım deme, tamam mı?"

Evden çıkıp kapıyı kilitlediğinde elindeki kutuyu o kadar nazik tutuyordu ki, Efe'ye olan sevgisini net bir şekilde görebiliyordum. Hayvan sever bir Karayel kanımı donduruyordu, hastalıklı herifin tekiydi. Asansörün önüne geldiğimizde tuşa bastı ve "Bin" dedi, asansörün mekanik sesini aratmayan mekanik bir sesle. Onun mekanik kıvamdaki emrine boş boş baktıktan sonra bomboş asansörün içine binip, sırtımı metal duvara yasladım. Sıraç da bindikten sonra tekrar tuşlara bastı ve asansör sertçe sallanarak harekete geçti. O da tıpkı benim gibi metal duvara yaslanmış, kucağındaki kutuyla öylece boşluğu izliyordu.

"Asansörler düzelmiş" dedim sessizliği bölerek.

"Çeneni kapatsana." Sesi dümdüzdü. "Sesini duymak sinirlerimi tepeme çıkarıyor!"

Bakışlarımı yere indirirken, kafamın içinde gerilerde yaşayan kız çocuğu duraksamış öylece kırık gözlerle bana bakıyordu. Böyleydi işte, insanlarla konuşmanın sonu bu olurdu genelde. En güzeli sessizlikti, her ne olursa olsun sessizce izleyip, hakkını yediklerinde bağırmaktı. Yine de yalnızlıktan

kıvranan taratım sahte de olsa bir el istiyordu, belki de sırf bu yüzden o küçük arkadaş grubuna katılmıştım.

Tıpkı bir hoteli andıran binadan çıktığımızda, ruhumun çığlıklarını kaldırım taşlarına dökerek koştuğum o bomboş sokak, o gün sanki bir hayalmişçesine tıka basa doluydu. Yaşlı bir adam lüks görümümlü küçük bir kafenin kepenklerini kaldırıyor, tam koştuğum kaldırımda saçları bakımlı, giyimi düzgün iki kadın yan yana yürüyerek sohbet ediyordu. Bir an çığlık atarak yardım isteme dürtüsüyle dolsam da, Karayel'in ne yapacağını tam olarak kestiremediğimden ne kendimi ne de bir başkasını tehlikeye atamazdım. Sıraç, bir eliyle kutuyu tutarken, diğer elinin parmaklarını kelepçe gibi koluma geçirip beni insanların dikkatini çekmeyeceği şekilde çekti. "Sakın düşündüğüm şeyi yapayım deme" dedi net bir sesle. "Seni pişman ederim, minik şeytan."

Sertçe yutkunurken, "Bu kadar insana ne yapabilirsin ki?" diye fısıldadım.

"Ne yapmazsın diye sorsaydın, cevabım daha kısa olurdu. Bu cevap şu an veremeyeceğim kadar uzun." Sesindeki tehdidi anında kavradım. Parmaklarının tutuşu sertleşti. "Sesini dahi çıkarmayacaksın! Neymiş? Uslu ol!" Beni kaldırımın diğer ucuna çekerken, "Siyah arabaya" dedi sert bir sesle. Kaldırımın diğer ucunda park halinde olan tek siyah araba BMW i8'di. Arabalarla ilgili pek bilgi sahibi olmasam da, bu arabayı bilmemem imkânsızdı. Temmuz'un âşık olduğu arabaların başını çekiyordu bu canavar, hatta kardeşimin arabalarla ilgili olan dergilerinde bu bebeğin fotoğrafını görüp vurulmuştum. Arabanın kapıları yukarı doğru açılırken, diğer insanlar bu bebeğin ihtişamını önemsememişti bile. Elit bir kesimde olduğumu o an kavramıştım. Gözlerimdeki görmemişliği silerken, Sıraç'ın işaretine uydum ve arabanın yolcu koltuğuna yerleştim. Sıraç da sürücü koltuğuna yerleştikten sonra elindeki kutuyu arkaya bıraktı ve arabanın kapıları yavaşça kapandı. Sıraç emniyet kemerini bağlarken, "Emniyet

kemerini bağla" dedi sert bir sesle. Emniyet kemerini beceriksiz bir tavırla bağlarken, bir gözüm Sıraç'ın üzerindeydi.

Canavarı çalıştırdı, bunu yaptığında bakışlarım hâlâ onu eleğinden geçiriyordu. Bana bakmadan, "Ne var?" diye sordu, direksiyonu sağa kırarak. "Kalçamı görmek istiyorsan, burada olmaz."

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı önüme çevirirken, kalbim boğazıma tırmanmıştı ama aldırmadım. Araba yolda su gibi akıyor, şehri yavaşça sıyırıp gördüğüm her şeyi geride bırakıyordu. Dar, karanlık bir tüneli andıran kasvetli yola girdiğimizde, neredeyse hiç konuşmamıştık. Arabanın hız ve tarih göstergesi dışında içeride hiç ışık yoktu, karanlık yola girdiğimiz an göstergelerin ışıkları Sıraç'ın kemikli yüzüne çarparak onu esrarengiz bir güzelliğe sürükledi.

Araba yavaşladı, farları açılırken dar sokağı aydınlatan farın ışığı benim bile gözümü almıştı. "İn" dedi Sıraç, düz bir sesle. Kapılar yavaşça açılırken, onun dediğini yaptım ve arabadan indim. Felç edici soğuk suratıma çarparken, Sıraç'ın dediğine hak vermiştim. Mart ayına gerçekten güven olmazdı. Soğuk iliğimi kavrayıp beni kıvrandırırken, kollarımı birbirine bastırdım. Sıraç da kutuyla birlikte arabadan çıktı ve arabanın uzaktan kumandasıyla kapıları kapattı. Sokak farların sönmesiyle tekrar karanlığa gömülürken, irkilerek arabanın önünden geçtim ve Sıraç'ın yanına yöneldim. Denize düşen, gerçekten yılana sarılıyordu.

"İlerle" dedi mekanik bir sesle. Çenesiyle yolun diğer ucunu göstermiş, soğuk bakışlarını bana dokundurmamıştı bile. "Arabaya ne olacak?" diye sordum, bakışlarımı canavara çevirirken. Olağanüstü görünüyordu. "Birazdan alırlar" dedi umursamaz bir tavırla. İlerlemeye başladığında, ürpererek ben de onu takip ettim ve ikimizin arasına koca bir soru işareti daha asılı duruyordu şu an.

"Onu çaldın mı?" diye sordum, kendimi tutamayarak.

Omzumun üzerinden bana tuhaf bir bakış attığında, hemen arkasında onu takip ediyordum. Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı ve gözlerini üzerimden çekip, önüne dönerek yürümeye devam etti. "Çalışanlardan biri alacak" dedi tok bir sesle. On dakika süren yürüyüşümüz, ikimizin de sessizliğini ve botlarımızın gıcırtısını taşımıştı. Yol yürü yürü bitmiyordu resmen. Daracık bir tüneli andıran bu yolu yürürken, ayakkabılarımızın sesi dışında her şeye sağır olmuştum.

"Daha ne kadar yürüyeceğiz?" diye sordum, merakla.

"Şu çenen gerçekten büyük bir fazlalık." Sesi acımasızdı. Adımlarımı küçülttüm ve yavaşladım. Kırgınlık yine omuzlarıma düşerken, ne diye bu herifin dediklerini bu kadar kafaya taktığımı sorguluyordum şu an. Yavaşladığımı fark ettiğinde duraksadı ve bakışları omzunun üzerinden beni buldu. Mesafesini koruyan bir çift yangın beni filtresinden geçirirken, yüzü ifadesizdi. "Şu çenenin çalıştığı kadar ayakların çalışmış olsaydı, şimdiye varmış olurduk."

"Ayaklarım ağrıdı" dedim omuz silkerek. Aramızda ruhu çoktan bedenini terk etmiş cesedi bile utandıracak ruhsuzlukta düz bir bakışma geçti. "Yoruldum" diye üsteledim.

"Çenen de yorulsa keşke" dedi yüzüme dahi bakmadan.

Adımlarımı büyütmeye çalışarak ona yetişmek için hızlandım ve sonunda büyük bir kapının önünde durduğumuzda, Sıraç elindeki kutunun kapağını açtı ve Efe kutunun içinden çıkıp, olduğu yerde gerindi. Kuyruğunu kaldırarak Sıraç'ın bacağına dolanıp miyavladıktan sonra yavaşça Sıraç'tan uzaklaştı. Sıraç, Efe'yi izlerken yüzünde beliren tebessümü saklamak istercesine kaşlarını çatmıştı. Bu adamın yüreğinde açtığı karadeliğin içine saklanmış yüce bir şefkat vardı bence.

Kapının hemen yanında duran karanlık ekranın düğmesine bastığında ekran aydınlandı. Sıraç, ekranın altındaki tuşlara hızlıca bir şifre girdi ve büyük demir kapıdan tok bir ses

çıktı. Kapıdan çıkan tok ses tünelin duvarlarında yankılanırken, kapı yavaşça aralandı ve Efe bizi beklemeden kapıdan içeri girip gözden kayboldu. Farklı bir dünyaya açılan kapı mı? Kaşlarımı çatarak ne olduğunu kavramaya çalışırken, "Hareket et" dedi Sıraç, sert bir sesle. Beni kolumdan tutup içeri iterken, ona uydum ve ayaklarıma verdiğim komutla içeri girdim. Ben hayretler içinde etrafımı incelerken, Sıraç bir düğmeye bastı ve kapı kapandıktan sonra duvardaki ekrana bir şeyler tuşladı. Kapıdan tok bir ses daha çıktığında, kapıyı kilitlediğini anlamıştım. İçimde anlam veremediğim bir his, midemden beynime doğru merdiven çakmaya başlamıştı. Taş merdivenler oldukça eski görünüyordu, aşağı doğru kıvrılan merdivenlere bakarken, "Yürü" dedi Sıraç, beni iterek. "Pratik ol biraz, canımı sıkıyorsun."

Dediğini yapıp taş merdivenleri inmeye başladığımda, tıpkı bir tehdit gibi o da benim arkamda ilerliyordu. Ürkütücü bir yerdi ve daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemiyordu. Uzun süren merdiven yolculuğundan sonra ikinci bir tünele girdiğimizde, bu tünel o kadar ürkütücüydü ki, fark etmeden Sıraç'a sokulmak zorunda hissettim kendimi. Tünelin duvarlarına tutturulmuş meşaleler yanıyordu ve titrek ateşin çatırtıları eşliğinde duvarlarda büyük gölgeler oluşturarak ortamı kızıla boyuyordu. Biraz sonra Efe'nin hızla bir yere kıvrıldığını gördüm ve "Burası nasıl bir yer?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. "Çok ürkütücü görünüyor."

Sıraç cevap vermedi.

Tünelin sonuna vardığımızda, güneşi görmenin imkânsız olduğu, sokak lambalarıyla donatılmış karanlık bir şehre girmiştik. Dehşet içinde etrafa baktığımda, burasının gerçekten bir şehirden farkı yoktu. Tek sorun bir gökyüzüne sahip değildi, sokak lambalarından tutun da, binalara kadar her şey vardı. Etrafı incelerken dudaklarım bilincim dışında aralandı. Kocaman gözlerle olduğum yeri saptamaya çalışırken, filmlerde dahi görmediğim bir yerin içinde olduğumu kavradım. Hemen

sokağın bir diğer ucunda sıralanmış gece kulüplerini görmek çok da uzun zamanımı almamıştı. Sıraç'ın bakışlarını yüzümde hissettiğimde, şaşkın bakışlarım otomatik olarak onun yüzüne çevrildi. "Neyim var?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Sanki çok umurundaydı da. "Bir şeyim yok" dedim düz bir sesle. Aslında birçok şey vardı, neyin içine düştüğümü kavramaya çalışıyordum ben şu an.

"Emin misin?" Sorgu dolu gözler gerçeği gözlerimden koparmak istercesine saldırıyordu bana. Bakışlarımı kaçırırken kafamı sallamakla yetindim. "Yürü o zaman" dedi mekanik bir sesle. Ona uyup adımlarımı hızlandırırken, gece kulübü olduğundan emin olduğum barların önüne yönelmiştik. Simsiyah giyimli, tehlikeyi yakasına iliştirmiş gibi görünen adamlar Sıraç'ı görünce ayaklanıp, ceketlerinin düğmelerini iliklediler. Şaşkınlık mürekkebini ruhuma akıtıyordu. Sıraç onlara çenesiyle küçük bir işaret yaptıktan sonra adamlar başlarını sallayarak onu selamladı ve biz oradan uzaklaşana dek ayakta beklediler. Gecekondu tarzı evlerin önüne geldiğimizde, irkilmiş bakışlarımı viraneyi andıran evlerin üzerinde gezdirdim. "Burada yaşayan insanlar mı var?" diye sordum, dehşet içinde. Yeraltında... Bir viranede? Duraksadım. "Sıraç, burada cidden insanlar mı yaşıyor?"

Sıraç cevap vermedi ama boğazından yükselen kahkaha tüm kelimelerimin etrafa saçılmasına neden olmuştu. Şaşkın şaşkın ona bakarken, kahkahasını dizginlemek için başını iki yana sallayarak, "Geri zekâlı" diye homurdandı. Sesi her ne kadar kısık çıksa da, kahkahasının izi zihnimin duvarlarında asılı kalmıştı. İçimin kuş tüyüyle okşandığını hissettim. Kulaklarım bu mucizevi sese anında tepki vermişti. Gecekondular da arkamızda kaldığında, bakışlarım hâlâ omzumun üzerinden onlardaydı, Sıraç bunu fark edince derin bir nefes alarak, "Orada çalışanlarımız kalıyor" dedi açıklayıcı bir sesle. Sesinde düğmeleri iliklenmiş bir resmiyet vardı. "Türkiye'nin bir numaralı suçluları da diyebiliriz. Onlar bizim için

çalışıyor, biz de onların normal bir yaşam sürmesini sağlıyoruz."

Kanım dahi ürperirken, bakışlarımı yavaşça Sıraç'a çevirdim. Bir suç yuvasına, karanlık bir bataklığa düşmüşüm gibi hissediyordum ve o bu hislerimi kelimeleriyle doğrulamıştı. "Bu..." diye fısıldadım, gergin bir sesle. "Burası... Neresi? Nasıl bir yer?"

"Burası benim dünyam, minik şeytan." Yangın mavisi gözler büyük bir dikkatle etrafı kolaçan etti. Keskin bakışları o kadar dikkatliydi ki, hiçbir şey onun radarından kurtulamazdı. "Burası Yer Altı." Bakışlarını bana çevirdi. "Yeraltındaki Yer Altı. Benim şehrim." Sıraç gururla etrafa bakarken, kolları dövmeden görünmeyen, teninin rengini dahi dövmeler yüzünden seçemediğim bir adamın bize yöneldiğini gördüm. "Hoş geldiniz, efendim" dedi Sıraç'ı saygıyla selamlayarak. Salaş giyimliydi ve oldukça aykırı bir görüntüye sahipti. Sıraç cevap vermeden kafasını salladı ve adamın yanından sıyrılıp geçerken, adam bana sevecen bir şekilde tebessüm etti, görüntüsünün aksine kibar ve sevecen gelmişti bu hareketi. Ben de adama zorlama da olsa tebessüm ettim ve Sıraç'ın arkasından yürümeye başladım.

Daha lüks görünümlü evlerin önünden geçerken, şaşkınlığım bir köşeye çekilmiş bomboş gözlerle etrafa bakıyordu. Evlerden birinin kapısının önüne dikildiğimizde, Efe hemen Sıraç'ın ayaklarının dibinde duruyor, kuyruğunu Sıraç'ın bacağına çarpıyordu. Sıraç, kotunun arka cebinden çıkarttığı küçük anahtarla evin kapısını açtı, arkasına dahi bakmadan eve girdi ve ben de onun evcil hayvanı gibi onu takip ederek içeri girdim. İçerisi karanlıktı, göz gözü görmüyordu. Sıraç, kapının yanında duran uzun abajurun ipine yavaşça asıldığında, abajurun soluk sarı ışığı içeriyi yavaşça aydınlattı. Bakışlarım ışıkla aydınlanan odanın içini talan ederken, bu abajur dışında başka bir aydınlatma olmadığını anlamıştım. Tavan bomboştu. Sıraç sırtındaki deri ceketi çıkartıp, büyük L şeklindeki

koltuğun üzerine attığında, mobilyalar ilgimi çekmeyi başarmıştı. Muhtemelen kadife kumaştan yapılma, laciverte yakın koyu mavi renkte olan mobilyalar çok konforlu görünüyordu. Televizyon ünitesi aynı zamanda kitaplık görevi görüyordu, LCD ekran televizyon abartılı görünmeyecek kadar küçüktü ama ünitenin üzerine yerleştirilmiş kitaplar görüntüyü zenginleştirmişti. Hemen ortada siyah bir post vardı ama hakiki olmadığı belli oluyordu.

Olduğum yerde kollarımı göğsümün üstüne sararken, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum, bakışlarımı mobilyalardan ayırıp Sıraç'a çevirerek. L koltuğun ortasına yayvan bir şekilde oturduktan sonra kaslı kollarını koltuğun sırtına atarak bana bomboş gözlerle baktı. "Sen ne yapmak istersin, minik şeytan?" Sorusundaki ima tenimin altındaki bıçakların ucunu bilemişti. Kaşlarımı çatarken, "Midemi bulandırıyorsun" diye homurdandım, sessizce. Sıraç bunu duymuş muydu, yoksa duymamış mıydı bilmiyordum ama her iki seçenekte umurumda değildi. "Orada öyle dikilecek misin?" diye ordu, sonunda. Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, Efe köşeye sinmiş uykuya dalmıştı bile. Çekinerek koltuklardan birine yönelirken, kapının zili çaldı. Sıraç'ın bakışları mekanik bir şekilde kapıya çevrilirken, olduğum yerde öylece durmuş, Sıraç'a bakıyordum. "Kapıyı aç" dedi soğuk bir sesle. Bir an duraksadım ve emrine düz düz baktım, tabii ki rahattı, burası ona aitti, kapıdakinin bir tehlike olmadığından adının Sıraç olduğu kadar emindi.

Üstelik Sıraç buradan kaçamayacağımdan da emindi, sonuçta dakikalarca dik bir merdiveni tırmanmam ardından da o devasa büyüklükteki kapının şifresini çözmem gerekiyordu. Daha o evden kaçamayan ben, buradan nasıl kaçabilirdim ki? "Emredersin" dedim dişlerimin arasından. "Ben senin hizmetçin miyim?"

"Evet?" Sesinde alay vardı. "Hareket et ve şu sikik kapıyı aç."

Bir an olduğum yere ayaklarımı vurarak bunu istemediğimi belirtmek istedim ama kapıdaki her kimse ısrarla kapıyı çalmayı sürdürüyordu. Dişlerimi sıkarak, gözlerimi sıkıca yumdum ve dönüp kapıyı açtım. Kapının arkasında beni bekleyen yüzün sahibi bir anlığına duraksamama neden olmuştu. Ela gözleri kahverengiye bir tık yakın olsa da, yeşille de pazarlık yapmış gibi görünüyordu. Bebeksi yüzüne rağmen uzun sakallara ve gür kıvırcık saçlara sahipti. Bir an saçları bana Temmuz'u hatırlatınca, boğazımdaki yumru yuvarlanarak soluğumla çarpıştı. Bu adam da kimdi böyle? Bakışlarımız birbirine takılırken, ela gözlerindeki şaşkınlık hareleri boyunca genişleyip beni içine çekti. Şaşkın bakışma ânımızı bozan Sıraç'ın, "Gir lan artık içeri, seni mi bekleyeceğim" diye kükreyişi olmuştu.

Genç adamı içeri aldıktan sonra Sıraç'ın keskin bakışları altında gerginliğimi yutmaya çalışarak koltuklardan birine yerleşmiş, dünyayla olan dış bağlantımı koparmıştım. Yaklaşık bir saat boyunca sessizce bir köşede otururken, bu yeni yabancının bakışlarını sık sık üzerimde hissedebiliyordum. Adının Engin olduğunu öğrenmiştim, Sıraç'ın halasının oğluydu. Gözlerim istem dışı hemen karşımda oturan Engin'e kaydığında, bakışlarımız birbirini kavradı ve içimde büyüyen bir rahatsızlık hissiyle gözlerimi onun gözlerinden ayırıp, Sıraç'a çevirdim. Sıraç'ın bakışlarının üzerimde olduğunu gördüğümde, tenimden geçen ürperti soğuk bir rüzgârın ulumasını andırıyordu. Aralarında dönen yabancısı olduğum muhabbetin üzerine düşen bıçak, üçümüzün gözlerinin birbirimizin üzerinde dolanmasıyla kıvam kazanmıştı. Engin, "Adın ne?" diye sordu bir anda. Bakışlarımı yavaşça ona çevirirken, nazik biri olduğunu düşünüyor olsam da, ondan pek hoşlanmamıştım. Bir yanım ondan yardım isteyebileceğimi fısıldıyor olsa da, o bu adamın kanından, soyadındandı, yardım edeceği son insan dahi olamazdım ben.

"Mayıs." Sesim kısık çıkmıştı. Bakışlarımı tekrar En-

gin'den ayırdığımda, Sıraç'ın oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandığını gördüm. Çelikten mavi bakışlar soğuk bir granit hissi uyandırarak bana dokundu, ardından Engin'e çevrildi. Engin'in tuhaf bir ses çıkararak güldüğünü duyduğumda, ona bakmamıştım. "Memnun oldum, Mayıs. İlginç ve güzel bir ismin var" dedi. Ses tonu da nazikti.

"Teşekkür ederim" dediğimde, Sıraç'ın tepkisini merak eden gözlerim benim isteğim dışında ona döndüler. Seğiren çenesini fark etmemek mümkün değildi. Bakışları cinayet kokuyordu. O gözlerle birinin eceli olmak çok da zor sayılmazdı zaten. Ömrümde görmediğim güzellikte bir göz rengine sahipti, bakışları yüzümde sabitlenirken sertçe yutkunmak zorunda hissettim. Gözlerindeki mavi güzel olduğu kadar tehlikeliydi de. Belki de bu renge, bu kıvamı veren Sıraç'ın ta kendisiydi.

"Kızı neden buraya getirdin, Sıraç?" Engin, ikimizin bakışmasını bölen cümlelerini aramızdan hızla geçen bir ok gibi savururken, bakışlarım Sıraç'tan kopup, Engin'e çevrildi. Benek görünümlü yüzünde taşıdığı ela gözlerinde gözle görülür bir şüphe vardı, bir an hiçbir şey bilmediğini görür gibi oldum o gözlerde. Sıraç, "Boş ver şimdi sen kızı" dedi sert bir sesle. "Sen neden geldin?"

"Az önce anlattıklarımın hiçbir önemi yok mu cidden, kuzen?" diye sordu Engin, kaşlarını çatarak. Az önce ne konuştukları konusunda hiçbir fikrim yoktu, o kadar kopuk bir şekilde düşüncelerimin içine çekilmiştim ki, ne tartıştıklarından bihaberdim.

"Hiçbir önemi yok, Engin" dedi Sıraç, mekanik bir sesle. Oturuşunu daha da yayvanlaştırdı ve bir ayağını dizinin üstüne koyarak kaşlarını çattı. "Sen bunlara kafanı yorma."

Engin'in şüpheyi mürekkep gibi irislerine yaydığı ela gözleri bana dönerken, "Mayıs tahmin ettiğim kız olabilir mi?" diye sordu, tok bir sesle. Evet, sanırım o kız tam olarak ben-

dim. Sıraç başını koltuğun sırtına yasladığında, çıkıntılı âdemelması sert bir kavis çizerek dışarı meyillendi. "Sana ne?" Sesi soğuktu. "Her neyse, bir şeyler içeceğim." Sıraç oturduğu yerden kalkarken, omzunun üstünden Engin'e baktı. "Onu sıkıştırma, sıkıştıracaksan da yol al."

"Onu sıkıştırmıyorum, kuzen" dedi Engin, ellerini havaya kaldırarak. "İşlerine karışmıyorum."

"Ona çok yaklaşmana da gerek yok." Sıraç'ın bakışları benim üzerimde tüy gibi dolaşıp, tekrar Engin'e çevrildi. "Hadi gel bir şeyler içelim, bırak şunu."

"Ben içmeyeceğim" dedi Engin, gülümseyerek. "Bu kadar erken başlamasan iyi olurdu, daha geceye çok var ama benim yerime de iç, kuzen."

Sıraç, tereddütte kalmış yangın mavisi gözlerini ikimizin üzerinde gezdirdikten sonra, omzuna attığı soğuk pelerini tekrar giyinerek, "Yanlışın olmasın" dedi, bana bakarak. Salondan çıkıp, araya kıvrılırken gözden kaybolmuştu. Saniyelerin eriyip akmaya, Engin'le aramızda bir nehir oluşturmaya başladığını fark ettiğim de, bakışlarım Engin hariç her yerde dolaşıyordu. Engin, aniden oturduğu yerden kalkarak yanımdaki boşluğa oturduğunda, rahatsızlık hissiyle koltuğun diğer ucuna kaydım ve düz bakışlarımı Engin'e çevirdim. Gözlerinde nazik bir ifadeyle, "Kaç yaşındasın?" diye sordu, sesi ilgiliydi.

"Birkaç ay içinde on sekiz olacağım" dedim düz bir şekilde. Uzak durmasını istiyordum, yabancılarla iç içe olmak bana göre değildi, yakınlarımla bile iç içe olamayan bir insandım ben. Çizdiğim çemberin içinde, dizlerimi göğsüme çekmiş öylece oturuyordum ve içeriye birini davet etmeye de hiç niyetim yoktu. "Küçükmüşsün" diye fısıldadı. Bakışlarımı ondan ayırıp, parkelere çevirirken, Engin'in bakışlarını yan profilim de hissedebiliyordum. "Sormadın ama ben yirmi üç yaşındayım." Sessizce başımı sallamakla yetindim, buna tep-

ki olarak Engin gülümsemişti ve gözlerim ona çevrili olmasa da, göz ucuyla onun tebessümünü yakalayabilmiştim. "Benden korkuyor musun?" diye sordu Engin, hiç beklemediğim bir anda. "Korkma."

"Senden korktuğum falan yok." Sesim cılız çıksa da, gereken vurgu harflerin arasına saklanmıştı.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye sorduğunda, sesinde gerçekten saf bir endişe vardı. Bakışlarımı yavaşça ona çevirdiğimde, içimde uluyan hisler duraksadı ve büyük bir sükûnla cevabı bekledi. Bana bir şey yapmış mıydı? Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır, henüz değil."

Engin'in yüzündeki ifade sarsılırken, "Henüz değil mi?" diye sordu, aniden yükselen sesiyle. "Mayıs, sana ne yaptı?"

"Bir şey yapmadı dedim ya" diye çıkıştım, kaşlarımı çatarak. "Henüz yeni tanıştığın bir kızla bu kadar samimi olmana gerek yok, canımı sıkıyorsun. Bu gerçekten çok rahatsız edici." Bakışlarıma yerleştirdiğim buz küpleri Engin'in yüzünde erirken, koltuğun diğer ucuna doğru kaydı ve şaşkın bakışlarını benden kaçırdı. "Ah! Haklısın" dedi, kırık bir sesle. "Özür dilerim." Oturduğu yerden yavaşça doğrulup kalkarken, yaptığım şeyden dolayı pişman olmasam da, onu kırdığımı fark etmiştim. "Daha sonra tekrar uğrayacağım" diyerek kapıya yöneldiğinde, gözlerim onu takip ediyordu. "Sıraç'a söylersin." Kapıyı aralayıp kendini sokağa bıraktığında, çarptığı kapının beynimdeki yankısı bir süre tazeliğini korudu. Bir süre oturduğum koltuğun üzerinde sessizce kapalı televizyon ekranındaki karartıya düşen yansımamı izledim. Sıraç'ın sesi soluğu çıkmıyordu. Gözlerim ağırlaşmaya başladığında yavaşça koltuğa kıvrıldım ve cenin pozisyonu alarak, ellerimi başımın altına yerleştirdim. Yorgunluk kıyılarımı aşındırmaya başladığında, gözkapaklarım hızla aşağı düştü ve zihnim derin bir karanlığın sokağında çırılçıplak koşturmaya başladı.

Boşluğa düşüyormuş gibi olduğum yerde sarsılırken,

düşmemek için bir şeyi kavrama ihtiyacı duydum. Gözlerimi yavaşça araladığımda, az önce kıvrıldığım ve uyuyakaldığım koltuğun üzerinde olmadığımı anlamam çok da uzun sürmemişti. Loş ışıktan seçebildiğim kadarıyla çift kişilik geniş bir yatağın tam ortasında uzanıyordum, ayağımdaki botlar çıkartılmıştı ama çoraplarım ayağımdaydı. Hemen iki yanımda komodinler vardı ve üzerlerinde abajurlar vardı ama yalnızca tek bir abajur en kısık seviyede yanıyordu şu an. Hemen karşımda aynalı ahşap bir elbise dolabı vardı, aynaya bakan solgun yüzümle burun buruna gelmiştim.

Odanın ortasında bir leopar postu vardı ama sahte olduğu çok barizdi. Yavaşça yataktan doğrulup, gözlerimi ovuştururken, kapının aralıklı durduğunu fark ettim. Koridordaki loş ışık içeri doğru ince sütunlar halinde giriyor, sütunların üzerinde toz zerrecikleri uçuşuyordu. Üstümdeki çarşafı ayaklarımla ittikten sonra yataktan kalktım ve koridora çıktım. Koridor daracık olsa da uzundu. Aralıklı duran kapının arkasından yükselen takırtılar dikkatimi çekince dağılmış saçlarımı sağ omzumun üzerine atarak yavaşça esnedim ve kafamı kapının aralığından içeri uzattım. Burası mutfaktı. Dikkatimi ilk çeken, sırtı bana dönük ve çıplak olan, doğrama tahtasında hızlı ve ustaca doğradığı domateslere dikkatini veren adamdı. Bu adamın kim olduğunu biliyordum.

Sıraç Karayel. Yirmi dört yaşında bir ruh hastası, takıntılı ve bir o kadar da yakışıklı.

Sıraç domatesleri doğramayı bırakıp, elini suyun altına tuttu ve hızlıca dirseklerine kadar sabunladı. Ardından da kâğıt havluyla dirseklerini ve ellerini kurulayıp, kâğıt havluyu çöp kutusuna basket attı. Omzumu kapının pervazına yaslayarak, dikkatli gözlerle onu incelemeye başladım. Ocağın üzerinde duran metal tencerenin içine tahta kaşığı soktuktan sonra yavaşça karıştırmaya başladı, burnuma dolan yoğun çorba kokusu tencerenin içinde ne olduğunun yazılı bir metni gibiydi. O kadar dikkatli yapıyordu ki, şu an arka-

sından sinsice yaklaşsam fark etmezdi bile. Yavaşça mutfağa sızıp, hemen arkasında duran mutfak masasına yöneldim ve tam sandalyeyi çekiyordum ki, Sıraç aniden bana doğru döndü. Gözleri irileşmiş, göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. Onu korkutmamıştım, ona başka bir şey yapmıştım ama ne olduğunu anlayamamıştım. Kaşlarımı çatarak sorgu dolu bakışlarımı ona yönelttiğimde, "Sen miydin" dedi düz bir sesle. Bakışları rahatlamış, kasılan kasları gevşemişti.

"İyi misin?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Sanki umurundaymış gibi saçma sapan sorular sorup asabımı bozma benim" dedi mekanik bir sesle. Umurumda olduğu falan yoktu, haklıydı. Sırtını tekrar bana dönüp, işine odaklanacakken, "Şu kuzenin... Engin" diye fısıldadım. "Niye gelmiş?"

"Sana ne Engin'den?" Demirle dövülmüş harfler suratıma çarparken, yangın mavisi gözleri omzunun üzerinden yüzüme çevirdi. Kısık bakışlarındaki elle tutulur tehdit beni süzgecinden geçirirken, duraksadım. Gözlerle ateş edebilmek mümkün olsaydı, beni çoktan delik deşik etmişti. Etmediği ne malumdu?

"Ne bileyim" dedim omuz silkerek. Amacım onu sinir etmekti. "Sizin sülalede böyle birisi varmış, ha? Baban da, sen de birer akıl hastasısınız. Ama Engin..." gözlerimi kıstım. "Hoş çocuk."

Bedenini bana çevirirken, ellerini mutfak tezgâhına yasladı ve kalçasını da tezgâha yaslayıp, kaşlarını kaldırdı. "Hadi ya?" Beni baştan aşağıya süzerken, yüzünde mesafeli bir ifade vardı. "Demek çok beğendin Engin'i?"

Parmaklarımı masanın üzerine koyup, masanın yüzeyinde tırnaklarımı takırdatmaya başladım. Sıraç ellerini tezgâhtan çekerek, kollarını göğsünün üzerinde topladı ve bakışları usulca tırnaklarıma kaydı. "Bilmem" dedim omuz silkerek. "Hoş çocuk. Tatlı."

Durduğu pozisyonu bozmadan yüzüne şeytani bir ifade eklerken, dudakları da bu ifadeden payını tehlikeli bir kıvrımla almıştı. Gerçekten ürkütücü bir tebessümle yüzümü eleğinden geçirirken, sertçe yutkunma dürtümü bastırmaya çalıştım.

"Bildiğim kadarıyla çikolatanın bile acısını seviyorsun, minik şeytan." Dudaklarındaki tehlikeli kıvrım genişlerken, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Acı çikolatayı sevdiğim doğruydu, asıl sorun onun bunu nereden bildiğiydi.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Seninle ilgili olan birçok şeyi, senden daha iyi biliyorum." Başını sağ omzunun üzerine yatırıp, acıyan gözlerle gözlerimi tırmaladı. Dudaklarındaki tebessüm yerini düzlüğe bırakırken, gözlerinin arkasında saklanan harflerin kaba resmini görür gibi oldum ama Sıraç o kadar ustaydı ki, bu harflerin üzerine bir kat daha çarşaf gererek görüşümü puslandırdı. Sıraç, kulağının arkasına sıkıştırdığı ve varlığını yeni fark ettiğim sigarasını alıp dudaklarına yerleştirirken, bakışlarımı ondan koparıp masanın yüzeyine çevirdim. Tırnaklarımla masanın üzerinde ritim tutmaya devam ediyordum. Zippo-sunun sesini duydum ve ardından dudaklarıyla vakumladığı sigaranın ucunda yanan ateş çatırdadı. "Sen tatlıdan çok acıyı seviyorsun" dedi boğuk bir sesle. Ardından gırtlağında yürüyen gri dumanı dışarı bıraktı ve ürperirken, bakışlarımı ona çevirdim. Dudaklarına yerleştirdiği sigaradan bir nefes daha çekerken, bakışlarımız birbirine kilitlenmişti. Ciğerlerine doldurduğu zehirli dumanı ağır ağır dışarı üflerken, kanımın bile duraksamasına neden olacak manidar bakışlar yüzümün her bir noktasında ayak izini bıraktı. "Yani eğer birinden hoşlanacak olursan bu Engin olmaz" dedi bilmiş bir tavırla. Bakışları beni delip geçerken, "Ben olurum" diye tamamladı. Karnıma yumruk yemiş gibi sarsılırken, Engin'in aksine Sıraç'ın acı olduğunun zaten bilincindeydim. Gözlerindeki yangın büyüdü. Yangının çatırdayan alevleri gözbebeklerinden

uzanıp beni yakalamak ve etkisi altına almak istiyor gibiydi. Başarısız olduğu da söylenemezdi. Yanaklarımda ılık bir baskı hissettiğimde, parmaklarım masanın üzerindeki hareketini kesmişti. Sigaranın dumanını bir kez daha gözlerime bakarak üflerken, "Sunu yapmayı keser misin" dedim sert bir tonda. "Gerçekten itici görünüyorsun."

Gözlerini kısarken, "Gerçekten itici mi görünüyorum sence, minik şeytan?" diye sordu ve tehlikeli bakışları altında dolgun dudakları ile sigarayı bir kez daha bir araya getirdi. Gözlerindeki tehlikeli safari tüm yüzümü talan ettikten sonra dudaklarımda duraksadı. Aniden tencereden taşan çorba dikkatimi çekerken, dudaklarımda sinsi bir kıvrım peydahlandı. "Havalı görüneceğim diye çabalarken çorbayı taşırdın" dedim alay dolu bir sesle. "Aferin oğluma."

Bir an kaşlarını çattı, ardından sıvının ateşe dökülmesiyle çıkan ses irkilmesine neden oldu ve "Siktir!" diye homurdandı. Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp, dumanından etkilenmemek için gözlerini kıstıktan sonra ocaktaki tencerenin kulplarını tuttu, ardından irkilerek geri bıraktı. Dudağındaki sigarayı bana uzatırken, "Tut şunu" dedi kısık gözlerle. Sigarayı aldım ve keyifle onu izlemeye devam ettim. Tezgâhın ucundaki bezi alıp, kulpları tekrar tutarken çoktan ellerini yakmıştı. Yine de bozuntuya vermeden çorbayı ocaktan indirdi. "Sıçtı Cafer, bez getir" diye fısıldadım, hafifçe gülerek. Söylediğimi duymuş olacak ki bir an duraksadı, olduğum yerde alt dudağımı ısırarak gülmemeye çalışırken, "Minik şeytan" diye fısıldadı. Duymadığımı düşünse de, kesinlikle duymuştum.

Parmaklarımın arasında duran, dudaklarıyla nemlenmiş sigaraya bakarken, bir an karnımın kasıldığını hissettim. Bez yardımıyla ocağı sildikten sonra kirli bezi suyun altına tuttu ve ardından bakışları yavaşça bana döndü. Sigarasını almak için eğildiğinde, parmaklarımın arasındaki sigarayı alabilmek için parmaklarıma dokundu ve parmaklarımız birbirine geçti.

kemikli parmakları, narin parmaklarımın üzerini örttüğünde, ikimiz de kaskatı kesilmiştik. Parmak uçlarım karıncalandı, bakışlarımı yavaşça kaldırıp, Sıraç'a çevirdiğimde, onun gözlerinin zaten üzerimde olduğunu gördüm. Gözbebeğinin ortasından gözbebeğimin ortasına uzanan ipin ucunda bir kanca vardı, gözbebeğime o kancayı takmayı başardığı an kafamın içindeki tüm düşünceler yan yana durmuş harfler şeklinde önüne dökülecekti ve beni çözecekti. Nefesi dudaklarıma çarparken, kanlı uzuvların uçuştuğu bir savaş alanında silahsız bir şekilde düşmana bakıyordum sanki. Namlu alnıma dayanmıştı.

"Çok güzelsin, minik şeytan" diye fısıldadı, yakıcı nefesi dudaklarımı okşarken. "Ve bu benim için hiç kolay olmayacak."

"Bu senin için hiç kolay olmayacak" diye fısıldadım, onu taklit ederek. Gözlerimiz bir süre birbirlerinin haresinin buz gibi duvarında asılı kaldı. İrkilmiş, sol dudağı hafif bir kavisle yukarı bükülmüştü. Küçük ve içten tebessümü ruhumun üstüne örttüğü suni deriyi yakarken, benimle paylaştığı içten tebessümü için ona minnet duymuştum.

***

Yaklaşık dört gündür bu evde kalıyordum, yerin altında Sıraç'ın kendine kurduğu dünyanın içindeydim. Sanki farklı bir galaksideymişim gibi hissettirse de, gökyüzünü göremediğim için eksik hissettiriyordu. Gökyüzünü özlemiştim ama özlediğim tek şey gökyüzü değildi. Yaklaşık dört gündür yaşadığım bu evin içinde Sıraç'la neredeyse hiç yan yana gelmemiştik. Kaldığım odadaki elbise dolabı ağzına kadar doluydu ve hepsi etiketi üstünde kıyafetlerdi. Duşumu alıyor, karnımı doyuruyor ve neredeyse hiç görmediğim bir yabancıyla aynı evi paylaşıyordum. Yerin altında olmamıza rağmen bu-

rada telefon çekiyordu. Sıraç'ın yaptığı uzun soluklu telefon görüşmelerine birkaç kez şahit olmuştum. Genel olarak onu göremesem de, sesini duyuyor ve ruhani varlığını hissediyordum. Konuşmalardan anladığım kadarıyla şu an kullandığı hat kendi adına değil, yaşlı bir adamın üzerine kayıtlıydı. Sicili temiz birisinin numarasını kullanmak onun için daha kolay olsa gerekti ama zaten kanundan korkmadığından da emindim. Bu yalnızca alınmış bir güvenlik önlemi olsa gerekti. Acaba annem bu işte de Mehmet Ali Karayel'in parmağının olduğunu fark etmiş miydi? Televizyonu sık sık karıştırıyordum ve hiçbir kanalda kendimle ilgili tek bir haber bile göremiyordum. Belki de annem şu an tehdit ediliyordu, bu içimdeki nefretin üstüne bir kibrit çöpü daha attıktan sonra hortumla benzin tuttu. Ayrıca anlamadığım şey burada hatların, kanalların çekmesi bir de üstüne banyodan sıcacık su akmasıydı. Elektrikten bahsetmeme gerek var mıydı?

İçimde saatler günlerin kaplarını araladıkça büyüyen anne özlemi, gözlerimi ara sıra doldurur hale getirmişti. Ruhum çığlık çığlığa bağırmadığı müddetçe gözyaşlarının arkasına sığınan bir kız değildim, Yiğit'in bana o gece yaşattıklarından sonra gözyaşı döktüğüm doğruydu ama en gerçek gözyaşımı üç yıl önce Mehmet Ali Karayel'in üzerine örttükleri toprağı izlerken dökmüştüm.

Koltuğun köşesine sinmiş televizyon programını ruhsuz gözlerle seyrederken aniden dış kapının açılmasıyla bakışlarım mekanik bir şekilde kapıya çevrildi. Sıraç, üzerinde siyah bir kazak ve koyu lacivert bir kotla içeri girdiğinde gözlerim anında onu kavramıştı ama hemen arkasından biri daha içeri girdiğinde duraksadım. Benim yaşlarımda bir kız yavaşça içeri süzüldü, buz mavisi dar kotunun üstüne siyah boğazlı bir kazak giymişti ve ayağında topuklu botlar vardı. Olağan üstü güzeldi ve esmer teninin aksine çakır bakan gözlerinde daha çok yeşil renk ağır basmıştı. Sıraç bana bakmadan içeri yönelirken, kız da onu takip etti. Zihnimde zehirli bir çiçeğin

yaprakları gibi açılan düşünce, beynimin uyuşmasına neden olurken bu kızın Sıraç'ın kız arkadaşı olabileceği gerçeği duraksamama neden olmuştu. Anlam veremediğim bir duygu hemen midemin üzerinde durdu ve kaynayan saframa tiksinerek bakıp midemi tekmeledi.

Sıraç kıza yanımdaki koltuğu işaret ederek, "Geç otur, güzelim" dedi düz bir sesle. "Şimdi geliyorum." Koridora doğru yürürken, beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Kızın çakır bakan iri gözleri beni bulduğunda, dudaklarında sıcak bir tebessüm tomurcuklandı. Bakışlarımı kızın yüzünden çekemiyordum, elmacıkkemikleri inanılmaz çıkıntılıydı ve çok dolgun dudaklara sahipti. Dergi kapaklarını süsleyen ünlü mankenlerden hiçbir farkı yoktu, incecik bacakları uzundu. "Merhaba" dedi tiz bir sesle. Sesi gerçekten çok inceydi, yaşını ele veriyordu.

Düşünceler midemi bulandırırken, kafamın içini tırmalayan ucu sivri harfleri görmezden geldim. "Merhaba." Sesim soğuk çıkmıştı ama bu kızı yıldırmadı, bana doğru yönelip hemen yanımdaki boşluğa oturduğunda karnımın içinde kaynayan his büyük bir yumruk yaptı ve dişlerini sıkarak kıza baktı.

Bakışları yüzümü dikkatle incelerken, elini uzattı ve dişlerini göstererek güldü. "Ben Sılay."

Kaşlarımı çatmamak için kendime emirler yağdırırken, adı umurumda dahi değildi. Zoraki bir tebessümü ucuz bir çıkartma gibi ağzıma yapıştırırken, elimi yavaşça uzattım ve kızın temasını bekledim.

"Ve sen de şu meşhur Mayıs'sın. Abimin Mayıs'ı."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bu bulantının bir adı olmak zorundaydı, sertçe yutkunmaya çalıştığımda, boğazımın içinde bir jilet varmış gibi beni tetikte tutan bu saçma sapan şeyin bir adı olmak zorundaydı. Kalbim, göğüs kafesim boyunca yağ gibi kayarak kaburgalarıma çarptı. Şaşkın bakışlarım, kızın çakır renkteki gözlerinin harelerinde gir geller yaparken, kendimi toparlamaya çalışarak yüzüme düz bir ifade eklemeye çalıştım. Abimin Mayıs'ından kastı neydi? Ona bunu sormak istesem de, duyacaklarımın istediğim türden şeyler olmayacağı düşüncesi bunun önüne geçerek beni durdurdu. Sağ elini omzumun üzerine koyup bana biraz daha yaklaştığında, kendimi geri çekmeye çalışsam da, sıcak gülümsemesini benimle paylaşmasına engel olamadım. Sıraç'ın beyaz teninin aksine, Sılay esmerdi ama yüzleri dikkatli bakınca inanılmaz bir benzerlik gösteriyordu. Normal şartlarda kolayca arkadaş edinebilen bir kız değildim, Deniz'le olan arkadaşlığımı bile o başlatmış, benim kabuğumu kırmak için çok uğraşmıştı. Kişiliğimin önüne yerleştirdiğim, ruhumun arkasında sakladığım, asılması zor bir bariyer vardı. Benim bile aşamayacağım kadar sağlam bir bariyer.

"Şey... Korkuyor musun?" diye sordu, mahcup bir sesle.

Gerilerde duran kız çocuğu kafasını kaldırdı ve acı bir tebessümle öylece bu soruya baktı. Yavaşça öksürüp boğazımı temizledikten sonra, "Hayır" dedim kısık bir sesle.

"Sana bir şey yapmadı, değil mi?" Sesinde ve güzel gözlerinde endişe vardı, harelerine açtığı çukurdan fışkıran soru işaretlerine boş boş baktıktan sonra başımı iki yana sallamakla yetindim. Sılay bir süre yalnızca yüzümü izlemekle yetindi, ardından derin bir nefes alarak, "Sanırım aynı yaştayız?" diye sordu, güleç bir tavırla. "Kaç yaşındasın?"

"On sekize gireceğim" dedim bomboş bakan gözlerimi onun yüzünde gezdirerek. "Sen?"

"Ben de on yediye gireceğim." Omzumda duran elini elime indirdiğinde, bakışlarımı ondan kaçırdım. Bu tür şeylere hiç alışkın değildim, Deniz'le bile kol kola girmekten ileriye gitmiyorken, birkaç dakika önce tanıdığım ve abisi tarafından alıkonduğum kızın elini tutuyordum. "Temmuzda" diye ekledi. Bir an ay olan Temmuz'dan ziyade, kardeşim olan Temmuz gözlerimin önünde belirince, acı saklandığı yerden çıkıp yorgun gözlerle yüzüme baktı. Benimle değil ama Temmuz'la aynı yaştaydı anlaşılan.

"Ben de Mayıs ayında gireceğim" dedim burukça gülümserken. Ardından gülümsememe inen darbeyle birlikte tebessümüm bir çiçeğin sudan yoksun kalmış yaprakları gibi soldu.

"Mayıs ayında doğduğunu biliyorum." Sılay'ın gözlerindeki parıltının aksine, dudaklarındaki tebessüm sarsılır gibi olmuştu. Elbette biliyordu. Mayıs ayı onların ailesinin muhtemelen lanetiydi. Sıraç'ın çocuk bedeninin şiddete maruz kaldığı gün, benim doğduğum gündü. Bakışlarımı Sılay'dan kaçırırken, "Ben..." diye fısıldadım. "Özür dilerim."

"Özür mü?" Sılay elini çeneme koyarak başımı kaldırmam için beni zorladı ve kaşlarını çatarak, "Senin bir suçun yok, ne diye özür diliyorsun ki?" diye sordu, sesi sert çıkmıştı. "Kendini suçlama." Abisinin gözlerinden yüzüme savrulan nefretin aksine, Sılay'ın parmak uçlarından tenime akan desteği hissetmiştim. Buruk bir tebessüm yanaklarını çekişti-

rirken, Sılay da bana eşlik etti. Sıraç'ın salondaki varlığını hissettiğimizde, ikimizin de bakışları aynı anda ona dönmüştü. Duş aldığı her halinden belliydi, kurum siyahı saçlarının uçlarından aşağı süzülen su damlaları çıplak göğsüne akıyordu. Altında siyah bir eşofman vardı, kemikli ve düzgün ayakları çıplaktı. Kaslarına takılıp duraksayan su damlalarına bakarken, güzelliği karşısında bir kez daha savunmasız hissettim kendimi. "Sıhhatler olsun, canımın içi" dedi Sılay, abisine havadan öpücük atarak. Sıraç hemen karşımızdaki geniş koltuğa yayvan bir şekilde oturup, kollarını iki yana açarak koltuğun kenarlarına yaslarken, Sılay'a hafifçe göz kırptı. Bakışları Sılay'ın üzerinden yağ gibi kayıp, odağına beni aldığında, kalbimde göğsümün derisini tırmalayan tuhaf bir çarpıntı hissettim. Bu adam kesinlikle bize iyi gelmiyordu. Kalbim başını sallayarak bu düşüncemi onayladı.

Sıraç'ın bakışları üzerimde dolanırken, "Mayıs'ı buraya neden getirdin, abi?" diye sordu Sılay, sesi sertleşmişti. Sıraç'ın bakışları mekanik bir şekilde Sılay'a döndüğünde, ikisinin arasında dümdüz bir bakışma büyüyüp zeminin ortasında yuvarlanmaya başladı.

"Bana hesap mı soruyorsun, Sılay?"

Sılay'ın biçimli kaşları çatıldı. "Yine mi başlıyoruz?" Sesinde tükenmişlik vardı, anlaşılan Sıraç'ın genel olarak yapısı buydu.

"Sen neden buraya geldin, Sılay?" diye sordu Sıraç, konuyu değiştirerek. "Antalya'da olduğunu sanıyordum?"

"Çünkü kuşlar bana burada olduğunu fısıldadı."

Sıraç'ın tek kaşı havaya kalkarken, "O kuş, Engin piçi olabilir mi?" diye sordu, aralarındaki tehlikeli bakışma gittikçe daha da büyüyor, beni de içine katarak evin içinde hortum yaratıyordu. Tuhaf bir aileyle karşı karşıya olduğumu fark ettim. Aralarında tehlikeli kalıbından sıyrılarak, çok daha zararlı bir sıfatın altına giren tuhaf bir sessizlik yaşandı. Gözle-

riyle konuşuyorlardı şu an. Yavaşça öksürerek ilgiyi üstüme toplamaya çalıştığımda, Sılay irkilerek bakışlarını bana çevirdi. "Fotoğraflarında göründüğünden daha da güzelmişsin" dedi. O tehlikeli bakış yüzünün aynasında çatlamış, yerini sıcak bir tebessüme devretmişti. Bir an anlamayarak ona baktım, fotoğraflarım mı? Ardından bunun altında farklı bir niyet aramadım, neticede sosyal medya hesaplarım vardı ve oralarda aktiftim, bu aile tarafından da tanınıyordum. "Teşekkür ederim" dedim tereddütte kalmış bir sesle. Tereddüdümü temizlemek adına, "Fotoğraflarımı nerede gördün bu arada?" diye sordum, aniden. Sılay genişçe gülümseyerek, "Abim..." diyecekti ki, Sıraç'ın sert ve tehditkâr öksürüğüyle irkilip bakışlarımızı ona çevirdik. Boğazına bir şey kaçmışçasına öksürürken, bakışlarını Sılay'ın yüzüne kilitlemişti. Sılay onaylarcasına yavaşça başını salladıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Abimden adını soyadını öğrenip, sosyal medya hesaplarına baktım" dedi sakin bir tavırla.

Her nedense bu bana hiç inandırıcı gelmese de, başımı sallamakla yetindim. Sıraç bir süre bizi izledikten sonra, "Biraz dışarı çıkıyorum" dedi oturduğu yerden kalkarak. Cevap beklemeden üstünü giyinmek için odasına yöneldiğinde, Sılay, "Kendine ait bir odan var, değil mi?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Bu öküz sana herhangi bir konuda zorbalık yapmıyor?"

"Bana ait olmasa da, bir oda var evet" dedim düz bir sesle. O odayı benimsemeyecektim, tıpkı üstümde eğreti duran bu kıyafetleri benimsemediğim gibi. Burada olan hiçbir şey bana ait değildi. "Ayrıca bana zorbalık yaptığı falan yok, öyle bir şeye cüret edemez."

"Sevdim seni." Sılay sırıtarak yüzümü incelerken, kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bana odanı... Yani odan olmayan odanı göstersene?"

Omuz silkerek, "Olur" dedim kısaca. Kalkıp odaya yöneldiğimizde, Sıraç odasından çıkmıştı. Deri ceketinin fermu-

arını çekerken, "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu, sert bir sesle.

"Onun odasında takılacağız biraz" dedi Sılay. "Onu yemeyeceğim."

Sıraç sert bir ifadeyle Sılay'a baktıktan sonra, "Ona saçma sapan sorular sorma" dedi düz bir sesle. Ruhsuz bakışları kardeşinden sıyrılıp, bana döndüğünde, daha da sertleşmişti. "Sana saçma sapan şeyler anlatacak olursa kulak asma."

"Çok konuşuyorsun, öküzümsü" dedi Sılay, dil çıkararak. Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Sahi sana abla mı demeliyim? Sonuçta bir yaş bir yaştır."

"Bana Mayıs demen yeterli."

Sıraç, "Minik şeytan" dedi iğneleyici bir sesle. Gözlerimi çevirip ona baktığımdaysa, "Bak nasıl da biliyor adını" diye alay etti.

Sılay koluma girerken, "Abi artık gitsene sen?" dedi kaşlarını çatarak. Kaşlarını çatıp, gözlerini kıstığında gerçekten de abisine benziyordu. Tek farklılıkları göz renkleriydi, tanam ikisine de çakır diyebilirdiniz ama... Sıraç'ın gözleri orman yangınının ortasında kalmış bir mavi gibiydi.

"Neden?" diye sordu Sıraç, gözlerini kısarken. "Benim yanımdayken konuşamıyor musunuz? Ayrıca onu sıkıyorsun, ufaklık."

Sılay gözlerini devirerek, "Gerçekten merak ediyorsun, değil mi?" diye sordu, bezmiş bir sesle. "Ayrıca onun ağzı var, sıkılsa söylerdi. Sakin olabilir misin? Ona hiçbir şey anlatmayacağım."

Sıraç'ın yangın mavisi gözleri öfkeyle törpülenip, ucundaki bıçakları kardeşine uzattı. Sırlarla dolu insanları anlamakta güçlük çekiyordum, ne diye o gece o aptal partiye katılmıştım ki sanki? O gece dışarı çıkmasaydım Yiğit'in yaptığı şeyle yüzleşmek zorunda da kalmazdım, şu an bu saçma sapan şeyin içinde de olmazdım. Kimi kandırıyordum ki? O gece olmasa bile, fırsat bulduğu bir anda beni avucuna alacaktı.

"Çıkıyorum. Bir yere uğrayıp hemen döneceğim, saçma sapan bir şey yapmayın." Sıraç bize bakmadan çıkışa yöneldiğinde, Sılay'la birlikte beni tıktığı odaya geçtim. Sılay yatağın üzerine çıkıp bağdaş kurarak otururken, botlarına tip tip baktım ama çok da üstünde durmadan ben de yatağın üzerine çıktım. Bir süre bana kendiyle ilgili bir şeyler anlatmış, dakikaların akarak saatlere yuvarlanmasını sağlamıştı. Sonunda bitkin düşerek yatağa devrildim ve dirseğimi büküp, yüzümü avucuma bastırarak onu dinlemeye devam ettim. Ayağındaki botları çıkarmış, dizlerini göğsüne kadar çekmiş ve kollarını bacaklarının etrafında dolamıştı. Ne kadar zamandır bu şekildeydik bilmiyordum ama "Sevgilin var mı?" diye sorduğunda, sorduğu tüm soruların cevabını net bir şekilde pürüzsüzce verebilmişken, bu soru gözlerimin önünde bir siluetin belirmesine neden olmuşu.

"Hayır, yok."

Kaşlarını kaldırarak, "Peki şu ana dek kaç tane sevgilin oldu?" diye sordu, meraklı bir sesle. Bu ani yakınlığı yadırgayan tarafım kaşlarını çatmış bu tuhaf kızı sorgulayarak izlerken, diğer tarafım sessizliğini koruyordu.

"Hiç tane."

Bir süre aval aval yüzüme baktıktan sonra, dudaklarının titrediğini gördüm. Sılay tok bir kahkaha patlatırken, elleriyle dudaklarını kapatmaya çalışmıştı. Kısık gözlerinin altından bana bakarak, "Gerçekten..." dedi soluk soluğa. "Çok tatlısın."

Ona boş boş baktım. "Teşekkür ederim."

Kahkahası tebessüme dönüşürken, yüzünde narin bir ifade oluştu ve güzel yüzündeki keskin hatlar tüm ihtişamıyla önüme döküldü. Sanırım bu ailede güzellik genetikti. "Peki sevdiğin biri var mı?" Bakışları keskinleşirken, vereceğim cevabı büyük bir merakla bekliyor gibi bir hali vardı. Bakışlarımı Sılay'dan kaçırarak, gözlerimi duvara çevirdim ve bomboş duvarın boyasının kavlamasına neden olacak derinlikteki ba-

kışlarımı kısarak, iç çektim. "Anlaşıldı" dedi sakin bir sesle. "Adı ne, iç çekmene neden olan beyefendinin?"

Şu an yapmak istediğim tek şey kafamı yastığa gömüp, uyumaktı. "Boş ver."

"Hadi ama" diye üsteledi dudaklarını bükerek. "Söylesene."

Yanaklarımın içini şişirirken, bir yabancıyla bir şeyler paylaşmanın çok da yanlış bir şey olmadığını fısıldayan tarafıma yenik düşmüştüm. "Yiğit" dedim kısaca. Adı, dilimin ucunu yakmıştı. "Ama artık seviyor muyum inan bilmiyorum." Dudaklarımdan dökülen, kafamın içinde çalkalanan harflerin intiharıydı.

"Neden? Ne değişti ki?" diye sordu, ifadesi yumuşamıştı.

"O değişti."

Üzerime is gibi bulanan sessizlik ikimizin arasında asılı dururken, gözleri yüzümü incelemeyi sürdürüyordu. Bakışlarındaki anlayış büyüdü ve beni ruhani kollarıyla kucakladı. "Ne yaptı sana?"

Madem dökülmüştüm, devamı gelebilirdi sanırım. "Bana bir şey söyleyeceğini söyledi ve partiye gitmek için beni evden aldı. Ben sandım ki..." Kelimelere tuzun buğusu sinerken, bakışlarımı nevresim takımının üzerine çevirdim ve düz mor rengini izlemeye başladım. "O da beni sever sandım." Dudaklarımı birbirine bastırıp, kelimeleri dilime saplarken, Sılay'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. "Sonra partideyken tuvalete gittim ve onu..."

"Tuvalette başka bir kızla bastın, değil mi?" diye sordu, kızgın bir ses tonuyla. Sesine eklediği bu ton onun narin sesinin kalın çıkmasına neden olmuştu. Bakışlarım Sılay'a dönerken, yüzüme bir ifade kondurmaya çalıştım ama dümdüz göründüğümden yana hiçbir şüphem yoktu. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum, bakışlarım gibi düz bir sesle.

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Hep öyle olmaz mı?"

"Öyle mi olur?"

"Genelde." Buruk gülümsemesi yüzünden bir silgi yardımıyla silinirken, derin bir iç çekti.

"Partilerden nefret ediyorum" diye fısıldadım Sılay'ın ifadesizleşen suratını izlerken. "Hiçbir güç bana partileri sevdiremez."

Sılay'ın gözlerindeki ifade beni endişelendirmiş olsa da, ona ne olduğunu sormaya hakkım olmadığını düşünüyordum. Bir süre bomboş gözlerle birbirimize baktık, ardından aniden kapı açıldı ve Sıraç kafasını içeri uzattığında, yattığım yerden hızla doğruldum. "Bir kızın odasına çat diye girilir mi?" diye çemkirdi Sılay, abisine düz düz bakarken.

"Bakma öyle bana, Sılay" dedi Sıraç, düz bir sesle. "Akşam parti var, eğlenmek istiyorsan benimle iyi anlaşmaya bak."

Bir an tüm kemiklerime buzlu su dökülmüş gibi titreme isteğiyle dolduğumda, Sılay'ın bakışları kısaca beni süzüp, tekrar abisine döndü. "Ne partisi?" dedi, şaşkın bir sesle.

"Engin piçi geldi dört gün önce, ben de çocuğa bayağı ters yaptım, ayıp oldu. Çağıracağım o piç, buraya gelecek. E sen de buradasın." Sesi de, gözleri de soğuktu şu an.

Sılay'ın kaşları çatılırken, "Sen partilerden nefret edersin, abi" dedi sorgu dolu bir sesle. "Bu da nereden çıktı şimdi?" Sıraç sol elinin uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, umursamaz bir tavırla gözlerini devirdi. "Bugünlük seviyorum, yarın yine sevmeyeceğim, ufaklık."

Sılay bir süre abisinin yüzünü inceledikten sonra, "Pekâlâ" dedi kısık bir sesle. "Mayıs için kıyafet ayarlayacağım. Valizim 26'da kaldı, onu getirirsin."

"26?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Buradaki en güzel bar" dedi Sılay, bana gülümseyerek. "Senin için bir şeyler ayarlarım."

"Ben gelmeyeceğim." Yataktan inerken, Sıraç'ın da, Sılay'ın da bakışları üzerimdeydi ama aldırmadım.

"Geleceksin" dedi Sıraç, kapıyı tamamen açarak. Ona aldırmadan yanından sıyrılıp, koridora yönelirken, "Gelmeyeceğim" dedim ruhsuz bir sesle. Sırtım Sıraç'a dönük koridora yöneldiğimde, odanın kapısını çarparak kapattı ve ayak sesleriyle doğru orantılı olarak arkamdan geldiğini fark ettim. Adımlarımı hızlandırıp banyonun kapısına yürürken, "Geleceksin" diye tekrarladı. Sesi şimdi daha sertti.

"Gelmiyorum!"

Sıraç'ın demirden parmaklarını bileğimde hissettiğimde, bedenim hızla ona doğru çevrildi ve saçlarım Sıraç'ın yüzüne çarpıp onu boydan boya okşarken, göz göze geldik. Sırtımı kapıya doğru iterek beni banyo kapısıyla arasına aldığında, aramızda bir santim bile boşluk yoktu, kişisel alanımı tamamen gasp etmişti. "Geliyorsun, minik şeytan" derken, alev alev yanan yangın mavisi yüzümü yakıyordu.

"Gelmeyeceğim dedim, kafan almıyor mu?"

Bana tamamen kendini yasladı ve "Seni o barın tuvaletinde becermemi istemiyorsan, geleceksin" diye tısladı, dişlerinin arasından. Gözlerinden kustuğu lavlar yüzümü yakarken, söyledikleri kalbimin üzerine sıkılmış kurşun gibi içime işlemişti.

Yüzüm her şeye rağmen ifadesizliği korudu. Ruhumun tam şu zaman diliminde attığı çığlığa rağmen, mimiklerim donmuştu. "Bar tuvaletine ne gerek var, Sıraç?" diye sordum, tok bir sesle. "Hemen şimdi, burada becer beni."

Olduğu yerde öylece kalırken, gözlerindeki ateşin üzerine bir bidon su dökülmüş gibi alevler sönüverdi. Şok olmuş gibi bir hali vardı, gözleri gözlerime yoğun bir şekilde bakmaya başladığında, çenem çoktan titremeye başlamıştı bile. Bedenini yavaşça geri çekerken, ateşi sönen mavi gözlerini de benden koparmıştı. Küçük bir oğlan çocuğunun suç işledik-

ten sonra gözlerini kaçırıp, annesi dışında her şeyi izlemesini andıran bu görüntüsü beni şaşırtsa da, içimde büyüyen şeyin kapağını kapatamamıştı. Nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalışırken, sıktığım çenemi gevşettim ve gözyaşlarımı harelerimin gerisine iterek gözlerimin deposuna kilitledim.

Gerçekten kırılmıştım. Bana attığı tokattan bile daha ağır gelmişti sarf ettiği o cümle.

Tiksintiyle ona baktıktan sonra, "Hadi, seni bekliyorum" diye üsteledim.

Bana bakmadan gözlerini kıstı ve sertçe yutkundu. Ademelması bir aşağı bir yukarı hareket ederken, benimle göz göze gelmedi. Kapıyı dinlemişti, belki de o gece olanları biliyordu. Beni bu şekilde vurmasındansa, kalbime yumruk atmasını tercih ederdim. Bakışları yavaşça bana kaydığında, gözlerinden kısa bir pişmanlık duygusunun geçtiğini düşünsem de, bunun yalnızca benim hayal gücümün bir ürünü olduğu kanısına vardım.

"Küçük kızları düzmek gibi bir alışkanlığım yok" dedi ve ellerini dayadığı kapıdan çekip, beni serbest bıraktı.

"Olgun kadınların seninle yatacak kadar geri zekâlı olduklarına inanacak değilim" dedim tükürür gibi. Ruhsuz bir şekilde sırıtırken, acım dudaklarımdaki kıvrımın oluşturduğu çizgilere saklanmıştı.

"Olgun olmadığını kabul ediyorsun öyleyse?" diye sordu, soğuk gözlerle.

"Kesinlikle. Ben küçük bir kız çocuğuyum ve bununla gurur duyuyorum."

"Küçük bir kıza göre oldukça iri göğüslere sahipsin." Tehlikeli tebessümü şeytanı bile kıskandıracak cinsten bir güzellik taşıyordu.

"Göğüslerimin iri olduğunu söyleyip, küçük bir kız olmadığımı ima ediyorsun, ardından da ben küçük kızlarla o işleri yapmam diyorsun. Sen önce kendinle çelişmemeyi öğren, Ka-

rayel!" diye tısladım ve o sinirle tırnaklarımı onun boynuna sapladım. Tırnaklarımın etine nasıl saplandığını, derisinden içeri giren tırnağımın katman katman inişini hissetmiştim. Canının yandığını biliyordum.

Canının yandığını hissediyordum.

Bakışları dümdüzdü, acıyı saklayan gözlerinde yalnızca pişmanlığı görebiliyordum ya da bu gerçekten hayal gücümdü. Pişmanlığın yanına biraz da şaşkınlık eklendiğinde, acımasız gözlerle ona baktım. Boynunda derin bir iz bırakan tırnaklarımı onun gömdüğüm etinden çıkarırken, elime ve tırnaklarıma bulaşan kan izi, kesinlikle beni tatmin etmişti.

Parmaklarıma bulaşan kızıl kanına tebessümle baktığımı fark ettiğinde, gözlerindeki şaşkınlığın gölgesini yüzümün hatlarında hissettim. Ona zevk almış bakışlarımı sunarken, tebessümümün ne kadar tehlikeli göründüğünün farkındaydım. Avucunu, tırnaklarımın deldiği boynuna kapatarak benden bir adım daha uzaklaştığında, bakışları çok tuhaftı.

"Korkusuz minik şeytan." Bakışları gözlerimden ayrılmadan bir adım daha geriledi. "İnanılmaz." Sırtını dönüp koridorun diğer ucuna yöneldiğinde, bakışlarım hâlâ üzerindeydi. En güzeli de eli parçaladığım boynunun üzerinde duruyordu ve sızan kanı görebiliyordum. Elime bulaşan kanına kısaca baktıktan sonra banyonun kapısının kulpunu çevirdim ve içeri girdim. Bembeyaz lavabonun önüne dikildiğimde, bakışlarım lavabonun üzerindeki temiz aynaya çevrildi. Işığı çekilmiş bakışlarım her zamankinden daha soluktu, yüzümdeki kan çekilmişti ve tenim ölü beyazıydı. Elimi suyun altına tuttuğumda, su, parmaklarıma dolaşan kanı yanına katarak bembeyaz lavabo taşının üzerine döküldü ve yuvarlanarak deliklerden aşağı süzüldü. Kanın akışını ve berrak suyu çamurlaştırışını izlerken ağlamak istiyordum fakat ağlamak doğru olmazdı. Ben böyle kolay yenilmeyecektim, bu hikâyenin yenilen piyonu ben olmayacaktım. Acı çekeni hiç olmayacaktım.

Bana acı vermeye çalıştıkça, onu kendi silahıyla vuracaktım.

Lavabodan çıktığımda parmaklarım suyun altında çok kaldığından buruşmuştu, bana verdiği odaya girdiğimde Sılay bıraktığımız yerde değildi, oda boştu. Bir süre yatağın ucunda oturarak bomboş duvarları izledikten sonra, kapımın tıklatılmasıyla düşünceler denizinden sıyrılıp karaya çıktım. Cevap verecek halim yoktu, ölü bakışlarım kapıya döndüğünde, omuzlarımı düşüren nefesi dudaklarımdan dışarı bıraktım. Kapı yavaşça aralandı ve koridorun loş ışığı, karanlığa gömülmüş odanın içini hafifçe aydınlattı.

"Parti ertelendi" diye fısıldadı Sılay, yalnızca kafasını uzatarak. "İyi misin?"

"İyiyim." Solgun çıkan sesimin kenarlarından dökülen boyaları gördüğüne emindim. Yavaşça içeri girdi ve kapıyı kapattı. Sokak lambasının ışığı perdeyi yırtıp içeri sızıyor olsa da, içerisi karanlıktı. "Şey, ne oldu?" Sesi tedirgindi. Gözlerimi parmaklarımdan akıp giden kanın bıraktığı hayali ize çevirirken, sessiz kaldım. "Şey... Mayıs, ben abim her ne yaptıysa onun adına özür dilerim. Işığı yakabilir misin?"

Gözlerimi yavaşça kaldırıp, onun karanlık siluetine bomboş gözlerle baktım. "Ne istiyorsun?"

"İyi görünmüyorsun, Mayıs. Endişeleniyorum." Yanıma yürüyüp, yatağın diğer ucuna oturduğunda, yatak onun ağırlığıyla yavaşça çöktü. Bakışlarımı onun üzerinde kısaca gezdirdikten sonra tekrar parmaklarıma indirdim.

"Mayıs?" Başımı şiddetle ona çevirirken, kafamın içinde çarpışan kelimeler gürledi. "İyi değilim, anlıyor musun?" diye bağırdım. "Ne kadar iyi olabilirim, ha? Hâlimi görmüyor musun? Sen, manyak baban ve ruh hastası abin yüzünden ne halde olduğumu görmüyor musun? Uğraşma benimle!"

Bir an gideceğini düşünsem de, Sılay gitmedi. Ellerini omzuma koyarak beni yavaşça kendine çevirdi ve gözlerimi-

zi karanlığın göbeğinde birleştirmeye çalıştı. Parlayan gözbeklerini seçebiliyordum. "Ne desen haklısın..." dedi çatallı bir sesle. Seni anlıyorum dersem bu büyük bir yalan olur, yerinde olmayan hiç kimse şu an ne hissettiğini, ne durumda olduğunu anlayamaz. Bağırmakta haklısın, istediğini söylemekte özgürsün. Ama lütfen... Korkuyorum. Senin için endişeleniyorum, Mayıs! Gerçekten iyi görünmüyorsun. Ne yaptı sana, Mayıs?" Sesi yumuşaktı, sesi ruhumun derinliklerinde saklanan diğer Mayıs'ın saçlarını okşamıştı. Uzun zamandır kimse o Mayıs'ın saçlarını okşamıyordu. Annem dışında.

"Kusura bakma" diye fısıldadım, kendime hâkim olmaya çalışırken. "İstemeden sana sesimi yükselttim, senin hiçbir suçun yok. İyiyim. Henüz bir şey yapmadı." Sesim oldukça gür çıksa da, duygularım rüzgârda yanmaya çalışan mum gibi titriyordu. Bu benim korunma şeklimdi, dış etkenlerden korunmak adına soğukluğumu kullanıyordum. Normalde güçlü olmadığımı biliyordum, silahlarının arkasına saklanan bir korkaktan başka bir şey değildim.

"Neden bu kadar soğuksun, Mayıs? Yanında olmama izin ver. Sana sırdaş olabilirim, derdini dinlerim. Sana yaklaşmama izin ver."

"Mizacım bu" dedim aniden. "Bu saatten sonra değişmem. Ben incecik bir buzun üstünde yalınayak yürüyorum Sılay. Benimle yürümeye çalışma, canın yanar ve düşersin. Buradan kurtulmam gerek." Kendimi geri çekip yatağa devrildiğimde, sırtımı ona dönmüştüm. Cenin pozisyonu alarak, gözlerimi sıkıca yumdum. Yatak tekrar hareket edince, omzumun üstünden arkama baktım. Hemen arkama sırtüstü uzanmış, tavana bakıyordu. Bakışları bana kaydığında, gözlerimiz buluştu ve yüzünde karanlığın gölgelendirdiği bir tebessüm oluştu. Tekrar önüme dönüp, onu umursamamaya çalıştığımda, parmağıyla sırtımı dürttü. Yeniden omzumun üzerinden ona baktım ve dudaklarını bükerek bana baktığını gördüm. Dayanamayıp ona doğru döndüğümde, gözleri parlıyordu.

Onu kollarımın arasına çekerken, mantık kafamın içinde parçalara bölünmüştü. Küçük, savunmasız bir kız çocuğu gibi kollarımın arasına yerleştiğinde, kollarımı ona sıkıca sardım ve Sılay bana tamamen sokularak yüzünü boynuma yerleştirdi. Sanki yıllardır birbirimizi tanıyorduk. Şu ana dek hiçbir kızla bu pozisyonda uyumamıştım. Esasen ben hiçbir zaman bir kız ile uyumamıştım, ilk kez uyuduğum erkekse abisiydi. İlk uyuduğum kız da o olacaktı. Ve gözlerimiz kapandı. Uykunun kollarına gitmek üzereyken küçük bir fısıltı beynimin odacıklarında yankı uyandırdı.

"Gerçekten de annem gibi kokuyormuşsun Mayıs..."

***

Gözlerimi açtığımda kollarımda uyuyan şey irkilmeme sebep olsa da, dün olanlar zihnimde canlanınca duraksadım. Sılay'ın kollarımda uyumasına izin veren bendim. Ve çok huzurlu bir uyku çekmiştim... Fakat üstümüzü örtmediğimiz halde şu an üzerimizde bir örtü vardı. Uyku mahmuru gözleri gözlerimi bulduğunda uyandığını anlayıp kollarımı gevşettim. Yüzünde sevimli bir gülümseme ile yattığı yerden doğruldu ve üstümüze baktı. "Sen mi örttün bizi?" O an bizi Sılay'ın örtmediğini anladım, ikimiz uyuyorken kim örtebilirdi? Tabii ki o. Ama benim için değildi elbette. Kız kardeşi için örtmüştü o kadar. Sılay yatağı terk ederken bana doğru bir bakış attı. "Banyo yapacağım bekle, olur mu?" Olumlu şekilde başımı salladıktan sonra bir süre yatağın içinde oturdum ve kendimi toparlamaya çalıştım. Nihayet yataktan çıkıp salona doğru yürüdüm. Kıyafet bakımından yokluk çekmesem de regl olmama az kaldığının farkındaydım. Salona vardığımda L şeklindeki koltukta uzanan Sıraç'ı gördüm. Hemen yanında duran küçük sehpada dolu bir sigara paketi ve yanında boş bir sigara paketi vardı. Kül tablası ağzına kadar izmaritlerle dolmuştu. Ne diye bu kadar fazla içiyordu ki sanki?

Sessiz adımlarla ona doğru yaklaştım ve hemen karşısında duran tekli koltuklardan bir tanesine oturdum. Onu izliyordum ve izlerken tek bir kasım bile oynamıyordu. Hareket eden tek şey nefes alırken şişen göğsümdü. Kaşları uykusunda bile çatıktı, çatık kaşlarına rağmen alnında zerre kırışıklık yoktu. Çatılmış kaşları ve keskin yüz hatlarına rağmen masum görünüyordu. Belki de masum olduğu tek yer uykularıydı. Boynu dikkatimi çektiğinde gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar boynuna baktım. Tırnaklarımı gömdüğüm yer gerçekten korkunç görünüyordu. Fazla derindi ve kanı kurumuştu. Bir an küçük de olsa bir pişmanlık duygusu hissedince, hemen o duygunun üzerine benzin döktüm ve yaktım. Ona acımamalıydım. Bir an aklıma tırnaklarımın arasına yerleşip, ellerimi süsleyen kanı geldi. Sol elimi kaldırıp tırnaklarımı ve parmaklarımı incelediğimde yüzünde oluşan şeytani gülümsemeye anlam verememiştim. Neden onun kanını tırnaklarımda gördüğümde böyle bir tepki veriyordum. Tırnaklarımı izlemeye devam ederken hâlâ aynı şekilde sırıtıyordum. Bu bir zafer miydi?

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu, uykulu sesiyle. Sesin geldiği yöne baktığımda yattığı yerde gözlerini dikmiş beni izliyor olduğunu gördüm. Zerre şaşkınlık belirtisi göstermeden kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun?"

"Kanımın. Daha fazlasını mı istiyorsun? Kanım sana zevk mi veriyor?"

"Evet."

"Peki." Yerinden doğrulup koltuğun üzerinde oturur pozisyona geçti. Arka cebinden çıkarttığı soğuk görünümlü gümüş şeyi salladı ve gümüş şeyin ucundan keskin bir bıçak çıktı. Bu bir çakıydı sanırım. "Al o zaman." Çakıyı bana uzattı. Bakışlarım durgunlaşınca, gözlerinde büyüyen alayın beni yutacağını sandım. Tereddüt edip almayacağımı, korkacağımı falan mı zannediyordu? Uzanıp çakıyı elinden aldım ve gözlerimi parlak keskinliğinin üzerinde gezdirdim. Ayna

gibiydi ve soluk mavi gözlerimin yansımasını görebilmiştim. Soğukla karışık metal kokuyordu.

"Hadi" dedi boğuk bir tonda ve üzerime yürüdü. Boş ve soğuk bakışlarım ile onu süzmeye devam ettim. Bana yaklaşıp yüzünü yüzümün hizasına getirdi. "Hadi, yap bana istediğin şeyi. Eğer sen yapmazsan, ben yapacağım sana istediğim şeyi." Soğuk bir şekilde onu izlemeye devam ettiğimde yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu. Elleri saçlarıma daldığında gözlerimi gözlerine kenetledim. Dudakları yavaş yavaş bana yaklaşmaya başladığında sesli bir şekilde "Hıh..." diye güldüm. Duraksadı, dudaklarıma çok yakın bir mesafede bana bakıyordu. Ilık nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Bu uyuşturucu bir his yaratsa da yenilmeye niyetim yoktu. Yapamayacağımı mı sanıyordu gerçekten?

Tenimde yürüyen hırs, etten kemikten can buldu ve benden bağımsız yeni bir yaşam formu yarattı. Ona sapladığım keskin bıçağın etine girişini hissettiğimde vücudumdan bir elektrik akımı geçti. Sesi çıkmamıştı. Dudakları ağır bir şekilde çeneme yakın bir yere değdiğinde, irkildim. Ilık dolgunluğunu hissetmiştim. Kalbim bir kamyonetin tekerlerine takılmış büyük bir hızla dönüyordu sanki. Ve her defasında kamyonetin geniş tekerleği altında kalıp acımasızca eziliyordu. Tekerlek döndükçe durmadan tekrarlıyordu bunu. Son gördüğüm şey ise ondan akan uğursuz sıvıydı.

Kan.

Uğursuz sıvıyı fark edip gözlerimi kırpıştırdığımda nihayet yaptığım şeyin farkına varabilmiştim. Ne yapmıştım ben? Aklımla zorum mu vardı? Gözüm nasıl böylesine kararmıştı? Hislerimden yükselen koku, güneşin asfaltta bıraktığı çirkin kokuyu andırıyordu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda yangın mavisi gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Derin çukurlar kazdığı harelerinden yüzüme sıçrayan harfler aynı şeyi zikrediyordu. Gözüm ona sapladığım bıçağa ve ardından yaraladığım yere kaydı. Sağ kolunun üzerine batırmıştım ve çok derin de-

ğildi. Korkuyla açılan gözlerimi bir an olsun kırpmadan ona çevirdim ve endişe dolu bakışlarımı yangın mavisi gözleri ile buluşturdum. Mavi alevler yeşil ormanı etkisi altına almak üzereydi. Gözünün içindeki muazzam mavi yavaş yavaş yeşile yüz tutmaya başlamıştı. Öfkeyle derimin altında çırpınan şehvetle, tüm iç organlarımı kemiren o hırs arkasına bakmadan bedenimi terk ettiğinde, pişmanlığım elle tutulur cinstendi.

Gözlerinde anlamını bilmediğim, fazlasıyla yabancı olduğum bir ifade belirmişti. Şaşkınlık ve tanımlayamadığım o tuhaf ifade ile beni izliyordu. Karnıma tekme yemiş gibi hissetsem de, bunu belli etmemeye çalışmıştım. "Bu acıttı." Gülümsedi. Bu gülümseyiş ile ilk kez karşılaşıyordum ve oldukça şaşırmama neden olmuştu. Buruk fakat bir o kadar da içten bir tebessümdü. Ruhumun okşandığını hissetsem de, karnımda baş gösteren ağrı gittikçe büyümüştü. Göğsüm sıkıştı. Bu hisse yabancıydık. Cevap veremiyordum, konuşamıyordum. Gözlerimi gözlerinden ayıramadım, ayırmak istemedim. O buruk gülümseme sol göğsümde derin bir yere saplandı ve kesik kesik sızılar göndermeye başladı. "İstediğini aldın mı?" diye fısıldadı, dudakları çenemi okşamaya devam ederken. ürsüldüm. Pişmanlık denizinde çırpınan zavallı yaralı bir ba- gibi hissettim. Yaralı olan ben değildim oysa... Oydu.

Onu ellerimle yaralamış, kanını akıtmıştım. Hem de ikinci kez.

Kimine göre aşırı bir tepki gibi gelebilirdi bu yaptığım, kimine göre haklıydım. Ama şu an hissettiğim tek şey acıydı. Ona kendi silahı ile saldırmak isterken, kendi canımı yakmıştım. Beni acımasız cümleleri ile yerden yere vuran adamın canını acıtmak istemiştim. Ona duygusal bir zarar veremeyeceğimin, onun bir duygusuz olduğunun farkındaydım. Sırf bu yüzden fiziki şiddete başvurmuştum. Yenilmek denilen şey, bana uzak bir kavramdı ve ben bu adama yenilmemek için elimden geleni ardıma koymayacaktım. Nitekim koymadım da. Onu bıçakladım. Üzerimden doğruldu ve yaraladığım

kolundan akan kanları umursamadan akmasına izin vererek karşımdaki koltuğa oturdu. Gözleri aynı ifade ile bana bakmayı sürdürüyordu ve bu acımı katlamaya yetmişti. Kolu boyunca kayan kızıl bir mürekkep onun harflerini bedeninden siliyordu sanki. Ona yardım etmeli miydim? En azından yarasını temizleyip, özür dilemeli miydim? Acı ile savaştığını fark ettiğimde oturduğum yerden hızla kalktım ve koridorda bulunan ecza dolabına doğru koştum. Ecza dolabından gerekli malzemeleri alıp bir kaba su doldurdum ve salona geri döndüm. Banyoda ses kesilince Sılay'ın işini bitirdiğini fark etsem de sessizliğimi koruyup az önce ona zarar verdiğim koltuğu es geçtim ve onun yanına, hayallerimi süsleyen L şeklindeki koltuğa oturdum. Her ne kadar gururlu bir şekilde acı çekmediğini ispat etmeye çalışsa da elbette ona inanmak gibi bir niyetim yoktu. "Uzat o varlığı gereksiz olan kolunu" diye tısladım sertçe. Bakışları beni bulduğunda gözlerinde bir parıltı oluşmuştu. Bir çift yıldızın bana baktığını hissettiğimde kasıldım, kolunu bana uzatmak yerine yüzümü izlemeye devam etti.

Kendimi tren gibi hissetmeye başladığımda, salonu dolduran ses Sılay'ın sesiydi. "Oh, su ne iyi geldi be!" Sıraç kolunu sakladı ve bunu fark eden tek insan elbette o kolun haline sebep olan bendim. Sılay ikimizin koltukta oturduğunu fark edince tuhaf bir bakış attı ve ardından sırıttı. Neden sırıttığını anlayamamış olsam da ben de ona zoraki bir tebessüm ile karşılık verdim. Sehpada duran ilk yardım malzemelerini görünce kaşlarını çattı ve soru dolu gözlerini ben ve Sıraç'ın üzerinde gezdirdi.

"Bakma öyle, abini bıçakladım." Sesimdeki sakinlik beni bile şaşırtmıştı.

Sılay'ın dudakları aralandı, gözleri kocaman açıldı. "Hadi be!"

Sıraç sakladığı kanla kaplı kolunu Sılay'a doğru göstermek adına havaya kaldırdı ve "Taktı bana bıçağı" dedi ciddi

bir şekilde. Sesindeki takım elbise ciddiyetine rağmen gülümsemiştim. Sılay panikle bize doğru koşturdu ve abisinin kolunu yakından inceledi. Sehpanın boşta kalan kısmına oturduktan sonra şok olmuş gözlerle bana baktı. "Sen gerçekten manyaksın!" dedi ve dudaklarını ıslatmak adına yaladı. "Ama eminim sana bir şey yaptı, aksi takdirde kim birini durduk yere bıçaklar ki?" Sesinde bana karşı akıl almaz bir güven vardı, bu gururumu okşamıştı.

"Beni bar tuvaletinde becereceğini söyledi" dedim edepsiz bir şekilde ve açıkça. Sılay'ın gözleri öfke ile parladı, çenesinin kasıldığını görebiliyordum. "Sen... Sen gerçekten böyle bir şeyi... Ya! Sen nasıl bir insansın abi? Neler oluyor sana?" diye kükredi ve elini alnına götürdü. Alnını kapattığı elini iyice bastırmış ve cevap bekleyen gözlerini Sıraç'ın üzerine dikmişti. "Gerçekten sana inanamıyorum!"

"Kan kaybından ölmeden önce kolumu sarın. Sonra sikersiniz kafamı" diye mırıldandı Sıraç, hiç olmadığı kadar bezmiş bir ifadeyi yüzünün ortasına oturtmuş öylece bizi izliyordu. Bakışlarında kolunun acısının yansımasını görebiliyordum, buna rağmen örtbas etmeye çalıştığı acıyı saklama sebebinin gerçekten erkeklik gururu mu yoksa beni korkutmamak için mi olduğunu sorguladım. Sılay yüzünü buruşturdu ve kafasını iki yana salladı. "Sen gerçekten... Gerçekten korkunç bir adam oldun" dedi ve oturduğu sehpanın üzerinden kalkıp salonun çıkışına, dışarı açılan kapıya yürüdü.

"Nereye?" diye sordum.

"Hava alacağım." Kapıyı açıp çıktığında arkasına bile bakmamıştı.

"Gökyüzü olmayan bir yerde hava almak..." dedim ve arkasından tuhaf bir bakış attım. "Enteresan." Cevap alamadım ve kapı hızla kapandı. Ayaklanıp arkasından gidecektim ki, bir el kolumu kavradı ve beni geri oturttu. Göz ucuyla dönüp elin sahibine baktığımda, "Bırak o gitsin, sen kal" dedi kısık

bir sesle. Sebepsizce karnımı gıdıklayan bu cümleye tepkisiz kaldım ve oturmaya devam ettim. Kanaması azdı, az önceye nazaran çok kan yoktu. Yine de onu sarmam gerektiğini düşündüm. Yani yarasını sarmam gerektiğini.

Sehpanın üzerinde duran kabın içindeki temiz suya batırdığım temiz bezi ıslattıktan sonra koluna doğru abandım. Koluna ulaşabilmek için epey emek harcamam gerekiyordu. Beyimiz bana dönmek yerine, olduğu yerde istifini bozmadan oturmayı sürdürmüştü. Kucağına doğru abandığımda, keskin kahve kokusunun ciğerlerime dolduğunu hissettim. Kokusu düşüncelerimi yarıp, kafamın içinde kanlı bir savaş başlatıyordu. Sıcak nefesi kulağımı ve boynumu okşarken, üzerine abanmış, bir nevi uzanmış şekilde kanını temizlemeye başladım. Mantıklı olmak gerekirse koltuğun diğer tarafına geçebilirdim fakat bunu yapmak istemedim. Belki de üşendim, bilmiyordum. Kolunu temizledikten sonra yarasının açıklığına baktım çok şükür ki derin değildi. "Ben... Özür dile-meyeceğim."

Üzerinden çekilmek için hamle yaptığımda beni kendisine çekti ve yüzümü yüzüne yakın bir yere sabitledi. Bu kesinlikle tarifi imkânsız bir duyguyu midemden kalbime doğru çıkarırken onun yangın mavisi gözlerine bakmaktan alıkoyamamıştım kendimi. Bu gözlerde bir şey vardı. Tarifi imkânsız bir şey. Kesinlikle muhteşem gözlere sahipti, tek kusuru bu güzel gözlere rağmen, ruhsuz bakmasıydı. Ama ruhsuz bakışları bile güzelleştiren bir adamdı Sıraç Karayel. Onun gözlerine bakarken, vücut ısım değişkenlik gösteriyordu. Bazen onun gözlerinde küçük duygu kırıntıları yakalıyordum, ama bu çok kısa sürüyordu ve doğruluğuna inanmıyordum. Yanılıyor olabilirdim, gördüğümü sandığım duygu geçişleri aslında hiç var olmamış ve benim hayal ürünüm olabilirlerdi.

"Yapabileceğin aklımın ucundan bile geçmemişti. Beni şaşırtıyorsun." Sesi kısıktı ve nefesi kulağımı okşamıştı.

"Yapabileceklerimin bir sınırı yok" dedim düz bir sesle

ve gözlerim istemsiz dudaklarına kaydı. Dolgun dudakları dikkat dağıtıcıydı. Bakışlarım onun dudaklarına takıldığında, denizin dibinde işlenmiş bir cinayetin tanığı olan dalgalar gibi hislerle çarpışıyordu. İştah kabartan dudaklarından ayıramadığım gözlerim onun dikkatini çekmiş olacak ki, dudağı tehlikeli bir şekilde yukarı kıvrıldı.

"Korkusuz minik şeytan, ama terbiye zamanın geldi" dedi sakin şekilde ve onun yangın mavisi gözleri de, benim dudaklarıma kaydı. Asıl terbiyeye ihtiyacı olan birisi varsa, bu kesinlikle ondan başkası olamazdı. Edepsizdi ve edepsizliğini bakışlarıyla ön plana çıkartıyordu. "Bırak!" dedim, sert bir şekilde. "Bırak, yoksa bu kez kolunla kurtulamazsın." Sesim oldukça tehditkâr çıkmış olsa da bunu yapamayacağımın farkındaydım. Ona zarar veremezdim. Bunu istemiyordum. Evet, onun kanı gerçekten çekiciydi, içimdeki anlam veremediğim dürtüleri dışarı salmıştı. Ama ben acımasız bir insan değildim. Karşımdaki kim olursa olsun zarar verebileceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi. Ama zarar vermiştim.

"Seni büyük bir zevkle terbiye edeceğim, minik şeytan" edi gözlerini dudaklarımdan bir an olsun ayırmadan. Bakışı kadar netti ki, her şey tersine dönse değişmeyen tek görüntü gözleri olacak gibiydi. Az önce kanının boydan boya aktığı elini kaldırdı ve saçlarımın arasına yerleştirdi. Metalik kan kokusunu alabiliyordum ve her ne kadar temizlemiş olsam da kurumuş kan izleri vardı ellerinde. Saçlarımı tuhaf bir şefkatle okşamaya başladığında tüm vücudumun yay gibi gerildiğini hissettim. Vücudumun ona karşı verdiği tepkiler beni şaşırtıyordu. Eli saçlarımın arasından kopup enseme, enseden yavaşça belime doğru inmeye başladığında dokunuşlarının yarattığı sarsıntıları tüm vücudumda hissediyordum. Hormonlarıma yenik düşecek kadar basit bir kız değildim, olmayacaktım. Ama dokunuşları ilahi bir güzellik taşıyordu. "Beni yaraladın, Mayıs. Hadi ödeşelim, bana borcunu öde." Sesi içinden ve boğuk gelmişti. Tüm hücrelerimin kasıldığı-

nı ve titrediğini hissettim. Neler diyordu bu adam? Borcumu ödememi istiyordu. Peki nasıl? On yedi buçuk yıllık hayatım boyunca ki, yakında on sekiz olacaktı... Hiçbir erkeğe boyun eğmemiştim ve kendimi dış etkenlerden korumuştum. Her zaman sakladığım şey benim namusumdu, bana göre. Elbette namus denen kavram yalnızca bel altından oluşmuyordu. Düşüncelerimi saçma bulan insanlar elbette olmuştu. Fakat ben böyleydim, benim için tek olmalıydı. Tek ve sonsuz. Sonsuz denen kavram her ne kadar imkânsız olsa da, ben tek bir adama ait olmak istiyordum, tek bir adama sahip olmak istiyordum. 21. yüzyılın Türkiye'sinde bunun imkânsız olduğunun farkındaydım, ama böyle istiyordum. Bir yerlerde hâlâ benim gibi düşünen insanlar olduğunu biliyordum, ya da öyle umuyordum.

"Hadi, öde borcunu" dedi kesik ve boğuk bir sesle. Düşüncelerimi kurşunlayan sesi dikkatimi dağıtırken, kalbim kan değil bambaşka bir şey pompalıyordu şu an. Eli, belime baskı uygularken, gözlerinde harlanan ateşi görebiliyordum. Yangın mavisi gözlerinde tutku vardı ve bu her nedense midemi bulandırmıştı. Onunla ilk temas ettiğimiz zamanlarda kesinlikle böyle hissetmemiştim, aksine kendimden utanmama sebep olan bir duygu ile kasılmış ve itiraf edemesem de hoşuma gittiğini düşünmüştüm. Ama şimdi farklıydı, onun bu üstü kapalı edepsiz teklifini tüm hücrelerimde hissediyordum, bu gerçekten mide bulandırıcıydı. Birkaç dakika önce benim küçük olduğumu ve bana bir şey yapmayacağını söyleyen bu adam, şu an beni gözleri ile edepsiz şeyler yapmaya davet ediyordu.

"Ödeyeceğim."

Yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade oluştu, memnun görünüyordu. Gerçekten memnun görünüyordu ve bu canımı yakmıştı. Elbette ota boka ağlayacak kadar hassas bir insan değildim, hassastım fakat hassaslığı abartıp bunun arkasına saklanmıyordum. Aksine, savaşçı bir ruhum vardı ve

bununla gurur duyuyordum. Az önce ona sapladığım çakıyı olduğu yerden aldıktan sonra sivri bıçağına baktım. Çakıda hâlâ onun kanı vardı. Kanını elimle sildikten sonra ruhsuz gözlerle çakıya bakmaya devam ettim. Gözlerim çakıdan ayrılıp ona kaydığında gözlerini kısmış beni izliyor olduğunu gördüm. Sanırım tekrar ona zarar vereceğimi düşünüyordu. Fakat öyle olmadı.

Tekrar, "Ödeyeceğim" dedikten sonra hızlı bir şekilde bıçağı koluma sapladım. Aniden akan kan onun çıplak göğsüne sıçrarken, gözlerimdeki ruhsuz ifadeyi bir an olsun bozmadan, onun gözlerine bakmayı sürdürdüm. Tarifsiz bir acı kolumda büyümeyi sürdürüyordu ve bunun bir sonu yok gibiydi. Acı o kadar netti ki, tam o noktaya asit dökülmüş gibi fokurduyordu. Gözlerinde oluşan şaşkınlık ve telaş... Kesinlikle tuhaf bir görüntüydü bu. Kolumdaki acı ısrarla büyüyüp, tüm vücudumu sarmaya başladığı halde yüzümde tek bir kas oynamamıştı. Bu elbette çok zordu fakat borcumu ödemiştim. İstediği gibi. Vücudumla. Ama vücudumu ona vermektense, borcumu ona yaptığım şekilde ödedim. Üstünden kalkarken da aniden kalktı ve gözlerini bana dikti.

"Ödedim..." diye mırıldandım ve kolumu tutarak salonu terk ettim. Ardımdan şok olmuş bir şekilde baktığından emindim ve bana yardım etmeyeceğinden de. Suyun altına girmeli miydim? Aslında kendime zarar verme sebebim... Aslında... Onun canını yaktığım için, içimde oluşan sızıdandı sanırım. Koridora girdiğimde odanın olduğu yöne adımlarımı attığımda arkamda duyulan ayak sesi ile irkildim ama yürümeyi sürdürdüm.

"Özür dilerim" dedi içli ve kısık bir tonda çıkmıştı sesi.

Olduğum yerde öylece mıhlanıp kaldım, sırtım ona dönüktü ve adım atacak halim kalmamıştı. Kolumdaki kesik çok derin değildi, farkındaydım ama... Ama acısı gerçekten büyümüştü. Onunda böyle bir acı yaşadığını düşünürken gözlerimin belli belirsiz dolduğunu hissettim. Gözyaşlarımı geri

itmeye çalışırken, bunun acıdan olmadığının farkındaydım. Ona böyle bir acıyı yaşatan bendim, saçlarımı ören ve annesinin acısını yüreğinin derinlerinde taşıyan bir adama... Böyle bir acı yaşatmıştım. Bir damla gözümden düşüp, yanağıma süzülürken titreyen sesimi saklamadan "Özür dilerim..." diye mırıldandım. Sesim titremişti ve çenem de titriyordu, zemin ayaklarımın altından kayıp giderken yürümeye devam ettim. Gücümün derin ve sonsuz olduğunu düşünüyordum fakat yalnızca tavşan deliği kadar olduğunu fark etmiştim. Odanın kapısına geldiğimde kapının kulpunu çevirecekken bir çift güçlü kolun belime dolandığını hissettim. Kollarında baba sıcaklığı vardı ve bu göğsümün üzerine esaslı bir tekme yememe neden olmuştu. Başını boyun girintime koydu ve bedenimi göğsüne yasladı, elimi kanayan kolumdan çekti ve kendi elini, açık olan yarama koydu. Kalbim beklentiyle kasıldı. Boynuma vuran nefesi acımı unuttururken yalnızca öylece durmuş beni bırakmasını bekliyor, çılgın bir dürtüye kapılıyordum. Beni kucaklamasına izin veriyordum, kuşkusuz kendi ölümünü kucaklayan bir ahmak gibi.

"Hadi gel" dedi nefesi boynumu okşarken, "Yaranı temizleyelim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gözlerimi gözlerinden uzak tutmaya çalışıyordum, aksi takdirde kızaran gözlerimi görecekti ve bu hiç iyi bir sonuç doğurmayacaktı. Onun için üzüldüğümü bilmesini istemiyordum. Bu yalnızca benim insani tarafımdı, onunla bir ilgisi yoktu. Büyük bir sabır ve özenle temizlediği koluma gerekli uygulamaları yaptıktan sonra sardı. Bu süre boyunca ikimizin de sesi çıkmamıştı. Odayı dolduran tek şey nefes alıp verirken çıkardığımız seslerdi. Kafam allak bullaktı. "Dikişlik bir şey yok, şanslısın" diye mırıldandı. "Hâlbuki epey hızlı saplamıştın, mazoşist." Yüz ifadesindeki soğukluğu bozmadan kolum ile olan işini bitirdi. Cevap vermek yerine parkeleri izlemeye devam ettim, yaptığım başka bir şey yoktu zaten. Her yerde böyleydim, zemini izlemek, insanları izlemekten daha eğlenceliydi bana göre.

"Canın acıyor mu?" diye sordum, gözlerimi parkenin üzerinde gezdirmeye devam ederken. Ama onun bana baktığını hissedebiliyordum, gözleri üzerimdeydi ve delici bakışları yüzümde dolanıyordu. Zihnim bir köşeye çökmüş, kan kusuyordu.

"Hayır, senin?"

"Hayır" diye yalan söyledim. Canım acıyordu. Bunu itiraf etmek istemiyordum. İstediğim tek şey bir an önce odaya gitmek ve uyumaktı. Açlığını unutmuş, acım ile cebelleşiyor-

dum ve bu hiç kolay değildi. Üstelik Sılay her neredeyse, hâlâ gelmemişti.

"Pek inandırıcı gelmedi" dedi soğuk bir sesle. Zaten ne zaman sıcak olmuştu ki?

"Canım acımıyor, Sıraç." Gözlerimi onun gözlerine sabitledim. Bakışlarımız birbirine tutunurken, yangın mavisi gözlerden bana uzanan kanlı ellerin gerçekliğini sorguladım.

"Bal gibi de acıyor işte, gözlerin dolmuş senin. Kızarıklar" dedi ve gözlerimin içine büyük bir ilgiyle baktı. Uzun kirpiklerinin arasında saklanan yangın mavisi gözleri muazzam görünüyordu. Gözlerinin güzelliği karşısında bir kez daha bozguna uğradım.

"Gözlerim falan dolmadı benim geri zekâlı!"

"Sen bana geri zekâlı mı dedin?" diye sordu, sakin fakat sorgulayıcı bir sesle.

"Burada senden başka geri zekâlı var mı?" diye karşılık verip gözlerimi abartılı bir şekilde devirdiğimde az önce sardığı ve özenle temizlediği kolumu tuttu ve sıktı. Acıdan sonuna kadar açılan gözlerim ve birbirine bastırdığım dudaklarımı ondan saklamaya çalışmıştım. Gözlerimi sıkıca kapattıktan sonra derin bir nefes aldım ve o an bu piçe acıdığım için kendimden tiksindim. Bastırdığı yere aynı anda bir sürü bıçak girmiş gibi sızlarken, dudaklarım titremişti.

"Sen... Sen gerçekten şerefsizin tekisin!"

"Ha şunu bileydin, minik şeytan" dedi ve beni iterek koltuktan kaldırdı. "Def ol git odana." Bu nasıl bir dengesizlikti böyle? Amacı neydi? Nefret dolu gözlerimi ona diktikten sonra dudaklarımı ıslattım ve acı bir şekilde gülümsedim. "Sana acıyıp, gözyaşımı senin gibi bir şerefsiz uğruna akıttığım için gözyaşımdan özür diliyorum. Geber!" Bakışları değişirken, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sırtımı dönüp hızlı adımlarla salonu terk ettim. Terk ettiğim şey yalnızca salon değildi, bana ait bir şeyleri de terk ediyordum. Yılanın derisini geride bıraktığı gibi, kendimden bir şeyleri geride bırakıyordum.

Kesiklerin arasından gülen bir yüz gölgelere sığınarak beni izlerken, sessizliğin koynundaydım. Acıdan dolayı uyuyakalmış, uyandığımdaysa her şeyi bir perdenin arkasından izliyormuşum hissine kapılmıştım. Bakışlarım donuk, gözlerim ruhsuzdu ve yatağın üstünde cenin pozisyonu almış, bomboş duvarı izliyordum. Kolum çok acımıyordu, ama acının tamamen geçtiğini söylemek büyük yalan olurdu. Sertçe burnumu çekerken, kaşlarımı çattım. Düşüncelerimi bıçağından geçiren şey, kelimelerimi parçalara ayırırken yapabildiğim tek şey duvarı izlemekti. Sadece birkaç saat içinde kafamın da kaç tane leş biriktirmiştim, Allah bilirdi. Titreyen ellerimin parmaklarını sıkıca avucuma doğru kırık yumruk yaparken, yavaşça yataktan kalkıp ruhsuz bakışlarımı kapıya yönelttim. Karnım acıkmıştı ve kolumun ağrısına bir de midemin huysuzlukları eşlik etmeye başlamıştı. Boş koridora çıktığımda bakışlarımı koridor boyunca gezdirip, yalnız olduğum kanısına vardıktan sonra mutfağın kapısına yöneldim. Mutfağın kapısı aralıklı duruyor, loş sarı ışık kapıdan dışarıya sızarak koridorun karanlığına aydınlık bir gölge darbesi indiriyordu. Yavaşça mutfak kapısını araladığımda Sılay, avucunun arasına aldığı geniş fincanın içini izliyor, granit tezgâhın üzerinde oturuyordu. Beni fark ettiği an elindeki geniş fincanı yanına bırakıp, tezgâhın üzerinden indi. Koşar adımlarla bana yönelirken, bomboş bakışlarımı onun üzerinden çekmedim. Beni sertçe kollarının arasına çekip, sıkıca sardığında bu samimiyetin nereden geldiğini sorgulayan yanım kaşlarını çatmış olsa da, tenim onun sıcaklığına anında olumlu tepki verdi.

"Kolun nasıl oldu?" diye sordu, telaşla. "Yanına geldim ama uyuyordun, uyandırmak istemedim."

Koluma ne olduğunu nereden biliyordu bilmiyordum ama umurumda falan da değildi. "Daha iyi" dedim yorgun bir sesle. Kolları beni serbest bıraktığında, buzdolabına yöneldim ve kapağı açarken yavaşça esnedim. Buzdolabındaki me-

nekşe desenli tencereye uzanıp, sol elimle onu kavradığımda, bir solak olduğumu ve şu an sol kolumun yaralı olduğunu hatırladım ama iş işten çoktan geçmişti. "Ah!" diye inledim, kolum boyunca yükselen ağrı omzuma tırmanırken, mutfağın kapısı çarpılarak açılmıştı. Sıraç hızla yanımda biterken, Sılay da, ben de şok olmuş gözlerle ona bakıyorduk. Telaşla perçinlenmiş yangın mavisi hızla yüzümü tararken, "İyi misin?" diye sordu. Sesinde de bakışlarını aratmayacak bir endişe vardı. Midem kasılırken, göğsümün ortasında dönmeye başlayan çarklar kalbimi sıkıştırdı. "İyiyim" dedim bakışlarımı ondan kaçırarak. Sesimdeki şaşkınlığı hissetmemesine imkân yoktu. Bakışlarım yavaşça Sıraç'a kaydığında, ilgili bakışları hâlâ yüzümü inceliyordu. Birbirimize çok yakındık, bedenlerimizin arasında dolabın kapağı olsa da yüzü yüzüme değmek üzereydi. Sılay'ın yavaşça öksürdüğünü duyduğumda, bakışlarımı Sıraç'tan ayırmaya çalışsam da pek başarılı olamamıştım. Sılay yavaşça dolabın önüne geldi ve dolabın içindeki tencereyi çıkarıp, ocağa yönelerek, "Sen salona git, dinlen. Ben hallederim" dedi sevecen bir sesle. Bakışlarımı hızla Sıraç'tan ayırıp, Sılay'a çevirirken, Sıraç'ın bakışları hâlâ yüzümün derisini zorlayıp, içime akmaya çalışıyordu. Sertçe yutkunarak, "Teşekkür ederim" dedim kısık bir sesle. Dolabın kapağını kapatıp, Sıraç'ın yanından sıyrılıp geçerken, omzum onun omzuna sürtünmüştü ve karnımdaki kasıntı büyürken, bir an midemdeki her şeyi dışarı çıkaracağımı düşünmüştüm.

Salona geçip, büyük L koltuğun üzerine kurulduktan sonra televizyonu açtım ama kanallarda hiçbir şey olmadığı için öylesine bir kanalda bırakıp, sırtımı koltuğa yaslayarak etrafı incelemeye başladım. Günler geçmiş olmasına rağmen kanallarda kendimle ilgili hiçbir habere rastlamamama şaşırmıyordum, annemin bir bildiği olmalıydı. Sılay, elinde tepsiyle salona girdiğinde, yavaşça doğrulup dik pozisyona geçtim, bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Rahat olur musun?" diye homurdandı. Tepsiyi dizlerimin üzerine koyduktan sonra hemen yanıma oturdu. "Sana ne olduğunu sor-

mayacağım Mayıs. Sorsam da anlatmayacağını biliyorum ve bunu sana abimin yapmadığını da biliyorum."

"Bunu bana o yapmadı zaten" dedim patatesi çatalımla hırpalarken. "Ödeştik, hepsi bu."

"Ödeştiniz mi?"

"Evet" diye kestirip attım. "Şu an saat kaç Sılay? Saat kavramımı tamamen yitirmiş durumdayım da."

"Bir saniye" dedi elini cebine atarken. Siyah kaplı beyaz telefonunu çıkarttıktan sonra kısaca ekrana bakıp, "Saat iki şu an" diye homurdandı. "Bayağı geç olmuş yahu."

Patatesi ağzıma götürmeden hemen önce, "İki mi?" diye sordum, şaşkına dönmüş bir şekilde. "Gece iki mi, öğlen iki mi?"

Çakır gözlerini kısarak güldü. "Gece iki."

"Şaka yapıyorsun."

"Şu ağzındaki patatesi yuttuktan sonra konuşursan seni daha çok sevebilirim, Mayıs. Bu iğrenç!" Kıkırdayarak telefon ekranını bana çevirdiğinde ekran bir anda aydınlandı ve kamaşan gözlerimi kısarak, ekrana baktım. Ekranda ilgimi çeken şey saatten çok, ekran fotoğrafı olmuştu. Esmer güzeli, asmavi gözlere sahip bir kadının kucağında bir bebek, hemen yanında başını omzuna yaslamış dünyalar güzeli bir de minicek çocuğu vardı. Fotoğraf biraz eski gibi dursa da, ödüllere layık olacak kadar güzel ve sıcaktı. Göğsümün kemikten penceresini kırmaya çalışan parmakların kaburgalarımın parmaklıklarına indirdiği sert darbeyi hisseder gibi oldum. Bakışlarım yavaşça Sılay'ın yüzüne kaydığında, gözlerinde belli belirsiz bir hüzün vardı.

"Televizyonda da neden gece programları var diyordum ben de" diye fısıldadım, bakışlarımı ekrandan kaçırırken. "Gecenin bir yarısı, hatta sabah olmuş."

Sılay kıkırdadı. "Gerçekten çok tatlısın."

***

Kafamın içindeki ihtilalde kavrulan yaralı düşünceleri lavaboya akıtırken, çıkardığım safranın mide bulandırıcı görüntüsünü odağımdan uzaklaştırmak için suyu sonuna kadar açtım ve avuçlarımı lavabonun tezgâhına yaslayarak, solgun bakışlarımı aynadaki yansımamla göz göze getirdim. Ekrandaki fotoğrafı görmemin üzerinden dört veyahut beş gün geçmişti, zaman kavramım biraz geriden işliyordu. Silay birkaç kez İstanbul'a çıkmış, istediğim birtakım ıvır zıvırları benim için temin etmişti ama yine de koca bir boşluk, içini neyle doldurursam doldurayım hava alacak bir delik vardı. İnsan hapse atıldığında ilk birkaç gün yaşayamayacağını, öleceğini düşünürdü. Ardından o birkaç gün, birkaç haftaya, birkaç aya, ardından da birkaç yıla devrederdi kendini. İçimde çırpınan özlem karadelik gibi büyümüş olsa da, bana olan etkisi eskisi kadar yıpratıcı değildi. Tek sorun: ben hayatım boyunca zaten bu ruh halinde yaşamıştım. Hemen yan tarafta bir banyo daha olduğunu birkaç gün önce odaları karıştırırken keşfetmiştim. Burasının aksine o banyo daha büyüktü ve şu an o banyodan yükselen su sesini işitebiliyordum. Bir kez daha öğürmek için lavaboya eğildiğimde, gözlerimi çekiştiren yaşlar artık eskisi kadar zorba değildiler. Soğuk suyu hızlıca yüzüme çarptıktan sonra, suyun kayarak boynuma akmasını izledim. Su damlacıkları bir bütün halinde yüzümü sıyırırken, ıslanan kirpiklerim daha da ağırlaşmıştı.

Bana ait olan diş fırçasıyla hızlıca dişlerimi fırçaladıktan sonra, yumuşacık beyaz havluyu yüzüme bastırdım ve derin bir nefes aldıktan sonra havluyu yerine asıp lavabodan çıktım. Lavabonun kapısını yavaşça kapatıp, koridorun diğer ucuna yöneldiğim sırada diğer banyonun kapısı sertçe açıldı ve olduğum yerde irkilerek geri adım attığım da, Sıraç hemen karşımda beliriverdi. Kaslı göğüslerinden inen su, baklavalarına doğru aheste aheste yol çizerken, yanaklarıma hücum eden kan, maalesef beynime ilerleyemedi. Bakışlarımı onun kaslarından ayırmaya çalışırken, ıslak bakışların yüzümde dolaştığının farkındaydım. Kendimi toplayarak gözlerimi on-

dan ayırıp, mutfağa yöneldim. Her bir adımım zemine düşerken, ayağımın altındaki yer kayıyordu sanki.

Enseme buz üflenmiş hissi yaratan soğuk kahkaha kulaklarımın etrafında çınlarken, mutfağın kapısına yönelen kolumu kavrayan ıslak el, yarası henüz taze olan kolumun üzerinde durdu. Sargının üzerinde duran ıslak parmakların baskısını hissetmiştim, içerisi sıcak olduğu için askılı bir tişörtle geziyordum ama onun sargıyı fark edip fark etmediğinden pek de emin değildim. Dişlerimi birbirine bastırıp, kaşlarımı çatarken hafifçe hırladım ama bu tamamen acımla alakalıydı. İrkilip önce beyaz sargıya bulaşmış kuru kanıma, ardından da hemen üzerinde duran eline baktım. Bu geçen dört beş gün boyunca neredeyse hiç yüz yüze gelmemiştik ve şimdi yine beni sıkıştırıyor, benimle temas kuruyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, çatık kaşlarımın altından ona dik dik bakarak.

Hareketsiz, tıpkı bir robot gibi pürdikkat bana bakıyordu. Saniyeler akıp, dakikalara kucağını açarken, kolumda duran elini sertçe çekti ve aniden ayrılan parmaklarının çekilirken yarattığı baskı yüzünden dudaklarımı ısırdım, bunu görmemişti. Arkasını dönüp giderken, başımı hızlıca sallayarak, "Ah!" diye mahsustan inledim. Hızlıca bana doğru döndüğünde, kolumu tutarak yüzümü buruşturdum. Birkaç adımda yanımda bitmişti bile. "Acısı hâlâ geçmedi mi?" diye sordu, tok bir sesle.

"Acıyor" dedim başımı önüme eğip alt dudağımı ısırırken. Amacım onu uğraştırmak, biraz da sinir etmekti. Belki de günlerdir çektiğim acının intikamını almaya çalışıyordum, bilmiyordum. "Sargıyı en son ne zaman değiştirdin? Düzenli olarak yaranı temizlemen gerekiyor, mikrop kapabilir." Sesi ilgiliydi. Uzun parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirirken, tam bir baş belasıymışım gibi baktı bana. Solak olduğum halde büyük uğraşlar vererek birkaç kez değiştirmiştim sargıyı, bir keresinde de Sılay'dan yardım istemiştim. "Sık sık değiştirdim" dedim yavaşça. "Sargıyı her değiştirişimde ya-

rayı da temizledim. Mikrop kapmaz değil mi?"

"Bu sargı leş gibi görünüyor" dedi kaşlarını çatarak. "Doğru temizlediğinden emin misin?"

"Evet."

"Bu sargıyı değiştirmeliyiz, minik şeytan" dedi ve büyük ıslak eliyle diğer taraftaki elimi kavradı. Aniden birbirine kenetlenen parmaklarımız duraksamama neden olurken, güçlü bir elektrik akımının ayak tabanlarımdan başlayarak saç diplerime kadar dalgalanarak ilerlediğini hissettim. Onu çıplaklığından koruyan tek şey belinde eğreti duran siyah havluydu. Elimi çekiştirerek sırtını bana döndüğünde, el ele yürümeye başlamıştık bile. Günlerdir bu evin içinde olmama rağmen onun odasını bir kez olsun görmemiştim. Parmaklarımız birbirinin etrafında elektriklenip, nabzıyla dalgalanırken, şu an onun odasındaydım.

Loş, turuncuya meyilli görünen sarı abajur ışığı odayı silik de olsa aydınlatıyordu. Siyah, çift kişilik deri başlıklı bir yatak, siyah tek kişilik deri koltuk, iki tane siyah komodin ve siyah nevresim takımıyla bu oda tamamen onun ruhuna açılan kapının arkasındaki tünel gibiydi. Siyah büyük bir de elbise dolabı vardı, bir kısmı aynalıyken, diğer kısmı parlak siyah bir malzemeden yapılmıştı. Deri koltuğun kolunda gelişigüzel atılmış gibi duran siyah bir kot, bir de boxer vardı. Bu odada beyaz olan tek şey duvarlardı, loş sarı ışığa rağmen rakı beyazını fark edebilmiştim. Diğer elimin terleyen avucunu siyah taytımın kumaşına silerken, bakışlarım odanın içinde dolaşmayı sürdürüyordu. Avucunun içindeki elim terlemişti, üstelik terleyen tek el bana ait değildi. Birbirine kenetlenen parmaklarımızın etrafından su akacak kıvama gelmiştik. Bakışlarımın ellerimize düştüğünü fark ettiğimde, yanaklarımın artan ısısını tüm bedenimde hissettim. Ellerimizden ayırmak için kaldırdığım gözlerim, yangın mavisi gözlerle buluştu. O da beni izliyordu. Öylece dikilmiş birbirimizi izlerken, göğsümden akmaya başlayan ılık su, midemi ağzına kadar doldurmuştu. Gözlerinin mavisi acı bir yeşille sevişiyordu.

Gözlerine baktığımda acı çekiyordum.

Hızlı davranarak elimi elinden sıyırıp çektiğimde, parmaklarım kimsesiz kalmış bir çocuğun kalbi gibi sızladı. Küçük bir kız çocuğu gibi ürkekleşen ruhum, bedenimin içinde naralar atarak kemiklerime çarparken, bakışlarımı Sıraç hariç her yerde dolaştırıyordum şu an.

"Üstümü giyindikten sonra yaranla ilgileneceğim" dedi mekanik bir sesle. Yanımdan ayrılıp elbise dolabının önüne geçerken, bakışlarımı onun çıplak sırtında gezdirdim. Biçimli sırtı nefes kesici görünüyordu, uzun boylu olduğu için sırtı diğer insanlara göre biraz daha heybetliydi. Önümde üzerini giyineceğini fark ettiğimde, panik yaparak kapıya yönelecektim ki: "Ve sen beni burada bekleyeceksin" diye ekledi. Sırtım ona dönük, yüzüm kapıya bakarken öylece donakaldım. Panikle elimi kapıya uzattığımda, kulpu çevirmiş olmama rağmen kapıyı açamamıştım. Kilitlemiş miydi? El ele değil miydik? Nasıl? Bunu fark etmeyecek kadar nasıl dalmış olabilirdim?

"Pratiğimdir" dedi beynimden geçenleri okumuş gibi. Ona bakmadım, bakışlarımı bir an olsun kapıdan ayırmadım, elim hâlâ kapı kulpunun üzerinde duruyordu.

"Bundan hoşlanmadım" dedim keskin bir sesle. "Şu kapıyı aç!" Dolabın kapağını dahi açmadığı için hâlâ giyinmediğinin farkındaydım, sertçe yutkundum. Göğsümde kayan his o kadar ağırdı ki, kalbimin damarlarıyla ip atlıyordu. Bu, çok soğuk bir yerden çıkıp aniden sıcak bir yere girmek gibiydi.

"Hoşlanmamandan hoşlandım."

"Hemen kapıyı açıyorsun!" diye emrettim, kapının kulpunu sıkıca kavrarken.

"Çıplak bir şekilde oraya gelip, sana yaslanıp, sonra da kapıyı açmamı mı istiyorsun?" diye sordu, fakat sesi bu kez ürkütücü bir şekilde boğuk çıkmıştı. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım, bu kan dökmeden kurtulamayacağın bir savaşa silahsız çıkmak gibiydi.

"Odanın anahtarını bana doğru at ve sakın yaklaşma!"

diğer elimi yavaşça arkama doğru uzattığımda, kalbim deli gibi çarpıyor, kanım damarımın içinde uluyordu. Bana doğru attığı adımın yarattığı ses odanın duvarlarına çarpıp, kulaklarımın etrafında patlarken, nefesim göğsümle boğazım arasındaki köprüde baş aşağı asılı kalmıştı. Gittikçe yaklaşan vücudundan çarpan sıcaklığı sırtımda hissedebiliyordum.

"Becer beni diyen bir kız için fazla ürkek değil misin sence de, minik şeytan?" Sesi boğuk ve inanılmaz derecede yakın gelmişti. O kadar yakındı ki, sıcak nefesini ensemde hissettim ve nefesi ensemden aşağı akıp omuriliğim boyunca turladı. Adrenalin vücudumu etkisi altına aldığında, nabzım hiç olmadığı kadar hızlı çarpmaya başlamıştı. Damarımı yumrukluyor, tenimi yırtıp dışarı kan olarak dökülmek istiyordu sanki. İçimde tanımadığım yabancı bir duygu başkaldırmış bana meydan okurken, gözlerinde kararlılık vardı.

"Uzak dur!" dedim kısık bir sesle. "Seni pişman ederim, Karayel."

"Belki de pişman etmeni istiyorumdur, Karamaça" dedi. İlk kez soyadımı kullanmıştı. Ayak bileklerime balta vurulmuş da, bileklerim ikiye ayrılmıştı sanki. Dizlerim tir tir titrerken, çıplak eli belime uzandı ve parmaklarının baskısını tişörtün ince kumaşına rağmen tenimde, derimin hemen altındaki katmanda, ruhumda hissettim.

"Kes şunu!" dedim titrek bir sesle.

"Kesmiyorum. Kestirsene."

Nabzım derimin altında çığlıklar atarken, gözlerimi sıkıca yumdum. "Altında... Havlun duruyor... Değil mi?" Hızlanan nefesimi kontrol altına sokmaya çalışıyordum, bedenim çaresizce kasılıyordu.

"Elinle kontrol et" dedi sorar gibi. Ardından boşta duran elimi kavrayıp kendine doğru çekti. "Var mı?" diye fısıldadı, sıcak nefesini saçlarıma doğru bırakırken. "Yok mu? Dokun." Dehşetle gözlerimi hızlıca aralarken, elimi avucunun içinden kurtarmaya çalıştım ama Sıraç buna izin vermedi. Vahşetin

kabartma resmi göğsümde büyüyüp, karşımdaki kapıya yansırken, içimde olup biteni sanki bir sinema perdesine yansıtılmış gibi kapının yüzeyinden izleyebiliyordum.

"Hayır!" dedim kısık bir sesle. Sesimi toplamak için derin bir nefes alırken, "Hayır!" diye bağırdım. Dehşet, dudaklarımdan dökülen kelimenin harflerine sinmişti. Beni aniden kendine doğru çevirdiğimde, korkuyla gözlerimi sıkıca yumdum. "Hayır!"

Sıraç'ın dudaklarını alnımda hissettiğimde, tuhaf bir ürperti tüm iskeletim boyunca yuvarlandı. Kader çizgilerim boyunca onun dudaklarının kıvrımını hissetmiştim. "Öyle telaşlandırılmaz, minik şeytan" dedi şeytani bir tonla. "Böyle telaşlandırılır." Nefesinin taze kokusu yüzümü boydan boya okşayıp, içimi doldururken, gözlerimi yavaşça araladım. Sıraç'ın altında siyah kotu vardı. Bakışlarım yavaşça koltuğa kaydığında, boxer ve pantolonunun orada olmadığını gördüm. Gerçekten çok seri ve pratikti, beni kandırmıştı. Dudağı belli belirsiz yukarı kıvrıldığında, saçlarından damlayan sular boynuna, oradan da çıplak göğsüne akıyordu. Büyük avucunu sol yanağıma yerleştirip, yanağımı avucunun arasına aldı. Başparmağı yanağım boyunca kaydı ve avucunun içinde olan yanağımı okşadı.

"Sana zarar vermemeye çalışıyorum ufaklık" dedi kısık bir tonda. "Lütfen beni zorlama." Dudaklarındaki kıvrım yerini düzlüğe bırakırken, bakışları koyulaştı. "Tamam mı minik şeytan?" Sorusunu tamamladıktan hemen sonra başını sağ omzunun üzerine yatırdı ve kıstığı gözleriyle beni incelemeyi sürdürdü. Bakışında tarif edilemez bir acı vardı. Sanki acı verici bir şeye bakıyordu.

Doğru, geçmişine bakıyordu.

Neticede ben onun yirmi dört yıllık hayatının, on yedi yılını acıya bulayan o lanettim. Karayel ailesinin laneti. Annesinin katili.

Gözlerinde katlettiği babasının hiç görmediğim siluetinden yükselen çığlıkları duyar gibi oldum.

ONUNCU BÖLÜM

Ne diyebilirdim ki ona? Kendine göre haklı sebepleri vardı elbet. Hem o kadar nefretle ilgili film izledim, hepsinde kurbana eziyet edilirdi. O uzun süredir bana zarar vermiyor aksine benim için endişeleniyor gibiydi. Tabii ki bana attığı tokadı unutmadım, unutmayacaktım. Ama babamı benden alan akciğer kanserine deli gibi bir nefret beslerken, onun annesini ondan koparan canlı bir şeye nefret beslemesi kulağa gayet normal geliyordu. Yanılıyor olabilirdi ama ona bunu söyleyemezdim. Bir şeyi kaybettiğinizde bunu kabullenmeniz uzun bir zaman alırdı ve ben bunu çok iyi biliyordum. Üzerinden üç yıl geçmiş olmasına rağmen babamın gittiğine inanmak istemiyordum. O kanser en az benim kadar canlı bir şey olsaydı, sanırım ben onu tokatlamakla kalmazdım.

Düşüncelerimle boğuştuğum yatağımdan doğruldum. Kapım aniden açılınca irkilip kapıya baktım. İçeri giren Sılay'dan başkası değildi. Yatağın üzerine atladı ve yanağıma küçük bir buse kondurdu. Benim aksime sıcakkanlıydı. Bir an aklıma düşen Deniz yüzünden kalbim sızladı. Yanağıma bıraktığı buseleri özlemiştim, Deniz'i özlemiştim. Ayşenur'u özlemiştim, Buse'yi özlemiştim, Ezgi'yi özlemiştim, Baki'yi özlemiştim... En önemlisi kalbimi paramparça eden ve o gece olanlarda büyük payı olan Yiğit'i özlemiştim. Durkadın Sultan'ı ve onun kendine has tariflerini özlemiştim, hanımeli çiçeği kokulu annemi özlemiştim, geri zekâlı kardeşim Temmuz'u

özlemiştim. Martın başında kaçırılan ben, martın sonu gelmesine rağmen onların sesini dahi duyamamıştım. Sesini dahi...

"Hey, daldın gittin yine!" diye cırladı, Sılay. Kafamdaki düşünceleri silkeleyip bakışlarımı Sılay'a çevirdim. "Nasılsın?" diye sordum. Burada kalmıyordu ama sık sık uğruyordu, kaldığı zamanlar da oluyordu. Nerede kaldığını bilmiyordum.

"İyiyim, sen nasılsın? Pek iyi gibi görünmüyorsun, zaten nasıl olduğunu sormam biraz saçma." Gülümsedi ve başını utançla öne eğdi. "Neticede abimin zoruyla böyle bir yerde tutuluyorsun" dedi ve elleriyle oynamaya başladı.

"Üzülme, iyiyim" diye mırıldandım ve elimi omzuna koydum. Birkaç kez bana yardım etmek istediğini hatta beni buradan kaçırabileceğini söylemişti. Ama elbette işime onu karıştırıp abisi ile arasını bozacak değildim. Bir şey yapılması gerekiyorsa bunu bizzat ben yapmalıydım. Polise haber veremezdi, o zaman abisinin ve babasının başı belaya girerdi. Bu yüzden beni buradan kaçırmak istiyordu fakat bunu da ben kabul etmiyordum, onun başını belaya sokmak isteyeceğim en son şeydi, o gerçekten iyi birisiydi ve beni sevdiğine inanmaya başlamıştım.

"İyiysen akşam partiye gidebiliriz o zaman!" Oturduğu rde zıplayarak boynuma atladı. Bu kadar samimiyete alışın olmasam da zorlama bir şekilde ellerimi boynuna doladım. İç organlarımı acıyla besleyen bu samimiyet, Deniz'in hissettirdiklerinden daha tuhaf bir şey hissettirmişti bana.

"Şey, ben gelemem..."

"Partiden kastım deli gibi dans etmek değil elbette, abim böyle şeylerden nefret eder. Locada oturup müzik dinleyeceğiz. Yani dans edilen tarafta değil, canlı müzik ve normal müzik dinleyebileceğimiz tarafta olacağız. Hem biliyorsun burası her şeyiyle abime ait, yani abim ne derse o olur."

"Yine de doğru olmaz" deyip kestirip attım ve yataktan kalkıp kapıya doğru ilerledim.

"Gerçekten inatçısın biliyorsun değil mi?" dedi bezmiş bir sesle ve bacaklarını dikip, kafasını yataktan sarkıttı. Bezmiş bakışlarını üzerimde gezdirirken, bir an onu gerçekten Temmuz'a benzettim.

"Kesinlikle öyleyim, değil mi?" diye sorusuna soru ile cevap verdim ve muzip bir şekilde gülümseyip odadan çıktım.

Salonun ortasındaki sehpada duran kül tablası her zaman olduğu gibi sigara izmaritlerine ev sahipliği yapıyordu. Anlaşılan geç saatlerde gelmiş ve her zaman olduğu gibi sabaha kadar sigara içmişti. Buna rağmen güzel kokuyordu, anlam veremediğim şey de buydu zaten. Bu kadar sigara içen bir adam nasıl oluyor da bu kadar güzel kokmayı başarabiliyordu? Sehpanın üzerindeki kül tablasını aldım ve mutfağa ilerledim. Mutfak da boştu. Sanırım evde değildi. Kül tablasını çöp kutusuna boşalttıktan sonra duruladım ve tezgâhın üzerine kapattım. Efe'nin mama ve su kabının boş olduğunu görünce, şirin tüy yumağının huysuzlanmaması için kaplarını yıkadım ve kuruladım. Sonrada mama kabına mamasını, su kabına da suyunu doldurup yerine geri bıraktım. Tam mutfağın çıkış kapısına gelmiştim ki, sert bir bedene çarptım. Ellerim çarptığım bedenin kaslı göğüslerine tutunurken kafamı yavaşça kaldırıp bu göğsün sahibini görmeye çalıştım. Fakat karşımda duran umduğum kişi değildi.

Engin'di.

O günden sonra Engin'i ilk kez görüyordum ve hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Saçları yine aynı uzunluktaydı, yani ne kısa kestirmişti ne de uzatmıştı. Rahatsızlık hissi midemi tekmelerken, ellerim hâlâ Engin'in göğüslerinden kuvvet alıyor, ona bakmayı sürdürüyordum. O da aynı şaşkınlıkla bana bakıyordu ve elaya yakın açık kahverengi gözleri irileşmişti. "Merhaba" diye mırıldandım cılız bir sesle ve ellerimi göğüslerinden çekip üstümdeki askılı tişörtü düzelttim.

Ayaklarımdan başlayıp gözlerime kadar beni süzdükten sonra gülümsedi. "Merhaba." Sesi sıcaktı.

Soğuk ve samimiyetten uzak bir şekilde gülümseyip yanından sıyrılıp dışarı çıkmak için hamle yaptım fakat başarısız oldum. Beni belimden yakaladı ve çıkmamı engelledi. Bu sülalenin benim belimle ne gibi bir alıp veremediği vardı?

"Ne yapıyorsun?" diye cırladım. Bana dokunması bir yılanın çatallı dilinin ensemde dolaştırarak beni zehriyle tehdit etmesi gibi hissettirmişti. Belimi bırakıp beni önüne çekmeyi başardığında elini ensesine götürdü ve ovaladı, suç işlemiş küçük bir çocuk edasıyla karşımda duruyordu.

"Akşam geleceksin değil mi?" dedi, ensesini ovalamaya devam ederken.

"Ben gelemem. Annem ne halde bilmiyorum. Yani annemin, ailemin, arkadaşlarımın ne halde olduğunu bilmiyorken böyle bir şey yapmak çok saçma."

"Annen iyi."

"Ne?" İki adım gerileyip, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Senin kim olduğunu biliyorum, Mayıs" dedi ve elini tekrar ensesine götürdü. "Fetih Karamaça'nın kızı olduğunu biliyorum. Karamaça Holding'in sahibi olduğunuzu biliyorum. En önemlisi dayımın deli gibi âşık olduğu kadının, senin annen olduğunu biliyorum" dedi ve derin bir nefes verdi. Gözlerini gözlerime çevirdi ve cevap beklercesine baktı.

"Peki annemin iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü annene iyi olduğunun haberi gitti. Senin iyi olduğunu biliyor ama elinden bir şey gelmiyor. Dayımın nasıl bir adam olduğunu, her yerde eli ayağı olduğunu annen de biliyor. Polis hiçbir şeyi halledemez. Polisler sandığın kadar mükemmel değiller, onlarında karışamadığı meseleler var Mayıs." Ensesinde duran elini ağır bir hareketle çekip serbest bıraktı.

"Annem kimin tarafından kaçırıldığımı biliyor mu Engin?" diye sordum ve ellerimi alnıma koyup yapboz parçalarını yerine oturtmaya çalıştım.

"Biliyor ve bu yüzden sana zarar verilmeyeceğinden emin. Dayım ne kadar manyak olsa da, sevdiği kadının çocuğuna zarar vermez. Annen bunun bilincinde." Gözlerini benden ayırıp koluma çevirdi. "Senin koluna ne oldu?" diye bağırdıktan sonra bana yaklaşıp kolumu havaya kaldırdı. Gözleri şiddetle açılmıştı. "Kim yaptı bunu Mayıs?" diye soludu, dişlerinin arasından. "Sıraç mı?" Gözleri kolumdaki yara ile gözlerim arasında mekik dokuyordu.

"Kendim yaptım" dedim rahat bir şekilde ve eliyle havaya kaldırdığı kolumu elinden kurtarıp, indirdim. Yüzünde tuhaf bir ifade oluştu, "Sen ne tür bir manyaksın?" diye sordu ve kaşları ondan bağımsız çatıldıktan sonra titremeye başladı. "Mazoşist misin?"

"Hayır, hem sadist, hem mazoşistim."

Geriye doğru bir iki adım attı ve anlam veremeyen bakışlarını üzerime dikti. "O zaman senden uzak mı durmalıyım?" diye sordu. Neden böyle bir soru sormuştu bilmiyorum ama kafamı sallayıp onu onayladım. "Ama artık çok geç." Bir süre bakışlarım onun yüzünü filtresinden geçirmiş olsa da, yüzümde mimik oynamamıştı. Meraklı bakışları cevabı gözlerimden koparmak ister gibi pürdikkat bana bakarken, yanından sıyrılıp geçtim ve hiçbir şey demeden mutfaktan çıktım. Odama döndüğümde Sılay'ın yatakta uyuyakaldığını gördüm. Yüzümde belli belirsiz bir tebessüm oluştu ve ince beyaz bir çarşaf ile üzerini örttüm. Ben üzerini örtünce biraz kıpırdandı ama uyanmadı. Uyandırmadığım için mutlu hissettim ve elbise dolabını açıp gri bir eşofman altı ile düz mavi askılı bir tişört çıkarıp yatağın ucuna koydum. Ardından dolabın altındaki çekmecelerden bir tanesini açıp iç çamaşırlarını çıkardım. Havluların olduğu çekmeceyi açıp beyaz bir havlu da aldıktan sonra yatağın ucuna bıraktığım giysileri alıp odadan ayrıldım. Banyonun kapısına vardığımda Sıraç ve Engin'in koridorun sonunda sohbet ettiklerini gördüm. Sohbetten çok gergin bir konuşmayı andırıyordu. Dinlemek

istesem bile özel hayata saygı amacıyla -her ne kadar özel hayatımın içine etseler de- banyoya girdim ve kapıyı kilitledim. Bir kaza yaşansın elbette istemiyordum.

***

Üzerimi giyinip banyodan çıktığımda, odaya giden yol boyunca kafamın içinde dolaşan kurtların ulumalarını dinlemiştim. Kasıklarımda çok şiddetli olmasa da ağrı vardı. Dayanılmaz değildi ama yine de rahatsız ediciydi. Onu yok saymaya çalışarak odanın kapısının kulpunu çevirip içeri girdim. Sılay hâlâ uyuyordu. Ilık suyun altındayken bolca düşünecek zamanım olmuştu, annem iyi olduğumu biliyordu bu az da olsa onu rahatlatmış olmalıydı. En azından annemin benden haberdar olması beni rahatlatmıştı. Asıl kötü olan ise polislerin bu aileye karışmıyor oluşuydu. Para varsa, can önemli değildi yani öyle mi? Ne kadar saçma bir şeydi bu? Yaşadığımız ülkenin suyunu çıkartmayı başarmışlardı. İnsan canı bu kadar değersiz miydi? Şu an benden daha kötü durumda olan insanlar elbette vardı, devletten yardım eli bekliyorlardı. Ama devlet, kendi insanına yardım etmek dışındaki her şeyi eksiksiz yapıyordu.

Islak saçlarımı taradıktan sonra topuz yaptım ve yaklaşan baş ağrısını umursamadan, ahşap elbise dolabının aynalı kısmından kendimi izlerken zayıfladığımı fark ettim. Yüzümdeki kemikli yapı ortaya çıkmıştı ve belim daha da ince görünüyordu. Annem bu halimi görseydi kesinlikle şaşkınlıktan dili tutulurdu. Her zaman çok yediğimden şikâyetçi olurdu. Çok fazla yemek yemenin sağlığımı olumsuz yönde etkileyeceğini söylerdi. Haklıydı çünkü bir insanın yiyemeyeceği kadar çok yiyordum. Bir insanın totalde bir gün boyunca yediği tüm şeyleri ben bir ara öğünümde yiyordum. Ara öğünümde! Sılay'ın kıpırdandığını hissedince omzumun üzerinden ona

baktım, hemen ayakucunda oturuyordum. Gözlerini açıp yumuş yumuş olmuş gözleriyle etrafa baktıktan sonra beni buldu. "Gideceğiz değil mi?" diye sordu. Ya bir insan gözünü açar açmaz nasıl bu soruyu sorabilirdi? Benim gözümü açınca söylediğim ilk şey beş dakika daha oluyordu.

"Gideceğiz değil mi?" diye üsteledi. Bu kez sesi biraz daha gür çıkmıştı.

"Of!" diye karşılık verdim ve gözlerimi devirdim. Neşem az da olsa yerine gelmişti. Yani annem iyi olduğumu biliyordu ve bana zarar gelmeyeceğinin farkındaydı. Sahiden bana zarar gelmeyecekti öyle mi? Yatakta doğrulup oturur pozisyona geçti. "Ya geleceksin değil mi?" Odamın kapısı bir anda açıldı ve "Gelecek" dedi Sıraç, tok bir sesle. Kapının arasından kafasını uzatmış bize bakıyordu. Sesinde emir vardı, sesinde hayır dersen saçından sürür öyle çıkarırım vardı.

Ona tek kaşımı kaldırıp tuhaf bir bakış attıktan sonra kasılan çenemi önemsemeden dişlerimin arasından, "Geleceğim" diye tısladım. Fakat o emir etti diye değildi, her nedense gitmek istiyordum.

Müzik dinlemeyi özlemiştim. Ve kesinlikle gitmek istiyordum.

Sıraç beni onaylayan gözlerle baktı, Sılay'a döndü. "Giyim konusunu abartmayın" dedi ve kapıyı çarptı.

"Hasta ya..." Başımı sağa doğru çevirip kaşlarımı kaldırdım.

Sılay kıkırdadı. "Biraz" diyerek beni onayladı.

"Her neyse kalk kalk, anca hazırlanırız" dedi ve koşar adımlarla kapıya yöneldi. Hâlâ hareketsiz bir şekilde yatakta oturduğumu görünce, "Hasbin Allah, kalksana kızım" diye cırladı ve kapının kulpunu çevirdi. Kapı açılırken bir an tekrar bana döndü. "Havlu versene bana." Temiz havluyu aldıktan sonra odadan çıktı ve beni yalnızlığımla baş başa bıraktı. Şimdi asıl sorun ne giyecektim? Bu dolapta olan hiçbir şey,

Sılay'ın onayından geçmemişti. Sılay dolabın bir rezalet olduğunu söylemiş ve içindekilere nefret dolu bakışlar atmıştı. Yani tekrar bakması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

***

Saçları sadrazam misali havlu ile sarılmış olan Sılay odadan içeri girdiğinde beni hâlâ aynı pozisyonda oturuyor halde bulunca sinirden küplere binmişti. Üstünde sarı bol bir elbise vardı, geceliği andırıyordu. "Kızım sen uyuz falan mısın?" diye sordu, gözlerini kısarak. "Hâlâ oturuyor ya!"

"Şşş... Elleme, baba yorgun" dedim ve kendimi yatağa bıraktım. Kollarımı iki yana açıp tavanı izlemeye başladım. Fizikselin aksine, zihinsel olarak hiç olmadığım kadar yorgun hissediyordum.

"Ne giyeceksin hanımefendi?" diye sordu. "Ayrıca söyle o babaya onu şarja takarım. Yüksek volt elektriği yiyince eminim kendine gelecektir."

Yattığım yerden doğrulmadan, "Giyerim bir kot çıkarım, sen bak keyfine. On dakikamı almaz" diye mırıldandım.

"Aynen ben de öyle diyordum. Kalk bir şeyler ye sonra da gel seni hazırlayacağım" dedi ve sesinde itiraz istemez bir hava vardı. Daha fazla çene çekmemek adına doğrulacaktım ki beni ayağımdan tutup yere çekti. Büyük bir gürültü çıkararak yere düştüğümde intikam ateşi ile yanan gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Kalçam boyunca yükselen ağrı bel kemiğimi kavramış, kemiklerimi boydan boya zangırdatmıştı. "Bittin sen!"

Bir an duraksadı ve alt dudağını ısırdı. İki adım geriledikten sonra yüzünde muzip bir tebessüm oluştu. "Yakalarsan" dedi, dilini çıkardı ve hızla kapının kulPunu çevirip büyük bir gürültü ile kendini dışarı attı. Düştüğüm yerden zorlukla kalkıp muzip gözlerle kapıya baktım ve kendimden emin

adımlarla odadan çıktım. Koridora çıktığımda gerilim filmlerindeki psikopat katil edası ile bir noktada dikilmiş etrafı inceliyordum ve kıçım kesinlikle çürük bir şekilde sızlıyordu. Moraracaktı!

"Çık ortaya" diye gürledim tehlikeli bir sesle ve mutfağın kapısı açıldı. Elinde mısır gevreği doldurulmuş bir kâseyle Sıraç karşımda duruyordu, şaşkın bakışları üzerimdeydi. Olduğum yerde öylece kalıp gözlerimi parkeye çevirdim ve parkeyi eşelemeye başladım. Elbette eşelemek imkânsızdı ama deniyordum işte, delici bakışlarını ise üzerimde hissedebiliyordum.

"Sen hâlâ hazırlanmadın mı?" diye sordu, soğuk bir şekilde. Gözlerimi parkelerden ayırmadan kafamı olumsuz anlamda salladım. Nedense onunla bakışmak istemiyordum. "Git hazırlan, seni bekleyecek değilim." Kâsenin içinde duran kaşığı eline alıp süt ile harmanlanmış mısır gevreğinden büyük bir lokma aldı. Kısa bir mesafede olduğumuz için mısır gevreğinin böğürtlenli olduğunu görebiliyordum. Bu adamın kesinlikle böğürtlen ve vişne ile bir alıp veremediği vardı. Bir an karnımdan gelen yüksek oktavlı domuz sesi ile koridorda küçük bir yankı oluşturdu. Tamam, küçük değildi.

İkinci lokmayı ağzına götürecekti ki kaşık ağzına yakın bir yerde öylece havada kaldı ve şaşkın bakışlarını üzerime çevirdi. Dudakları hafif aralanmış küçük bir o harfi şeklini almıştı. Onu ilk kez böyle görüyordum. Havada duran kaşığı bana doğru uzattı ve "Yemek ister misin?" diye sordu. Koşar adımlarla ona doğru yaklaştım ve bana uzattığı kaşığı ağzıma aldım. Gözlerim gözlerindeydi. Kaşığı yavaşça ağzımdan çıkartıp "Hı-hı" diye mırıldandım. "İsterim."

Gözbebekleri büyüdü, yüksek doz uyuşturucu almış bir bağımlının harelerini kaplayan kapkara gözbebeği onun yangın mavisi harelerini kaplamıştı. Kesinlikle böyle bir şeyi beklemiyordu. Beni tanıdığını zannetse de, kesinlikle beni tanımıyordu. Sessizce kaşığı kâseye soktu ve mısır gevreği

ile doldurup kendi ağzıma götürdüğünde gözlerim benden bağımsız bir şekilde büyüdü. Gözlerimin içine bakarak kaşığı ağzından çıkarıp tekrar kâseye daldırdı. Kaşık kâseden çıktığında yine mısır gevreği ile doluydu ve o kendi ağzına götürmeden hızlı bir şekilde kaşığına uzandım, mısır gevreklerini ağzıma alıp büyük bir iştahla çiğnemeye başladım. Bundan hoşlanmış gibi görünüyordu, yüzünde herhangi bir ifade oluşmasa da gözlerindeki memnuniyeti görebiliyordum. Normalde kardeşimin bile içtiği bardaktan su içemeyen ben, baş düşmanım ile aynı kaşıktan, aynı kâseden, aynı mısır gevreğini yiyordum.

Tam kaşığını tekrar mısır gevreğine batırıp dolduracaktı ki, buna bir son vermek adına onun yanından sıyrılıp mutfağa girdim. Olduğu yerde yalı kazığı gibi dikilmişti ve sırtı bana dönüktü. Onu umursamadan bir kâseye mısır gevreği ile süt doldurdum, kendime ait bir kaşık alıp tekrar yanından sıyrıldım, çaprazında durup duvara yaslandım. Mısır gevreğimden büyük bir lokma aldıktan sonra tekrar doldurdum ve onun ağzına uzattım. Gözlerinin içindeki parıltıyı görebiliyordum. İlgiyle beni izliyordu. Ağzını araladı ve kaşığımdaki mısır gevreklerini aldı. "Ödeştik" dedim ve bir lokma daha verip, yaslandığım duvardan doğrulup odama doğru yürüdüm. Sanırım Sılay'la daha sonra da hesaplaşabilirdim. Ancak şu an dudaklarım sızım sızım sızlıyordu. Aramıza çizgim okyanusun diğer ucuna kaçarken, dudaklarıma onun tuzu bulaşmıştı sanki. Ben odama girdikten on beş dakika sonra Sılay kolunda tuttuğu kıyafetler ile odama giriş yaptı. Sanırım sinirimin geçtiğini sanıyordu, ama bunu yazmıştım kenara. Elbiseleri yatağa bıraktıktan sonra "Bekle" dedi ve tekrar odadan ayrıldı. Biraz sonra elinde kutuyu andıran bir çanta, saç maşası ve saç düzleştiricisi ile içeri girdi.

"Evet, şimdi hazırlanıyoruz."

Onun getirdiği abartılı kıyafetler içimi açmayınca ahşap dolaba yürüyüp ihtiyacım olanları çıkardım. Bebe yaka be-

yaz, kolları ve düğmelerinin olduğu yerden siyah şeritler inen bir gömlek ve altına beyaz dar paça bir pantolon giydim. Şaşkınca bana bakıyordu. "Aslında bu tarz sana yakışıyor." Beni baştan aşağı süzdü. "Çok iyi" dedi gözlerini büyüterek. Getirdiği ayakkabılar arasında bana uyan bir şey bulamasam da, kıyafetime uyumlu görünen botlara uzanmıştım. Siyah süet thick heel botu ayağıma geçirip bağcıklarını bağladıktan sonra, "Bu olur" dedim ve onay isteyen gözlerle Sılay'a baktım.

"Kesinlikle" dedi "Bu olur."

O da siyah topuklu, bantları olan bir ayakkabı giydikten sonra, "Abim topuğumu hedef almaz inşallah" diye mırıldanıp kıkırdadı. Küçük çantayı açıp makyaj malzemelerini yatağa döktü. Ben de zaten dalgalı olan saçlarımın üzerinden maşa ile geçtim. Az ve gevşek şekilde maşaladığım saçlarımı silkeledikten sonra sağ omzumun üzerine topladım ve yatağın üzerinde duran makyaj malzemelerinden yalnızca eyeliner alıp tekrar ahşap elbise dolabının aynasının önüne geçtim. Kuyruklu bir eyeliner çektikten sonra eyeliner kapatıp yatağın üzerine attım.

"Bu kadarcık mı?" diye sordu Sılay, şaşkınca bakarken. Ona dönüp baktığımda ise, "Kesinlikle fazlasına ihtiyacın yok" deyip alt dudağını dişledi ve çapkın bir tavırla bana göz kırptı. Nihayet hazırlanıp odadan çıktığımızda, omuzlarımda hissettiğim ağırlığın sebebini sorguluyordum. Salona girdiğimizde Sıraç koltukta oturuyordu. Bize doğru döndü ve gözlerini yavaşça kaldırıp, "Hiç çıkmasay..." diyecekti ki, öylece kaldı. Gözleri irileşirken bir yandan da beni tarıyordu. Bir süre öyle bakmayı sürdürdü ve cümlesini tamamlamadan tekrar önüne dönüp sigarasını parmaklarının arasına aldı.

"Oha!" dedi Sılay şaşkınca, "Elbiseme bir şey demedi."

Gözlerimi Sılay'dan ayırıp, Sıraç'a çevirdiğimde göğsüm daralır gibi oldu. Siyah kaslarına yapışan dar bir gömlek giymişti ve üstten birkaç düğmesi açıktı. Boynunda uzun bir

kolye zinciri vardı fakat ucu gömleğinin altında kalmıştı ve nasıl bir şey olduğunu göremiyordum. Altında beyaz bir kot pantolon vardı ve onun muhteşem görünen bacakları bu kotun içinde daha ilgi çekici durmuştu. Ne düşünüyordum ben böyle? Üstelik ilk kez beyaz bir pantolon ile görüyordum onu. Genelde koyu renkli pantolonlar giymeyi tercih ediyordu. Ayağında siyah hoş görünümlü bir erkek ayakkabısı vardı.

Biraz sonra kapı çaldı ve Sılay koşar adımlarla gidip kapıyı açtı. Kapıda duran Engin'di. Koyu mavi kot bir gömlek altına da siyah bir kot pantolon giymişti, ayağında Sıraç'ın ayakkabılarına benzeyen sütlü kahve tonlarında bir ayakkabı vardı fakat Sıraç'ın ayakkabısı kadar gösterişli değildi.

"Nereye gittin sen? En son buradaydın?" diye sordu Sılay Engin'e. Engin gülümsedi ve "Adamlara haber verdim. Malum beyimiz her zaman partilere katılmıyor" dedi ve Sıraç'a manidar bir bakış attı. Fakat Sıraç parkeleri izlemekte inatçıydı. Nedense bir kez olsun dönüp ne Engin'e, ne de bize bakmadı. Meraklı bakışlarımı arada sırada Sıraç'a konduruyor olsam da, genel olarak duvarları izliyordum.

Engin içeri girdikten hemen sonra gözleri ile beni taradı ve yüzünde çapkın bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle" dedi ve gülümsemesine kaldığı yerden devam etti, "Muhteşem bir gece olacak."

Sılay onu onaylar şekilde başını sallayıp ellerini çırptı ve "Kesinlikle" diye mırıldandı.

Sıraç ani bir şekilde oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktı, bakışlarını bir an olsun üzerime değdirmeden çıkışa doğru yürüdü. "Hadi, oyalanmayın da çıkalım artık" dedi ve portmantodan siyah paltosunu alıp dışarı çıktı.

Sılay'a döndüm ve "Dışarısı soğuk mu?" diye sordum. Onaylarcasına başını salladı. "Ama endişelenme gece yarısından önce soğumaz. Hem ev yakın hemen geliriz. Almayalım ceket falan. Çok üşürsek mekândan bir şal isteriz" deyip çıkışa

yürüdü. Ben de ona ayak uydurdum ve çıkışa doğru yürüdüm. Günler sonra ilk kez kapıdan dışarı adım attığımda havanın ılık olduğunu fark ettim. Ve tabii ki yıldızlı gökyüzü görünürlerde yoktu. Oldukça basık olan bu namı diğer yeraltında ağır adımlarla ilerliyorduk. Küçük gecekonduların ışıkları yanmıyordu, sanırım tüm çalışanlar mekânlara dağılmıştı ya da dinleniyorlardı. Gökyüzümüz olmasa bile sokak ışıklarımız vardı, en azından bu dışarıdaymış gibi hissetmemi sağlıyordu. Kısa süreli bir özgürlük gibiydi. "Nasıl nefes alabiliyoruz ki burada?" diye fısıldadım Sılay'a doğru eğilip. Sılay gülümsedi. "Burada her imkân var, elektrik, su, şebeke. Ve sen nasıl nefes alabildiğimizi mi sorguluyorsun?" İri kıyım bir adamın önünden geçtiğimizde adam oturduğu tabureden kalktı ve Sıraç'a selam verdi. Sıraç eli ile otur işareti yaptıktan sonra yürümeye devam etti. Biz onun arkasında ilerliyorduk o ise yanında Engin ile sessiz bir şekilde önümüzden yürüyordu.

Nihayet ilk geldiğimiz gün gördüğüm barların önüne gelebilmiştik. Mekânın önünde dikilen siyah giyimli iri adamlar bana o lanet geceyi hatırlatsa da onları yok saymaya çalıştım. Sıraç'ı gören adamlar hemen kenara çekilip onu selamladı ve geçmesi için ona yer verdiler. Sıraç mekâna adımını attıktan hemen sonra omzunun üzerinden bana doğru baktı. Gözlerimiz buluşunca bir an karnımın kelebeklerin istilasına uğradığını düşünsem de, sakinliğimi korumaya çalıştım ve yürümeye devam ettim. Nihayet mekânın içine girebilmiştik. Girdiğimiz yer kesinlikle loş ışıklar ile çevriliydi, kafayı yemek üzereydim. Işığı görmeyi özlemiştim. Nefret ettiğim ışığı bu denli özleyeceğimi kim söylerdi ki? Siyah deri koltuklu ve mükemmel bir görünüme sahip olan tarafa doğru yürüdüğümüzde ağzım şaşkınlıkla aralansa da hemen kendimi toplamayı başardım. Deri koltuklara bir bir yerleştikten sonra yanımıza gelen uzun boylu zayıf çocuk, "Ne içersiniz, Sıraç Bey?" diye sordu. Bize değil, Sıraç'a.

"Viski" dedi net bir şekilde. Oysa her zamankinden diye

kolye zinciri vardı fakat ucu gömleğinin altında kalmıştı ve nasıl bir şey olduğunu göremiyordum. Altında beyaz bir kot pantolon vardı ve onun muhteşem görünen bacakları bu kotun içinde daha ilgi çekici durmuştu. Ne düşünüyordum ben böyle? Üstelik ilk kez beyaz bir pantolon ile görüyordum onu. Genelde koyu renkli pantolonlar giymeyi tercih ediyordu. Ayağında siyah hoş görünümlü bir erkek ayakkabısı vardı.

Biraz sonra kapı çaldı ve Sılay koşar adımlarla gidip kapıyı açtı. Kapıda duran Engin'di. Koyu mavi kot bir gömlek altına da siyah bir kot pantolon giymişti, ayağında Sıraç'ın ayakkabılarına benzeyen sütlü kahve tonlarında bir ayakkabı vardı fakat Sıraç'ın ayakkabısı kadar gösterişli değildi.

"Nereye gittin sen? En son buradaydın?" diye sordu Sılay Engin'e. Engin gülümsedi ve "Adamlara haber verdim. Malum beyimiz her zaman partilere katılmıyor" dedi ve Sıraç'a manidar bir bakış attı. Fakat Sıraç parkeleri izlemekte inatçıydı. Nedense bir kez olsun dönüp ne Engin'e, ne de bize bakmadı. Meraklı bakışlarımı arada sırada Sıraç'a konduruyor olsam da, genel olarak duvarları izliyordum.

Engin içeri girdikten hemen sonra gözleri ile beni taradı ve yüzünde çapkın bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle" dedi ve gülümsemesine kaldığı yerden devam etti, "Muhteşem bir gece olacak."

Sılay onu onaylar şekilde başını sallayıp ellerini çırptı ve "Kesinlikle" diye mırıldandı.

Sıraç ani bir şekilde oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktı, bakışlarını bir an olsun üzerime değdirmeden çıkışa doğru yürüdü. "Hadi, oyalanmayın da çıkalım artık" dedi ve portmantodan siyah paltosunu alıp dışarı çıktı.

Sılay'a döndüm ve "Dışarısı soğuk mu?" diye sordum. Onaylarcasına başını salladı. "Ama endişelenme gece yarısından önce soğumaz. Hem ev yakın hemen geliriz. Almayalım ceket falan. Çok üşürsek mekândan bir şal isteriz" deyip çıkışa

yürüdü. Ben de ona ayak uydurdum ve çıkışa doğru yürüdüm. Günler sonra ilk kez kapıdan dışarı adım attığımda havanın ılık olduğunu fark ettim. Ve tabii ki yıldızlı gökyüzü görünürlerde yoktu. Oldukça basık olan bu nami diğer yeraltında ağır adımlarla ilerliyorduk. Küçük gecekonduların ışıkları yanmıyordu, sanırım tüm çalışanlar mekânlara dağılmıştı ya da dinleniyorlardı. Gökyüzümüz olmasa bile sokak ışıklarımız vardı, en azından bu dışarıdaymış gibi hissetmemi sağlıyordu. Kısa süreli bir özgürlük gibiydi. "Nasıl nefes alabiliyoruz ki burada?" diye fısıldadım Sılay'a doğru eğilip. Sılay gülümsedi. "Burada her imkân var, elektrik, su, şebeke. Ve sen nasıl nefes alabildiğimizi mi sorguluyorsun?" İri kıyım bir adamın önünden geçtiğimizde adam oturduğu tabureden kalktı ve Sıraç'a selam verdi. Sıraç eli ile otur işareti yaptıktan sonra yürümeye devam etti. Biz onun arkasında ilerliyorduk o ise yanında Engin ile sessiz bir şekilde önümüzden yürüyordu.

Nihayet ilk geldiğimiz gün gördüğüm barların önüne gelebilmiştik. Mekânın önünde dikilen siyah giyimli iri adamlar bana o lanet geceyi hatırlatsa da onları yok saymaya çalıştım. Sıraç'ı gören adamlar hemen kenara çekilip onu selamladı ve geçmesi için ona yer verdiler. Sıraç mekâna adımını attıktan hemen sonra omzunun üzerinden bana doğru baktı. Gözlerimiz buluşunca bir an karnımın kelebeklerin istilasına uğradığını düşünsem de, sakinliğimi korumaya çalıştım ve yürümeye devam ettim. Nihayet mekânın içine girebilmiştik. Girdiğimiz yer kesinlikle loş ışıklar ile çevriliydi, kafayı yemek üzereydim. Işığı görmeyi özlemiştim. Nefret ettiğim ışığı bu denli özleyeceğimi kim söylerdi ki? Siyah deri koltuklu ve mükemmel bir görünüme sahip olan tarafa doğru yürüdüğümüzde ağzım şaşkınlıkla aralansa da hemen kendimi toplamayı başardım. Deri koltuklara bir bir yerleştikten sonra yanımıza gelen uzun boylu zayıf çocuk, "Ne içersiniz, Sıraç Bey?" diye sordu. Bize değil, Sıraç'a.

"Viski" dedi net bir şekilde. Oysa her zamankinden diye

bir klişe bekliyordum, şaşırmıştım. Çocuk emredersiniz mo dun da kafasını salladıktan sonra bize dönmeden önce izin isteyen gözlerle Sıraç'a baktı. Sıraç olumlu yönde başını sallayıp gözlerini yumunca, çocuk bize döndü. "Siz ne alırsınız? Engin Bey? Sılay Hanım? Mayıs Hanım?"

Mayıs hanım mı? Oh, ünlenmişiz de!

"Her zamankinden" dedi Engin, beklediğim cevabı almışçasına ona baktım ve o da bana kısa bir bakış attı. Sıraç'ın aksine klişe olan Engin'di, Sıraç ise onun aksine ruhunu ele vermeyen, gözlerinin arkasında sakladığı şeylerle kendi kendini pişiren olgun bir adamdı.

"Ben bir kola alayım" dedi Sılay.

Uzun boylu çocuk bana döndüğünde "Su" dedim ve başımı önüme eğdim. Şahsen kimse ile iletişime geçesim yoktu.

"Emin misin?" diye sordu, Engin. "Yalnızca su mu istiyorsun?"

"Evet." Bir an önce müzik başlasın istiyordum, müziğe özlem duyuyordum. Ve bu mekânda duyulan tek şey bardak sesleriydi. Üstelik etrafta basit sandalyelerin üzerinde oturan koyu renk giyimleriyle dikkat çeken adamlar vardı. Kesinlikle Sıraç haklıydı, burası tüm suçluların yuvasıydı. Burası yer altıydı.

Burası Sıraç'ın karanlık dünyasıydı.

Az önceki çocuğun siparişler ile yanımıza geldiğini görünce ağzımın kuruduğunu fark ettim. Çocuk servis yaptıktan sonra masanın önünde bekleme yapmadan gözden kayboldu. Bardaktaki suyu kafama dikerken, müzik bir anda kulaklarımı doldurmaya başladı. Kadının sesi kulaklarımı yoğun bir haz ile doldururken tüm vücudumun huzur ile kasıldığını hissettim. Şarkıcının muhteşem ses tonu ruhumun boşluklarını doldururken, gözlerim istemsizce kapandı ve ona eşlik etmeye başladım. Ses yüksek olduğu için duyulmadığımı sanıyordum.

"Gecen günün beni neden tanımadı?" diye devam ederken müzik bir anda sustu. Fakat ben duramıyordum.

Elin kolun beni nasıl saramadı?
O bendeki canı henüz yoramadı ooo ooo...
Üvey zemheri gözler üvey.
Yer gök dört duvarsa ağır ağır.
Düşmedim daha.
Çabuk sön yetim yıldız.
Dal derinlere.
Kıyamet sen de,
Kop kopacaksan...
Gecen günün beni neden tanımadı?
Elin kolun beni nasıl saramadı?
O bendeki canı henüz yoramadı, ooo ooo...

Ruhumun kıvrımlarında ipek bir şal gibi süzülen, tüm boşluklarımı dolduran müzikle dans eden benliğim, notalar haricinde tüm yabancıların yüzüne kapıyı çarpmıştı. Küçük bir alkış tufanı koptu ve gözlerimi açtım. Gözüm ilk Sıraç'ı bulmak istedi ve onu buldu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve eliyle karşı tarafa işaret ediyordu. Anladığım kadarıyla şarkıyı o durdurmuş ve yalnızca fonunun duyulmasına izin vermişti. Bir an gözlerimiz birleşince eli yavaşça aşağı indi ve dizine yerleşti. Sertçe yutkundu. Boğazında oluşan kavisi görebilmiştim. Öyle güzel yutkundu ki, o kavis olmak istedim. Boğazında hareketlenen ve yutkunuşunu bana sunan o kavis...

***

Bazı şarkılar ağlayamadığın zaman çok yardımcı olur.

Boğazında oluşan yumruyu hesaba katmazsan, bazen kolay kolay ağlayamazsın. Yaşadığın acının şiddeti her ne olursa olsun, ağlayamazsın. Bu hayatın sana, "Şimdi sırası değil" deme şeklidir.

Her nedense söylediğim şarkıdan çok onun boğazında oluşan kavise ağlamak istedim. Öyle güzeldi ve dokunulası görünüyordu ki. Tekrar yutkunmasını ve beni bir kez daha o kavisle karşılaştırmasını istiyordum. İlgili gözleri üzerimde gezinmeyi sürdürürken, bu kez gözlerini kaçıran taraf maalesef ben olmamıştım. Sıraç ani bir şekilde güzel gözlerini üzerimden çekti ve önünde duran masadaki viski bardağını kavradı. Uzun ve güzel görünümlü parmakları viski bardağını sardığında içimde oluşan duygulara bir isim vermeye çalıştım. Ama her zaman olduğu gibi, başarısız olmuştum.

Sılay'ın koluma uyguladığı baskı ile nihayet gözlerimi Sıraç'tan ayırabildim ve Sılay'a doğru döndüm. Gözlerinin içi parlıyordu ve dudakları küçük bir o harfi şeklinde aralanmıştı. "Sesin muhteşem!" dedi ve ellerini birbirine çırptı. Elim enseme gitti ve ovalarken utangaç bir tebessüm ettim. Evet, bu aralar içten tebessüm edebiliyordum. "Sağ ol."

Sıraç elindeki viski bardağını gürültülü bir şekilde masaya koyduktan sonra omzunun üzerinden önce bana sonra da Sılay'a baktı. Gözleri tekrar bana döndüğünde en ufak bir duygu kırıntısı olmadığını gördüm. Oysaki az önce ne güzel bakıyordu. Bakışlarının içtenliğini hissetmiştim, bu tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Gözleri beni taramayı sürdürdü, fakat bakışları öylesine soğuktu ki, onu çözemiyordum. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini hiçbir şeyi anlayamıyordum.

Aramızda kısa bir mesafe olan Engin bana doğru kaydı ve yanıma yaklaştı. "Mükemmeldin" dedi kısık bir sesle. Nefesi kulaklarımı okşamıştı ve her nedense bu hiç hoşuma gitmemişti. Bunu Sıraç yaptığında tuhaf bir kasılma ya da karın ağrısı hissediyordum, fakat şimdi hiçbir şey hissetmemiştim. Mide bulantısı dışında. "Sağ ol" dedim düz bir şekilde ve Sılay'a doğru kayıp, Engin'den uzaklaştım. Onunla içli dışlı olmak istemiyordum, bana temas etmesi sinirimi bozuyordu. Kötü bir insan olmadığını düşünsem de, onunla arama belli bir mesafe koymak ve onu bu mesafenin sınırlarından içeri

almamak istiyordum. Engin rahatsız olduğumu fark etmiş olacak ki, yüzünde buruk bir ifadeyle hemen yanında fakat biraz öne doğru oturan Sıraç'a döndü. "İstek parça yapalım, olmaz böyle."

Sıraç gözleri hâlâ üzerimde bir şekilde viski bardağını masanın üzerinden aldı ve dudaklarına götürdü. Viskisinden bir yudum alırken beni izlemeye devam ediyordu. Bu her nedense içimi gıdıklamış ve yanaklarımın yanmasına neden olmuştu. Onun tarafından izlenmek, üzerimde tuhaf bir etki yaratıyordu. Buna bir isim koyabilmek imkânsızdı fakat rahatsız olduğum söylenemezdi.

"Sana Sarılınca" dedi Sıraç tok bir sesle ve sesinde emir vardı. Engin karşı tarafa küçük bir işaret yaptı, DJ kabininde duran sarışın çocuk yanımıza geldi. Engin ayaklandı ve sarışın çocuk ile birlikte masayı terk etti. "Engin neden gitti ki?" diye sordu Sılay. "Şarkılara bakacak" dedi gözleri hâlâ üzerimdeyken. Tamam, bakmasından rahatsız değildim ama en azından Sılay'ın sorusunu cevaplarken nezaketen Sılay'a bakmalıydı.

Karanlığı bölen cılız bir ışık gibi...
Fırtınada çırpınan kanatlar gibi...
Islanmaktan korkmayan bir kelebek gibi...
Seni sevdim.
Seni sevdim.
Okyanusta kâğıttan bir gemi gibi...
Baharı beklemeden açan tomurcuk gibi...
Sanki ilk kez seven bir çocuk gibi...
Seni sevdim.
Seni sevdim...
Sana sarılınca, geçer sandım, geçer sandım.
Sana inanınca, biter sandım, biter sandım.
Sana bağlanınca, düşmem sandım, düşmem sandım.
Her yanım yarım yarım, kalbim yine darmadağın.

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan viskisini

yudumlamaya devam etti. O kadar yavaş yudumluyordu ki, viski hâlâ bitmemişti. Şarkı tüm mekânı doldurmuş ve kulaklarımızda büyük bir baskı oluşturmuşken, onunla bakışıyor olmak tuhaf hissettirmişti. Bakışlarında mayınlar döşeliydi, harelerine dokunan gözlerim tehlikenin kucağındaydı ve her an ruhumu patlatabilirdi.

Bir an ona çıplakken sarıldığım geldi aklıma ve irkilip gözlerimi ondan ayırdım. Elbette şarkının ikimizle bir ilgisi yoktu fakat düşüncelerim yavaş yavaş bedenimi istila etmeye başlayınca, gözlerimi ondan çekmem gerektiğini düşünmüştüm.

Hâlâ acıyor, hâlâ acıyor, hâlâ acıyor... Kırılan yerleri kalbimin... Beni hâlâ...

Şarkıyı söyleyen adamın sesi kısılıp yerini şarkının melodisine bıraktı. Nefes alıp verişim hızlanmış ve bunu durdurmak adına ellerimle oynamaya başlamıştım. Aniden bir el omzuma değdi ve irkilmeme sebep oldu. Önce omzumdaki ele, ardından kafamı kaldırıp elin sahibine baktım. Engin'di. Sıraç'ın gözleri ikimizin üzerindeydi ve tuhaf bir öfkeyle bizi izliyordu. Kaşları çatıldı ve eli ile işaret edip ikinci viskiyi istediğini belirtti.

"Dans edelim mi?" diye sordu Engin, samimi bir şekilde gülümseyerek. Dans etmek mi? Onunla mı? Bu imkânsızdı. "Hadi..." Başını sol omzuna yatırıp sevimli bir bakış attı. Başımı olumsuz anlamda sallayıp cevap vermeden gözlerimi masanın üzerine devirdim. Kesinlikle Engin ile dans etmeyecektim.

Engin küçük bir çocuk gibi üstelemeye devam etti. "Hadi ama..." Kafasını diğer omzuna yatırdı "Lütfen..."

Sıraç'ın keskin gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. Gözlerimi kaldırıp Engin'e baktım ve "Pek havamda değilim, ısrar etme lütfen" dedim nazik bir şekilde.

Sılay, Engin'e doğru döndü ve ellerini çırptı. "Ben ederim dans, hadi beni dansa kaldır." Sesi neşeli çıkmıştı. Engin'in

yüzünde memnuniyetsiz bir ifade oluşsa da, Sılay'ı kırmadı ve dansa kaldırdı. Onlar dans pistine çıktıklarında müzik hızlı bir şekilde değişti ve az önce çalmaya başlayan hafif müzik yerini aynı sanatçının "Sen Benim" şarkısına bıraktı. Sılay ve Engin küçük adımlarla dans ediyorlardı ve kısık sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Yüzümü tarayan gözleri fark etmiş olsam da, ona doğru bakmamayı tercih ettim.

"Sever misin bu adamın şarkılarını?" diye sordu, düz bir sesle. Gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunun farkındaydım fakat ona bakmaya cesaretim yoktu. Gözlerim masayı tararken, sorusunu başımla onayladım.

"Cevap ver." Sesi keskindi. "Sorularımın cevapsız kalmasından hoşlanmam." Masada duran viski bardağını parmaklarının arasına alıp, bardağı dudaklarına götürdü. Her ne kadar ona bakmasam da, gözlerim yaptığı hareketleri fark edebiliyordu.

"Sen..." dedim kısık bir ses tonuyla ve ardından öksürüp boğazımı temizledim. "Sen benim..." Burayı adam ile aynı anda söylemiştim ve bir anda irkilip ona doğru döndüm. Şarkının devamında ise *Sen benim... Kovulduğum cennetimsin...* Bu gözlerimizin buluşmasına neden olmuştu. Görünen o ki, etkilenen tek kişi ben değildim. Gözlerinin alev alev yandığını görmemek imkânsızdı. Loş ışığın etkisinden midir bilinmez, gözleri tuhaf bir yeşil renk almıştı. Yangın mavisi gözlerinin içinde çakırımsı bir renk daha taşıyordu ve bu benim başımı döndürüyordu. Yeşil ormanları, mavi dalgalarıyla sevişiyordu. Mavi kristal, yeşil zümrüdü kucaklıyordu.

"Devam et" dedi gözlerini kırpmadan bana bakarken.

"Sen benim... Sorularımı cevaplıyorsun da sanki..." Gözlerimi ondan çekmeye çalıştım. Sanırım başarılı olmuştum ama çekebildiğim tek şey gözlerimdi. Aklım, fikrim ondaydı.

"Eve gittiğimizde hepsini cevaplamak istiyorum" dedi net bir şekilde.

Bir an duraksadım ve gözlerimi ona çevirdim. Gözlerini benden çekmiş viski bardağına bakıyordu. Ve son yudumu da dikip içtikten sonra karşı tarafa işaret edip yenisini istedi. Viskinin çabuk çarptığını söylüyorlardı fakat içmediğim için bilgim yoktu. Hiç alkol kullanmadım diyemezdim, kullanmıştım evet. Ama öyle çok değildi. Arkadaş ortamlarında çok gerekli olursa bir bira içiyordum fakat hiçbir zaman sarhoş olmamıştım. Bir bira ile sarhoş olacak kadar zayıf bir bünyeye sahip olmadığımı kendim de biliyordum.

"Gerçekten mi?" Gözleri yavaşça beni buldu ve olumlu yönde kafasını salladı.

"Cevap ver" dedim alaycı bir sesle. "Sorularımın cevapsız kalmasından hoşlanmam."

Dudağı sol tarafa doğru kıvrıldı ve küçük bir tebessüm ile bana bakmayı sürdürdü. Ben onun küplere binmesini ve beni azarlamasını beklerken bu yaptığı beni şaşırtmaya yetmişti. Şarkı çoktan bitmiş ikinci şarkının sonuna gelmişlerdi fakat Sılay ile Engin hâlâ dans pistindeydiler. Onları önemsememeye çalıştım ve gözlerimi zemine diktim. Hoş desenli mermerler ile kaplıydı. Siyah parlak mermerin üzerinde kırmızı tribal şekiller vardı.

"26" dedi, gözlerini bana dikti. "26'yı sevdin mi?" diye sordu ve gözleri baştan aşağı üzerimde gezdi.

"Güzel yer" dedim düz bir sesle ve bacak bacak üstüne atıp, kolumu deri koltuğun sırtına yasladım. Bu benden beklenilmeyecek kadar rahat bir hareketti.

"Bir şeyler içmek istemediğinden emin misin?" Gözlerinde alay vardı.

"Aslında" dedim ve şeytani bir şekilde gülümsedim ve o sırada zayıf çocuk elinde yeni viski bardağı ile geldi ve viskiyi masaya bırakıp gitti. Gözlerim viskiye doğru kaydı, o sırada Sıraç parmaklarını viski bardağına doladı. Bir yudum aldıktan sonra, "Evet, aslında?" diye sordu, bakışları yüzümde do-

laşmaya devam ediyordu. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Gözleri beni takip etti. Yanında durduğumda tuhaf bir ifadeyle baştan aşağı beni süzdü. Kafasını santim oynatmadan gözlerini tekrar yüzüme çevirdi. "Kaysana biraz" dedim. Tek kişilik deri koltukta oturuyordu ve benim aklımdaki şeytan bedenimi ele geçirmiş gibiydi. Kaşlarını çattı, fakat gözlerinde daha derin bir anlam yatıyordu. "Hadi, oynat şu kıçını." Bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. Önce ayakkabılarına ardından beyaz pantolonunun sarmaladığı bacaklarına baktım ve sonrada gözlerimin tam içine. Hafifçe kaydı ve tek kişilik koltukta bana küçük bir yer açtı. Yavaşça bana açtığı o küçük yere sığmaya çalıştım. Sol bacağım onun bacaklarının üzerine çıkmış olsa da, sığmayı başarmıştım.

Bacağının üzerine çıkan bacağıma baktı ve ardından bakışları seri bir şekilde bana döndü. Engin ve Sılay gözden kaybolmuşlardı, dikkatle etrafa baktığımda mekânda ikimizden başka kimsenin kalmadığını gördüm, kaşlarımı çatıp bunu sorgulamak istesem de, sorguyu dilimin ucuna kilitledim.

Elinde duran viski bardağını işaret ederken, gözlerim üzerindeydi. "Ondan istiyorum."

Başı ile beni onayladıktan sonra karşıda duran zayıf çocuğa işaret yapacaktı ki, elini yakaladım ve indirdim. Gözleri irileşir gibi olsa da, soğuk bakışlarını koruyordu.

"Gerek yok" dedim ve elimi viski bardağını tutan eline götürdüm. "Onu istiyorum." Ve bakışlarımı ona çevirdim. Ve Sia - Chandelier çalmaya başladı. Bir an tüm vücudunun kaskatı kesildi. Az önce yeşil ve mavi ile dans eden gözlerini karanlık bir ifade kaplamıştı. Göz rengi oldukça koyu görünüyordu. Viski bardağına temas eden parmaklarımız aynı zamanda birbirlerine de temas etmişti. Viski bardağını dudaklarıma doğru uzattı ve ikimizin eli de viski bardağının üzerindeyken bir yudum almamı sağladı. Ciğerlerimi yakan bu tuhaf tada sahip içecek hoşuma gitmemiş olsa da bunu dışarı yansıtmamaya çalıştım ve gözlerimi onun gözlerinden

ayırmadım. Gözleri gözlerimin içine bakmayı sürdürürken hâlâ viski bardağının üzerinde olan elimi kendi eliyle birlikte dudaklarına doğru götürdü ve o da viskiden bir yudum aldı. Küçük ve yavaş hareketlerle viski bitene kadar bunu sürdürdük. Neden bu kadar ileri gidiyordum? Şu zamana kadar bir kez olsun bir erkeğe böyle bir şey yapmamıştım. Ama sebepsizce bunu yapmak istiyordum ve küçük intikam oyunumun arkasına saklanıyordum.

Viski bardağı boşalmış bir şekilde ikimizin parmaklarının arasında duruyordu. Parmaklarıma değen parmakları midemin kasılmasına sebep olurken bir an kendimi topladım ve parmaklarımı bardağın üzerinden çektim. Benim parmaklarımı çekmemle birlikte, o da elindeki boş viski bardağını sert bir şekilde masaya koydu. Masada kopan küçük gürültü kulaklarıma dolarken, duraksadım ve onun üzerinde eğreti bir şekilde duran bacağımı toplayıp, seri bir şekilde onun üzerinden çektim. Ayağa kalkmak için davranacaktım ki, o benden önce ayağa kalktı ve gergin bir şekilde etrafa bakarken elini ensesine götürdü. Sırtı bana dönüktü ve yüzünü göremiyordum. Ensesini ovaladıktan sonra gergin vücut hatlarını gizleyemeden dans pistine doğru yürüdü. Bir süre loş ışığın altında eli ensesinde dikildi ve hızlı bir şekilde nefes alıp vermeye başladı. Nihayet nefes alıp verme işlemini sonlandırdığında ellerini serbest bıraktı ve yanlarına düşmesini sağladı. Omzunun üzerinden bana baktı. Loş ışığın altında, dans pistinin tam ortasında bir şaheser gibi görünüyordu. Kirpikleri bu açıdan daha uzun görünüyordu ve yanaklarına uzun siyah gölgeler düşürmüştü. Yüzünü aydınlatan loş ışık, gözlerinin rengini gözler önüne sermişti. Muhteşem bir çakırdı. Muhteşem bir yangın mavisi...

"Buraya gel" dedi yüksek bir sesle. Duvarlarda yankı uyandıran müziğe rağmen onun sesini duyabilmiştim. Şarkı yavaş yavaş sonlanırken yerimden kalktım ve ona doğru yürüdüm.

Dans pistinin ortasında durduğumuzda "Ne oldu?" diye sormamla Sia'nın parçası başa sardı ve o güçlü parmakları ile belimi kuşatıp beni kendine çekti, kendi etrafımda döndürdü. Bu gerçekten şarkının ritmiyle öylesine uyumluydu ki. Işıklar hızla yanıp sönmeye başladığında hızlı bir şekilde dans etmeye başladık. Bir anda beni kucakladı ve bacaklarımı beline sardı. Daha sonra beni hızlı bir şekilde indirip tekrar kendi etrafımda çevirdi. Sırtımı ona doğru çevirdi ve bedenini bana yasladı. Daha fazla etrafı izlememe izin vermeden hızlı bir şekilde beni kendine çekti. Sertçe çekmesiyle birlikte yüzünü boyun girintime soktu ve sırtım ona dönük, onun bedenine yaslanırken boynumu koklayarak ellerini belimde gezdirip bir anda beni kucakladı. Ayaklarım yerden kesilmiş, sırtım ona dönük havada duruyordum ve bu çok ilginç hissettiriyordu. Bedenim uyuşmaya başlamıştı. Çok seri hareket ediyordu ve benim de seri hareket etmeme neden oluyordu. Beni kendi etrafında çevirdikten hemen sonra ayaklarımı tekrar yer ile buluşturdu ve hızlı bir şekilde beni kendine çevirdi. Eline koyduğu belimi iyice sıktı ve belimin üzerine doğru yatmamı sağladı. Ben elini saran beline doğru uzanmışken yüzünü boyun girintime yakın bir yere getirdi ve nefesini yüzüme verip hızlı bir şekilde kendisi ile birlikte beni eski pozisyonumuza döndürdü.

Elleri ile yüzümü kavradı ve yüzüme yaklaştı. Dans etmeyi kesmiştik ve Sia o gür sesi ile pistte yankı uyandırıyordu. Sıcak nefesinin yüzümde oluşturduğu hortum beni içine çekerken, bakışlarım onun dolgun dudaklarına takıldı. Onun ruhuma yaptığı işkence öylece dikilmiş, elindeki baltayla hislerime saldırmayı beklerken, bedenimdeki derman çekilmişti. Dudakları hızla dudaklarımın üzerine kapandı ve gözlerim benden bağımsız bir şekilde irileşti. Dudaklarımı hareket ettiremiyordum fakat buna gerek yoktu. Onun dudakları ikimize de hükmediyordu. Sia gür sesi ile şarkıyı yükseltmeye devam ederken, dudaklarım benden bağımsız ona karşılık vermeye başladı. Aralanan dudaklarım ile birlikte onun sıcak

ve ıslak dilini ağzımın içinde hissettim. Dili beni keşfederken şefkat ve tutku ile karışık bir şekilde beni öpmeyi sürdürdü. Ellerim şarkının hızlanması ile birlikte onun boynuna dolandı ve ani bir şekilde kalçalarımdan tutup, beni kucağına aldı. Beline sardığım bacaklarımla, tüm ağırlığımı ona verirken, ellerim saçlarının arasında volta atıyordu. Parmaklarımı geçirdiğim yumuşak saçları, adeta avuç içlerimi okşuyordu. Eli hâlâ kalçalarının üzerindeydi ve nefes nefese kalmıştık. Şarkının yavaşlamaya başlaması ile öpüşmemiz de yavaşladı ve dudaklarımız belli belirsiz birbirlerinden ayrıldı. Hislerim göğsümü yırtıyordu, hislerim karnımı tekmeliyordu, hislerim pençe geçirdiği ruhumu delik deşik ediyordu. Alnımı alnına dayadım ve hızlı bir şekilde nefes alıp vermeye başladım. Bu da benden bağımsız oluşmuştu. Onun da benimle aynı ritimde hızlanmış olan nefesi dudaklarıma değerken ikimiz de ışıkların tamamen açılması ile birbirimizden ayrıldık. Loş ışık tekrar eski halini almıştı ve az önceki hareketlilik yerini sakinliğe bırakmıştı. Utançla karışık bir duygu yanaklarıma baskı uygularken yüzümü hızlı bir şekilde boyun girintisine yerleştirdim ve onun yüzüne bakmamaya çalıştım. Gökyüzündeki tüm yıldızlar tenime akıyor, galaksilerle duş alıyordum sanki.

Hâlâ kucağındaydım ve şarkı bitmiş yerini slow bir parçaya bırakmıştı.

Boyun girintisinde nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalışıyordum, bacaklarım hâlâ ona sarılıydı ve tuhaf olan o da saçlarıma gömdüğü yüzünü, oradan çıkarmıyordu. Bu slow şarkı tüm vücudumuzu okşarken ikimiz de nefes nefeseydik. Onun sert nefesini saç diplerimde hissediyordum ve kalbim birazdan olduğu yeri terk edecekmişçesine çırpınıyordu. Yüzümü yavaşça boyun girintisinden çıkardım ve onun gömleğinin yakasına bakmaya başladım, o da saçlarımdan çıkardığı yüzünü yüzüme dikmişti. Cesaret edip ona bakamıyordum fakat o beni izlemeyi sürdürüyordu. Slow şarkının yavaş yavaş yükselmeye başladığı o küçük zaman diliminde gözlerim

kafamı zerre oynatmadan ona doğru baktı. Yangın mavisi gözleri, yeşil ile mavinin arasına kalmış koyu bir denizi andırıyordu. Yosunlu ve dibi görünen bir denizi... Hızla inip kalkan göğsü deli edici güzellikteydi. Ellerim hâlâ ensesinde geziniyor, bazen de saçlarına giriyordu. Tek elimi ensesinden kurtardım ve onun dar gömleğini zorlayan kaslı göğsüne koydum. Gözlerimi gözlerinden çekecektim ki hızlı bir şekilde bana yaklaştı ve bir kez daha dudaklarımızı buluşturdu.

Bu, güneşin dünyaya çarpması gibi bir şeydi. Zavallı dünya yutulmuştu.

Başım dönüyordu. Bedenimi havaya kaldırıp sırtımı tutarak beni sabitledi. Dudaklarımı büyük bir açlıkla öperken hafifçe hırladı. Gözlerimi kısıp kendimi müziğin okşayıcı tınısına ve onun ıslak, ılık dudaklarına bıraktım. Kendimle dünyayı yapıştırdım, o ise zaten güneşti. Ben de yandım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Nefesim ruhumun duvarlarında yankılanırken, benliğim çarmıha gerilmişti. Dudaklarım boyunca damar damar yarılan şimşeklerin mavi ışığı gözlerimin kapaklarının arkasındaki karanlığı aydınlatıyordu. Nihayet gözlerimi araladığımda, onun yangın mavisi gözleri, simsiyah kirpikleri tarafından örtülmüştü. Gözlerimin etrafındaki her şey sarsılırken, o durması gerektiği yerde duruyor ve yıkılmaz görünüyordu. Gözlerini sımsıkı kapatmış, kaşlarını çatmış bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırmayı sürdürürken, gözlerimi açtığımı fark etmemişti sanırım. Bu adam kısmen benim düşmanımdı ve ben dakikalardır düşmanımla öpüşüyordum. İlk öpücüğümü dudaklarımdan koparan bu adamın ta kendisiydi. Göğsünde duran elime benliğimde kalan son gücü de yükleyerek göğsünü ittim ve dudaklarımızı birbirinden ayırmaya çalıştım. Fakat ayrılmak yerine beni kendisine çekti ve daha fazla temas halinde bulunmamızı sağladı. Soluk borumda hissettiğim görünmez eller hissettiklerime aitti, nefesim boğazımdan akmayı kesmiş, olduğu yerde durmuş, bu adamın güzelliğiyle şişiyordu. Dili ağzımın içinden çıktığında, dudakları hareketini sürdürmeye devam ediyordu. Güçlükle ağzına doğru, "Dur" diye inledim. Dudaklarımın derisi kavlamıştı da, onun dudaklarına dökülen derim dudağına akıp, ondan bir parça olmuştu sanki.

Ağzımın içinde iniltiyi andıran bir ses çıkardı ve dudaklarını dudaklarımdan yavaşça çekti, isteksiz bir hareketti bu. Dudaklarımdaki boşluk bir anda bıçak gibi ağzımı mengene altına alırken, sertçe yutkundum. Beynimin sol lobuna toplanan kelimeler yavaşça geri çekilip iki lobuma eşit miktarda dağılmaya başladığında, dağılan tek şey kelimelerim değildi. Bacaklarımı doladığım belini serbest bırakmak için bacaklarımı gevşettim, ayaklarım süzülerek onun kalçasının üzerinden düştü ve yere değdi. Daha doğrusu tam olarak yerle temasa geçememiştim, çünkü hâlâ eliyle belimi sıkıca kavramış beni yerden biraz yüksekte tutuyordu.

Gözleri gözlerimi yakaladığında, aramızda çok kısa bir mesafe vardı. Delici bakışlarını doğrudan yüzüme çarparken, verdiği nefes sesleri beynimin boş odalarında yankı uyandırmıştı. Yüzüme ve aralanan dudaklarımdan içeriye sızan nefesi nabzımı hızlandırmış, kanımın damarımda geriye doğru akmasına sebep olmuştu. İçimde kulakları sağır edecek bir sesle patlayan havai fişeğin kırıntıları organlarımı yağmalıyordu. Belimde duran elini gevşetti ve beni tam olarak serbest bırakmasa da ayaklarımın yere basmasına izin verdi. Zemine değen ayakkabılarım botların içinde olmasına ve çorap tarafından sarmalanmasına rağmen buz kesmişti. Çorabın içindeki parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştığımda, ayak parmaklarımdaki eklemlere giren sızı tırnaklarımı çekiştirdi. Saçlarının arasında duran parmaklarım haricinde diğer tüm uzuvlarım buz kesmiş durumdaydı, diğer elim hemen göğsünün üstünde asılı duruyordu ve kalbinin vuruşunu avucumun içinde hissedebiliyordum. Saçlarının arasında duran parmaklarımı geri çekip kendi enseme bastırırken, göğsündeki elimi çekmeden bakışlarımı ondan kaçırdım. Elleri belimi tamamen serbest bıraktı ve ondan bir adım uzaklaştım.

"Gidelim" dedi boğuk bir sesle. Sesini sıkıştırdığı harflerin ucundan acı damlıyordu, bir an ona acı veren şeyin ben olduğumun farkına vardım.

"Nereye?" diye sordum. Ondan bir adım uzaklaşmış olsam da, elim hâlâ kalbinin biraz altında duruyordu, bakışlarımı göğsünün altında duran parmaklarımdan ayıramadım.

"Sılay ve Engin'in yanına." Parmaklarımın altında duran göğsünün içine derin bir nefes doldurduğunda, elim de onun şişen göğsüyle birlikte havaya kalkıp indi.

"Gidelim" deyip elimi yavaşça geri çektim. Bakışlarımı kaldırıp onun yangınla sevişen gözlerine baktığımda, bu kez bakışlarını benden çeken kişi o oldu ve sırtını dönüp yavaş adımlarla mekânın diğer ucuna yürümeye başladı. Yukarı sıyrılan gömleğimi düzelttikten hemen sonra ben de onu takip ettim. Dudaklarım sızlıyor, beynimin içindeki harfler birbirlerine çarparak sarhoş gibi yere yığılıyordu. Kafamın içini yağmalayan sorular bir köşede koca gölgeleriyle beni karanlıkta bırakırken, vereceğim cevaba acımasız gözlerle bakıyorlardı. Dar ve uzun bir koridora girdiğimizde hâlâ onun arkasındaydım, önden yürüyor ve katiyen arkasına bakmıyordu. Sanırım ânın büyüsüne kapılıp etkilenmiş ve birbirimizin kim olduğunu önemsemeden böyle bir delilik yapmıştık, bunu fark ettiği için şu an pişmanlık yaşadığından emindim. Koridorun hemen sonunda çelik bir kapı vardı, Sıraç kapının bitişiğinde duran ekrana bir şeyler yazdığında kapı gürültüyle açıldı. Kapının açılmasıyla gürültülü bir kulüp müzik kulaklarımın etrafında parçalanmış, organlarımın olduğu yerde zıplamasına neden olmuştu. Açılan kapıdan yüzüme çarpan ve hızla hareket eden neon renk ışıklar gözümü alırken, avucumu yüzüme örttüm, "Bu ne be?" diye çemkirdim, Sıraç'ın duyamayacağı şekilde. Baslar sanki göğsümde hopluyor, müzik içimde çalıyordu. Sıraç içeri doğru bir adım attı ve bana dönmeden elini arkasına uzattı, bu eli bana uzatmıştı ve tutmamı bekliyordu. Sanırım ışıkların oyunu yüzünden kaybolabilirdim ve bunu istemediği için elimi tutma gereği duyuyordu. Eline doğru uzanırken, dudaklarımda yürüyen karıncalar elindeki jiletleri dudağımın derisine bastırıp büyük yarıklar açarak karınla

besleniyordu sanki. Elini tuttum. Kalbim sol koluma uzandı, kolum boyunca aktı ve avucumun derisini parçalayarak dışarı çıkıp, onun avucuna bir damar sarkıttı. Daha önce de elini tutmuştum ama böyle bir hisle kavrulmamıştım, sanki kalbimin damarları birer dizgindi ve Sıraç o dizginleri eline geçirmişti.

Kalabalığın içinden geçerken, burada yalnızca erkeklerin olmadığını fark etmiştim. Gayet düzgün giyimli kadınlar vardı, hepsinin yanında bir adam vardı ve samimi görünüyorlardı. Kaşlarımı çatarak onları izlerken, kalbimin kanlı yumrukları hâlâ göğsümün duvarını dövüyor, kanlı yumruk izleri bırakıyordu. Granit bar tezgâhının önüne geldiğimizde, bardakları kurulayan barmenin önünde dikilen Sılay ilgimi çekti, hemen yanında Engin oturuyor barmenle bir şeyler konuşuyordu. Barmen Sıraç'ı görünce irkilerek Engin'e gözleriyle Sıraç'ı işaret etti ve hızlıca işinin başına dönüp, Engin'le olan bağlantısını kesti. Engin uzun bar sandalyesinin üstünde yavaşça döndüğünde, artık yanlarında sayılırdık.

"Sen bu tarafa geçer miydin, kuzen?" dedi Engin, yüksek sesli müziği yırtmak için bağırarak. Sıraç hızlıca elimi bıraktığında, kimse el ele tutuştuğumuzu fark etmemişti sanırım. Dudaklarımdaki boşluğun aynısını onun avucuyla terleyen avucumda hissettim. Sıraç, Engin'in sorusunu yanıtsız bırakarak granit tezgâhın önündeki yüksek sandalyelerden bir tanesine oturdu, Engin'in bakışları büyük bir hızla bana döndüğünde, midemdeki rahatsızlık hissi büyüyüp karnımın kasılmasına neden oldu. Sandalyeden inip bana yaklaştığında, saçımı kulağımın arkasına iterek bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Engin hemen kulağımın dibine yaklaşıp, sert içki kokulu nefesini boynuma bıraktı, rezil bir hisle onu tekmelemek istiyordum şu an. "Yokluğumuzda sana bir şey yapmadı, değil mi?" diye sordu, kulağıma nefesini vererek. Ondan uzaklaştım ve kaşlarımı çatarak yüzüne düz düz baktım. "Hayır!"

Engin bir süre yüzümü inceledikten sonra tekrar sandalyesine döndü ve cep telefonunu çıkarıp onunla ilgilenmeye

başladı, bense hemen yanlarında ayakta dikiliyor, kalabalığı inceliyordum. Sılay beni aniden kendine doğru çektiğinde, daldığım insan denizinden çıktım ve derin bir soluk aldım. "Ne oldu?" diye sordum, bakışlarımı ona çevirerek. Yüksek müzik sesini yuttığından bağırarak bir kez daha, "Ne oldu?" diye sordum.

Kulağıma yaklaşarak, "Asıl sana ne oldu?" diye sorup, yüzüme dik dik baktı. "Dut yemiş bülbül gibisin, dalgın görünüyorsun."

Omuz silktim. "Yok bir şey."

Kaşlarını çatarak soru işareti dolu gözlerle yüzüme baktıysa da, hiçbir şey koparamadığını fark edince bakışlarını Engin'in elindeki telefona çevirdi. Bakışları sinsice bana kayarken, "Bir fotoğraf çektirelim mi?" diye sordu, kaşlarını oynatarak. "Benim telefonum evde kaldı ama Engin'in telefonundan çekebiliriz, o bana atar sonra." Sılay'a boş boş baktım. Şu an tüm duyularım tek bir şeye kilitlenmiş, kafamın içindeki tırnaklar aynı anıyı deşip saklandığı yerden çıkararak gözlerimin önüne seriyordu.

Engin bakışlarını bize çevirdiğinde, müzik yavaşlamıştı. "Engin, fotoğrafımızı çekebilir misin?" diye sordu Sılay, beni sıkıca sarıp kendine çekerken. Engin gülümsedikten sonra, "Tabii ki" dedi kafasını sallayarak. Mekândaki yüksek gürültü yerini sükûna bıraktığında, Sılay'a yavaşça sarıldım ve başımı omzuna düşürdüm. Poz vermek konusunda iyi değildim. Sıraç'ın sırtı bize dönük olsa da, aramızda geçmeye başlayan muhabbeti duyduğundan emindim. Engin kameranın odağını bize çevirdiğinde, Sıraç seri bir şekilde Engin'e doğru döndü ve büyük elini çocuğun bileğine koyarak onu durdurdu. Aralarında tuhaf, elektrik hattı gibi gergin bir bakışma geçerken, Sılay da ben de şaşkın bakışlarımızı onlardan alamıyorduk.

"Benim telefonumla çekin" dedi Sıraç, ardından sert gözlerini Engin'den bir an olsun çekmeden cebindeki son model

siyah telefonu çıkarttı. Engin de ne olduğunu kavrayamadığını beyan eden gerilmiş bakışlarını Sıraç'ın üzerinde gezdiriyordu. "Ha senin telefonun, ha benim telefonum. Ne fark eder, birader?" diye sordu Engin, gergin bir şekilde. Sıraç, cevap vermek yerine telefonunu kaldırırken, "Peynir deyin" dedi soğuk bir şekilde. Her nedense soğuk ses tonu bile engel olamadı attığım kahkahaya, flash patlarken kocaman gülümsemiştim ve bunun nedeni ciddi bir şeyden bahsediyor gibi söylediği o iki cümleydi. Gözlerimi araladığımda elindeki telefonun ekranını izlediğini gördüm. Uzun uzun baktıktan sonra, "Çektim" dedi düz bir sesle, fakat yüzünde anlam veremediğim bir ifade oluşmuştu. Sılay benden ayrılıp abisine doğru koştuğunda, "Bakayım!" diye bağırdı ve Sıraç'ın elinde tuttuğu telefonu kaptı. Sıraç'ın yüzü şokla sarsılırken, "Dur, sakın galeriye girme!" diye bağırdı ve Sılay'ın eline doğru atak yaptı. Sılay'ın bakışları duraksayınca, Sıraç da duraksamıştı. "Eve gidince atarım ben sana, ver telefonumu."

Sılay bir süre abisine bomboş gözlerle baksa da, "Tamam" diyerek telefonu geri uzattı. Engin kırgın gözlerle bana bakarken, bir an kendimi gerçekten çok kötü hissettim. Yapan Sıraç'tı ama kötü hisseden bendim, bakışlarımı Engin'den kaçırırken, "Engin seninle de bir fotoğraf çekinelim istersen?" diye sordum, mahcup bir şekilde.

Engin tam "Ol..." diyecekti ki, Sıraç gür bir ses tonuyla, "Olmaz" diye tamamladı Engin'i. Engin tehlikeli bakışlarını Sıraç'a çevirdiğinde, Sıraç da aynı tehlikeli bakışlarını bana dikmekle meşguldü. Bakışları bir an dudaklarıma kayar gibi olunca kalbimin üstüne kaynar su dökülmüş gibi irkilip kıvrandım. "İlla bir erkekle fotoğraf çektirmek istiyorsan" dedi oturduğu yerden kalkarak telefonu Sılay'a uzatıp bana doğru adımlarken, "Benimle çektir." Eli aniden belime sarıldığında, bir an tüm kanımın çekildiğini, hücrelerimin isyan bayrağı çektiğini ve bacaklarımın yaralı bir atın bacağı gibi tüm işlevini kaybettiğini hissettim. Belime dolanan bu el çok tanıdıktı

ve biraz önce olan şeyleri zihnimdeki siyah sinema perdesine mavi ışıkla yansıtmıştı.

Sılay şaşkın bakışlarını bizden çekmeden, "E ama az önce telefonunu köşe bucak kaçırıyordun?" diye sordu.

"Galeriye girme dedim, geri zekâlı. Kamera sembolünü görmüyor musun? Bassana" diye çıkıştı, güçlü elini belime sararken.

"Peki ya şimdi galeriye girersem?" Sılay sinsi sinsi sırıttı.

"Abinin kirli çamaşırlarını görmek psikolojin üzerinde olumsuz etki yaratmayacaksa girmekte serbestsin, ufaklık" dedi Sıraç. Müzik yavaşça hız kazanırken kelimelerini yutmuş olsa da, Sılay'ın duyabildiğinden emindim. Sılay yüzünü buruşturdu. "Ay aman kalsın!"

Sıraç'ın büyük eli belime daha büyük bir baskı uygularken, dokunduğu yerler alev alıyor ardından o alevlerin üstüne benzin dökülüyor ve bedenimi boydan boya tutuşturuyordu. Gülümsemesini istiyordum, ama gülümsemeyeceğini biliyordum. Bunu önemsememeye çalışarak sızlayan dudaklarımı yukarı doğru kıvırdım ve kameranın odağına baktım. Flash patladıktan sonra Sıraç bakışlarını kısaca kalabalıkta gezdirdi. Eli hâlâ belimde duruyordu ve bu beni biraz olsun rahatsız etmiyordu. Bakışlarım Engin'e çevrildiğinde, gözlerinde büyük bir memnuniyetsizlikle bizi süzdüğünü gördüm. Belki de Sıraç, kuzeninin, az önce kendisiyle öpüştüğü kızla samimi olmasını istemiyordu. Yani beni kuzenine layık görmüyor, belki de gerçekten kolay lokma olduğumu düşünüyordu. Dudaklarım acıyla kıvrandı ve mideme yumruk yemişim gibi hissettim. Sıraç'tan kendimi uzaklaştırırken, bir an duraksasa da bana engel olmadı. Beynimi didikleyen baş ağrıtıcı soruları bir kenara ittikten sonra yüksek sandalyeye zorlanarak da olsa çıkıp oturdum ve dirseklerimi soğuk granit bar tezgâhının üzerine yasladım. Arkamda dans eden insanları önemsemeden çalan müziğe ayağımla ritim tutmaya başladığımda, bakışlarım hemen karşıdaki rafta duran rengâ-

renk içki şişelerinin üzerinde dolaşıyordu. Sancı bir anda kör bir bıçak gibi kasıklarıma saplanırken, oturduğum yerde yüzümü buruşturdum ve bu sızının geçmesini bekledim. Gözlerim belli belirsiz kapanmaya başladığında, ağırlaşan kafamı bar tezgâhının soğuk yüzeyine koydum ve yanağımı soğuk granite yasladım. Biraz sonraysa hissettiğim tek şey çelikten bir vücut, hemen yanında da kollarımı örten yumuşak bir paltoydu. Ve burnuma dolan kahve kokusu...

***

Gözlerimi araladığımda karanlık bir yerdeydim, kırpıştırdığım kirpiklerimin arasından buğulu bakan gözlerimle etrafı taradım ama hiçbir şey göremiyordum. Korkuyla irkilip yattığım yerden doğrulduğumda, bir yatağın üzerinde olduğumu kavrayabilmiştim.

"Uyandın mı?" dedi tok bir ses.

Etraf öylesine karanlıktı ki, sesin sahibinin gölgesini dahi göremiyordum ama bu büyüleyici sesin kime ait olduğunu biliyordum. "Ne zaman geldik?" diye sordum, yavaşça esnerken.

"Biraz önce" dedi, mekanik bir sesle. "Yan tarafında komodin var, uzan ve abajuru yak."

Sesimi çıkarmadan yavaşça komodine doğru uzandım ama göremediğim için ellerimle etrafı tarıyordum. Sıraç'ın derin bir nefes aldığını duydum. "Cevap alamamaktan hoşlanmam." Yüzümü buruşturarak komodinin üzerindeki abajura uzandım ve yaktım, abajur önce voltajı düşük koyu bir turuncu tonunda aydınlandı, ardından da kendisini topladı ve açık turuncu bir renk aldı. Oda loş bir şekilde aydınlanmış, duvarlarda gölgelerimiz büyümüştü. Burası Sıraç'ın odasıydı, beyaz nevresim takımlarının üstündeydim, siyah nevresimler değiştirilmişti. Sıraç hemen yatağın ayakucundaki deri koltuğun üzerinde oturuyor, loş ışığa rağmen parlayan yangın

mavisi gözleriyle beni izliyordu. Üzerinde gömleği yoktu ve koyu gri gümüş kolyesi kaslı göğsünün arasında duruyordu. Kolyenin ucunda gümüşten kuş tüyü vardı. Sıraç sol ayağını sağ dizinin üzerine koymuş, yayık bir şekilde oturuyordu. "Bu gece sorduklarımı cevaplayacaktın" dedim bir elimi şakağıma bastırırken.

"Vaktimiz olmadı ama bir ara bakarız." Sesi dümdüzdü.

Yorgun bakışlarım onun yüzünü tarıyorken, bir anda beynimde çakan şimşeklerin düşüncelerime yıldırım gibi düştüğünü ve zihnimdeki görüntülerin alev aldığını hissettim. Onunla öpüşmüştüm. Zihnimdeki perdenin ucundan yükselen alevler beni o görüntüleri izlemem için zorluyor, o anı taze tutuyordu. Hızlıca yatağından doğrulduğumda, bakışları üzerimdeydi ama ona bakmadım. Sırtımı ona dönüp kapıya yöneldiğimde, Sıraç, "Mayıs" dedi titrek bir sesle. Bir an duraksadım, onun sesinin topraklarında ilk kez böyle bir tınıya rastlamıştım. Omzumun üzerinden ona baktım, sırtım hâlâ ona dönüktü. Yangın mavisi gözlerde büyüyen endişe narelerini ele geçirirken, dehşet dolu gözleri önce gözlerime ardından da kalçalarıma kaydı. "Kanıyorsun."

Bir an algılayamadım, kasıklarımı çekiştiren acıyla yapboz parçaları yerine oturduğundaysa bakışlarım yavaşça kalçalarıma kaydı. Bembeyaz kotu damgalayan lekeyi gördüğümde, biri utancımı sakladığım kabuğa balyoz darbesi indirip, kabuğu tuz buz etmişti. Yanaklarıma oturan kan boynumu kavrayıp nefesimi keserken, gözlerimi kaldırıp tekrar ona baktım, şaşkın bakan gözlerimiz birbirini buldu. Ardından bakışları tekrar o noktaya kaydı. Bir deve kuşu misali kafamı toprağın içine gömmek, bu anı dünya tarihi üzerinden silmek istiyordum. "Sen kanıyorsun" dedi tekrar. Sesindeki şaşkınlık utancımı nirvanaya taşıyordu. "Ben..." dedim ve başımı önüme eğdim, yanaklarımdaki kan torbacıkları şişiyordu resmen. "Ben sanırım..." Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım, güzel gözlerinde soru işaretleri vardı ve bir anda koltuktan

fırlayarak kalktı. Birkaç adımda yanımda bitmişti, telaşlı bir şekilde kollarımı kavrayarak, "Kanıyorsun!" diye bağırdı, dehşet içinde.

"Kes şunu" dedim gözlerimi kaçırırken. "Görebiliyorum."

"Yaralandın mı?" Bakışlarını hızlıca vücudumda gezdirirken, bir an duraksadım ve inanamayan gözlerle ona baktım. Ne olduğunu anlayamamış mıydı? Dudaklarımı birbirine bastırırken, utancımı yaran o tebessüm etme hissi yanaklarımı germişti. Bakışlarımı gözlerinden kaçırdığımda gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Uzun parmaklarını çeneme koyduğunda dokunuşuyla irkildim, çenemi kaldırarak ona bakmamı sağladı. "Düşündüğüm şey mi?" Gözlerinde endişenin mürekkebinden dökülen ilgi vardı.

Gözlerimi gözlerinden kaçırmaya çalışsam da, mavinin radarına takılmıştım bir kere. "Muayyen günümdeyim."

Duraksadı. "Muayyen günü?"

Pancara dönen yüzümü buruşturup, "Regl" dedim başımı önüme eğmeye çalışsam da, yapamadım.

"Regl oldun." Başını hızlıca sallayarak çenemi serbest bıraktığında, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. İşte bu soru beni bayağı şaşırtmıştı. Elini ensesine götürüp ovalarken bakışlarını tavana kaldırdı, âdemelmasının yarattığı kavisi izlerken kasıklarım hâlâ sızlıyordu.

"Bir şey yapmana gerek yok" dedim sonunda konuşabildiğimde. "Ben... Özür dilerim."

Bana bakmadan, "Ne için özür diliyorsun?" diye sordu.

"Ben... Yatağını batırdığım için özür dilerim."

"Salak salak konuşma."

Bir süre aramızda sessizlik yaşandı, bakışları yavaşça bana döndüğünde, yumruklarımı sıktım ve yanaklarımın içini dişleyerek utancımı kırmaya çalıştım. "O zaman..." dedi,

bakışlarını yüzümden ayırmadan. "...ben sıcak su torbası mı hazırlamalıyım?" Sıraç Karayel ve bana sıcak su torbası hazırlamak? Bu sorusu karşısında olduğum yere mıhlanmışım gibi hissettim. "Gerek yok, ben hallederim" dedim utancımı saklayamadan. Sıraç'ın bakışları sertleşirken, "Saçmalama" diye hırladı sinirle. "Sen ılık suyun altına girip kendini temizle." Hızlıca başını sallayarak sertçe yutkunurken bu süre zarfında gözlerimin içine baktı ve elini alnına koyup, alnını kaşıdı. "Hadi sen banyoya git, orada bekle ve sakın soyunma. Ben iç çamaşır ve kıyafet getirip banyoya bırakacağım, sonra yapman gerekenleri yaparsın."

"İç çamaşırlarımı kendim alabilirim!"

"O sıktığımın iç çamaşırlarını sana alan kişi benim zaten, utanman gerektirecek hiçbir şey yok ortada. Hareket et, Mayıs." Yanımdan sıyrılıp odanın çıkışa yönelirken, "Oyalanma" dedi ve odadan çıktı. Bir süre bomboş gözlerle olduğum yerde dikildikten sonra aniden kasığıma saplanan acıyla sanki şişlenmişim gibi kıvrandım ve Sıraç'ın yatağındaki beyaz çarşafı çekerek çıkarttım. Düşündüğüm gibi lekelenmişti, başımı iki yana sallayarak elimde top yaptığım çarşafla odadan çıkıp banyoya yöneldiğimde, bu gece olanlar bana çok fazla ağır gelmişti. Banyo kapısını aralayıp içeri girdim ve banyonun ışığını yakıp, çarşafı kirli sepetine attıktan sonra soyunmadan onu beklemeye başladım.

Lavabonun aynasının önünde dikildiğimde, kısa süreli bir şok yaşamıştım. Saçlarım darmadağındı ve çektiğim kuyruklu eyeliner gözümün etrafında simsiyah bir damga şeklini almıştı. Tıpkı bir panda yavrusuna benziyordum şu an. Suyu açıp yüzüme vurduktan sonra gözlerimi damgalayan siyah boyayı sürtmeye başladım. Boya daha da yayılıp yanaklarımı damgaladığında artık bir pandaya değil, gorile benziyordum. Sıraç aniden kapıyı açtığında olduğum yerde sıçrayarak ona doğru döndüm. Elinde duran beyaz havluyu, siyah iç çamaşırlarını, siyah kalın görünen dize kadar uzayan çorabı ve si-

yah taytla, siyah balıkçı yaka kazağı küçük çamaşır sepetinin üzerine bıraktı. Arka cebinden utana sıkıla bir tane ped çıkardığında, kocaman olmuş gözlerle ona bakıyordum. Pedi de sepetin üzerine bırakıp, "Şey" dedi kaşlarını çatarak, eli ensesine yerleşmişti bile. "Şimdilik bununla idare et. Yarın şehre gidip alışveriş yapacağım."

"Bunu nereden buldun?" diye sordum, meraklı gözlerle onu tararken. Bana değil de fayansa bakıyordu, ensesini ovmaya devam etti ve "Ben onu Sılay'ın valizinden çaldım" dedi kısık bir sesle. "Yalnızca bir tane kalmış." Cevabımı beklemeden kapıyı kapatıp ortadan kaybolduğunda, kocaman gözlerle bir süre öylece kapıyı izledim. Ellerim bilincim dışında yanağıma gitti yanaklarımdaki sıcak baskıyı avuç içlerimde hissettim. Ölü kuşlar midemin üstünde tekrar can bulmuştu da, sürülerine doğru kanat çırpmaya başlamışlardı sanki. Sonunda kendime gelip ılık suyu açtığımda üstümdeki kıyafetleri çıkarmış, bacaklarımı durulayıp temizlemiştim. Kendimi de temizledikten sonra havluyla kurulanıp hızlıca giyindim ve kirli pantolonumla iç çamaşırımı bir poşetin içine koyup ağzını sıkıca bağlayarak çöp kovasının içine attım. Bir daha onları görmek dahi istemiyordum.

Kazak kalçalarımı örtüyordu, taytın üstüne çektiğim çoraplarla biraz komik görünsem de, sıcacık olmuştum. Koridorda küçük adımlarla yürürken nemli saçlarım belimden aşağı sarkmıştı. Kafamı salona uzattığımda L şeklindeki koltukta uyuyakalmış olan Engin'i gördüm. Bana verilen odaya geçip, kapıyı yavaşça açtığımda, abajurun ışığı yavaşça yüzüme çarptı. Sılay yatağımda huzurlu bir şekilde uyuyordu, yanına uzanabilme imkânım sıfırdı çünkü inanılmaz bir şekilde dağınık yatmıştı. Onu uyandırmak istemediğim için yavaşça kapıyı kapattım ve bir süre koridorda öylece dikildim. Tam Sıraç'ın odasının önünden sıyrılıp geçecektim ki, mutfağın kapısı açıldı. Bakışlarımı yavaşça omzumun üstünden o yöne çevirdim, Sıraç bir elinde sıcak su torbası, diğer elinde geniş

bir fincan ve içinde dumanı tüten, ne olduğunu anlayamadığım şeyle bana bakıyordu. Gözleri gözlerimden ayrılıp vücudumu taradı ve ayaklarımda durduğunda, dudaklarında belli belirsiz bir kıvrımın bükülüşünü görür gibi oldum. "Güzel çoraplar" dedi alaycı bir sesle.

"Çorapları sevmiyorum" dedim yüzümü buruşturarak. Bakışlarım sıcak su torbasına yöneldiğinde, o da beni takip ederek elindeki sıcak su torbasına baktı ve ardından tekrar bana baktı. "Silav senin odanda uyudu, ona ait olan odada ağır bir rutubet kokusu olduğunu söyledi. Benim odamda uyuyacakmışsın, öyle dedi." Bana doğru bir adım attığında, geri adım atmak istesem de bunun saçma bir hareket olacağı kanısına vararak hareketsizce ona baktım.

"O niye senin odanda uyumadı ki?" diye sordum, kaşlarını çattı ve memnuniyetsiz bir yüzle, "Benim odamın sigara koktuğunu ve buna katlanamadığını söyledi" dedi düz bir şekilde.

"Anladım. Birlikte uyuyabiliriz istersen?" Bunu sorduğuma inanamıyordum. "Başka oda yok ve geniş koltuk Engin tarafından kapılmış."

Yüzünde alaycı bir ifade oluşurken, "Uyuyabiliriz mi?" diye sordu, yüzündeki alayı sesine de bulaştırarak. "Uyuyacağız."

Ona düz düz baktım ama söyledikleri kasıklarıma saplanan ağrının karnıma da elini uzatmasına neden oluyordu. Sıraç hemen yanımdan geçerek odasının kapısının önünde dikildiğinde, "İki elimde dolu, kör müsün?" diye sordu, düz bir sesle. "Aç şu kapıyı."

Kapıyı açtığımda önce ben içeri girdim, Sıraç da içeri girdikten sonra tek ayağıyla kapıyı iterek kapattı ve elindekileri komodinin üzerine koyduktan sonra, "Çarşafı sen mi çıkardın?" diye sordu, bana bakmadan.

"Evet."

Dolaplardan birini açıp, saten kırmızı bir çarşaf çıkarttıktan sonra usta bir şekilde çarşafı hızla yatağın üzerine geçirdi ardından yatağın ucuna oturarak, "Gerçek bir baş belasısın, biliyorsun, değil mi?" diye sordu, ruhsuz bakışları yüzümü eleğinden geçiriyordu.

Şu an ona laf sokabilirdim ama gerçekten utandığım için öylece bakmakla yetindim, Sıraç büyük avucuyla yanındaki boşluğa vurarak, "Gel" dedi. Sesindeki buzlar kırılmıştı. Uysal bir şekilde onun yanına oturduğumda, bu hareketimi beklemediği her halinden belliydi. Komodine doğru uzanıp fincanı aldıktan sonra bana uzattı. Burnuma dolan sıcak çikolata kokusuyla büyülenmiş bir şekilde elindeki fincanı kavradım ve harelerime bulaşan minneti ondan saklamadan yüzüne uysal bir bakış attım. Sıcak çikolatayı yudumlarken kendimi sıcacık hissediyordum, çikolata tüm duyularımı hassaslaştırırken, Sıraç sıcak su torbasına uzandı ve onu da alıp karnıma doğru bastırarak, "Tut şunu da" dedi kısık bir sesle. Elim elinin üstünde kaydığında bir an irkilsem de, elindeki sıcak su torbasını kavrayıp karnıma bastırdım. Sıraç yatağa girdiğinde, ben hâlâ yatağın ucunda oturuyor, sıcak çikolatamı yudumluyordum.

"Hadi gel?" dedi sorar gibi. Bakışlarımı yavaşça ona çevirdiğimde, yatağın içinde bana bakıyordu. Sıcak su torbası işe yaramış olacak ki, ağrım az da olsa hafiflemişti ama Sıraç'ın beni yatağa çağırdığını fark edince karnıma tekme yemişim gibi hissettim. Bir yanımın dinlenmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden ona karşı koyan tarafımı kilitlediğim odadan çıkarmadım. Dibinde biraz sıcak çikolata kalmış olan geniş fincanı komodinin üzerine bıraktım ve yatağın üzerine çıkıp emekleyerek yatağın boş tarafına geçtim. Yatağın deri başlığına sırtımı dayadım ve hemen karşımızda duran aynalı elbise dolabındaki yansımamı izlemeye başladım, bakışlarım onun yansımasına kaydığındaysa onun da beni izlediğini görmüştüm. Çatık kaşlarının altından gözlerine geçirdiği yoğun il-

giyle beni izliyordu. Başımı yavaşça ona doğru çevirdiğimde, loş ışığın altında kirpiklerinin uzun gölgeler yarattığı kemikli yüzü hemen önüme dökülmüştü. Gözlerimiz birbirinden bir an olsun ayrılmazken, elini üstüme doğru uzatıp komodinin üzerindeki fincanı aldı ve dibindekini kafasına dikip içti. Dudakları, dudaklarımı temas ettirdiğim fincana temas ettiğinde birkaç saat önce olanlar yüzüme tokat gibi inmişti. Gözleri tekrar beni buldu ve elindeki fincanı komodinin üzerine geri bıraktı. Sırtımı kaydırarak yastığa doğru indim. Başımı yastığa koyduğumda kolunu benden tarafa uzattı ve "Gel, ufaklık" diye fısıldadı. Bir süre şaşkın bakışlarımı kafamın hemen üzerinde açık duran kolunda ve onun gözlerinde gezdirdim ama hiçbir tepki vermemiştim. "Gelsene" dedi tekrar. Beni fitilleyen neydi bilmiyordum ama sıcağa muhtaç yavru bir kedi gibi ona sokulduğumda, sert kahve kokusu genzimi gıdıkladı ve yanağımdaki baskı derimi sızlattı. Kollarının arasına girdiğimde, bedenim anında gevşemişti ve Sıraç beni kendine doğru çekerek aramızdaki mesafeyi tamamen sıfıra indirdi. Tek eliyle örtüyü üzerimize doğru çekti ve bacaklarımız birbirine dolanırken, alnım çenesine sürtünüyordu. Uzun parmaklarıyla saçlarımı okşuyor, bense onun çıplak ve sıcak göğsüne uzanmış kalp atışlarını dinliyordum. Bunun nasıl bir saçmalık olduğu umurumda değildi, şu an küçük bir kız çocuğundan farksızdım ve ona ihtiyacım vardı. Regl olduğum dönemlerde bir gece bile olsa mutlaka annemle yatardım, annemin sıcaklığı bana huzur verirdi. Bunu çok özlemiştim.

Sıcak kokusunu ciğerlerime doldurup, ağrımın misket gibi saçılıp azalmasını sağlarken, "Sorularım?" diye fısıldadım ve aynı anda parmaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Soluğum kesilirken, dudaklarımdaki baskı ayak parmaklarıma kadar uyuşmama neden oldu.

"Başka zaman" dedi düz bir şekilde. "Söz." Kollarını kuvvetli bir şekilde bedenime sardı, yüzüm göğsüne gömüldü ve kalp atışlarını daha net bir şekilde duymaya başladım. Kalbi,

bir insanın avucunda hapis olan küçük bir kuşun çırpınışına benziyordu. Erkeklerin kalbi bu kadar hızlı mı atıyordu gerçekten? Saçlarımda bir baskı hissettiğimde, kafamı kaldırmak istesem de, kaldırmadım ve kalbinin atışlarını dinlemeye devam ettim. Emin olduğum tek bir şey vardı, o da az önce saçlarıma bir buse kondurduğuydu.

"Sıraç" diye fısıldadım uykuya dalmak üzereyken.

"Hım?"

"Çok güzel kokuyorsun."

***

Kafamın duvarına tırmanan uzun pençeli yaratık düşüncelerimin kokusunu almış, açlıkla onlara ulaşmak için duvarlarımı parçalayarak ilerliyordu. Kulaklarımın etrafında büyüyüp beni içine çeken gürültü, uyanmam için ısrarla beni dürtüyordu. Başımın benden bağımsız hareket etmesiyle gözlerim aralandı fakat kirpiklerim birbirine girdiği için gözlerimi açarken canım yanmıştı. Gözlerim Sıraç'ın çıplak ve pürüzsüz göğsüyle buluşunca, gece uyuyakaldığımızı anladım. Kafamı hafif bir şekilde kaldırıp, karşımda duran siluete baktığımdaysa, elinde lekeli çarşaf olan Sılay ve sinirden parlayan gözlerine oturan meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Bakışlarım ağır bir tavırla Sıraç'a döndüğünde, başını yatağın deri başlığına yaslamış, pürdikkat gözlerle Sılay'a baktığını gördüm. Yanağım onun göğsünde terlemiş, göğsünü de terletmişti. Bakışlarımı yavaşça Sılay'a döndürdüğüm ve az önce beynimde tırmanan canavar, kulaklarımın etrafında kükredi.

"Dün gece burada ne oldu?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Tenim alevler içinde yanıyordu. Kafamı Sıraç'ın göğsünden kaldırıp, yatağın üzerinde doğrularak oturdum. Ter yüzünden kaşınan saç derimi kaşırken, bir yandan da uykulu gözlerle Sılay'a bakmaya devam ediyordum. Tenimde ona ait bir koku vardı, kokusunu üzerime sindirmişti. Regl olduğum zamanlar dinginleşip, durgun bir hal aldığımdan şu an tepki gösterecek ya da bir şeyleri yalanlayacak gücüm yoktu. Bu rahatlığım Sılay'ın yüzünde dehşetle büyüyen bir kaosun ayak izlerini bırakırken, çakır renk gözlerinden alevler saçıyordu. "Seni zorladı mı?" diye sordu, sesinde korku vardı. "Seni konuşmaman için tehdit mi ediyor? Sana zorla..."

Şaşkınlıkla gözlerim irileşirken, "Sılay saçmalama ne tehdidi?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Sakinliğim, Sılay'ın daha da afallamasına neden olurken, gözleri kocaman açılan Sılay bana doğru bir iki adım daha attı ve hemen yatağın önünde dikildi. "Sen... İsteyerek mi?"

Gözlerindeki şaşkınlığın tozu diline bulaşmıştı, afallayarak duraksadım ve ardından şiddetli bir gerginlik bedenim boyunca uludu. Normalde miskin, sakin ve kedi gibi geçirdiğim regl dönemim boyunca ilk kez böyle yoğun bir sinir hissettim ve yataktan hızla ayağa kalkıp, "Ne diyorsun kızım sen?" diye haykırdım. Az önceki sakinliğim yerini ölümcül bir öfkeye bırakmış, saldıracak av arayan bir kaplana dönüşmüştüm. Bu kirli düşünceler zihnimde yankı uyandırdı, nasıl olur

da beni düşmanı olarak gören bir adamla o tür bir şey yaşayacağımı düşünebilirdi? Tamam, belki uzun zamandır arkadaş değildik ama yine de Sılay'ın beni tanıdığını düşünmüştüm, sanırım tanıyamamıştı. Aramızda yükselen gerilim, Sılay'ın duraksayıp elini alnına koyması ve gözlerini parkeye indirmesiyle biraz daha büyüdü ve sessizlik bizi içine çekti. Gözlerini kaldırdığında, çakır bakan gözlerinde çözülmesi zor bir düğüm vardı. "Ben korktum..." dedi, gözlerini tekrar benden kaçırırken. "Sana zarar vermiş olabileceğini düşününce, ben çok korktum." Gözleri büyük bir hızla dolmuş, acının suyu büyük bir parça halinde yanağına kayarak çenesine kadar inmişti. Sıvı boynuna indiğinde, onu engellemek adına hiçbir girişimde bulunmadı. Bu gözyaşı benim için miydi? Öfkem yerini sersemlemiş bir sakinliğe ve onun gölgesinde kalmış bir sessizliğe bıraktı. Aramızdaki mesafeyi sıfıra indirip, elimi yanağına uzatarak duygularıyla içini doldurduğu sıvıyı parmağımla sildim. "Bana bir şey yapmadı" dedim sakin bir tavırla. "Aksine bana yardımcı oldu." Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, çakmak çakmak bakan çakır rengi gözlerinin bir deniz misali dalgalandığını gördüm. Gözünün beyazı ala bulanmıştı. "Çarşafın sebebi hasta olmamdı" diye fısıldadım ve başparmağımla yanağını okşayıp bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Hasta olman mı?"

"Evet" dedim kısık bir sesle. "Uyandığımda Sıraç'ın yatağındaydım ve özel rahatsızlığım başlamıştı. Yani..." Yanaklarım kızarırken sessizliğe gömüldüm. Sılay beni şefkatli kollarının arasına çektiğinde, Sıraç'ın bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Kollarımı gevşek bir şekilde Sılay'ın kürek kemiklerine doğru sardım. "Sana zarar verirse onun kafasını ezerim" dedi tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi.

Bir süre birbirimize sarılmayı sürdürdük. Sıraç'ın, "Of, mış mış mış... Sabah sabah ne bu mış mış?" diye söylendiğini duyunca yavaşça Sılay'dan ayrıldım ve bakışlarımı Sıraç'a çevirdim. Yatağın üzerinde, sırtını deri başlığa yaslamıştı ve elindeki sigara paketiyle doğrudan bize bakıyordu. Sigara pa-

ketimi yavaşça salladı ve çıkan sigaralardan bir tanesini dudağıyla kavrayıp paketi komodinin üzerine koydu. Komodinin üstünde duran boş fincanın arkasındaki zippoyu alıp, dudağında eğreti bir şekilde duran sigaranın ucunu ateşledi.

"Önce bir kahvaltı etseydin" diye inledi Sılay, bezmiş bir şekilde.

Sıraç umursamaz bir şekilde sigarasından büyük bir nefes alıp, ciğerlerini griye boyadı. "Benim kahvaltım bu" dedi ve yangın mavisi gözler bana kaydı. Beni tarayan gözlerinin içinde hoş bir ifade vardı ya da ben öyle görmek istemiştim. Aslında Sıraç'ı anlamak için onunla vakit geçirmek yetersizdi, o sırlarla dolu bir kitap gibiydi.

"Midesiz" dedi Sılay, yüzünü buruşturarak. Sıraç umursamaz bir tavırla sigarasını içmeye, komodinin üstündeki taş kül tablasına biriktirdiği külleri silkmeye devam etti. Odaya yayılan gri duman ciğerlerine nüfuz ederken, aklımın en ücra köşesine sakladığım babamlı anılarım zihnimin sinema perdesine yansıdı ve kalbimin derinliklerinden yükselen ateş büyük bir özlem hissini içine düşürüp kavurmaya başladı. Sigara... Dün gece dudaklarımın birleştiği adamın, dudaklarıyla çılgınca dans ederken gözüme güzel görünen o şeytani şey... Babamın katiliydi. Babamı benden çalan Azrail'in yeryüzündeki temsili varlığıydı. Babamı o kadar çok özlüyordum ki, içim acıyordu. Bir eşyaya ya da başka bir şeye duyulan özlem değildi, nitekim biliyordum ki, onlara olan özlem bir şekilde diniyordu. Bu, DNA'sını paylaştığın insana olan özlemdi. Bu, varlığının bir bölümünü borçlu bildiğin adama olan özlemdi. Bu, babaya olan özlemdi. Gözünün gördüğü ilk erkeğe olan özlem...

Sılay'ın elini tutup odanın çıkış kapısına yöneldiğimde, sırtımda olan gözlerin elbette farkındaydım. Bu adamın en büyük zevklerinden biri nefretle kavurduğu harelerinde yaktığı yangına beni de iterek, yaktığı bedenimi izlemekti. Büyük bir ilgiyle, sıkılmadan beni inceliyor ve göz hapsine alıyordu.

***

Sıraç şehre gitmiş, Sılay ile mutfakta oyalanarak kahvaltı hazırlamıştık. Engin evde değildi, sanırım uyandıktan sonra gitmişti ama bununla ilgilenmiyordum. Kahvaltı masasında deyim yerindeyse kuş sütü eksikti. "Abim ne zaman gelecek ya?" diye homurdandı Sılay, elindeki çatalı kızarmış sosisin üzerine uzatıp, dik bakışlarıma maruz kalarak geri çekerken. "Ya ne diye onu bekliyoruz ki?"

"İyi bekleme ye" dedim yüzümü buruşturarak. Sahiden ne diye onu bekliyorduk ki sanki? Sılay ciğerci kedileri gibi sırıttıktan sonra yemeye başladı ama midemdeki kasılmalar yüzünden bir türlü önümdekilere odaklanamıyordum. Parmaklarımı şakaklarıma yerleştirerek ovalarken, "Şu dönemlerimde gerçekten çok halsiz hissediyorum" diye inledim.

"Ağrı kesici ister misin?"

"Hayır" dedim başımı iki yana sallayarak. "Bir lavaboya gidip yüzümü yıkayacağım. Sen ye." Yavaşça masadan kalkarken, "Anneni özlüyor musun?" diye sordu Sılay, bir anda. Kalbimin acıyla kavlayan uğultusu kulaklarımı tıkarken, parmaklarım kazağımın kumaşını yakaladı ve farkında olmadan kumaşı sıkıca tutup, avucumun içinde yumruk yaptım. Zincirlediğim karanlık özlem kafasını çıkarıp, ayaklarına ve ellerine vurduğum prangalardan kurtuldu. Bakışlarımın buğulandığını hissettim, susuz kalmış boğazımla zorlanarak yutkundum. "Elbette özledim" dedim kısık bir sesle.

"Kaçmaya çalışmıyorsun" dedi sakin bir tavırla. "Sana yardım etmemi de istemiyorsun. Burada neden sesini çıkarmadan kalmaya devam ediyorsun?" Gözkapaklarım eriyip gözaltlarıma akmıştı sanki. Sıkıca yumdum gözlerimi ve kirpiklerim birbirine dolanırken, "Şu olduğumuz yerin farkında mısın?" diye sordum, kısık bir sesle. "Normal bir insan yeraltı şehri yaratabilir mi kendine? Babanın gerçekten güçlü bir adam olduğunu, annemi çaresiz bıraktığını biliyorum. Her ne

yaparsa yapsın annem onu sevmeyecek ve o adam elbet vaz geçip beni serbest bırakacak. Biliyorum o senin baban ama ondan nefret ediyorum Sılay. Anneme yaşattığı, bana yaşattığı bu şeyler için ondan gerçekten tüm kalbimle nefret ediyorum."

"Ondan nefret etmen beni incitmiyor" dedi kesin bir sesle. "Çünkü bazen ben de ondan nefret ediyorum."

Konuşmaya ne nefesim, ne de kelimelerim yetmeyecekmiş gibi boğazımdan bana ait ama bana yabancı bir nefes dökuldü. hırıltılı bir nefesti bu. Sılay'a bakmadan mutfaktan çıktığımda, midem bulanmaya başlamıştı. Kasıklarımı çekiştiren ağrı, sert bir cisme çarpmamla birlikte kemiklerime kadar yayıldı. Burnuma dolup ciğerlerimi eşeleyen kahve kokusu anında her şeyi balyoz yardımıyla parçaladı. Sert gövdenin sahibine bakmak için kafamı kaldırdığımda, bir çift yangın mavisi göz ile karşılaştım. Yoğun, derin ve kısık bakışları yüzümü incelerken, irileşmiş gözlerimle ona baktım. Gözleri yavaşça aşağı tarafa indi ve çenesiyle aşağıyı işaret etti. Ellerinde bir sürü poşet vardı. Geri çekilip mutfağa girmesi için izin verdiğimde, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle içeri girdi. Hayretler içinde arkasından bakarken, biraz tuhaf davrandığını düşünen tarafımı onaylayan diğer tarafım kafasını sallıyordu. Elinde azalan poşet sayısıyla mutfaktan çıktı ve kafasıyla bana gelmemi işaret etti. Ben de onun arkasından küçük adımlarla onu takip ettim, kaldığım odanın kapısına geldiğimizde bana doğru döndü ve "Aç?" dedi sorar gibi. Kapının kulpunu çevirip araladım ve Sıraç hemen yanımdan sıyrılarak içeri girdi. Elindeki poşetleri yatağın üzerine bıraktıktan sonra kendi de yatağın ucuna oturdu ve dikkatli bakışlarını üzerime dikti. "Bu poşette ihtiyacın olan her şey var sanırım" dedi düz bir sesle. "Biraz zorlandım ama olsun."

Poşetlere uzanıp, "Teşekkürler" dedim donuk bir şekilde.

"Ve..." diye fısıldayıp, elimi tuttu ve beni bir anda kendine doğru çekti. Yüzüm yüzüne çok yakın bir yerde durduğunda, nefesi dudaklarımı okşuyordu. Derin bir okyanusun zeminine ayak basmışım gibi hissederken, sanki tüm ciğer-

lerim tuzlu su ile dolmuştu ve patlamak üzereydi. "...acı çikolata da aldım." Yangın mavisi gözleri gözlerimden sıyrılıp dudaklarıma düştü. Dudaklarıma buğulu bir arzuyla bakarken, gözlerinin içinde çatırdayan ateşin dansını görebiliyordum. Bu tarifi imkânsız güzelliğin derinliğini aşmış, lavdan okyanusunun zeminine ayak basmıştım.

Bu gözlerin derinlerine dalabilmek için kanatlarımdan vazgeçebilirdim.

Acı çikolatayı sevdiğimi biliyordu, nereden bildiği hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu ama hakkımda bildiklerinin bununla sınırlı olmadığını bana kendisi de söylemişti. Şu an düşündüğüm şey acı çikolata değildi, üstelik ben de bitter çikolataya onun gibi acı çikolata demeye başlamıştım. Gözleri yoğunlaşıp, yeşil yosunları tutuşturarak maviye kıvam kazandırırken, acı çikolatayı andıran tadını almıştım. Gözlerimi kapattım ve dudaklarını bana bastırmasına izin verdim. Kişiliği de tıpkı acı çikolata gibiydi.

İkinci kez ona yenilmiştim.

Yavaş yavaş damağımda eriyen çikolata tadı... Açıklaması imkânsız bir histi bu. Kelimelere sığdırmak zordu, cümlelere dökmek imkânsız. Beni karanlığına davet etmişti ve sanırım ona hayır demem, bu hisse bir isim koyabilmem kadar imkânsızdı. Dili küçük hareketlerle dudaklarımı aralamaya çalıştığında, elleri kürek kemiklerime kaydı ve beni kendine bastırdı. Dizimi yatağın ucuna koyup, onun üstüne abandım ve gözlerimi sıkıca yumarak, yaptığım şeyin bir yanlış olduğunu yok saymaya çalıştım. Aramızda hiçbir bağ olmamasına rağmen bu adama teslim oluyordum, dudakları beni farklı bir ütopyanın kapısını kırmam için zorluyordu. Bu yaptığım saçmalığın mantıklı bir açıklaması yoktu, şu an yaptığım tek şey onun dudaklarına karşılık verip, kahve ve sigarayla harmanlanmış tuhaf kokusunu ciğerlerime doldurmamdı. Nefret ettiğim sigaranın bu kadar cezp edici kokabileceğini kim söylerdi ki? Bu kesinlikle son olacaktı ve bir daha tekrarlanmayacaklar listemin başını çekecekti, o yüzden şimdilik bunun tadını çı-

karıp, beynimdeki düşünceleri dizginleyerek beni etkilememeleri için önlerine koca koca bariyerler koymuştum. Uzun parmakları kürek kemiklerimden kayarak indi ve belime dolanıp beni sıkıca kavradı. Dokunduğu yerler alev alırken, tek yaptığım şey gözlerimi bir an olsun açmadan ona karşılık vermekti. Parmaklarının dokunuşu belimin ürpermesine neden olurken o dokunuş büyüdü, uyluklarıma kadar indi. Benim basit bir kız olduğumu düşünüyor olabilir miydi? Bu da onun küçük oyunlarından bir tanesi olabilir miydi? Belki de intikam için beni kullanıyordu ve bu düşünce kalbime derin bir acının saplanmasına neden oldu.

Bir kez karanlığı hayatına davet edip, girmesine izin verdiğinde ondan kurtulmak pek de kolay olmuyordu. Bu karanlık senin içine yerleşiyor ve tüm hücrelerine eşit bir şekilde dağılarak seni parçalıyor, ardından da parçan haline gelip seninle yaşıyordu. Seni parçalayan parçan. İşin acı yanı, sen e onun bir parçası haline geliyordun, seni parçaladığı halde.

Birinden korkunca ondan nefret edersiniz ama boyuna da onu düşünüp durursunuz. Yani kendi kendinizi aldatırsınız; aslında kötü değil, dersiniz. Belki de bu, tam olarak buydu. Dudakları dudaklarımdaki yerini korurken, dili dilimin etrafında küçük bir zikzak çizdi, bu midemin tepetaklak gelmesine neden olmuştu. Soluk alamadığımı fark ettim, nefesi genzimi doldurup yavaş yavaş organlarımda büyümeye başladığındaysa, yerime soluk alıp beni yaşattığını...

Boşta duran eli yanağımı kavradı ve yumuşak bir şekilde okşamaya başladı. Bu kuru ama hislerle perçinlenmiş dokunuş yüzümü okşadığında, gözlerini bağladığım gerçeğin gözlerindeki bez erimeye, gerçeğin gözlerini serbest bırakmaya başlamıştı. Yanağımı okşayan parmaklarının esareti altında dudaklarımı yavaşça onun dudaklarından ayırdım ama o kadar yakındık ki, nefes alırken bile dolgun dudakları benim dudaklarıma çarpıyordu. Dudakları dudaklarıma sürtünürken, "Lütfen" dedim kısık bir sesle. "Lütfen, kes şunu."

Gözleri ağır ağır aralandı ve gözlerimi yakaladı, gözle-

rinin içindeki yangında kendi siluetimi gördüm. O yangının içine düşmüştüm ve dört bir yanım ateşlerle kaplıydı. Dudağıma dokunmayı sürdüren dudağına daha fazla teslim olmamak adına kendimi geri çektim. "Çıkar mısın?" dedim, nefes nefese kalan ve hızla inip kalkan göğsümü kontrol altına almaya çalışırken. Yaklaşık bir aydır bu adamla birlikteydim ve teslimiyet bayrağını çekmiştim, bu hiç adil değildi.

Sıraç ile geçirdiğim bir ayın bana verdiği en büyük acı, kesinlikle anneme duyduğum özlem hisseydi. Özlemin ağzına kilit vurmak çok zordu.

"Hayır" dedi o da nefes nefeseydi. "Çıkmıyorum."

"O zaman ben çıkarım" diye fısıldarken bakışlarım ben farkında olmadan dudaklarına kayıyordu. Kendimi geri çekmeye çalıştığımda, beni kendine çekince parmaklarım çıplak boynuna sürtündü ve Sıraç'ın kaşları anında çatılırken, "Sen üşüyor musun?" diye sordu, sesi tuhaf çıkmıştı.

Onu umursamadan şaşkınlığından istifa edip kendimi ondan uzaklaştırarak odadan çıktım. Hemen arkamdan çıkmıştı. Sılay, elinde telefonla mutfaktan çıkarken, Sıraç, "Üşüyor musun dedim sana?" diye hırladı, dişlerinin arasından. Sılay şaşkın şaşkın ikimize bakarken, kaynayan midem ve kavrulan yanaklarımı önemsemeden ona döndüm ve "Üşüyorum işte, aptal mısın?" diye hırladım. Sıraç bir an duraksadıktan sonra, "Bu kemiğini siktiğimin ısıtıcıları neden çalışmıyor?" diye bağırdı bir anda. Sılay irkilerek bir adım geri giderken, ben de Sılay gibi geri adım attım ve kocaman gözlerle Sıraç'a baktım. Aniden karnıma saplanan mızrak soğuğu tüm bedenimi sarsarken, kemiklerimin takırdadığını hissettim ve görüşüm puslandı. Kasıklarımda biri bıçak gezdiriyor, o bıçaktan dökülen soğuk buhar içime akıyordu sanki.

"Mayıs?" dedi Sıraç, sanki uçurumun dibindeydim ve onun sesi yükseklerden geliyordu. Bakışlarım gittikçe dengesizleşirken, Sıraç'ın hızla bana doğru atıldığını görür gibi oldum. "Sikeyim! Mayıs, iyi misin?" Bu tok ses koridorun du-

varlarında yankı uyandırırken, bir çift güçlü kol beni kavradı ve görüntü verimi dipsiz bir karanlığa bıraktı.

Koyu renk dumanların arkasından beni izleyen siluet gittikçe bana doğru yaklaşırken, rüzgârın tenime akmasına izin verdim. Uğultulu rüzgâr tenimi usturasından geçirirken, yangın mavisi gözler gözlerimin odağına düştü ve irkilerek uyandığım kâbus, yastığın terimle nemlendirdiği yüzeyine döküldü. Gözlerim odağına önce tavanı, ardından da hemen başımda dikilen orta yaşlardaki adamı aldı. Görüntü tamamen netleştiğinde bu adamın kim olduğunu sorgulamak istesem de, dudaklarım aralayamayacağım kadar kuru ve güçsüzdü. Yalnızca izledim. Loş ışık, yaşlı yüzünün hatlarını gölgelendiriyordu. Ona ait olduğunu düşündüğüm kahverengi deri çantanın yakıcı kokusu midemi sarsarken, çantadan çıkardığı şırıngayı gördüğümde onun bir doktor olduğu karısına varmıştım. Elindeki iğneyi izlerken gözlerim yine puslandı ve nemli saçlarıma dokunan elin baskısına aldırmadan kendimi karanlığın huzur verici kollarına bıraktım.

"Onun neyi var?" Bu kısık ses, sanki kalbimden yükseliyormuşçasına yakındı ve bu sesin sahibini tanıyordum.

"Şimdilik her şey kontrol altında" dedi yabancı bir ses. Gözkapaklarım açılmamakta ısrarcıydı, bedenimin kov alevler içinde derimdeki yağ ile harlanarak yandığını hissettim. Dudaklarım hiç olmadığı kadar kuruydu, bir yudum su için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

"Onun neyi var diyorum, şimdiki durumunu sormuyorum!" Sıraç'ın sesi kalbimin içinde çınlarken, volümünün duvarları titretecek kadar arttığını fark etmemek mümkün değildi.

"Birazdan kendine gelecektir, Sıraç Bey. Lütfen sakin olur musunuz, işimi zorlaştırıyorsunuz" dedi aynı yabancı ses. Gözlerimi aralamak için girdiğim mücadelenin meyvelerini bir türlü toplayamıyordum. Sanki gözlerimin üstünde tonlarca ağırlık vardı. "Sakinliğine soktur ma!" Bir an odanın içinde

büyük bir patırtı koptu, bir şeylerin devrildiğini duyabilmiştim. "Sana diyorum lan, dalga mı geçiyorsun benimle? Cevap ver bana! Kızın neyi var?" Hiddetle bağıran Sıraç'ın alnındaki tüm damarların dışarı fırladığını göremesem de tahmin edebiliyordum.

Doktor iniltili bir sesle, "Lütfen" diye inlediğinde, bir gürültü daha koptu. "Lütfen, Sıraç Bey. Sakin olun. Sıraç Bey..." Odada yankı uyandıran bu şeyin tenin tene çarpma sesi olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekiyordu.

Adama vurmuştu. "Söylesene be adam! Beni delirtmek, katil etmek mi istiyorsun? İlla cenazen mi çıksın buradan!" Bu gür ses, kanımın damarımda uyuşmasına sebep olurken, diğer adamın iniltili sesi kesildi ve öksürerek boğazını temizledi. "Soğukta kalmamalı, soğuk ona yaramıyor. Vücudunda isimlendiremediğim bir tuhaflık var, uyandığında onunla konuşmam gerekecek. Vücut ısısı normal bir insanın vücut ısısına göre çok düşük, bu vücut ısısıyla nasıl hayatta kalabiliyor hayret ettim." Adam soluklandı. "Kansızlık olabilir, tabii diğer sebeplerden de olabilir. Tehlikeli mi diye soracak olursanız, evet tehlikeli. Vücut ısısının bu kadar düşük olması normal değil. Muayyen günüyle alakalı bir durum da olabilir tabii ki, her kadının vücudundaki etkisi farklı oluyor. Daha önce hiç bayıldığı oldu mu?"

"Hayır" dedi Sıraç, fakat sesinde belirgin bir tedirginlik vardı.

"Uyandığında onunla bir konuşayım, Sıraç Bey!" dedi ve ayak sesleri odanın çıkışına yöneldi, kısa bir duraksama oldu. "Siz gelmiyor musunuz, Sıraç Bey?"

Küçük bir sessizlikten sonra, "Hayır" dedi Sıraç. "Sen salonda bekle."

Kaba tavrına kaşlarımı çatmak istiyor olsam da, elimi kaldıracak halim yoktu. Adamın çıkıp kapıyı kapattığını duydum. Biraz sonra yatağın üzerinde bir hareketlilik hissettim, yatağın üzerine oturmuş, ağırlığıyla oturduğu taraf içeri

doğru çökmüştü ve bedenimin ona doğru kaymasına neden olmuştu. Beni kollarının arasına aldığında yanan vücuduma temas eden elleri irkildi. "Çok soğuksun" diye fısıldadı. Oysa şu an yanıyordum, dudaklarım o kadar kuruydu ki, kavlamış bir duvar gibi derisini dökmeye başlayacaktı şimdi. Şu ana kadar hiç bayılmamıştım, vücut ısım da düşmemişti. "Biliyor musun?" diye fısıldadı Sıraç, saçlarımın arasına doğru. Parmakları yanağımda dolaşıyor, tenimi karıncalandırıyordu. "Yanımda olmadığın her saniye seni iliklerime kadar özlüyorum." Yabancı bir yumru, daha önce hiç yaşamadığım bir hatıranın kimliğine bürünerek gözkapaklarıma yerleştiğinde, kalbimden diğer uzuvlarıma doğru bir titreme yayıldı. "Senden nefret etmek zorundayım, minik şeytan" dediğinde parmakları göz çukurumun altında duraksadı. "Olmasaydın..." Sertçe yutkundu. "Her şey daha güzel olabilirdi. Babam bu denli çıldırmazdı. "Sesi, kırgın küçük bir oğlan çocuğunun elinden alınan oyuncağını geri isterken gırtlağından yükselen hıçkırık sesine benziyordu. Parmakları tekrar hareketlendi ve yanağının derisinde dolaşmaya başladı. "Olmasaydın..." diye fısıldadı ve tam devam edecekti ki, eli duraksadı ardından da geri çekildi. "Üşüyorsun." Nefesi çok yakından geliyordu. "Ben de üşüyorum." Kafasını kalbimin üzerine koyduğunda, göğsümde hissettiğim baskı onun yüzündendi. Kalbimin yumrukları her an göğsümün duvarını çatlatıp onun yüzüne inecekti sanki. "Isınalım" dedi ve bir elini belime doladıktan sonra yüzünü tam kalbimin üzerine bastırıp, tam orada derin bir nefes aldı. "Kalbimin derinliklerine işleyen acıyı tek kelimeyle anlatabilirim, minik şeytan." Kalbimin duvarlarını yumruklayan his boğazıma toparlanırken, onu dinledim.

"Mayıs" dedi dümdüz bir sesle. Her ne kadar anlamak istemesem de, ne demek istediğini anlamıştım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kristal saflığında yüzüme çarpan nefesini hissediyordum. Acının yaktığı yangının kustuğu dumanlar kalbimden yükselip dudaklarıma tırmanırken, sağanak şeklinde yağan bir yağmur bile söndüremezdi bu yangını. Sicim gibi birbirini kovalayarak akan terin soğuk kıvrımını ensemde hissediyordum. Dudaklarımın çatlamaya yüz tutmuş yüzeyinde hissettiğim ıslaklık, kuruluğu kavlamış deriden sıyırıp alırken, gözlerim belli belirsiz aralandı. Dudağımın üzerinde dilinin baskısını hissettiğimde, beynimden vurulmuşa döndüm. Zorla kaldırdığım kolumu aramıza sokup onu itmeye çalıştığımda irkilerek geri çekildi. Yataktan yavaşça kalkarken, iri gözlerime yerleştirdiğim dehşetle pürdikkat ona bakıyordum. "Uyandın mı?" dedi, mekanik bir sesle.

"Sence?" Duraksadım. "Tüm bunlar ne demek oluyor?"

Kaşlarını kaldırdı "Ne, ne demek oluyor?"

Komodinin üstündeki boş şırıngaya çevirdiğim bakışlarımın üstünü örten çatık kaşlarım sanki mümkünmüş gibi biraz daha çatıldı. "Çok fazla yakınsın, Karayel. Bu hoşuma gitmemeye başladı."

"Sence bu umurumda mı?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, siyah saçlarının arasından geçirdiği uzun parmaklarının etrafına dökülen asi saç tellerine imrenerek baktım. "Sana yakın olmam neden ho-

şuna gitmiyor?" diye sordu, ruhsuz bakışlarındaki boşlukta yankılanan melodiyi önüme sunarken. "Çünkü..." dedim ve tam lafımı tamamlayacaktım ki, odanın kapısı aniden açıldı, odaya bodoslama giren Sılay beni görünce küçük bir çığlık kopardı ve yanıma koşup, yatağın üzerine çıktı ve beni kollarının arasına çekip, "İyisin çok şükür... İyisin," diye fısıldadı. "Şükürler olsun!"

"İyiyim," dedim, gevşekçe kollarımı beline dolayıp.

"Öyle çok korktum ki seni salak! Söyle o vücut ısına onu tokat manyağı yaparım, bir daha düşemez!"

Doktor aralık duran kapıdan önce kafasını uzattı, ardından da Sıraç'tan izin isteyen gözleri gerekli izni koparınca içeri girdi. Doktor yatağın ucuna oturduğunda, Sılay da hâlâ yatağın üzerindeydi. Sıraç sesli bir şekilde öksürdü, katliam kokulu bakışları doktoru süzüyordu. Doktor, biraz huzursuz bir şekilde etrafına ürkek bakışlar atarak, "Merhaba," dedi. Başımı sallayarak, "Merhaba," diye fısıldadım, pürüzlü bir sesle.

"Herhangi bir rahatsızlığınız var mı, küçük hanım?" diye sordu.

"Hayır," dedim, kesin bir şekilde. "Yok."

"Peki, hiç bayıldığınız oluyor mu?"

"Hayır."

"Yani bu ilk defa başınıza geldi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. Başımı sallayarak adamı onayladığımda, "İlk kez mi böyle bir ortamda bulunuyorsunuz? Daha önce böyle bir yere gelmiş miydiniz?" diye sorduğunda, ona hamamda bayılan ayı oymuş gibi baktım.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordum, keskin bir sesle. "Ya da ayda bir yeraltına seyahat yapıyorsunuz?"

Sıraç'ın dudaklarının titrediğini gördüğümde, Sılay kıkırdamıştı bile. "Pardon..." dedi doktor, gözlerini kaçırarak. "Düşündüğüm gibi muhtemelen güneş ışığı görmediğiniz için böyle. Vücut ısı alışverişi iyi gelebilir." Ne demek istedi-

ğini anlayamasam da başımı sallamakla yetindim. "Herhangi bir aksilik olursa iletişime geçelim, Sıraç Bey," dedi adam, yatağın ucundan kalkarken. Sılay yataktan kalkıp, "Ben sizi geçireyim," dediğinde, adamla birlikte odadan çıktılar ve Sıraç'la baş başa kaldık. Sıraç dayandığı duvardan doğruldu ve yatağa doğru bir adım attı, gözlerimi ona çevirdiğimde yüzünde alaycı bir ifade büyüdüğünü gördüm. "Ne var?" diye sordum, sert bir şekilde.

"Vücut ısı alışverişi, ha?" Yüzünde yer edinen şeytanı bile utandıracak tebessüm ürpermeme neden olmuştu. Gözlerindeki karanlık büyüyüp, harelerine mürekkep gibi yayıldığında, yüzümü komodine doğru döndüm ve onu odağımdan çıkardım. "Uyuyacağım, Karayel. Çıkar mısın?"

"Çünkü dedikten sonra devamını getiremedin. Şimdi uyumana izin veriyorum ama uyandığında devamını getireceksin." Sesi normal çıkmıştı. Kapıyı yavaşça açtığında koridordaki hafif esinti odanın içinde haleler çizerek yayıldı ve Sıraç odadan çıkıp kapıyı kapattı. Baş başa kaldığım düşünceler gölgesini tekrar yüzüme sarkıttığında, karnıma saplanan sancıyla cenin pozisyonunu aldım. Yiğit'in açık kahverengi gözleri sanki suçluymuşum gibi bana bakarken, bunun aptal bir hayal olduğunu biliyordum. Gözlerinde, gözlerime uzanan sarmaşıkların işaret ettiği okun gösterdiği suçlu bendim. Hangi hakla beni suçlayabilirdi ki? Açık kahverengi gözlerin hareleri genişledi, bakışları kısıldı ve renk yerini saf bir maviye devrederken, bakışlardaki derinlik yoğunlaştı. Artık karşımda Yiğit'in kahverengi gözleri değil, derinliğinde kavrulduğum yangın mavisi gözler vardı.

Belki de Yiğit'e olan duygularım çoktan körelmişti.

Midemin etten duvarlarını tırmaklayan hislerle nefesim ciğerime yetersiz gelirken, uykunun beni sarıp sarmalamasını bekledim ama dakikalar saatlere doğru akıyor olsa da, uyku gözkapaklarıma perdesini çekmiyordu. Yerimden doğrulmaya çalıştığımda, içimde büyüyen ağrı göğüs kafesim bo-

yunca sürtünüp, kalbimi altüst ediyordu. Algılarımı astığım askı tam ortasında çatlayıp, algılarımı iki yanından da aşağı sarkıtırken, ayaklarım yere bastı. Kaç saat yatakta öylece durmuştum bilmiyordum ama ağrım şiddetini dinginliğe terk etmişti. Odadan çıkıp mutfağa girdiğimde, bacaklarımdaki halsizliğin arkasına sığınarak mutfağın duvarına tutundum. Çıkardığım bardağa su doldurup, tam suyu kafama dikecektim ki bir çift atmaca kırması gözün sırtımda dolandığını hissettim. Bakışlarımı omzumun üzerinden o yöne çevirdiğimde, Sıraç üzerinde dar siyah daracık boğazlı bir badi ile bana bakıyordu. Güçlü kollarını saran badinin kumaşı, kaslarının dokusunun kıvrımlarını belli ediyordu. Altında siyah, bacaklarını saran bir kot pantolon vardı ve ayakları çıplaktı. Bakışlarım bilincim dışında ayaklarına kaydığında, ayaklarının da en az elleri kadar güzel olduğunu fark ettim. Parmakları çok düzgündü.

"Nereye bakıyorsun sen?" Sesindeki iğneler tenime batarken, bakışlarımı ayaklarından çekmeden, "Ayaklarına," dedim.

"Hım," dedi, alaycı bir tonda. "Düşman ayağa bakarmış."

"Evet. Kim olduğumu zaten biliyorum, hatırlatmana gerek yoktu." Bakışlarımı önüme çevirdiğimde, avucumda duran sudan büyük bir yudum aldım. Dayanamayıp suyun tamamını kafama diktikten sonra bardağı tezgâha bıraktım ve boş sandalyelerden bir tanesine oturdum. Yavaşça tezgâha yöneldi, gözlerim onu takip ediyordu. Tezgâhın üzerine bıraktığım bardağın içine su doldurduktan sonra tıpkı benim gibi tek seferde suyu dikip midesine indirdi. Kalbimin boğazıma tırmandığını hisseder gibi oldum, ağzımı aralasam kalbim fırlayacak ve kanlar içinde masanın üzerinde devinmeye başlayacaktı sanki. Elimde olmadan yutkunduğumda, omzunun üstünden bana baktı. Gözlerinin içindeki karanlık ifade gölgesini tenime düşürürken, midem utanç duygusuyla sarsıldı.

"Ne oldu?" diye sorduğunda, siyah gölge hâlâ tenimi örtüyordu. Dudakları tekrar bardağa yaslandığında bakışlarımız buluştu. Dudağını camdan çekerken dudağının pembe kıvrımı camın etrafında git gel yaptı, bu kesinlikle cezp edici bir görüntüydü. "Yok bir şey," dedim, bakışlarımı ondan kaçırıp masaya düşürürken. Hemen karşıma oturduğunda, gözlerim hâlâ masanın yüzeyinde turluyordu.

"Hadi ama..." Bakışlarının yoğun kıvamını hissediyor, buna karşılık veremiyordum. "Şunun devamını duymak istiyorum, minik şeytan." Bakışlarımı yavaşça kaldırdığım an, kendi gezegenini yaratmış o farklı göz rengi beni kucağına çekip sarmaladı. "Sana yakın olmam neden hoşuna gitmiyor, Mayıs?" Bakışları daha ne kadar derinleşebilirdi ki? Beni yutuyordu. Boğazım yeniden düğümlenirken, omuzlarımı yavaşça geriye ittim ve dudaklarımın arkasına hapsettiğim harflerin yan yana gelerek cümlemin iskeletini hazırlamasını bekledim. "Çünkü..." Bakışlarımı yangın mavisi bakışlarına kelepçeledim. "Sevdiğim biri var."

Yüzünde zerre kas oynamasa da, gözlerinin etrafında şiddetli bir renk geçişi oldu. Yangın mavisi gözler yerini zümrüt yeşiline bırakırken, bakışları donuklaştı ve mavi karanlığa emilerek yok oldu. Gözbebeklerinin küçüldüğünü, göz renginin saklandığını net bir şekilde görebiliyordum. "Adı ne?" diye sordu, düz bir sesle. Gözbebekleri kanın kokusunu almış yırtıcının gözbebeklerini andıracak bir şekilde küçülmüş, tabiri caizse yok olmuştu.

"Seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum, Karayel."

"Adı ne?" diye tekrarladığında, gözlerinden pençesini bana doğru uzatan yırtıcı hırlıyordu. "Sana söylemek zorunda değilim," dedim, buz kesmiş parmaklarımı birbirine bastırırken. "Adı ne?" Takılı kalmış bir plak gibiydi. Dudakları düz biz çizgi şeklini almış, pembe renkli derisi yerini daha koyu bir renge bırakmıştı.

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirip masadan kalkmak için hamle yaptığımda, bileğime yerleşen demirden parmaklıkları andıran sert kemikli parmakları beni durdurdu. Olduğum yerde buz keserken, parmaklar bileğimden kaydı ve elimi avucunun içine aldı. "Buz gibiler," dedi, gözlerini ellerimize indirerek.

"Bu sorun değil."

"Sorun değil mi?" Gözlerine yerleştirdiği buzlar harelerinin duvarına yaslanmış parlarken, beni çekerek sandalyeden kaldırdı ve hızla mutfaktan çıkardı. Birbirine girmiş düşüncelerim duvarlara çarpıp daha da hızlanarak tenime geri dönerken, odasının kapısını hızlıca açtı ve beni yatağın üzerine itti. Tüm duyularım ayaklanıp, ellerine geçirdiği savaş aletleriyle korku dolu gözlerle Sıraç'a baktı ama o bizi es geçerek kalorifer peteğine yönelip, eliyle peteği yokladı. Odanın ısısını arttırdıktan sonra yanıma gelip, yanımdaki boşluğa oturdu. "Adını söyle," dedi, gözleri bana değil hemen karşımızdaki elbise dolabının aynasına bakıyordu. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Neden ısrar ediyorsun?" diye sordum, titrek bir sesle. Yiğit hakkında konuşmak istemiyordum, bu içimde henüz kapanmamış olan bir yarayı kaşımak gibiydi. Kaşıyıp tekrardan kanatmak istemiyordum. Canım yansın istemiyordum. Bunca sene ona tek taraflı nasıl âşık olduğumu Sıraç'ın bilmesini istemiyordum.

"Adını bilmek istiyorum," dedi Sıraç, sesi dümdüzdü, bakışları da öyle. Aynanın keskin yüzeyinde turlayan yangın mavisi bakışların ışığı sönmüştü. "Yiğit," dedim, titreyen sesime hâkim olamadan.

"Hâlâ onu mu seviyorsun?" Sorusu dümdüzdü, harfler yere dökülmüş zeminde tok sesler çıkararak kaybolmuşlardı. "Yıllar geçti ve sen hâlâ o orospu çocuğunu mu seviyorsun?" Göğsüm şokla sarsılırken, kalbim kaburgalarıma çarparak duraksadı ve parmaklıkların arkasından dehşetle ona baktı. Bunu da biliyordu. Sıraç'ın mekanik bakışları aynanın yüze-

yinde beni odağına aldı. "O orospu çocuğunu öldürmemem için tek bir sebep söyle," dedi, ruhsuz bir sesle. Zihnimde açılan karadelik, geçmişimde olanları yutmak için meşakkatli bir çalışma başlattı. Bir anda bedenini bana çevirdiğinde, kalbim korkuyla yerinden hopladı. "Tek bir neden söyle!" diye kükredi, bakışlarındaki kıvamı yoğun hisler kirpiklerine soba isi gibi bulaşmıştı. Bu ifade diğerlerine benzemiyordu. Korkuyla çırpınan kalbim yakama yapışırken, "Onu seviyorum," dedim, dudaklarımdan bağımsız dökülen harfler ucu sivri bıçaklar halinde Sıraç'ın yüzüne saplandı. Seviyor muydum? Gözlerinin aynasında gördüğüm kız bana çok benzeyen bir yabancıydı. Kirpiklerinin esareti altında o yabancının yaralarıyla yüzleştim.

"Bu yalnızca onu öldürmem için bir sebep olur," dedi, mekanik bir sesle. "Ben onu öldürmemem için bir sebep istiyorum." Beni aniden kendine doğru çektiğinde, kemiklerimi kıracak kadar yoğun bir güçle bana sarıldı. Göğsümün üzerine baskı yapan hızla çarpan kalbinin her bir hareketini sağ göğsümde hissediyordum. Tam bu noktada dünyayla başa çıkabilen ama kalbiyle baş edemeyen küçük bir kız çocuğu olduğumu anlamıştım.

Ellerimi kaldırsam yıldızlar düşecekti parmaklarıma, gezegenler beni bir çember altına almış sanki güneşmişim gibi etrafımda turluyorlardı. Göğsüme baskı yapan kalbinin yakıcı ritmini hissedebiliyordum. Derin bir nefesle havayı ciğerlerime buyur ettiğimde, onu görebilmek adına bakışlarımı yüzüne indirdim ama yüz ifadesini göremiyordum. Sarılmasının şiddeti artıyor, kemiklerime büyük bir baskı uygulayarak canımı yakıyordu. "Sıraç," dediğimde, boşta duran ellerim titrerken sesim de ona ayak uydurmuştu. Kollarım havalanıp onun boynuna dolanmak istiyor olsa da, bunu yapabilecek gücü kendimde bulamıyordum. Beni duymadı, belki de duymak istememişti. "Sıraç, dedim, tekrar aynı ses tonuyla. Beni saran kolları zerre gevşemedi, aksine daha da sıktı. Nefes al-

makta güçlük çekiyordum, yoğun kahve kokusu ciğerlerimi tıka basa kendisiyle doldurmuştu. Baskı göğsümde büyüdü, muhtaçlık kazanında fokurdayan hislerim ayaklandı ve kazanın kavlamış kenarlarına tutunarak yukarı tırmanmaya başladılar. Kollarındaki sahiplenme, ruhumdaki tenha yollara ışık olurken, ılık nefesini saçlarımın arasında hissedebiliyordum. Uçurumun başında öylece dikilmiş, dipsiz kör karanlığı izliyor gibiydim. Ensemde küçücük bir soluk hissetsem, şüphesiz çakılacaktım uçurumun dibindeki en sivri taşa. Kollarım benden bağımsız hareket etti ve onun boynuna dolandı. Mantık yerini huzura bırakırken, bu kesinlikle çok farklıydı. Anneme ya da Deniz'e sarılmak gibi değildi, Sılay'a sarılmak da böyle hissettirmemişti. Ama Sıraç... Betimlemenin imkânsız olduğu duyguları harekete geçiriyor, beni kendime yabancılaştırıyordu. Benim ona karşılık vermemle birlikte irkilse de, sanki istediği buymuşçasına memnun bir tavırla beni kendine bastırdı. Göğsümü zorlayan arsız kalbinin yumruklarını hissetmemek imkânsızdı.

"Kalbin..." dedim, harfler dudaklarımdan kendini sarkıtıp boşluğa bırakırken. "...çok hızlı atıyor."

"Bilmiyorum." Sesi boğuk, harfleri bilinmezlik mürekkebine bulanmıştı. "Neden bu kadar hızlı attığını bilmiyorum." Sıcak nefesi saçlarımın örttüğü boynumda can bulduğunda titredim, ona sarılmak ilaç gibiydi ve vücudumdaki ağrılara iyi geliyordu.

"Kalbinin çok hızlı attığını kabul ediyor musun yani?"

"Evet," dedi, sertçe yutkunduktan sonra. "Anlam veremiyorum. Sanki göğsümün altından çıkıp, senin göğsünün altına girmek istiyor gibi atıyor."

Kelimelerinin yan yana gelerek oluşturduğu cümle ateşten bir ok gibi göğsüme saplanırken, nefesim kesildi. Uzlaşmak nedir bilmeyen, avare bir serkeşlikle gezinmeyi seven hisler alabildiğine nankördü. Hislerimi susturabilmek için ruhumdan büyük parçalar sunsam da, bununla yetinmiyor;

ruhumun tamamını kemirmek istiyorlardı. Tamamını vermediğimdeyse, onlar tarafından tehdit ediliyordum. Sıraç'ın kürek kemiklerimin üstünde duran elleri gevşediğinde, bunu fırsat bilerek kendimi geri çektim. Şu an onunla bakışmak kalbimi tehdidin avuçlarının arasına bırakmaktan farksızdı. Bir süre sessizce oturduk. Odasında duyulan tek şey nefesimizin dalgasında kabaran ses ve kalp atışlarımızdı.

"Şey..." Ona bakmadan derin bir nefes aldım. "Sana bir şey soracağım, Karayel."

"Hım?"

Bakışlarımı aynaya sabitlerken, "Her saniye beni özlediğini söylemiş olabilir misin?" diye sordum, bir an sorumun etrafında çember çekip büyüyen sessizlik ikimizi içine kattı ve odada yuvarlanmaya başladı. Cevap vermiyordu ve ben de ona bakıp tepkisini ölçemiyordum. Saniyeler dakikaların kaplarını doldurmaya başladığında, başımı yavaşça omzumun üstünden ona doğru çevirdim. "Sorularımın cevapsız kalmasından hoşlanmam," dedim, onu taklit edercesine.

Bakışları yavaşça bana döndü, gözleri gözlerimi bulduğunda boğazıma buzdan bir çubuk takılmış gibi hissettim. Yangının harelerini çevirdiği derin bakışlarında milyonlarca duygu pırıltısı gördüğüme yemin edebilirdim. Soğuk bakan gözleri ilk kez bu kadar fazla yaşam belirtisi gösteriyordu, mavi güneş tüm ihtişamıyla ışıklarını yakmıştı. Yangın mavisi gözleri arasına yeşil çizgiler almış, etrafına lacivert şeritler çekmiş ve bir renk cümbüşü oluşturmuştu.

"Bilmemen gereken şeylere o küçük burnunu sokma bence," dedi, fakat sesi diğer günlerin aksine biraz daha ılıktı. Beni oturduğum yerde öylece bırakıp odasından çıktığında, bakışlarım odasının duvarlarında turladı ve yorgun gözkapaklarım gözlerimin üstüne düşmeye meyilli bir şekilde ağırlaştı. Şeytan enseme oturmuş, kirli nefesini düşüncelerime üflüyor ve nefesinden dökülen cehennemden çıkma harflerin enseme yapışmasını sağlıyordu. Yavaşça oturduğum yerden

kalkıp kıyafetlerinin olduğu dolabın önüne dikildim, aynadaki ruhsuz yansımamı yok sayarak gardırobun kapağını kaydırdığımda, kapağın aralanmasıyla birlikte keskin bir kahve kokusunun ciğerlerime dolması bir oldu. Tüm kıyafetlerine sinen kendine has kokusu başımı döndürürken, parmaklarım askılarda duran ütülü gömleklerine gitti. Siyahın hâkim olduğu bu dolapta mavi bir gömlek görünce şaşırmıştım, mavinin hoş bir tonuydu ve onun gözleriyle aynı karede olduğunu düşününce tuhaf bir heyecan midemi sıkıştırdı. Parmaklarım yavaşça mavi gömleğin yüzeyinde gezindi, onu bu mavi gömleğin içindeyken görmek istediğimi fark ettim. Acaba nasıl görünürdü? Dolabı çok düzenliydi, her kıyafeti renk uyumuna göre dizilmişti. Yavaşça elbise dolabının kapağını kaydırdım ve kapattım. Komodinin üzerinde şarja takılmış halde duran telefonu gözüme çarptığında, şeytan bile bu görüntü karşısında ürpermişti. Cidden, telefonunu ve beni aynı odada yalnız mı bırakmıştı? Elbette bırakabilirdi, neticede annem o adamın elinde olduğumu biliyordu; arasam bile bir şey değişmeyecekti. Yine de annemin sesini öyle çok özlemiştim ki, kafamın içindeki tırnaklar etime annemi aramam gerektiğini belirten bir metin kazıyordu. Ama onu aramak, her şeyi daha da çıkmaza sürükleyip, öfkemin alevlenmesine neden olmaktan başka hiçbir halta yaramayacaktı. Telefonu avucuma aldığımda, ekran kilidini kaydırdım ve telefon açıldı. İlk işim galeriye girmek olacaktı ki, galeriye tıkladığımda parolayı gir yazısı gelince kaşlarım anında çatıldı. Sanırım Sılay'ın o günkü tehdidinden sonra galerisine parola koymuştu. Kimsenin görmesini istemediği şeylere sahipti demek ki, bu içimdeki merak duygusunun bayrağını dikip, bedenimi ele geçirmesine neden oldu. Aklıma gelen her şifreyi yazıyordum, fazla yanlış şifre girdiğimden süre limiti koydu ve süre limitinin dolmasını beklerken aklımda koyabileceği şifrelerin taslağını oluşturmaya başladım. Benim şifrelerim genelde ya doğum tarihim olurdu, fakat ben onun doğum tarihini bilmiyordum. Düşünceler kafamın içinde çalkalanırken, parmaklarım ne-

densizce kendi doğum tarihimi tuşladı ve kilit bir anda açılıverdi. Gözlerim gördüğü şeye inanamazcasına kocaman açılırken, beynimde kabak çiçeği gibi açan düşünceler özgürlüğe kavuşup bedenime akmaya ve çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Telefonu bırakıp olabildiğince uzağa kaçmak istiyordum, doğum tarihimin şifresi olması bana tuhaf ve ürkütücü gelmişti. Belki de o lanetli günü aklından çıkaramıyordu, yediği dayak ne kadar ağırdı bilmiyordum ama Sıraç'ın bedenine kalkan elin, ruhunu yaraladığı belliydi.

Fotoğrafların arasında gezinmeye başladım. Gözlerimin ve burnumun çok benzediği bir kadın fotoğrafı önüme döküldüğünde, bu fotoğraftaki kadındaki tanıdıklık gözlerimin hafızasını kemirdi. Bu kadın, Sılay'ın telefonunun ekranında gördüğüm kadının ta kendisiydi. Kadının dudakları benim dudaklarıma nazaran daha inceydi ve saçları küt kesilmişti, gözlerindeki keder fotoğraf karesine öyle derin kazınmıştı ki, her nedense bu içimi acıtmıştı. İleri doğru kaydırdığımda bu kez Sıraç ve yanında olgun görünümlü bir adamın fotoğrafı belirdi. Adam kolunu Sıraç'ın omzuna atmış, içten bir şekilde gülümsemişti. Adamın aksine Sıraç gülümsemese de, gözlerinde adamın gözlerindeki parıltının aynısı vardı. Parmağımı tekrar kaydırdığımda bu kez Sılay ile çekildiğimiz fotoğraf önüme serildi, ikimiz de kocaman gülümsemiştik. Parmağım durmadan kaymaya başladı, Sıraç her fotoğrafında ya kameraya düz düz bakıyor ya da kamera dışında her yere bakıyordu. Bir kez daha kaydırdığımda ekranda Sıraç'la olan fotoğrafım belirdi, bu Sılay'ın mekânda çektiği fotoğrafı. Sıraç gülümsüyordu. İkimiz de gülümsüyorduk. Bir an olduğum yere küflü bir çivi gibi çakıldım, küflerim çakıldığım yere takılarak etimi çekiştirmişti. Nefesimin göğsümü yumrukladığını, dışarı çıkmak için feryat ettiğini hissettiğimde tuttuğum nefesimi yavaşça dışarı bıraktım. Parmağım hareket dahi edemiyor, diğer fotoğraflara geçemiyordum. Bir süre fotoğrafa baktıktan sonra galeriden çıktım ve telefonu komodinin üzerine koydum. Aldığım sert ve ciğeri deşen nefesler göğ-

sümü şişirirken, tıpkı bir suçlunun olay mahallini terk etmesi gibi odasından deyimi yerindeyse kaçarak çıktım. Koridora çıktığımda kalbim hâlâ göğsümün altında gümbürdüyor, damarlarımı çekiştirerek kendini yukarı çekiyordu. Düzensiz nefesimi düzenlemeye çalışırken fotoğraf karesini gözlerimin önünden silmeye çalıştım. Fakat bu imkânsızdı. O fotoğraf beynimin en nadide köşesine kazınmıştı, ölene dek benimle yaşayacaktı.

***

O günden bu yana çok uzun olmasa da, anılarımı toprakaltı edebileceğim kadar süre geçmişti. Nisan ayının başlarındaydık, regl döneminden sıyrılmış buraya azda olsa uyum sağlamıştım ve deyimi yerindeyse kalorifer peteğiyle yaşıyordum. Bunun dışında Sıraç'la olan mesafem atmış, artık neredeyse hiç diyalog kurmaz olmuştuk. Bu benim için iyi bir şeydi, bana söz verdiği halde sorularımı cevaplamamış, hatta verdiği sözü unutmuştu. Önemsemedim, sırlar içinde yaşamaya alışmaya başlamıştım. Bir gün çığlığı basacak olursam, o çığlığı yedi denizden de duyabileceklerdi.

Önümdeki makarnayı çatalımın dişleriyle darp ederken, "Makarnalara artık yeni bir şekil bulmalılar, bunlar eskidi," diye inledi Sılay, memnuniyetsiz bir sesle. Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda, çatalını batırdığı makarnayı inceliyor, makarnaya kötü enerji yollayan bakışlar atıyordu. Şu an makarnanın nereden düştüm bunların eline diye isyan etmesini bekliyordum esasen. Sılay'ın telefonu masanın üzerinde titreyerek çalmaya başladığında, ikimiz de irkilmiştik. Ekranda babam yazısını görünce bakışlarımı ekrandan kaçırdım, Sılay rahatsız olduğumu fark edince telefonu alıp masadan uzaklaştı. Sılay'ın telefon görüşmesi o kadar uzun sürmüştü ki, önümdeki makarnayla olan işkencemi bitirmiş, masayı toparlamıştım. Mutfaktan çıkıp salona yöneldiğimde, Sılay kori-

dorun diğer ucunda hâlâ telefonla konuşuyordu. Ayaklarımı sürüyerek salona girdim ve kendimi koltuğun üzerine bıraktım, külçe gibi koltuğa yayıldığımda, Sılay da salona gelmişti. Sılay'ın çakır bakışları beni süzerken, yüzünde gergin bir ifade olduğunu gördüm. Yavaşça oturduğum yerden doğrulup kaşlarımı çatarken, Sılay bakışlarını benden kaçırarak, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi, tedirgin bir sesle.

"Nedir?"

Sılay hemen yanıma oturduğunda, bedenimi ona doğru çevirdim ve pürdikkat ona bakarken, "Ne oldu?" diye sordum, gerilmiş bir şekilde.

Sıraç dış kapıyı açıp içeri girdiğinde Sılay bir an duraksadı ve bakışları kapıyla benim aramda git gel yaptı. Sıraç elindeki anahtarı portmantonun üstüne atarken, kaşlarını çatmış bize bakıyordu. "Söyler misin artık?" dedim, bakışlarımı Sılay'a çevirerek.

"Mayıs..." Tedirgin bakışları benden ayrılıp Sıraç'ı odağına aldı, gözleri tekrar bana çevrildiğinde derin bir nefes aldı. "Annen, babamla evlenmeyi kabul etmiş."

Beynimi sarsan bu cümle midemin içindeki safranın kabarmasına neden olurken, düşündüğüm tek şey babam oldu. Babam ve babamın koyu kahverengi, siyaha yakın güzel gözleri. Annem çocuğu için sevdiği adamı maziye gömüp, o herifle evlenecekti. Annem, babamın yadigârına zarar gelmesin diye babama olan aşkından ödün verip, başka bir adama ait olacaktı. Beni öldürecek bile olsalar, babama bunu yapmasını istemiyordum. Aşklarına bunu yapmasını istemiyordum. Babamın koyu kahverengi gözleri hep benimle beraberdi ve ben o koyu kahverengi gözlerinde yaşattığı kadının ondan çalınmasına müsaade edemezdim, etmeyecektim de...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Yarın akşama kadar İzmir'de olmamız gerekiyor" dedi Sılay, şefkatli parmaklarını omzuma koyup yavaşça sıkarak.

Bakışlarım odağına Sıraç'ı almak istese de, gözlerim boşluğa kilitlenmişti. Yüzümde dolaşan yangın mavisi gözlerin keskin bıçaklarının tenime yaptığı baskıyı hissedebiliyordum.

"Bu da nereden çıktı?" Bu tok ses, ona aitti. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp, gözlerimin odağına onu aldığımda yangın mavisi gözleri üzerimdeydi. Ruhumun solgun perdesini yırtan mavi ışık benliğimin en ücra köşelerine kadar sinerken, bir süre yalnızca birbirimizi izledik.

"Kadının kızı söz konusu, bence yaptığı gayet mantıklı" dedi Sılay, elini omzumdan çekmeden. "Mayıs için en iyisi bu olacak. Hem doktor da dedi, Mayıs'ın gün ışığına ihtiyacı var. Gökyüzü olmayan bir yere tıktık onu."

Sıraç'ın gözleri gözlerimden ayrıldığında, irislerimde büyüyen kimsesizlik buğulu bir camın arkasına saklanarak kanlı parmaklarını yumruk yapıp sıktı.

"Bu çok saçma" dedi Sıraç bir anda mekanik bir sesle.

"Doğru olan bu abi."

Sıraç, donmuş bakışlarını bana değdirmedi, bir süre öylece kız kardeşini izledikten sonra bize sırtını döndü ve koridorun arasına saparak gözden kayboldu. Az önce dikildiği

yerde bıraktığı hisler hâlâ ayakta duruyor, gözlerini dikmiş beni izliyordu ama o yoktu. Kısa sessizlik, Sılay'ın beni kendine doğru çevirip, kucaklamasıyla doğru orantılı olarak son buldu. "Kurtuluyorsun" dedi neşesini kavuran bir kederle. "Senin adına gerçekten çok seviniyorum, Mayıs. Bu bir son değil, ayrılmayacağız yani. Ailemize katılacaksın."

Sılay'ın kollarındayken ruhsuzlaşan bakışlarım duvara odaklanırken, bir an Sılay'ın çok itici bir insan olduğunu düşünsem de, bu düşüncem uzun vadeli olarak yerini koruyamamış, karanlıkta gözden kaybolmuştu. Suç onun değildi, o benim için mutlu oluyordu ama benim düşündüğüm tek insan annemdi ve şu an kendimi zerre önemsemiyordum. Annem sırf benim için istemediği bir hayatın içine çekilecek ve tüm özgürlükleri elinden alınacaktı. Sevdiği adamı kaybetmiş olan annem, bir de özgürlüğünü kaybedip, bir fanusun içine tıkılırsa; aldığı nefes doldurduğu fanusu parçalardı. Benim annem küçük bir kuştan farksızdı ve benim küçük kuşumu kafese kapatmak istiyorlardı. Bilmedikleri bir şey vardı, benim minik kuşum yüksek yerlere kanat çırpamazsa ölürdü. Onu kafese kapatmalarına, onu gökyüzünden ayırmalarına izin veremezdim. Gerekirse ölene dek gökyüzünü görmezdim ama annemi o kafese tıkmalarına izin vermezdim.

Bedenimi Sılay'dan uzaklaştırıp, buruk bakışlarımı yüzünde gezdirdikten sonra, hiçbir şey söylemeden kalktım ve bana verilen odaya girip, kapıyı kilitledim. Kimseyi içeri almak istemiyordum, kimseyle muhatap olmak istemiyordum. Düşünmeli ve hemen bir çözüm yolu bulmalıydım.

Nefes almak uğruna kafamı denizden çıkaramazdım, biliyordum ki kafamı çıkaracak olursam kuruyup dökülecekti pullarım. Benim pullarım annemdi. Pullarımı korumak zorundaydım. Pullarımı koruyacaktım.

Yatakta anne karnındaki cenin pozisyonunu alırken, annemin yokluğunun gölgesi bedenimi sarmıştı. Güzel yüzü gözlerimin önüne düşerken, dolan genzim gürledi ve yakıcı

bir tuz fırtınası boğazım boyunca tırmanıp damağımda duraksadı. İçimi çekiştirip, ruhumun kumaşını yırtmaya çalışan o hissin hırçın ellerinden kurtulmaya çalışırken gözlerimi sıkıca yumdum. Babamın ve annemin yan yana çekildiği, evimizin salonunda, kitaplığın hemen yanında duran fotoğrafları gözümün perdesine çekilip yüzüme bakarken, dudaklarımı birbirine bastırdım. Annem grili siyahlı bir tuvalet giymişti, babam da gri ve siyahın hâkim olduğu bir takım elbise. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı, annem babama kızgın olduğu için kameraya biraz huysuz bakmış olsa da, babam gülümsüyordu.

"Anne seni çok özledim" diye fısıldadım, gözyaşlarım gözümün kapağını kırmaya çalışırken. Parmaklarım çarşafı kavradı ve çaresizce kumaşı sıktım. "Ama bunu yapmana göz yumamam."

Kararım kesindi, ne pahasına olursa olsun bu evliliğe engel olacaktım. Birkaç saatimi yatağın üstünde boşluğu izleyerek geçirdikten sonra yataktan kalkıp temiz iç çamaşırları, kıyafet ve havlu alıp odadan çıktım ve banyoya yöneldim. Geniş olan banyodaki duşa kabin daha konforlu olduğundan ona girecektim. Banyonun kapısını araladığımda, içerisi karanlıktı fakat banyonun küçük penceresinden sızan sokak ışığı tiz bir şekilde içeriyi aydınlatmıştı. Yine de etrafta olup biteni tam anlamıyla göremiyordum. Karanlık benim için bir kaçış olmuştu, benim sadık sığınağımdı. Temiz kıyafetlerimi kenara bıraktıktan sonra, duşa kabinin önünde üstümdekilerden kurtuldum ve kabinin içine girip kendimi ılık suyun merhametine teslim ettim. Bahar çiçeklerini andıran kokusu bana yabancı olsa da, elime ulaşan ilk şampuan o olduğu için saçlarıma bu yabancı kokuyu bulaştırarak yıkamıştım. Ilık su tenimdeki kiri pası ızgaraların arasından bir bilinmezliğe gönderiyor olsa da, içimdeki kir pas olduğu yerde duruyordu. Suyu kapattığımda bir süre öylece dikildim ve sıcak buharın ıslak cildimde yuvarlanıp beni nemlendirmesine izin verdim. Nihayet duşa kabinin içinden çıktığımda

kenara koyduğum havluyu el yardımıyla bulup, vücudumu kuruladım ve ardından da sardım. Kıyafetlerimi bu silik karanlığın içinde doğru düzgün giyemeyeceğimi fark ettiğimde banyonun kapısının yanındaki duvarda olduğunu bildiğim ışık düğmesine doğru yavaşça ilerleyip, ışığı yaktım. Banyo soluk sarı rengiyle tamamen aydınlanırken, yavaşça arkama döndüğüm an bedenimde eğreti duran havlu süzülerek düştü ve gözlerim yerlerinden çıkacakmışçasına irileşti. Kanımın uğultusunu duyuyor, nabzımın attığı yumrukları soluksuz karşılıyordum. Duşa kabinin hemen karşısında duran, içi su dolu küvetin içinde uzanan Sıraç tüm dengemi alt üst etmiş, beni zemine çivilemişti. Gözleri kapalı, uzun siyah kirpikleri ıslaktı. Korkudan çırpınan kalbime aldırmadan yere düşen havluyu hızlıca alıp bedenime sardım. Yanaklarıma doluşan kan, yarattığı baskıyla yanaklarımı sıkarken, nasıl bu kadar dikkatsiz olduğumu sorguluyordum şu an. Ürkek adımlarla onu uyandırmamak için kıyafetlerimin olduğu yere yürürken, ıslak vücudumu örten tek şey sardığım küçük havluydu. Havlu kalçalarımı zor örtüyor, belki de örtmüyordu bile. Gözlerini açmaması, uyanıp varlığımı hissetmemesi için bildiğim tüm duaları okurken, sırtımı ona dönmek zorunda kalmıştım.

"Minik şeytan hormonlarımla oyun oynamaya bayılıyor."

Dehşet içinde omzumun üstünden ona baktığımda, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görünce bir anlığına rahatlasam da, karnımdaki tüm kaslar üst üste binmiş; kasılmıştı. "Sakın gözlerini açma" dedim titrek bir sesle. Kıyafetlerimi kaptığım gibi çıkışa yöneldiğimde, sertçe yutkunduğunu duydum. "Gidecek misin?" Sesi, içinden dökülen harflerin gölgesiyle pürüzlenmişti.

"Yok bir de bu haldeyken kalacak mıydım? Sakın gözlerini açma!"

"Beni bırakıp gidecek misin?" diye tekrarladı sorusunu. Canlılığını yitiren zihnimin zifiri boşluğuna mavi bir yarık açmış, mavinin zihnimi yutuşunu izliyordu.

"Anlamadım?" Bakışlarımı yavaşça küvete çevirdim, gözleri hâlâ kapalıydı ve kollarını küvetin iki yanından dışarı sarkıtmıştı. Âdemelması, başını geriye yatırmasıyla daha sert bir kavis kazanmıştı ve kemikli yüz hatları ışığın altında gölgelenmişti. "Evine mi gideceksin?" diye sordu, sesi bu kez çok daha alçak, çok daha tizdi.

Bir an kalbimin üzerinden kasıklarıma doğru uzanan haşlak su tüm bedenimi sıyırmış gibi yandım. "Babanın tehditleri sağ olsun, annemi köşeye sıkıştırdı ve şantajlarıyla ona kendini zorla kabul ettirdi."

Sıraç gözlerini dahi açmadı, aldığı nefesle yavaşça yukarı şişen göğsünün bir kısmını kaplayan su hafifçe dalgalandı. Altında kotu olmasına rağmen suyun içinde yatıyordu, derdi neydi? "Annen bu kadar kolay bir kadın mı? Hani babana deliler gibi âşıktı? Öyle duymuştum" dedi düz bir sesle.

"Söz konusu âşık olduğu adamdan bir parçaysa, annem kolay bir kadın olmaktan çekinmez, Sıraç Karayel" dedim ve onun cevabını beklemeden kapıyı sert bir şekilde açıp, ardından da çarparak oradan uzaklaştım. Benim annem kolay bir kadın değildi, söz konusu bendim. Onun ilk göz ağrı olan bendim.

***

Saatler sonra Sılay'la mutfakta otururken, saç diplerim hâlâ nemliydi. Dümdüz bakışlarım mutfak duvarlarında turlarken, Sılay'ın meraklı bakışları da benim yüzümde turluyordu. "Sılay" dedim kısık bir sesle. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

Sılay bir an şaşırsa da, hiç tereddüt etmeden telefonunu bana uzattı ve meraklı gözlerle beni izlemeye başladı. Parmaklarımın arasında duran telefon, geçmişime uzanan köprünün çatlamasına neden olsa da, aynı köprünün devamı sağlam bir

şekilde geleceğime akıyordu. Annemin zihnime kazılı olan telefon numarası tuşlara dökülmeye başladığında, zihnimde uluyan yaralı av, kelimelerimin olduğu zemini kana bularken, çaresiz gözlerle hâlâ avcısını arıyordu. Yaralandığını ve bir av olduğunu bile bile, avcısını istiyordu. Ekrandaki yeşil tuşa basarken, kalbim patlayacak ve içinden savrulan artıklar tüm odayı hislerime boyayacaktı sanki.

Sılay'ın pürdikkat bakışlarını önemsemeden bakışlarımı masaya indirdim ve telefonu kulağıma götürdüm. Telefon açıldığında hatlardan hafif bir hırıltı yükseldi, ardından da o tanıdık zayıf ses kulaklarımdan içeri sızıp, cümleye dökmeyi beklediğim tüm kelimeleri bıçağından geçirdi. "Efendim?" Annemin güçsüz sesi, göğsüm boyunca açılmış bir yarığın üstüne tuz dökülmüş gibi hissettirmişti.

"Anne." Sesim düz, dudaklarımdan dökülen harflerim düşüncelerimin kanına bulanmıştı. Kalbimi hızla eriten bekleyiş, saniyelerin asit olup kaburgalarıma dökülmesi ve beni haşlamasıyla doğru orantılı olarak bedenimi ele geçirdi. Sılay yavaşça masadan kalkıp, çıkışa yöneldi.

"Kızım!" Annemin feryat eden harfleri sanki benim boğazıma akıyordu şu an. Telefonu tutan ellerimin tir tir titrediğini fark ettim. Annemin sesinin gölgesi altında kalmış gibiydim, kendimi güvende hissettiren o ses tonunu öyle çok özlemiştim ki, gözyaşlarımı tutarak yanaklarımın içini dişledim.

"Anne" dedim tekrar, titreyen sesimle. "Benim."

"İyi misin annem?" diye bağırdı, bu daha çok yarasına basılmış bir ceylanın attığı acı dolu çığlığa benziyordu. "Canımın parçası, iyi misin? Bir şey yapmadılar sana değil mi? Kurtaracağım seni, sana yemin ediyorum kurtaracağım seni. Her şey geçti." Sesindeki güven, acının arkasına saklanmış olsa da, onu hissetmiştim. Biraz sonra hattın diğer ucundaki annemin ağladığını fark ettim. Burnunu çekiyor, hıçkırıklarıyla ruhumun aynasını paramparça ediyordu.

"Anne, sakin olur musun? Ben çok iyiyim, her şey yolunda." Titreyen parmaklarımla telefonu sıkıca kavradım ve dişleyip parçaladığım yanağımın içini serbest bırakıp, boğazımı temizledim. "Bak anne, şimdi beni dinleyeceksin ve dediklerimi yapacaksın, anlaştık mı?"

Annem burnunu çekti. "Ne yapacağım? Anlayamıyorum, Mayıs. Ne zırvalıyorsun?"

"Anne, babama ihanet etme."

Annemin boğazından yükselen acı dolu haykırış, içimden bir şeylerin kopmasına ve hızla karnıma çakılmasına neden olurken, annem artık yüksek sesle ağlıyor, hıçkırıyordu. Hayatımın tersine döndüğü şu anda, kelimeler zihnimde çalkalanıyor, harfler etrafa saçılıyordu. Annem benim aydınlığımdı, şimdiyse beni yutan bir karanlık içinde onsuz kalmıştım. Aydınlıkta göremediğim her şey, karanlıkta sanki karanlık onun ışığıymışçasına önüme serilmişti.

"Asıl seni kurtarmazsam Fetih'e ihanet etmiş olurum, Mayıs!" Ağlıyordu. Beni zifir karası bir bataklığa sokup sokup çıkaran gözyaşları karnımın etrafında yelpaze gibi açılıp içinden uzanan hortumla ruhumu emerken, gözlerimdeki yaşları geri itmeye çalıştım. Biri narkozsuz içimi açıyor, kirli parmaklarını içime daldırarak organlarımla oynuyordu sanki.

"Anne!" dedim, son gücümle. "O adamla evlenmeyeceksin, ona yenilmeyeceksin! Her şey geçecek, sana söz veriyorum, her şeyi ben halledeceğim. Bir kez olsun bana güven, bekle. Ben iyiyim!" Hıçkırdım, gözyaşlarım kirpiklerimi iterek aşağı sarktı. "Çok iyiyim anne. Sen de iyi olacaksın. Kardeşim için, benim için, babam için, aşkınız için iyi olacaksın, anne. Ayakta duracaksın!"

Annemin ağlaması bıçak gibi kesilirken, yavaşça öksürdü. Sesi hâlâ titrek geliyordu fakat ağlamayı kestiğini anlayabilmiştim. "Büyüdün..." dedi kısık bir sesle. "Ama bilmediğin bir şey var, benim gözümde büyümedin. Kaç yaşına gelirsen

gel sen benim minik kızım, küçük pandam olarak kalacaksın. Ve annen senin için her şeyi yapar. Her şeyi."

Gözyaşlarım harelerimi yakarak göz çukuruma akarken, acının vaveylalar koparttığı bedenim sızlıyordu. "Büyüdüm" dedim kısık bir sesle. "Büyüdüm ve annem için her şeyi yaparım. Her şeyi." Telefonu hızla kapatıp, annemin numarasını engellerken, gözyaşlarım boynuma kadar inmeye başlamıştı. Ararsa dayanamaz açardım, bu benim için iyi olmazdı. Beni buradan ne polis, ne de başka birisi kurtaramazdı. Annem kendini mecbur hissediyordu, mecburiyetinin ağır yükünü kendi göğsümde bile hissedebiliyordum. Mehmet Ali Karayel nasıl bir adamdı bilmiyordum ama her yerde eli kulağı vardı, bu adamı yenmek kesinlikle zor olacaktı ama korkmuyordum. Ona meydan okuyacak, bu savaşta yenilen tarafın o olması için her şeyi yapacaktım. Her şeyi.

Sılay telefonunu aldıktan sonra hiçbir şey sormamıştı, benim de konuşacak halim yoktu zaten. Altıma bordo bir tayt, üstümeyse kalçalarımı örten siyah bol bir tişört giymiştim. Salık saçlarım belimi süpürürken, Sılay'a ait olan küçük oje kutusundan siyah bir oje çıkardım ve yatağın üzerine oturup, parmaklarımı boyamaya başladım. Bir şeylerle uğraşmak zorunda hissediyordum, bu akşam yola çıkacak ve yarın İzmir'de olacaktık. Ellerimdeki ojenin kurumasını bekledim, onlar kuruduktan sonra ayaklarımı boyamaya başlamıştım ki, kapım tıklatılmadan açıldı. Dizime koyduğum çenemi oynatmadan gözlerimi yavaşça kaldırdım ve kapıya çevirdim, kapının pervazına yaslanmış beni izleyen Sıraç'ın bakışları durgundu. Bakışları ayaklarıma kaydığında, "Hoş geldin, düşman" dedim iğneleyici bir sesle. Gözlerini ayaklarımdan çekmedi, yüzünde alayı temsil eden bir tebessüm çiçek açtı. Bakışlarımı ondan çekip, boyadığım parmağıma çevirdiğimde, yatağın ucuna oturmuştu bile.

"Gidiyorsun." Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda, çenem hâlâ dizimin üzerindeydi. "Bu gece yola çıkıyormuşsunuz,

İzmir'e dönüyorsun." Gözleri hâlâ ayak parmaklarımda geziniyordu.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordum, bakışlarımı ondan çekip boyadığım tırnağıma çevirirken.

"Hayır."

"Neden?"

"Seni ilgilendirmez?" Bunu sorar gibi söylemişti.

Derin bir nefes alırken, "Benden nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordum, buruk bir şekilde gülümseyerek.

"Evet" dedi. Ona bakmasam da tıpkı benim gibi tebessüm ettiğini hissedebilmiştim. Bu tebessüm, bir tebessümden başka her şeye benziyordu. Hüznün düğümünü yemişti.

"Acı çekiyor gibi bir halin var, beni yeterince tartaklayamadın mı yoksa?" diye sordum, ojenin kapağını kapatıp komodinin üzerine bırakırken.

Elini aniden ayağımın üzerine koydu, ayağımı geri çekmeye çalışsam da bunu yapamadım. Eli ayağımın üzerinde duruyor, işaret parmağıyla hafifçe okşar gibi daireler çiziyordu. "Sen anlamazsın benim çektiğim acıyı." Nefesi bacaklarıma çarptığında, yarattığı sıcak rüzgârla irkildim. "Hadi git şimdi, mutlu hayatına devam et." elini yavaşça ayağımdan çekip yatağın üzerinden kalktı ve çıkışa yürüdü, gözlerim sırtına takılı öylece kalakalırken, beyaz tebeşirle çizdiğim sınırların çatlayan siyahlıklarını görmüştüm. Anlatsa anlayabilirdim, içindeki nefreti dökse onu her şeye rağmen dinlerdim. Kapının kulbunu çevirdi fakat dışarı çıkmak yerine sırtı bana dönük bir süre öylece bekledi. "Anlamazsın, minik şeytan" dedi kapıyı yavaşça aralarken. "Anlamazsın!"

Gözden kaybolduğunda, gittiğini görmeme rağmen sanki oradaymış gibi gölgesinin izini bıraktığı yere bakakaldım. "Anlatsan anlayabilirdim seni koca salak" dedim bedenimi yavaşça yatağa doğru geri atarken. Kafam yumuşacık yastı-

ğın içine gömüldü, gözlerim tavana takılırken, onun kısık sesi zihnimde yankılandı.

"Anlamazsın."

***

Zihnimde çalışan çarkların pası, çarkların tekleyip durak-lamasına neden oluyordu. Bomboş bakışlarım elbise dolabının aynasına düşen ruhsuz görüntümü boydan boya süzdü. Çoktan hazırlanmıştım, kafamda kurduğum senaryolar bu evliliğe engel olmanın en sağlam yolunu aramak için zihnimde kazı çalışması başlatmıştı. Siyah bir kot, siyah bir kazak ve düz bir deri ceketle, ruh halimi tam olarak yansıtıyordum şu an. Ayağımdaki zincirli botların olduğum yerde yavaşça hareket ettiğimde bile deri yüzeye çarpıp çıkarttığı sesler kafamın içinde davul görevi görüyordu. Sılay kafasını aralık duran kapıdan uzatırken, gözlerimiz buluştu.

"Hadi" dedi yumuşak bir sesle. "Buradaki hapis hayatın birazdan sonlanacak."

"Gidiyor muyuz?"

Sıcacık gülümsemesi güzel yüzüne yayılarak, "Evet" dedi hevesli bir tavırla. "Gidiyoruz."

Deri ceketimin fermuarını boğazıma kadar çekerken, "Dışarısı soğuk mudur?" diye sordum, düz bir sesle. Sılay hızlıca kafasını salladı. "Tabii ki. Henüz nisan ayındayız, geceleri hâlâ çok soğuk oluyor."

Anılarımı odanın duvarlarına görsel değeri olmayan bir grafiti gibi gelişigüzel çizip bırakırken, bakışlarım kısa süreli acılarımı paylaştığım bu odanın içinde takılı kaldı. Odadan çıkıp salona yöneldiğimizde, Engin ve Sıraç'ı salondaki koltukların üzerinde yayılmış vaziyette bulduk. Engin saçlarını kısaltmıştı ve teni bir ton daha bronz görünüyordu. Beni

görünce oturduğu yerden kalkıp, yanımıza yürüdü. "Kurtuluyorsun, Mayıs" dedi çapkın gülümsemesinin arkasından bana irislerine cila çekilmiş gibi parlayan gözlerle bakarken. Zorlama bir tebessümle başımı isteksizce sallarken, bakışlarım benden izinsiz hareketlendi ve Sıraç'ı buldu. Sıraç'ın parmaklarında eğreti şekilde duran sigaranın külü uzamış, düşmekle düşmemek arasındaki çizgide sallanıyordu. Sıraç'ın umurunda değildi, kısık bakan gözlerini ortada duran sehpaya dikmiş, öylece bakıyordu. Ruhsuz duruşu bir heykeli hatırlatırken, onun kusursuz yüz hatlarını eleğimden geçirmeye başladım. Burnu düzgün, yüzüne yakışan bir şekle sahipti ve yandan bakılınca ucunun dik durmasına rağmen hafif bir kemere sahipti. Dudakları yeni olgunlaşmaya başlayan bir çileği andırıyordu, tadı da farklı sayılmazdı. Evet, onun tadını hatırlıyordum. Sigarasının cansız gri külü yere döküldü, normalde her halükarda beni bulan gözleri, bu kez varlığımdan bile bihaber gibiydi.

"Seni sık sık görebileceğim, bu beni mutlu ediyor." Bu ses, bakışlarımı Sıraç'tan koparmam konusunda bana yardım eli uzatırken, Engin'in çok yakınımda durduğunun farkına vardım. "Beni pek mutlu ettiği söylenemez" dedim kısık bir sesle. "Mesafeni koru." Bir şey söylemesine izin vermeden ondan uzaklaştım.

"Abi sen gelmiyorsun, değil mi?" diye sordu Sılay. Sıraç ona bakmadan kafasını salladı. "Valizimi senin çocuklardan biriyle İzmir'e gönder, tamam mı?" Sıraç tekrar başını salladığında, Sılay da ben de birbirimize boş boş baktık. "Abi, hadi çıkışa kadar eşlik et bize?" dedi Sılay.

Sıraç bir an olsun bize bakmadan, "Hayır!" dedi keskin bir sesle. "Gidin."

Sılay ısrar etmek için dudaklarını aralayacakken, Engin gözleriyle kısa bir işaret yaptı, Sılay bu uyarı dolu hareketi kavramış olacak ki, "Peki" demekle yetindi ve çıkış kapısına yöneldi. "Hadi, Mayıs. Gidiyoruz." Sılay kapının kulpunu çe-

virip, dış kapıyı açtı. Bir an duraksadım ve hâlâ sehpaya bakan ve bizi yok sayarak elinde bitmiş olan sigarayı sıkıca kavramış olan Sıraç'a baktım. Sigaranın sarı izmaritinden başka hiçbir şeyi kalmamış olmasına rağmen, Sıraç inatla onu parmaklarının arasında tutuyordu, üstelik bu kez eğreti değil sımsıkı tutuyordu. Öyle sıkı tutuyordu ki, bir an sigaranın onu terk edip gitmesinden korkuyor olduğu düşüncesine kapıldım.

Sigaranın onu terk etmesinden korkmuş ve sigaraya son gücüyle sarılmış gibiydi.

Her nedense içimde bir şeylerin can çekişmesine neden oldu bu görüntüsü.

Kapının çıkışından dışarı doğru bir adım attığımda Sıraç'ın bana bakmasını istedim. Nedensizce bunu istedim. Tam kapıyı kapatacaktım ki, başı ağır bir şekilde bana doğru döndü ve gözlerimiz kısa bir süreliğine buluştu. Yangın mavisi gözlerinin içinde yanan mavi ışık, soluk mavi gözlerime doğru bir köprü kurmuş, karanlığın ortasında parıldıyordu. O kısacık zaman diliminde kalbime ulaşan milyonlarca duygu hissettim. Kapı yavaşça kapanıp birbirimizi görmemizi engellerken, göğsümde yuvarlanan şeyin acı olduğunu fark etmiştim. Bu acının adı yoktu, kendisi vardı.

Ve kapı kapandı.

Aklım hâlâ kapının arkasında kalan Sıraç'taydı fakat kendimi toparladım ve emin adımlarla yürümeye başladım. Sılay yanımda yürüyordu ama biraz düşünceli görünüyordu. Sokak ışıklarıyla süslü olan gökyüzünü görmenin imkânsız olduğu yeraltında ilerliyorduk ama her nedense içimde mutluluğun kırıntısı dahi yoktu. Annemi o evlilikten kurtarmak için harekete geçmem lazımdı, gidersem bunu yapmak daha kolay mı olacaktı? Bilmiyordum. Hiçbir şeyden tam anlamıyla emin değildim. Emin olduğum tek şey annemi kurtarmak istediğimdi.

Hayat, elimizde olanlara verdiğimiz değer ile hayal et-

tiklerimize verdiğimiz değer arasında gizliydi. Elimde olan, annemdi. Hayal ettiğim, babam. Şimdi ikisine de sahip çıkma zamanıydı.

Yaklaşık yarım saatlik yolculuğun sonunda nihayet merdiven tırmanma işlemini bitirmiş ve en son buraya girdiğimizde gördüğüm demir kapının önüne gelmiştik. Demir kapıya bakarken içimin soğuduğunu hissettim. Sılay demir kapının bitişiğindeki ekrana yavaş bir şekilde şifreyi tuşladı. Kapı yüksek bir gürültüyle açılırken bir an öylece durup düşündüm. Son bir, belki de bir buçuk ay içinde yaşadıklarımı, gözlerimi açtığım evi, getirildiğim yeraltı şehrini, Sıraç'ı, çekişmelerimizi, onu bıçakladığım günü, kendime bıçağı sapladığım günü, yaramı temizlediği günü. Ondan özür dilediğim günü, benden özür dilediği günü. Bu kısacık zamana o kadar çok şey sığdırmıştık ki, bu tuhaf hissettiriyordu. Üstelik onun dudaklarının sıcaklığını tanıyordum, dudaklarım onu tanımıştı. Ben her ne kadar onu tanıyamamış olsam da, dudaklarım onun dudaklarını tanıyordu, biliyordu.

Açılan demir kapıdan önce Sılay ardından da Engin çıktı. Bana doğru baktılar ve Sılay aceleci bir şekilde, "Hadi, kapanacak şimdi. Geç artık" dedi.

Bir adım attım ve onlardan tarafa geçtim. Ayaklarımı zor hareket ettiriyordum ve bu gerçekten yorucu hissettiriyordu. Fazla içine kapanık bir insan olduğumu ama aynı zamanda bir patavatsız olduğumu biliyordum. Karışık bir kişiliğim vardı ve sanırım bundan dolayı hiç pişman değildim. Kişiliğimi seviyordum, kendim gibi olmayı seviyordum. Kapı yavaş yavaş kapanmaya başladığında, kişiliğimi düşündüm. Sıraç'ı düşündüm. Annemi düşündüm. Sıraç'ın annesini düşündüm. Mehmet Ali Karayel'i düşündüm. Babamı düşündüm. Kapının kapanma süresince bir şeyler mi düşünecektim? Gözlerim bir an omzumun üzerinden Sılay'a baktı. Sılay boş tüneli gösterdi ve "Biraz yürüyeceğiz ve arabanın olduğu yere varacağız, hadi gidelim" dedi yumuşak bir sesle. Gözle-

rim tekrar kapıya döndüğünde kapının neredeyse kapandığını ve küçücük bir aralık kaldığını gördüm.

Elindekinin değerini bilmeyen insan ne mutlu olabilirdi, ne de kurduğu hayallere erişebilirdi. Amacında hep başarısız olurdu. Her şey ağır çekimde gerçekleşti. Gözlerim kapıyı yavaşça taradı ve bacaklarım benden bağımsız geniş bir açıyla aralandı, sıyrılıp kapının arasından geçtiğimde tekrar eskisi gibi o taraftaydım. Sıraç'ın tarafında.

Kapı tamamen kapandığında en son gördüğüm şey Sılay'ın ve Engin'in şaşkın bakışlarıydı. Savaşmam gerekiyordu. Yanında olmam gereken bir adam ve korumam gereken bir kadın vardı. Hayat er ya da geç bunu herkese öğretecekti. Elimde olan imkânların değerini bilip bunları kullanacaktım. Elimde olan imkânların değerini bildiğim sürece, ne muhtaç olacaktım ne de mutsuz. *Hoşça kal anne. Bu oyun bittiğinde, sana büyüdüğümü kanıtlayacağım.*

Kapı kapandıktan sonra yelkovan kaç kez akrebin üstünden geçmişti bilmiyordum ama o süre zarfınca kapının önünde dikilip öylece bekledim. Fakat kapı tekrardan açılmadı ve Sılay beni almak için ısrarda bulunmadı. Derin derin soluklanıp kendimi topladıktan sonra yüzümde buruk bir gülümseme baş gösterdi ve kapıya sırtımı dönüp merdivenleri inmeye başladım. Merdivenleri oldukça yavaş adımlarla iniyordum ve düzensizleşen nefesimi bir düzene sokmaya çalışıyordum. Merdivenlerin yarısına ulaştığımda karıncalanan ayaklarıma aldırmadan hızlı bir şekilde koşmaya başladım. Düşme tehlikesi umurumda dahi değildi. Merdivenleri üçerli beşerli atlıyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde koşuyordum. Onun dünyasındaydım ve o dünyada özgürce koşturuyordum. Adımlarımı büyüttüm, büyüttüm ve büyüttüm. Bu yolun sonunda o vardı, intikamımız vardı. Birbirimize muhtaçtık. O beni hedef alıyordu, ben ise onun babasını. Birbirimize lazımdık. Annem için her şeye hazırdım ve hazır olduğum şeylerin baş listesinde şiddet de vardı. Hiç önemli değildi, bunlara

katlanabilirdim. Nihayet merdivenleri bitirdiğimde geri kalan tüm yollardan hızlı bir şekilde geçtim. Kulüp 26'nın önünden koşarak geçtiğimdeyse gözüme takılan tek şey, dışarı çıkardıkları bar taburelerinin üzerine oturmuş siyah giyimli iki adamdı. Benim koşarak eve doğru gittiğimi gördüklerinde yüzlerinde tuhaf bir ifade ve çıkış noktasını kavrayamadığım geniş bir sırıtış oluşmuştu. Nedenini sorgulamadım ve son hızda koşmaya devam ettim, ciğerime dolan basınç içimi yaksa da, koşmaktan vazgeçmiyordum. Nihayet evin önüne geldiğimde bir an duraksadım. Dışarı sızan loş ışıktan zerre kırıntı yoktu, ev tamamen karanlık görünüyordu. Perdeler sıkıca örtülmüştü. Sokak lambasının turuncu ışığı yüzümün bir kısmını aydınlatırken evin çevresini incelemeye devam ettim. Sıraç evde değil miydi? Buralarda bir yerlerde olabilir miydi? Onu evde de bekleyebilirdim. Elim kapının kulpuna gittiğinde kulpu yavaşça çevirdim. Evet, düşündüğüm gibi kapı kilitli değildi. Ağır bir şekilde açılan kapının arasından içeriye bir göz attım. Ev tamamen zifiri karanlıktı. İçeri girdiğim anda yoğun bir sigara kokusu midemi delip, midemdeki kuyuda kaynayan asidin içine düşerek cızırdadı. İzmaritin kokusu ciğerlerimdeki yerini alırken yavaşça öksürdüm.

"Siktir git, Şahin, gelmiyorum bir yere" dedi Sıraç sert fakat bir o kadar da durgun bir sesle. Onu göremiyordum fakat sesinin mutfaktan geldiğini fark edebilmiştim. Şahin kimdi? Ve benim narin(!) öksürük sesimi nasıl bir erkeğin öksürük sesi ile karıştırabilirdi? Karanlık koridorda mutfağa doğru ilerlerken en az bu ev kadar karanlık olduğumu düşündüm. İçimde zerre korku duygusu kalmamıştı ve her şeye hazır hissediyordum. Mutfak kapısında belirdiğimde içeride yanan ocağın ateşinden başka hiçbir ışık belirtisi olmadığını gördüm. Sıraç sırtı bana dönük bir şekilde, mutfaktaki masanın önünde oturuyordu. Yanan ocağın üzerinde çaydanlık vardı fakat Sıraç'ın önünde viski şişesi duruyordu. Çay ile viski içmeyi mi planlıyordu?

"Yalnız bırak lan beni" dedi Sıraç, kesin bir şekilde. Dönüp bana bakmasa da, sanırım hâlâ bahsettiği adam olduğumu sanmıyordu. "Hiç saymadığım kirpiklerini unutamıyorum." Sesi ilk kez bu kadar aciz çıkmıştı. Kimden bahsediyordu? Annesinden mi? Yoksa başka bir kadından mı? Sahi, bir sevdiği var mıydı Sıraç'ın? Nasıl bir kadındı? Güzel miydi? Kaç yaşındaydı? Adı neydi?

"Neden böyle oldu? Bunu planlamıyordum." Viski şişesine uzandı ve kapağı açıp kafasına dikti. Şişeyi sesli bir şekilde masanın üzerine geri bıraktığında, yutkunuş sesini gayet net bir şekilde duyabilmiştim. Boğazındaki kavis içkinin köprüsü olmuştu.

"Doğru" dedi ve iç çekti. "Kimse, kimsenin sahibi değil."

Söyledikleri yüreğimin köşesine mürekkepli bir kalem ile işlenirken, onu bu denli üzen şeyi merak ettim. Ona, buradayım, demek istiyordum fakat bunu beklemediğini ve beni gördüğünde mutlu olmayacağını biliyordum.

"Dilini mi yuttun, orospu çocuğu?" dedi Sıraç, bana bakmadan. Ve viski şişesini tekrar eline aldı ve ayağı kalkıp bana doğru bakmadan ileriye doğru yürüdü. Her nedense bu lafı bana değil, Şahin'e söylemiş olsa da kısa süreli bir alınganlık hissi yaşadım.

"Ana bacı katma lan" dedim ona alay dolu bir sesle.

Gözlerim sırtında gezinmeye devam ederken Sıraç'ın elinde duran viski şişesi elinden kayıp yere çakıldı ve içinde bulunan sıvı yere yayılırken, cam şişe gürültülü bir şekilde patladı. Etrafa dağılan cam parçaları parkenin üzerinde tok sesler çıkarmaya devam ederken Sıraç sırtı bana dönük bir şekilde öylece kalakaldı. Ne hareket ediyor, ne de dönüp bana doğru bakıyordu. Zaman ikimizin arasında asılı kalmış, akmayı durdurmuştu sanki.

Ona doğru bir iki adım attım ve ocağın aydınlattığı mutfakta ayak seslerim yankılandı. Yavaşça bana doğru döndü-

günde onun kan çanağı olmuş gözleriyle karşılaştım. Günlerdir uyumuyormuş gibi görünüyordu, oysa birkaç saat önce iyiydi. Öyle bir bakıyordu ki, içimden bir şeylerin kopup bir yere düştüğünü hissettim. Bu bakışı unutmak mümkün değildi. Keskin bir bıçağı yalamış ve ağzı kan revan içinde kalmış bir bakıştı.

İçeriyi aydınlatan loş ocak ateşine rağmen yangın mavisi gözleri net bir şekilde gözlerimin önündeydi. Gözleri irileşmiş ve göz bebekleri büyümüştü. Her nedense onun yüzüne dokunmak istedim fakat bunu yapamadım.

"Gidelim Sıraç." Gözlerim onun gözlerini tutsak almışken, dudaklarımdan bu kelimeler döküldü. "Baban beni senden almadan, bir an önce buradan gidelim."

Bana doğru bir adım attı ve ayakları çıplak olduğu için cam kırıkları ayağına battı, yüzünde zerre kas oynamadı, o gerçekten acıya dayanıklıydı. Ayak tabanım sanki camlar bana batmış gibi acıyla sızladı.

"Gidelim, minik şeytan" dedi ve sol elini yanağıma koyup, yanağımı avucunun içine aldı. "Gidelim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gecenin en karanlık zamanından kopup yüzüme dökülmüş bir çift yangın mavisi gözün, bedenimde yarattığı ürperti dolu his tenimde dalgalanıyordu. Elini yavaşça yanağımdan çektiğinde, gözlerimiz ayrılığı kabullenmedi ve birbirlerine tutunmayı sürdürdüler. Gözlerinden başka bir yere bakamıyordum, sanki baksam canım yanacakmış gibi geliyordu. İkimizin de ortak bir isteği, bizi birbirimize mecbur kılan bir arzumuz vardı. İntikam!

Birbirimize ihtiyacımız vardı. O acısını çıkartacaktı, ben de istediğimi alacaktım. Ona yardım ederken, o da bana yardım etmiş olacaktı. "Neden döndüğümü sormayacak mısın?" diye sordum.

"Hayır." Ayağına batan camlara aldırmadan mutfağın çıkış kapısına yürüdüğünde, gözlerini kopardığı gözlerim boşlukta sallandı. "Sonuçta döndün."

Onun odasının önünde durduğumuzda kapıyı yavaşça açıp içeri girdi, davet etmesini beklemeden hemen arkasından ben de girdim ve kapıyı kapattım. "Gitmemiz gerek" dedi Sıraç. Geniş deri spor çantanın fermuarını açıp komodinin çekmecesinden çıkardığı bir miktar parayı, kredi kartlarını ve cüzdanını koydu. Elbise dolabından birkaç parça eşya alıp çantanın içine tıkıştırdı. Kafamın içinde erimeye başlayan buzun altında saklanan gerçek gün yüzüne çıktığında, düşmanımla kaçtığımı kavrayabilmiştim.

"Nereye gideceğiz? Tam olarak ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi yatağın ucuna oturup onu izlemeye başladım. Üzerindekileri çıkartmaya başladığında gerilsem de, kendimi toparladım ve kafamı başka bir yöne çevirip bakışlarımın rendesini ondan ayırdım. Hızla üzerine siyah bir gömlek, altına koyu renk bir kot giydikten sonra bir palto aldı ve çıplak ayağının yarasını önemsemeden çorapları ayağına geçirdi. "Fethiye'ye gideceğiz. Orada kalacak yerimiz var."

"Teşekkür ederim" dedim sakin bir sesle. Ruhsuz bakışlarını bana çevirip, yüzündeki allak bullak ifadeyi yırtan şeytani tebessümün dudaklarının etrafında kıvrılmasına izin verdi. "Farkında mısın, sen küçük bir kurbansın ve kendi ayağınla bana geldin. Neden teşekkür ediyorsun, salak mısın?"

"Bu işin sonunda ikimiz de istediğimizi almış olacağız, Karayel."

Bir an duraksadı, dudaklarındaki şeytani kıvrım meydanı düzlüğe bırakırken, "Ocakta çaydanlığı unuttum, edebiyat parçalama da git çaydanlığı indir ocaktan. Gitmemize gerek kalmadan tavuk gibi kızarmayalım sonra" dedi ve kaşlarıyla kapıyı işaret etti.

Boş gözlerle ona bakarak oturduğum yerden kalktığımda, gülümseme isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Böyle bir durumda gülmek saçmalık olacaktı. "Elbise dolabının alt çekmecesinde çanta var, ona kıyafetlerini doldur" dedi tam kapıdan çıkarken. Cevap vermeden odasından çıktım ve mutfaktaki işi hallettikten sonra odaya geçip seri bir şekilde çantayı buldum ve hepsini olmasa da dolabın içindeki kıyafetlerin bir kısmını çantaya tıktım. Odadan elimde büyük çantayla çıkarken, Sıraç koridorun ortasında dikilmiş, telefon görüşmesi yapıyordu. Beni fark etmedi.

"Evet." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Tamam. Babamı benden iyi kimse tanıyamaz, sen merak etme. Beni sık sık ha-

berdar etmeyi unutma." Yine bir sessizlik büyüdü duvarlarda, karşı tarafı dinliyordu. "Tamam" dedi sıkıntılı bir sesle. "Ona zarar vermeyeceğim, Sılay."

Sessizlik.

"Ona tecavüz falan etmeyeceğim, Sılay. Sen abinle ne biçim konuşuyorsun? Dediğim gibi, onun istemediği hiçbir şey olmayacak. Beni delirtmediği sürece zarar görmeyecek. Gittiğimiz yeri yeni bir hat çıkarttıktan sonra bildireceğim. Endişelenme, onu götüreceğim yerde kurulu bir düzenim var. Sen hiçbir şeyi kafana takma, ufaklık. Mehmet Ali Karayel'in zihnini okuyabilen tek insan evladı benim. Onun nasıl hareket edeceğini biliyorum, sıkıntı yok. Bizi bulamayacak. Kendine dikkat et." Sıraç telefonu kapattıktan sonra yere eğildi ve yerde duran deri spor çantayı alıp, parmaklarıyla kıstırarak omzuna attı. "Hadi bakalım, minik şeytan" dedi bana bakmadan. Orada olduğumu biliyordu demek ki... Yanaklarım ısındı. "Gidiyoruz."

Sesi soğuk ve mesafeli çıkmış olmasına rağmen, uysal bir şekilde arkasından yürüdüm ve Sıraç'ın açtığı dış kapıdan çıkarken, kolum tekrar koluna sürttü. Karnım kasılırken, bu kez ikimiz de elimizde olmadan birbirimize bakmış, bir süre hareketsizce birbirimizi izlemiştik. "Kıpırda" dedi Sıraç, dümdüz bir sesle. Bakışları hâlâ yüzümü okşuyordu, silkelenerek kendime geldim ve dışarı çıktım. Sıraç da çıktıktan sonra kapıyı kapatıp, kilidi vurdu. Böylelikle son kez bakıştığım eve artık elveda deme zamanı gelmişti. Sokak lambalarının altında yürümeye başladık. Sıraç ya sakin görünmeye çalışıyordu, ya da gerçekten sakindi. Asker postallarının attığı büyük adımlarına yetişmek için hızlanırken, "Fethiye'ye hiç gitmedim" dedim kısık bir sesle. "Broşürlerde görüyordum hep. Nasıl bir yer?"

"Gittiğinde görürsün" dedi bana bakmadan.

Gecekonduların yanından geçtik, kulüplerin olduğu sokağa girdiğimizde nefes nefese kalmıştım. Çantayı sıkıca

kavradım. Burası gerçekten küçük bir şehri andırıyordu. Tek eksik, tavanda varlığından eser olmayan gökyüzüydü. Kulüp 26'nın önüne geldiğimizde, Sıraç kulübün önündeki ızbandutların selamlarına karşılık vermeden içeri girince, ben de hemen arkasından bodoslama mekâna daldım. En son buraya girdiğimde olan şeyler hafızamdaki çarmıha gerilirken, yanaklarımdaki ateş topu tekrar yuvarlanmaya başlamıştı. Sıraç dans pistine doğru ilerliyor, ben de hemen arkasından onu takip ediyordum. Tam dans piştisinin ortasına geldiğimizde bir an duraksadı, dans pistine bakarken nedense kalbim göğsümü delmek ve söz geçiremediği benliğini mekânın duvarlarına çarparak kendi kendini katletmek istedi. Kafamdaki görüntüleri silmeye çalışırken, acaba o da benim gibi o anı mı düşünüyor diye aklımdan geçirmedim desem yalan olurdu, öylece durup bir süre sırtı bana dönük şekilde dans pistinin ortasında durduktan sonra tekrar yürümeye başladı. Kalp ·tışlarımı düzene sokmak adına derin nefesler alıyor, yavaşça u takip ediyordum. Uzun boylu, iri yapılı ve keskin yüz larına sahip bir adam bize doğru yaklaştı. Sıraç'ın elini sık-.tan sonra ikisi de kafalarını birbirine yaklaştırıp erkeksi bir ·elamlaşma yapınca, yüzümü buruşturdum. Diğer çalışanlarına nazaran bu adama daha az mesafeli davranıyordu, belki de adam buradaki herhangi bir çalışan değildi.

Sıraç arkasında duran duvara yaslandı ve elindeki spor çantasını zemine bıraktı. "Evet" dedi ve derin bir nefes aldı. "Gidiyoruz." Adamın yüzünde sıcak bir tebessüm büyürken, bana bakıp başıyla küçük bir selam verdi.

"Onu biraz önce gördüm, kardeşim" dedi adam. "Sana doğru koşuşu... Görmen gerekiyordu. Kesinlikle görmeliydin." Ses tonu, karnımı gıdıklayacak türden bir imayla örtülmüştü.

Kulaklarım alev alırken, bakışlarımı kaçırmaya çalıştıysam da, gözlerim yine Sıraç'a kaydığında, yüzünde memnun kalmış bir ifade belirmişti ve adama tehlikeli bir tavırla gülümsüyordu. Bir an karnıma tekme yemiş gibi hissettim, ba-

kışlarımı anında zemine indirdim. Adam Sıraç'tan cevap alamayınca devam etti: "Şimdi nereye gideceksiniz lan? Baban kesinlikle çok sinirlenecek, hatta delirecek, Sıraç. Mehmet Ali Abi'yi tanırım, eminim ortalığı birbirine katacaktır."

Sıraç, arka cebinden sigara paketini çıkardı, paketten bir dal sigarayı dudaklarıyla çekerek çıkarıp, paketi kapattı ve tekrar cebine koydu. İri adam zipposunun atesini yakıp, Sıraç'a uzandığında, Sıraç adama tek kaşını kaldırıp tuhaf bir bakış attı. Adam, zipponun ateşini söndürüp Sıraç'a uzattığında, Sıraç sigarasını yaktı ve adama ait olan altın rengindeki zippoyu kendi cebine attı, adam başını iki yana sallayarak güldü.

Sıraç, "Mehmet Ali'den daha zeki bir adamla arkadaş olduğunu unuttun galiba, Şahin" dedi sigarasının dumanını ciğerlerine doldururken.

Şahin'in kim olduğunu kavradığımda, bakışlarımı Sıraç'la, Şahin'in arasında gezdirmeye başladım. "Unutur muyum hiç ulan? Ama peşinize düşecek olursa, o zaman sakat" dedi Şahin, kollarını göğsünün üstünde toplayarak.

Sıraç ciğerlerine doldurduğu dumanı ağır ağır üflerken, gözleri beni buldu. Bana baygın, uykulu ve kısık gözlerle bakarken konuştu. "Peşimize düşmezse adam değil."

Bu adam kesinlikle eksiksiz yaratılmıştı.

"Senden korkulur, Sıraç. Yine ne ibnelikler düşünüyorsun bilmiyorum ama anlaşılan o ki ne yaparsa yapsın sizi bulamayacak."

"Aynen" dedi Sıraç, sigarasını dudağının kenarına koyup, beni kendine doğru çekti. Tek kolunu boynuma doladı ve sırtımı bedenine yasladı. Gözlerim irileşirken, titreyen bacaklarım bedenimi taşımakta güçlük çekiyordu. Şahin yüzünde serseri bir tebessümle bizi izlerken, "Bu var ya bu" dedi Sıraç, nefesi boynumu okşamıştı. "Bu kız tam bir şeytan."

Şahin histerik bir kahkaha attı. "Emin ol, buna inandım, kardeşim. Emin ol, inandım."

Neyden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, merak ediyordum fakat sorasım da yoktu. Bir an önce oyunun start tuşuna basmak, hızlıca başlatmak ve bitirmek istiyordum. Her şey hızlı bir şekilde sonuca bağlanmalıydı. "Şimdi biz gidiyoruz, en geç bir haftaya babam ya da adamları buraya gelip bu şeytanı arar. Bizi görmediniz, hatta tanımıyorsunuz" dedi Sıraç, boynumu daha sıkı sarıp, ona daha çok yaslanmamı sağlarken.

"Tamamdır, kardeşim." Şahin sırıttı. "Siz kimdiniz?"

Sıraç güldü ama bu çok ruhsuzdu, cama vuran dolu tanelerini hatırlatmıştı bana. Kolunu boynumdan çekip, omzuma sardı ve eğilip yerde duran spor çantasını aldı. "Çantanı ver, minik şeytan" dedikten sonra benim çantamı da aldı ve ikisini de tek eliyle taşımaya başladı. Bana sarılı olan kolu aynı hızada yürüyebilmemizi sağlıyordu. Şahin'in gözü sırtımızdayken, mekândan çıktık. Yüksek merdivenleri tekrar kat etmek iflahımı sıyırırken, omzumdan ayrılan eli bir an için küçük bir boşluk hissi yaşamama neden olmuştu. Demir kapının önüne geldiğimizde, Sıraç demir kapının şifresini tuşlarken bir yandan da elinde tuttuğu çantaları sallıyordu. Bu adam hiç yorulmaz mıydı yahu?

Kapı gürültülü bir şekilde açılırken, Sıraç bana doğru döndü ve yangın mavisi gözlerinin merceğine çekildim. "Biliyor musun" dedi kısık bir sesle. "Gerçekten çok güzelsin." Nefesi yüzümü okşarken, öylece bakakaldım. Sıraç tamamen açılan kapıdan dışarı geriye doğru adım attı. Neden aniden böyle şeyler söylemek zorundaydı ki?

"Hadi, minik şeytan" dedi şeytani tebessüm dudaklarını yukarı çekerken. "Kapı kapanmadan çıksan iyi edersin."

Kalbim boğazıma tırmanmış, soluk borumda çarparken, hızlıca diğer tarafa geçtim ve onun yanına dikildim. Onun gözleri benim, benim gözlerim kapının üzerindeyken kapı sesli bir şekilde kapandı ve otomatik kilidin tok sesi tünelin

boş duvarlarında yankılandı. Sıraç'la birlikte tünelin sonuna doğru yürümeye başladığımızda, içimde bir şeylerin çok hızlı bir şekilde hareket ettiğini fark ettim. Sanki damarımda kan değil de; adrenalin, heyecan, hırs ve intikam akıyordu. Emin olduğum tek şey vardı, bu saatten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Tünelin çıkışına vardığımızda aniden çarpan soğuk rüzgâr bacaklarımı okşarken, tüm bedenim kaskatı kesildi. Dışarıdaydım, havayı en derinime kadar tüm hücrelerimde hissediyordum. Karanlıktı fakat gökyüzündeki yıldızları görebiliyordum. Şu an şikâyetçi olduğum tek şey, ısrarla bacaklarımı ısıran rüzgârdı. Gökyüzünü yağmalayan, bir tabloyu dolduran en mükemmel unsurmuşçasına karanlığı yaran yıldızlara baktığımda içimden taşan şeyin usul usul akıp benliğimi doldurduğunu hissettim. Sıraç, kolunu belime dolayıp vücudunu sırtıma yasladığında ürpermiştim. Bir süre öylece bekleyip yalnızca nefes aldı, bıraktığı sıcak nefeslerin buğusunu saç diplerimde hissediyordum. "Sıraç" dedim kelimelerimi etrafına sindirdiğim kısık sesimle. "Lütfen mesafemizi koruyalım."

Büyük avucunu karnıma bastırdı ve beni daha sıkı bir şekilde kavrayıp, tamamen kendine yasladı. "Üzgünüm, minik şeytan. Düşmanıma eziyet edemezsem, istediğimi almış olamam."

Halsizlik tüm bedenimde serseri bir üslupla dolanırken, Sıraç'ın temasına engel olamadım. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum, bitkin bir sesle.

"Böyle duracağız."

"Sıraç, bana yardım edeceksin, değil mi?"

"Karşılığında sen de bana yardım edeceksen, neden olmasın?" Sesi boğuk çıktı, gecesefası çiçeğinin kokusu karanlığa karışmıştı ve kahve kokusuyla da bütünleşince çıldırtıcı bir kıvam kazanmıştı. Burnunu saçlarıma bastırıp, saç tellerimin

arasına gömdü. Sırtımı dayadığım göğsünün hızlı bir şekilde kalkıp indiğini hissedebiliyordum.

"Karşılığında ne istiyorsun, Karayel?"

"Her şeyi" dedi kısık bir sesle. Nefesi ensem boyunca kaydı ve omuriliğimi sarstı. Kendini bana biraz bastırdığında, onu tamamen hissetmiştim. "Bana verebileceğin her şeyi."

Dehşetin perdesini yırtan bu sözleri, zihnimde yankı uyandırırken sertçe yutkunmama sebep oldu. "Gidebilir miyiz artık?" diye sordum, titrek sesimle.

Eli yavaşça gevşedi ve beni serbest bıraktı. "Gel."

Karanlıkta, sokak lambasının altında ilerleyen bedenini takip edip karşıdan karşıya geçtim. Hemen önünde durduğu Citroen DS Divine Concept'i anında tanımıştım, arabalarla ilgili bilgim olmasa da erkek kardeşimin dergilerinde gördüğüm kadarıyla ünlü markaları az çok tanıma şansı bulmuşum. Koyu gri canavar mükemmel görünüyordu, Sıraç çantaları arka koltuğa attıktan sonra sürücü koltuğuna yerleşti ve ben de onun göz komutuna uyup ön yolcu koltuğuna yerleştim. Araba hareket ettiğinde emniyet kemerini bağlamış, gözlerimi ön cama dikmiştim bile. Tabelalardan anladığım kadarıyla burası gerçekten İstanbul'du. Sıraç oldukça sakin ve kuytu yolları seçmeye çalışsa da, gerçekten insandan fazla araba vardı bu şehirde. Sıraç tüm dikkatini yola vermişti, arabanın hız göstergesinden dökülen ışık onun kemikli yüzünü karanlıktan sıyıramamış, hafifçe aydınlatmış, gölgelendirmişti. Bakışları sertti, direksiyonu kavrayan parmaklarının boğumlarının beyazladığını, karanlığa rağmen görebilmiştim.

"Neden gözlerini dikmiş inatla bana bakıyorsun?" diye sordu, gözünü yoldan ayırmadan. İrkilerek bakışlarımı ondan çekip, ön cama çevirdim ve tırnaklarımla oynamaya başladım. "Hiç" dedim kısık bir sesle. "Biraz gergin görünüyorsun da."

Cevap vermedi. Altından geçtiğimiz sokak lambalarının

tiz ışıkları arabayı bir aydınlatıp, bir karanlığa terk ederken Sıraç'ın bakışlarının bana kaydığını hissedince ilkel bir dürtüyle ben de ona baktım. "Senden nefret ediyorum?" Bunu soru yöneltir gibi söylemişti, bakışlarımız karanlığın göbeğinde birbirine tutunurken, "Senden nefret ediyorum" dedim buruk bir şekilde.

Yüzü sokak lambasının çarptığı turuncu renkle aydınlanırken, "Belki senden nefret ediyorum da bizim sonsuza dekimiz olur" diye fısıldadı, yamuk gülümsemesi sağ dudağının yukarı kıvrılmasına neden olmuştu.

"The Fault In Our Stars?" dedim sorar gibi.

Tebessümü şeytani kıvamda büyüdü, bakışlarını benden koparıp yola odakladı ve başını onaylarcasına salladı. "The Fault In Our Stars" dedi okşayıcı bir tonla.

"Biraz değiştirdik sanki?"

"Sanırım."

"Ne zaman Fethiye'de olacağız?" diye sordum, üşüyen ellerimi birbirine sürtüp, avuç içlerime nefesimi üfleyerek.

"On, on bir saatten önce Fethiye'de olamayız" dedi bakışları omzunun üstünden bana döndüğünde, yüzünde ciddi bir ifade belirdi, hatta sert bile diyebilirdim. "Üşüyor musun sen yine?"

"Yok, üşüyor gibi yapıp ilgini çekmeye çalışıyorum."

"O zaman başarılı olduğunu söylemem gerekir" dedi buzdan duvarların arkasına saklanarak. Direksiyonu bir eliyle kavradıktan sonra arka koltuğa uzandı ve ince yünden bir battaniyeyi kavrayıp bana uzattı. "Ört şunu üstüne, minik şeytan. Eğer hasta olursan sana işkence yapamam ve bu hiç eğlenceli olmaz."

Yün battaniyeyi üstüme örtüp güzelce sarıldım ve beni ısıtmasını bekledim. "Isıtıcıları açabilir misin?" diye sordum, gözlerim ağırlaşıp kapanırken.

"Isıtıcı zaten açık" dedi tereddütlü bir sesle. Yavaş yavaş uykunun bana açtığı kucağın içine süzülerek düştüm ve ruhum bedenimden kalkıp arabanın bir köşesine kıvrılırken, bilincim karanlığa düşüp, rüyalar âlemine açılan kapıyı araladı.

***

Gözlerimi araladığımda şafak yeni söküyordu, etraf yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Araba hâlâ aynı hızla ilerliyordu fakat artık ağaçlık bir alandaydık, hızla geride bıraktığımız ağaçların bulanık gölgesi gözlerimin önünde asılı kalmıştı.

"Günaydın" dedi kısık sesle.

"Günaydın." Battaniyeyi kafama kadar çekip, uyumaya kaldığım yerden devam etmek istedim ama bu imkânsızdı. "Nesin sen?" dedi Sıraç, alayla. "Panda yavrusu mu?"

Battaniyenin içinden çıkmadan, "Evet" dedim düz bir sesle. "Ben bir panda yavrusuyum, çok sevimliyim, değil mi?"

"Pandalardan nefret ederim" dedi yine düz bir şekilde.

"Neden?"

"Çünkü sana benziyorlar."

Kafamı battaniyenin içinden çıkarıp, uyku mahmuru düz bakışlarımı ona çevirdim. Keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu fakat yine de ciddi tavrından ödün vermiyordu.

"Ne zaman bitecek bu yol?" diye sordum, bezmiş bir sesle. Üstelik karnım acıkmıştı, bir an önce midemi tıka basa doldurmam gerekiyordu.

"Yolu bahane etme, o midendeki böğürtüleri duymamam için sağır olmam gerekiyor. Nesin sen, bufalo yavrusu mu?"

"İnsan yavrusuyum" dedim gözlerimi ona dikerek. "Ve her normal insan yavrusu gibi acıkıyorum, sen kendine bak hem. Hangi ırktan geldiği belirsiz olan canlı yavrusu."

"Atarlı minik şeytan."

"Önüne bak, biliyorum çok güzelim ve gözlerini benden alamıyorsun ama seninle aynı arabanın içinde ölü bulunmak isteyeceğim son şey olur" dedim bilmiş bilmiş.

"Ne oldu hanımefendi, gece süt dökmüş gibi yavrusu gibi oturuyordun, sesin gıgın çıkmıyordu. Yine başladın çemkirmeye."

"Önüne bak."

"Ka..."

"Önüne bak dedim sana" diyerek sözünü kestikten sonra bakışlarımı ön cama çevirip, kaşlarımı çattım.

Tüh, kahvaltı yapalım mı diyecektim sana ama haklısın, önüme bakmam en doğrusu tabii."

Hızlıca başımı ona doğru çevirdiğimde "Bana bak" dedim heyecanlı bir şekilde.

"Bakamam, önüme bakmam lazım."

"Sana bana bak dedim!" diye cırladıktan sonra yanaklarını avuçlarımın arasına aldım ve kafasını bana doğru çevirdim. Soğuk ellerimin arasına aldığım pürüzsüz yanakları sıcacıktı ve avuçlarımı doldurmuştu. Bir an yangın mavisi gözlerinin irileştiğine şahit oldum, aynı irileşmiş gözlerle ona bakan kişi de benden başkası değildi. Araba ani bir frenle durduğunda, ellerim yanaklarını kafeslemiş bir şekilde bir öne bir de geriye doğru savrulduk.

"Neden durduk?" diye sordum, titrek bir sesle. Yanaklarındaki baskıyı avuçlarımda hissedebiliyordum. Gözleri benden ayrılmadı fakat kaşlarıyla sırtımın dönük olduğu camı işaret etti. Dönüp baktığımda 'Köy Kahvaltısı' yazan tabelayı görünce neden durduğumuzu anlamış oldum. Yanaklarında duran ellerimi yavaşça geriye çekip, bakışlarımı o hariç her yere kondururken, "İnelim o zaman" dedim ve elim arabanın kapısına uzandı. Tam o sırada bileğimden kavradı ve beni

kendine doğru çekti. Hızlı bir şekilde göğsüne doğru çarptım ve gözlerimi kaldırıp ona baktım. Eliyle yüzümü kapatırken, sanki tüm vücudumdaki kan çekilmişti. Hızlı hızlı soluyordu ve bu karnının kasılmasına sebebiyet veriyordu. Parmakları yüzümü yavaş yavaş okşarken can çekişiyor gibi görünüyor, ruhuma ağır pençe darbeleri indiriyordu. Bir anda elini geri çekti ve arabadan hızlıca çıktı.

Ben de arabadan çıktığım, gökyüzü artık soluk bir mavi bir renk almıştı. Kuşların cıvıltısını duyuyor, taze çam havasını soğukla birlikte ciğerlerime dolduruyordum. Soğuk ciğerlerimi kavurarak içime işledi. Tabelanın işaret ettiği tarafa yöneldiğimiz de Sıraç önden ilerliyordu. Omzumun üstünden arabaya baktım ve gayet müsait bir yerde durmuş olduumuzu görünce rahatlayarak bakışlarımı Sıraç'a çevirdim. Bazlama kokusu burnumun deliklerini genişleterek içeri sızdı ve midemde hazır ol da bekleyen canavarın olduğu yerden yavaşça doğrulmasını sağladı. Sıraç, köylü kadının yanına yaklaştı ve bana boş masalardan bir tanesini işaret etti. Masalardan birine oturdum ve önümdeki turşu bidonuyla bakışmaya başladım. Sıraç da yanıma gelip karşımdaki sandalyeye oturdu ve bir tane peçete çıkarıp onunla oynamaya başladı.

Birkaç dakika sonra yaşlıca bir amca elindeki tepsiyle bize geldi ve üzerinde dumanı tüten bazlamayı masaya bıraktı, hemen ardından diğer kahvaltılık malzemeleri de masaya dizdikten sonra babacan bir tavırla gülümsedi ve "Allah bir yastıkta kocatsın" dedi.

Ha? Algılarım duraksayıp, frekans ayarlarımın karıncalanmasına neden oldu. Sıraç adama doğru sahtelik kokan bir tebessüm gönderdi. "Teşekkürler dayı, âmin inşallah" dedikten sonra önündeki bazlamaya uzandı ve bakışlarını bana değdirmemeye özen gösterdi.

"Pardon?" dedim, şaşkınlıkla.

"Ne oldu, karıcığım?" Yangın mavisi gözler gözlerime

çevrildiğinde masada dumanı tüten bazlama ve onun bakışları arasında sıkışıp kaldım. Boğazımda oluşan yumruyu yok saymaya çalışarak Sıraç'a tehlikeli bir bakış attım. Bana bir açıklama yapması gerekiyordu. Sıraç bakışlarımı es geçerek önündeki bazlama ve köy peynirine odaklandı. Az önceki adam etrafımızda pervane oluyor, istediğimiz bir şey var mı diye durmadan bizi yokluyordu. Kahvaltımızı ettikten sonra Sıraç bir sigara yaktı, yaşlı adamın tekrar bize doğru yaklaştığını görünce gerilsem de, fark ettirmemeye özen gösterdim. Saçlarında tek tük kahverengi teller vardı, geri kalan tüm saçları kırık beyaz rengindeydi. Gözleri koyu kahverengi olan bu adam, zayıf bir görüntüye sahipti ve uzun boyluydu.

"Başka bir istediğiniz var mı beyim? Eşim çok güzel kahve falı bakar, isterseniz bakıversin."

Sıraç, sigarasının gri dumanını üfledi. "Bilmem ki dayı, benim hatuna sormak lazım." Bakışlarını bana çevirdi, gözlerinde alaycı bir ifade belirmişti. "İster misin, hayatım?"

"Allah ayırmasın, çok yakışıyorsunuz beyim" dedi, yaşlı adam. Adamın Sıraç'a beyim demesi zoruma gitse de bunu dillendirip adamı küçük düşürmek istemedim. Bir an Sıraç'a gıcık oldum. "Âmin dayı, amin..." dedi Sıraç, düz bir sesle.

"Eee hanım kızım, istiyor musun kahve falı baktırmak?" diye sordu adam, sevecen bakışlarını bana çevirerek. Nedense fal olayları hoşuma gidiyordu, biraz kafamı dağıtmış olurdum hem. Nasılsa her şeyin parası karşımdaki enayiden çıkıyordu. Sahte bir kürk gibi yüzümde eğreti duran tebessümüm dudaklarımı çekiştirirken, Sıraç'a baktım. "Evet, kocacığım. İstiyorum. Geleceğimizi merak ediyorum, ne demişler; fala inanma, falsız da kalma."

Bir an aramızdaki her şey dondu, Sıraç'ın gözlerinin belli belirsiz irileştiğini gördüm. Hep o mu alay edecekti? Sıra bendeydi. Yaşlı adam hemen ilerideki barakayı gösterdi ve "Evimiz orada, beyim siz de gelecek misiniz?" diye sordu, Sıraç'a.

Sıraç, parmaklarının arasında eğreti duran sigaradan son

bir nefes aldı ve sigarayı söndürüp ayağa kalktı "Geliyorum dayı."

Oturduğum yerden kalktım ve yaşlı adamla önden yürüyen Sıraç'ı takip ederek barakanın önüne vardım. Barakanın hemen önünde bir çiçek tarlı vardı, rengârenk çiçeklerin kokuları birbirlerine karışmış, koro halinde duyularımı hareketeye geçirmişti. Barakanın sırtını yasladığı geniş gövdeli bir dut ağacı vardı ve güven verici bir görüntü sergiliyordu. Barakanın ahşap kapısı açıldığında, içeriden zayıf, türbanlı, orta yaşlarda bir kadın çıktı. Beyaz tenli kadın bizi görünce yüzünde sıcak bir tebessümle içeriye davet etti. Sıraç postallarını çıkarıp içeri girerken, ben de ayağımdaki botları çıkardım ve içeri girdim. İçerisi ılıktı, Nisan ayında olmamıza rağmen soba yanıyordu. Kadının altında çiçek desenli uzun bir etek, üzerinde yavruağzı renginde bir kazak ve kazağın üzerinde de kahverengi tonlarında el örmesi bir yelek vardı. Salon olduğunu tahmin ettiğim odada koltuktan ziyade divan olduğunu tahmin ettiğim şeylerden bulunuyordu, hardal rengindeydi ve çok konforlu görünüyordu. Uzun boruları duvardaki delikten dışarı çıkan kızıl renkteki soba, salonun hemen ucunda çok da rahatsız etmeyecek bir yerde duruyordu. Küçük, gri bir televizyon, televizyona ev sahipliği yapan siyah geniş bir komodin vardı. Evi incelemeye devam ederken, kadının sesi duyuldu: "Mustafa misafirlerimiz nereden gelmişler?" Konuşması biraz şiveli fakat anlaşılacak şekildeydi.

"Beyimin adı Sıraç, İstanbullardan gelmişler buralara, balayındalarmış. Geldiğinde az lafladı bizim Hatçe ve benimle" dedi adının Mustafa olduğunu öğrendiğim yaşlı adam. Hatçe dediği bazlamayı yapan kadın olmalıydı. Demek ki, beyimiz masaya oturmam için işaret yaparken, bu temiz insanların beynini yıkamakla meşguldü. Kadın bana doğru döndü ve gülümsedi. "Adın ne senin, güzeller güzeli?"

Gülümsedim, lakin gülümserken yanaklarım karıncalanmıştı. "Mayıs."

"Ben de Nural" dedi, gülümseyerek. Yaşlı adam ve Nural Abla kahvelerimizi nasıl içeceğimizi sorduktan sonra mutfağa gittiler, Sıraç'la baş başa kaldık. Hemen kenarda duran minderi sırtına koyan Sıraç, olmaması gerektiği kadar rahat ve yayık oturuyordu. Her nedense bu hali sinirlerimi zıplattı.

"Az düzgün oturamaz mısın? Misafiriz şu an" dedim, ona dik dik bakarak. Ağzını yamultarak beni kaale almadığını belirten itici bir hareket yaptığında, homurdanarak divanın kenarına oturup, kollarımı göğsümün üzerinde topladım. Biraz sonra kadın elinde gümüş renginde parlak bir tepsiyle içeri girdi, tepsinin üzerinde dizili olan fincanlar takım değildi, hepsi ayrı renge, ayrı desene sahipti. Kadın bana pembe gül desenli fincanı uzattı, Sıraç'a ise siyah çizgili bir fincanı. Diğer fincanı da kocasına verdikten sonra tepsiyi kenarda duran ahşap, bacakları kavlamış masanın üzerine bıraktı. Kahvelerimizi uydumlarken kadın durmadan evliliğimiz hakkında sorular soruyor, ben de yanıtlayamadan cevapları Sıraç'a havale ediyordum. Sıraç'ın oyunculuğu ise Oscar'lıktı.

"Ne zaman evlendiniz?" diye sordu, Nural Abla.

Bir an duraksadım, gözlerim Sıraç'a kaydı. Sıraç gayet rahat bir şekilde oturuyor, sade kahvesini yudumluyordu. Kahve fincanını yavaşça tabağa bırakıp, "1 Nisan" dedi alay dolu bir sesle. Sesindeki alayı yakalayabilen tek insan bendim.

"Balayına düğünün ertesi günü çıkılmaz mı?" dedi kadın, gülümseyerek.

"Evimizi döşemekle meşguldük, benim masum meleğim kolay kolay beğenmez." Bana doğru manidar bir bakış attı. "Bayağı uğraştırdı beni." Sıraç sol elinin uzun parmaklarını saçlarımın arasında kaydırıp, şefkatli bir tınıyla saçlarımı okşadı, kalbim göğsümün altında ters takla attı.

"O işler evlilik önce olmaz mı yahu?" diye sordu kadın, kıkırdadı.

"Düğün telaşesi, hazırlıklar, hanımefendinin gönlünü

yapmak derken ev işi sonraya kaldı. Dedim ya, benim sevgilim kolay beğenmiyor. Düğün mekânını kararlaştırmak bir ayımızı aldı. Düşünün hâlimi."

Kadın kıkırdadı. "Gelinlik seçme işini düşünemiyorum bile o zaman."

Sıraç'ın parmakları saçlarının arasındaki ritmini kaybetmedi. "Emin olun işin en eğlenceli yanı onun gelinliğini seçmekti. Üstüne giydiği her gelinlik parıldadı ve yıldız oldu. Seçemeyen bu kez o değil, ben oldum. Öylesine güzeldi ki..." Duraksadı, gözlerini üzerime çevirdi. Gözlerime bakışı bir âşığı bile utandıracak cinsten derindi, sanki oyun değildi de gerçekten evliydik. Gözlerini gözlerimden çekmeden devam etti: "Aslında gelinlikler abartılacak bir güzelliğe sahip değillerdi. Gelinlikleri yüceleştiren onun bedeniydi, gelinlikler onun vücudunda hayat buldu. O gerçekten öylesine güzel ki..."

Nefesi yüzümü okşarken öylece durdum, onu izledim. Dilim boğazıma takılmış ve kelimeleri silen bir silgiye dönüşmüştü sanki. Gözlerimi ondan alamazken bir burun çekme sesi duydum, gözlerimi yavaşça sesin geldiği yöne çevirirken, kadının burnunu çekerek bizi izlediğini fark ettim. Dikkatlice baktığımda, kahverengi gözlerinin kızarık ve dolu olduğunu gördüm. Bir an gerçekten Sıraç'ın anlattığı kadın olmak istedim. Hayallerindeki kadını anlatıyor gibi anlatmıştı beni ve o an gelinlikler içinde düşündüğü kadını tuhaf bir dürtüyle deli gibi kıskandım. Böyle göğsüme bir delik açarak betimlediği kadını kıskandım, belki de o anlığına o kadın olmak istedim.

"Siz..." dedi kadın, boğuk bir sesle. "... Siz öyle güzelsiniz ki, dilerim Allah'tan hiç ayırmaz sizi. Hep bir arada kalırsınız inşallah. O ne güzel bakıştır. Sen o kıza kalbinle bakıyorsun, gözlerin arka planda kalıyor. Ona bakarken gözlerin değil, kalbin gülümsüyor senin."

İçimde bir şeylerin gürültülü bir şekilde patlayarak ruhuma varıncaya dek her yere saçıldığını ve beni parçaladığını

hissettim. İçimdeki sesleri susturamıyordum fakat ne söylediklerini de idrak edemiyordum. İçim benimle konuşmak istiyor gibiydi, sesini duyursa da ne dediği anlaşılmıyordu. Farklı dilleri konuşuyor gibiydik. Sıraç, durdu. Gözlerini yavaşça benden çekip kadına çevirdi, parmaklarını saçlarımdan çekti ve boşta duran elimi avucunun arasına aldı. Avuçları terliydi.

"Onu başka bir dilde seviyorum, inanın kimsenin anlamasını beklemiyorum. Onun bile." Sesindeki kararlılık, dudaklarından dökülen harflerin kuyruklarına takılmıştı. Kadın dolan gözlerini bizden çekerek derin bir nefes aldı. Yüzünde buruk bir ifade, dudaklarında kederli bir kıvrım oluşmuştu. "Biliyor musunuz çocuklar" dedi. Sesi kısık çıktı. "Biz Mustafa ile tanıştığımız zamanlar imkânsızdık. Olurumuz yoktu, ama vazgeçmedik, ailelerimizi yok saydık ve kaçtık. Şimdi burada yaşıyoruz işte, ben zengin bir ağanın tek kızıydım. Babam beni Mustafa'nın babasına duyduğu kinden dolayı Mustafa'ya vermek istemedi." Buruk bakışlarını eşine çevirdi, eşi de buruk bir şekilde gülümsüyor, karısını can kulağıyla dinliyordu. "Ben ondan hiçbir zaman vazgeçmedim, o da benden. Kaçıp buralara geldik ve izimizi kaybettirdik. Zamanla kin öfke ne varsa kayboluyor, çocuklarının birbirini bu kadar sevdiğini anlayan babalarımız barıştı fakat biz buradaki düzenimizi bozup oralara gitmek istemedik. Elimiz ekmek tuttu, burada kalıp birlikte zorluklara göğüs germeye devam ettik."

Yaşlı adamın gülümsemesi yüzünde büyüdü. "Ben... Bir zamanlar deli bir kız sevdim" dedi buruk gözlerini karısından ayırmadan. "Sorsan, hâlâ âşığım... Ama o zamankine nazaran daha fazla."

Kadın utandı, bu yaşına rağmen bu tür duyguları yaşayabiliyordu. Bunu ona sevdiği adam yaşatıyordu, nedense onlara özendiğimi hissettim ve onlar gibi olmak istedim. Fakat yanıma birini konduramıyordum. Kim beni bu denli sevebilirdi ki? Gözlerim Sıraç'a kaydığında, ilgiyle kadın ve adamı dinlediğini gördüm. Sıraç'ın avuçları arasında duran

elim zonkluyor, çırpınıyordu. Amacı kurtulmak değildi fakat büyük bir baskı altında hissediyordu.

"Kadınız, bilmeden seviyoruz" dedi Nural Abla, gözlerini bana çevirdi. "Değil mi?"

Ne demek istediğini zerre anlamasam da başımı sallayıp gülümsemekle yetindim. Kahvelerimiz bittiğinde fincanlarımızı kapattık ve beklemeye başladık. Nural Abla benim yaşlarımdayken sevmiş kocasını, başlarda pek anlaşamamışlar, hep kavga ederlermiş.

"Sen kaç yaşındasın bakalım?" diye sordu, Nural Abla samimiyeti arttırarak.

"On yedi ama bir ay sonra on sekizime gireceğim" dedim samimi bir şekilde.

Kadın bir an duraksadı ve gözleri irileşti. "Erken yaşta evlenen kız kaldı mı yahu? Çok şaşırdım vallahi. Şimdiki kızlar yalnızca eğlenmeyi biliyorlar" dedi hayretler içerisinde beni süzerken. Sıraç lafa atladı ve ellerimi daha sıkı kavrayıp, "O diğer kızlar gibi olmadığı için şu an karım, onun farkını fark ettiğim için farklıyım" dedi ve gözlerini tekrar üzerime çevirdi.

"On yedi yaşındakilere nikâh kıyıyorlar mıydı?" diye sordu, yaşlı adam.

"Yaşını büyüttük, eğer kıymasalardı kesinlikle kaçırırdım" dedi Sıraç ve avuçlarının arasında tuttuğu elimi dudaklarına bastırıp küçük bir buse kondurdu. Kalbim gümbürdedi. Nural Abla fincanları kaldırdıktan sonra, "Önce hanginizin falına bakayım?" diye sordu. Sıraç, "Ben fal baktırmak istemiyorum, karımın falına bakmanız yeterli olacaktır" dedi.

Ellerimiz kenetlenmiş bir şekilde Sıraç'ın dizinin üzerinde duruyordu ve bu durum her nedense kalp sağlığım için büyük tehlike arz ediyordu. Kadın fincanı kaldırdığı an kaşları hayretle havaya kalktı ve gülümsedi "Hazırlıklı olun" dedi ve kıkırdadı. "Çok kısa bir zaman sonra anne baba olacaksı-

nız, falında bebek var. Sizin dünyalar yakışıklısı bir oğlunuz olacak."

Sıraç'ın kasıldığını hissettim. Elimi daha da sıktı ve sesli bir şekilde yutkundu. "Aceleniz ne yahu? Evliliğinizin tadını çıkarsaydınız, ama bu bebiş kararlı. Çok yakında gelecek."

"Fala inanma, falsız da kalma" diye kıkırdadım.

Yaşlı adam bana doğru döndü ve gülümsedi. "Nural'ın gördükleri bir bir çıkar."

Bir an karnımda Sıraç'ın bebeğini taşıdığımı düşündüm. Bu iliklerime kadar titrememe sebep olurken, ikinci bir ihtimali gözler önüne koydum. Belki de bebeğim bir başkasından olacaktı? Kim bilir, belki de Sıraç ile yollarımız ayrıldığında gerçekten evlenecektim ve bir bebek sahibi olacaktım. Bunları düşünmeye devam ederken Sıraç ile birlikte ayaklandık ve bu sevimli aile ile vedalaştıktan sonra borcumuzu ödeyip arabaya doğru yürümeye başladık. Yürürken neredeyse hiç konuşmamış olmamıza rağmen tam arabanın önüne geldiğimizde Sıraç kapıyı açtı ve içeri yerleşmeden hemen önce derin bir nefes çekti. Gözleri bana bakmıyordu. "Ben ikiz istiyorum" dedi ve arabadan içeri girdi.

Karnıma inen tekme ile sarsılırken bir süre olduğum yerde öylece dikildim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Fethiye merkez olduğunu fark ettiğim yere girmiştik. Gerçekten işlek bir caddeye ve rengârenk dükkânlara ev sahipliği yapıyordu. Şundan emindim ki, broşürlerde gördüğümden daha güzel bir yere gelmiştim. Arabanın camından etrafı izlemeye devam ederken bazen heyecanlanıp ayağa kalkmaya çalışıyordum. Ah, şu an önünden geçtiğimiz yer kordon olmalıydı. Öğlen saatlerindeydik ve oldukça kalabalık bir ortam vardı. Kordon boyunca uzanan yolda yürüyüş yapan insanlar, dolaşanlar, banklara oturmuş sohbet edenler, tezgâhını işlek tarafa çekip satış yapmayı bekleyen insanlar... Araba yavaş ilerlediği için her şeyi ayrıntılı bir şekilde görebiliyordum. Özellikle denizi muhteşem görünüyordu. Öyle ki, İzmir'imin kordonu ile yarış yapabilecek kadar başarılı bir kordonu vardı Fethiye'nin. Yol boyunca durmadan "Geldik mi?" diye sormuş, Sıraç'a cinnet geçirtmiştim. En sonunda beni Shrek animasyon filmindeki eşeğe benzetmişti. Evet, düşmanım çizgi film izliyordu. Araba kordondan sıyrılıp düz istikamette devam etti. Tabelalarda ilk dikkatimi çeken Sultan Patisserie oldu. Görkemli bir tabelası vardı ve acayip şık görünüyordu. Bir an karnımın acıktığını hissetmedim desem yalan olurdu. Bir yokuş çıktıktan hemen sonra lüks bir mahallenin içinden geçip tekrar yola çıktık. Yol yeni yapılmış gibi hoş bir görüntüye sahipti. Nihayet yolun sonuna geldiğimizde sol

tarafa doğru saptık ve hiç tekin görünmeyen bir mahalleye giriş yaptık. İlerledikçe apartmanların yerini iki katlı binalar, barakalar ve gecekondular alıyordu. Hemen yolun ortasında, yolu ikiye ayıran büyük bir kaya vardı. Bir ilkokulun önünden geçtik ve yolumuza devam ettik. Mahallenin derinliklerine indikçe huzursuzlanıyordum. Hele çocuk parkında oturmuş alkol alan adamları görünce tam irkildim.

"Bakma öyle yabani yabani. Adam yemiyorlar. Onlarda senin benim gibi insan."

"Çocuk parkında alkol kullananları insandan saymıyorum" dedim camdan dışarıyı izlerken.

"Orası çocuk parkı değil, eskiden öyleydi. Bu mahalledeki çocuklar parklarda oynamaz. Genelde çalışırlar. O adamlara gelince, o adamlar da orada çalışıyor işte." Sesi net çıkmıştı ve yola odaklanmış bir şekilde bana bakmadığından emindim.

"Nasıl çalışmak o?" diye sordum bende ona bakmadan.

"Torba tutuyorlar."

"Ne?" diye bağırdım, dehşet dolu sesim arabada yankı uyandırdı.

"Sen bu hayatı çok kolay bir şey sanıyorsun galiba" dedi ve ben tehlikeli gözlerle ona bakıyorken o bana bakmadı bile, yolu izleyerek arabayı kullanmaya devam etti. "Yaptıkları doğru bir şey demiyorum elbette ama hayat sandığın kadar kolay değil, minik şeytan."

"Bana bunu yirmi dört yaşında olmasına rağmen baba parası yiyen bir adam mı söylüyor?" Sesim haddinden fazla kırıcı çıkmıştı. Sessizliğe büründü. Cevap vermek yerine arabayı hızlandırdı ve yan yana duran iki marketin yanından sağa döndü.

"Bir buçuk ay boyunca, senin boğazından bir kez olsun babamın parasını geçirmedim, Mayıs." Duraksadı. "Annemin mal varlığını ben yönetiyorum, kısa zamanda annemin servetini katladım. Babamın parasıyla yaşamıyorum. Yeraltında

gördüğün ve babama ait sandığın tüm adamlar benim paramla, benim için çalışıyor."

"Bana neden yalan söyledin?" diye sordum, gözlerimi onun üzerine dikerek.

"Sana doğruları söylemek zorunda değildim Mayıs, hâlâ da değilim. Belki bunlar da birer yalandır. Bana güvenme, Mayıs."

"Sana zaten güvenmiyorum, Sıraç." Bunu tükürür gibi söyledikten sonra cama döndüm ve tek kelime etmedim. O da sessizliğe gömüldü ve bir su sarnıcının önünde durdu. "Geldik" dedi ve etrafı kolaçan etti. "Şu köşeyi döndük mü tamamdır." Arabayı çalıştırıp sarnıcın sağ köşesindeki araya kıvrıldık. Kocaman bir dut ağacının önünden geçtik. Burası küçücük evler ile bezeli bir yerdi. Her nedense sıcak bir ortamı vardı ve çok güzel görünüyordu. Arabadan indiğimizde Sıraç'ı takip etmeye başladım. Sıraç elinde tuttuğu spor çanta ve küçük valizi sallayarak yürüyordu. İki katlı ahşap bir evin önüne geldiğimizde evin demir bahçe kapısını itti ve içeri girdi. Ben de onu takip ettim ve içeri girdim.

"Sıraç" dedim telaşlı bir şekilde. Ahşap kapının kilidini açarken omzunun üzerinden bana baktı. Devam ettim: "Efe'yi evde unuttuk!"

Sıraç'ın sol dudağı kıvrıldı ve beni yamuk gülüşü ile tanıştırdı. "Şu halin..." dedi ve tekrar kapıya doğru döndü. "... sanki çocuğumuz olmuş ve onu evde unutmuşuz gibi hissettirdi. Efe, Şahin'in yanında kalacak, önceden planlamıştım zaten bunu." Bir an olduğum yerde çivilendim ve karnıma ağrılar girdiğini hissettim. Bir gün içinde bu kaçıncı çocuk muhabbetiydi?

"Kıpırda" dedi Sıraç ve içeri girdi. Silkelenip kendime geldiğimde, içeri girdim. İçeride ağır bir rutubet kokusu vardı, yüzüm benden bağımsız buruşurken etrafa göz atmaya devam ettim.

"Çocuğum olursa onu evde unutacak kadar geri zekâlı olacağımı sanmıyorum."

Kıkırdadı fakat soğukluğundan ödün vermedi "Daha iç çamaşırlarına sahip çıkamıyorsun, bir çocuğa sahip çıkman imkânsız." Sesi alaycı çıkmıştı. Etrafa bakarken duvarlardaki beyaz boyanın renginin attığını ve bazı noktalarının yeşil bir renge döndüğünü gördüm. Sahi, burada yaşamayacaktık, değil mi? Burada yaşamak imkânsız görünüyordu. Küçük bir mutfağa girdik, eski raflar, küçük bir mutfak tezgâhı, sebzelik. İlk kez böyle bir ev görüyordum. Evet, izlediğim filmlerde gördüğüm oluyordu fakat canlısını görmek çok farklı hissettiriyordu. Evdeki rutubet kokusunu net bir şekilde alabiliyordum ve bu çok rahatsız ediciydi. Mutfaktan çıkıp salona geçtiğimde salondan yukarı çıkan ahşap eski merdivenleri gördüm. Merdivenler bir insanı taşıyamayacak kadar eski görünüyordu. Salonun ortasında koltuğa benzemeyen bir üçlü koltuk ve hemen yanında bir tekli koltuk vardı. Koltukların deseni sarı-beyaz-hardal üç renk çizgilerden oluşuyordu. Ortada hardal rengi eski bir halı vardı ve oldukça kirli görünüyordu.

"Sıraç" dedim tereddütte kalmış bir ses şekilde. "Burada yaşamayacağız, değil mi?" Sıraç ahşap merdivenlere doğru yürüdü ve merdivenleri çıkmaya başladı. Beni duymazlıktan geliyordu ve işin en tuhaf yanı o merdivenlerin onu taşımış olmasaydı. Merdivenleri tamamen çıktığında, "Tam olarak burada yaşayacağız, minik şeytan" deyip gözden kayboldu.

"Ben burada yaşayamam" diye bağırdım, fakat duydu mu duymadı mı emin olamadım. Kirli duran koltuklara aldırmadan kendimi üçlü koltuğa attım ve ayaklarımı uzatıp dinlenmeye başladım. Karşımda gri büyük bir televizyon vardı, belki de en sağlam görünen tek şey bu televizyondu. Yaklaşık yarım saat çalışmayan televizyon ile bakıştım ve olduğum konumu bozmadan oturmaya devam ettim. Biraz sonra belinde eğreti duran beyaz bir havlu ile Sıraç merdivenlerin başında beliriverdi. Elinde de ayriyeten küçük bir havlu tutuyordu.

Saçları ıslaktı ve dahası çıplak göğsünden su damlaları süzülüyordu. Onu gözlü taciz etme işlemini sürdürdüm. "Nesin sen? Küçük bir sapık mı?" Elinde duran küçük havlu ile saçlarını kurularken merdivenleri küçük adımlarla inmeye başladı.

"Nereden çıkardın şimdi bunu?" diye cırladım ve kafamı başka bir yöne çevirip kaşlarımı çattım. "Nesin sen, bana isim takmaya bayılan bir geri zekâlı mı?"

"Sen de duş al bence" dedi ve tekli koltuğa oturdu. "Kokuşmanı istemem."

Belinde havlu vardı ve altının çıplak olduğundan emindim. Bir an beynimin içindeki sinema perdesine yansıyan edepsiz görüntülerden kurtulmak adına ayaklandım ve buradan uzaklaşmaya karar verdim. Fakat sonuç başarısızdı. Beni bileğimden tutup kendisine çekti ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Onun ıslak göğsüne bakmamaya çalışırken gözlerimi çenesine kaydırdım ve yalnızca çenesine baktım. Ne vücuduna, ne de gözlerine bakabilecek gücü kendimde bulamıyordum.

"Yüzüme bak, minik şeytan."

Beni biraz daha kendine çekti ve koltuğa doğru abanmamı sağladı, alnım çenesine sürtünüyordu ve tam olarak havlunun altında sakladığı kıymetlisine sağlam bir tekme geçirmek istiyordum. "Yüzüme bak" dedi ve bu kez emir dolu bir ses tonu kulaklarımı tırmaladı.

"Bakmak istemiyorum" dedim net bir şekilde alnım onun çenesine dayanmış bir vaziyetteyken. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve beni bırakması için dua etmeye başladım. "Neden?" diye sordu ve duraksadı. Nefes alıp verişleri düzensizleşirken devam etti: "Yoksa seni tahrik mi ediyorum?"

Alnımı çenesinden kurtardım ve ona doğru ölümcül bir bakış attım. Dudaklarımız birbirine çok yakındı ve nefesi burnumu, dudaklarımı ve hatta tüm yüzümü okşuyordu.

"Cidden" dedim ve dudağım şeytani bir şekilde sağ tarafa doğru kıvrıldı. "Kendini çekici falan mı zannediyorsun?

Senin yanındayken hormonlarımı kaybetmiş gibi hissediyorum." Boşluğundan faydalanıp onu iterken ahşap merdivenlere doğru koştum ve merdivenlerden yukarı doğru tırmanmaya başladım. Arkamda bıraktığım Sıraç'a bir kez olsun dönüp bakmadan gözden kayboldum ve yukarı katı incelemeye başladım. Hemen merdivenlerin bitişinde karşımda bir banyo vardı. Banyoya göz gezdirdiğimde eski fakat kullanışlı olduğunu fark ettim. Banyonun dışında büyük bir yatak odası vardı ve iki kişilik büyük bir yatağa ev sahipliği yapıyordu. Umarım başka oda vardır diye iç geçirdikten sonra gezmeye devam ettim, fakat başka oda yoktu. Peki bu odayı hangimiz kullanacaktık? Onunla uyumaktansa o eski ve kirli koltukta uyumayı tercih ederdim. Ederdim, değil mi?

***

Sıraçla yüz yüze gelmemeye çalışarak, küçük fakat kullanışlı olan banyoda duşumu aldım ve giyinip banyoyu terk ettim. Yaşadığımız o koltuk olayından sonra yaklaşık iki saat yüz yüze gelmemiştik, geldiğimizde ise ona bakmadan es geçip eşyalarımı alıp tekrar yukarı çıkmıştım. Altıma siyah penye bir şort giydikten sonra şortun kısalığı beni rahatsız etse de çıkarmadım. Üzerime de siyah askılı bir badi giydim, ayaklarım çıplaktı ve siyah ojelerimi izleyerek ahşap merdivenlerden aşağıya indim. Aşağı indiğimde Sıraç'ın kirli koltuğun üzerini temizlemiş olduğunu fark ettim. Koltuğun üzerinden gelen deterjan kokusunu net bir şekilde alabiliyordum. Ortadaki halıya baktığımda onu yerinde göremedim. Zemin bomboş duruyordu ve ıslaktı. Sanırım salonu temizlemişti, o gerçekten titiz bir adamdı. Mutfağa doğru yürüdüğümde hâlâ ıslak olan saçlarımı küçük el havlusu ile kuruluyor bir yandan da gözlerimle etrafı tarıyordum. Mutfağa girdim ve Sıraç'ı ocağın başında buldum. Ocağı temizliyordu ve kendini işine verdiği için benim varlığımdan habersiz gibi görünüyordu.

Varlığımı belli etmek adına sesli bir şekilde öksürdükten sonra kalçamı tezgâha yasladım ve onu izlemeye başladım. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve bakışları gözlerimden ayrılıp vücuduma doğru indi, gözleriyle beni tararken yüzünde anlam veremediğim tuhaf bir ifade oluştu. "Bu ne hal?" dedi, sert bir sesle. Umursamadım.

"Cidden, o kadar paran var ve burada mı yaşayacağız?"

"Burayı seviyorum" dedi ve önüne dönüp ocaklığı ovalamaya devam etti. "Dolap bomboş. Eğer acıktıysan dışarıdan bir şeyler söyleyebiliriz."

"Olur" dedim ve gözlerimi onun fazlasıyla güzel olan çıplak sırtına çevirdim. "Pizza istiyorum."

"Tamam, şimdi git ve üstüne düzgün bir şeyler giy." Sesi keskin bir tonda çıkmıştı. "Yine üşüyeceksin."

"Üşümüyorum" dedim ve kafamı sol omzuma yatırıp onun sırtını izlemeye devam ettim. "Sırtın çok güzel." Bir an irkilir gibi oldu fakat bana bakmadı. Tüm kaslarının gerildiğini ve şiştiğini net bir şekilde görebiliyordum. Kulaklarıma kadar kızardığımı hissedince hızlı adımlarla mutfağı terk ettim ve hava almak adına bahçeye çıktım.

Ne diye öyle bir şey söyleme gereği duymuştum ki sanki?

Bahçede derin derin nefesler alırken soğuk bacaklarımı ısırdı fakat önemsemedim. Nisan ayında olmamıza rağmen serindi oysa Fethiye'nin hep ılık olduğunu duymuştum. Belki de üşüyen tek insan bendim? Bahçenin demir kapısına ellerimi dayadım ve dışarıyı izlemeye başladım. Tam karşımızda büyük bir hurma ağacı vardı ve oldukça yaşlı görünüyordu, kaç yıldır buradaydı kim bilir? Benden başka kaç yüz ile karşılaşmıştı? Kaç insan onu bu şekilde izlemişti? Hurma ağacına ve üzerinde dolanan kuşlara bakarken bir motor sesi ile irkildim ve sesin geldiği yöne baktım. Tam önümde duran simsiyah ve göz alıcı olan motorun üzerinde siyah giyimli birisi vardı. Kafasında kaskı olduğu için onun yüzünü göremiyordum fakat fazlasıyla havalı görünüyordu. Bana doğru dönüp

baktığında hâlâ motorun üzerindeydi. Kaskın içinden bile net bir şekilde görülen siyah gözlere sahipti. Delici bir şekilde bana baktıktan sonra elleri kaskına gitti, ellerinde siyah deri eldivenleri vardı. Kaskı yavaşça kaldırıp yüzünü önüme serdiğinde, dikkatle ona bakmayı sürdürdüm. Simsiyah saçları, bembeyaz teni, siyah ve keskin kaşlarıyla uyumlu uzun kirpikli siyah gözleri. Bana soğuk bir bakış attı ve kaskını koltuk altına aldı. Ellerimi demir kapıdan çektim ve üşüyen kollarımı ellerimle ovalarken ona bakmaya devam ettim. Sanırım bu mahallede oturuyordu fakat bu mahallede oturan bir insan için fazlasıyla lüks bir motora sahipti. Gerçi biz altımızda o canavar ile bu evde yaşıyorduk orası ayrıydı.

Sıraç'ın, "İçeri gir çabuk" demesiyle irkildim. Pencereye doğru baktığımda bana baktığını fark ettim fakat motorlu genci görebilecek bir açıda değildi. "Sadece hava alıyordum" dedim ve tekrar motorlu gencin olduğu yöne döndüm. Bakışlarını benden ayırdı ve motorun üzerinden indi. Hemen karşımızda duran hurma ağacının arkasındaki iki katlı beyaz eve doğru yürümeye başladı. Evin kapısına geldiğinde olduğum tarafa doğru tekrar baktı ve gözlerimiz yeniden buluştu. Bir an onu dikizlediğimi düşünecek diye düşündüm ve kafamı farklı bir yöne çevirecek oldum fakat yapamadım. Ben kafamı çevirene kadar o çoktan sol dudağını yavaşça kıvırıp bana yamuk bir gülücük atmıştı bile. Kısa süreli gülücüğünün ardından beyaz evin kapısını açtı ve içeri girdi.

"İçeri gir diyorum sana!" Bir an dünya tersine döndü. Şu an kafam aşağıda, bacaklarım ise yukarıdaydı. Ben ise Sıraç'ın kotundan belli olan kalçaları ile bakışıyordum. Üstelik üstü hâlâ çıplaktı. Beni sırtına alan Sıraç, kalçama okkalı bir şaplak attı ve "Söz dinlemeyen minik şeytan. Pizzalarımızı söyledim."

Hiç çırpınmadım ve pozisyonumu bozmadan Sıraç'ın sırtında rahat bir şekilde eve doğru ilerledim. Daha doğrusu Sıraç ilerledi.

"Senden nefret ediyorum?" dedim sorarcasına ve ellerimi sırtında gezdirdim. Hâlâ sırtındaydım ve bundan zerre rahatsız değildim.

"Senden nefret ediyorum."

Bu içimi sıcacık yaparken evin ahşap kapısını kapattık ve onun sırtından inmeden salona doğru yürüdük. Şimdi beklememiz gereken tek şey, aç midelerimize girecek olan pizzalarımızdı.

Pizzalarımızı yerken neredeyse hiç konuşmamıştık, Sıraç çöpü atmak için evden çıktı, temizlediği koltuğa yayıldım ve yediklerimi sindirmeye çalıştım, cidden çok yemiştim. Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve koltuğun üzerinde Sıraç'ı beklemeye devam ettim. Birkaç dakika sonunda içeri girdi ve tek kelime etmeden üst kata çıkmaya başladı. Sıraç gözden kaybolduğunda mekanik bakışlarım kapalı televizyon ekranına çevirdim ve bomboş gözlerle ekrandaki yansımamı izlemeye başladım. Annemi, kardeşimi, lafta arkadaşım olan arkadaşlarımı ve Durkadın Sultan'ı özlemiştim. Canıma giden damarın yerini kaybetmiş gibiydim. Eksiktim, fazlasıyla eksik. Düşüncelerim büyüyüp beni yarattığı karadeliğin en dibine çekmeye çalışırken, "Yukarı gel" dedi Sıraç. Sesinde uyarı vardı.

"Niye?" diye bağırdım, bomboş gözlerle yansımamı izlemeyi sürdürürken.

"Ebenin cinsel organından dolayı!" Sıraç'ın sesi rutubet kokulu evde yankı uyandırırken, bir an ruhsuz bakışlarımda bir yırtık oluştu, o yırtık kahkahamı saklıyordu arkasında.

"Ne biçim konuşuyorsun sen, saygısız. Seni terbiyeye davet ediyorum."

"Davetini reddediyorum ve seni yukarıya davet ediyorum." Sesindeki uyarıcı dalga beni kıyılarımdan alıp, onun derinliklerine götürürken, mantığımı kullandım ve yerimden kalktım. "Geliyorum Allah'ın cezası." Duymayacağı kadar

kısık bir sesle söylemiş olsam da, duydu. "Bulmuşsun benim gibi cezayı, bir de çemkiriyorsun. Allah taş eder" diye bağırdı.

Merdivenleri tırmanırken elimde olmadan sırıtmıştım. "Gerçi zaten taş gibisin" dediğini duyduğumda, bu kez o da benim duymadığımı sanıyordu fakat duymuştum. Duyduğumu belli etmeden yatak odasına girdim. Sıraç çift kişilik yatağın üzerinde kendi cumhuriyetini kurmuş gibi görünüyordu. "Ben nerede yatacağım?" diye sordum, gözlerimle onu tararken. Yangın mavisi kıyametler odağına beni aldı, Sıraç yattığı yerden hafifçe doğruldu. Gözlerimin içine baktığında sanki yalnızca gözlerim değildi gördüğü. İçimi görüyordu. Ruhum titriyor, deşifre olmuş bir panikle geriye sendeliyordu. Sanki ruhumu çırılçıplak soyuyor, ardından da soyduğu ruhumu izliyordu.

Bu gözlerin içinde bir tılsım vardı ve beni içine çekiyordu.

"Beraber yatacağız" dedi ruhumu soymayı sürdürürken. Yaşam belirtisi gösteren tek yer gözleri gibiydi.

"Böyle bir şey söz konusu dahi olamaz, seninle uyumayacağım." Sesim net çıkmış olsa da, gözlerimi onun gözlerinden koparıp başka bir yöne çeviremiyordum.

"Öyle bir uyuyacaksın ki..." Güldü, bu bir gülücükten başka her şeye benziyordu. Derin, dibi görünmeyen maviler yüzümü en ince ayrıntısına kadar incelerken, bakışlarımı ondan koparmaya çalıştım. Onun gözleri bir kalbin ilk atışı gibiydi.

"Gözlerinin rengi çok değişik" dedim bir anda, kendimi tutamayarak. "Güzel."

Sıraç bir an duraksadı, bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kaydı ve kalbim iki duvarın arasında kaldı. Duvar sıkışıyor, kalbimin üzerine devriliyordu.

"Yolun sonu sen misin, kara toprak mı bilemiyorum?" dedi Sıraç. Gözlerini benden ayırıp kendini tekrar yatağa bıraktı. Derin bakışlar tavanı karşısına alırken, sessizliğin paltosunu omuzlarına attı.

Sıraç kimsenin dokunmadığı yerlerime dokunuyordu Duygularımda da, vücudumda da...

"Ne demek istiyorsun?" Yavaşça yatağın ucuna yürüdüm ve yatağın üzerine çıkıp, bağdaş kurarak oturdum. Bana bakmadan, "Bilmiyorum" dedi tok sesiyle.

Bir süre oturduğum yerden yalnızca onu izledim, yüzündeki çizgilerde kayboldum ve sonrasında tekrardan kendimi buldum.

"Ben nerede yatacağım?" diye sorduğumda, kaç dakikadır sessizce onu izliyordum bilmiyordum ama sonunda sessizliği ikiye bölmüştüm.

Bir anda elini uzatıp sol kolumu yakaladı, yaramın acısını hissetmiyordum artık. Beni hızlıca çektiğinde, şaşkınlıktan irileşen gözlerim göğsüne düştü ve Sıraç bedenimi bedenine yasladı. Kolunu kafamın altından geçirdi ve beni kolu ile kalbi arasında bir yere yerleştirdi. "Burada" dedi kısık bir sesle.

Çıplak teni ile temas eden çıplak omuzlarımın yandığını hissediyordum, ne diye askılı tişört giymiştim ki sanki? Güçlü kolları hareket alanımı kısıtlarken, "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum, bakışlarımı hemen yan tarafımızdaki pencereye çevirerek.

"Ne yapıyorum?"

"Bunu."

"Bilmem" dedi düz bir sesle. Sessizlik aramızda uzun eteklerini uçuşturarak gezinirken, tenimize indirdiği her bir darbe, duygularımın içinde çığlık atıyordu. Bir elimi onun çıplak göğsüne koyarken, bu hareketim karnımı deşmişti. "Acımasızsın, Karayel" diye fısıldadım, ona bakmak yerine çıplak göğsüne bakarken.

"O zaman çok benziyoruz desene, minik şeytan."

Onun kahve kokusu beni büyüsünün muskaya dolanmış ipliğine dolarken, gözlerim yavaşça karanlığı etrafına örttü.

Bedenim uykunun okyanusunun indirdiği darbeyle dengesini kaybederken, en dibe çekildim ve kendimi uykunun kollarına teslim ettim.

***

Manevi sıcaklığı uykuma bile mermerden ama şefkatli ellerini uzatabilmişti. Tenime akan nefesinin yavaşça tenimde yuvarlandığını, uykuma karıştığını hissediyordum. Gözlerimi yavaşça araladığımda, yanağım onun çıplak göğsünün üstünde terlemişti. Kafamı hareket ettirmeden bakışlarımı yukarı çevirdiğimdeyse o muhteşem görüntüyle karşılaştım. Hafif aralıklı dudaklarının arasından nefes alan, gözleri kapalı ve tıpkı porselen bir bebeği andıran adam... Sıraç Karayel...

Dışarıdan yükselen horoz sesiyle irkilirken, Sıraç kaşlarını çatarak uykusunda homurdandı. Böyle bir mahallede horozun olmasına şaşmamalıydı. Gür çıkan sesi sanki odanın içindeymiş gibi odanın duvarlarında yankılanırken, yavaşça doğrulmaya çalıştım ama Sıraç'ın kolu belime dolanmış olduğu için kalkamadım. Bakışlarım bir süre daha uykunun getirdiği güzelliğini izledikten sonra zorlanarak da olsa onun kollarından kurtulmayı başardım. Cibilliyetsiz horozun çıkardığı ses rahatsız edici seviyeye ulaştığında yataktan yavaşça doğruldum ve gıcırdayan ahşap merdivenlerden parmak uçlarıma basarak indim. Küçük adımlarla çıkış kapısına ulaştım, çıkış kapısının önünde duran eski ev terliklerini çıplak ayaklarıma geçirdikten sonra bahçe kapısına yöneldim. Sabahın sert soğuğu kısacık şortum ve askılı tişörtümün örtmeyi başaramadığı yerlerime keskin bir bıçak gibi saplanırken, bahçe kapısını açıp dışarı çıktım ve kollarımı birbirine bastırarak ısınmaya çalıştım. Siyah horoz hurma ağacının yanındaki taşın üzerine çıkmış, azimle ötmeye devam ediyordu. Kollarımı birbirine bastırırken, "Kıştttt!" diye bağırdım, fakat bu

bağırtıdan çok fısıltıya benziyordu. Güneş daha gökyüzünün askısına asılmamıştı, hava akşamüstünü andıran soluk bir maviyle renklenmişti. "Kışşştt!" dedim tekrar, fısıldayarak.

Horoz bir an duraksayıp bomboş gözlerle bana baktı, ona doğru bir adım daha atıp, "Git başka yerde bağır, kıştt!" diye fısıldadım. Horoz bir an kabardı, irkilerek geri adım attığımda benden hiç hoşlanmadığına yemin edebilirdim. Tüylerini kabartarak bir kez daha öttüğünde, "Ne bağırıyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Bir kahkaha sesi bomboş sokakta çınlarken, irkildim ve olduğum yerde iki adım geri attım. Gözlerim etrafı tararken, sesin hiç tanıdık olmadığını fark ettim. Bakışlarım karşı balkonda bana bakan motorlu genci yakaladığında, kaşlarımı çatarak ona baktım. Balkonun demir parmaklıktan tırabzanlarına tutunmuş, beni izliyor, gülüyordu. Altında siyah bir eşofman, üstünde siyah bir tişört vardı ve teninin saf beyazlığıyla uyum sağlamıştı. Korkuluklara bastırdığı elinde sigarası vardı, saçları uykudan yeni uyandığını ele verir gibi dağınıktı. "Bu soğukta o halde üşümedin mi, dolunay surat?" dedi tok bir tınıyla.

"Sana ne?" dedim, soğuk bir sesle. Tam arkamı dönecektim ki, kıkırdadı ve tekrar ona bakmamı sağladı.

"Ne gülüyorsun?"

"Sen az önce horozla mı konuşuyordun?" Soruma soruyla karşılık verdiğinde, kaşlarım tamamen çatılmıştı. Onu umursamadan sırtımı dönüp eve yöneldiğimde, "Gerçekten ilginç bir kızsın" dediğini duydum ama ilgilenmedim. Eve girerken siyah gözlerinin kasvetli ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum. Sıraç uyanana kadar ne yapabilirim diye düşünmüş, hiçbir şey bulamayınca da kıyafetlerimi alıp kendimi banyoya kapattım. Sıcak bir duş alıp, vücudumu ısıttıktan sonra siyah bir tayt ve krem rengi bol bir kazak giyip, ıslak saçlarımı havlu yardımıyla kurulayarak salona indim. Sıraç uyanmış,

kahvaltılık bir şeyler almak için evden ayrılmıştı. Ahşap kapı tıklatıldığında tereddütte kalsam da, ürkek adımlarla kapının önüne geldim, küçük delikten dışarı baktığımda, esmer bir kız gördüm ve derin bir nefes alarak kapıyı açtım.

"Merhaba" dedi kız gülümseyerek.

"Merhaba?" Bu bir selamlaşmadan çok, soru gibiydi.

"Ben Merve, karşı komşunuzum" dedi güleç bir tavırla. "Abimden buraya karşı eve bir kızın taşındığını öğrenince, tanışmak maksatlı geldim."

Kıza bomboş gözlerle bakarken, cümlesinin arasında turlayan kelimeleri birbirinden ayırarak hecelerine böldüm. Karşı ev? Bu kız, o çocuğun kardeşi miydi? Kısmen yüzlerinin benzediğini fark ettiğim de "Peki" dedim bomboş bir sesle. "Ben Mayıs." Mesafe aramızda buzdan bir duvar örerken, kızın yüzündeki tebessüm hızla silindi.

"Şey, rahatsız ettim galiba?"

"Sadece biraz yorgundum" dedim mekanik bir sesle.

"Rıfkı'dan dolayı mı?" diye sordu, mahcup bir tavırla.

Kaşlarımı çatarken, bir an duraksadım. "Rıfkı?"

"Bizim horoz. Abim anlattı, Rıfkı seni rahatsız etmiş bu sabah."

"Ah şu cibilliyetsiz" dedim elimi alnıma koyup bastırırken, başım ağrıyordu. Kız bana deliymişim gibi baktı, ardından da genişçe gülümsedi. Kızın hemen arkasındaki bahçe kapısı sertçe açılırken, kızla aynı anda bahçe kapısına baktık. Sıraç kıza rahatsız edici bir şey görmüş gibi bakarken, "Şey..." diye mırıldandı, adının Merve olduğunu öğrendiğim kız. "Tanıştığıma memnun oldum, ben gitsem iyi olacak."

Yalnızca başımı sallayarak kızı onayladığımda, kız iki basamağı hızlıca inip Sıraç'a bakmadan yanından sıyrılarak demir kapıdan çıktı. "O kimdi?" diye sordu Sıraç, elinde poşetlerle içeri girerken.

"Ne istiyormuş senden?" Bakışları da, sesi de sertti.

Onu arkamda bırakarak salona yürürken, "Âşık olmuş bana" dedim alaycı bir sesle. Sıraç arkamdan beni takip ederken, bir yandan da homurdanıyordu.

"Senin dilin çok uzadı. Bir ara haber ver de budayalım" dedi mekanik bir sesle.

"Ona cevap vermek yerine salondaki üçlü koltuğun üzerine yığıldım ve gözlerimi elindeki poşetlere çevirdim. Bir süre ayakta öylece dikilip bana ters ters baktıktan sonra, "Yarın alışverişe çıkalım" dedi ve hemen çaprazımdaki koltuğa oturup, poşetleri sehpanın üzerine bıraktı.

"Kendin çık, alacağını al işte. Beni uğraştırma hiç."

Bana ters ters baktığında, bakışlarımı ondan kaçırmak istesem de, radarına takılmıştım. "Regl olabilirsin, saçlarını taramak istiyor olabilirsin, birkaç parça kıyafete ihtiyacın olabilir. Sahi, sen kıllarını dişlerinle mi yoluyorsun?"

Dehşet dolu gözlerle ona baktığımda, vücudumda yürüyen elektrik bir an tenimden sıçrayacak ve ortalığı ateşe verecek sandım. "Sana diyorum sana" dedi bana tip tip bakarak. "Cidden neden hiç kıllanmıyorsun sen? Sakız falan mı yapıştırıyorsun?"

Yanaklarımdaki baskı aynı şekilde kalbimde de yumru şeklinde büyümüştü. "Lazer epilasyon" dedim düz bir sesle. "Şimdi o kahrolası çeneni kapa, iğrenç konular bunlar."

"Her yerine mi yaptırdın?" Yüzünde zerre kas oynamasa da, yangını andıran bakışları delip geçiyor, arkasında içine şehir dökülmüş bir yangın bırakıyordu.

"Kes şunu."

"Her yerine mi?" diye tekrarladı sorusunu, tehditkâr soru işareti cümlenin ortasına dikilmiş ruhsuz gözlerle cevabı süzüyordu.

Şeytanın dürtmesiyle, "Her yerime" dedim cüretkâr bir ses tonu

"Sana dokundu mu?" diye sorduğunda, gözlerindeki yırtıcının kükreyişinden yükselen sert rüzgâr tüm bedenim boyunca kayıp içime aktı.

"Anlamadım?"

"O şeyi yapan kadın sana dokundu mu?" Sesi sakin çıksa da, tınısındaki sertliği fark etmemek mümkün değildi. Adeta buzdan duvarların arkasına saklanmış, elindeki buzdan hançerler ile beni hedef almıştı.

"Fazla temas halinde bulunmamaya çalıştı, zaten birkaç seansta işimizi hallettik." Utanarak bakışlarımı ondan kaçırdım. "Şu konuyu kapatır mısın artık, rahatsız oluyorum."

"O kadının ellerini kopartırım." Sesi buz gibi çıktı, bakışları hâlâ donuk ve ürkütücüydü ama sakinliğini koruyordu. Gözleri dışında hiçbir yerinde yaşam belirtisi yoktu. Onun gözlerinde hayat vardı.

"Neden ki?"

"Kimse senin kılına zarar veremez." Sert bakışlarının koyu lacivertle sislenen hareleri beni içine çekip, simsiyah gözbebeğinin mahzenine kilitledi. "Lazer epilasyonun acı verici olduğunu duymuştum. Hem sana dokunuyor, hem de canını yakıyor. O kadını öldürmemem için geçerli bir sebep söyle." Gözlerinde kana susamış bir katilin silueti belirmişti adeta.

"Çünkü o bir kadın" dedim düz bir sesle. "Her neyse, ben çok acıktım." Yerimden doğrulup, onun yanındaki küçük sehpanın üzerindeki poşetlere doğru uzandım. Güçlü eli bileğime dolandı ve bir anda beni kendisine doğru çekti, tam olarak kucağına oturuyordum şu an. Bacaklarımı beline doladı ve tekli koltuğun iki yanından sarkıttı. Avuçlarını belime sıkıca bastırırken, "Kes şunu!" diye bağırdım, çırpınmaya çalışarak. "Böyle şeyler yapmandan hoşlanmıyorum!"

"Senin aksine ben acayip hoşlanıyorum bu şeylerden" dedi boğuk bir sesle. Tam kalkmak için hamle yapacaktım

ki, beni daha sıkı tutarak hamlemi geri püskürttü ve ona sürtünmeme neden oldu. İstemsizce yaptığım bu hareket, onun altımda kaskatı kesilmesine sebep olurken, aynı şekilde ben de öylece kalakaldım. Tenimde kabaran tuz, ruhuma açılan yaraların üstüne dökülürken korku dolu gözlerle ona baktım. Tam orasının üzerinde oturuyordum ve sert kotunun kumaşından bile onun varlığını net bir şekilde hissedebiliyordum. Erkekliğinin sert varlığı tam oramda zonklarken, gözlerim kocaman açıldı. Bu tür şeyleri düşünmek bile midemi bulandırırken, şu an yaşıyordum ve hissettiğim tek şey şaşkınlıktı.

Sıraç'ın gözbebekleri haresini yutacak kıvamda irileşmiş, bakışları kısılmış ve dudakları şehvetle aralanmıştı. Bir an kasıklarımda çatırdayan ateş karnıma doğru yükseldi ve kendimi ona bastırma isteği göğsümde büyük bir çığır açtı. Sıraç kalçalarını yavaşça havalandırarak kendini bana doğru bastırdığında, bedenim buzlarla dolu bir suyun içine daldırılmış gibi donakalmıştım. Aralıklı dudaklarının üzerindeki karanlık bakışları o kadar derindi ki, o bakışların içinden sağ kurtulmak imkânsızdı. Aniden dank eden düşüncelerimi çeviren paslı çarklar gıcırdadı. Sıraç'ın boşluğundan yararlanarak hızla üzerinden kalktım ve ürkek bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştım. Gözleri hiç olmadığı kadar koyu bir renge bürünmüş, arzunun koyu renk lavları harelerinden aşağı dökülerek göz çukuruna yayılmıştı. Hızla salonu terk ettim ve kendimi bahçeye attım, az önce kendimi dizginlemeseydim neler olacaktı, Allah bilirdi.

Sokakta kollarımı birbirine bastırarak dehşet dolu gözlerle boşluğu izlerken, onun nefes nefese kalmış hali gözlerimin önünde asılı duruyordu. Yanaklarım baskıyla patlayacak, tüm kanım boynuma akacak diye düşündüm. Kenardaki taşa oturup, bakışlarımı zemine indirdim. Utanç kafamın içindeki kazanın içine düşmüş, altında yanan alevlerin gazabına uğramıştı. "Sen iyi misin?" Bu tanıdık ses kafamın içinde çınlarken, gözlerimi kaldırıp sesin geldiği yöne odaklanmaya

çalıştım. Bu o çocuktu, adını dahi bilmesem de muhtemelen o kızın abisiydi.

"İyiyim?"

"Betin benzin atmış, dolunay surat" dedi siyah bakışlarını yüzümde gezdirirken.

"İyiyim" dedim düz bir sesle. "Biraz önce bir kız geldi, kardeşindi sanırım."

Genç adam ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokup, "Merve'yle tanıştınız demek?" dedi, kaşlarını hayretle kaldırarak. "Şu işe bak, dolunay suratı ilk gören benim fakat onunla tanışan kardeşim."

Bir an duraksadım, dalgın bakışlarımı onun yüzüne odakladım ve onu inceledim. Yakışıklıydı, beyaz teni onun siyah gözleri için biçilmiş kaftandı. Ceplerine soktuğu ellerini çıkarıp birini bana uzattığında, tereddütle harmanlanan bakışlarımı eline çevirdim. Bakışlarım eliyle yüzü arasında ruhsuz ve yavaş bir mekik dokuduktan sonra tek kaşımı kaldırdım.

"Ben Savaş" dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Savaş Sonyürek."

"Mayıs" dedim soğuk bir tavırla. "Mayıs Karamaça."

Ve ellerimiz buluştu. Ellerimiz ayrıldığında yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeye anlam vermeye çalışırken, "Ne oldu?" diye sordum. Bir an irkildi ve gözlerini benden kaçırdı. "Hiç" dedi soğuk bir sesle. Aniden sırtını bana dönüp, ters istikamette yürümeye başladığında, kafamı karıncalandıran hareketine düz düz bakmakla yetindim. Sanırım Savaş da Sıraç gibi dengesizin tekiydi. Adımları küçüldü ve sırtı bana dönük bir şekilde olduğu yerde öylece durdu.

"Dolunay surat" dedi. Sesi çok kısık çıkmıştı fakat duymamam imkânsızdı. Cevap vermek yerine onun cümlesini tamamlamasını bekledim. "Hoş geldin." Adımlarını hızlandırıp beyaz eve doğru yürümeye başladı. İnsanları analiz etmeyi severdim, analizlerimde genelde başarısız olsam da birileri

ki, beni daha sıkı tutarak hamlemi geri püskürttü ve ona sürtünmeme neden oldu. İstemsizce yaptığım bu hareket, onun altında kaskatı kesilmesine sebep olurken, aynı şekilde ben de öylece kalakaldım. Tenimde kabaran tuz, ruhuma açılan yaraların üstüne dökülürken korku dolu gözlerle ona baktım. Tam orasının üzerinde oturuyordum ve sert kotunun kumaşından bile onun varlığını net bir şekilde hissedebiliyordum. Erkekliğinin sert varlığı tam oramda zonklarken, gözlerim kocaman açıldı. Bu tür şeyleri düşünmek bile midemi bulandırırken, şu an yaşıyordum ve hissettiğim tek şey şaşkınlıktı.

Sıraç'ın gözbebekleri haresini yutacak kıvamda irileşmiş, bakışları kısılmış ve dudakları şehvetle aralanmıştı. Bir an kasıklarımda çatırdayan ateş karnıma doğru yükseldi ve kendimi ona bastırma isteği göğsümde büyük bir çığır açtı. Sıraç kalçalarını yavaşça havalandırarak kendini bana doğru bastırdığında, bedenim buzlarla dolu bir suyun içine daldırılmış gibi donakalmıştım. Aralıklı dudaklarının üzerindeki karanlık bakışları o kadar derindi ki, o bakışların içinden sağ kurtulmak imkânsızdı. Aniden dank eden düşüncelerimi çeviren paslı çarklar gıcırdadı. Sıraç'ın boşluğundan yararlanarak hızla üzerinden kalktım ve ürkek bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştım. Gözleri hiç olmadığı kadar koyu bir renge bürünmüş, arzunun koyu renk lavları harelerinden aşağı dökülerek göz çukuruna yayılmıştı. Hızla salonu terk ettim ve kendimi bahçeye attım, az önce kendimi dizginlemeseydim neler olacaktı, Allah bilirdi.

Sokakta kollarımı birbirine bastırarak dehşet dolu gözlerle boşluğu izlerken, onun nefes nefese kalmış hali gözlerimin önünde asılı duruyordu. Yanaklarım baskıyla patlayacak, tüm kanım boynuma akacak diye düşündüm. Kenardaki taşa oturup, bakışlarımı zemine indirdim. Utanç kafamın içindeki kazanın içine düşmüş, altında yanan alevlerin gazabına uğramıştı. "Sen iyi misin?" Bu tanıdık ses kafamın içinde çınlarken, gözlerimi kaldırıp sesin geldiği yöne odaklanmaya

çalıştım. Bu o çocuktu, adını dahi bilmesem de muhtemelen o kızın abisiydi.

"İyiyim?"

"Betin benzin atmış, dolunay surat" dedi siyah bakışlarını yüzümde gezdirirken.

"İyiyim" dedim düz bir sesle. "Biraz önce bir kız geldi, kardeşindi sanırım."

Genç adam ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokup, "Merve'yle tanıştınız demek?" dedi, kaşlarını hayretle kaldırarak. "Şu işe bak, dolunay suratı ilk gören benim fakat onunla tanışan kardeşim."

Bir an duraksadım, dalgın bakışlarımı onun yüzüne odakladım ve onu inceledim. Yakışıklıydı, beyaz teni onun siyah gözleri için biçilmiş kaftandı. Ceplerine soktuğu ellerini çıkarıp birini bana uzattığında, tereddütle harmanlanan bakışlarımı eline çevirdim. Bakışlarım eliyle yüzü arasında ruhsuz ve yavaş bir mekik dokuduktan sonra tek kaşımı kaldırdım.

"Ben Savaş" dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Savaş Sonyürek."

"Mayıs" dedim soğuk bir tavırla. "Mayıs Karamaça."

Ve ellerimiz buluştu. Ellerimiz ayrıldığında yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeye anlam vermeye çalışırken, "Ne oldu?" diye sordum. Bir an irkildi ve gözlerini benden kaçırdı. "Hiç" dedi soğuk bir sesle. Aniden sırtını bana dönüp, ters istikamette yürümeye başladığında, kafamı karıncalandıran hareketine düz düz bakmakla yetindim. Sanırım Savaş da Sıraç gibi dengesizin tekiydi. Adımları küçüldü ve sırtı bana dönük bir şekilde olduğu yerde öylece durdu.

"Dolunay surat" dedi. Sesi çok kısık çıkmıştı fakat duymamam imkânsızdı. Cevap vermek yerine onun cümlesini tamamlamasını bekledim. "Hoş geldin." Adımlarını hızlandırıp beyaz eve doğru yürümeye başladı. İnsanları analiz etmeyi severdim, analizlerimde genelde başarısız olsam da birileri

hakkında hep bir tahminim olmuştu. Ama Sıraç konusunda teoriler o kadar karışıktı ki, bir türlü bir tahminin üzerine yoğunlaşamıyordum. Tıpkı Sıraç gibi tuhaf olan bu adam gözden kaybolana dek onu izledim. Taşın üzerinde otururken yaptığım tek şey nefes almak ve boşluğa bakıp düşünmekti.

Acaba annem ne yapıyordu? Benim Sıraç ile kaçtığımı fark etmişler miydi? Peki Yiğit... O ne yapıyordu? Yiğit'in küçücük bir tebessümüne bolca umut sığdırmıştım. Beni kardeşi olarak gördüğünü biliyordum fakat o gece bana söyleyeceği şeyi deli gibi merak ediyordum. İçimdeki umudun tadı damağımı yakarken, yapabildiğim tek şey Yiğit'e olan kinimi alevlendirmek oldu. O benim sevgimi hak etmiyordu. Kendi kendime gelin güvey olmayı bırakalı çok olmuştu zaten. Şimdi Yiğit'ten daha önemli bir konuya dönmeliydim. Annemi, istemediği bir evliliği yapmaktan kurtarmak... O ruh hastası adamla evlenmesine izin veremezdim. Gerekirse Sıraç'ın tacizlerinden, şiddete eğiliminden ve dengesiz hal ve hareketlerinden bile rahatsız olmamaya çalışacaktım. Şu an Sıraç'a ihtiyacım vardı ve bir dengesizlik yapıp onun yardımından nahrum kalmamalıydım. Elbette az önce yaşanan şehvetli eyden sonra ona yakın davranamazdım fakat onunla kavga da edemezdim. Bu yüzden o yaşanılanları unutmaya çalışacak ve bununla ilgili bir tartışmaya girmeyecektim.

Sıraç'la uyumuştum, Sıraç'la öpüşmüştüm, Sıraç saçlarımı tarayıp örmüştü, Sıraç'la dans etmiştim, Sıraç'a çıplak bir vaziyette sarılmıştım. Sıraç'la arkadaş olmamızı engelleyecek kadar çok şey yaşamıştık. Bu yanaklarımdaki baskının artmasına sebep olurken Merve'nin cılız sesi ile düşüncelerimden kurtuldum. "Merhaba Mayıs, ne yapıyorsun?" Sesi neşeli küçük bir kızın sesine benzer bir tınıda çıkmıştı. Kafamı kaldırıp Merve'yle yüz yüze geldiğimde saçlarını iki yandan toplamış olduğunu gördüm, gerçekten sevimli bir kızdı ve kesinlikle küçük bir kız çocuğunu andıran masum bir surata sahipti.

Kahverengi iri gözleri, küçük burnu ve ince dudakları ile

gerçekten güzeldi. Üzerinde Nirvana tişörtü altında ise buz mavisi dar paça bir kot pantolon vardı. Ayaklarına baktığımda ise siyah vanslar gördüm. Tarzı bana çok yakın değildi fakat kesinlikle onun kişiliğini yansıtıyor gibiydi. Elbette onun kişiliğinden bihaberdim fakat az çok tahminde bulunabiliyordum. "Merhaba" dedim ve oldukça içten bir şekilde tebessüm ettim. Bir an gözleri irileşti ve şaşkınlıkla bana baktı. Sanırım benden böyle bir şeyi beklemiyordu. Haklıydı, ben de kendimden böyle bir şeyi beklemiyordum. "Oturuyorum işte, sıkıntıdan patlıyorum falan" dedim yanaklarımın içini şişirerek.

Kıkırdadı. "Hadi gel sana mahalleyi gezdireyim" dedi içten bir sesle. Aslında bu iyi bir fikirdi. Ya da dur. Hayır, bu kesinlikle kötü bir fikirdi. Böyle tekin olmayan bir mahallede gezmek akıl mantık işi değildi. "Bilmem ki..." dedim kararsız bir sesle ve elimi enseme götürdüm. "Nasıl desem, bu mahalle pek tekin bir mahalleye benzemiyor."

Tekrar kıkırdadı ve sol eli yardımıyla yüzüne düşen kâkülünü kulağının arkasına sıkıştırdı. "Emin ol" dedi ve gülümsemesi büyüdü. "Bu mahalledeki insanlar kadar güvenilir bir insan evladı daha bulamazsın."

"Hadi ama..." dedi ve ısrarla yüzüme baktı. "Biz de bu mahallede yeniyiz. Fakat insanlarını öyle çok sevdim ki."

"Önceden nerede oturuyordunuz?"

"Ankara'dan geldik biz. Siz?"

"Ben de İzmir'den geldim, yani İzmirliyim."

"Bu güzelliğin sebebi şimdi anlaşıldı" dedi ve tekrar gülümsedi.

Hadi ama İzmir'in tüm kızları mükemmel diye bir şey yoktu inanın. Ayrıca İzmir'in içinde İzmirli olmayan insandan bol ne vardı ki sanki? Önüne gelen İzmir'e yerleşmiş ve kendini İzmirli olarak tanıtır olmuştu. Sıraç bahçe kapısından uzanınca kısa süreli bir şok yaşayıp irkildim. Saçları ıslaktı.

Sanırım beyimiz kendini dizginlemek adına suyun altına girip çıkmıştı. Merve, Sıraç'ı görünce bir an irkildi ve tedirgin bakışlarını bana çevirdi.

"İçeri!" dedi sert bir şekilde Sıraç.

Ona aldırmadım. "Sıraç, Merve ile mahalleyi gezebilir miyim?"

Sıraç kaşlarını havaya kaldırdı ve önce bana sonra da Merve'ye baktı. Bakışları ile bizi taradıktan sonra kasılan çenesini sergilemekten çekinmedi. "İçeri, Mayıs."

"Gidelim Merve" dedim ve oturduğum yerden kalkıp Merve'nin koluna girdim. Merve tedirgin gözlerle bana ve Sıraç'a bakarken gerçekten korkmuş gibi görünüyordu. Kulağına doğru fısıldadım. "Korkma." Sesim güven verici çıkmış olacak ki, Merve olumlu yönde başını sallayıp yürümeye başladı.

"Mayıs!" Sesi kükrer gibi çıktı ve sokakta yankı uyandırdı. Bir an irkilsem de onu yok saydım ve yürümeye devam ettim. Merve temkinli adımlar atarken bir yandan da pişman görünüyordu. Onu rahatlatmak adına bir şeyler söylemek istiyordum fakat şu an ben de pek rahat sayılmazdım.

"Mayıs, o adam senin neyin oluyor?" diye sordu titrek bir ses tonuyla. Yürümeye devam ediyorduk.

Düşmanım diyemezdim, arkadaşım diyemezdim. Ne diyebilirdim ki? Öpüştüğüm adam mı? Şehvet tuzağına düştüğüm adam mı? Gözlerine hayran olduğum adam mı? Ölümüne korkup, korkmuyor gibi davrandığım adam mı? Onun karşısındayken güçsüz olmama rağmen, güçlü görünmek adına oyun oynadığım adam mı? Ne diyebilirdim ki?

O bir el adamıydı.

"El adamı" dedim sakin bir ses tonuyla. Ne demek istediğimi anlamak istermişçesine bana baktığında yalnızca buruk bir şekilde gülümsemekle yetindim.

"Anlamadım?"

"Boş ver."

Arkama dönüp baktığım da ise Sıraç'ın eve girmiş olduğunu gördüm. Olduğu yerde yoktu. Tam önüme dönecekken bahçe kapısı tekrardan açıldı ve Sıraç bize doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bize yetiştiğinde hiçbir şey olmamış gibi yanımızdan yürüyordu. Merve şaşkınlık dolu gözlerle bir ona bir bana bakarken kesinlikle kafası karışmıştı. Kız da haklıydı. Bizim ne olduğumuz belli değildi.

"Siz sevgili misiniz?" Merve'nin sorusu sessizliğe sıkılan kurşun olmuştu. Adımlarım bıçak gibi kesildi ve şaşkın bakışlarımı kıza çevirdim. Sıraç da aynı şekilde öylece durmuş Merve'ye bakıyordu. Gözleri bir ara bana kayar gibi oldu fakat bakışlarımızı buluşturmadan Merve'ye döndürdü.

Merve bir an irkildi. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır" dedim net bir şekilde. "Onunla sevgili olmak mı?" Histerik bir kahkaha attım ve devam ettim. "Kesinlikle imkânsız." Merve öylece yüzüme bakarken gözlerim Sıraç'a kaydı. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle boşluğa bakıyordu ve zerre yaşam belirtisi göstermiyordu. Nefes almak adına kalkıp inen göğsü dışında.

Sıraç sessizliğini korudu ve hiçbir şey söylemeden adımlarını hızlandırıp önden önden yürümeye başladı. Merve tek kaşını kaldırdı ve sinsi bir şekilde gülümsedi. "Bu adam" dedi kıkırdayarak gözlerini bana çevirdi. "Kesinlikle bu cevabı beklemiyordu."

"Nasıl yani?" diye sordum ona kısık bir ses tonuyla.

"Saf mısın?" diye sordu, kıkırdamaya devam ederken.

Hayır değildim, fakat bir süredir beynimin çalışmadığının ben de farkındaydım. Sessizlik hakkımı kullandım ve yürümeye devam ettim. Sarnıcın önüne geldiğimizde hemen karşımızda duran büyük Cami'nin içinden geçip mahallenin diğer tarafına geçtik. Burası park tarafıydı ve parktaki adam-

lar ilk gördüğüm günkü gibi toplaşmış içki içiyorlardı. Bir ara uzun boylu zayıf bir adam Sıraç'a doğru baktı ve histerik bir kahkaha attı. "Lan! Ne ara geldin sen buraya piç kurusu?" Adamın sesi keyifli ve yüksek çıkmıştı. Adama dikkatle baktığımda, Sıraç'ın telefonunu karıştırırken galeride Sıraç'la fotoğrafı olan adam olduğunu fark ettim, biraz kilo kaybetmiş olsa da, yüzü hâlâ aynıydı.

"Çok olmadı, yanınıza uğrayamadım" dedi Sıraç. Çarpık bir gülümsemeyle adamın yanına doğru yürümeye başladı. Merve'yle Sıraç'ı takip ettik ve parkın içine girdik. Fethiye Belediyesi yazılı banklardan bir tanesine oturduk ve Sıraç'ı izlemeye başladık. Büyük erkek topluluğunun arasına girdi ve hepsiyle bir bir selamlaştıktan sonra oturup sohbet etmeye başladı. Bir ara uzun boylu adam Merve ve benden tarafa baktı ve gülümsedi. Bu cidden sıcak bir gülümsemeydi.

"O" dedi adam beni gösterip Sıraç'a baktı. "Yengemiz mi?"

Sıraç önce bana sonra da adama baktı ve elini alnına götürüp alnını kaşıdı. "Yengeniz" dedi düz bir şekilde. *Yok artık!*

Merve tekrar kıkırdadı ve koluma girip bir şeyler homurdandı. Fakat öyle bir şokun içindeydim ki, Merve'nin ne dediğini anlayamadım. Ve bir motorun çıkardığı gür sesle gözlerimi Sıraç'tan çekip, sesin geldiği yöne çevirdim.

Yine siyah motor, yine siyah deri eldivenler, yine siyah kask ve yine o.

"Abi" diye bağırdı Merve ve parktaki tüm adamlar aynı anda kafasını Merve'ye doğru çevirip onu göz hapsine aldılar. Motor durdu, motorun üzerindeki cibilliyetsiz horozun sahibi kaskını yavaşça çıkartıp saçlarını karıştırdı ve bizden tarafa doğru baktı.

"Oooo Savaş, hoş geldin." Bu ses o zayıf uzun boylu adamdan çıkmıştı.

Savaş, adama doğru baktı ve çarpık bir şekilde gülümse-

vip motorun üzerinden indi. Zayıf adam Sıraç'a, Savaş'ı gösterdi: "Sen buralarda yokken, mahallemize bu Ankara bebesi geldi. Bileği çok sağlam, yapamadığı iş yok. Çok sağlam çocuktur." Savaş bize doğru yürürken zayıf adamın söylediklerine kulak vermeye devam ettim. "Bizim yengenin yanında oturan kızcağızda bizim Ankara bebesinin kız kardeşi. Yani yenge emin ellerde. Merve çok iyi kızdır." Merve adamın söylediklerini duyunca utangaç bir şekilde tebessüm etti ve gözlerini abisine çevirdi.

Savaş parkın duvarından atladı ve karizmatik bir şekilde parkın içinde yürümeye başladı. Sıraç tehlikeli bakışlarını Savaş'ın üzerinde gezdirirken oldukça ciddi görünüyordu. Yangın mavisi gözleri yerini acı bir yeşile bırakırken yüzündeki elmacık kemikleri git gide daha belirginleşiyordu.

"Merhaba" dedi Savaş ve deri eldivenli elini Sıraç'a doğru uzattı. "İsmini çok duydum."

Sıraç gözlerini çocuğun eldivenli eline kaydırdı ve kısa bir bakış attıktan sonra kafasını zerre hareket ettirmeden gözlerini çocuğun yüzüne çevirdi. Dudakları düz bir çizgi halindeydi ve yüzü 'ben tehlikeyim' diye bağırıyordu. Sıraç'ın karanlık rüzgârı büyüdü ve bir fırtınaya gebe kalıp, uğuldamaya başladı. Savaş'ın eli kısa bir süre havada kalınca küçük bir duraksama oldu, saniyeler kurumuş kan gibiydi. Elleri birleşti. Birbirlerinin elini sıkarlarken ikisinin de gözlerinde ölümün kokusu vardı.

"Sevdim" dedi Savaş ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Tam olarak anlatılan Sıraç Karayel."

Sıraç çarpık bir şekilde gülümsedi ve "Güzel" dedi. "Tam bir Ankaralı." Ve ortam ısındı. Erkekler muhabbetin dibine vururken mahalleden geçen bir polis arabasının ışıklarıyla irkildim. Şimdi faka basmışlardı. Fakat polis arabası onları görmemiş gibi yoluna devam etti ve mahalleden çıktı. Şaşkınlıktan irileşen gözlerimi fark eden Merve tekrar kıkırdadı

ve "Burası" dedi kısık bir sesle. "Şeytanın bile girerken destur çekeceği yer."

Bir an yutkunma ihtiyacı duydum ve gözlerimi Merve'den ayırıp Sıraç ve Savaş'ın üzerine diktim. Savaş bakışlarını yavaşça bana doğru çevirdi ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Sıraç'ın gözleri ikimizin üzerinde mekik dokurken, ben de yüzümde soğuk bir ifadeyle Savaş'a bakıyordum.

"Dolunay surat." diye bağırdı ve gülümsedi. Bir anda istemsiz bir şekilde kendime engel olamadım ve ben de gülümsedim. Gülümseyişim yüzümde büyürken gözlerim yan tarafındaki karanlık auraya kaydı. Sıraç resmen etrafından siyah dumanlar çıkartarak bana doğru bakıyordu ve gözlerinde bir katilin silueti karanlıktan bana silahının namlusunu uzatmıştı. Bakışları ölümcül bir şekilde yüzünde büyürken, omuzlarının çürüdüğünü hissettim. Bakışlarının tüm ağırlığı omuzlarıma yüklenmiş gibiydi.

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu Sıraç, gözleri beni tararken. Fakat bu sorusu bana değil, hemen yanında duran Savaş'aydı. Savaş gülümsedi, gözlerini üzerimden çekmeden derin bir iç çekti ve sessizliğe büründü. Sıraç'ın yüzünde büyüyen öfkeyi net bir şekilde görebiliyordum. Öfkesi elle tutulabilir hale gelmek üzereydi. Hızlı adımlarla bana doğru yürüdü ve banka doğru eğilip kolumdan tuttu. Beni bir anda ayaklandırdı ve çekeleyerek parkın dışına doğru sürükledi. Gözlerim etrafı tararken adamların alkol aldığını ve bana bakmadıklarını gördüm. Merve bankta oturmuş öylece bana bakıyordu ve şaşkın görünüyordu. Gözüm Savaş'a kaydığında ise kaşlarını çatmış öfkeli bir şekilde bize baktığını gördüm. Sıraç koluma asılmaya devam ederken yaralı kolumu tuttuğunun farkında değildi sanırım, her ne kadar yaram kapanmış dahi olsa, etime batan parmakları canımın yakmasına sebep oluyordu. Savaş tam hareket edecekti ki, zayıf adam onu kolundan tuttu ve kulağına doğru bir şeyler fısıldadı. Savaş'ın bakışları donuklaştığındaysa artık ona bakmam im-

kânsızdı çünkü dünyam ters dönmüştü, Sıraç beni tutmuş ve omzuna atmıştı. Bu ikinciydi fakat bu kez cidden sinirliydim.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye bağırdım ve sırtına okkalı bir yumruk geçirdim. Park görüş alanımızdan çıktığında yumruklarımın ona zerre işlemediğini fark ettim. "Neden? Cevap ver bana! Ne istiyorsun?" Ses yoktu. Yaptığı tek şey beni taşıyıp homurdanarak yürümeye devam etmek oldu. "Sana bana cevap ver dedim!"

"Beni gerçekten delirttin!" Beni omzunun üzerinden indirip, hızlı hızlı ve önden yürümeye başladı. "Ne hissettiğimi, ne istediğimi ben bile bilmiyorum." Bir an bocaladım ve sakince onun arkasından yürümeye devam ettim. Cidden, bazen onun bir akıl hastası olduğunu düşünüyordum.

Sessizce yürürken onun kasılan kaslarını net bir şekilde görebiliyordum. Sırtı dahil tüm vücudu kasılmıştı fakat yüzünü göremiyordum

"Senden nefret ediyorum?" sırtını izlerken bunu sorarcasına söylemiştim.

"Senden nefret ediyorum" dedi yürümeye devam ederken, ama bedeni gevşemiş gibi görünüyordu.

Tebessüm ettim ve onu takip ettim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mutfaktaki boş sandalyede oturuyor bir yandan da Sıraç'ı izliyordum. Sıraç telefonuna hattını takıyordu. Birlikte alışverişe çıkmış, gerekli birkaç şey almıştık, hattı alışveriş esnasında almıştı ve onun üzerine değildi. Hatırladığım kadarıyla Kadir adında bir adamın kimliği ve izni ile alınmıştı.

"Şu gözlerini üzerimden çeker misin?" dedi Sıraç, hâlâ elindeki telefona hattını ittirmeye çalışırken.

"Nedenmiş?"

"Geldiğin gibi erkeklere kuyruk sallamaya başlamışsın." dedi soğuk bir sesle ve telefon ile uğraşmaya devam etti. Kelimeleri eriyip, harf harf kalbimi doldurarak beni yakarken, bomboş gözlerle öylece ona baktım.

"İnkâr da etmiyor, şuna bak" dedi ve elindeki telefonu sert bir şekilde mutfak tezgâhına bıraktı.

Sessizliğimi korudum ve soğuk bakışlarımı ona armağan etmeye devam ettim. Gerçekten sinir bozucu göründüğümden emindim.

"Neden cevap vermiyorsun, bir şey söyle!" Sesi gür, korkutucu bir tınıyla içimi doldurdu. Ne diyecektim ki? Onu sinir etmemek adına susuyordum ve bu onun daha fazla sinirlenmesine neden oluyordu.

"Ne söyleyeyim?"

Önce bana, ardından da mutfak tezgâhına öfkeli bakışlarını yolladıktan sonra mutfakta duran küçük dolaba şiddetli bir tekme indirdi. Tok ses yüzünden irkilirken, gözlerimi hâlâ onun üzerinden alamıyordum. "Bu konuyu kapattığımızı düşünmüştüm" dedim sakinliğimi koruyarak. Lakin büyük bir iç savaş yaşıyordum, her an atara giderle karşılık verebilirdim. Fakat vermemem gerektiğinin de farkındaydım.

"Hiçbir konu, ben kapandı diyene kadar kapanmaz minik şeytan!" Tehlikeli bakışlarını gözlerime çevirdi, gözlerinin içindeki saf nefreti net bir şekilde görebiliyordum. Sakin bir şekilde alışveriş yapmıştık ve alışveriş boyunca normal davranmıştı. Şimdi ne oluyordu da böyle davranma gereği duyuyordu? Cidden onun hasta olduğunu düşünmeye başlamıştım. O gerçek bir akıl hastasıydı.

"Sıraç" dedim sakinliğimi korumaya çalışarak ve derin bir nefes aldım. Ciğerlerimin temiz havaya ihtiyacı vardı fakat ciğerime dolan tek şey rutubet kokusu oluyordu. "Bence bu evin badanaya ihtiyacı var." Konuyu değiştirmek istediğim doğruydu fakat bunu yalnızca konuyu değiştirmek adına söylememiştim. Cidden bu evin acil bir şekilde boyanması gerekiyordu. Bana tıpkı bir geri zekâlıymışım gibi baktı.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum, sakin bir sesle. "Badana şart."

"Sen benden habersiz tiner mi kokluyorsun? Bali falan mı çekiyorsun?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

"Burada nefes almakta zorlanıyorum Sıraç. Genzini yakan kokuyu hissetmiyor musun? Şu iğrenç kokuyu alamıyor musun gerçekten?" Sesim sitemkâr çıktı.

"Alabildiğim tek koku senin kokun" dedi harflerinden dökülen karın yarattığı çığın altında bırakmıştı beni yine.

"Kokuyor muyum?"

Bir an duraksadı ve gülecek gibi oldu. Dudakları kısa bir kıpırdamanın ardından tekrar kapandı ve kaşları ondan ba-

ğımsız titredi. Kesinlikle gülecekti fakat ortamı bozmamak adına gülmemeye çalıştı. Gülse yüzünde gökkuşağının en mavi tonu büyürdü.

"Kokuyorsun." Gözleri gözlerimin odak noktasındayken, yangın mavisi gözlerindeki alevleri görmemek imkânsızdı. Mavi alevlerin, yeşil ormanla sevişmesi gibiydi.

"Çok mu kötü kokuyorum?"

"Mükemmel kokuyorsun." Gözlerimi yavaşça kaldırıp, onun yangın mavisi gözleri ile buluşturdum. Gözlerinin içi gülebilir miydi bir insanın? Onun gözlerinin içi gülüyordu. Dudakları dümdüz bir çizgi halinde olmasına rağmen, gözleri ile gülümsüyordu.

Sen o kıza kalbinle bakıyorsun, gözlerin geri planda kalıyor. Ona bakarken gözlerin değil, kalbin gülümsüyor senin.

Bir anda irkildim. Falcı Nural ablanın söyledikleri beynimde çığlık çığlığa varlığını ilan ederken öylece bakakaldım. Gözlerinde hala aynı ifade ile beni izliyordu. Gözlerinin içi gülümsüyordu.

Sahiden, gülümseyen kalbi miydi?

Kadınız, bilmeden seviyoruz.

"Şey, badana diyorduk" dedim gözlerimi onun çalkantılı gerçeğinden kaçırarak.

"Peki" dedi ve yutkundu. Yutkunuş sesini net bir şekilde duyabilmiştim ve bu içimi gıdıklamıştı. Cidden, içim gıdıklanıyordu. "Bir ara hallederiz."

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra yerimden kalktım ve mutfağın çıkış kapısına doğru yürüdüm. Ayağımın altındaki zemin kayıyor gibiydi, her an düşecekmişim gibi hissediyordum. Öyle yorgun ve halsizdim. Bir an sendeledim ve kendi ayağıma takıldım. Tam yeri boylayacaktım ki, belime sarılan güçlü kollar düşmeme engel oldu. Ensemde, saçlarımın arasından sızan sıcak nefesi hissettiğimde bir an

bacaklarımın bağı çözüldü. Öyle ki, yeni doğmuş bir ceylan yavrusundan farksızdım.

"Dikkat" dedi yumuşak bir sesle, ılık nefesi ensemde gezindi. Onun bedeniyle temas ettiğimde aklımın köşesinde akıl sır erdiremediğim şeyler dönüyor ve beynimdeki sinema perdesine yansıyordu. Bu gerçekten utanç vericiydi. Ruhumu lekeleyen, düşüncelerimin içinde koca delikler açan arsız bir şeydi.

"Te... Teşekkür ederim."

Kendini bana bastırdı ve yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Duraksadım, nefes alıp verişlerim düzensizleşmeye başladı. Öylece durmuş belimde sarılı duran kollarına bakıyor ve hareket dahi edemiyordum. Bu gerçekten akıl almaz derecede aykırı bir durumdu. Kendini biraz daha bastırıp tüm vücudunu hissetmemi sağladı. Tamamen sıcaklığını hissediyor ve kokusuyla içimi dolduruyordum. Kahve kokusu net ve keskin bir şekilde midemi delip geçiyordu.

"Sıraç" dedim kısık bir sesle. Kesinlikle olabildiğince kısık çıkmıştı. Duyup duymadığından bile emin değildim.

"Minik şeytan." diye karşılık verdi, boğuk çıkan sesiyle. Saçlarımda olan burnunu enseme indirip derin bir nefes aldı. "Dehşet verici bir güzelliğin var minik şeytan." Sesi boğukluğunu koruyordu ve nefesi ensemde dolanıyordu. Enseme çarpıp küçük hareketler ile beni okşayan nefesi, beynimin içindeki çığlıkların şiddetlenmesine neden olmuştu.

"Dehşet verici" diye tekrarladım onu.

"Dehşet verici" dedi ve dudaklarını enseme bastırdı. Saçlarımı aralayıp, enseme ulaşan dudaklarının sıcaklığı benliğimi bir kuşun kanadından düşen tüy gibi gıdıkladı. "Sıraç." Sesim bir kez daha acizce titredi. Bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Bu durum pek iç açıcı olmamaya başlamıştı. "Bırak, lütfen." Kolları belime daha sıkı sarıldı ve dudakları ensemde hareket etti.

"Biraz daha" dedi boğuk bir ses tonuyla. "Yalnızca biraz

daha koklamak istiyorum." Konuşurken dudakları enseme değmeye devam ediyordu. Ve bu... Karnımdaki yangının alevini körüklüyordu. Bu gerçekten korkunçtu. Dudaklarımı ıslatma gereği duydum ve zorla da olsa dudaklarımı yaladım. Büyük bir susuzluk hissiyle kurakça kıvranıyordum. Dudaklarım kurumuş, bedenimdeki tüm sular çekilmiş gibiydi.

"Sıraç, bırak!"

Emredici ses tonum mutfakta küçük bir yankı uyandırırken bir anlık afallamasını fırsat bilerek kollarından kurtulup mutfağı terk ettim. Hızlı adımlarla ahşap merdivenleri tırmandım ve kendimi banyoya kapattım. Banyonun kapısının kilitli olduğundan emin olduktan sonra sırtımı kapıya yasladım ve kayarak yere oturdum. Derin derin nefesler alıyor ve kendime gelmeye çalışıyordum. Kimine göre verdiğim bu tepki fazlaydı, kimine göre az bile yapmıştım. Ben bir uçurumun başında durmuş düşmeyi bekliyordum. Düşmemek için savaşıyordum fakat arkamda duran adam beni düşmek için zorluyordu. Sırtıma değen elleri beni okşamak için orda değillerdi, beni itmek kör uçurumun içine hapsetmek için ordaydılar.

Elleri o kadar güzeldi ki, beni itmesini bile önemseyemiyordum. Önemsediğim tek şey sırtıma değen uzun parmaklı güzel ellerdi. Düşündüğüm şey ölüm değil, bana dokunan mavinin yangın tonuydu.

O mavinin yangın tonuydu.

O benim düşmanımdı.

Ondan nefret ediyordum.

Bir süre olduğum yerde öylece oturup kendimi dinledim. Fayansa temas eden kalçalarım çoktan üşümeye başlamış olmasına rağmen bunu önemsemedim. Üşümek düşünmem gereken en son şeydi. Annem için düştüğüm bu durumdan zerre pişmanlık duymuyordum fakat bir yanım ürkek bakışlarla uçuruma bakmaya devam ediyordu.

Ben o uçuruma düşmek istemiyordum.

Sırtımı tutan eller beni itsin istemiyordum.

Ağlayacak mıydım? Sahi, ağlayabilir miydim? Hayır, ağlamak yasaktı. Ağlamayacaktım.

Gözyaşlarım yavaş yavaş gözlerimden dışarı çıkmak için göz kapaklarımı zorlarken, gözlerimi sımsıkı yumdum ve bundan kurtulmaya çalıştım. Ağlamayacaktım. Kendimi sakinleştirmek için bir şarkı mırıldanmaya başladım. Ruhum da bana uydu ve kelimelerin tuşlarına basarak, beynimde notaların

Gitme ölüm gibi zamansız,
Düşmek peşine artık imkansız,
Ağlamak yine mi bana düşen?
Gidenlerin ardından...
Ağlamak yine mi bana düşen?
Gidenlerin ardından...

Nefes nefese kaldım ve tam şarkıya devam edecektim ki, başka biri şarkının devamını getirdi. Bir an öylece kalakaldım. Kapının hemen arkasında onun sesini duyuyordum. Ve o şarkının devamını söylüyordu. Üstelik sesi muazzamdı. Susup dinledim. Ruhumun içine akmasına, beni doldurmasına izin verdim.

Kaldı çocukluğum sende,
Kırık oyuncağım yerde,
Sığınacak gün bırakmadı, yokluğun bende...
Yok haberin yok...
Yolun sonunda kaldım.
Yandım gel diye.
Dur diyenim yok...
İçimde bir uçurum düştüm sen diye...

Dudaklarım aralanırken, seslerimiz bir duvarın arkasından birbirlerine çarptı.

Gitme ölüm gibi zamansız... Gitme...

Gözlerim tekrar doldu ve bu kez tutabilecek gücü kendimde maalesef ki bulamıyordum. Onun sesi çok değişikti. Sesindeki kederi bana yansıtmıştı. Üstelik hissediyordum. O da aynı şekilde kapıya dayanmış oturuyordu. Sırtlarımızı ayıran tek şey bu kapıydı. Bu kapı tam şu anda yok olmalıydı, sırtlarımız birbirine değmeliydi. Ne hissediyordu? Annesini mi özlüyordu?

Yutkundum ve boğazımdan buruk bir acı geçip derinlerime indi.

Bir süre sessizce oturmaya devam ettim. O da oradaydı biliyordum fakat sesi soluğu çıkmıyordu. Başımı kapıya yasladım ve aynı anda kapıdan bir tıkırtı geldi. Sanırım onunla aynı anda kapıya kafamızı yaslamıştık. Bu damağımda buruk bir tat bırakırken yalnızca ileriyi izledim. Duvarları.

Bir süre sonra olduğum konumun rahatsızlığına aldırmadan öylece uyuyakaldım. Açtım, içim acıyordu, üşüyordum fakat onunla aynı kapıya yaslanmıştık. Bunun verdiği güven ile gözlerim kapandı ve konumumu bozmadan derin bir uykuya daldım. Biliyordum ki, o da şu anda hemen arkamda uyuyordu. Sırtı bana baskı yapamasa da, onu hissediyordum.

Ve uykunun kollarına çekildim.

***

Gözlerimi araladığımda saatin kaç olduğundan bihaberdim. Kaç saattir burada yatıyordum hiçbir fikrim yoktu. Eklemlerimde oluşan derin acı ile sarsıldım. Cidden tutulmuştum. Bir an uyumadan önce olanlar aklıma geldi. Gözlerim belli belirsiz buğulanınca kendimi topladım ve yavaşça ayağa kalkıp kapının kilidini açtım. Kapıyı yavaşça hareket ettirdiğimde ise Sıraç ve iri bedeni lap diye önüme düştü. Devrilmenin etkisi ile gözlerini belli belirsiz araladı. Gözleri kan çanağı gibiydi ve maviyle yeşil sevişmeye kaldıkları yerden

devam ediyorlardı. Yavaşça doğruldu, uyku mahmuru gözleriyle bana baktı. Şu an tek istediğim ona sımsıkı sarılmak ve çocukluğuyla ilgili olan her şeyi detayları ile dinlemekti. Ne zamandan beri onu bu kadar merak eder olmuştum? Bilmiyordum. Belki de bunun sebebi o titrek sesine rağmen güçlü bir şekilde şarkı söyleyişiydi. İçindeki tüm duyguları sesinden dinlemiş gibiydim. Ayrıca sesi gerçekten çok ama çok güzeldi. Ruh okşayıcı türden bir güzellikteydi.

"Saat kaç?" diye sordu, doğrulduğu yerde fayansa otururak gözlerini ovuştururken.

"Bilmiyorum ki" diye cevapladım ve ona elimi uzattım. Evet, ona elimi uzattım.

Önce ona uzattığım elime baktı ve sonrada yüzüme. Ovuşturduğu gözünün üzerinde duran elini çekmeden tek gözüyle bana bakıyordu. Yerde duran elini havaya kaldırdı ve elimi tuttu. Diğer eliyse hâlâ gözünün üzerinde örtülü bir şekilde duruyordu. Kalktı. Fakat elimi bırakmadı.

Elimden çekerek banyodan çıktı ve beni de çıkardı. Birlikte yattığımız odaya girdiğimizde bir an yine aynı heyecan duygusuyla çarpılmış ve ne yapacağımı bilemez hale gelmiştim. Elimi yavaşça serbest bıraktı ve yatağın üzerine oturdu. Ellerini iki yana koydu ve yatağa uzanmadan öylece oturmaya devam etti. Gözleri boşluğa bakıyordu. Pencereden dışarıya baktığımda hâlâ gece olduğunu fark ettim.

"Biraz daha uyuyabilirsin, gün hâlâ doğmamış" dedim ve yatağın diğer ucuna oturdum, ondan uzak durmaya çalıştığım apaçık ortadaydı.

"Uyumak istemiyorum." Omzunun üzerinden bana baktı, aramızda nereden baksan yirmi santim vardı fakat yüzü yüzüme çok yakın gibi duruyordu. Ben de omzumun üzerinden ona baktım ve gözlerinin gözlerime bıraktığı izlere hayır diyemedim. "Uyumak istemiyorum" diye tekrarladı ve bakışlarını derinleştirdi. "Sesini duymak istiyorum. Seni din-

lemek istiyorum." Nefesi yüzümü okşadı ve karnıma saplanan bıçakların derinliğini net bir şekilde hissetmemi sağladı. Karnımı oyan bıçak, kör ucuyla ruhumun yerini saptamaya çalışıyordu.

"Nasıl yani?"

"Sesini istiyorum." Bakışları daha da derinleşti ve yangın mavisi gözlerinin içindeki kimliksiz parıltılar içime yansıdı. "Masal anlat, şarkı söyle, şiir oku. Yap işte bir şeyler. Ama susma." Yanağını omzuna doğru dayadı ve bakmaya devam etti.

"Ben masal bilmem ki, ezberimde de şiir yok" dedim ve gözlerimi ondan kaçırmaya çalışıp omzuna çevirdim. Üzerinde siyah rambo tişört vardı, omuzlarını net bir şekilde görebiliyordum.

"O zaman şarkı söyle." Gözlerinin yüzümü taradığının farkındaydım fakat ona bakacak cesaretim olmadığı için omuzlarına bakmakla yetiniyordum.

"İstediğin herhangi bir şarkı var mı?" diye sordum kısık bir ses tonuyla. Gözlerimizi birleştirmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Aklına gelen ilk şarkıyı söyle."

Onun gözlerine baktığımda, aynı şarkı nakşediyordu zihnimde ve arsız bir saldırıyla zihnimin duvarlarını balyozundan geçirerek düşüncelerimi parçalıyordu. Dudaklarımı araladığımda, saklanan karanlık kabuğunu kırdı, notalar dilimin altından beynime yükseldi.

"Ne zaman bir mevsim olur tenimde
Tuzu mavinin, vadesi güneşin
Ayrı bir yaz meyvesi olur her parem
Her parem ki sanki değil benim.
Bir kağıt koydum suya yüzdürdüm.
Dalgasız köpükleri enginleri.
Enginler ki önümde
Kalleş bu büyük şehir dedikleri

Ah canım benim seni koynuma alır da yatarım.
Ah canım benim seni koynuma alır da yatarım...
Gözlerine teslimim..."

Ve sesim çatallaştı. Yangın mavisi gözleri irileşmiş ilgiyle beni izliyor ve can kulağıyla dinliyordu. Öyle ki, gözlerinin içindeki yangını net bir şekilde görebiliyordum. O yangında yanan siluetimden dökülen kavları, kararmış kor parçalarını görebiliyordum.

"Nereyeyse gelirim... Sükûnunla doyarım."

Bakışlarımız birbirimizi delip geçerken şarkıyı bitirmenin verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. Gözlerinin içinin gülümsediğini fark etmedim desem yalan olurdu. Öyle bir bakışı vardı ki, Nisan ayında karlar altında hissediyordum.

"Sesin" dedi ve yutkundu, yutkunurken boğazında oluşan kavise kaydı gözlerim. "Huzur veriyor."

Tebessüm etmemi engelleyemedim. Fakat gözlerim hala boğazında oluşan kavisteydi. Erkeksi boğaz çıkıntısı kalbimin hızlanmasına sebep oluyordu. "Sen de söyle" dedim gözlerimi gözlerine perçinleyerek. Aklım hâlâ boğazında oluşan kavisteydi. Fakat gözlerine bakmak bir çeşit uyuşturucu gibiydi. Uyuşuyordum. "Ben de senin sesini dinlemek istiyorum."

Kaşlarını çattı fakat bakışları hala yumuşaktı. Güven vericiydi.

"Şarkı söylemem" dediğinde sesi düzdü. "Ama sevdiğim bir şiir var. Sana onu okuyabilirim."

Bir an kalbimin atışlarının iki kat hızlandığını hissettim. Sıraç Karayel ve şiir okumak mı? Birbirinden ölesiye uzak iki kelime gibiydi.

Olumlu anlamda başımı salladım "Dinliyorum."

Maviye
Maviye çalar gözlerin,
Yangın mavisine.

Rüzgârda asi,
Körsem,
Senden gayrısına yoksam,
Bozuksam,
Can benim, düş benim,
Elleri nesi?
Ay karanlık...
İtten aç,
Yılandan çıplak,
Vurgun ve bela
Gelip durmuşsam kapına
Var mı ki doymazlığım?
İlle de ille de
Sevmelerim,
Sevmelerim gibisi?
Oturmuş yazacılar
Fermanım yazar
Ne olur gel
Ay karanlık...
Dört yanım puşt zulası,
Dost yüzlü,
Dost gülücüklü
Cigaramdan yanar
Alnım öperler,
Suskun, hayın, çıyansı.
Dört yanım puşt yuvası.
Dönerim dönerim çıkmaz.
En leylim gece de ölesim tutmuş,
Etme gel

Ay karanlık...

Gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmadan döküldü bu dizeler dudaklarından. Bir an kayboldum sandım, boşluktayım sandım. "Ne yaptın bana?" diye bağırmak çağırmak onun yakalarına yapışmak istedim. Elimden ne gelirdi ki? Onu dinleyip, gözlerinde kaybolmaktan başka...

"Ahmed Arif'in sevdiğim bir şiiri" diye ekleyip, kendini yatağa doğru bıraktı. Ayakları yataktan sarkarken, umursamazca uzanıyordu. Bir an gelen deli cesaretine aldandım ve ben de kendimi geriye doğru attım. Ayaklarım yataktan sarkarken ona yaklaştım ve başımı göğsünün üzerine koyup, kolumu bedenine örttüm. Bir şey demedi, yüz ifadesini göremedim. Yalnızca yükselen kalp seslerimizi dinledim. Ruhlarımızın tuttuğu ritmi, ucu yanan hayallerimden yükselen alevlerin çatırtısını ve Sıraç Karayel'in sol yanını. Birbirlerine karşı çıkarcasına, yarışırcasına atan kalplerimizin sesini.

"Sıraç" dedim titrek bir ses tonuyla. Sesim neden titriyordu bir anlam veremiyordum.

"Hı?"

"Sorularımı cevaplayacağına dair söz vermiştin fakat sorularımı sorabilmek için bir türlü fırsat bulamamıştım." yüzüm hala göğsünün üzerindeydi ve kolum onun vücuduna örtülü duruyordu. Ayaklarımız yataktan sarkıyordu fakat umurumda değildi.

"Sor" dedi dümdüz bir şekilde. Kalbinin sesini net bir şekilde duyabiliyordum.

"Hangi tarihte doğdun? Tam tarih vereceksin ama." Sesim pazarlıkçı ufak bir kız çocuğu gibi çıkmıştı. Sanki Sıraç babamdı ve ben de onun küçük kızı.

"18 Kasım 1990." nefes aldıkça şişen göğsü kafamı da beraberinde kaldırıp indiriyordu.

"En sevdiğin yemek?"

"Zeytinyağlı yaprak sarması mı desem, mantı mı desem. İçli köfte de olabilir. Ah, bu gerçekten kazık bir soruydu." Kırkırdadım ve başımla göğsünü eşeledim. Yüzünü göremesem de gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Çikolata sever misin?"

"Acı çikolatayı seviyorum, tıpkı senin gibi."

"Şey" dedim ve ikilemde kaldım. Bu soruyu sormalı mıydım?

"27 Mayıs" dedi ve yutkundu. Bir an duraksadım. 27 Mayıs derken neyden bahsediyordu? Yutkunduktan sonra devam etti: "Onu o zaman kaybettim. Çekinme sor."

Kalbimin içinde büyüyen ağırlık vücudumu yorgun düşürdü. Üzgünlük, kırgınlık ve daha birçok duygu ile sarsıldım. Sarsılan yalnızca ben değildim, zihnimin içinde yan yatan kelimelerimin harfleri de üst üste binmiş, var olan kelimeyi darmadağın etmişti.

"Peki doğum günü ne zamandı?"

"18 Mayıs." Benimle aynı gün. Sessizleştim, kalbimin iniltisini dinledim. "Benden çok mu nefret ediyorsun?" diye sordum.

"Evet" dedi düz bir ses tonuyla.

Sustum ve birkaç dakika öylece bekledim. Ellerini kafasının altına koymuştu ve bu yüzden göğsü daha hızlı inip kalkıyordu. Yaklaşık on dakika öylece durduk. İçeriye sızan tek ışık alt kattan yukarı yansıyan salonun ışığıydı, ama yine de etrafı net bir şekilde görebiliyordum.

"Senden nefret ediyorum, Mayıs."

O an gerçekten Mayıs ayından nefret ettim. Kendimden nefret ettim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hiç kendinizden nefret ettiğiniz zamanlar oldu mu? Kendi varlığınızdan rahatsız olduğunuz falan. Hiç kendinizden tiksindiniz mi? Ben tiksindim. Yirmi dört yaşında bir adam, bana kendimden nefret etmeyi öğretti. Kendimden soğudum, tiksindim, nefret ettim, iğrendim, rahatsız oldum. Varlığım, bir çift mavinin yangın tonuna zarardı. Varlığım, onun lanetiydi. Zamanı geri almak istedim, doğmamak. Annesine hayat verebilmek istedim. Kendi hayatımı annesine verebilme şansım olsaydı, verirdim. Suçlu ben miydim? Elbette değildim. Lakin içimde büyüyen duygu, göğüs kafesimde varlığı elle tutulur bir ağrıya dönüşüyordu. Benden hep nefret edecekti. Bir kez olsun normal bir kız olduğumu düşünmeyecekti. Ben onun düşmanıydım.

Ama sanırım o artık benim düşmanım değildi.

Tüm bunları düşünürken hâlâ onun göğsünde uzanmaya devam ediyordum. Saçmalıktı.

Yaklaşık bir saattir konuşmuyorduk, sabah olmak üzereydi ve zerre uykum yoktu.

Benden mi? Yoksa ismini ve izlerini taşıdığım o lanetli aydan mı nefret ediyordu, bilmiyordum. Kurduğu cümledeki tozlu kelimeler kulaklarımda yankılanırken öylece durdum. Ne diyebilirdim ki? Hali hazırda yarası kanayan birine bir tekme de ben mi vuracaktım?

"Uyudun mu?" Sessizliği bozan kişi Sıraç'tan başkası değildi.

Nedense sesimi dahi çıkarmadan göğsünde uzanmaya devam ettim. Yüzümü göremediği için uyuyup uyumadığımı fark edememiş olsa gerekti. Gözlerimi yumdum ve uyuyor olduğumu düşünmesini istedim. "Sen küçükken çok hırsız bir kızdın. Babanı hatırlıyorum, yakışıklı bir adamdı. Asi duruşunu ondan aldığını düşünüyorum. Tıpkı onun gibi yıkılmaz görüntüsü çiziyorsun." Sesi yumuşaktı. "Babanın öldüğü günü hatırlıyorum. Belki benim ruhsuz bir orospu çocuğu olduğumu düşüneceksin ama o gün artık seninle ortak bir acımız olduğu için mutlu hissetmiştim. "O gün, o kız da benim gibi hissediyor, biz onunla benziyoruz, demiştim." Duraksadı ve sesli bir şekilde yutkundu. "Bir an olsun seninle aynı şeyleri hissedebildiğimiz için mutlu oldum Mayıs."

Bunun bana bilinçaltımın oynadığı bir oyun olduğunu düşündüm. Fakat değildi. Tam olarak bunları söylüyordu ve sesinde tenimi tırmaklayan bir keder vardı. Bana baktığını hissediyordum. Her ne kadar onu göremiyor olsam da, gözlerim sımsıkı kapalı olsa da gözleri saçlarımda dolanıyordu. Biliyordum. Sözcükleri kulağımda yankılanırken, sanki yüksek bir yerden düşüyormuşum gibi hissettim.

"Annem gibi kokuyorsun, Mayıs."

Yüreğimin üzerinde gezdirilen kezzabı hissetmemek imkânsızdı. Annem gibi kokuyorsun. Bunu beynimin en ücra köşesine kazıdım. Üstelik aynı cümleyi Sılay'dan da duymuştum. Sahi, anneleri gibi mi kokuyordum? Uyuyakaldığımı düşünüyor olmalıydı ki, ses tonu çok rahattı. Ağzımda iğrenç bir tat vardı ve mideme kramplar giriyordu. Saatlerce uyumak ve bilincim kapalıyken her şeyden soyutlanmak istiyordum. Sıraç'la ilgili düşüncelerim beni korkutuyordu. Fazlasıyla korkutuyordu.

"Benim minik şeytanım" diye fısıldadıktan sonra kolları beni sıkıca sarmaladı. Gözlerimi açmadım, hiçbir yaşam be-

lirtisi vermedim. İstediğim tek şey gerçekten uyumaktı. Sorularımı geri yuttum ve sessizliğe gömüldüm. Üstelik onun da susmasını istiyordum. Her şey susmalıydı, bu aykırıydı.

***

Gözlerimi araladığımda yatakta tek başıma yatıyordum, üzerimde ince bir pike örtülüydü. Başımdaki müthiş ağrının sebebi neyden kaynaklanıyordu hiçbir fikrim yoktu, emin olduğum tek şey uykumu aldığımdı fakat başımdaki ağrıdan kurtulmak imkânsız gibi görünüyordu. Öylesine derin bir sızıyla beynimi çevrelemişti ki, kıvranmamak için kendimi tuttum. Ayağımla üzerimdeki pikeyi ittim ve kendimi serbest bırakıp yatağın üzerinde doğrulup oturdum. Sağ tarafımda duran pencerenin beyaz tül perdesi çekilmişti ve pencere kapalıydı. Yataktan kalkarken bir elim enseme gitti ve kendime gelmek adına gerindim. Küçük adımlarla yatak odasından çıktığımda burnuma dolan kızarmış ekmek kokusu, mideme açlık sinyalleri yolluyordu.

Parmak uçlarımın üzerinde küçük adımlarla ahşap merdivenlerden aşağıya inmeye başladım. Mutfağa yaklaştıkça kızarmış ekmek kokusu yoğunlaşıyor ve midemin böğürmesine sebep oluyordu. Mutfağa girdim. Etrafa uykulu bakışlarımı atarken, mutfak tezgâhının üzerinde domates doğrayan Sıraç'la karşılaşınca haliyle şaşırdım, büyük bir ustalıkla domatesleri dilimliyordu, her bir parça diğer parça ile neredeyse aynı şekli alıyordu.

"Günaydın." dedim uykulu bir ses tonuyla, elimi enseme götürüp saçlarımı karıştırdım.

Sıraç beni baştan aşağı süzdükten sonra, "Sana da" dedi ve tekrar domatesleri ile olan savaşına kaldığı yerden devam etti. Boş sandalyeyi çekip oturdum ve gözlerimi Sıraç'ın sırtına diktim. Sırtını izlemekten büyük bir zevk alıyordum. Üze-

rindeki siyah rambo tişört onun tüm kaslarını gözler önüne seriyordu. Ayrıca yaraladığım kolunda ufak bir iz vardı, aynı benim kolumda olduğu gibi.

"Eserine mi bakıyorsun?" diye sordu Sıraç, gözleri bende değil dilimlediği domatesteydi. Tıpkı bir yarasa gibi hisleriyle falan mı görüyordu bu adam? Sessizliğimi korudum ve onu izlemeye devam ettim. "Sılay geliyor" dedi düz bir ses sesle ve bıçağı suya tutup tezgâhın kenarına bıraktı. Bir an söylediklerini süzgeçten geçirme gereği duydum. Ne demişti o? Sılay mı geliyordu? Evet, Sılay geliyordu! İçim nedensizce mutlulukla dolarken yaptığım tek şey otuz iki diş sırıtmak oldu, fakat bunu onun görmediğinden emindim.

"Sılay'ı seviyorsun galiba?" diye sordu ve gözleri yine bende değildi. Aksine buzdolabını açtı, eğilip bir şeyler aramaya başladı. Poşet seslerini duyuyordum fakat buzdolabının içini göremiyordum. "Cevapsız kalmaktan gerçekten hoşlanmıyorum minik şeytan." Sesi sert çıkmıştı fakat hâlâ buzdolabının içinde bir şeyler karıştırıyordu.

"Çok konuşuyorsun." İki kelime dudaklarımdan döküldüğü an, kemikli uzun parmakları boğazımda hissettim. Çok seri bir şekilde yanımda bitmişti ve parmaklarını boğazıma dolamıştı. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Acıyla gözlerimi araladığımda gözlerimin içine bakan acımasız canavar ile karşılaştım. Bakışlarındaki ruh çekilmiş, harelerine katilin çığlık atan gölgesi düşmüştü. Nefes almakta zorlanıyordum ve onun parmakları gittikçe daha sıkı bir hal alıyordu. Yangın mavisi gözlerinde zerre duygu parıltısı yoktu. İlk gün o depodan çıkartılıp onun önünde diz çöktüğüm günkü gibiydi bakışları. Bomboş ve ruhsuz. İntikam ateşiyle harlanarak cayır cayır yanıyordu.

"Haddini aşma Mayıs Karamaça." dedi, tüm harflerin üzerine tek tek basarak. Acımasız ayaklarının kelimelerden dökülen kanı nasıl ezdiğine şahit olmuştum.

Nefes almak imkânsız bir hal aldığında zorlanarak ağzımı açtım. "Kes şunu."

Cevap vermek yerine elini hafif bir şekilde gevşetti ve ciğerlerime nefes doldurmama izin verdi. Ellerini yavaşça boğazımdan çektiğinde seri bir şekilde gözlerini benden ayırdı ve sırtını bana dönüp tezgâhın önüne geri döndü. Tüm kasları gerilmiş görünüyordu ve bu ona olan korkumu ikiye katlamaya yetmişti. Ciddi anlamda ondan korkmaya başlıyordum. Yine o başlardaki Sıraç oluvermişti. Zaman akmıyor, olduğu yerde donmuş, kelimelerden sızan kanı izliyordu. Ölü gözler sanki sırtımdaydı, omuzlarıma gölgesini düşürmüştü. Bir süre oturduğum yerde nefes nefese onu izledikten sonra ayaklandım ve mutfağın çıkış kapısına doğru yürüdüm.

"Otur oturduğun yere" dedi Sıraç, gözleri bir kez olsun beni bulmadı.

"Zavallının tekisin Sıraç" dedim sert bir sesle ve mutfağın kapısını çarparak orayı terk ettim. Saçlarımı bağlayıp tokaya gerek duymadan tepemden topuz yaptım ve çıkış kapısına doğru yürüdüm. Ruhsuz öküz! Öküzün tekiydi işte. Hastalıklı velet! Yetişkin bir veletten farkı yoktu. Kapıyı açıp ciğerlerimi soğuk hava ile buluşturdum. Soğuğun yardığı ciğerlerim boğuk bir vaveyla koparırken, soğuğun kokusunu içime çekip daha çok üşümeyi sağladım. Küçük adımlarla bahçede ilerlerken bir yandan da Mervelerin evine bakıyordum. Acaba Merve evde miydi? Ona gitsem beni geri çevirir miydi? Gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Tamam, kimseye kendimi anlatacak bir insan değildim fakat en azından sohbet edip az önce olanları unutmaya çalışabilirdim. Beynim benden izinsiz bir şekilde onun cümlelerini kafamın içinde yankılanıp beni aklımı kaçırmam için tetiklerken yaptığım tek şey bahçe kapısını açmak ve hızlı bir şekilde dışarıya doğru ayak basmak oldu. Ayağıma geçirdiğim botların üzerine basarak yürüyordum, Sıraç alışveriş esnasında bana terlik ve

spor ayakkabı almıştı fakat giyecek vakti bulamadım. Kapıya yakın yerde olan tek şey botlarımdı ve haliyle ben de onları giymek zorunda kalmıştım. Kendimden emin adımlarla Mervelerin evine doğru yürümeye başladım. Mervelerin kapısına geldiğimde bir an ikilemde kaldım. Cidden yeni tanıdığım bir kızın evine gelmem ne kadar doğruydu? Belki de rahatsız olacaktı fakat nezaketen bunu bana yansıtmamaya çalışacaktı. Kendimle çelişirken elim kapının yanında duran siyah renkli zile gitti ve zile bastım. Derin derin nefesler alıp büyük bir sabırla kapının açılmasını beklerken, kapı yavaşça açıldı. Gözlerim botlarımda olduğu için bir süre kapıyı kimin açtığını idrak edemedim.

"Dolunay surat."

Gözlerimi kaldırıp onun yüzüne diktiğimde karşımda duranın Savaş Sonyürek olduğunu gördüm. Üzeri çıplaktı ve altında buz mavisi bir kot pantolon vardı. Kolunda siyah kalın kayışlı bir saat vardı ve ayakları çıplaktı.

"Merhaba" diye fısıldadım.

"Merhaba?" dedi sorarcasına, siyaha yakın tondaki gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Şey, Merve evde mi?"

"Yok" dedi ve elini ensesine götürdü. Bakışları bir anda soğuklaştı. Yanlış bir şey falan mı söylemiştim yoksa?

"Ah, peki. Sonra görüşürüz, hoşça kal" dedim ve sırtımı dönüp yürümek için hamlede bulundum. Fakat sonuç başarısızdı. Uzun parmaklı bir el, bileğime dolandı ve yürümemi engelledi. "Şey" dedi ve bir an için duraksadı. Omzumun üzerinden önce tuttuğu bileğime, ardından da ona baktım. Bakışlarımda şaşkınlık vardı. "Bir iki dakikanı alabilir miyim?"

"Evet?"

Sert yüz hatlarına sahipti. Keskin inişleri vardı fakat beyaz ten rengi ona ayrı bir güzellik katıyordu. Saçlarının koyu

rengiyle gözlerinin koyu rengi tamamen bir bütün gibiydi. Kesinlikle muhteşem bir uyumu vardı. "Karayel ile aranızda ne var?" diye sordu, pat diye.

Böyle bir soru beklemediğim için bir an duraksayıp öylece bakakaldım. Sakin ve boş bakışlarla ona bakarken, içeride durumlar hiç de öyle değildi. "Neden sordun?" Sesim soğuk ve mesafeli çıkmıştı.

Bir an eli gevşedi fakat bileğimi bırakmadı, gözlerinde hızlı bir duygu geçişi oldu. Siyah gözleri boş bir şekilde bana bakmaya başladığında bir an irkildim. Ondan böyle bir bakış beklemiyordum. Gözlerinin içinde büyüyen ürkütücü bir boşluk vardı. Orada tek kaldığımı, boşluğa bağırdığımı düşününce ürperdim.

"Merak ettim" dedi düz bir sesle. Elimi yavaşça serbest bırakıp, kendi ellerini boşluğa bıraktı. Sol elinin yumruğunu sıktığını net bir şekilde görebiliyordum. Cevap vermek yerine sırtımı ona döndüm ve küçük adımlarla ondan uzaklaşmaya başladım. Fazla merakın iyi sonuçlar doğurmadığını biliyordum, ayrıca benimle ilgili merakları olması nedensizce canımı sıkmıştı. Evet o fazlasıyla yakışıklıydı fakat ben onu doğru dürüst tanımıyordum bile. Nereden geliyordu bu samimiyet? Hurma ağacının önüne geldiğimde bir el tekrar bileğimi hapsine aldı. Parmakları bileğime kenetlenirken yaptığım tek şey kaşlarımı çatıp tekrar ona omzumun üzerinden bir bakış atmak oldu. "Derdin ne senin? Fazla temas kuruyorsun, bu hoşuma gitmedi" dedim soğuk bir sesle.

"Dolunay surat, Karayel'le birlikte misin? Bunu öğrenmek zorundayım."

"Neden?"

"Öğrenmek zorundayım." Siyah bakışları derinleşti, gözlerindeki karanlıktan aralanan kapının ucunda bir parıltı görür gibi oldu.

"Varsayalım ki öyle, bu neyi değiştirecek?"

"En azından haddimi bileceğim dolunay surat" dedi tok bir sesle. Gözlerini gözlerimden ayırmıyor, siyah gözlerinin gölgesiyle maviliklerimi örtüyordu. "Sahipli olan bir şeye göz dikmek şerefsizlik olur." Aramızdaki tüm sesler susarken, Savaş cevap vermemi beklemeden arkasını döndü ve evine doğru yürümeye başladı. Dilim tutulmuş bir şekilde öylece arkasından bakakaldım, az önce ne demek istediğini anlıyordum fakat anlamamak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Bir erkeğin bana karşı bu tutumu yanaklarımdaki baskıyı arttırıyordu. O yüzden bunu görmezden gelmek zorundaydım. Kafamı ahşap eve çevirdiğimde ikinci katın penceresinde kollarını göğsünün üzerinde toplamış beni izleyen Sıraç'la karşılaştım. O mesafede bile bakışlarının keskinliğini görebiliyordum. Az önce Savaş'ın bileğimi tuttuğunu, konuştuğumuzu ve o evin kapısını çaldığımı görmüş müydü? Bakışlarından yükselen zifir karası dumanlara bakılacak olursa görmüştü. Yavaş adımlarla eve ilerledim ve gözlerimi ondan ayırmaya çalıştım fakat o pencerenin önünde durmuş hâlâ beni izliyordu. Eve girdiğimde seri bir şekilde botları çıkarıp kenara fırlattım ve kendimi salondaki üçlü koltuğun üzerine bıraktım. Bacaklarımı koltuğun üzerine toplayıp, karnıma doğru çektim ve sakin bir şekilde beklemeye başladım. Sıraç herhangi bir şey yapmayacak gibiydi, hâlâ aşağı inmemişti. Yaklaşık bir saat sonunda Sıraç ahşap merdivenlerin başında belirdi. Üzerinde mavi bir tişört altında ise siyah eşofman altı vardı. Gözleri bana değdiğinde bir an irkildim. Sılay bir an önce gelsin istiyordum. En azından bu ruh hastasıyla tek kalmak zorunda kalmazdım. Üstelik evde tek bir yatak odası vardı ve böylelikle Sıraç'tan kurtulmuş olacaktım. Sılay ile sarmaş dolaş uyumak çok daha güzel olacaktı. Sıraç televizyonu açtı. Kanallar arasında zaplamaya başladı, bunu yaparken sırtı bana dönüktü ve öylece dikiliyordu.

Bağırsa bu kadar etkili olmazdı, nedense sessizliği beni ürkütmüştü.

"Ankaralı bayağı cesaretli çocukmuş" dedi Sıraç, kanallar arasında zaplamaya devam ederken.

Ses vermek yerine susmayı tercih ettim. Gerçekten görmüştü. Şu an benimle ilgili ne düşünüyordu? Basit bir insan olduğumu düşünmesini istemiyordum. İstediğim tek şey kuzu kuzu birlikte yaşamak ve amacımıza ulaşmaktı. Fakat Sıraç buna engel olan buzdan hançerleri ile bana saldırıyordu. Oyunu adil oynamıyordu.

"Sana ne söyledi?" Sesi buz gibiydi. Öyle soğuktu ki, damarlarımdaki kan pıhtılaşmış ardından da aktığı yerde öylece donakalmıştı. Yine cevap vermedim.

"Bana cevap ver, minik şeytan. Sorularımın cevapsız kalmasından hoşlanmıyorum, biliyorsun."

"Ya sen şizofren misin?" Ve çenem benden bağımsız ölüm fermanını imzaladı.

Omzunun üzerinden bana doğru baktı ve olduğu yerde öylece dikilmeye devam etti. Yangın mavisi gözlerinde hırs vardı, nefret vardı ve adını koyamadığım birçok duygu geçişi vardı. Bu gözler şu an kesinlikle bir okyanustan daha gizemli, sığ ve ürkütücü görünüyordu. Dibine dalmaya kalksam, sağ çıkmam imkânsızdı. Sıraç'ı çözmek sanıldığı kadar kolay değildi. O bir zekâ küpüydü ve ben o küplerden hiç anlamazdım. Ama ondan korkmadığımı kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Tokadımın tadını mı özledin minik şeytan?" Sesi bir bıçak kadar keskindi. Öyle ki, bıçağın keskin tarafını boğazıma dayamış ve tehditkâr gözlerle beni izliyordu sanki.

"Beni tokatlamakla mı tehdit ediyorsun? Cidden bu kadar şerefsiz misin? Bir kadına vurabilecek kadar karaktersiz misin?" Sesim gür çıkmıştı fakat içten içe büyük bir gel git yaşıyordum. İstediği anda bana vurabileceğini biliyordum. O gerçekten bir canavardı, dengesizdi ve ne yapacağını kestiremiyordum.

"Sen bir kadın değilsin" dedi ve sol dudağı şeytani bir şekilde yukarı kıvrıldı. Bu yamuk gülümsemesi kalbimin son derece hızlı atmasına sebep olurken öylece onu izledim. "Ama istersen, hemen şimdi şuracıkta kadın olabilirsin." Gözlerinin rengi bir iki ton koyulaştı.

Oturduğum yerde yavaşça eğilerek, gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Hadi ama Sıraç Karayel asla küçük bir kızı becermez. Bunu bana söyleyen sendin. Kendinle çelişiyorsun, sevgili düşmanım."

Kaşları havaya kalktı, alay gözlerinde şekillenip rengine aktı. "Sevgili düşmanım, beni tahrik ediyorsun, küçük bir kız için fazla davetkâr tavırların var." Gözleriyle göğüslerimi gösterdi. Önüme doğru eğildiğim için göğüslerim kazağa büyük bir baskı uygulamış ve bir kısmı kazağın yakasından dışarıya doğru taşmıştı. "Sevimli göğüslerine söyle, bana istekli bir şekilde el sallamasınlar." Tekrar sırıttı. "Yoksa onlara selam vermek zorunda kalacağım."

Kendimi toparladım ve onun edepsiz bakışlarından kurtulmak adına ayaklandım. Tam bir adım atacaktım ki, kuvvetli kolları belimin etrafını çevreledi. Öyle ki, kollarındaki kan akışını, damarlarının zonklayışını, hepsini net bir şekilde hissedebiliyordum. Bu adam bana şiddet uygulamaktan zerre çekinmediği gibi, bir de canı istediği an benim ile temas haline geçiyordu.

"Bırak beni! Hâlâ on sekiz sayılmam, sübyancı! Bırak!"

Çenesini kafama dayadı ve burnunu saçlarımın arasına soktu, kokumu oksijen gibi içine çekerken çırpınmayı kestim. Kilitlenmiş bir şekilde öylece kalakaldım. Sıcacık nefesi saç diplerimi okşarken, saçlarımın kokusunu içine çekiyordu. Şu an her ne kadar onun suratını göremesem de, gözlerinin kapalı olduğunu hissedebiliyordum. Düşmanının kokusunu ciğerleriyle buluşturuyordu.

"Amacım seni incitmek değildi, ama elimde değil. Bazen

öfkemi kontrol edemiyorum. Sana olan nefretim değişik bir boyut kazanıyor ve seni öldürme isteğiyle dolup taşıyorum." O konuşurken dudakları saçlarıma temas etti. Söyledikleri kan dondurucu cinstendi. Fakat şu an düşündüğüm tek şey onun saçlarıma baskı yapan dudaklarıydı. Kelimeler aramızda intihar ipi gibi sallandı.

"Beni korkutuyorsun Sıraç" diyebildim titrek bir sesle. İlk kez korktuğumu vurgulamıştım fakat işin tuhaf yanı korkmuyordum. Ölmekten korkmuyordum, bana zarar vermesinden korkmuyordum. Nedensizce iyi hissediyordum, beni itse bile tekrar çeksin istiyordum. Neler oluyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Bu hissettiklerim beni kendime yabancılaştırıyordu. Elleri beni serbest bıraktı. Boşluğa yuvarlanan bir kaya parçası gibi amaçsızca etrafa çarparak en dibe batışımı izledim.

Onun yüzüne dahi bakmadan hızlı adımlarla üst kata çıktım ve kendime gelmek adına temiz kıyafet alıp kendimi banyoya kapatıp tenimi ılık suyla sakinleştirmeye çalıştım. Banyodan çıktığımda saçlarım ıslaktı fakat bunu önemsemedim. Islak saçlarımı tepemde topuz yaptım ve birazdan çekeceğim baş ağrısını önemsemeden yatak odasına doğru yürüdüm. Yatak odasına girdiğimde birlikte uyuduğumuz yatağın üzerine öylece bakakaldım. Her nedense kendimde anlam veremediğim değişiklikler hissediyordum fakat bunun bir ismi yoktu. Kendimi yatağa bıraktığımdaysa tüm vücudum gevşedi.

Zırhı paslanmış bir savaşçı gibiydim.

"Minik şeytan, bir yere kadar gidiyorum. Evden dışarıya adım atmak yasak!" Bu tehditkâr ve soğuk ses aşağıdaki kattan gelmişti. Sesin sahibi ebetteki belliydi.

Cevap vermedim, bunun onu deli ettiğinin bilincindeydim fakat ona cevap vermek istemiyordum.

"Sen verme bana. Aferin, sen verme bana, cevap yani. Cevap." Bir an sesi bir tuhaf çıktı. Uzandığım yerde kıkırda-

dım fakat bunu duymadığından emindim. Bazen cidden bir çocuk gibi davranıyordu. Fakat sadece kısa süreliğineydi bu... Yoksa o bildiğin öküzdü. Ve Sıraç gitti. Elbette evde duracak değildim. Yani sonuçta ona söz vermemiştim veya cevap vermemiştim. Duymamış olabilirdim, değil mi ama? Pıtı pıtı adımlarla ahşap merdivenlerden indim. Evet Sıraç Bey, madem siz anlamıyorsunuz ben anlatacağım. Benim adım Mayıs Karamaça, ben bu oyunu bozarım.

"Herifin canı sıkıldıkça beni gırtlaklıyor, tokatlıyor, kucaklıyor, mıncıklıyor bu nedir ya?" diye mızırdandım salondan mutfağa doğru ilerlerken. Mutfağa girip buzdolabını açtım ve yiyebileceğim bir şeyler çıkardıktan sonra masanın üzerine bıraktım. Evet, vişne reçeli ve ekmek. Bunlar bana yeterli olacaktı. Ekmeğime sürdüğüm vişne reçelinin iri vişne tanelerini büyük bir özenle ayırdıktan sonra nihayet karnımı doyurabildim. Olabildiğince yavaş ve sindirerek yemiştim, zaten yavaş yemeyi seviyordum. Yavaş yiyince hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiriyordu, bu mutluluk vericiydi. Bahçe kapısını açıp dışarıya çıktığımda yeni banyo yaptığım için ıslak olan saçlarımın dipleri sızladı. Nisan ayının son demlerinde olmamıza rağmen hava hâlâ soğuktu. Üstelik Türkiye'nin en sıcak yerlerinden birindeydik.

Kollarımı bedenime dolarken etrafa bakınmaya başladım. Sokakta park halinde duran birkaç tane araba vardı. Bu arabalar Sıraç'ın arabasıyla kıyaslandığında hurda gibi görünüyorlardı. Tabii beyimiz şu an mahallede olmadığı için arabası da yerinde yoktu. Altımda siyah bir tayt onun üzerinde ise yarım kollu bol beyaz bir tişört vardı. Etrafı izlemeye devam ederken bir çift siyah gözün, göz hapsinde olduğumu fark etmemle gözlerim karşımdaki beyaz evin balkonuna kilitlendi.

Savaş tüm ihtişamıyla karşımda duruyordu. Elinde sigarasıyla balkonun korkuluklarına dayanmış beni izliyordu, hem de ilgili bir şekilde. Yanaklarıma pompalanan kanı yok sayarak bakışlarımı onun üzerinden çektim ve etrafa bak-

maya devam ettim. Yanaklarımı şişirerek etrafı izlerken hâlâ izleniyor olduğumun farkındaydım. Bakışlarım farkında olmadan balkona kaydı, tam sırtımı dönüp içeri girecektim ki, balkon kapısı açıldı ve Merve de abisinin arkasında belirdi. Balkonun korkuluklarına doğru yaslanıp beni fark edince bir anda el sallamaya başladı.

"Mayıs! Ne yapıyorsun?" Sesi mahallede küçük çaplı bir yankı uyandırırken abisinin onun yerine utandığını gördüm. Kardeşinin yüksek sesle bağırıp, el sallıyor olması Savaş'ın tuhafına gitmiş olsa gerek, yüzünü buruşturmuş kardeşine bakıyordu.

"Hiç" dedim duyabileceği bir tonda. "Canım sıkıldı, öyle bakınıyorum."

"Bize gelsene?"

"Yok."

"Hadi ama Mayıs, kahve içeriz?"

Savaş ağır adımlarla balkon kapısına doğru yürüdü ve evin içine girip gözden kayboldu. Merve'yse hâlâ aynı konumda bana el sallamaya devam ediyordu. Onu kırmak istemiyordum, ayrıca eskiden en azından Sılay'la birlikteydim ve yalnız hissetmiyordum. Şimdiyse yapayalnızdım, Sılay'ın ne zaman geleceğini merak ediyordum. Hem Merve çok iyi bir kıza benziyordu, belki de onunla yakınlaşmamda bir sakınca olmazdı.

"Peki."

Evleri eski görünümlü olmasına rağmen güzel görünüyordu ve hoş bir kokuya sahipti. Küçük, dar bir koridordan ilerleyip ilk odaya girdiğimizde, burasının salon olduğunu fark ettim. Kırmızı mobilyalarla döşeli olan salonun ortasında siyah tüylü bir halı, hemen mobilyaların karşısında duran kitaplık tarzında bir televizyon ünitesi ve orta boylarda siyah bir plazma televizyon vardı. Kırmızı tek kişilik bir koltuğa oturduktan sonra etrafa bakmaya devam ettim.

"Türk kahvesi mi içersin, yoksa nescafe mi?" diye sordu Merve.

Bu kızın sesinde bir sevecenlik vardı ve bu insanın içini ısıtmaya yetiyordu.

"Aslında" dedim ve duraksadım. "Nescafe olabilir."

"Peki, istersen benimle gelebilirsin. Ya da oturup rahatına bak. Senin bileceğin iş." dedi ve salonun çıkış kapısına doğru yürüdü.

Arkasından öylece bakarken yerimde oturmanın doğru olduğunu düşündüm. Başkalarının evindeyken pek rahat hareket edemiyordum. Herhangi bir sakarlık yapmaktan çekiniyor olabilirdim. Özümde gerçekten sakar bir insandım. Bir an kırmızı koltuğun kadife kumaşında gezdirdiğim parmaklarımın uçları acı ile kıvrandı. Denizlerin evindeki mobilyalar da kırmızıydı ve neredeyse bunlarla aynıydı. Arkadaşımı özlemiştim. Kızlarla hep beraber toparlanıp Denizlerin evine giderdik ve kahvelerimizi içerken dedikodu yapardık, daha doğrusu onlar yapardı ben ise dinlemeyi tercih ederdim. Annemi üzdüğümün farkındaydım fakat eğer bunu yapmazsam daha fazla üzülecekti. Ben de böyle bir hayatın içinde sürükleniyor olmaktan memnun sayılmazdım, aksine bu durum can sıkıcıydı. Fakat sırf annem ve onun hayatı için bir süre daha böyle bir hayat yaşamak zorundaydım. Arkadaşlarımdan, kardeşimden, evimden, annemden uzak bir hayat...

Özlem tarifsizdi... Zihinsel, fiziksel, içsel, metafiziksel, her yerdeydi. Gördüğüm bir koltuk renginin bile içindeydi özlem.

Düşüncelerim ile savaşıp içimdeki özlem duygusunu kalbim ile beslerken, izlendiğimi fark ettim. "Ne düşünüyorsun bakalım, dolunay surat?" Salonun kapısının pervazına yaslanmış, beni izleyen siyah gözler büyük bir merakla üzerimde dolaşıyordu.

"Hiç."

"Bana pek hiç düşünüyormuşsun gibi gelmedi." Sesi sert olmasına rağmen güven verici çıkıyordu, ses tonu kalındı.

"Ne düşünüyormuşum gibi geldi o zaman?" diye sordum, alaycı bir sesle ve gözlerimi kaldırıp onun üzerine diktim.

"Beni?" dedi kıkırdayarak. Bir an ona karşımda Almanca konuşan bir maymun varmış gibi baktım. "Bana baksana sen" dedim bakışlarım sertleşirken. "Hayırdır?" diye sordum ve kaşlarımı çattım.

Bir an duraksadı ve gözlerinin içi parıldadı, bu hareketimden hoşlanmış gibi bir hali vardı. "Ooo sert kız" dedi yamuk bir şekilde gülerek.

"Cidden, tavırların hoşuma gitmiyor."

"Ama Karayel hoşuna gidiyor değil mi dolunay surat?" Sesi soğuk bir mızrak gibiydi, yaydan çıkan ok gibi. Bir an duraksadım, beynim cevap verme yetisini kaybetmişçesine afalladı. Kısa bir sessizliğin sonunda bakışlarım delici bir şekilde ona döndü ve gözlerim içindeki öfkeyi dışarı kustu. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sıraç'ın kadını olduğunu söylüyorlar" dedi gözlerini kaçırarak.

"Ben kimsenin kadını değilim!" diye tısladım. Sesim oldukça kuvvetli çıkmıştı ve sanırım Merve de duymuştu. "Ne oldu?" diyerek girdi Merve içeriye. Elinde tuttuğu tepside kahvelerimiz vardı ve dumanları tütüyordu.

"Yok bir şey" dedim sesim titrerken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Sıraç'ın kadını? Bu nasıl bir saçmalıktı. Ben kimsenin kadını falan değildim. Böyle saçmalıklar ile önüme gelindiğinde çıldırmak imkânsızdı.

"Emin misin? Her şey yolunda mı?" diye sordu, Merve endişeli bir sesle.

"Her şey yolunda. Yalnızca bir şeye açıklık getirmeye çalışıyorum." Savaş'ın sesi soğuktu.

Merve bir bana bir de hemen kapıda dikilen abisine baktı ve elinde tuttuğu tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı. "Neyi?" diye sordu.

"Onun neden burada olduğunu anlamaya çalışıyorum. Böyle bir kızın, onun gibi bir adamın yanında olması normal gelmiyor" dedi Savaş ve hızlı adımlarla yanımıza gelip boş koltuklardan bir tanesine oturdu. "Dolunay surat, neden buradasın? Sen kimsin? Anlat bana." Gözlerindeki sorgunun yağlı urganı boynuma geçirilmişti sanki.

"Neyi anlatayım?" derken, gözlerim artık ona değil, halıya bakıyordu.

"Neden buradasın? Sen kimsin?"

"Bununla ilgili konuşmak istemiyorum Savaş" dedim bakışlarımı ona çevirirken. "Kahvemi içmek ve Merve'yle sohbet etmek istiyorum."

"Ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum" dedi siyah bakışlarını üzerimden çekmeden.

"Öğrenmeni gerektirecek hiçbir sebep yok. İyiyim ve onunlayım. Ama onun kadını falan değilim, lütfen kes artık şunu." Merve kahve fincanını bana uzatırken, "Abi, lütfen üsteleme. Eğer isteseydi anlatırdı, onu bunaltıyorsun" dedi uyarıcı bir ses tonuyla. Savaş kız kardeşine tehlikeli bir bakış attıktan sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve tehlikeli bakışlarını bana çevirdi. "Onun kadını değilsen, neyisin?"

"Hiçbir şeyi" dedim bakışlarımı fincandaki kahveye çevirirken. Nescafenin kokusu Sıraç'ın kokusunu anımsatmıştı, ama Sıraç'ın kokusu daha güzeldi. Yeni çekilmiş bir kahve kadar sıcak ve keskindi. Huzur vericiydi.

"O zaman neden onunlasın?" dedi ve siyah gözleri ellerimin arasında sıkıca tuttuğum fincana kaydı. "Seni zorluyor mu?"

"Hayır" dedim kendimden emin bir ses tonuyla. "Kendi isteğimle onun yanındayım."

Ve Savaş sustu. Savaş'ın susmasını fırsat bilerek kahvemi hızlı bir şekilde içtim. Anlayışsız adam, Merve ile sohbet etmeme dahi izin vermemişti. Kahvenin son yudumunu alacaktım ki, kapı kırılırcasına çalınmaya ve zil çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Tanımlayamadığım bir panik duygusu göğsüm boyunca kayıp, kaburgalarımı zorlarken bakışlarımı Merve ve Savaş'a çevirdim. Savaş kaşlarını çatıp oturduğu yerden kalkarken, bakışları keskinleşmişti. "Ne oluyor lan?" Merve kapıya doğru yürürken, Savaş kız kardeşini kolundan tutup koltuğun üzerine savurdu ve onu etkisiz hale getirdi. "Sen otur, ben bakarım. Kim lan bu pezevenk?" Savaş huysuzlanarak kapıya yöneldiğinde, Merve'yle bakışmaya devam ediyorduk. Kapının açılma sesi duyuldu. "Mayıs!" Bu tanıdık ses tokat gibi yüzüme inerken, mideme giren sayısız kramplardan bahsetmeme gerek bile yoktu. Sesin geldiği yöne doğru baktığımda kan ter içinde bana doğru bakan Sıraç ile karşılaştım. Soluk soluğaydı ve alnından boncuk boncuk ter iniyordu. Öyle ki, üzerindeki mavi tişörtün rengi koyulaşmış, terden su gibi olmuştu. Derinliklerinde bir fırtına saklanmış olan okyanusun kıyılarına vuran sakin dalgaların yanıltıcılığı vardı gözlerinde.

"E-efendim?" diyebildim.

"Buradasın" dedi sağ eliyle salonun kapısından destek alıp, düzensiz nefes alıp verişlerine aldırmadan dehşete düşmüş gözlerle bana bakarken.

"Buradayım" derken sesim sakindi. Her ne kadar sesimi sakin tutmayı başarmış olsam da, iç dünyama düşen yıldırım ruhumun ağaçlık kesimini ateşe vermişti. Kahve fincanını sehpanın üzerine bırakıp, oturduğum yerden yavaşça kalktım.

"Buradasın" dedi nefes nefese. Bir anda bana doğru atıldığında, afallamış olsam da geri çekilmedim ve beni kollarının arasına çekmesine izin verdim. Kemiklerimi sıkarcasına sarılırken, kaburgalarımın burgulu yapısının birbirine geçe-

ceğini düşündüm. "Buradasın" diye fısıldadı, sesinde ıstırap vardı. Islak tişörtüne ve terli vücuduna aldırmadan kollarımı onun boynuna sardım.

"Buradayım, sakin ol."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Merve, anı bozmamaya çalışarak.

Sıraç bir an olsun bana doladığı kollarını benden ayırmadı, Merve'nin sorusunu cevaplamadı. Yalnızca sarıldı. Sanki bir kuşmuşum, uçup gidecekmişim gibi sarıldı. Sanki bir kurşun kalemmişim, zamanın acımasız silgisi tarafından silinecekmişim gibi sarıldı. Sanki bir yudum suymuşum, bulutumdan düşüp buharlaşıp kaybolacakmışım gibi sarıldı.

"Her şey yolunda" dedim Merve'ye ve Sıraç'a sarılmaya devam ettim. Belki onu itmem gerekiyordu, belki saçmaladığımı düşünecektiniz. Ama ben onun annesi gibi kokuyordum ve o yirmi dört yaşında küçük bir çocuktu. Annesinin kokusuna ihtiyacı vardı, bu küçük aksi oğlan çocuğunun. Annesi bulut olmuştu, ruhu cennetin kapılarını aralamıştı, giderken kokusunu bana emanet etmişti.

Annem gibi kokuyorsun Mayıs, dedi zihnimin içindeki Sıraç. Zihnimin içinde yankılanıyordu sesi, duyan tek kişi bendim. Yanakları kir pas içinde, küçük bir oğlan çocuğu gibi görünse de, onun Sıraç olduğunu biliyordum. Zihnimdeki çocuğa kollarımı açarken, fısıldadım: *Biliyorum, annen gibi kokuyorum Sıraç.*

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Matkapla göğsümün ortasının delindiğini hissediyordum. Bunun sebebi neydi? Kolları beni sımsıkı saran yirmi dört yaşında küçük bir adam mıydı? Onun kollarının arasındayken yapabildiğim tek şey onu sakinleştirmek adına sırtını sıvazlamak oldu. Savaş ve Merve'nin gözleri bizim üzerimizdeydi, bunun bilincindeydim. Ama onlardan utanmam için hiçbir sebep yoktu ortada. Benim yaralı düşmanım bu denli kötü görünürken, kendimi düşünecek değildim.

"Gidelim mi?" diye sordum, kolları hâlâ bana sımsıkı kenetlenmiş olan Sıraç'a.

Birkaç dakika daha aynı şekilde bana sarıldı ve kolları zerre gevşemedi. Ardından kollarını yavaşça gevşetti ama geri çekmedi. "Hıhı..." diye mırıldandı. Kalp kapakçıklarımı okşayan bu çocuksu ses, beynimin en ücra köşesine kazınırken, yapabildiğim tek şey onun göremeyeceğini bildiğim halde tebessüm etmek oldu. Gözlerimi hemen sağ tarafımda duran Savaş'a çevirdiğimde büyük bir hayretle bize baktığını gördüm, gözlerinin içinde şaşkın bir ifade belirmiş olmasına rağmen yüzü buz gibiydi; zaten beyaz olan teni bir ton daha beyazlamıştı.

Gözlerimiz buluştuğunda bana soğuk ve boş bir bakış attıktan sonra gözlerini benden çekip yerde duran halıya çevirdi. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz, Merve.

Sonra görüşürüz" dedikten sonra Sıraç'tan ayrılmaya çalıştım ama beni bırakmadı. Sarılışı çokta sıkı değildi ama kollarından ayrılmama izin vermiyordu. "Bir dakika" dedi boğuk bir sesle. Ses tonu ağlak çıkmıştı ve bu ucunda ateş yanan bir okun kalbime saplanmasına sebep oldu. "Sıraç?" dedim sorar gibi. Düşündüğüm şey olamazdı, değil mi? Bir anda hızlı bir şekilde benden ayrıldı ve yüzünü göstermemeye özen göstererek çıkışa doğru yürüdü. Dikkat ettiğim tek şey kızaran dudakları ve burnu oldu, gözlerini görememiştim çünkü çoktan çıkışa doğru gitmişti bile.

"Gerçekten çok özür dilerim" dedim Merve'ye mahcupça. Savaş ile göz göze gelmemeye özen göstererek çıkışa yöneldim.

"Sorun değil, Mayıs. Sana sonra uğrarım, tamam mı?" diye seslendi Merve, arkamdan.

"Tamam" dedim ve hızlı adımlarla evden çıktım. Sıraç, önden önden eve doğru adımlarken, arkasına dahi bakmıyordu. Benim onu takip ettiğimden adı gibi emindi. Bahçe kapısını sertçe açtıktan sonra hızlı adımlarla ahşap kapıya doğru yürüdü ve ahşap kapıyı açıp içeri girdi. İçeri girdiğimde gördüğüm manzara kanımın donmasına neden oldu. Tam girişte cam kırıkları vardı. İçeri doğru ilerledikçe etrafın dağınıklığı gözle görülür bir şekilde çoğaldı. "Burada neler oldu böyle?" diye sordum, şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle. Sıraç hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla ahşap merdivenlere yöneldi ve üst kata çıktı. Arkasından gitmemem gerektiğinin farkındaydım. Giderken bana "gelme" mesajını vermişti. Hızlıca evin etrafındaki dağınıklığı toparladım ve kendimi koltuğun üzerine bıraktım. Yaklaşık yarım saat öylece oturup onu bekledim fakat aşağıya inmedi. Bir ara su sesi duyuldu ve banyo yaptığını anlayıp sessizliğin çarşafını üzerime örttüm. Televizyonu açıp kanallar arasında zaplarken, zaman hızla geçiyordu fakat Sıraç hâlâ banyodaydı. Endişelenmeli miydim? Hızlı adımlarla ahşap merdivenleri yukarı tırmandım ve ban-

yo kapısının önünde durdum. Ne demeliydim? İyi misin? Her şey yolunda mı? Ne yapıyorsun? Banyo kapısına doğru yaklaştım ve nefesimi toparlamaya çalıştım. Öyle hızlı nefes alıp veriyordum ki, her an ciğerlerim patlayabilirdi. Kanımda dolaşan saf endişenin metalik kokusu genzime kadar yükselmişti. Bir inleme sesi duydum, acı dolu bir inlemeydi bu. Küçük yavru bir köpeğin iniltisi gibi. Su sesiyle karışan inleme sesi boğuk geliyordu fakat ben net bir şekilde duyabilmiştim. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? İçeride ters giden bir şeyler vardı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Kendine bir şey yapmış olamazdı, değil mi? Belki de annesini özlüyordu ve bu özlem yüzünden kendine... Bir zarar vermezdi, değil mi?

"Sıraç?" dedim titrek bir sesle, fakat cevap gelmedi. "Sıraç?" diye tekrarladım, sesim daha gür çıkmıştı ama sonuç başarısızdı. Sesim sanki ona ulaşmıyor gibiydi. Saniyeler hızla ilerliyordu fakat Sıraç'ın sesini duyamıyordum. Acı dolu iniltiler kesilmiş, yerini yalnızca su sesine bırakmıştı. Ona bir şey olmuş olamazdı, değil mi? Şimdi onu çıplak gördüm diye utanmanın sırası değildi, ona bir şey olmaması gerekiyordu. Onu o halde görmem, ondan daha önemli değildi. Banyonun kapısına abanıp kapının kulpunu çevirdim, kapı tok bir ses çıkararak açılırken, içimden bildiğim tüm duaları ediyordum.

Lütfen ona bir şey olmasın, lütfen.

Yalvarırım, ona bir şey olmasın. Ona kızgın değilim. O haklı.

Ne olursun Allah'ım, ona bir şey olmasın.

Kapı ardına kadar açıldığında gözlerimi yumup hızlı adımlarla içeri doğru koştum. Gözlerimi aralayıp baktığımda, Sıraç altında yalnızca boxerıyla duvara yaslanmış öylece oturuyordu. Dizlerini karnına çekmişti, su tüm vücudunu yalarken onun yaptığı tek şey soğuk duvara yaslanmış bir şekilde robot gibi oturmaktı. Hayatta değil gibiydi, yaşam belirtisi göstermiyordu. Beyazı tamamen kırmızıyla kaplanmış olan yangın mavisi gözleri boşluğa bakıyordu. Belki de benim bu-

rada olduğumdan bile habersizdi. Kafamın içinde birçok olay dönüyordu. Onu bu hale sokabilecek olan tüm ayrıntıları tek tek düşünmeye başladım. Hepsinin ucu tek bir şeyi işaret ediyordu. Oklar doğrudan onu hedef almıştı. Anne özlemi.

"Sıraç?" Yavaşça ona yaklaştığımda, tepeden akan su bedenime çarpınca, iliklerim uğuldadı. Su buz gibiydi. Kıyafetlerime akan suya aldırmadan dizlerimin üzerine çöktüm ve karnına çektiği dizlerinin hemen önüne oturdum. Su öyle soğuktu ki, damarlarımın acıdığını hissetmiştim. Böyle soğuk bir suyun altında dakikalarca kalmıştı.

"Sıraç..." diye seslendim tekrar ve ellerimi onun omuzlarına koyup hafifçe sarstım. Boşluğa bakan yangın mavisi gözler yavaş yavaş beni odağına alırken, yüzünde dümdüz bir ifade vardı ve gözleri beni buldu. Kan çanağına dönen yangın mavisi gözlerinin içinde bir yerlerde saklanan küçük Sıraç Karayel'i görebiliyordum. Orada öylece oturmuş annesi için ağlıyordu. "Ne oldu?" Sesim titrek çıkmıştı. Haklıydım, onu ilk kez bu halde görüyordum. Her an yığılıp kalacak gibi bakıyordu. Gözlerindeki yangın yerini közlere bırakmış gibiydi. Omuzlarından tutup onu yavaşça sarstım. Buz gibi su üzerimizde akıp giderken, üşümek umurumda değildi. Güçlükle kaldırdığı kollarını omuzlarımın üzerine bıraktı ve gözlerime bakmaya devam etti. Yangın mavisi gözlerinde acı vardı. Öyle ki, acısını görmemek için kör olmam gerekirdi. Bu hali içimi paramparça ederken, öylece ona bakmaya devam ettim.

Baktığım yerlerden parçalanıyordum sanki.

"İyi misin, Sıraç?" İyi olmadığını görüyordum fakat ne diyeceğimi bilmiyordum. Cevap vermedi, yangın mavisi bakışlar önce gözlerime dokundu, ardından da yavaşça dudaklarıma doğru indi. Dudaklarıma bakarken sesli bir şekilde yutkundu fakat yangın mavisi bakışlar dudaklarımda daha fazla oyalanmadan tekrar gözlerime tırmandı. İçimde tarifi olmayan bir acı ile kavruluyordum. Bu acının sebebi onun bakışlarında gördüğüm şeydi. *Annem gibi kokuyorsun, Ma-*

yıs. Tekrar ve tekrar yankılandı beynimin odacıklarında. Ne yapmalıydım? Ona sarılıp, kokumu mu vermeliydim? Belki de bu ona iyi gelecekti. Sessizce gözlerimi izlemeye devam ederken öyle uysal görünüyordu ki, yüzünü avuçlarımın arasına alıp sevmek istedim.

"Her ne olduysa, hepsi geride kaldı. Sana yemin ediyorum, her şey yoluna girecek." Kendim bile inanmadan söylediğim bu sözlerin ardından kollarımı onun boynuna doladım ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. Suyun altında olmamıza rağmen; gözlerimizde, dudaklarımızda, birbirimizi anlayabileceğimiz dilleri konuşuyorlardı. Soğuk su bedenimize nüfuz ederken ona küçük bir çocuğa sarılıyormuşum gibi sarıldım. Sımsıkı. Boynuna kelepçelediğim kollarıma rağmen hâlâ sakinleşmemişti. Kokumu alması için önce suyu kapatmam gerekiyordu fakat kalkmak için hamle yapmama izin vermeden kollarını belime doladı. Tam da şu anda birbirimize kelepçelenmiş bir şekilde, buz gibi suyun altında sarılıyorduk. Tenimi delip geçen soğuk su zerre umurumda değildi. Umurumda olan tek şey oydu. Onun üzülmesini istemiyordum. Beni üzebilirdi, bunu sorun etmeyecektim. Eğer karşılığında mutlu olacaksa, beni üzebilirdi.

"Suyu kapatmamı ister misin?" Yaklaşık on dakika süren bu sessizliğin ardından ilk sesi çıkaran taraf ben olmuştum. Cevap vermedi ve kollarını daha sıkı bir şekilde belime doladı. Öyle bir sıkıyordu ki, gören kaçacağımı sanabilirdi. Kaçmayacaktım.

"Şşştt... Geçti, tamam mı, Karayel? Hem ben buradayım." Yavaşça ondan ayrılırken, "Bir dakika" deyip onun beni bırakmasını bekledim. Bırakmadı. "Sıraç, bir dakika" diye tekrarladım.

"I-ıh..." dedi tıpkı küçük mızmız bir çocuk gibi.

"Yalnızca suyu kapatacağım, Sıraç. Üşüyorum."

Üşüyorum lafını duyduğu anda eli su ayarına gitti. Ye-

rinden zerre kıpırdamamış olmasına rağmen oraya uzanmayı başarmıştı. Tek eliyle beni sarmaya devam ederken, suyun sıcaklığını arttırdı ve diğer elini de belimdeki yerine yerleştirdi. Suyun ısısı yavaş yavaş artarken sarılmaya devam ediyorduk. "Her şey yolunda mı?" diye sordum, gözlerim onun ensesi ve karşımda yüz yüze durduğum duvarın üzerinde gezinirken.

"Hıhı..." dedi tekrar küçük bir erkek çocuğu edasıyla. Hep böyle kalmasını istiyordum fakat acı çekmesini istemiyordum. Eğer acı çekmeyecekse bana bağırmaya devam edebilirdi. Canımı yakabilirdi, benden nefret edebilirdi. Canının yanmaması bana yeterdi.

"Peki" dedim kollarımı onun boynuna dolarken. "Böyle kalmak mı istiyorsun?"

Tekrar, "Hıhı..." dedi ve kendimi tutamadım. Dudaklarımı onun nabzının attığı yere yasladım. Boynunun eşsiz girintisine dudaklarımı bastırırken zerre korku yoktu içimde. İrkildi. Fakat hareket etmedi. Dudaklarımı boynuna doğru sürterek getirdim ve boynunun uzunluğunu öpmeye başladım. Bunu neden yapıyordum, hiçbir fikrim yoktu. Sebepsizce bunun onu rahatlatacağını düşünüyordum. Saçlarım hâlâ topuzdu ve ıslanmanın etkisi ile topuz kafamda daha ağır bir hale gelmişti. Boynuna küçük masum öpücükler bırakmaya devam ettim. Bir anda yutkundu ve boğazındaki kavisi net bir şekilde görmemi sağladı. Aldırmadım, vücudu yavaş yavaş sakinleşiyordu ve bunun için öpücüklerimi boynunda gezdirmeye devam ettim. Dudaklarım boynunda dururken, "İyi misin?" diye sordum. Sesim biraz tuhaf çıkmış olsa da, beni anlayabildiğine emindim.

"Hıhı..." Kafamda ağırlaşan topuza giden elleri önce saçlarımı okşadı, ardından da topuzumu bozdu. Saçlarım ıslak ve ağır bir şekilde omuzlarıma döküldüğünde rahatladığımı hissettim. Belimden tutarak hareket etmemi sağladı ve beni kucağına çekip, oturttu. Boynunda duran dudaklarımı yavaşça geriye doğru çekerken, onunla göz göze gelmemeye çalıştım.

"Su boşa akıyor" dedim yüzüm boyun girintisine saklanmış bir vaziyette dururken.

"Temizleniyoruz." Sesi kederliydi.

"Yeterince temiziz, Sıraç" dedim yüzümü boyun girintisinden çıkarmadan.

"Temiz olan sensin, ben değil" dedi ve kuvvetli kollarıyla belimi çevreledi.

"Sen de temizsin, Sıraç. Çok temizsin. Tek sorunun nefretin. Seni suçlamıyorum." Duraksadım ve nefes aldım. "Seni gerçekten suçlamıyorum. Bu iş bittiğinde, ikimiz de rahat bir nefes alacağız. Bu zaman diliminde bana istediğin gibi kötü davran, kırılmayacağım. Nefretini kus bana Sıraç. Yeter ki iyi ol, iyi olacaksan kırılmaktan çekinmem." Boynunun girintisinde duran yüzümü görmek adına sol elini belimden çekti ve çenemi tuttu. Çeneme değen parmakları etime gömülürken hiç olmadığı kadar şefkatliydi.

Sert bir şefkat.

Çenemden tutup, başımı yukarı kaldırmamı sağladı. Gözlerim benden bağımsız bir şekilde kapandı ve göz kapaklarım beni karanlık ile tanıştırdı. Yüzüm net bir şekilde Sıraç'ın önündeydi fakat gözlerimi aralamadığım için ben Sıraç'ı göremiyordum. Nefesi ılık ılık yüzüme vuruyordu ama gözlerimi açamıyordum. Yangın mavisi gözler şu an beni odak noktasına almış incelerken, kalbim bedenimi terk etmek ister gibi atıyordu. Su yüzümüze gelmeyecek şekilde akmaya devam ederken, vücudumuzu yavaşça yalayarak geçiyordu. Ilık nefesi yaklaşmaya başladı. Yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı. Ilık nefesi dudaklarıma çarparken irkildim. Dudakları bana çok yakın bir yerde duruyor olmalıydı, gözlerim kapalı olsa bile gözümün önüne düşen gölgesini ayırt edebiliyordum.

"Sıraç" dedim kesik bir nefes bırakırken. "Lütfen daha fazla yaklaşma, lütfen."

Neden demedi, hesap sormadı, yalnızca beni dinledi.

Gözlerim hâlâ kapalı, yüzüm onun odak noktasındayken nefesi yavaş yavaş uzaklaştı. İçten içe ona minnettar olsam da, bunu dillendirmedim.

"Gözlerini aç." Bu ses otoriterdi ama bir o kadar da güçsüz çıkmıştı.

Gözlerimi açmak istiyordum ama gözlerimi açtığımda göreceğim manzaradan korkuyordum. Yangın mavisi gözler ile karşılaşmaya hazır değildim. Delici bakışları yüzümde geziniyordu ve bu bakışlarının yaydığı aurayı net bir şekilde hissedebiliyordum. "Gözlerini aç, minik şeytan." Tatlı nefesi dudaklarıma, ardından da yüzüme çarptı. Nefesi bile kahve kokuyordu, yoktu böyle bir şey.

Delici bakışları altında ezilirken, gözlerimi açmak istiyordum fakat emin değildim. Onun gözlerine bakmak ne kadar doğru olacaktı, bilmiyordum.

"Hadi, miniğim."

İşte bunu beklemiyordum. Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma toplandı. Ne yapmam gerekiyordu? Gözlerimi araladım. Yangın mavisi gözlerle buluştuğum ilk saniye öleceğimi zannettim. Gözlerinin içinde bir yangın vardı. Mavi alevler, yeşil orman ile sevişiyordu. Bu sevişme masumiyetten uzak gibi görünse de, şefkatin yuvarladığı bir yumruyla bütünleşmişti.

"Benden korkma, miniğim. Sana zarar vermemeyi öğreneceğim. Söz veriyorum." Sesi güven verici bir kadifelikte yüzümü okşadı. İlk kez bana minik şeytan yerine miniğim diyordu. Sesinde şefkat vardı, güven vardı. Sesinde ayırt edemediğim milyon tane duydu vardı. Hepsi bir arada beynime ulaşınca uyuşturucu etkisi gösteriyordu.

Sıraç Karayel, altın vuruş yapabileceğim dozda uyuşturucu gibiydi.

"Korkmuyorum" dedim ürkek bir sesle. Sesimin ürekliği bu anın verdiği heyecandan kaynaklıydı.

"Korkma, sana zarar vermeyeceğim." Gözleri dudaklarıma doğru kaydı ve sert bir şekilde yutkundu. "İstesem de veremem zaten."

Buruk bir şekilde gözlerine bakarken, "İnanmalı mıyım?" diye sordum.

Bu nasıl anlatılırdı ki? Onun gözlerine baktığımda yumuşuyordum. Ama yumuşamanın yan etkileri olarak yanaklarım da yanıyordu. "İnan" dedi ve gözlerini tekrar gözlerime çevirdi. "Çok güzelsin."

"Teşekkürler." Gözlerimi ondan kaçırdım ve onun boynuna çevirdim.

"Teşekkür etme" dedi boğuk bir sesle ve duraksadı. Bir süre bekledikten sonra, "Güzelliğin beni kahrediyor. Teşekkür etme. Sana iyi anlamda çok güzelsin demiyorum. Güzel olman benim için hiç kolay değil."

Sesi soğuk bir rüzgâr edasıyla saçlarımın arasından sızıp beynime ulaştı. "Su boşa akıyor, artık kapatabilir miyiz?" diye tekrarladım ve kalkmaya çalıştım. Sonuç; başarısızdı. Uzandı ve suyu kapadı. Sırılsıklam olmuş bir şekilde onun kucağındaydım ve bu çok normal bir şeymiş gibi davranıyordum.

"İşte kapattık."

Daha iyi görünüyordu.

"Teşekkürler" diye fısıldadım, neden teşekkür ettiğimi bile anlamadan. Yalnızca etmiştim işte. Bir an gülümseyecek gibi oldu ama dudakları kıvrılmayı reddetti. Bakışları ılık fakat ifadesizdi. Yüzünü boynumun girintisine soktu ve şaşkınlığımı ikiye katladı.

"Ben kötü bir adamım, Mayıs. Yanımda olmak zorunda değilsin." Bana ismimle hitap ettiği zamanlar çok azdı ve her nedense bana ismimle hitap etmesini seviyordum. Kötü bir adam olduğunu açık açık söylüyordu. Hangi kötü adam, kötü olduğunu kabul ederdi ki? Genelde etrafa suç atıp, yaptıkları kötülükleri başkalarının sırtına yüklerlerdi.

"Sen kötü bir adam değilsin, Sıraç" dedim ve dudaklarımı saçlarına bastırdım. Boynumun girintisinde yer ettiği yerde derin bir nefes aldıktan sonra kokumu içine çektiğini fark ettim.

"Kokusuna cehennem sürülmüş kötü bir adamım ben, miniğim."

"Cehennem bu kadar güzel kokuyorsa, ciğerlerim köz olana kadar koklayabilirim."

Boynumun girintisine saklanan küçük çocuk irkildi, kaslarının kasıldığını hissedebiliyordum. Soğuk yavaş yavaş vücudumuza nüfuz ederken sessizliğini korudu. "Senin kokuna cennet sinmiş, ben sana erişemem miniğim." Nefesi boynumu okşarken kasıldım.

Hangi dilde konuşuyorduk, birbirimizi anlayabiliyor muyduk? Amacımız neydi, bilmiyordum. Yalnızca ona sıkıca sarıldım ve ben onun kucağında olmama rağmen o bana sığındı. Ben onun kucağındaydım, o ise benim boyun girintimde. Koruyan o gibi görünürken, korunan oydu. "Mayıs" dedi kısık bir sesle. Hâlâ boynumun girintisinde saklanıyordu benim küçük düşmanım.

"Efendim, Sıraç?" diye karşılık verdim, dudaklarım saçlarına küçük bir baskı uygulamıştı.

"Gidecek misin?"

"Nereye?" diye sordum parmaklarımı saçlarında gezdirirken. Dudaklarımı saçlarına bastırmaya devam ediyordum.

"İzmir'e" diye mırıldandı ve burnunu boyun girintimde hareket ettirip, biraz sürtündü.

"Zamanı geldiğinde gideceğim, şimdi buradayım. Sen bunları düşünme. Uslu bir kız olacağım, söz veriyorum." Diğer elimle onun yanağını okşadım. Onunla böyle olabileceğimiz aklıma dahi gelmezdi oysa.

"Zamanı ne zaman gelecek?" diye sordu ve burnunu boynuma bastırıp, kirpiklerini hissetmemi sağladı. Gözlerini

kırptıkça tenime batan uzun kirpiklerini net bir şekilde hissediyordum. Boynumu okşayan kahve kokulu nefesi ve uzun kirpikleri vardı.

"Annemi babandan kurtardığımda" dedim ve sesim bir an da soğuklaştı ama onu bırakmadım.

"Babam vazgeçmez, minik" dedi Sıraç. Sesi kendinden emin çıkmıştı.

"Vazgeçecek, Sıraç. Annemi koruyacağım."

"Babamın annene neden böyle âşık olduğunu anlayabiliyorum, minik" dedi Sıraç ve ılık nefesini boynuma bıraktı. "Annene benziyorsun, değil mi?"

Bir an duraksadım ve ne dediğini idrak etmeye çalıştım. "Her neyse işte, sonuç olarak annemi koruyacağım. Bu zaman diliminde yanında olacağım, sen de intikamını alacaksın."

"Nasıl alacağım?" diye sordu. Haklıydı. Nasıl intikam alacaktı ki?

"Canımı acıtabilirsin, Sıraç" dedim ve gözlerimi kapıya çevirdim. Ben bomboş gözlerle kapıyı incelerken, Sıraç kıkırdadı. Bu kıkırdama içten değildi fakat nefesi boynumu ısırmıştı.

"Kim kimin canını acıtıyor acaba?" Dudaklarını boynuma bastırdı. Boynuma baskı yapan dudaklarının ucundaki yangını iliklerime kadar hissettim. İliklerim yanıyordu, yangın mavisi beni içine çekiyordu. Mavi alevler arasında kalıyordum, yanıyordum.

"Özür dilerim keşke doğmasaydım" dedim acı dolu bir sesle ve iç çektim.

Bir an da boynumun girintisinden çıktı ve yüzünü yüzüme yakın bir yere getirip, gözlerini gözlerime dikti. Yangın mavisi gözleri öfke ile parıldıyordu. "Sen doğmasaydın" dedi ve duraksadı. Ağzında biriken fakat söyleyemediği kelimeler ağzının açık kalmasına sebep oldu. Sustu. Dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Üşüdün, yine hasta olacaksın. Git üs-

tünü değiştir" dedi ve kalkmam için küçük bir işaret yaptı. İstemeyerek, evet istemeyerek kucağından kalktım ve kapıya yöneldim. Tam kapının kulpunu çevirecektim ki, Sıraç'ın sesi olduğum yere çivilenmeme sebep oldu.

"Beni bırakma." Sesi içinden kopmuş gelmiş, kapımı çalmış ve benim içime yerleşmişti. Yutkundum. Kapının kulpunu çevirdim ve açtım. Kapı açılınca içeriye soğuk hava doldu fakat buna aldırmadan dışarı doğru bir adım attım. "Bırakmayacağım, Karayel" diye fısıldadım, yalnızca onun duyabileceği şekilde. Ve bir an da ayaklanıp bana doğru yürümeye başladı. Ayak seslerini duyabiliyordum fakat arkama dahi bakamıyordum. Yatak odasına yürürken, üzerimden damlayan sular zemini ıslatıyordu. Uzun kemikli parmakları belime dolandı, ıslak göğsünü sırtıma bastırdığında soğuk aramızda sıcağın kuyusuna yuvarlandı ve bizi yaktı.

"Gittin sandım" dedi ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Gittin sandım, ölecek gibi hissettim."

"Yarım saat bile olmamıştı, erken geleceğini hesap edemedim."

"Kırk iki dakika" dedi ve duraksadı. "Kırk iki dakika boyunca sana ulaşamadım, minik şeytan."

Kalbimin zonklayan damarlarından gelen ses tüm bedenimde esip gürlüyordu, dudaklarımın kuruduğunu hissettim. "O kadar olmuş mu gerçekten? Fark etmemiştim" dedim konuyu kapatmak istercesine.

Belimde duran elleri sıkılaştı ve beni göğsüne bastırdı. "Onun yanındayken zamanın nasıl geçtiğini fark edemedin, öyle mi?" diye sordu, sinirli bir şekilde. Sesinde kontrolsüz bir öfke vardı ve bunu gayet net bir şekilde hissettirmişti bana.

"Kimin?" dedim, cevabını bildiğim halde. Ondan duymak istedim.

"Ankaralının." Elleri daha sıkı sarmaladı beni.

"Saçmalıyorsun, Sıraç."

"İçimde tuttuğum öfke bana zarar veriyor" dedi ve nefesini boynum ile buluşturdu. "Lütfen, Ankaralının genç yaşta ölmesini istemem."

Bir an irkildim. Neden böyle davranıyordu ki? Aramızdaki mesafeyi hızla aşıyordu ve hiç anlamadığım şekilde yakın davranıyordu. Kurduğu cümlelerde şaşırtmaca vardı. Yolumu bulamıyordum, benim puzzle parçalarımı çalıyor, sonra da puzzle eksiksiz bir şekilde tamamlamamı istiyordu.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordum geçiştirmeye çalışarak.

"Minik şeytan, minik şeytan, minik şeytan..." dedi bıkkın bir sesle. "Bazen gerçekten beni deli ediyorsun, seni öldürmek istiyorum."

"Öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Öldürmeyeceğim" diye fısıldadı ve parmaklarını doladığı belimi serbest bıraktı. "Hadi git üzerini değiş, yine hasta olacaksın."

***

Üzerimdeki ıslaklardan kurtulup temiz ve kuru olan kıyafetlerimi giydikten sonra ıslakları alıp banyoya yöneldim. Banyo boştu, sanırım Sıraç aşağı inmişti. Oysa buraya girdiğini gözümle görmüştüm. Islak kıyafetleri kirliliğe attıktan sonra küçük adımlarla ahşap merdivene doğru yürüdüm ve aşağı indim. Salondaki koltukta uzanan Sıraç'ı gördüğümde dudaklarım uçukladı. Üzeri her zaman olduğu gibi çıplaktı ve altında koyu renkli bir kot pantolon vardı. Ayaklarına baktığımda ise bir erkeğe göre ne kadar hoş ayaklara sahip olduğunu düşündüm. Büyük ve kemikli ayağına rağmen, güzel parmaklara sahipti. Beni fark ettiğinde telaşla kumandayı eline aldı ve bir şeyler yaptı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken bir an da içime dolan melodi ile irkildim.

Belki güneş bir gün ikimiz için doğar
Belki korkuları hayallerimiz boğar
O masal günü gelinceye kadar, susuyorum.
Susadıkça yüzün düşer aklıma.
Korkak oldum düşlemekten.
Adını anarım, çoğalır sesim.
Konuşmaktan, düşünmekten ve özlemekten.

Yattığı yerde şarkıyı dinlerken, gözleri ile beni tarıyordu. Gözlerinin içinde gülümseyen bir ışık vardı ve bu içimin kıpırdanmasına neden olmuştu.

Gel bak bir elimde gökyüzü var, hâlâ.
Ötekinde kayıp giden yıldızlar, lala.
Korkular da benim, umutlar da...
Beni bırakma. Beni bırakma.
Kimse kimsenin her şeyi olamaz-mış.
Di'li geçmişten tek yaramsın sen.
Sensiz kimse miyim, kimsesiz miyim bilmem.
Hiç bilmek istemem, hatta düşünmem.
Gel bak bir elimde gökyüzü var hâlâ.
Ötekinde kayıp giden yıldızlar, lala.
Korkular da benim, umutlar da...
Beni bırakma.

Ve Sıraç dudaklarını aralayıp, gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden son cümleyi tekrarladı. "Beni bırakma." Gözlerinin içi gülümsedi. Ciddi anlamda gözlerinin içi gülümsüyordu. O an duraksadım, yaptığım tek şey onun gözlerinin içine bakmak oldu. Derin bakışları ile kendimi ödüllendirilmiş gibi hissettim.

"Sen o kıza kalbinle bakıyorsun, gözlerin geri planda kalıyor. Ona bakarken gözlerin değil, kalbin gülümsüyor senin."

Nural Abla haklı olabilir miydi? Şu an gülümseyen gözleri değil, kalbi miydi?

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bir kitabın eskimiş, sararmış sayfalarına ev sahipliği yapan geçmiş, zihnimin içindeki okyanusta boğulmama neden olacak kadar derindi. Bazen ona bakarken karanlık bir kâbusun içinde gibi hissediyor, yangın mavisi harelerin beni boğarak o kâbusun içinde katlimin gerçekleştirmesine şahit oluyordum. Kanamaya alışmış ve durmadan yenisinin eklenmesinden rahatsız olmayan yaralarıma odaklanamayacak kadar uyuşmuş benliğim bu yabancı hislerin tenimde karıncalanmasını normal bulmuyordu. Şarkının izleri beynime indirdiği fırça darbelerinin zihnimde bıraktığı mavi boya izleriyle piyanonun tuşlarına düşerken, düşüncelerim o iki kelimenin üzerinden geçip duruyordu.

Sıraç yatak odasına girdiğinde, karşımdaki ahşap elbise dolabının ortası çatlak aynasından kendimi izliyordum. O geniş çatlak tam yüzümü ortasından ikiye ayırmış, ikiye bölmüştü. Sıraç, ıslak saçlarını küçük bir havluyla kurularken, tekrar duşa girdiğini anlayabilmiştim. Gece böceklerinin seslerini duyabiliyordum, penceren içeri sızan sokak ışığının yarattığı sütunlar yüzüme çarpıp, ışıksız odada beni aydınlatıyordu. Üzerinde her zaman olduğu gibi hiçbir şey yoktu, altında koyu gri bir eşofman vardı ve ıslak saçlarından akan damlalar boynunda ince yollar çiziyordu. Bakışlarımı ağır ağır onun üzerinde gezdirirken, "Sapık gibi beni incelemek-

ten ne zaman vazgeçeceksin, çok merak ediyorum" dedi alaycı bir sesle. Hemen yanıma oturduğumda "Seni incelediğim falan yok, Sıraç" dedim bakışlarımı çatlak aynaya çevirerek. Şimdi aynadaki çatlağın üzerinde ikimizin de yansıması vardı, bizi ikiye bölmüştü.

"Bal gibi de inceliyorsun, minik şeytan." Aynadan gördüğüm kadarıyla dikkatli bakışları üzerimdeydi, yatağın ucunda dip dibe oturuyorduk.

"Hiç de bile" dedim bakışlarımı ona çevirirken. Avuçlarımı yatağa bastırarak geriye doğru uzandım, kafam yatağa temas ettiğinde, ayaklarım yatağın ucundan sarkmıştı. "Seni incelediğim falan yok."

O da aynı şekilde yanıma uzandığında, ikimizin de bakışları tavandaydı. Sanki o beyaz yüzeyde bir araya gelmişti gözlerimiz, ikimiz de oraya bakarken birbirimizin gözlerini görüyorduk sanki.

"Baban annemi çok mu seviyor?" diye sordum, boş bir şekilde, sesimde zerre duygu kırıntısı yoktu. Şahsen o adamdan bahsederken, duygu kırıntılarımı karıncaların önüne serpiştiriyordum. O benim babamın yerini çalmaya çalışan bir haindi.

"Akıl almaz, hastalıklı bir aşkla seviyor" dedi gözlerini tavandan ayırmadan.

"Peki neden?"

"Aşkın nedeni olmaz minik" dedi Sıraç, sakin bir sesle.

"Anlamıyorum, nedeni olmayan bir şey için bu kadar delilik yapması... Çok saçma." Dudaklarımdan dökülen kelimelere inanmak istiyordum. Yiğit benim canımı yakmıştı, sanırım aşka olan inancım sonlanmıştı. Belki de Yiğit'e duyduğum şeyin adı aşk bile değildi.

"Bu her kalbin anlayacağı türden bir şey değil" dedi ve yutkundu. "Aşkın tanımı her kalpte farklıdır."

Duraksadım, haklıydı. Herkesin kalbi farklıydı neticede. Merak ediyordum, gerçek aşkın tanımı neydi? Benim Yiğit için hissettiklerimin gerçek adı neydi? Hepsini merak ediyordum. "Senin kalbinin aşk tanımı nedir?" diye sordum ve kafamı onun olduğu yöne doğru çevirdim. Hala tavanı izliyordu.

"Mayıs" dedi dümdüz bir sesle.

"Efendim?" diye sordum meraklı bakışlarla.

Başını bana doğru döndürdü ve koca bir kahkaha patlattı. Gözleri ışıl ışıl parıldıyordu ve ilk kez bu kadar içten samimi bir şekilde gülümseyip, kahkahaları ile içimi şenlendiriyordu. Yatakta uzanmış birbirimize bakarken, onun kahkahaları yüzümdeki şaşkınlığın katlanmasına sebep oldu. Dudaklarım küçük bir o harfi şeklini alırken, ilgiyle onu izlemeye devam ettim.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum tebessüm ederek, gerçekten mükemmel gülüyordu.

"Hiç" dedi ve kahkahasını sonlandırdı. Fakat yüzünde hala görülmeye değer muhteşem bir tebessüm vardı.

"Yaa! Hadi tanımla" diye direttim ve gözlerimi gözlerine sabitledim.

Yüzündeki gülümseyiş solmadan sol elini yanağımın üzerine koydu ve yerinden santim oynamadan yanağımı okşamaya başladı. Okşadı, uzunca. Küçük bir kedi yavrusu gibi uykumu getirene dek okşadı. Uyku bedenimi yavaş yavaş ele geçirirken, gözlerim kapanmaya başladı.

Son duyduğum şey ise; "Tanımladım" diyen Sıraç'ın kadifemsi sesiydi.

***

Gözlerimi açtığımda Sıraç yanımda yoktu, gün ışığı yavaş yavaş odaya süzülürken, avuçlarımı yatağa yaslayarak

yavaşça yattığım yerden doğruldum. Boğazıma dolan acı tat yüzümü buruşturmama sebep olurken, derin bir nefes aldım. Ciğerlerim baskıyla büzülünce, yüzümü buruşturdum. Bu tiner kokusu da neyin nesiydi? Ciğerimi dolduran koku o kadar yoğundu ki, yüzümü daha da buruşturmadan edemedim. Odadan çıkıp, gözlerimi ovarak ahşap merdivenleri inerken bir an duraksadım. Sıraç üzerinde salaş beyaz bir tişört, altında onu sarıp sarmalayan siyah bir boxerla boya yapıyordu. Büyük bir dikkatle duvarı boyarken, bir anda duraksadı ve arkasındaki varlığımı hissetmişçesine omzunun üzerinden bana baktı. Sıraç'ın burnuna bulaşmış olan beyaz boyayı görünce hunharca kahkaha atmaya başladım. Sıraç, şaşkınlıkla araladığı gözlerini üzerime dikti ve dona kaldı. Ben karnımı tutmuş deli gibi kahkaha atarken, o öylece bana bakıyordu.

"Komik olan ne, minik şeytan?" diye sordu, sert bir sesle.

"Bu... Bu... Burnun hahaha..." diye bağırıp karnımı tutmaya devam ederken, göz ucuyla burnuna bakmaya çalışınca, tıpkı bir şaşı gibi göründü. Daha gür bir kahkaha boğazımı aralarken, artık katıla katıla gülüyordum.

"Hımm..." diye mırıldandı, bakışları tehlikeli bir kıvamda beni süzüyordu. Bana doğru yürürken, hâlâ gülüyordum, elinde tuttuğu küçük fırçayı yanağıma doğru sürünce soğuk boya yanağımın üstünde kaydı.

"Ne yaptın?" diye bağırdım, kendimi geri çekip yanağımdaki boyayı silmeye çalışırken.

"Olmadı" dedi ve düşünceli bir şekilde yüzümü incelerken, diğer yanağıma da bir fırça darbesi vurunca, şaşkınlıktan irileşen gözlerimi ondan saklayamadım. "Yaa! Sıraç! Ne yapıyorsun?" diye cırladım ve iki yanağımı da avuçlarımın arasına alıp, ateş fışkıran gözlerimi Sıraç'ın üzerine diktim. Sırıttı ve üzerindeki beyaz tişörtü sıyırıp koltuğun üzerine attı. Önümde yine çıplaktı.

"Hadi" dedi bileğimden tutup beni kendine doğru çeker-

ken. Vücudum onun vücuduna yaslanırken ellerim hâlâ yanaklarımı saklıyordu. "Hadi."

"Ne hadi?" diye sordum.

"Boya yapmama yardım et, fesat şey seni" dedi ve dudaklarını alnıma bastırdı. Ilık dudakları alnımdaki kader sayfamın üzerinde can bulurken, gözlerim benden bağımsız kapandılar. Dudakları alnımı fethederken salonun kapısı gürültülü bir şekilde açıldı. Tam o yöne bakacaktık ki, bir ses irkilmemize sebep oldu.

"Yoggamına???"

Gözlerimiz aynı anda salon kapısına doğru çevrildi, üstelik hâlâ tek vücut gibi duruyorduk. Kapının hemen önünde dikilen, salonun içine dehşetle bakan Sılay'ın çakır rengi gözleri kocamandı ve dudakları büyük bir o harfi şeklinde açılmıştı, elindeki valiz ise dikkatimi çeken başka bir ayrıntı olmuştu.

"Siz ne halt yiyorsunuz?" dedi Sılay, kocaman gözlerini biraz olsun kısmadan. Şüpheli bakışlarının yanı sıra biraz da muzip bir ifadeye sahipti.

"Hoş geldin" dedi Sıraç, dudaklarını alnıma bastırmaya devam ederken. Bir an Sıraç'ı itmek istesem de, bunu yapamadım. Sılay elinde tuttuğu valizi yere attıktan sonra kucağını açtı ve "Sıra bende" dedi geniş bir gülümsemeyle. "Yolla kızı."

Sıraç, alaycı bir tebessümün arkasına saklanarak beni yavaşça Sılay'a doğru itti. Ânın verdiği şoku üzerimden atmaya çalışırken, Sılay'ın kollarına atılıp onun minik kollarının arasına girdim. Kollarını sımsıkı kapatıp beni çevreledikten sonra kısık bir çığlık attı. "Çok özledim! Kocaman özledim!"

"Ben de!" dedim, onu sıkıca sararken. "Çok özledim!"

Kollarından bedenime akan duygular, Deniz'in ya da diğer hiçbirinin bana şu ana dek sunmadığı duygulardı. Sılay'ın kolları hâlâ beni sarıyorken, "Abi, salonun ortasında boxer-

la durma nedenini katiyen sormayacağım, ama Allah aşkına git üstüne bir şeyler giy. Bak yemin ediyorum fesat olmamak için zor tutuyorum kendimi" dedi kollarını gevşetip beni serbest bıraktı. "Ne yaptığınızı merak etmiyorum, vallahi bak." Meraklı gözleriyle gözlerime soru işaretleri gönderirken, "Ne yaptınız?" diye sordu.

"Tabii ki de hiçbir şey yapmadık.

"Gerçekten."

"Hımmm..." diye mırıldanıp, kısık müfettiş bakışlarını abisine çevirdi. "Git giyin len" dedi tiksinirmiş gibi yüzünü buruşturarak.

Sıraç, Sılay'ı umursamadan sırtını döndü. "Boya yapıyorum" dedi soğuk bir sesle. "İkileyin."

"Sarılmadı bile, öküz" diye fısıldadı Sılay, kaşlarını çatarak. "Her neyse öküzümsü, yardım edelim mi?"

Sıraç bize bakmadan, "Şu tiner kokusu size iyi gelmiyor, zaten normal insanlar da değilsiniz. Bir de bunu koklayıp, tam kaybetmeyin kendinizi" dedi boyama işlemine kaldığı yerden devam ederken.

"Ay utanmaz resmen poposunu sergiliyor kız kardeşine." Sılay yüzünü buruşturduktan sonra kolunu omzuma attı ve bakışlarını bana çevirdi. Çakır renk gözlerine yayılan pozitif enerji tüm bedenime gölgesini düşürürken, "Hadi, sevgilim" dedi göz kırparak. "Seninle uzak diyarlara gidelim. Bu kuru götlünün olmadığı diyarlara. Yalnızca sen ve ben."

Yumuşak bir tebessüm dudaklarımı çekiştirirken, Sılay'ın zayıf yanağından bir makas aldım. "İyi ki geldin, Sılay" dedim kısık bir sesle. "Varlığına ihtiyacım vardı."

Sılay, gözlerinde parlayan ışığı söndürmeden sevecen bir tavırla gülümsedi, ışıltılı tebessümü yüzünde tıpkı bir bahar çiçeği gibi açmıştı. Bu iki kardeş nasıl gülümsenmesi gerektiğini iyi biliyorlardı.

"Şu son birkaç gün içinde daha açık sözlü bir Mayıs gelmiş sanki" dedi başını omzuma yaslayarak.

Sıraç pürdikkat işiyle ilgilenirken, gözleri bir kez olsun bizi bulmadan, "Şu mış mış sevgi gösterilerinizi de alıp, bu evi terk edin. Hemen" dedi düz bir sesle.

"Ne o, kıskandın mı?" diye sordu Sılay, başı hâlâ omzumun üzerindeyken.

Sıraç güler gibi bir ses çıkardı. "Onun dudaklarının tadını dahi bilmeyen sevimli kız kardeşim, kendisini kıskandığımı sanıyor" dedi meydan okuyan bir sesle. Sılay duraksadı. Gözleri önce benim üzerimde, ardından abisinin sırtında gezdirdikten sonra kafasının içinde bir şeyi ölçüp tartıyormuş gibi kısa süreli düşünceye daldı. "Ne?" dedi, dehşet dolu gözlerle.

"İkileyin."

Utanç yanaklarımda kanlı canlı bir bedene bürünüp, derimi tekmelerken, Sılay beni çekiştirerek salondan çıkarttı. "Sana hiçbir şey sormayacağım" dedi dış kapıyı açarken. "Ama sen yine de anlatacaksın."

Boş bakışlarımı Sılay'a çevirirken, yanaklarım hâlâ yanıyordu. "Ne anlatayım?"

Sinsi sinsi baktı, çakır gözleri kısıktı. "Her şeyi." Bahçe kapısını açıp dışarı çıktığımızda, saçlarını sağ omzunun üzerinde toparladı. "Burayı özlemişim."

"Burayı biliyor musun?" diye sordum, şaşkın bir tavırla.

"Evet, abim telefonda buraya geldiğini söyleyince çok sevindim. Burayı çok seviyorum. Burası, huzur bulduğum tek yer. Fethiye'yi seviyorum."

"Özel bir sebebi var mı peki?"

"Burası" dedi derin bir nefes alıp, başını önüne eğerken. Sesindeki hüzün çevremizi dört koldan kuşatırken, sorduğum sorunun doğru olup olmadığını ölçüp biçmeye başlamıştım. "Annemin büyüdüğü mahalle."

Duraksadım, gözlerimi Sılay'dan kaçırıp büyük hurma ağacına çevirdim, hurma ağacının yaşlı gövdesini incelerken içim acıyla çarpılmıştı. Burası annelerinin memleketiydi, o bu mahallede büyümüştü. Sılay'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Annen babamla evlenecek sanırım" dedi kırık bir sesle. "Ama öncesinde senin evine dönmeni istiyor, babama şart koşmuş bunu. Eğer Mayıs eve dönerse, onunla evleneceğini söylemiş."

Midemden göğsüme sıçrayan safra, asit gibiydi. "Hayır, onlar asla evlenmeyecekler." Bakışlarımı Sılay'a çevirdiğimde, başını olumlu yönde sallamakla yetindi. "Hadi gel" derken yürümeye başlamıştı bile. "Mahallede görmek istediğim insanlar var."

Sılay'ın arkasından yürümeye başladım, ona yetiştiğimde İzmir'e döndüğünde neler yaptığını, babasına ne söylediğini anlatmıştı. Güya bizi gözden kaçırmışlardı, Engin'in bu sırra ne kadar sadık kalacağını sorduğumdaysa, Engin'in beni gerçekten önemsediğini bunu onun da tuhaf bulduğunu ama bizi ele vermeyeceğini söyledi. Su sarnıcının önüne çıktığımızda, geçen sefer gördüğüm uzun boylu, zayıf adam önümüze çıktı. Sılay, adama doğru koşmaya başladığında, adamın da yüzünde kocaman bir tebessüm büyümüştü. "Halim Abi!" diye bağırdı Sılay, heyecanla.

Adının Halim olduğunu öğrendiğim adam, Sılay'ı kollarının arasına alırken, "Âmânda aman kimler gelmiş" dedi sıcak bir sesle. "Prenses, hoş geldin." Koyu renk bakışları bana döndüğünde, bana da kısaca selam verdi. "Nasılsın Abi? Çok özledim seni!" dedi Sılay, heyecanla.

"İyiyim, nasıl olayım, fıstık. Ümran'la uğraşıyorum işte. Sen nasılsın? Bu arada adamları uğradı dün gece." Ani bir sessizlik rüzgâr gibi uğuldadığında, Halim bakışlarını bana çevirdi. "Endişelenme, burada olmadığınızdan emin oldular, yenge" dedi güven veren bir sesle.

"Nasıl emin oldular ki?" diye sorduğumda, Sılay adamın kollarından çıkmış hemen yanında dikiliyordu. "Onları kandırdık" dedi omuz silkerek. "Buraya hiç gelmediler, sonra baban telefonla aradı beni, benden de onay aldı. Senin yurt dışına çıkacağını söylemişti dün gece telefonda, sen de babanı kandırdın demek ha cimcime?"

"Babamın saçmalıklarından çok sıkıldım, zaten nerede olduğum umurunda dahi değil." Sılay gözlerini devirdi. "Okul mevzusunu da şanıyla hallediyorum sağ olsun, devamsızlıklar hocaların umurunda olmuyor. En azından bir işe yarıyor, Mehmet Ali Karayel."

Halim denen adam bakışlarını Sılay'dan kaçırırken, Sılay da durgunlaşmıştı. "Hımm..." dedi adam, kısık bir sesle. "Ee yenge görümce geziyorsunuz, ha?"

Sılay bir an kahkaha atacak sandım fakat üst dudağını alt dudağına bastırmakla yetindi, adamın söyledikleri beynimi uyuştururken, "Öyle yapıyoruz" diye onayladı Sılay.

"Hadi ben sizi tutmayayım" dedi Halim gülerken. Adamla vedalaştıktan sonra büyük Camii'nin içinden geçtik ve parkın olduğu tarafa çıktık. Sılay hâlâ kıkırdıyor, kafasındaki yenge kelimesini şekilden şekile sokuyordu.

"Kıkırdamasana ya" dedim çimenlerle bezeli olan küçük yokuşu inerken. "Abinin suçu hep, o öyle tanıttı beni insanlara! Hem Halim denen adam ne diye onu kolluyor, kaçtığımızı biliyor mu?"

"Bilmese kollamaz" dedi Sılay kıkırdarken. "Abimin suçu zaten, her şey abimin suçu." Daha gür kıkırdamaya başladığında, çoktan parka girmiştik. Banklardan bir tanesine oturduğumuzda, "Erkek kardeşinin adı neydi?" dedi bana dik dik bakaran. "Haziran mıydı? O da aylı günlü bir şeydi sanırım."

Bu kez ben kıkırdadım. "Temmuz."

Sılay başını hızlıca sallarken, "Aynen Temmuz Karamaça, şu araba yarışlarının asi çocuğu."

Bir an duraksadım. Sılay'ın söyledikleri zihnimde kıvam bulurken, "Araba yarışlarının çocuğu?" diye sordum.

"Kardeşin İzmir'in bir numaralı araba yarışçısı, bilmiyorum deme sakın."

"Sen ciddi misin? Temmuz daha on yedi yaşında! Bu yasal bile değil!"

"Kardeşinin ününü yurtdışında olduğum zamanlar da bile duyuyordum" dedi başını omzuma yaslayıp. "Onun hakkında birçok şey duydum, ama en çok arabalarla gündeme geliyordu."

"O daha çok küçük" dedim endişeli bir sesle. "Böyle şeyler yapması beni endişelendiriyor, annem duysa kalbine iner."

"Endişelenme" dedi Sılay, yanağını omzuma sürterek. "O senin kardeşin. Kesinlikle becerikli bir çocuk. Ona güvenmeyi dene, bırak istediği hayatı yaşasın, hayat çok kısa, Mayıs."

"Onu kaybetmek istemiyorum" diye fısıldadığımda, harflerimden sızan hüzün zemine döküldü, hemen karşımda duran boş salıncağı izliyordum.

"Ölüm alnımıza yazıldı, günümüz geldiğinde hepimiz aynı yere gideceğiz. Bu kadar kasma, Mayıs."

Sessizlik, Sılay'la ikimizin arasında asılı kaldığında, bu sessizliği bozan bir motor sesiydi. Kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne baktığımda, siyah motorundan inen Savaş'ı gördüm. Kaskını çıkarttıktan sonra koltuk altına sıkıştırdı ve bize doğru yürümeye başladı. Sılay, Savaş'ın bize doğru yaklaştığını fark edince kulağıma doğru fısıldadı: "Kim bu eşkıya kılıklı?"

"Savaş Sonyürek" dedim ben de fısıldayarak. "Karşı komşumuz.

"Hele tipe bak" dedi Sılay fısıldayarak. Bir an kıkırdamak istedim ama dudaklarımı birbirine bastırarak bu isteği geri ittim. Savaş hemen önümüzde durduğunda, soğuk bakışları

kısaca Sılay'ı filtresinden geçirdikten sonra benim üzerimde durdu. "Selam" dedi tok bir sesle.

"Selam." Zoraki bir şekilde gülümserken, gülümsememin yapmacık olduğunu anlamaması için aptal olması gerekiyordu. "Hay" dedi Sılay sırıtarak. Savaş cevap vermeyince kaşlarını çattı ve bana doğru bakıp, "Savaş bana hay demedi" dedi dudaklarını bükerek.

"Anlamadım?" dedi Savaş, bakışlarını Sılay'a çevirerek.

"Anlamanı beklemiyordum zaten." Sılay elini Savaş'a uzattı, bakışlarında küçümseme vardı. "Ben Sılay. Sılay Karayel."

Savaş önce Sılay'ın eline, ardından da gözlerine baktıktan sonra dudaklarında tehlikeyi çağrıştıran bir tebessüm yukarı gerildi. "Sıraç Karayel'in dişi versiyonu?" dedi kaşlarını kaldırarak ve Sılay'a elini uzattı. İkisi el sıkışırken, ciğerlerimi sıkıştıran gergin bir hava soludum. Sılay ve Savaş harelerine yıldırımlar düşürürken, varlığımı sorguladım çünkü ben yokmuşum gibi davranıyorlardı. "Gidelim, Mayıs" dedi Sılay, öfkeli gözlerle Savaş'a bakarken. Oturduğum yerden yavaşça doğrulduğumda, Savaş'ın gözleri Sılay'ı odak noktasından çıkarıp, bana çevrildi.

"Sen git" dedi Savaş, keskin bir ses tonuyla. "Dolunay surat burada kalıyor."

Bir an irkildim, gergin bakışlarımı Savaş'ın siyah gözlerine odaklarken, Sılay, "Pardon?" diye sordu, gergin bir sesle. "Yürü, Mayıs. Gidiyoruz."

Oturduğum yerden kalkıp Sılay'ın koluna girdim. "Dolunay surat, hiçbir yere gitmiyorsun. Konuşmamız gerek" dedi Savaş, pürdikkat bana bakarken. Gittikçe gerginleşen ortama bir dur demek adına, "Tamam" dedim kısık bir sesle. "Dinliyorum?"

"Bak bu uzun bir konuşma olacak, bu yüzden benimle gel."

"Sen kafayı falan mı yedin?" Sılay dehşet dolu gözlerle Savaş'a bakıyordu. Savaş onu umursamadan, "Seni bekliyorum" dedi ve motoruna yöneldi. Sılay'la baş başa kaldığımızda Sılay beni kolumdan tutarak kendine doğru çevirdi, gözlerinde öfke vardı.

"Sılay, beni idare edebilir misin? Hemen döneceğim."

Kaşlarını çattı. "Ne?" diye bağırdı, aniden. "Onunla mı gideceksin?" Sesi, sert bir rüzgâr gibi saçlarımın arasından girip beynime ulaşmıştı.

"Ne söyleyeceğini bilmek istiyorum, bana yardım edecek misin?" diye sordum, ciddi bir sesle.

"Mayıs, o herifte hoşuma gitmeyen bir şeyler var, gitmeni istemiyorum."

"Beni idare edecek misin, etmeyecek misin?" diye sorduğumda, Sılay başını sallayarak derin bir of çekti. "Yarım saat içinde burada olacaksın, duydun mu? Ayrıca suratında boya var, çok komik görünüyorsun." Kıkırdadım, boya umurumda falan da değildi. Sılay'ın yanağından makas aldıktan sonra motora yöneldim ve Sılay'ın sırtımda dolanan ölümcül bakışlarına aldırmamaya çalıştım. Savaş koltuğunun altına sıkıştırdığı kaskı bana uzattı. "Başka kaskım yok, al bunu tak" dedi düz bir sesle. Onu zerre umursamadan elindeki kaskı alıp kafama geçirdim, üzerimde tayt ve tişört olduğundan rahat bir şekilde motora binebilirdim. Arkasındaki yerimi aldıktan sonra motoru çalıştırdı ve gaza bastı, hırlayan motor öne doğru atıldığında irkilerek onun deri ceketinin yanlarını tuttum. Motor gittikçe daha da hızlanıyor, Savaş'a yaklaşmamak adına deri ceketini sıkıca kavrıyordum. "Yavaş!" diye bağırmama rağmen umursamamıştı. "Çok uzaklaşmayalım" diye bağırdım tekrardan.

"Fethiye küçük bir yer, en fazla ne kadar uzaklaşabiliriz ki?" diye bağırdı, sesi eğleniyor gibi çıkmıştı. Motor durduğunda, gevşeyen bedenimi gerip kafamdan kaskı çıkardım

ve motorun üzerinden indim. Etrafa baktığımda bir deniz kenarında olduğumuzu fark ettim, masmavi deniz dümdüz bir çarşaf gibi önümüzde seriliydi. Savaş motordan indikten sonra kumlarda zorlanarak da olsa kıyıya doğru yürüdük. Kuru kumun üzerine oturduğumuzda, denizle aramızda on santim bile yoktu. Savaş'ın gözleri bende değil, karşımızda uzanan denizdeydi. Sert rüzgâr saçlarımın dibindeki deriyi yırtarak düşüncelerime sızarken, uzun zamandır deniz hasreti ile yandığımı fark ettim. "Bak, dolunay surat." Gözlerini denizden ayırmadan devam etti. "Karayel'in yanında olma sebebini çok merak ediyorum. Karayel'in nasıl bir adam olduğunu ikimiz de biliyoruz" dedi tok bir sesle.

Midem kasılırken, tuzun kokusu ciğerlerimi dağladı. "Nasıl bir adammış Sıraç?" diye sordum, bakışlarımı Savaş'a çevirirken. Savaş, siyaha dönük koyu renk gözlerini bana çevirdi, gözlerinde sert bir şaşkınlık vardı. "Sen..." dedi, tereddütte kalmış gözlerle bana bakarken. "Nasıl bir adamla birlikte olduğunu bilmiyor musun?"

Şüphe kıyılarıma okyanusun tuzla harmanlanmış lavdan dalgası gibi çarparken, merak karnımı deşeledi. "Net ol Savaş!" dedim düz bir sesle. "Lafı evirip çevirme, ne demek istiyorsan açık açık söyle."

Bakışları beni kurduğu sorgu masasının hemen ortasına oturturken, sert rüzgârın bedenime indirdiği acımasız darbeler tüm uzuvlarımın buz kesmesine neden olmuştu. "Karayel..." dedi, bakışlarını benden kaçırarak. "O, tehlikenin beden bulmuş hali."

Nabzımın damarım boyunca yanlıp, tenime indirdiği yumruğu hissettim. "Ne demek oluyor tüm bunlar?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Savaş'ın sertleşen karanlık bakışları büyük bir hızla bana dönerken, onun harelerinden gerçeği koparmayı bekleyen gözlerim sabırsızdı.

"Karayel'in aldığı canlardan haberin var mı, dolunay surat?"

Kalbim, önüne kurduğu bariyere çarpan kelimeleri büyük bir hiddetle geri püskürtürken, belki de kelimeler ilk kez beraberlerinde bu denli büyük bir acı veyahut korku getirmişlerdi. Eriyip kalbimin duvarlarına akan ve duvarlarım boyunca kanı akan kelimelerin zemine düşen ölü bedenlerine bakarken, ciğerlerime gömülen gerçeği tek seferde söküp çıkartmak istiyordum içimden.

"Tüm bunlardan haberin yok muydu?" diye tekrarladı sorusunu, Savaş. Tüm algılarım kapandığı için sorusunu ikinci kez yönelttiğinde fark edebilmiştim. Şaşkın bakışlarımın farkına varan Savaş, "Biliyorum" dedi buruk bir tebessümle. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğinden emindim, damarlarımda kan değil de buzlu su dolaşıyordu sanki. "Yalan söylüyorsun" dedim dehşet içinde. "Buna inanmamı bekleme. Neden böyle bir yalan söyleme gereği duyuyorsun bilmiyorum ama bu iğrenç bir suçlama!" Kalkmak için hamlede bulunduğumda, bacaklarımdan çekilen derman buna engel oldu. Kendimi toparlamaya çalıştım ama etrafımdaki her şey benim aksime o kadar hızlı işliyordu ki, bakışlarım hiçbir şeyi odağında tutmayı başaramıyordu.

"Sana yalan söylemiyorum" dedi kendinden emin bir tavırla. "Karayel eli kanlı bir katil, girmediği iş kalmadı."

"Değil!" diye bağırdım, bakışlarımı hızla Savaş'ın üzerinden çekerken. "Değil, o katil falan değil! Tamam, bazen kötü biriymiş gibi görünüyor ama kesinlikle kötü biri değil. Onu tanımıyorsunuz!"

"İlk kez birisini öldürdüğünde yalnızca 15 yaşındaydı, dolunay surat." Savaş'ın ruhsuz çıkan sesi, ruhuma uzattığı namlunun ucundan dökülen kurşunla hislerimi darmadağın etmişti.

"Yeter!" dedim aciz çıkan sesime engel olamadan. Üşü-

yen kollarımı elimle ovaladıktan sonra, buruş bakışlarımı Savaş'a çevirdim. "Lütfen ona iftira atmayı kes."

Savaş'ın gözleri ıstırapla sarsıldı. "Onu hiç görmemiştim" diye itiraf etti. "Ama onunla ilgili çok şey öğrenmiştim, aslında o gün bizim evde sana öyle sarıldığını gördüğümde... Yani aciz ve muhtaç bir şekilde... Şaşırmadım desem yalan olur, onun gibi ruhsuz bir heriften beklenmeyecek bir hareketti bu."

Başımı hızlıca iki yana sallarken, "Neden?" diye sordum. "Neden öldürmüş, biliyor musun? Karşı taraf ona saldırmış olabilir, 15 yaşında diyorsun. Nefsi müdafaa olabilir! Kendini korumak için yapmış olabilir!"

Onu haklı çıkarmaya çalışan yanım son gücünü kullanarak kafamın içine çapa vuruyor, kumların altında yatan son güven duygusunu da gözler önüne sermeye çalışıyordu. Savaş'ın eli yanağımın üzerinde turladı. "Üşümüşsün" dedi kısık bir sesle. Üzerindeki deri ceketi çıkarıp omuzlarımın üzerine bıraktığında, en az şu sakin görünümlü denizin içinde sakladığı şeyler kadar doluydum ama sakinliğimi de koruyordum.

"İnanmıyorum" dedim tekrar başımı iki yana sallayıp bakışlarımı denize çevirirken. "Ne söylersen söyle, sana inanmıyorum ve asla da inanmayacağım, Savaş."

Savaş buruk bir şekilde gülümsediğinde, ona bakmasam da bunu hissedebilmiştim. "Ona âşık mısın, dolunay surat?" diye sordu. Sesinde de tebessümündeki burukluktan parçalar vardı.

Hayır, o benim küçük düşmanımdı ve bizim birbirimize ihtiyacımız vardı. Yine de bu soru tam göğsümün ortasına gümüşten bir delik açıp, kafasını o delikten içeri sokarak içimi sıyırdı. "Hayır" dedim kısık bir sesle.

"Sevindim" dedi parmakları yavaşça saçlarıma kaydı. Uzun parmakları saçlarımın arasında kayarken, onun elini

itme isteğiyle yanıp tutuşuyordum fakat bedenimdeki tüm kaslar üst üste binmiş damar gibi kaskatı kesilmişti. Sıraç'ın bir cana kıydığını düşününce, vücudumdaki tüm kan hareket yetisini kaybediyordu. Neden bu kadar şaşırıyordum ki, benim canıma da kıymak istemiyor muydu? Hayır, o benden intikam almak istiyordu.

"Aynı zamanda uyuşturucu kullanıyor" diye ekledi ruhsuz bir şekilde gülümserken. "Gerçi bir zamanlar ben de kullanıyordum, o lanet şeyi."

Mideme yumruk yemişim gibi kasılırken, yaşım boyunca düşen tüm takvim yapraklarının oluşturduğu dağın tutuştuğunu hissettim. Arkamda bıraktığım geçmiş yanıyordu. Gözlerimin nemlenmesini istemiyordum ama bağıra bağıra ağlamak isteyen tarafım gözlerimin perdelerine asılarak, kendi tuzumla beni yakıyordu. O bir cana kıyamazdı, o uyuşturucu kullanamazdı. O, yasal olmayan işler yapamazdı.

"Onun, üzerinde M harfi işlenmiş bir silahı var, o silahının ününü duymayan kalmadı. Eğer o silahı görmeyi başarırsan, bana inanacaksın."

Dehşetle aralanan gözlerimdeki buğuyu geri iterken, "Kes şunu, Savaş" dedim dişlerimin arasından.

"Kendine dikkat etmelisin, o tekin bir adam değil. Sana bir şey olmasını istemiyorum." Saçlarımda duran elini yavaşça çekti.

"Bana bir şey olmayacak, Savaş" dedim yavaşça doğrulup ayağa kalkarken.

"Dur, daha bitmedi..."

"Sakın" diye böldüğümde, duraksadı ve keskin bakışlarım onun yüzünü bıçaklarından geçirdi. "Sakın!" Ona sırtımı dönüp, motora yürüdüm ve kaskı alıp kafama geçirdim. "Gitmek istiyorum, hemen."

Yolculuk boyunca hiç konuşmamıştık, ona kendimle ilgili bilgi vermedim ve kesinlikle hiç temas etmedim. Yalnızca

düşündüm. Rüzgâr bacaklarımı ısırıp, tenimden içeri sızarak benliğime tekmeler savururken, Sıraç'ı düşündüm. Düşüncelerim kafamın içinde koca bir karadelik oluşturacak kadar olumsuzdu; her şeyi olumsuz düşünerek, kendimize zarar vermekten başka ne yapıyorduk ki? Onun elleri kan değil, huzur kokuyordu. O ellerde bir yabancının kanının kokusunun olduğuna inanmak istemiyordum. O, yirmi dört yaşında küçük bir çocuktu. O, annesinin kokusuna alışmış, o koku olmadan huzurlu uyku çekemeyen küçük bir adamdı. O benim sevgili düşmanımdı.

Rüzgâr kalbimin kapılarını çarparak estiğinde, gözlerimi yumdum ve onu hissettim. Biz onunla nefretin aşka dönüşmesinin en büyük kanıtıydık. Evet, sanırım Sıraç Karayel'e geri dönülmesi imkânsız bir şekilde, kendini yakan bir Anka kuşunun yeniden doğuşu gibi çaresiz bir döngüyle delice âşık olmuştum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Fırtınanın ortasında parçalara ayrılmış bir ruh, o ruhtan sağ çıkmayı başaran hisler ve o ruhu kurtarmak için kendini paralayan bir kız çocuğundan başka bir şey değildim. Aşkın ne olduğunu bilmiyordum, ama hissettiğim şeyin ne olduğunu avuçlarımla kavramış, avuçlarıma akan mürekkepten ne olduğunu kendi gözlerimle okumuştum. Yorgun ve nefret dolu bir adamın kapılarını aralamış, içinde ne bulduysam sökmüş ve kendi içime yerleştirmiştim. Savaş'la döndüğümüzde, Sılay beni bıraktığım yerde bekliyordu ama sorduğu soruları geçiştirmiş, Savaş'a bakmadan oradan uzaklaşmıştım. Merve'nin beni görüp balkondan el sallaması her ne kadar Sılay'ı kıskandırmış olsa da, bir şekilde onu da geçiştirmiştim. Kalbimde yağ gibi akan hisler, boğazıma yapışırken derin bir nefes aldım. Tam bahçe kapısını açıyorduk ki, evin dış kapısı açıldı ve Sıraç altında yalnızca siyah bir eşofmanla dışarı çıktı.

"Boya işin bitti mi, abi?" diye sordu Sılay, yorgun gözlerini avucuyla ovarken.

Gözlerimi Sıraç'ın üzerinde gezdirirken, kalbimin neden göğsüme bu denli ağır geldiğini düşündüm. Ona hissettiklerim genzimi yakıyor, boğazıma parmaklarını geçiriyordu. Yiğit'e hissettiklerimi Sıraç'a, Sıraç'a hissettiklerimi de Yiğit'e hissedemiyordum. Anlamak zaman alacak gibi görünse de, beklemekten başka çarem yoktu. Sıraç'ın yangın mavisi göz-

leri benim üstümde dolanırken, "Bitti" dedi Sılay'a hitaben. "Şimdi yatak odamızı boyayacağım."

Kalbim sert bir hamle ile göğsümün etten duvarına çarparken, Sılay'ın bakışlarını net bir şekilde üzerimde hissedebiliyordum. Şu an Sılay ile yüz yüze gelebilecek cesareti kendimde bulamadığım için yalnızca Sıraç'a baktım. Düşündüğüm yatak odamız değil, Savaş'ın söyledikleriydi.

"Yatak odanız?" diye sordu Sılay, imalı bir sesle. Sılay'ın kemikli parmakları bileğime dolanıp beni kendine doğru çekerken afalladım. "Bu ikinizin kaldığı odadan mı bahsediyor? Yataklı odadan? Birlikte mi uyuyorsunuz? Neden 'yatak odamız' dedi? Benim yokluğumda ırzına mı geçti bu senin?" Oldukça hızlı konuşmuştu, bazen bu kızın tam bir saftirik, bazense tam bir fesat olduğunu düşünüyordum. Ama her hâlükarda tatlıydı.

"Minik şeytan, hadi söyle ona" dedi Sıraç, alaycı bir tonlamayla. "Birlikte uyuduğumuzu, birlikte banyo..." Sıraç cümlesini tamamlayamadı, çünkü şu an Sılay'ın ayağında gördüğüm ayakkabı Sıraç'ın tam ağzına çarpıp sekerek yere düşmüştü.

"Bana ha?" Sıraç tehlikeli bakışlarını Sılay'a çevirirken, ürperdim. "Abine ha? Evde fazladan yatağımız yok, pılını pırtını topla, geldiğin yere topukla."

"Hiçbir yere gitmiyorum, ağabeyciğim. Yatak konusuna gelince, bunu düşünmesi gereken taraf sensin. Çünkü ben Mayıs ile uyuyacağım" dedi Sılay, dudaklarında şeytanı bile ürpertecek sinsi bir tebessümle.

Olduğum yerde öylece dikilmiş bir Sılay'a, bir Sıraç'a bakarken yüzüm ifadesizdi ama içimde kavrulan hislerin buharı zihnime siniyordu. "Beni, eve böcek ilacı sıkmak zorunda bırakma, böcek" dedi Sıraç, meydan okurcasına. Bu adamın katil olduğuna inanmak imkânsızdı, sert görünümlü bir çocuktu, tamam yetişkindi ama hâlâ bir çocuktan farksızdı.

"Keser misiniz şunu?" dedim, bitkin bir sesle. "Sıraç, oda-

yı bugün boyamasan? Kendimi kötü hissediyorum, uyumalıyım." Kapıya doğru yöneldiğimde, Sıraç'ın gözlerinde oluşan ifade mısralarıma düşen kalem darbesinin ucundan akan mürekkep gibiydi. Kenarlarından taşmış, beyaz kâğıtta büyük bir mürekkep halesi yaratmıştı. "Neyin var?" diye atıldı, aniden dibimde bittiğinde bileğim artık onun güçlü avuçlarının arasındaydı.

"Yalnızca biraz uyumalıyım" dedim bitkin bir şekilde. Uyumak, unutmak, kafamdaki düşünceleri silmek ve Sıraç'tan şüphelenmemek istiyordum. Sıraç'a hissettiklerimin ne olduğunu anlamak, buna bir isim koymak istiyordum. Eli bileğimde daha da sıkılaştı ve avucundan akan sıcak buğunun kanıma karıştığını hissettim. "Mayıs" dedi tatlı nefesi saçlarımın arasından sızıp, beynime doluştu. O bana adımla seslendiğinde neler hissettiğimi ancak bir Cemal Süreya dizesi açıklayabilirdi, öyle şeyler hissettiriyordu ki, mısraların arasında kulaç atıyordum.

"İyi misin, miniğim?" diye fısıldadı, kulağıma doğru. Sılay'ın duyması imkânsızdı, zaten Sılay'ın duymaması için fısıldamıştı. İçimde çukur açan küçük kız çocuğu kafasını kaldırdı ve çamurlu ellerini Sıraç'a göstererek, yaşlı gözlerini kırpıştırdı. *İyi değilim, Sıraç. Bize yardım et.*

"İyiyim" dedim gözlerine bakmamak için sarf ettiğim çaba kalbimde yuvarlanırken bileğimi parmaklarının hapsinden kurtardım ve içeri girdim. Arkamdan baktığından emindim, sırtımda turlayan yangın mavisi gözlerin varlığının gölgesini hissedebiliyordum. Hızlıca salona girdim, salondaki rutubet kokusu yerini taze boya kokusuna bırakmıştı ve bu daha iyi hissettiriyordu. Duvarlardaki yosunu andıran görüntü, yerini beyaz rengine bırakmıştı. Ahşap merdivenleri tırmandıktan hemen sonra yüzümdeki boyayı temizleyip yatak odasına girdim ve kapıyı kapattım. Üzerimdekileri çıkarıp odanın bir ucuna fırlattım ve siyah penye bir şort, üstüne de askılı siyah bir tişört giydikten sonra yatağın üstündeki çarşafı kaldırdım,

yatağın içine girdim. Yatağa girdiğim an düşünceler çarşafın altında kalır sandıysam da, düşünceler de benimle birlikte çarşafın içine girmeyi başarmıştı. Beynimin bir lobunu tamamen Savaş'ın kelimeleri doldurmuştu ve parmağımı o loba daldırıp, her defasında farklı bir kelimeyi yakalayarak dışarı çıkarıyor ve o kelime üzerinde düşünüyordum. Uyuyamıyordum. Gözlerim dolacak gibi oluyordu, bunu engellemek adına sık sık gözlerimi yumup derin nefesler alıyordum. Korkuyordum, onun bana bir zarar vermesinden değil... Onun böyle bir kalpsiz olmasından korkuyordum. Sırtımı kapıya dönüp, karşımdaki pencereyi izlemeye başladım. Koyu renk bir perde tüm ışığı kesmiş, odayı karanlığa gömmüştü. Yatak odasının kapısı aralandığında, içeriyi dolduran ayak seslerini duyunca gözlerimi sımsıkı yumdum ve uyuyor efektini yüzüme yerleştirdim.

"Minik?" Ah, bu ses... Bu koku... Kokusundan bile onun burada olduğunu anlayabilirdim, sesine gerek yoktu. "Ne çabuk uyudun sen öyle?" Yatağın diğer ucu çökünce Sıraç'ın oturduğunu anladım ama gözlerimi açmadım. Parmakları saçlarımın arasına sızdığında, omuriliğim titredi. Parmaklarındaki şefkat, saç tellerimi aşıp tenime yayılırken, "Benim minik düşmanım hasta mı olmuş?" diye sordu yumuşak bir sesle. Cevap vermedim, gözlerimi dahi açmadım ve kelimelerinin içime akmasına izin verdim.

"Sanırım benim suçum ha? Soğuk suyun altında fazla kaldık..." Sesindeki tını sertçe yutkunmama neden olurken, Sıraç burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Uyumadığını biliyordum, minik şeytan." İri eller saçlarımdan kayarak belime sarıldı ve Sıraç'ın gövdesi hemen arkama yerleşti. "Peki" dedi vücudunu vücuduma yaslarken. Nefesini ensemde hissedebiliyordum. Tıpkı bir Azrail gibi. "O zaman birlikte uyuyalım."

Sanki muhtaç olduğum şey kollarında olduğum bu adammış gibi; uykunun menzili, kaybettiğim tüm gerçekler, yutkunurken akan saniyeler hepsi bu adamın koynundayken

dağılıyormuş gibi dağıldım. Uyku beni ansızın yakaladı ve silahıma davranmama izin vermedi, tenime akan şefkatli sıcaklıktan aldığı yetkiyle beni etkisiz hale getirdi ve tarafımca katledilmeden hemen önce uykuya teslim oldum.

***

Gözlerimi araladığımda yatakta değil, salondaydım. Bir ara Sıraç'ın kollarında olduğunu hatırlıyordum, hatta kollarımı onun boynuna sarıp homurdandığımda, "Uyu, miniğim" demişti. Etrafa boş bakışlar atarken, gözlerim istemsizce Sıraç'ı aramaya başladı. Bağımlılık mıydı bu?

"Uyandın." Bu ses Sılay'a aitti. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde, hemen çaprazımda oturan Sılay ile burun buruna geldim. "Aaa! Ben seni nasıl fark edemedim ki?" diye sordum, az önce dikkatlice etrafı taradığıma emindim.

"Gözlerin beni değil de, başka birini aradığı için fark etmemiş olabilirsin" dedi imalı bir sesle.

Kalbim teklerken, "Kimi arıyormuş gözlerim?" diye sordum, salağa yatarak.

"Demedim bir şey" dedi Sılay, gözlerini kısarak. Sılay'dan kaçırdığım bakışlarım, boğuk bir şekilde kulağıma dolan müzik sesiyle ahşap merdivenlere kaydı. "Bu ses yukarıdan mı geliyor?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Abim odanızı boyuyor, o açmıştır muhtemelen şarkıyı."

"Odamızı?" diye fısıldadım, kendi kendime. Yanaklarıma doluşan baskı, kanımda fokurdamıştı. Olduğum yerden hızlıca kalkıp, ahşap merdivenlere yöneldiğimde, Sılay, "Nereye be?" diye sordu ama onu önemsemedim ve koşar adımlarla merdivenleri tırmandım. Odanın kapısı aralık duruyordu, sırtı bana dönüktü ve pencerenin olduğu duvarı büyük bir özenle boyuyordu, kendini müziğin büyüsüne kaptırmıştı.

Olmayacak bir hayale kaptırdım kendimi.

Sonra kuşkular sardı bedenimi.

Kocaman bir aşkın içinde kayboldum.

Bulamam yolumu sen olmayınca...

Yanımda kalsan, hep yanımda olsan...

Gitmesen dursan, öylece baksan bana.

Söz versen, sözünden hiç dönmesen...

Ömrün boyunca hep beni sevsen...

Ama çok zor bırakmazlar, aşkımızı yaşatmazlar.

Birbirimize kalkan olamazsak eğer...

Koşar adımlarla ona yaklaştım ve o daha beni fark edemeden kollarımı onun ince beline sardım. Bir an irkilse de, bedeni gevşedi ve öylece durdu. Fırçayı tuttuğu eli duvarda boya yapmaya devam ederken, boşta duran eli beline sardığım elimin üstüne kapandı. Tenimden tenine sığınan göçebe kuşlar, çırpmaktan yorulan kanatlarını dinlendirirken, derin bir nefes alarak ciğerlerimi kahvenin en sıcak tonuyla buluşturdum. Boyama işini bırakıp bana doğru döndü, kollarımı onun bedenine tekrar sardığımda, bu kez yüz yüzeydik. Gözlerinde şaşkın bir ifade olsa da, harelerine yayılan huzuru görmemek imkânsızdı. Şarkının melodisi kalbimi okşarken, onu bırakmak istemedim. Dudakları dümdüz bir çizgi şeklinde gerilmiş olsa da, gözlerinin içinde tebessümlerin en büyüğünü taşıyordu. Nural Abla'nın dediği gibi, kalbinin siluetini gözlerinde görmüştüm. Onun yangın mavisi gözlerine bakarken, içimden gelerek gülümsedim. Dudakları, dudaklarımdan bu atağı bekliyormuşçasına ciddiyet pelerinini yırttı. Onun da dudakları kıvrıldı, yukarı bükülen dudaklarındaki gerçeklik beni kavramıştı. Yangın mavisi gözler, beni yangının ortasına çekerken, yeşil ormanları bana kucak açtı.

"Ne oldu, güzelim?" diye sordu, gözleri tebessümüm ve gözlerim arasında git gelleri sürdürürken.

"Hiç" dedim omuz silkerek ve ona biraz daha yaklaştım.

"Yardım etmemi ister misin? Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Kaşları alayla havalanırken, dudaklarındaki memnuniyet kıvrımı solmamış, yerinde sağlamlığını koruyordu. "Hımm..." dedi dudaklarını alnım ve saçlarım arasındaki çizgiye bastırırken. "Bir düşünelim bakalım."

"Düşün" diye fısıldadım ve yüzümü onun boyun girintisine soktum. Ne zamandan beri bu kadar yakındık? Umurumda değildi, şu an bunu istiyordum ve yapıyordum. Kurallar, olması gerekenler, diğer tüm sebepler şu an bu odanın dışında kalmıştı.

"Minik şeytanımı huzursuz eden bir şeyler var" dedi dudaklarını alnımla saçlarımın arasında bastırmaya devam ederken. Dudaklarını alnımdan kaydırdı ve çenesini kafama bastırdı. "Değil mi?"

"Var" dedim yüzümü yavaşça boynundan çekip onun yangın mavisine çevirirken. Buram buram mavi kokuyordu. Mavi bir intihar gibi bakıyordu.

"Nedir?"

"Benden hiçbir şey saklama" dedim gözlerimi dudaklarına çevirerek. Pembe bir çikolatayı andıran dudakları hafif aralıklı bir şekilde karşımda duruyordu, bir tablodan fırlamış gibiydi Sıraç; öyle kusursuz, öyle eşsizdi.

Bakışları sertleşti. "Ne demek şimdi bu?"

"Hiç." Parmak uçlarımda yükselip, dudaklarımı dudaklarına hizaladım ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan, nefesimi dudaklarının üstüne üfledim. Ardından üst dudağım, iki dudağının arasına yerleşti ve dudaklarım onun dudaklarının kalıbına dökülüp, onun şeklini aldı. Başta şaşkınlıkla harmanlanan hareketsizliğine yenik düşüp öylece dikilse de, sonrasında elleri belimi sıkıca kavradı ve beni sertçe kendine doğru çekerek bedenine yasladı. Deneyimsiz bir şekilde dudaklarımı dudaklarının üzerinde hareket ettirdiğimde, dilimi dudaklarımı araladı ve ağzımın içinde yer edindi. Öyle şiddetli öpüyordu ki, bir an onun nefesindeki çukura düşüp üs-

tümü onunla örteceğimi ve boğulup oracıkta can vereceğimi düşündüm. Elinde duran boya fırçası belimin kavisine değiyordu ve soğuk baskıyı hissedebiliyordum. Sol eli ensemdeki saçlara kaydı ve elindeki boya fırçası tok bir ses çıkararak zemine düştü. Dili ağzımın içini işgal ederken, karakterini önüme sunuyormuşçasına sertti. Ağzımın içine kısık bir şekilde inlediğinde, bacaklarımın halsizleştiğini hissettim. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Diğer eli belimden ayrıldı, ensemdeki eli ile birleşip yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. Karnımda patlayan kapsüller, dağılarak kanıma karışırken nefes nefeseydim. Ağzımın içinde kendi cumhuriyetini kuruyordu. Üst dudağını ağzımın içine aldığımda, bir anda utanç duygusuyla sarsıldım ama onu bırakmadım. Üst dudağını acemi bir şekilde emerken, kısık kısık inliyordu ve nefesi ciğerlerimi dolduruyordu. Sağ eli yanağımdan indi ve sol bacağımı kavrayıp kaldırdı, bacağımı beline doladığında irkilmiş olsam da, kendimi geri çekmedim. Olanları unutmaya ihtiyacım vardı, onun dudakları bana can veriyordu. Diğer bacağımı da toplayıp beline sardığında, artık tamamen onun kucağındaydım. Dudaklarımızı nefes almak için ayırdık, ikimiz de soluk soluğaydık. Alnını alnıma yasladı ve yangın mavisi bakışlarında büyüyen yangını görebilmem adına gözlerini gözlerime sabitledi. Gözlerinin içindeki koyu renk alevleri görebiliyordum.

"Senden nefret ediyorum?" dedim, sorar gibi, soluklarım ardı ardına onun yüzünü yalıyordu.

"Senden nefret ediyorum" dedi boğuk bir sesle ve düzensiz nefes alıp verişine aldırmadan dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. Dudakları dudaklarımın üzerine örtülüyken geri geri gittiğimizi fark ettim, elleri kalçalarımda, çıplak kalan bacaklarımda geziniyordu. Beni yavaşça yatağa bıraktığında, o da benimle birlikte yatağa devrilmişti. Bacaklarım hâlâ onun beline dolanmış vaziyetteydi, kollarımı boynuna sarmıştım. Dudaklarımız tekrar ayrıldığında, kapıya kısa bir bakış gönderdik, ikimiz de nefes nefeseydik.

"Yapma, minik şeytan" diye hırladı, kendini bana bastırarak. "Kız kardeşimi korkutmak istemiyorum."

"Nasıl yani?" diye sordum, nefes nefese.

"Duyacağı seslerden etkilenip, psikolojisi bozulabilir" dedi dudaklarını alnıma bastırarak. İma ettiği şey, yanaklarıma doluşan kanın nabız gibi derimi tekmelemesine neden olurken, nefesim karnımda kasıldı. "Kalk üzerimden" dedim bacaklarımı sardığım belinden serbest bırakıp onu iterek.

Yavaşça üzerimden doğrulurken, muzip bir tavırla gülümsedi. "Bu çok hoşuma gitti."

"Gerzek!" diye homurdanıp, yanımda duran yastığı aldım ve yüzüme bastırdım. Kesinlikle çok utanmıştım. Sırtını dönüp yerdeki boya fırçasını alırken, yastıktan yarattığım küçük aralıktan onu izliyordum. "Yer boya oldu, sikeyim böyle işi!" diye söylendikten sonra fırçayı alıp boya yapmaya devam etti. Onu izlerken bakışlarım çıplak sırtından bir türlü ayrılmıyordu, teninin bana baskı yapan her bir kıvrımı sıcacıktı.

"Miniğim, miniğim, miniğim" diye inledi bitkin bir sesle. "Gözlerini öyle dikerek, bana bakarak beni tahrik ediyorsun."

Yastığı tekrar yüzüme bastırıp, kaşlarımı çatarken, bu adamın gerçekten sırtında gözleri olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Sıraç" dedim yastığı yalnızca gözlerimin görülebileceği kadar aşağı çekerek. Bana doğru omzunun üstünden baktığında, yüzünde tatlı bir ifade vardı. "Hiçbir şey saklamak yok, değil mi?"

Yüzü sertleşti, ifadesi aniden donuklaştı. "Yok" dedi sert bir ses tonuyla ve bana sırtını döndü. Peki neden bu bana pek de inandırıcı gelmemişti?"

***

Sılay'ın gelişinin üzerinden birkaç gün geçmiş olmasına

rağmen birbirimize doyamamıştık. Sılay ve Merve'yi tanıştıramamış olsam da, Merve, Sılay'ın kötücül bakışlarından kurtulamadı. Çok şükür ki, bu süre zarfında Savaş'la bir kez olsun karşılaşmamıştık. Sılay İzmir'e dönecek, birkaç hafta içinde tekrar buraya gelecekti ve bu süre zarfında Temmuz ile ilgili bilgi toplayıp, topladığı bilgileri benimle paylaşacaktı. Kardeşimin yasal olmayan işlere karışması şu an için en büyük korkularımdan bir tanesiydi. Sılay beni tembihlemiş, abisinin Mayıs ayında çok agresif olduğunun altını çizmişti. Sılay'ın gideceği tarihten iki gün sonra Mayıs ayına girecektik ve Sıraç benimle neredeyse hiç diyalog kurmuyordu. Sılay'ın evdeki son gününü dışarıya çıkarak geçirmek istediğini söylediğinde bu şeye pek sıcak bakmasam da, Sılay'a uydum. Ilık bir duş alıp, dişlerimi fırçaladıktan sonra giyindim. Bebe yaka bir gömlek, buz mavisi dar bir kot giydikten sonra çoraplarımı ve beyaz sporlarımı da giyip odadan çıktım. Islak saçlarımı taramış ama kurutmamıştım, hava çok da soğuk olmadığı için bir sorun teşkil edeceğini düşünmüyordum. Mutfağa girdiğimde Sıraç'ın elinde siyah bir kahve kupası vardı, kalçalarını mutfak tezgâhına yaslamış dumanı tüten kahvesini yudumluyordu. "Şey" dedim kısık bir sesle ve yangın mavisi gözlerin odağına girmeyi başardım. "Sılay nerede?"

Gözleri beni taradı, ruhuma dalıp çıkan yangınları yavaşça benden ayrılıp elindeki kahve kupasının içindeki dumanı tüten kahveye çevrildi. "Bahçede seni bekliyor."

"Peki." Mutfaktan çıkmak için hamlede bulunacaktım ki, "Islak saçla sokağa mı çıkacaksın, minik şeytan?" diye sordu mekanik bir sesle.

"Evet" dedim anlam veremediğim mesafesine karşılık duvarların arkasına saklanarak. "Sonra görüşürüz."

Sıraç'ın cevabını beklemeden evden çıktığımda, Sılay'la birlikte su sarnıcının eteğinden uzanan yokuşu indik ve caddenin diğer tarafına geçtik. Kısa süren yürüyüşün ardından nihayet sahile doğru çıkabilmiştik ve rengârenk dükkânları

izlerken neredeyse hiç konuşmamıştık. Fethiye'de her türlü insan görmek mümkündü. Çok zengin, sosyetik görünümlü kadınlar, giyiminden maddi durumu belli olan kadınlar, jilet gibi giyinmiş adamlar, üstü başı fakirlik ama aynı zamanda alın teri kokan adamlar. Saygı duymam gereken kesim kesinlikle alın teri kokan adamlardı. Alınlarında, hayatın darbelerinin resmedilmiş hali belirgin bir şekilde gözler önüne sunulmuştu. Her bir çizgide yaşanmışlık, çekilen acıların pişirdiği bir ömrün mürekkep izi vardı. Sılay'la kordon boyunca yürüdük. Sılay'ın anlattıklarını dinlemiyordum çünkü tüm dikkatim masmavi denizin üstündeki martılardı. Burası kesinlikle saklı kalmış bir cennetti.

Hello Büfe yazılı denize sıfır bir kafeye oturduğumuzda, etrafı incelemeye devam ettik. Küçük balıkçı tekneleri hemen dibimizde denizin üstünde dalganın küçük hareketleriyle kıvrımlanıyor, hareket ediyordu. "Ne alırsınız?" dedi Temmuz'dan küçük görünen genç bir çocuk. Sılay, önümüzdeki menüye kısa bir bakış attıktan sonra, "Ben bir sütlü kahve alayım" dedi ve sorgu dolu bakışlarını bana çevirdi.

"Kahve" dedim çekingen bir tavırla. "Sade bir kahve istiyorum."

Garson çocuk tebessüm edip yanımızdan ayrıldı. İlk bakışta sıcak, küçük bir kasaba gibiydi burası ama aslında gayet gelişmiş bir yerdi. "Mayıs" dedi Sılay, endişeli bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, harelerinden sallanan endişeyi de net bir şekilde görebilmiştim. "Ben hemen döneceğim, tamam mı? Endişelenme."

"Neden endişeleneyim ki?"

"Dedim ya, abim Mayıs ayında biraz tuhaflaşıyor."

Mayıs ayının vurgusu kafamda çağlarken, bakışlarım masanın yüzeyine kilitlendi ve ahşap zemini bölük pörçük eden gözlerim dondu. "Sorun ne, meleğim?" diye sordu Sılay, elini elime uzatırken. Garson çocuk kahvelerimizi getirmişti ama hemen yanımda dumanı tüten kahveye bakmıyordum bile.

"Şey..." Gözlerim parmaklarımda dolaşıyordu, tırnaklarıma sürdüğüm siyah oje yavaş yavaş soyulmaya başlamıştı. "Sıraç'ın telefon şifresi 18051996."

"18 Mayıs" diye iç geçirdi. "18 Mayıs 1996. Eğer yalnızca 18 Mayıs olsaydı, annemin doğum tarihini yapmış diyebilirdim ama..."Sılay sustu, devamı can bulup kelimelere harf olarak dizilmedi ve onun zihninde asılı kaldı. Kahvelerimizi yudumlarken, Sılay'ın yüzünde hâlâ çözümleyemediğim bir tebessüm vardı, kahvelerimiz bitene kadar hiç konuşmadık. Kahveler bittiğinde, Sıraç'ın kokusunu mideme indirmiş gibi hissettim.

Kafeden ayrıldığımızda, düşünceler de kafamın içinde yuvarlanmayı sürdürüyordu. "Şimdi sıradaki alışveriş" dedi Sılay, sinsice sırıtıp, koluma girerek. Butiklerin önüne geldiğimizde, kaşlarım çoktan çatılmıştı bile. Rengârenk şemsiyelerin tavanda asılı durduğu butiklerin olduğu sokakta cansız bir ceset gibi yürürken, midemde kaynayan kahvenin kokusu soluk borumdan yukarı tırmanıp, burnuma dokunuyordu sanki. Sılay beni çekiştirerek butiklerden birine soktuğunda, mağaza çalışanı kız güler yüz ile bizi içeri buyur etti. Mağaza, İzmir'deki mağazalara oranla küçüktü fakat içerisi cıvıl cıvıldı. Üst kata doğru ilerlediğimizde Sılay'ın kendinden geçerek askılara saldırdığını görünce, onu küçük bir kız çocuğuna benzettim. Tuttuğu her bir elbiseyi yılmadan bana gösteriyor, hayranlık naraları koparıyordu.

"Bak, Mayıs. Bu harika değil mi?" diye gösterdi elinde duran siyah dar elbiseyi. Elbisenin tek özelliği bel kısmındaki zımba detaylarıydı, altın sarısı zımbalar, elbisenin siyah kumaşı üzerindeki parlıyordu.

"Güzel, dene istersen" dedim ve sırtımı yeşil duvara yaslayıp, Sılay'ı izlemeye başladım.

"Sen de bir şeyler denemelisin" dedi neşeli bir sesle ve arkasını dönüp kabine doğru yürüdü. Sılay kabine girdikten hemen sonra çalışan kız yanıma gelip, "Sizin için de bir şey-

ler bakalım mı?" diye sordu, boyu kısaydı ve etine dolgundu ama iri bal rengi gözlere sahipti. "Hayır" dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben böyle iyiyim, teşekkürler." Kız ısrar etmeden gülümseyerek yanımdan ayrıldığında, Sılay da kabinden çıkmıştı. "Nasıl olmuşum?" diye sorup kendi etrafında döndüğünde, bir yandan da bana cilve yapıyordu. Bu kız gerçekten küçük bir çocuktan farksızdı, onu küçük bir çocuk olmaktan kurtaran tek şey düzgün fiziği ve inanılmaz güzelliğiydi. Sıraç Karavel ile aynı kanı taşıdığı o kadar belliydi ki.

"Mükemmel" dedim dayandığım duvardan doğrulup ona doğru yürürken. "Bunu kesinlikle almalısın, fıstık."

"Tabii ki alacağım, yengem beğendi bunu" dedi histerik bir kahkaha atarken. Karnım karıncalanıp, karıncalar karnımdaki delikten içeri sızarak kalbime yürüdüğünde, yapabildiğim tek şey yüzümü buruşturup, Sılay'a kötücül bir bakış atmak olmuştu. Sılay beni umursamadan askıları karıştırmaya devam ederken, mideme girip çıkan bıçakların sızısı hâlâ orada duruyordu. "Bak bu sana acayip yakışır" dedi Sılay, elinde tuttuğu beyaz elbiseyi bana doğru sallarken. Elbise kalın askılara sahipti ve kalın, tok bir kumaştandı. "Bunu deniyorsun, Mayıs Karamaça. Hemen."

"İstemiyorum."

"Hemen!"

Sılay'ın itiraz istemeyen bu tavrı, çürümüş irademin üstüne balyoz darbesi indirirken, omuzlarımı düşürerek, "Tamam" dedim isteksiz bir sesle. Sılay'ın elindeki elbiseyi alıp kabine girdiğimde, kalbinin çiçek gibi koktuğunu fark ettim. Tatlı bir kadın parfümüydü, genelde ter kokan kabinlerin aksine iyi hissettirmişti. Üstümdekileri bir çırpıda çıkardıktan sonra Sılay'ın benim için seçtiği beyaz elbiseyi üzerime geçirdim ve kabinden çıktım. Sılay, sırtı bana dönük bir şekilde elbiseleri incelemeye devam ediyordu. "Nasıl?" diye sorduğumda, bakışları omzunun üstünden yavaşça beni buldu sonra tekrar askılara döndü, ardından irkilerek tekrar bana baktı. Gözleri iri-

leştiğinde, harelerinden uzanan şaşkınlık bedenimi ısıtmıştı.

"Oha!" dedi, ağzı kocaman açılırken. "Kızım, bu elbise senin için yaratılmış. Alıyoruz!"

"Saçmalama" dedim sol tarafımda duran boydan aynaya kısaca bakarken. Elbise dizimin üzerindeydi, vücudumu tamamen sarmış ve fiziğimi öne çıkarmıştı. "İstemiyorum hiçbir şey.

"Abimin bir lafı vardır" dedi Sılay, beni kabine doğru iterken. "Saç malanmaz, taranır." Tıpkı küçük bir çocukmuşum gibi üstümdeki elbiseyi çıkarttıktan sonra kıyafetlerimi giymemde yardımcı oldu ve kabinden ayrılıp elindeki elbiseyi kasaya indirdi. "Bakar mısınız?" dedi kasadaki adama. 'Bu elbiseyi kesinlikle alıyoruz, biz diğer ürünlerinize bakarken bunu paketler misiniz?"

Sılay'ın zoruyla sahip olduğum beyaz elbiseyi gerçekten beğenmiştim fakat insanlara yük olmayı seven bir yapım ne yazık ki yoktu. Bir insanın bana kahve ısmarlaması bile beni sıkıntıya sokarken, etiket fiyatı 300 lira olan elbiseyi bir başkası bana almıştı. Sılay alışverişe devam etti ve ben de sırtımı duvara dayayarak bomboş gözlerle etrafı izlemeyi sürdürdüm. Alışveriş olayından gerçekten nefret ediyordum, tüm ömrümü internetten sipariş ettiğim kıyafetlerle geçirebilirdim. Nihayet mağazadan çıkabildiğimizde ellerimiz torba doluydu ama bu Sılay'ı yıldırmadı, diğer butiklere de koşarak girerken tek yaptığım ruhsuz bakışlarımla tıpkı yürüyen bir ceset gibi onu takip etmek oldu.

***

Alışveriş bittiğinde nihayet evin yolunu bulabilmiştik. Üzerimdekilerden kurtulup rahat bir eşofman ve bol bir tişört giydikten hemen sonra tekrar aşağı indim ve salondaki üçlü koltuğa attım kendimi. "Ne bu tavırlar?" diye sordu tok bir

ses. Sesin geldiği yöne baktığımda, Sıraç'ın tek kaşını kaldırmış beni izliyor olduğunu gördüm. Konuşmayan oydu ama ona göre tavır yapan bendim.

"Ne tavrı?"

"Aptal değilim" dedi düz bir sesle. "Bal gibi de tavır yapıyorsun, minik şeytan.

"Tavır yapmam için hiçbir sebep yok, Sıraç. Haddimi biliyorum. İkimizin ne olduğu belli. Ben senin düşmanınım, sen de benim." Bakışlarım onun yangın mavisi harelerine zehirli oklar fırlatırken, fırtına öncesi bir sessizlik aramızda hafifçe uğuldadı.

Ruhsuz bakışlar yüzümü en ince ayrıntısına kadar tararken, "Sorunun ne senin?" diye sordu, keskin bir sesle.

"Sorunum falan yok."

Sıraç, tek kaşını kaldırıp bana doğru yürüdü ve hemen yanımdaki boşluğa oturdu. Bir an gerilsem de, ses çıkarmadım. "Bak bakayım sen bana" dedi elini çeneme götürüp ona bakmam için yüzümü kendine doğru çevirdi. Dokunduğu yerde bin muzrak yarası açılmıştı. Yangın mavisi gözlerinin içine baktığım an kontrolümü hislerimin eline vereceğimi bildiğimden gözlerimi sımsıkı kapadım. "Gözlerini aç, minik" dedi emreder gibi. Nefesi yüzümü okşarken, gözlerimi açmamakta ısrarcıydım. "Hadi ama aç şu güzel gözlerini, minik."

"Neden?" diye sorduğumda, sesim güçsüzdü.

"Gözlerini görmek istiyorum." Ses tonu ile öpüşmek mümkün olsaydı, şu an ses tonunun dudaklarına yapışmış olurdum. Kirpiklerim, gözlerimde hapsettiğim hislerin diktiği demir çubukların baskısıyla aralandı ve bir çift yangın mavisi göz odağıma düşüp, iştahıma serildi. Gözleri, yeşil yosunlar ile süslenmiş gibi görünen duru bir denizi andırıyordu. "Gözlerin" dedim kendimi tutamayarak. "Yosunu bol bir deniz gibi."

Harelerinden yükselen o renk, yangının dumanlarıyla

boğulandı. Sertçe yutkunduktan sonra duraksadı ve bakışlarındaki alevler hafifledi lakin yanmayı bırakmadı. Yangın mavisi beni kucağına alıp, harelerindeki tahtta oturturken, Sıraç belli belirsiz tebessüm etti.

"Senin gözlerin ise, denize rengini veren gökyüzü" dedi kısık bir sesle. "Rengimi senden alıyorum, Mayıs. Beni maviye boyayan da sensin, kızıla boyayan da, siyaha boyayan da. Benim her rengim sensin, minik şeytan." Dudaklarını göz kapaklarımın üzerine bastırdığında, gözlerim baskının yaklaştığını hissetmiş gibi anında kapanmıştı. Bu muhteşem bir hisli.

"Yapma" dedim titrek bir sesle. Dudakları gözkapaklarıma baskı uygularken, içimde tutuşturduğu çıra beni baştan aşağı ateşe vermişti bile. "Lütfen, bana her canın istediğinde dokunma, Karayel." Dudakları yavaşça gözkapaklarımın üzerinden kalktı, gözkapaklarım kimsesizlikle sızladı.

"Sana canımın istediği her an dokunacağım, minik şeytan." Sesi sertti, gözlerimi açmadım ama yüzümü yalayan sesinin rüzgârı, mideme sayısız kramp saplamıştı.

"Lütfen" dedim gözlerimi açmadan. "Sana boyun eğmek yapacağım en son şeydi, şimdi mecburum. Lütfen beni daha fazla zorlama, Sıraç."

Uzun parmaklı eli yanağımı avuçlarken, başparmağı ile yanağımın dolgun kısmını okşadı. O okşarken tıpkı yavru bir kedi gibi uysallaşıp, sakinleşiyordum.

"Zorunda olduğun için mi yanımdasın, Mayıs?" diye sorduğunda, harflerinden akan zifir karası sıvının zemini siyaha boyadığına şahit oldum. "Evet" dedim kendimi bile inandıramadığım bir tavırla. "Başka ne sebeple yanında olabilirim ki?"

Sustu, uzun parmakları yanaklarımda dolaşırken, başparmağıyla yanağımı okşamaya devam etti. Parmak uçlarında sert bir şefkat, öfkeyle perçinlenmiş bir dolu hassasiyet vardı. Onun bana olan nefretinin bilincinde olmasam, bana değer veriyor derdim. "Peki" dedi titrek bir ses tonuyla. Sesi rüzgâr misali yüzümü okşarken, kalbimin sızladığını hissettim.

Karşı çıkmasını, beni azarlamasını, belki de farklı bir şey yapmasını beklemiştim ama yapmamış, yalnızca kabullenmişti.

"Peki" diye taklit ettim onu, gözlerimi yavaşça aralayarak. Gözlerinin içindeki ışık sönmüş, ölü bir balığın suyun üstünde yüzüstü dönmüş cesedini yüzdürürken takındığı ifadeyi takınmıştı gözlerine. Öyle ki, gözündeki tüm denizler kurumuş, verini bataklığa bırakmış gibiydi. Buruk bir şekilde gülümsedim, sanki aynaymışcasına, o da gülümseyişime aynı şekilde karşılık verdi ve "Şu yanağındaki çukura..." dedi, küçük gamzeme parmağını bastırarak "...insanları bu çukura çekip, sadece gülümseyerek ölmelerini sağlayabilirsin."

Kalbimin atış sesleri tüm salonu doldururken, Sılay'ın içeri girmesiyle ayrıldık ve Sıraç salonu terk etti. O an terk ettiği salon değildi de, sanki bendim.

Sılay ve Merve'yi bir araya getirişim, tuhaf bir çekişmeye tanık olmama neden olsa da, sonunda birbirlerinin zararsız olduğu kanısına varmışlardı. Aslında tuhaf bir şekilde birbirlerine benziyorlardı.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordum, kısık çıkan sesimin arkasına sığınarak Sılay'a bakarken. Valizini burada bırakıyordu, mahallenin çıkışından onu Sıraç'ın adamlarından biri alacaktı. "Geleceğim, yavrum" dedi sırıtarak. "Senin kolpa kardeşini denetlemem gerek, unuttun mu?"

Umutsuzluk kanım boyunca kayıp, damarımı okşarken, "Peki" dedim mutsuzluk saçan gözlerimi yatağa çevirerek. "Git madem." Bana sımsıkı sarılan kollar, tüm bariyerlerimi yerle bir ederken, ben de Sılay'a sıkıca sarıldım ve yüzümü onun bebek kokulu boynuna gömdüm. "Kendine dikkat et, abimi takmamaya çalış" dedi burnunu saçlarıma dayayarak. "Sen güçlü bir kızsın, kazanan sen olacaksın. Anneni kurtaracaksın." Cevap vermediğimde bana daha sıkı sarıldı ve "Seni seviyorum" dedi yavaşça ayrılırken. Sırtını dönmüş yatak odasının çıkışına yöneldiğinde, kendimi zorladım. Bunu yapabilir miydim? En son annemden başka kime seni seviyorum

demiştim ki? Burnumu çekerken, göğsüme doldurduğum acıyı kucakladım. "Seni seviyorum, Sılay" dedim kendimden emin bir şekilde. Duraksadı. Bana doğru dönüp baktığında, gözlerinde saf mutluluğu gördüm. "Çabuk gel, olur mu?"

Olumlu anlamda başını salladıktan sonra, "Lütfen burada kal, ben giderken arkamdan bakmanı istemiyorum. Vedalardan hiç hoşlanmam, en geç birkaç hafta içinde burada olacağım" dedi ve hızlı adımlarla odadan çıkıp, beni yatağın üzerinde tek başıma bıraktı. Vedalardan hoşlanmam. Bu sözü, kalbimin içinde bir yerleri tırmalarken, aynı şeyi ben de düşünmüştüm. Vedalardan hoşlanmıyordum. Sılay'ı dinledim, yatak odasının bir köşesine çekilip öylece bekledim ve çabucak gelmesini diledim. Ne kadar zamandır bu konumda yatağın üzerinde oturuyordum bilmiyordum ama Sıraç içeri girdiğinde, bakışlarını üzerimde hissedebilmiştim yine de gözlerimi kaldırıp ona bakamadım.

"Sılay, gitti." Tok sesine verdiğim karşılık fermuarı çekilmiş kelimeler oldu. "İyi misin?" diye sordu, bana doğru yürürken. Odada ayak sesleri tok bir şekilde yankı uyandırırken, gözlerimi kaldırıp ona bakmadım bile.

"İyiyim" dedim soğuk bir tavırla. Oturduğum yerden kalkıp çıkışa yöneldiğimde, gözleri üzerimdeydi ama aldırmadım. "Ben Mervelere gidiyorum."

"Merve'ler? Kötü kız seni."

"Kaç yaşındasın sen? On dört falan mı?" diye sorarken, yüzüm farkında olmadan buruşmuştu bile.

"Yirmi dört" dedi pişkin pişkin. Cevap vermek yerine yatak odasından çıktım ve merdivenleri inmeye başladım. "Akşam." dedi Sıraç, arkamdan seslenerek. "Yemeğe çıkacağız, ona göre hazırlan."

Umursamadım, yemeği sorgulayan tarafıma sürgü çekerek evden çıktım ve Mervelere yürüdüm. Savaş'ı o günden sonra hiç görmemiştim, görmek de istemiyordum ama Merve ile sohbet etmek bana iyi geliyordu. Her nedense Merve ile

birlikteyken Deniz'i hatırlıyordum. Her ne kadar Deniz ile Merve kadar bile muhabbet etmiş olmasak da, Deniz benim tek dostumdu. Mervelerin kapısını çaldığımda kapıyı Savaş açtı. Karşımda üzerinde yeşil bir tişört ve altında siyah bir eşofman ile duruyordu. Ayaklarında siyah ev terliği vardı ve saçı başı darmadağın görünüyordu.

"Merhaba" dedim ve onu itercesine içeri girdim. Evet, yüzsüzleşmiştim.

"İçeri gel, dolunay surat." dedi, iğneleyici bir sesle.

"Merve?" diye seslendim fakat Merve salonda yoktu.

"Merve nerede?" diye sordum omzumun üzerinden Savaş'a kısa bir bakış atarak.

"Uyuyor" dedi ve çenesi ile ilerideki siyah kapılı odayı gösterdi.

"Ah. Anladım, ben gideyim o zaman."

Çıkışa doğru yürürken güçlü bir el tarafından kavranan bileğim, bana ihanet etti ve çekildiği tarafa doğru yönlendi. "Dur" dedi sakin bir ses tonuyla. "Uyanır birazdan. Gel oturalım." Önce bileğimi kavrayan güçlü eline, ardından da yüzümü inceleyen soğuk suratına baktım. Yüzü gerçekten sertti, ama sert olduğu kadar da güzel bir yüze sahipti.

"Neden?" diye sordum, çatık kaşlarımın ardından onu izlerken.

Diğer elini kaşlarımın üzerine bastırdıktan sonra sırıttı. "Çok sık kaşlarını çatıyorsun, erkenden buruşacaksın" dedi.

"Sana ne?" dedim ve bileğimi onun güçlü elinden kurtarmaya çalıştım, sonuç başarısızdı.

"Karayel konusunda bana hâlâ kızgın mısın?" diye sorduğunda, onu gerçekten yumruklamak istemiştim.

"Hayır" dedim, sahteden bir baştan savmayla. "Şimdi beni rahat bırakır mısın?"

"Hayır" dedi aynı benim gibi. "Seni rahat bırakmayaca-

ğım. Oturup konuşacağız." Sesinde emir vardı ve bundan zerre hoşlanmamıştım.

"Bak" dedim ve gözlerimi ona değdirmeden yerdeki halıya çevirdim. "Derdin ne bilmiyorum ama önceden de söylediğim gibi, seninle konuşmak ya da yakın olmak istemiyorum." Duraksadı. Eli bileğimi gevşek şekilde tutmaya başladığında derin bir iç çekti. "İnatçı bir dolunay surat. Olsun, bunu seviyorum" dedi ruhsuz bir ses tonuyla.

Gözlerimi ona değdirmeden sıkıntı ile yüzümü buruşturdum. "Savaş, emin ol gerçek yüzümü görmek istemezsin. Sessizliğim seni yanıltmasın" dedim dişlerimin arasından.

"Görmek istiyorum" dedi arsız şekilde. Sigara kokulu nefesi yüzümde büyük bir baskı oluştururken, midemin bulandığını hissettim. "Göster bana gerçek yüzünü."

Midem acı ile çarpılırken, Sıraç'ın sigara kokusunun aksine, Savaş'ın sigara kokusu beni allak bullak etmişti. Öyle ki, yediğim her şeyi çıkarabilecek kadar midem bulanmıştı. "Savaş" diye hırladım, dişlerimin arasından. "Gerçek yüzüm senin seçemeyeceğin kadar karanlık. Gözlerin fazla iyi görseydi, şu an Sıraç Karayel'in kadınının bileğini sıktığını bilirdin" dedim. Sesimle ona buz üflemiş gibiydim.

Eli bir anda bileğimi bıraktı ve bir iki adım geri gitti.

"Hani onun kadını değildin?" diye sordu, şaşkınlık kelimelerini esir almış, harflerine bıçak çekmişti.

"O zamanlar değildim, şimdiki zamandan bahsedelim."

"Yüzüme bak" dedi kısık bir sesle. "Konuşurken, yüzüme bak." Sinir tüm bedenimi ele geçirirken, onun yüzünün tam ortasına okkalı bir yumruk geçirmek istiyordum.

"Bende şerefsiz korkusu var, o yüzden herkese bakamıyorum" dedim net bir ses tonuyla.

"Senin iyiliğini istiyorum, sırf bu yüzden benim bir şerefsiz olduğumu düşünüyorsan" dedi ve başını öne eğdi. "Şerefsiz olmayı da kabul edeceğim."

Duraksadım, cevap vermek istiyordum fakat veremiyordum. Benim iyiliğimi istediğini söylüyordu, üstelik beni tam olarak tanımıyordu bile. İnsanlar, tanımadıkları insanların iyiliğini isteyebilir miydi ki? "Savaş" dedim sesimi yumuşatmaya çalışarak. Hâlâ öfkeliydim fakat onu kırmak istemiyordum. "Benim iyiliğimi isteyecek son kişi olmalısın, seni tanımıyorum ve sen de beni tanımıyorsun."

Bir iki adım daha geriledi ve sırtını duvara yasladı. Gözleri halıya takıldı, bana bakmıyordu fakat ben de ona bakmıyordum. Buruk bir sessizlik salondaki yerini alırken, ikimiz de öylece halıyı izlemeye başladık. "Seni tanımak istiyorum dolunay surat" dedi dümdüz bir ses tonuyla. Sesinde hiçbir duygu geçişi yakalayamadım. Öyle ki, sanki düz bir yazı okuyordu.

"Beni tanımanı istemiyorum."

"Ama ben istiyorum" diye tekrarladı. "Ayrıca onun kadını olmadığını söylemiştin, bana yalan mı söyledin?"

Sırıttım, bu gerçek anlamda bir sırıtmak değildi elbette. Alay doluydu, belki de kendimle alay ediyordum. Kim bilir? "Şimdiki zamandan bahsediyorum Savaş, o zamanlar değildim fakat şimdi onun kadınıyım." Büyük bir şevkle yalan söylüyordum, zerre pişmanlık duymadan. Sanki tüm istediğim buymuş gibi, Sıraç'ın kadını olmak istiyormuşum gibi.

Başını sertçe duvara vurdu ve gözlerini tavana çevirdi. Boğazında oluşan minik âdem elmasını net bir şekilde görebiliyordum, bu kavis Sıraç'ınkine göre daha küçüktü fakat belirgindi. "O, sana zarar vermekten başka hiçbir şey yapmayacak" dedi düz bir şekilde. "Ona güvenmiyorum."

"Bunu benim düşünmem gerekiyor, senin değil. Bu benim meselem" dedim ve bir iki adım atıp tekli koltuğa yerleştim. Bu meseleyi bugün, burada kapatmam gerekiyordu.

"İstemiyorum" dedi net bir sesle, hâlâ tavana bakıyordu. "Bunu istemiyorum."

"Neyi?"

"Sana zarar vermesini istemiyorum" dedi ve yutkundu. "Senin, onun kadını olmanı istemiyorum." Bu içimde bir yerlere dokunurken, sessizliğimi korudum. "Dolunay surat?" dedi sorarcasına, gözleriyle tavanı eşeliyordu resmen.

"Efendim?" dedim, sertliğimden taviz vererek.

"Hiç" dedi ve duvardan doğrulup bana bakmadan salonun çıkış kapısına yürüdü. "Ben Merve'yi uyandırayım." Cevap vermedim. Yalnızca üzüldüm. İyiliğimi isteyen insanlar vardı, bunu bilmek içimi acıttı. Üstelik bu insan beni tanımıyordu bile. Merve uyanıp kendine geldikten sonra bir duş aldı ve benim yanıma geldi. Savaş ise aceleci bir şekilde üstünü değiştirdi ve evi terk etti. Evden gitmesi benim adıma iyi bir şeydi, neticede Savaş ile aynı havayı solumak beni rahatsız ediyordu. Üstelik ona inanmak istemediğim halde, içimde bir yerde ona inanmak isteyen bir Mayıs vardı.

"Neyin var?" diye sordu, Merve endişeli bir ses tonuyla. "Bugün diğer günlere nazaran çok daha sessizsin."

Koltuğun kollarına tutunduktan sonra sırtımı geri yasladım ve kendimi koltuğun gövdesine bastırdım. "Aslında" dedim ve gözlerimi devirdim. "Sanırım İzmir'i özledim."

"İzmir'i mi özledin? Yoksa İzmir'in içindekileri mi?" Sesinde şefkat vardı. Sanki beni anlıyordu, ama soramıyordu.

"Kim bilir?" dedim ve gözlerimi yumdum. "Seni rahatsız etmiyorum değil mi?"

Kıkırdadı ve karşımda duran koltuğa yayılarak oturdu. "Mümkünmüş gibi konuşma, buradaki tek arkadaşım sensin. Ayrıca seni seviyorum, sen iyi bir kızsın."

"Teşekkür ederim." Hafifçe tebessüm ettiğimde, artık tebessüm edebildiğimi fark etmiştim. Sıraç benim hayatımı eline almış tekrardan düzene sokuyordu sanki.

"Mayıs, kaçtır sormak istiyorum bir türlü soramıyorum" dedi Merve, kararsız kalmış bir ses tonuyla.

"Evet?"

"Sıraç Karayel ile ne gibi bir bağlantın var?"

"Bunu sana bir gün anlatacağım ama şimdi değil."

Merve anlayışlı bir şekilde sessizliğe gömüldükten sonra kahvelerimizi yaptık ve Merve'nin hayatı ile ilgili küçük bir sohbete başladık. On yedi yaşındaymış, lisenin üçüncü yılında liseyi bırakmak zorunda kalmış ve açıktan sınavlar veriyormuş. Ayrıca annesi ve babası bir trafik kazasında hayatlarını kaybetmişler. Trajik bir hayatı varmış yani. Abisi ile birlikte Ankara'dan buraya göç etmişler. Sohbetimiz onların hayatı üzerinde dönerken, sakince yeni arkadaşımı tanımak için kendime fırsat bir fırsat verdim.

***

Bu akşam beyefendi ile birlikte yemeğe çıkacaktık, sebebini bilmiyordum ama sorgulamaya da niyetim yoktu. Pekâlâ, ona muhtaçtım ve asiliği bir kenara bırakmak zorundaydım. Eve geldiğimde ılık bir duş aldım ve saçlarımı kurutup bornoz ile yatak odasına geçtim. Onun yokluğunu fırsat bilerek hızlı bir şekilde iç çamaşırlarımı giydikten sonra ne giymem gerektiğini düşünmeye başladım. Ve Bingo! Sılay'ın hediyesini kullanmanın tam zamanıydı. Paketin içinde duran beyaz elbiseyi çıkardıktan sonra özenle yatağın üzerine bıraktım ve Sılay'ın valizinden ona uygun bir ayakkabı çıkardım. Tamam, Sılay valizini burada benim için bırakmamıştı ama spor ayakkabılar ile yemeğe gidecek değildim. Bordo süet stilettolardan başka şık bir ayakkabı maalesef yoktu. Beyaz ve bordo uyumu yakalayabilir miydim? Bilmiyordum. Yine de başka bir seçeneğim maalesef yoktu. Beyaz elbiseyi üzerime geçirdikten sonra giysi dolabının aynasından kendimi kontrol ettim. Elbise gerçekten şahaneydi, tamam sadeydi ama sade olduğu kadar gösterişliydi de. Süet bordo stilettoları ayağıma geçirdikten sonra saçlarımı taradım ve açık bıraktım bir kısmını arkadan siyah telli toka ile tutturdum. Dudaklarıma Sılay'ın va-

lizinde bulduğum bordo ruju sürdükten sonra gözlerimi boş bıraktım. Eyeliner bulabileceğimi sanmıyordum ayrıca bordo ruj yeterince iddialı görünüyordu. Son kez aynadaki görüntümü inceledikten sonra tırnaklarımda silik duran ojelere göz gezdirdim ve bu iğrenç görüntüden kurtulmam gerektiğini düşündüm. Elbiseye zarar vermemek adına büyük bir uğraş göstererek ojeleri temizledim. Bordo oje vardı fakat sürebilecek kadar dikkatli miydim? Bilmiyordum. Elbiseye yazık etmek istemiyordum. Derin bir nefes aldım ve elbiseyi koruma altına alarak bordo ojeleri büyük bir dikkat ile sürdüm, çok şükür ki ne elbiseyi, ne de etrafı batırmamayı başardım.

"Minik şeytan" diye bağırdı Sıraç, gelmişti. Onun hazırlanması için odayı terk etmem gerekiyordu.

Hızlı adımlarla ahşap merdivenlere yürüdüm ve merdivenleri inmeye başladım. Sıraç'ın üzerinde siyah jilet gibi duran takım elbiseyi gördüğümde ise gözlerim hayretle açıldı. Ne zaman giyinmişti ki? Evde değildi. Sırtı bana dönüktü fakat takım elbise arkadan bile bu kadar mı güzel görünürdü?

"Geldin mi?" diye sorarken yavaşça bana doğru döndü ve ceketinin bileğindeki gümüş düğmeyi iliklemeye çalıştı. Gözleri yavaşça beni bulduğunda ise yangın mavisi gözlerindeki denizler taşıyormuşçasına bir duygu ile bana baktı. Öyle ki, lavdan oluşan mavi bir deniz vücuduma dökülüyordu. Yanıyordum.

Gözleri yavaşça beni taramaya başladığında, kalbim bana ihanet edercesine çırpınıyordu.

"Sen" dedi ve sustu. Beni incelemeye devam etti. Gözleri her bir kıvrımımla uzun uzun bakışırken yutkundu. "Vücudunun yüzde yetmişi su olan bir canlıya göre fazla ateşlisin." Gözlerim irileşirken, yanaklarım cayır cayır yanmaya başladı. "Gerçek olamayacak kadar güzelsin, doğru olamayacak kadar gerçek" dedi ve bana doğru bir adım atıp koluna girmem için kolunu bükerek bana uzattı.

Bir kuğu edasıyla koluna girdiğim de tüm bedenim iflas etmiş gibi hissediyordum.

"Bordo, hiç bu kadar asil olmamıştı" dedi kulağıma fısıldayarak. Ve onun kolunda salonu terk ettik.

Bazı renklerin kıymeti bilinmez. Bazı renkler, ölümsüzdür. Bazı renkler, kuytu bir köşede fark edilmeyi bekleri. Bazı renkler, sahiplerinin ruhlarını giyinir. Onun koluna girmiş, arabaya doğru yürürken gerçekten muhteşem göründüğümüzü hissettim. Öyle ki, şu an bir çiftten fazlası gibi görünüyorduk, oysa biz bir çift bile değildik. Siyah ve beyazın çatışması, tenlerimizden kalkıp birbirine akan çekimle birleşince inanılmaz bir aura yaratmıştı. Ne zamandan beri bu kadar alışılagelmişin dışında davranıyordum? Benim kalbimin sokakları dardı, her elini kolunu sallayan giremezdi. Ama Sıraç Karayel koca bir istisna olup, heybetli bedeniyle kalbimin duvarlarını yıkarak içeri giriyordu. Sokağımın sahibi gibiydi, sokağımı benden almış, üstüne zimmetlemişti. Arabaya bindiğimizde ölümün karın ağrısını anımsatan bir sessizlikle örtüldük. Sıraç arabayı çalıştırdıktan hemen sonra mahalleden çıktık, karanlık henüz çökmemiş olsa da, güneşin gölgesi dahi yoktu. Etraf kendisini koyu bir mavinin beşiğine bırakmış, tüm ihtişamı ile havada öylece asılı duruyordu. Oldukça yavaş ilerlediğimiz yolda, tek ses inip kalkan göğüslerimize doldurduğumuz nefesin sesleriydi.

"Bordo" dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Sana çok yakışıyor, bir daha kullanma."

"Neden?" Sorumu ona ulaştırırken, bakışlarım da onun yan profiline dönmüştü bile. Gerçekten muhteşem yüz hatlarına sahipti. Keskin, ölümcül ve ulaşılmaz bir güzellikti bu. Gözlerini yoldan ayırmadan bir elini direksiyondan çekip, diğer eliyle direksiyona hükmetmeye devam etti. Direksiyonun üzerinden çektiği eli, bacağımın üzerine yerleşirken, kasıklarımda yürüyen şeyler kanatları kesilmiş, bacaklarına prangalar vurulmuş, sürgün yemiş kelebeklerdi. Uzun parmakları

bacağımın üzerinde gezinirken hınzırca gülümsedi fakat gözlerini yoldan ayırmadı. Parmakları yavaş yavaş yukarı doğru kayarken, nefesim boğazıma dizildi. Öyle ki, biri midemin üstüne oturmuş ve ona ardı arkası kesilmeyen sert yumruklar atmaya başlamıştı. Eli çok yüksek bir noktada durduğunda, dokunduğu yerler alev almıştı. Çok sıcaktı, dokunuşları yakıyordu. İyi hissettiriyordu fakat bir o kadar da kötüydü. Bunun bir açıklaması yoktu, Sıraç Karayel beni kendimle büyük bir çelişkiye düşürüyordu.

Sıraç'ın yangın mavisi gözlerine bakarken, kendimi defalarca buldum ama defalarca kez de kaybettim. Gerçek adımı unuttuğum zamanlar oldu, nereden geldiğimi unuttuğum zamanlar. Kimliğimi bir çocuğa sattım, yeri geldi olgun bir kadın oldum.

"Elini çeker misin?" diye sordum, buz gibi bir sesi ona üfleyip, bakışlarımı ön cama çevirirken.

"Hayır. Sana istediğim her zaman, her yerde, her şekilde dokunabilirim, minik şeytan. Buna engel olamazsın."

Vücudumdaki tüm kaslar yavaşça gerilmeye başlarken, derin bir nefesi ciğerlerime kondurdum. Kendimi toparlamam, ona karşı koymam gerekiyordu. "Neyim ben?" diye sordum, sert bakışlarımı onun yan profiline çevirerek. Eşsiz yüzünü izlerken sinirlerim yatışıyor gibi hissetsem de, içimdeki siniri taze tutmaya çalıştım. "Senin fahişen falan mı? Anladık, benden nefret ediyorsun, ama durmadan bana dokunmanı gerektirecek hiçbir şey yok ortada. Bana dokunman yerine bana şiddet uygulamanı tercih ederim."

Elini çekmedi fakat çenesinin kasıldığını net bir şekilde görebiliyordum. "Benden iğreniyor musun?" diye sordu, dişlerinin arasından. Öfkesi yavaş yavaş kalıplara sığmaya, hatta kalıplardan taşmaya başlıyordu, bu ürkütücüydü.

"Bu senin için çok mu önemli sanki?" diye sordum, gözlerimi ondan çekip yola çevirirken.

"Beni neden öptün?" Sesi ruhsuz çıkmış olsa da, meraklı-

nın kırıntıları soru işaretinin kıvrımlarında parlıyordu. Duraksadım, ne diyebilirdim ki? Sessiz kalmayı tercih ettim, kalbimin yanaklarıma tırmanıp orada atmaya başladığını net bir şekilde hissedebiliyordum.

"Sana bir şey sordum" dedi bana bakmadan. "Sorularımın yanıtsız kalmasından nefret ettiğimi daha kaç kez söylemem gerekiyor? Sen kıt mısın?"

Hiçbir şey söylemeden öylece oturdum, ona bakamıyordum, cevap veremiyordum. Yapabildiğim tek şey yolu izlemekti, bakışlarım donuklaşmıştı. "Bana cevap ver!" diye bağırdıktan hemen sonra şiddetli bir şekilde frene basarak arabayı durdurdu. Bir an ileri fırladım, ön cama yapışacağım sırada torpidonun kenarlarına tutunarak buna engel olmuştum. "Sana, bana cevap ver, dedim!" diye bağırdı. Avuçlarıyla sertçe direksiyona vururken, gözleri bana değil, ön camdan dışarı bakıyordu. Ne onun, ne de benim birbirimize bakacak cesaretimiz yok gibiydi.

"Bir sebebi yok" dedim sesli bir şekilde yutkunurken. "Sadece öptüm."

"Bir sebebi yoksa hemen şimdi tekrar öpmeni istiyorum." Yüzünü bana çevirdiğinde, beklenti dolu bakışları harelerini yağmalamıştı. "Hemen, Mayıs! Öp beni!"

Hıçkırıklar boğazıma doluşurken, ne kadar güçlü olduğumu bir kez daha fark ettim. Şu an bağırarak ağlamak istiyor olmama rağmen, donuk gözlerle ona bakmayı başarabiliyordum. Yutkundum ve gözlerimi onun yangın mavisi gözlerinden çekip, aralıklı duran dolgun pembe dudaklarına çevirdim. O dudaklar ile birbirimizi yakından tanıyorduk, o dudaklar benim tadımı, ben de o dudakların tadını iyi biliyorduk. Gözlerim pembe çikolatalarından ayrılıp, tekrar gözlerine tırmandığında, beklentiyle kavrulan bakışlarının yüzümü tırmaladığını gördüm. Yangın mavisi bakışları bir kasırga gibi üzerime geliyor, yarattığı hortumun içine beni çekerek yutmak, yok etmek istiyordu.

"Hadi" dedi fakat bu kez sesi daha aciz çıkmıştı. Bakışlarıma karşılık veren yangın mavisi gözlerinin içindeki siyah sis perdesi onun duygularını, düşüncelerini saklıyordu. Ona erişemiyordum, zaman zaman onun ne hissettiğini anlayamıyordum. Sıraç kapalı bir kutu, dengesiz, küçük bir velet gibiydi. "Hadi" diye inledi, ufak bir çocuk gibi beklentiyle yüzünü yüzüme yaklaştırırken. Gözlerim önce yangın mavisine, ardından da çikolata pembesine kaydı. Dudakları beklentiyle aralanmışken, onu öpmek ve kokusunu içime doldurmak istedim ama bunu yapmamalıydım.

"Olmaz" dedim düz bir sesle, sesimin rüzgârı onun dudaklarına çarpıyorken, gözlerini kapattı ve rüzgârımı içine çekti.

"Lütfen..." dedi gözleri hâlâ kapalıyken, kirpikleri öylesine uzundu ki, ucu zehirli okları andırıyordu. "İhtiyacım var, Mayıs."

Ellerim yanaklarına kaydığında, yüzünü avuç içlerime aldım, avuçlarıma batan sakallarının pürüzünü tenimde hissettim. Yeni yeşeren sakalları, avuçlarımı gıdıklıyordu. "Sıraç" diye fısıldadım, kısık bir sesle, gözkapaklarının titrediğine yemin edebilirdim. Biri hemen arkamızda kornaya basmaya başladığında, Sıraç kaşlarını çatarak gözlerini açtı. "Trafikteyiz" dedim kendimi geri çekerek. "Hadi artık." Koltuğa yaslandığımda, Sıraç arabayı tekrar çalıştırdı ama yüzünde allak bullak olmuş bir ifade vardı, kısaca ilerleyen araba hemen bir köşeden sağa saptı ve dar bir sokakta ilerlemeye başladı. Geri kalan yol boyunca hiç konuşmadık, sessizliği dinledik.

Sessizlik birçok şey anlatıyordu. Sessizlik, içimde biriktirdiğim özlemleri dışarı kusmam için ortam hazırlıyordu. Araba, kırmızı ve morun hâkim olduğu mekânın önünde durduğunda, loş ışıklarla aydınlatılmış mekânın girişine baktım. Sürücü koltuğunun kapısını açtıktan sonra arabanın önünden yanıma dolandı ve kapımı açıp kolunu bükerek bana uzattı. Onun koluna girdiğimde, sanki onun kollarındayken hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi hissediyordum. Sıraç beni

olası her tehlikeden koruyabilirmiş gibi. Topuklu ayakkabımın zemine düşürdüğü tok seslerle Sıraç'ın kolunda mekânın içine girdim, mor masalar, mor kadifeden sandalyeler ve kırmızı kadife duvarlar muhteşem görünüyordu. Bir duvar komple cam kaplamaydı ve deniz hemen önünde dalgalanıyordu. Orta yaşlarda, şık giyimli bir adam bize doğru yaklaştıktan sonra saygılı bir şekilde Sıraç'ı ve beni selamladı. "Hoş geldiniz, Sıraç Bey, buyurun size masanıza kadar eşlik edeyim" dedi adam, son derece akıcı bir Türkçeyle. Ürkek gözlerim etrafı tararken, adam bize ayrıldığını fark ettiğim camdan duvar ile bitişik olan masaya yürüdü ve oturabilmem için sandalyeyi çekip beni bekledi. Oturup yerleştikten sonra servisler açıldı, adam tatlı bir tebessüm ettikten hemen sonra, "Ne arzu edersiniz?" diye sordu.

Sıraç menüye bakma gereği duymadan, "Kobe bifteği" dedi tok bir sesle.

"Siz, küçük hanım?"

Sıraç, sanki soru ona sorulmuşçasına adama ters bir bakış attı. "Eşim de kobe bifteği istiyor" dedi sert bir vurguyla. Benim yerime seçim yapmasından ziyade, cümle içerisinde beni sıfatlandırdığı kelimenin altını çizen kalbim hızlı bir şekilde çarpmaya başlamıştı bile. Adam, mahcup bir şekilde başını salladı. "İçecek?" diye sordu.

"Kırmızı şarap" dedi Sıraç, önündeki menüyü adama uzattı ve ruhsuz bakışlarını adamın üzerinde gezdirip, bakışlarını bana çevirdi. Adam masadan uzaklaştığında, keskin bakışlarım Sıraç'ın üzerinde dolaşıyordu.

"Bu adam seni tanıyor" dedim kaşlarımı çatarak. Sesimde kuşku vardı. "Ya babana haber uçurursa?"

"Denesin" dedi gözlerini gözlerime değdirmeden servis tabağında dolaştırırken.

"Bu yemeğin asıl sebebi nedir? Beni yemeğe çıkaracak kadar ince bir insan olmadığını ikimiz de biliyoruz, Karayel."

"Bu yemeğin asıl sebebi" dedi gözlerini yavaşça kaldırıp gözlerime dikerken. Yangın mavisi bakışlar bedenimi istila ederken, yutkunmamak için büyük bir çaba sarf ettim. "Canımın kobe bifteği çekmiş olması." Sırıttı, bu şeytanı bile ürpertecek cinsten bir sırıtmaydı.

"Aman ye, bir yerin şişer sonra" dedim gözlerimi abartılı bir şekilde devirerek.

"Senin yanındayken şişmesine gerek kalmıyor" dedi tehlikeli tebessümü genişlerken. "Zaten hep şişik."

Bir an kanın yanaklarımdan başka hiçbir yere gidemediğini, beynimin oksijensiz kaldığını hissettim. Mideme saplanan kramp o kadar derindi ki, biri hançerini karnıma saplamıştı sanki. "Sen... Ne edepsiz bir adamsın ya!"

"Teşekkür ederim" dedi sırıtırken. "Senden bunları duymak beni mutlu ediyor. Daha da şişiyor, şişiyor ve şişiyor."

"Hayvan" diye homurdanıp, kafamı cama çevirdim ve çarşaf gibi uzanan denizi izlemeye başladım, iması dudaklarımı kurutmuş, midemi tepetaklak etmişti.

"Şu an bordo olan tek şey dudakların ve tırnakların değil, farkında mısın?" diye sordu, alaycı bir sesle. "Yüzün bordo oldu."

Cevap vermedim, yemeğimiz geldiğinde Sıraç ile yüz göz olmadan yemeğime odaklandım ve Sıraç'ın zoruyla birkaç yudum kırmızı şarap içtim. Yemek boyunca sessizlik masamıza hâkimken, Sıraç şarabını yudumlamaya devam ediyordu. Bir anda, "Seni dinliyorum" dedi elindeki şarap kadehiyle beni işaret ederek.

"Ne?"

"Konuş, bir şeyler söyle işte."

"Konuşacak bir şey yok" dedim önümdeki şarap kadehiyle oynarken.

"Var" dedi şarap kadehini dudaklarına dokundurarak. "Şu orospu çocuğunu anlat bana. Hani şu büyük aşkın olan, orospu çocuğu."

Kelimeler boğazımda kalın ilmikler halinde düğümlenirken, sustum. Susmak en güzel cevaptı. "Hadi" diye üsteledi, Sıraç. Keskin bakışları beni bıçağından geçiriyordu şu an. "Senin ağzından onu dinlemek istiyorum." Yangın mavisi gözlerine dökülen bakışlarım, onun bakışlarının yoğunluğu altında ezildi. Öyle ağır bakıyordu ki, gözlerinin işaret ettiği suçlu bendim sanki. Yangın mavisi gözleri, içinde büyüyen yeşil ormanı bana sunmuş, tüm güzelliğini eteklerime dökerek beni izliyordu.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum" dedim net bir şekilde.

Bakışları keskinleşti. "O kadar çok mu etkiliyor seni? Onun hakkında konuşurken bile kendinden mi geçiyorsun yoksa?"

Yüzüm acı ile çarpıldığında, paramparça olmuş harelerimin keskinleştirdiği bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerinin içinde kan gövdeyi götürüyor, kanlı bir savaş harelerinden dökülüyordu. "Kes şunu" dedim dişlerimin arasından. "Sarhoş falan mısın sen?"

"Bu konu burada kapanmadı" derken tebessümü tehdit kokuyordu. Hesabı istedikten sonra yüklü bir bahşiş bıraktı ve beni kolumdan çekip arabaya kadar sürükledi, insanların tuhaf bakışlarını yadırgamıyordu, insanlar bizi tartışmış bir çiftten fazlası olarak görmüyordu çünkü. Yol boyunca arabanın bana ait olan köşesine sinmiş, camdan dışarıyı izlemiştim. Belki de bu geceyi böyle hayal etmemiştim, bilmiyordum. Araba evin hemen önünde durduğunda kapıyı açıp arabadan indim ve Sıraç'a bakmadan eve doğru yürümeye başladım. Bahçe kapısını açıp içeri girecekken, tok ses ona bakmamı sağladı. "Dolunay surat?"

Omzumun üzerinden kırgın bakışlarımı Savaş'a çevirdim, hemen karşımda motorun üzerinde bana bakıyordu. Sıraç arabadan çıktığında bir an gerildim, bakışları üzerimizdeydi. "Bordo yakışmış" dedi Savaş, yavaşça göz kırparken.

"Teşekkürler" dedim yapmacık bir şekilde. Bahçe kapısının sürgüsüne uzandığımda, "Dolunay surat, sen iyi misin?" diye sordu, tereddütte kalmış bir sesle. Tam Savaş'a doğru dönecektim ki, Sıraç'ın büyük eli belime dolandı, avucuyla karnıma bastırarak beni kendine yasladı. Dudaklarını boynuma bastırdıktan hemen sonra bakışlarını Savaş'a çevirdi, "Gayet iyi Ankaralı, şimdi genç çiftleri meşgul etme de, gecenin tadını çıkarsınlar" dedi imalı bir sesle. Bahçe kapısını açıp, beni tıpkı bir prenses gibi kucakladığında kısık çığlığım benim isteğim dışında dökülmüştü dudaklarımdan.

"Etek tarafını tut, ufacık bir noktanı görecek olursa, ölürsün" dedi Sıraç, kulağıma doğru. Yaşadığım küçük şoku atlatamamış olsam da kendimi toparladım ve olası bir kazayı engelledim, Sıraç'ın kolları beni tutarken, sıcaklığı tenimi karıncalandırmıştı. Savaş'a çevirdiğim bakışlarım, turuncu sokak lambasının fersiz ışığıyla bütünleşen yüz hatlarında duraksadığında, yüzündeki acıyı görmemek imkânsızdı. Acı elle tutulur bir şekilde yüzüne yayılmıştı. İçeri girdiğimizde beni bırakmak yerine salona kadar kucağında taşımaya devam etti, ayakkabılarımı çıkarmış elime almıştım ve sızlayan parmaklarımı oynatıyordum. Bu Sıraç'ı gülümsetti, belki de bu tamamen benim hayal gücümün illüzyonuydu.

"Şey, artık indirebilir misin?" diye sordum, yüzüne bakmadan.

"Sen indirirsen, ben de indiririm, minik şeytan" dedi iğneleyici bir sesle.

"Ha?" diye bağırdım, kendimi kucağından kurtarmaya çalışırken. "İndir beni, pislik! Pis sapık, sübyancı!"

"Eh, sus be..." deyip aniden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ben onun kucağında donakalırken, tepkilerim karanlıkta kaybolmuştu. Dili, dudağımın arasından sızıp benliğime sızarken, öylece bakıyordum, gözlerim irileşmişti. Karnımı gıdıklayan dürtünün ne olduğunu merak ediyordum, ona

karşılık verme isteği ile yanıp tutuşuyordum, yapamazdım, yapmamalıydım. Dili, dudaklarımın üzerinde gezinirken, vücudumdaki tüm hücreler dans ediyordu, dudaklarımı yaladı ve ıslaklığı içimin ürpermesine neden oldu. "Karşılık ver bana" diye inledi dudaklarıyla dudaklarıma durmadan çarpıp beni bir enkaz haline getirirken.

Kafamı çevirmeye, ondan kurtulmaya çalıştım ama faydasızdı, bu kez beni koltuğun üstüne yatırdı ve üzerime abandı. Üçlü koltukta boylu boyunca yatarken, vücudumun üstüne asma kilit vurulmuştu sanki. Hareket yetimi kaybetmiştim, gömleğinin üstten iki düğmesini açtı ve kravatını çıkarıp salonun ortasına fırlattı. "Karşılık ver." Tekrar üzerime abanıp, dudaklarını büyük bir vahşilikle dudaklarıma bastırdı. Gözüm, duvardaki saate kaydığında saatin 00.00 olmasına yalnızca iki dakika kaldığını gördüm, birazdan mayıs ayına girmiş olacaktık. Belki de bu son yakınlaşmamız olacaktı. Ağzının içine inleyerek dudaklarını ağzıma aldım ve boynuna doladığım kollarımla onu kendime bastırdım. Titreyen nefesime aldırmadan onu keşfederken, hızla inip kalkan göğsü benim göğsüme baskı uyguluyordu. Dili ağzımın içini yavaşça araladı ve içeri doğru kaydı, bu adam başımı döndürüyordu. Ağzımın içine nefesini vererek inledi ve kendini geri çekti, iki kat koyulaşmış yangın mavisi bakışlarını yüzüme dikti, alnı alnıma baskı uygularken, alnındaki nemi hissedebiliyordum.

"Mayıs" dedi titrek bir sesle ve nefesi boydan boya yüzümü okşadı, saate doğru baktı. Yanağı neredeyse dudağıma değecekti, dayanamadım ve doğrulup yanağını öptüm. Tekrar, "Mayıs" dedi bu kez sesinde belirsiz bir buğu, saklanmış bir keder vardı. Yanağına bıraktığım öpücüğün izi silinmeden üstümden kalktı ve koltuğun ucuna oturdu. Bakışları dalgın, yüzü solgundu ve derin nefesler alıp veriyordu. Her şey buraya kadardı. "Hadi, Mayıs" dedi Sıraç, yüzüme dahi bakmadan. "Odamıza gidelim, miniğim."

***

Geceyi Sıraç ile aynı yatakta geçirmiş olsam da, o yatağın bir ucunda, ben diğer ucunda uyumuştuk ve sırtlarımız birbirine dönüktü. Zaman zaman çıplak ayakları, çıplak ayaklarıma temas etmiş, ürpermeme neden olmuştu. Bu kesinlikle çok acıtmıştı. Uyandığımda Sıraç evde yoktu, Merve ile salonda oturuyor, yaptığım kahveleri yudumluyorduk. Merve'nin dalgın ve ürkek bakışları salonda dört gezerken, "Nasılsın?" diye sordu, tereddütte kalmış bir tonla.

"İdare ediyorum" dedim kahve kupasını iki avucumun arasına alarak. "Sen nasılsın?"

"Senin adına endişeli hissetmem dışında iyi denebilir" dedi gözlerini benden kaçırarak. Duraksadım, topraklarıma indirilen tırmık beni kazırken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Mayıs" dedi ve boğazını temizledi. "Şimdi nereden başlasam bilmiyorum, ama hiçbir şey bilmediğini düşünüyorum."

"Neyden bahsediyorsun?" dedim, tedirgin bir şekilde.

Merve bir süre elindeki kahve kupasını inceledikten sonra, koyu renkli bakışlarını yüzüme çevirdi, gözlerinde tereddüt olsa da, içtenliğimi görebilmiştim. "Sıraç, on beş yaşlarındayken bir cinayete karışmış" dedi kısık bir sesle.

Savaş mı dolduruyordu bu kızı? Yine neden aynı konu açılmıştı ki? "Evet?" dedim, sorar gibi, genzimi zorlayan acı o kadar yoğundu ki ses tellerimi deşen küfü hissedebiliyordum.

"Konuyu tam olarak bilmesem de, sanırım küçük bir kız yüzünden olmuş bu olay. O kızı korumak adına öldürmüş karşı taraftaki adamı. Henüz on beş yaşında olmasına rağmen, böyle bir şeyi yapabilecek kadar gözü karaymış anlayacağın."

Kaşlarım çatılırken, duraksadım. "Neden korumak istemiş ki küçük kızı?"

"Kızın servis şoförünün kız ile ilgili kötü şeyler planladığını kendi kulaklarıyla duymuş, adam sapıkmış galiba. Ufacık çocuğa tecavüz edebilmeyi, fantezilerini falan anlatıyormuş arkadaşlarına, rezil herif. Halim Abi'den öğrendiğim kadarıyla adama işkence yaparak cinsel organını koparmış, sonra da öldürene kadar dövmüş."

Görüntüler zihnimdeki sinema perdesinde yeniden can bulurken, midem allak bullak oldu. Donuk bakışlarım Merve'nin yüzünde asılı kalırken, "Şey, bir de bu son cinayeti olmamış bildiğim kadarıyla" dedi gözlerini kaçırarak. "Yani Sıraç Karayel bunun dışında birkaç kişiyi daha öldürmüş."

Gözlerimdeki baraj yavaş yavaş doluyordu, ağlamamalıydım. Sertçe yutkunduğumda, Merve'nin gözleri beni buldu. "Bilmiyorum" dedi kısık bir sesle. "Onu tam olarak tanımıyorum ama sana zarar vermesinden korkuyorum, abim de bundan korkuyor. Üstelik adam bağımlı Mayıs."

"Ne?" diye inledim. "Ne bağımlısı?"

"Uyuşturucu."

Ve bir alkış sesi ile irkildik. Sıraç, kapının pervazına yaslanmış, kan çanağı gözlerle bizi alkışlıyordu. "Evet" dedi bilinçsiz bir sesle. "Öğrendin demek." Halsizce alkış tutmaya devam etti. Şu an uyuşturucunun kanındaki hâkimiyetini net bir şekilde görebilmiştim. Merve gerilmiş bir şekilde Sıraç'a bakarken, Sıraç öfke dolu gözlerini Merve'ye çevirdi. "Seni küçük köstebek" dedi tehlikeli bir sesle. "Elimden bir kaza çıkmadan, kaybol. Yoksa o listeye adını eklemek zorunda kalırım."

Kanım donmuş bir şekilde Sıraç'a öylece baktım, Merve tam bir şey söyleyecekti ki, işin gidişatının iyi yönde olmadığını fark ederek Merve'yi durdurdum ve gitmesi için küçük bir işaret yaptım. Tereddütte kalmış olsa da, Sıraç'ın yanından sıyrılıp giderken, Sıraç kan çanağı olmuş gözlerini bir an olsun üzerimden çekmedi. Merve gittiğinde, kafasını sert bir şekilde duvara vurdu ve âdemelmasını net bir şekilde görmemi sağladı.

"Ben buyum, lanet olsun" dedi gözlerini bana çevirmeden. "Buyum işte. Gidecek misin?"

Gözlerim doldu, bu kez gerçekten patlama seviyesine ulaşmıştım. "Gidecek misin?" diye inledi, sesi bilincinden kırıntılara dahi sahip değildi. "Gidecek misin, lanet olası? Gidecek misin?"

Başımı önüme eğerken, gözlerimin arkasındaki tuz gözümün içini yakmış, acının suyunun zarını yırtmıştı. "Hayır" dedim, kısık bir sesle. Bakışlarını bana çevirdiğini hissettim, şu an bana baktığına emindim. "Kalacağım, sevgili düşmanımı kaldıracağım. O düştükçe, ben ona elimi uzatacağım."

"Bana bak" dedi Sıraç, kısık bir sesle.

"Bakmayacağım."

"Bana bak" dedi tekrar.

Başımı hızlıca iki yana salladım. "Bakamam."

"Bak!" diye haykırdı, başımı kaldırıp ona baktığımda, yerin dibine girmek istedim. Çünkü gözyaşlarım yanaklarımı yararak inmiş, çenemden boynuma doğru süzülüyorlardı. Sıraç'ın kan çanağı gözleri irileşti, içimde ölü kuşlar uçuyordu. Ölmek istedim. Cesedim onun kollarında çürüsün istedim. Omuzlarımdan ölülerim sarktı, tabut olmak istedim. Çünkü tam şu anda Sıraç'ın sol yanağından bir damla yaş usulca çenesine doğru akıyordu. "Ağlama" dedim titrek bir ses tonuyla. "Ağlama, yangınımın mavisi. Ağlama."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Boğazımda büyüyen hıçkırık, tahammül edemeyeceğim seviyeye ulaştığında içli bir hıçkırık kopardım. Yaşlı gözünü benden ayırdıktan hemen sonra kafasını geriye doğru attı ve tekrar kapıya vurdu. Canı acımış mıydı? Tekrar aynı hız ile bir kez daha çarptı kafasını. Çıkan tok ses kalbimi tırmalarken haykırmak istedim, onu durdurmak. Sarılma! İçime çekmek! Kahve kokusunu. Boğulmak onunla. Onun kuyusuna atılmak, belki de atlamak.

"Yapma." dedim boğazımdaki hıçkırık büyürken. Tıkanacak gibi hissediyordum, nefesim ciğerime dolmakta zorlanıyordu. "Lütfen, yapma."

Bir kez daha vurdu kafasını, yüzüne bakamıyordum ama o canını yakmak için kafasını tekrar tekrar kapıya vuruyordu bunun bilincindeydim. Çıkan sesler yüreğimi sıkıştırırken, durması için yalvarmaya hazırdım. "Ne olursun, yapma." diye hıçkırdım ve ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip saç diplerimi çekiştirirken, acıyla çarpılan yüzümü ona göstermek istemiyordum. Ama onu durdurmalıydım, canı yanıyordu. "Kes şunu!" diye bağırdım ve kafamı göğsüne vurdum. Kalbinin atışını saç diplerimde hissediyordum, kendine zarar vermemeliydi. Artık canı yanmamalıydı. Durdu, güçlü kolları beni kafesleyecekti fakat yapamadı. Kolları tam beni saracakken geriye düştü. "Sarıl, ne duruyorsun." diye haykırdım, kafamı göğsüne bir kez daha sert bir şekilde vurarak. "Yap şunu."

Yapmadı.

Öylece duruyordu, yüzüne bakamıyordum. Eminim, o da yüzüne bakmamı istemiyordu.

"Sarıl bana, ihtiyacım var Sıraç!" dedim boğuklaşan sesime aldırmadan. Konuşmakta zorluk çekiyordum, onun kollarının beni çevrelemesini ve bu dünya telaşesinden kurtarmasını, çekip almasını istiyordum.

"Sığ sularda boğuluyor gibi hissediyorum, ama en acısı ne biliyor musun?" diye sordu, çenesini kafama yaslayıp. Saçlarımın arasına gömülen çenesini derinden hissederken "Ne?" diye sordum. Sesim titriyordu, üstelik kolları hâlâ bana sarılmamıştı.

"Ölmüyorum" dedi bitkin bir ses tonuyla.

Hıçkırığım büyüdü ve bir anda kısık bir şekilde inleyip kendimi ona bastırdım. Gözyaşlarım onun tişörtünü ıslatırken, hâlâ hareketsizdi. "Sarıl" dedim son kez, aciz bir şekilde.

Uzun zamandır ağlamıyordum, boğazıma düğümlenen gözyaşları içime akıp içimi dipsiz okyanuslara çevirmişti, şimdiyse düşmanımın bana sarılmasını istiyordum, gözyaşlarım onun tişörtünü ıslatırken tek istediğim şey bana sarılmasıydı. Kollarının beni çevrelemesini ve rahatlatmasını istiyordum. Şu an ikimizin de rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Sana sarılamam" dedi titreyen ellerini kapıya yasladı ve ellerini benden uzaklaştırdı. Çenesi ile saçıma baskı yapmaya devam etti. Göğsüne biraz daha yaklaştım ve ona yaslanıp gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim. "Tam göğsüme" dedi ve beni çenesiyle göğsüne bastırdı. "Tam evine yaslan."

İçim burkuldu, canım yandı. Ne yazık ki kalp alçıya alınmıyordu, burkulan yere bere kremi sürülmüyordu. Hıçkırıklarım sessiz iç çekişlere dönüştüğündeyse yalnızca göğsüne yaslandım. Tam evime yaslandım. Tam evimde yaşlanmak istedim. Sıraç Karayel; onun uçurumuna yuvarlanmak ve kollarında çürük bir ceset haline gelmek istedim. Un ufak olana kadar, onun olmak istedim. Sakinleşmeye başladığımız-

da saat hızla ilerliyordu. Gündüz müydü? Gece miydi? Tüm kavramlarımı kaybetmiş gibi hissediyordum.

"Neden sarılmıyorsun?" diye sordum, gözyaşlarım kuruyup, yerini kızarık gözlere bırakırken.

"Bu eller can aldı. Canımı verene, can alan ellerimle dokunamam."

Ne demek istediğini anlamak isterdim, ama bilinci kapalı bir hastadan farksızdım. Yüzümü göğsüne biraz daha gömüp derin bir nefesi ciğerime doldurdum. Onun kokusu, hoş kahve kokusu mideme kadar tüm organlarıma eşit şekilde dağıldı. Ilık kahve kokusu, sakinleşmem için saçlarımı okşuyordu adeta. "Sarıl" dedim kendimden emin bir ses tonuyla. "Kirlenmekten korkan kim? Sarıl, bırak kirleneyim. Sanki bu dünya çok mu temiz?"

Duraksadı. Elleri yasladığı kapıdan yavaşça ayrıldı ve beni kavradı. Tutuşu eğretiydi, sanki kırılacakmışım gibi hassas ve dikkatli tutuyordu. Elleri belime dolandıktan hemen sonra ona daha çok yaklaştım.

"Sümüklerini tişörtüme silip duruyorsun, fark etmiyorum sanma" dedi boğuk çıkan sesine rağmen kıkırdamıştı.

Göğsüne basılı olan yüzümü bir an olsun yuvasından çekmeden kıkırdadım. Ama cevap vermedim. Utanmadım, çekinmedim. Çekilmedim. "Sıraç?" dedim sorarcasına.

"Hı?" Sesi küçük bir çocuğun sesinden daha masum çıkmıştı.

"Hiç, sesini duymak istedim" dedim ve başımı tekrar göğsüne vurdum.

Kapıya dayadığı sırtını kaydırarak yere oturdu ve aynı anda beni de yanında sürükledi. Tam olarak dizlerinin üzerinde oturuyordum ve yüzüm hala göğsüne gömülüydü. Tek farkımız, şu an oturuyor olmamızdı.

"Sesimi duymak istiyorsun." diye onayladı ve saçlarıma küçük bir buse kondurdu. "Mayıs" dedi Sıraç tok bir ses to-

nuyla. Kafamı kaldırmadan "Hı?" diye cevapladım onu. Bana ismimle hitap etmesini gerçekten çok seviyordum.

"Annemin kokusuyla uyumak istiyorum, izin verir misin?"

"Hıhı..." diye fısıldadım, kollarımı onun boynuna dolarken. "Hadi, odamıza gidelim." Yüzümü boynunun girintisine sakladım.

"Odamıza gidelim" dedi ve zerre zorlanmadan beni kucaklayıp ayağa kalktı. Ahşap merdivenleri onun kollarında tırmanırken, burnum boyun girintisine yer etmiş, onun kahve kokusunu ciğerlerime dolduruyordum. Yatak odasına geldiğimizde Sıraç beni bacağına doğru yasladı ve bacaklarımı kavrayan eli beni bırakıp kapının kulbunu çevirdi. Ardından beni biraz havalandırıp elini tekrar bacağımın altından geçirdi. Kendimi küçük bir prenses gibi hissediyordum. Ve Sıraç da benim babam gibiydi. Yatak odasına girdiğimizde beni nazikçe yatağın üzerine bıraktı ve tişörtünü sıyırıp kenara fırlattı. "Seni pis sümüklü" diye homurdandı ve yatağa oturup beni izlemeye başladı.

"Senden nefret ediyorum?" dedim, buruk bir şekilde gülümseyerek.

"Senden nefret ediyorum" diye ekledi ve o da gülümsedi. Gülümsemesi dudaklarından önce gözlerine bulaşmıştı. Uyuşturucu konusuna gelince, bu beynimi kurcalıyordu fakat şimdi ona bununla ilgili bir soru sorup onu tekrar germek istemiyordum. Yanıma doğru uzanacakken duraksadı, gözü karnıma kaydı. "Şey" dedi ve ensesini kaşıdı. "Kafamı karnına koyup, öyle uyuyabilir miyim?"

"Neden ki?"

"Kokun ve sıcaklığını daha net almak istiyorum, senin karnında yaşamadım ama annemin... Sen annem gibi kokuyorsun" dedi ve başını yavaşça karnıma getirip bana izin isteyen gözlerle baktı.

Başını tutup yavaşça karnıma bastırdım ve "Uyu, Sıraç." dedim, kısık bir sesle.

Kolları ile belimi çevrelerken, başını karnıma yasladı ve kokumu içine derin bir şekilde çekip doldurdu. "İyi uykular, minik" diye fısıldadı.

"İyi uykular, yangın mavisi."

***

Gözlerimi araladığımda karnıma baskı uygulayan şeyin elbette farkındaydım. Zira onu hissetmemek için felçli olmam ve belimden aşağısını kaybetmem gerekirdi. Başımı doğrultup, bedenimi zerre oynatmadan karnıma baktığımda ise bir adet Sıraç Karayel'in karnımda masum küçük bir çocuk edasıyla uyuyor olduğunu gördüm.

Uyuşturucu. Katil. Bağımlı. Nefret. Düşman. Kan.

Onu izlerken, beynimde yankılar halinde çığlık atan bu kelimeler canımı yakmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. "Sıraç" dedim kısık bir ses tonuyla. Kıpırdandı fakat uyanmadı.

"Sıraç" diye tekrar ettim ve parmaklarımı onun saçlarına soktum. Yumuşak saçları parmaklarıma adeta masaj yaparken, şu ana dek hiç bu kadar huzurlu hissetmediğimi fark ettim. "Uyan, kuru götlü" dedim ve kıkırdadım. Duymadığından emindim.

"Nesin sen? Güzel kıçımı izleyen bir sapık mı?" Dona kaldım. Sıraç'ın gözleri kapalıydı fakat ses ondan çıkmıştı. "Beğendin mi?" dedi tekrar, gözleri kapalıyken. "Güzel kalçalara sahibim, değil mi?"

Yanaklarıma oturan kanı kovmak adına, Sıraç'ı itip yataktan kalktım. "Yavaş kızım, boynumu kıracaktın ya" diye inlerken, boynunu ovalıyordu.

"Kırılmadı" dedim pıtı pıtı adımlarla yatak odasının çıkışına yürürken.

"Aslında" diye fısıldadı, esrarengiz bir sesle. "Bu evde kalçaları izlenen tek kişi ben değilim."

Yutkundum. Omzumun üzerinden ona baktığımda yangın mavisi gözlerin büyük bir şevkle kalçalarımda dolandığını gördüm. Delici bakışlarını kalçalarımda gezdiriyordu ve bunu yaparken gerçekten edepsiz bir görüntü sergiliyordu. Bağrımı yakan his, kasıklarıma kanın boca olmasına neden olurken irkildim.

"Sen" diye bağırdım, ellerimle kalçalarımı gizlemeye çalışırken. "Adi bir sübyancısın, pislik."

Gün içerisinde Sıraç ile yüz göz olmamaya çalıştım. Zaten o da böyle bir uğraş içine girmedi. Akşama doğru canım tamamen sıkılmıştı ve artık bir şeyler yapmak istiyordum. Merve'nin beni çok merak ettiğinden adım gibi emindim fakat Sıraç, Merve'nin yanına gitmeme izin verecek miydi? Bilmiyordum. Salona indiğimde Sıraç'ı gazete okurken buldum. Tekli koltuğa yayık bir şekilde oturmuş, sol bacağını sağ dizine atmış gazete okuyordu. Üzerinde yeşil bir tişört altında ise ona oldukça bol duran siyah bir eşofman vardı.

"Sıraç" diye seslendim, saçlarımı topuz yapmaya çalışırken. Gözleri beni bulmadan, gazeteyi okumaya devam etti "Hı?" diye homurdandı.

"Ben Mervelere kadar gidebilir miyim?"

Gözlerini bir an olsun gazeteden çekmeden, "Hayır" dedi.

"Neden?" diye sordum, eceline susamış bir koyun gibi hissediyordum kendimi.

"Ankaralının sana olan bakışlarını beğenmedim" dedi gözlerini gazeteden ayırmadan. Çenesi biraz kasılmış gibi görünüyordu. "Çağır, o köstebek bize gelsin."

"O zaman gidip çağırabilir miyim?"

Gazeteyi sinirle komodinin üzerine bıraktıktan sonra bir anda ayağa fırladı ve "Dur!" dedi tok bir ses tonuyla. Sesi, salonda küçük bir yankı uyandırırken, olduğum yerde öylece durup omzumun üzerinden ona baktım. "Ben çağırırım. Otur."

"Saçmalama."

Ve güm! Uzun parmaklı eller saçlarıma dolandı ve beni kendisine doğru çekti. O tıpkı bir mağara adamı gibiydi. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, dehşetle. Saçlarımdan çekilmenin verdiği etkiyle sırtımı onun güçlü gövdesine çarptım.

"Sana otur diyorum, beni dinlemeyi öğren" dedi ve saçlarımı daha büyük bir güç harcayarak çekiştirdi. Saç diplerim acıyla çarpılırken, gözlerim irileşmiş neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Seni eğitmem gerekecek, minik şeytan."

Sanırım Mayıs ayının laneti üzerimizdeydi.

"Bırak, canımı yakıyorsun Sıraç. Kes şunu" diye bağırıp çırpındığımda, saç diplerimdeki keskin acı hâlâ benimleydi. Elleri saçlarımı kavramaya ve asılmaya devam ederken, enseme verdiği nefesi net bir şekilde hissedebiliyordum. O gerçekten dengesizin tekiydi. "Bırak diyorum sana!"

Bir an dudaklarımdan 'katil' kelimesi dökülecek sandım, fakat kendimi dizginlemeyi başarmıştım.

"Bak, minik şeytan" dedi ve dudaklarını saçlarıma bastırıp, beni kendine çekti. Saçlarım hâlâ uzun parmaklarına dolanmış durumdaydı. "Seninle açık konuşacağım, benden başka hiçbir erkeğin görüş alanına girmeyeceksin." Sesi keskin ve kararlı çıkmıştı. Öyle ki sesi ile verdiği zarar, eli ile verdiği zarardan kat ve kat fazlaydı.

"Sıraç, benden nefret ediyor olabilirsin ama bu bana bunları yapmana izin vermem için yeterli bir sebep değil" dedim kısık bir şekilde. "Şimdi, bırak beni."

"Cık cık cık..." diye homurdandı Sıraç, uyarıda bulunan bir baba edasıyla. "Benim minik şeytanım bir türlü evcilleşmiyor." Elini belime sarıp beni kendine çekti. Nihayet saçlarım onun uzun parmaklarının zulmünden kurtulabilmişlerdi.

"Pekâlâ" dedim ve derin bir nefes verip ellerimi onun belimi sarmalayan ellerinin üzerine koydum. "Madem oyun istiyorsun, kuralına göre oynayacağız Sıraç."

Elleri gevşemiş, bedeni tamamen kasılmıştı. Ne demek istediğimi anlamadığından emindim, zaten ben de ne demek istediğimin tam olarak bilincinde değildim.

Elleri belimden ayrılırken, elimi yok sayarcasına itti. "Ne demek oluyor bu, minik şeytan?"

"Sence?" diye sordum ve önümdeki kapıya bakmaya devam ettim. Onun gözleri benim sırtımda geziniyordu, bunun farkındaydım. Ama benim ona bakabilecek gücüm yoktu. Ne zaman yangın mavisi gözlerine baksam, bir şeyler benim istediğim dışında gelişiyor ve bedenim bana ihanet ediyordu.

"Otur şuraya, Mayıs Karamaça" dedi tükürürcesine ve beni kolumdan tutup yan tarafımda duran üçlü koltuğa savurdu. Bir an olsun göz göze gelememiştik, tepkisini ölçememiştim. Boşluğum koltuğun koluna vururken acıyla inledim. İşte, tam olarak böyle bir adamın yanında kalıyordum. Yalnızca, annem için.

"Şimdi" dedi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "O köstebeği buraya getireceğim, ama sen asla o eve gitmeyeceksin." Sinirle saçlarını geriye iteledikten sonra derin bir nefes verdi. "Duydun mu beni?"

"Sıraç" dedim ruhsuz bir ses tonuyla. Sesimde belirsizlik vardı. Bilincim bana oyun oynuyordu. "O adamı nasıl öldürdün, anlatsana biraz."

Yangın mavisi gözler büyük bir öfkeyle gözlerimi buldu. Gözlerinde, ölüm vardı. Gözleri, kan kokuyordu.

"Senin üzerinde canlı bir şekilde gösterebilirim, istersen."

"Maalesef" dedim ve ruhsuz bir şekilde gülümsedim. "Benim kopartabileceğin bir penisim yok Karayel."

"Kapa şu çeneni, istersen seni penis sahibi yapabilirim? Bu kadar çok mu istiyorsun?" diye bağırdı ve çenesiyle eşofmanının önünü gösterdi.

"İğrençsin" dedim acı dolu gözlerle ona bakarken. "Sen hastasın."

"Bir hasta ile tek vücut olmak istemiyorsan, o çeneni kapat" dedi ve salon kapısını şiddetli bir şekilde çarparak evden ayrıldı. Gözyaşlarım, boğazımdan yukarı yükselirken kendimi tuttum. Ağlamayacaktım, üzülmeyecektim. O böyle bir hayvandı işte. Mayıs ayında olmamızın hiçbir etkisi yoktu, o özünde böyle bir adamdı. Ben elinde kan lekeleri olan, psikopat bir adamın yanında kalıyordum. Üstelik o bir bağımlıydı. Bir uyuşturucu bağımlısı.

"Mayıs, iyi misin?" diye bağırarak girdi Merve, salondan içeri. Olduğum yerde oturmuş öylece etrafa bakıyordum. O kadar boştu ki bakışlarım. "Mayıs!" diye inledi Merve telaşlı bir şekilde ve omuzlarımdan tutup sarstı. "Her şey yolunda mı, bir tanem?"

"Evet" dedim buruk bir şekilde ve gözlerimi Merve'ye çevirdim. "Her şey o kadar yolunda ki, yolumu bulamıyorum."

"Mayıs" diye sızlandı Merve, narin kollarını boynuma dolayıp sımsıkı sarıldı bana. "Anlat bana, neler oluyor Mayıs?"

"O nerede?" diye sordum titrek bir şekilde ve güçsüz kollarımı Merve'nin beline doladım.

"Şey" dedi Merve tedirgin bir ses tonuyla. "Gitti. Sorun yok."

Bir sorun vardı, farkındaydım. "Merve, doğruyu söyle lütfen." Beklenti dolu gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Kahverengi gözlerinde korku vardı fakat bunu gizlemek için büyük bir çaba harcıyordu. "Merve!" diye bağırdığımda Merve bir an irkildi ve bir iki adım geriledi. Kahverengi gözlerinde telaş vardı bunun gayet farkındaydım. "Söyle."

"Karayel" dedi ve sesli bir şekilde yutkundu. "Beni buraya yolladı ve abimle kendisini eve kilitledi."

Panik ile yerimden kalktığımda gözüm bir an kararsa da kendimi toparladım ve salonun çıkış kapısına yöneldim. "Sen salak mısın? Nasıl onları yalnız bırakıp yanıma gelirsin?" diye bağırdım ve kendimi salondan dışarı attım.

"Anlamıyorsun Mayıs, eğer yanına gelmezsem abimi öldüreceğini söyledi." Sesi korkuyla çarpılmış gibiydi, çaresizdi. Çıkış kapısına yaklaştığımda ayağıma spor ayakkabıları aceleci bir şekilde geçirdim ve bahçeye fırladım. Koşar adımlarla karşı taraftaki eve giderken, korku midemde kapsüller halinde patlıyor ve tüm organlarıma eşit derecede yayılıyordu.

"Mayıs, lütfen beni bekle" diye bağırdı Merve arkamdan, ama onu önemsemeden koşmaya devam ettim. Kendime göre hızlı koşuyordum ama dışarıdan öyle görünmediği kesindi. Öyle ki, dizlerimde derman yoktu ve attığım her adım boşluğa iniyormuş gibi hissettiriyordu.

"Mayıs, lütfen bekle!" diye bağırdı Merve, omzumun üzerinden ona doğru baktığımda olduğu yere çömelmiş başını elleri arasına almış küçük bir kız çocuğu gibi öylece duruyordu. "Bekle, abime zarar verecek yoksa. Bekle" diye mırıldandı, ağlak bir ses tonuyla. "Lütfen..."

"Üzgünüm" dedim önüme dönerken. "Eğer gitmezsem, işte o zaman abine zarar verebilir."

Mervelerin evinin önüne geldiğimde kapıyı her ne kadar zorlasam da açamadım. Kilitliydi. Merve haklıydı, Sıraç gerçekten korkunçtu. Evin etrafında turlamaya başladım ve girebileceğim bir delik aradım. Pencereler sımsıkı kapalıydı. Salona uzanan pencerenin olduğu yere doğru yürüdüm. Pencere sımsıkı kapalıydı fakat beyaz tül perdeden içerisi net bir şekilde görülüyordu.

Sıraç, Savaş'ın kafasına bir silah dayamıştı. Namlu tam olarak Savaş'ın alnına dayalıydı ve Savaş ruhsuz bir ifadeyle Sıraç'a bakıyordu. Hiç panik yapmış gibi görünmüyordu. Dahası, Savaş haklıydı.

Silahın üzerinde altından M harfi işlenmişti.

Uçurumun başında dikiliyordum, itilmeyi mi bekliyordum?

Nasıl bir oyunun, nasıl bir hayatın içine sürüklenmiştim böyle? Kimdim ben? Ceren Karamaça'nın biricik kızı Mayıs

Karamaça. Evin tek kızı, prensesi. Zihnimin içinde çığlık çığlığa haykıran, ağlayan küçük bir kız çocuğu vardı. Karanlık bir köşeye saklanmış, minik ellerini bana uzatmış tutmam için yalvaran küçük bir kız çocuğu. Bir çift yangın mavisi beni kendine hapis ederken, küçük kızımı karanlık bir odaya kilitlemişti. Küçük kızım ağlıyordu, haykırıyordu. Kurtulmak istiyordu. Yangın mavisi alevler kalbimi kuşatırken, küçük kızım yanıyordu. Yanıyordu, yanıyordum, yanıyorduk.

İçimde yaşayan küçük kız çocuğu ile tek beden olmuş, mavi alevlerin bizi kavurmasını izliyorduk. Üstelik elimizden gelen hiçbir şey yoktu, izlemekten başka.

Renkler anlamını kaybediyordu onunlayken, tek renk o oluyordu. Tek renk gözleri. Yangın mavisi bakışları, dünyam oluyordu. Soyutlanıyordum. Onun gözlerinde başka bir gezegen vardı, beni kabul ediyordu. "Gel" diyordu. "Gel, keşfet gezegenimi." Ve ben buna "Hayır" diyemiyordum. Soyutlanıyordum, her şeyden. En çok da kendimden.

Ah, yangın mavisi. Kimdin sen? Yirmi dört yaşında küçük bir çocuktun, neden elini kan ile batırdın. Bak, mendilim yoktu işte, silemiyordum elindeki kanı. Temizleyemiyordum seni. Yangın mavisi bakışlar, kan kokuyordu. Mavi alevler bedenimi ele geçirirken, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yanmayı bekledim. Yanmayı istedim.

***

Sağ tarafımda duran taş gözüme çarptı. İşime yarar mıydı? Denemeliydim. Taşı elime almak için eğildiğimde, mideme giren sayısız krampın acısı ile kıvranmamak için zor tutuyordum kendimi. Nihayet taşı alabildiğimde, tam doğrulacaktım "Sen ne anlarsın ki?" demesiyle irkildim. Bu ses Sıraç'ın sesiydi. "Mayıs ile ilgili ne biliyorsun ki?"

"Onun senin gibi bir adamın yanında olması ne kadar saçma, farkında değil misin? Dolunay surata zarar veriyor-

sun." Savaş'ın sesi soğuktu. Elimde duran taş ile öylece çömelmiş onları dinliyordum. Bacaklarım uyuşmuştu, üstelik Merve'yi göremiyordum.

"Ona dolunay surat demeyi kes!" diye bağırdı Sıraç ve hemen ardından kulağı sağır edecek bir gürültü koptu. Midem ile kalbim kısa süreli bir yer değişimi yaptıktan hemen sonra hafifçe doğruldum ve camdan içeriye baktım. Sıraç'ın sol yanında duran komodin devrilmiş ve üzerindeki biblo paramparça olmuştu. Silahı tutan parmaklarının uzunluğu silahı tamamen kavrarken, kollarındaki tüm damarlar belirginleşmişti. Hemen harekete geçmeliydim, bir şeyler yapmalıydım.

"O" dedi Savaş ve ruhsuz bir şekilde gülümsedi. "Senin gibi bir adamla olmamalı. Senin ellerin kan kokuyor, ona dokunmaman için yeterli değil mi bu sebep?"

Sıraç'ın katil bakışları yüzünü tamamen kaplarken, çenesi kaskatı görünüyordu. "O" dedi Sıraç, kaskatı çenesine aldırmadan dişlerinin arasından konuştu. "O, benim." Parmağını tetiğe götürdü.

Boğazıma dolan kan tadını önemsemeden elimdeki taşı hızlı bir şekilde pencerenin camına geçirdim ve cam gürültülü bir şekilde patladı. Dağılan cam kırıkları vücudumun bir kısmına küçük çaplı zarar verirken, kendime inanamıyordum. Savaş ve Sıraç aynı anda pencereden tarafa baktıklarında perdeyi aralayan benimle karşılaştılar. Diz çökmüş olan Savaş'ın ruhsuz yüzü yerini şaşkın bir ifadeye bırakmıştı. Sıraç ise irileşmiş yangın mavisini üzerime dikmiş öylece bakıyordu. Eli hâlâ silahtaydı ve tetiğe yakın bir yerlerde tutuyordu ince güzel parmağını.

"Dolunay surat."

Sıraç hâlâ hareketsiz, eli silahın üzerinde, öylece bana bakıyordu. Minik kesikler oluşan etimi umursamadan pencereden içeri doğru abandım ve dikkatli bir şekilde içeri girmeyi başardım. Ayağımı koltuğun üzerine bıraktığımda artık tamamen içerideydim.

"Sıraç" dedim titrek bir ses tonuyla ve ona doğru bir adım attım. "Bırak elindekini."

Sıraç hâlâ bana bakıyordu. Yüzünde anlam veremediğim bir şaşkınlık vardı. Şaşkınlığın yanı sıra aynı zamanda iyi görünmüyordu. Bir adım daha attım ve Sıraç'ın gözlerinin içine baktım. "Hadi, bırak şunu" diye tekrarladım ve elimi ona doğru uzatıp bir adım daha attım.

"Yaklaşma" dedi Sıraç, silahın namlusunu Savaş'ın alnına bastırarak. "Burada olmamalıydın."

Savaş umursamaz bir şekilde diz çökerken gözleri yalnızca beni tarıyordu. Siyah gözlerinin derin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Sıraç" dedim ellerimi bir kez daha ona uzatırken. "Hadi, gel bana."

"Neyim ben?" dedi ruhsuz bir ses tonuyla. "Küçük bir çocuk mu? Yanlış! Ben Celladın ta kendisiyim. Uzak dur!" Parmağı tekrar tetiğe gitti. "Ankaralı ile vedalaşma zamanı."

"Dur!" diye bağırdım. Gözleri beni odak noktasından çıkartıp Savaş'a çevrilmişti. Çenesi kaskatıydı. Şu an burada olmasaydım bu tetiği rahatlıkla çekmiş olacaktı, biliyordum.

"Çık dışarı" dedi Sıraç, ruhsuz bir ses tonuyla. Harflerinden birazdan dökülecek olan kanın ruhani varlığı sızıyordu. "Buna şahit olmanı istemiyorum."

Ellerim öylece havada kalmış ona bakıyordum, bu durumda bir insanı nasıl sakinleştirebilirdim ki? Hiçbir fikrim yoktu. "Sıraç" diye inledim korkuyla. "Yapma, lütfen."

Öfkeli gözlerini bir an olsun Savaş'ın üzerinden ayırmadan namlunun ucu ile Savaş'ın alnına bastırdı ve "Ona bakma" dedi Savaş'a. Sesi keskin, ruhsuzdu. "Ona bakmayacaksın."

"Sıraç" diye sızlandım tekrar. Sesim acizdi, onu vicdanı ile baş başa bırakmak istemiyordum. Canının yanmasını istemiyordum. "Lütfen, bırak şunu. Gel, gidelim." Elimi ona doğru uzattım, parmaklarım titriyordu. Göz ucuyla bana baktı, hareketsizdi. Yangın mavisi çakır gözleri ellerime baktıktan sonra kaşları çatıldı. "Onu mu koruyorsun? Ona zarar gelme-

sinden mi korkuyorsun?" diye sordu, dişlerinin arasından.

Savaş'a zarar gelmesini elbette istemiyordum. O da bir insandı, bir cana sahipti. Ama şu an korumaya çalıştığım kişi Savaş değil, Sıraç'tı. Sıraç Karayel'i korumak zorunda hissediyordum. "O umurumda bile değil" dedim ve gözlerimi onun yangın mavisi gözlerine sabitledim. Başı yavaş yavaş bana doğru dönerken, gözlerinin içindeki alevler ortalığı yakıp kavuruyordu. "Benim umurumda olan sensin, bırak şunu. Sen kahve kokuyorsun, kan kokma."

Elinde tuttuğu silahın bir an olsun titrediğini net bir şekilde görebilmiştim. Savaş'a bakamıyordum, bakmaya yüzüm yoktu. Tamam, kötü bir insan olduğumu düşünebilirdi. Benim kötü bir insan olduğumu düşünmesi, Sıraç'ın vicdan azabı çekmesinden daha önemli değildi.

"Hadi, ben kahve kokusuna alışkınım. Kan kokusu istemiyorum" dedim ve ona doğru bir adım daha attım. Tamamen ona yaklaştığımda, tepkisiz bir şekilde bana bakıyordu. Ellerimi onun bedenine uzattım ve kollarımı iri bedenine sardım. Yan profiline sarılıyor olsam da yüzü bana dönüktü. Kaslı kolu göğsüme baskı yaparken, onu en derinime saklamak istedim. "Hadi yangın mavisi, bırak şunu."

Silahı tutan eli yavaşça aşağı indi.

Bana doğru döndüğünde eli boşluğa düşmüştü ve elindeki silah öylece duruyordu. Ona sarıldım, boynuna doladığım kollarımla onu sıkıca çevreledim. Korumak istedim, bu dünyadan alıp götürmek birlikte soyutlanmak istedim.

"Geçti" dedim kollarımla onu sımsıkı çevrelerken. "Her şey geride kaldı."

Silahı tutan eli hâlâ boştaydı fakat diğer eli belime sarılmıştı. Belime sarılan elinin sıcaklığını hissetmem bile yetiyordu beni sakinleştirmeye.

"Her şey yolunda" diye fısıldadım saçlarının bitimine yakın bir yere. Ürperdi fakat cevap vermedi. Savaş'ın bizi izliyor oluşu umurumda değildi, o kurtulduğuna sevinmeliydi.

Saçlarımın kokusunu içine çektiğini fark ettiğimde bir an kalbim burnumdan çıkacak zannettim. Öyle güzel, öyle değişik bir his yayıyordu ki vücuduma. Beni şaşırtıyordu.

"Gidelim?" dedim sorarcasına ve kollarımı boynundan çektim. Cevap vermedi ama itirazda etmedi. "Savaş" dedim Savaş'ın yüzüne dahi bakmadan. "Pencereye verdiğim hasardan dolayı üzgünüm, hoşça kal." Sıraç'ın boşta olan elini kavrayıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına kenetledim.

Salondan çıkarken el eleydik. Kapının önüne geldiğimizde anahtarın kapının üzerinde olduğunu gördüm. Demek ki, kapıyı kilitlemiş ve arkadan kimse açamasın diye anahtarı kapının üzerinde bırakmıştı. Kapının kilidini çevirip açtığımda ona bakmadan fısıldadım "Silahı sakla."

"Arabaya koyacağım" dedi tiz bir şekilde, sesi yorgundu.

Dışarı çıktığımızda hâlâ el eleydik. Üstelik Sıraç oldukça sakin davranıyordu. Öyle ki, benden daha sakindi. "Seninle..." dedi ve duraksayıp ciğerlerine nefes doldurdu. "...aynı şeyleri düşündüğümüz zamanlar oluyormuş demek ki."

Duraksadım, omzumun üzerinden geriden gelen ama el ele tutuşmuş olduğum adama baktım. "Anlamadım?"

"Yangın mavisi" dedi yangın mavisi gözlerini gözlerimin içine dikerek. Sustum. Konuşan gözlerimdi ve anlamaması için bildiğim tüm duaları ettim. Evet, biz onunla aynı anda benimsemiştik yangının mavisini. Onun gözlerindeydi yangın mavisi, ben ise yangınıydım o mavinin.

***

Merve'yi sakinleştirdikten sonra abisinin yanına eve yollamıştım, Sıraç ise arabaya silahını saklamış ve eve gelmişti. Evde bir süre sessizlik hâkim oldu. Bana bakmadı, konuşmadı. Banyo yapmak için yukarı çıktı ve yaklaşık bir saat suyun altında kaldı. Ardından eşofmanlarını giyip aşağı indi ve üçlü

koltukta uzanıp uyukladı. Bu süre zarfında ben de onun uyumasını fırsat bildim ve banyo yaptım. Ardından da mutfağa inip yiyebileceğimiz bir şeyler hazırladım. Sofrayı kurduktan sonra onu uyandırmak için salona girdim ama bir yanım hala olanların etkisindeydi.

"Sıraç" dedim ve onun kaslı kolunu dürtükledim. Ses vermedi, dudakları hafif aralık duruyordu ve bu inanılmaz albenili bir görüntüyü gözlerimin önüne seriyordu. "Sıraç, uyan. Bir şeyler hazırladım."

Kirpikleri dalgalarla mücadele ediyormuşçasına aralanırken, çakır bakan gözlerinin odak noktasına girdim. Etrafı kanlanmış yangın mavisi gözleri beni odak noktasına aldıktan hemen sonra, o hoş bakışlarını yüzüme kondurdu. Bir buse gibiydi, yasak bir buse gibi.

"Hadi, bir şeyler hazırladım" diye tekrarladım ve elimi onun karnının üzerine koydum. Yavaşça doğruldu ve karın kasları elimde şekil buldu. Karnının üzerinde olan elim, kaslarının verdiği hissi net bir şekilde cildimin içine nakışlıyordu.

"Nasıl?" diye sordu ve ifadesiz yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözleri tüm ihtişamı ile yüzümü tararken, yutkunmamak için büyük bir çaba sarf ettim. "Güzeller mi?" diye sordu ve biraz daha doğrulup, sert karın kaslarını avuçlarımın içinde hissetmemi sağladı.

Salaklaşmış bakışlarımı önce elimin üzerine ardından da onun yangın mavisi gözlerine çevirdim. "Dokun" dedi yumuşak bir ses tonuyla. Sesi yüzümü yalayıp yuttu, nefesinin rüzgârı iliklerime çarptığı tokatlarla bedenimi afallattı.

"Dokunmamı mı istiyorsun?" diye sordum, parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdirirken. Kasıldı. Tamamen kasıldı. Dudakları aralandığında, onu öpmem için yalvarıyordu sanki. "Evet" diye fısıldadı zor çıkan bir sesle. "Dokun. İstiyorum."

"Dokunmam için neler yaparsın?" diye sordum ve dokunuşlarımı derinleştirip adonislerine doğru ilerlettim. Tişörtü-

nün eteğini kaldırıp elimi tenine doğru soktuğumda bir an ürperdi. Nefes alıp verişi hızlanmıştı.

"İstediğin, her şeyi" diye inledi. Yüzümüz yakındı, ayakucuna oturmuştum ve onun kaslarına, etine dokunuyordum. Kesinlikle delirmiş olmalıydım. Parmaklarım adonisinin üzerinde dolanırken biraz daha yaklaştım. "Anlat" ve biraz daha yaklaştım. "Neden Savaş'a silah çektin?"

Yutkundu. Gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında gezinirken ne yapacağını bilemez bir ifadeye bürünmüştü. Dudakları hâlâ aralık duruyordu, onu öpmek isteyen tarafım kalbimin ortasında bir kazı çalışması başlattı. "Seni dinliyorum" dedim nefesim onu yalayıp yuttu, gözleri şehvetle kısıldığında yangın mavisi gözleri adeta can çekişiyordu. Ateşi körüklenmişti. Alevler onu yakıyordu.

"Mavimi benden çalmak istiyor" dedi inlemeyi andıran ses tonuyla. Sesi kısıktı, can çekişiyor gibi. Dokunuşlarımı derinleştirdim ve tamamen kaskatı kesildi. "Mavimi benden çalarlarsa, sıradan bir yangın olurum." Dudaklarını bana yaklaştırdı ve ılık nefesini yüzüme bıraktı. "Kimse, hiç kimse" dudakları dudaklarıma yaklaşmaya devam etti. "Mavimi benden çalamaz." Ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Karşılık vermedim, hareket etmedim. O dudaklarıma küçük bir öpücük ile büyük ödüller sunarken öylece onu izledim. Dokunuşlarım onu fethetmeye devam ediyordu.

"Karşılık ver" dedi ağzımın içine inleyerek. *Allah'ım!* Bu hali beni çıldırtıyordu. Kendimi zorlayarak dudaklarımı ondan geri çektim ve yüzünü incelemeye devam ettim. Beklenti ile açılan dudaklarını kapatmadan öylece yüzümü izlemeye başladı. Gözlerinin içindeki tutkuyu somut bir şekilde görebiliyordum. Öyle ki, elimi uzatsam onu avuçlayabilecektim sanki. "Devamını istiyorsun, değil mi?" dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Dudakları aralık bir şekilde bana bakmaya devam etti. Tıpkı küçük bir çocuk gibi. Gözleri zaman zaman dudaklarıma kayıyor olsa da, genel olarak gözlerime bakmaya çalışıyordu. "Hıhı..." dedi ve başını salladı. Tam

dudaklarıma doğru atılacaktı ki, kendimi geri çektim. "O zaman anlat" dedim kısık bir sesle.

"Neyi?" diye sordu gözleri dudaklarımda gezinirken.

"Şu zamana kadar yaptığın her şeyi."

"Şimdi değil." Belimi tutup beni kendine doğru çekti. "Şimdi değil, hadi miniğim."

"Sence ben basit bir kız mıyım?" diye sordum, yüzlerimiz o kadar yakındı ki. Üstelik uzun parmakları belimi çevrelemiş ve göğüslerimi onun göğüslerine sabitlemişti. Elim hâlâ tişörtünün içinde adonisine yakın bir yerde dolanıyordu.

Gözleri öfkeyle parladı. "Bunu nereden çıkartıyorsun?" dedi sert bir ses tonuyla.

"Baksana" dedim ve dokunuşumu derinleştirip kaslarını avuçladım. "Sana dokunuyorum ve bundan zevk alıyorum." Gözleri alev aldı. Yangınlar dört bir yanımı sararken, bakışları ile üzerime çıkmış beni soymaya başlamıştı sanki.

"Zevk mi alıyorsun?" diye sordu ve elimi tişörtünden çıkartıp beni karnının üzerine çekerek tam kaslarının üzerine oturttu. "Bana dokunmak hoşuna mı gidiyor?"

"Fazlasıyla" dedim ve kendimi onun karın kaslarına bastırdım. "Hadi, anlat. Tam olarak gerçek sebebi neydi? Neden ona silah çektin?"

Yavaşça koltukta geriledi ve başını koltuğun ucuna koyup uzandı. Karın kaslarının üzerinde oturan beni öyle bir izliyordu ki, nefesimi kesiyordu. "Bana, seni hak etmediğimi söyledi" dedi ve beni kendine bastırdı. "Seni hak etmiyormuşum, sanırsın o orospu çocuğu sütten çıkma ak kaşık. Ne sanıyordu? Seni, ona bırakacağımı falan mı? Avucunu yalar. Onu öldürürüm." Öyle içten, samimi ve çocukça bir ses tonuyla söylemişti ki bunları. Bir an onun kollarına bırakmak istedim kendimi. Ellerimi göğsünün üzerine koydum ve ona doğru abanıp yüzüne yaklaştım. "Sırf bu yüzden mi yani? Sen manyak mısın?"

"Evet" dedi yangın mavisi gözler beni sürgün ettiği küçük gezegende katlederken. "Manyak ettin beni."

"Benden nefret etmiyor musun yoksa?" diye sordum ve gözlerimi onun gözlerine zimmetledim. Öyle mükemmel gözlere sahipti ki. Maviden ziyade, tüm renkleri içinde barındırıyordu. Tek bir bakışı ile bir kalbi ateşe veriyordu.

"Ediyorum" dedi dirseklerinden güç alarak yavaşça doğruldu. "Senden nefret ediyorum." Dudaklarıma ılık nefesini bıraktı.

"Ben de" dedim ve gözlerimi dudaklarına çevirdim. "Ben de senden nefret ediyorum."

Gülümsedi, içten bir şekilde gülümsedi. Dişlerini, dudak kıvrımını, çıkık elmacıklarını ve muazzam yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Allah'ım! Bu adam cezam mıydı benim? "Uyuşturucu kullanıyor musun?" diye sordum, hâlâ son derece yakınken.

Gözlerini benden kaçırdı ve başını olumlu anlamda salladı. Kalbime soğuk bir mızrak girmiş, içimi oyuyordu sanki. Bu düşünce zihnimin içinde kavlarken, yere dökülen her bir ıarf yan yatmış boynu bükük bir şekilde ona bakıyordu. Kendine bunu nasıl yapabilirdi?

"Ne zamandan beri?" diye sordum ve sol elimi saçına götürüp dağınık saçlarını sevdim.

"Hatırlamıyorum, uzun zamandır işte." dedi ve gözlerini gözlerime değdirmemek için büyük bir çaba sarf etti.

"Hımm..." diye mırıldanıp saçlarını sevmeye devam ettim. "Ne sıklıkla?"

"Bağımlı değilim, Mayıs. Arada sırada ama bu aralar biraz daha fazla."

"En son ne zaman?" diye sordum kısık bir ses tonuyla. Sesim benden bağımsız kısılmıştı. Onun kendine zarar veriyor olması beni deli ediyordu.

"Ankaralının evine girmeden hemen beş dakika önce."

Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine derin bir bakış attı. Ağzında bıçak var gibiydi, kurduğu her cümle onun ağzını parçalıyor gibiydi.

"Ne içtin?" diye sordum ve elimi yavaşça saçından ayırıp alnına götürdüm.

"Yalnızca hap, başka bir şey almadım. Yemin ederim." Kalbimi allak bullak ediyordu. Yolumu bulamıyordum, kayboluyordum.

"Onun dışında başka şeylerde mi kullanıyorsun?" diye sordum ve başımı göğsüne yasladım. Bacaklarımı iki yana açtığım için tam olarak karın kaslarının üzerinde oturmaya devam ediyordum.

"Eroin" dedi, dümdüz bir ses tonuyla. Onu, burnundan beynine doğru çektiği beyaz tozun önünde rezil olmuş bir şekilde otururken düşündüm. Kalbimin üstünde büyük bir yangın baş gösterdi. Dağılmış, müptela olmuş bir Sıraç... Bu gerçekten tüyler ürpertici bir görüntüydü.

"Savaşalım" dedim dümdüz bir ses tonuyla. Göğsünün üzerinde duran kafamı hareket ettiren şey alıp verdiği nefesi ve kalp atışlarıydı.

"Neyle?" diye sordu ve derin bir nefesi ciğerlerine doldurdu.

"Uyuşturucuyla."

Cevap vermedi. Bir süre öylece bekledik ve yavaşça doğrulup üzerinden kalktım. "Hadi, şimdi bir şeyler yemeliyiz."

***

Onu uyuşturucudan vazgeçirmenin bir yolu elbette olmalıydı, belki zor olacaktı ama bunu beraber başaracaktık. Bunun dışında üç gün boyunca evden çıkmadık. Çok fazla muhatap olmasak da bana kötü davranmadı. Yaptığı tek şey bazen beni görmemezlikten gelmek oldu. Bu üç gün içinde

benden habersiz o yasaklı ilaçlardan aldı mı? Bilmiyordum. üç gün boyunca aynı yatakta, sırtlarımız birbirimize dönük şekilde uyuduk. Beni taciz etmedi, ben de onu rahatsız etmedim. Üçüncü günün sonunda evden çıkmak zorunda kaldı, daha doğrusu acil bir telefon aldı. Telefonun Halim'den geldiğini biliyordum, yalnızca o kadar. Onun yokluğunu fırsat bildim ve evi temizledim. Silay'dan haber alamadım, Sıraç'ı aramadı. Aramış olabilirdi, ama Sıraç bununla ilgili hiçbir şey söylemedi. Annem ile ilgili bilgi sahibi ne yazık ki değildim. İzmir'de olup bitenlerden bihaberdim. Merak ediyordum, kuduruyordum. Annem ne durumdaydı? Bana kızıyor muydu? Kızması beni durdurmayacaktı. Üstelik korumam gereken tek kişi o değildi artık, yirmi dört yaşında bir adama annelik yapıyordum. Onu koruyup kollamak bana kalmıştı. Tamam, bazen bana gerçekten kötü davranıyordu ama benim de bir amacım vardı. Köprüyü geçene kadar ayıya dayı diyecektim bir kere. En azından köprüyü geçene kadar ona el uzatabilir, onun boktan hayatını az da olsa yoluna koyabilirdim. Temizlik işini bitirdikten hemen sonra banyo yaptım ve bitkin bir halde televizyon başına oturdum. Birkaç lokma yemek yemiştim fakat günlerce yemek yesem acıkmazmışım gibi hissediyordum, obur ruhum beni kaybetmişti sanki belki de ben onu kaybetmiştim. Yaklaşık bir saat kanallar arası zaplayıp zamanımı güzelce öldürdükten sonra salonun kapısı gürültüyle açıldı ve eski kapıyı kırarcasına açan Sıraç tüm güzelliği ile karşıma dikildi.

Üzerinde siyah onu sarıp sarmalayan bir gömlek, siyah bir pantolon vardı. Bana kısa bir bakış attıktan hemen sonra beline uzandı ve belinden M harfinin işlenmiş olduğu silahı çıkardı. Silahı eline aldıktan hemen sonra karşımdaki tekli koltuğa oturdu ve küçük bir bez ile silahı temizlemeye başladı. Silahı güzelce temizlerken yangın mavisi bakışları ara sıra beni buluyor ve bana kısa bakışlar konduruyordu.

"Onu neden eve soktun?" diye sordum, sert bir ses tonuyla.

"Çalışıyor mu, çalışmıyor mu bir deneyeyim dedim." Silahın namlusunu bana çevirdi. Sert bakışları ile beni süzerken bir yandan da silahı bana doğru tutuyordu. Korku kızmış bir demirin kör ucuyla etime desenler çizerken, pürdikkat namluya bakıyordum.

"Şaka yapıyorum" dedikten sonra silahı indirip temizlemeye devam etti. "Korkma."

"Her şakanın altında bir ciddiyet yatar Sıraç." Gözlerimi silahı ile onun arasında gezdirdim.

Sırıttı. "Yarın" dedi ve silahını temizlemeye devam etti. "Pikniğe gideceğiz. Hıdırellez'i kutlayacağız."

"Hıdırellez?" diye sordum ve bakışlarımı onun üzerinde sabitledim.

"Bahar bayramı işte, nevruz mudur nedir o zımbırtı." Silahı temizlemeye devam etti. "Ayrıca seni öldürmek istesem çoktan beynini dağıtmıştım, bana lazımsın."

Sustum ve silahın en can alıcı görünümlü yerine kaydı gözüm. Altının parlaklığı ve harfin muazzam şekli beni benden almıştı. "M" dedim ve gözlerimi silahın üzerinde gezdirmeye devam ettim. "Anlamı ne?"

"Anlamı tam olarak karşımda oturuyor." Silahın namlusuyla beni işaret etti. "*Mayıs.*"

"Nefret ettiğin şeylere karşı bir takıntın falan mı var?" diye sordum. Aklıma gelen ilk şey telefon şifresi olmuştu. Duraksadı ve gözlerini gözlerime odakladı. Dudakları hareketsiz bir şekilde dümdüz bir çizgi gibi önümde duruyorken, gözleri pek çok şey anlatıyordu.

"Sen de benden nefret ediyorsun ama hep yanımdasın minik şeytan" dedi gözlerini kısarak. "Nefret ettiğin şeylere karşı bir takıntın falan mı var?"

Sustum. *Ben sana âşığım salak* diyemedim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Uyan." Bu ses nereden geliyordu? Tam olarak neredeydim? "Öldün mü, kızım?" Bacağımdan tutulup yere doğru çekildim. Kemiklerim acı ile çarpılırken, gözlerimi yavaşça aralamaya çalıştım. Gözlerimin içi cayır cayır yanıyordu. Gözlerimi tamamen açabildiğim de, odak noktama giren ilk isim Sıraç Karayel oldu. "Ah, yaşıyor muydun?" diye sordu ve dizlerinin üzerine çöküp, ince parmaklı güzel elini saçlarımın arasına daldırdı. "Uyanma zamanı, minik şeytan. Pikniğe gideceğiz."

"Sıraç" dedim inlemeyi andıran bir ses tonuyla. "Siktir ıt." Yerde yatıyor olmamı umursamadan parkeye sarıldım ve uyumaya devam ettim.

"Ne dedin sen?" diye sordu sertçe ve beni ensemden tutup havaya kaldırdı. "Hemen banyo yapıyorsun, giyiniyorsun ve gidiyoruz."

"Uyumak istiyorum, Sıraç." diye cırladım ve elinden kurtulmaya çalıştım. İmkânsızdı, o gerçekten güçlü bir adamdı. Benim gibi bir kız, onun gibi bir adamın gücü ile başa çıkamazdı. "Uyumak istiyorsun, öyle mi?" diye sordu Sıraç tehlikeli bir sesle. Sesinin tırısı, normal bir insanı ürkütmeye yetecek kadar korkunçtu. "Şimdi uyanacaksın, minik şeytan." Elini ensemden çekmeden beni yatak odasından çıkarttı. Bacaklarımda derman yoktu, sırf bu yüzden ayaklarımı sü-

rüyerek yürüyordum. "Derdin ne?" diye cırladım, Sıraç beni çekiştirmeye devam ederken. Banyonun kapısını açıp beni içeri fırlattığında, ne olduğunu idrak edebilmiş değildim. Uykusundan yeni uyanmış bir kıza böyle davranıyor olması, tam da ona yakışır bir hareketti. Kesinlikle. Sıraç da hemen arkamdan banyoya girdi ve banyonun kapısını kapattı. Uyku mahmuru gözlerle onu izliyordum ve ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Sıraç bana doğru yaklaşırken, bakışlarında bir tuhaflık sezdim. Yeşili, mavisinin eline alıp istila etmiş olan güzel gözleri, kısa şortumun altında sırıtan bacaklarıma kaydı. "Soyun."

Gözlerim uyku mahmurluğunu bir kenara bırakıp, yuvalarından çıkarcasına irileşti. Soru işareti dolu gözlerimi onun yeşil ile mavinin seviştiği yasak yuvası renkli çukurlarına çevirdim. "Soyun" dedi gözleri hâlâ üzerimde en çok da bacaklarımın üzerinde geziniyordu. Bu hali beni ürkütmüştü, ne yapmam gerekiyordu?

"Ne saçmalıyorsun, Sıraç?" diye sordum, gergin bir sesle.

"Soyun!" dedi Sıraç sabrının son raddesine geldiğini fark edebilmiştim. Ama istediği şeyi yapmam elbette imkânsızdı. "Hadi!"

"Soyunamam" dedim ve burnumu kırıştırıp ona tuhaf bir bakış attım. "Delirdin mi?"

"Öyle mi?" diye sordu Sıraç ve yüzünde belli belirsiz şeytani bir tebessüm oluştu. Suyu açtıktan hemen sonra beni üstümdeki kıyafetlere aldırmadan suyun altına iteledi. Buz gibi su tenimi ısırıp, tüm kemiklerimi sızlatırken yapabildiğim tek şey acı bir çığlık atmak oldu. Sanki güneşten yavaşça eriyen bir buzun altına dikilmiştim ve kemiğin kırılmasına neden olacak soğukluktaki su tenime çarpıyordu. "Hayvan, sen delirdin mi?" Ağzıma giren sular yüzünden, ne dediğim tam olarak anlaşılmıyordu. "Kapat şunu, lanet olsun. Geri zekâlı!"

"Hadi ama minik şeytan, bu kadar asi olma, beni tahrik ediyorsun."

Cildimi yalayan ve ısıran soğuk su, adeta içime işliyordu. Kemiklerimin sızladığını en derinimde hissediyordum. Kemiklerim, derim tamamen acı ile kuşatılmış gibiydi. "Kapat!" diye bağırdım ve kollarımı göğüslerimin üzerinden birbirine sardım. Hareket edemiyordum, kesinlikle kitlenmiş gibi hissediyordum.

"Uyandın mı?" Sıraç'ın tok sesini duymakta zorlanıyordum, kulaklarım zonkluyordu.

"Uyandım" diyebildim, titreyen çenem ve kollarımla sarıp sarmaladığım vücudumla birlikte oldukça aciz görünüyordum. "Uyandım!" Su kapandı ve bir çift huzur dolu el belime dolanıp beni kendisine çekti. O bana sımsıkı sarılırken, benim yaptığım tek şey kollarımla kendimi sarıp öylece dikilmek oldu. Üşümüştüm, canım yanmıştı. Ona anlam veremiyordum. Neden bu kadar tutarsız olmak zorundaydı ki sanki? Sardı, sarmaladı ve beni kendine çekti. Şu an onun kahve kokusu ciğerlerimi istila ediyordu fakat ben yalnızca üşüme hissi ile dolduğum için kahve kokusunun tadını dahi çıkartamıyordum.

"Uyandın" dedi ve elini bacaklarımın altından geçirip beni kucakladı. Halsiz bir şekilde başımı onun omzuna koydum ve beni taşımasına izin verdim. Nefretini bu şekilde kusacak ve rahatlayacak mıydı? Nefreti böyle olmak zorunda mıydı? Canımı yaktığının farkında değil miydi? Yatak odasına girdiğimizde, ıslak olmama aldırmadan beni yatağın üzerine bıraktı. Moraran dudaklarım, titreyen vücudumla iki büklüm kasılıyordum. Kesinlikle acınası bir görüntüden ibarettim. Çirkin bir tablo gibi, değersiz... Beş para etmez bir tablo gibi.

"Şimdi giyin" dedi. Sırtımı ona dönmüştüm, yüzünü göremiyordum. Belki de şu an onunla göz göze gelmek istemiyordum, bilmiyordum. "Seni aşağıda bekliyor olacağım."

Yatakta yavaşça doğrulduktan sonra elbise dolabına doğ-

ru yürüdüm ve üzerimdeki ıslakları yerleri ıslatmayı umursamadan sıyırarak çıkarıp fırlattım. Dolabın bana ait olan kısmından siyah iç çamaşırlarımı, siyah taytımı, beyaz tişörtümü çıkarttım. Siyah iç çamaşırlarımı üzerime geçirdikten hemen sonra ıslak vücuduma aldırmadan üzerime tişörtü, altıma da taytı geçirdim. Ayağıma topuk çoraplardan bir tanesini giydikten sonra odayı terk ettim. Saçlarım fazlasıyla ıslaktı, dolanmıştı. Umurumda değildi. Şu an kendimi bir paçavra gibi hissediyordum. Değersiz, beş para etmez bir paçavra gibi. Küçük adımlarla ahşap merdiveni inerken, gözlerim üçlü koltuğun üzerine oturmuş beni bekleyen Sıraç'a takıldı. Bu adam nerede değişiyordu üstünü? Üzerinde beyaz yarım kollu bir tişört, altında ise buz mavisi bir kot pantolon vardı. Giydiği her şey, ona tehlikeli bir şekilde yakışıyordu.

"Saçların" dedi ve çenesi ile beni gösterdi. "Onları kurutmadığın sürece, hiçbir yere gitmeyeceğiz."

"O zaman gitmiyoruz" dedim ve sırtımı ona dönüp, ahşap merdivenleri tırmanmak için hamlede bulundum. "Buraya gel." Sesi emir doluydu, normal şartlarda Mayıs Karamaça, kavga eder ve karşı koyardı. Ama şu an annesi için savaşan bir Mayıs Karamaça vardı. Annesi için.

Ona doğru omzumun üzerinden baktım ve ölü balık bakışlarımı onunla buluşturdum. Hissizliğim, kırgınlığım her şeyim bakışlarımla bir olmuş, dışarı yansıyordu. İçimin aynasıydı, bakışlarım.

"Gel" dedi tekrar ve yangın mavisi gözlerini üzerimden çekip salonun ortasına serdiği posta çevirdi. Bu postu silahı eve soktuğu gün getirmişti, sanırım Halim denen adamın hediyesiydi. Ruhsuz bir şekilde adımlayarak onun yanına geldim ve koltuğun boş kısmına oturdum.

"Saçlarını kurutmalısın, minik şeytan" dedi gözleri bir an olsun beni bulmadan. Postun üzerinde gezdirmeye devam ediyordu, çakır bakışlarını.

"Neden böylesin Karayel?" diye sordum, benim de gözlerim ona bakmıyordu. Aksine, ben de postu izliyordum.

"Nasılım?" diye sordu, gözlerimiz postun üzerinde buluşuyordu sanki. Postun üzerine baktığımızda, birbirimizi görüyormuşuz gibi hissediyordum.

"Tutarsız, dengesiz..." düşündüm ve soluklandım. "... Değişik bir adamsın, normal değilsin."

"Normal olmak çok sıkıcı değil mi, minik şeytan?"

"Bilmem" dedim ve ruhsuz bir şekilde gülümsedim. "Hiç normal olmadım."

Onun da sırıttığını fark edebilmiştim ama yüreklilik yapıp ona bakamadım. Her nedense ona baktığımda içimde garip bir şeyler baş gösteriyordu. Bu tıpkı deniz ve okyanusun kavgası gibiydi. Şiddetli, tuz kokulu ve bol dalgalı.

"Eğlenelim, Mayıs" dedi ve gözlerini yüzüme çevirdi. Profilime bakıyordu.

"Eğlenelim mi?" diye sorduğum da, kafamı yavaşça ona doğru çevirdim. Gözlerinin içinde küçük bir çocuk vardı, tam şu anda bana el sallayan küçük çocuğu net bir şekilde görebiliyordum. Bana elini uzatmış, onu çekip dışarı çıkarmamı istiyordu.

"Eğlenelim" diyebildim. O gözlere bakarken, başka bir şey söylemek maalesef pek mümkün değildi. Sol elini kaldırıp ıslak ve dolaşık olan saçlarımın arasına sokup, saçlarımı bir güzel karıştırdıktan sonra dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Gülümsüyor muydu?

"Saçlarını..." dedi ve oturduğu yerden kalkıp hızlı adımlarla ahşap merdivenleri tırmandı. Arkasından öylece bakıyordum. Biraz sonra elinde saç kurutma makinesi ve tarak ile aşağı indi. "Kurutacağım." Saç kurutma makinesinin fişini prize taktıktan hemen sonra saçlarımı kurutmaya başladı. Kemikli ve uzun parmakları saçlarımın arasında dolanıp, her bir teli büyük bir özenle kuruturken duraksadım. "Şey, biraz

nemli bırak. Yoksa tarayamam." Bir şey söylemedi, kurutma işlemine devam etti. Ardından tarağı saçlarımın arasından geçirdi ve küçük bir şok yaşamama sebep oldu. Saçlarımı mı tarayacaktı? "Şey..." diye mırıldandım ve sırtım ona dönük bir şekilde tarağa uzanmaya çalıştım. "Ben, halledebilirim." Sesim kısık çıkmıştı.

Arkaya doğru uzattığım elimin işaret parmağına değen sıcak dudaklar, kasıklarımdan ateşlenen bir havai fişeğin beynimde patlamasına neden oldu. Dudaklarını, işaret parmağıma bastırmış ve sıcak küçük bir buse ile ödüllendirmişti. Elimi hızla geri çektiğimde, kalbim büyük bir hızla olduğu yeri terk etmeye çalışıyordu. Bu nasıl bir şeydi böyle? Ne zamandan beri bu kadar ürkek bir ceylan olmuştum ben?

Saçlarımı büyük bir özenle taradıktan sonra bileğime tutturduğum lastik tokaya uzandı ve benimle göz göze gelmeden bileğimdeki lastik tokayı aldı. Uzun parmaklar tekrar saçlarımın arasına dalıp, okşarcasına beni mayıştırmaya başladı. O, saçlarıma ya da yanaklarıma dokunduğunda, kendimi küçük bir kedi yavrusu gibi hissediyordum. Uykum geliyordu, huzur buluyordum. Sahibi ile sıcak şöminenin başında uzanan minik tombul bir kedi gibi. Saçlarımı örmüştü, bol bir örgüydü fakat kesinlikle muazzam görünüyordu. Eli kanlı bir katil, cani, yürüyen nefret, düşmanının saçlarını örüyordu. Büyük bir şefkatle.

"Hadi, gidelim" dedi diğer günlere nazaran daha yaşam dolu bir ses tonuyla.

"Pikniğe gidiyoruz ve hiçbir şey almıyoruz öyle mi?" diye sordum onun arkasından yürüyüp, salonu terk ederken.

"Gerek yok" dedi ve omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. "Orada Halim'in ailesi ile birlikte oturacağız. Onların misafiriyiz."

"Yine de hayvanlık yapma, eli boş gidilmez."

"Çeneni kapatıp, beni takip edersen, gerekenleri yaparız."

Markete uğramış, bir şeyler almıştık ve araba bomboş caddede hızla ilerliyordu, uykunun nimni söylediği gözlerim yavaşça kısılırken, "Nereye gideceğiz, tam olarak?" diye sordum, sessizliği bozmak adına.

"Aksazlar koyuna" dedi direkt olarak.

"Orası neresi?"

"Gidince, görürsün." Kıvrımları bol olan bir yola girdiğimizde, uçurumlu virajlar beni ürkütmüş olsa da bunu Sıraç'a çaktırmamaya çalıştım. Elbette, bir korkak olduğumu düşünmesini istemiyordum. Virajları büyük bir ustalıkla alırken, araba konusunda gerçekten profesyonel olduğunu anlamıştım. Uçurumun aşağısında parıldayan masmavi deniz beni içine çekmek için kucak açarken, büyülenmiş gibiydim. Ne güzel bir denizi vardı buranın böyle?

Aksazlar Koyu tabelası tüm ihtişamı ile karşımızda beliriverdi. Gözlerim irileşirken, etrafı incelemeye devam ediyordum. Doğa, yeşil ve mavi ile sevişiyordu. Tabelanın olduğu yerden eğimli minik bir yokuş indik ve araba ormanlık bir alana giriş yaptı. Yanan ateşler, cıvıl cıvıl çocuk sesleri, rengârenk giyinmiş insanlar ve buram buram mangal kokusu. Araba yavaş yavaş insan yığınını yarıp geçerken, camdan etrafı izlemeye devam ediyordum. Arabaların park edildiği yere girdiğimizde, arabayı ustaca park etti. Tüm gözlerin arabanın üzerinde olduğundan emindim, zaten arabada fark edilmeyecek gibi değildi. Resmen canavardı. Arabadan ürkekçe indiğimde ne yapacağımı bilemez olmuştum. Bu insanlar daha önce tanıştığım, diyalog halinde olduğum insanlara pek benzemiyorlardı. Sıcacık görüntülerinin yanı sıra, rengârenk kıyafetler giymişlerdi. Gözlerimle etrafı tararken Sıraç arabadan çıktı ve poşetleri alıp yürümeye başladı. "Hareket et." Sesi iğneleyiciydi.

Küçük adımlarla onu takip etmeye başladığımda, renkli giyimli kadınların güler yüzlerini soldurmadan beni izlediklerini fark ettim. Hangisi ile göz göze gelsem bana sıcak bir

şekilde gülümsüyorlardı. Hasırların, masaların yanlarından sıyrılıp geçerken heyecanlı hissediyordum. İlk kez böyle bir şeyin içindeydim. Belki de bunun eksikliğini yaşıyordum şimdiye kadar. "Sıyaç Abi" diye bir çığlık koptu. Bu çığlığın sahibine gözlerimi çevirdiğimde, yaklaşık beş-altı yaşlarında bir kız çocuğunun Sıraç'a doğru kollarını açmış koşturduğunu gördüm.

Sıraç elindeki poşetleri umursamadan kıza kucağını açtı ve küçük kız Sıraç'ın boynuna doladığı kollarından güç alıp kucağına çıktı. Bu gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. O, gerçekten değişik bir adamdı, fazlasıyla. "Hoş geldin, Sıyaç Abi. Bu abla kim?" r'ler haricinde tüm harfleri rahat bir şekilde telaffuz edebilen bu cimcime, iri kahverengi gözlerini üzerime dikmiş beni inceliyordu.

"Yengen" dedi Sıraç ve kızın kırmızı yanaklarına sulu bir öpücük kondurdu. "Beğendin mi yengeni?"

"Çok" dedi kız ve gözlerini üzerime dikti. Kahverengi gözleri sevgi ile ışıldarken, onu öpme isteği ile dolup taştım. "Güzel, çok beğendim. Bu o mu?"

Sıraç böbürlenir gibi bir ses çıkardıktan hemen sonra, "Tabi ya, Sıraç Abin öyle kolay beğenmez" demekle yetinmiş, küçük kızın diğer sorusunu ise yanıtsız bırakmıştı. Bu, o mu derken?

"Tabi ya" dedim başımı olumlu anlamda sallarken, sesimde alay vardı. "Sıraç Abin öyle kolay beğenmez, köpek gibi koştu peşimden biliyor musun? Ama Mayıs Ablan ona asla taviz vermedi."

Küçük kız kıkırdadı, öyle güzel gülümsüyordu ki, masumiyetin vücut bulmuş haliydi. Onun yaşında olabilmek için her şeyimi verebilirdim. Sıraç omzunun üzerinden bana tehlikeli bir bakış attıktan hemen sonra kıkırdadı. Bu bir kıkırdamadan çok uyarı dolu bir alaya benziyordu. "Tabii" dedi Sıraç, alaycı bir tavırla. "Mayıs Ablan, asla taviz vermedi bana."

Bir an zihnimin perdesinde ona dokunuşlarım, öpüşmelerimiz can buldu. Karnımı deşen rezil his beni nefessiz bırakırken, bakışlarımı Sıraç'tan kaçırarak ufaklığa çevirdim.

"Mayıs mı?" dedi küçük kız sevimli sevimli bana bakarken. "Bu, o mu gerçekten?"

Sıraç bir an gıcıklanmışçasına öksürdükten sonra küçük kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve küçük kız geniş bir şekilde gülümseyip başını olumlu anlamda salladı. "İsmin, çok güzelmiş" dedi kocaman gözleriyle bana bakarken.

"Teşekkür ederim" dedim ve gülümsedim. Sıraç, küçük kızı kucağından indirdikten sonra Halim'in olduğu masaya doğru yürümeye başladı. Küçük kız da pıtı pıtı adımlarla Sıraç'ı takip ediyordu. Küçük kızın arkasından onun şirin poposunu izleyerek yürürken, bir yandan da içten içe onu mıncırıyordum.

"Senin adın ne?" diye seslendim küçük kıza, gerçekten melekler kadar güzeldi.

"Melek" dedi genişçe gülümseyerek. Gerçekten, melekler kadar güzeldi demiştim değil mi? Yüzümde belli belirsiz bir tebessüm ile Halimlerin olduğu masaya ulaştığımda benim yaşlarımda bir kız ile karşılaştım, belki de benden birkaç yaş büyüktü. Bilemiyordum.

"Merhaba" dedi yaşıtım olduğunu düşündüğüm kız. "Merhaba" dedim ve gülümsedim.

"Sıraç Abi'nin sevgilisisin değil mi? Çok güzelmişsin" dedi ve sıcacık gülümseyerek beni masaya buyur etti. Cevap veremedim, ne diyebilirdim ki? Buyur ettiği yere otururken gözüm Sıraç'a kaydı. Elindeki poşetleri Halim'in yanındaki iskemleye bırakırken bir yandan da Halim ile fısıltı ile bir şeyler konuşuyorlardı.

"Anne!" diye bağırdı Melek, annesi neredeydi ki? Beni buyur eden genç kız Melek'e doğru baktı ve kucağını açtı. "Ne oldu meleğim?"

"Anne, Sıyaç Abimin sevdiği gelmiş baksana."

"Senin?" dedim ve gözlerimi kocaman açarak kıza baktım. "Melek, senin çocuğun mu?"

Kız şaşkınlığıma anlam veremedi, bana tuhaf bir bakış attıktan sonra gülümsedi. "Evet, benim çocuğum."

Halim'in kolları genç kızı sardı ve kızı kendine bastırdı. "Bizim çocuğumuz" diye ekledi. Halim çok genç bir adam değildi, tamam yaşlı da değildi ama bu kız fazlasıyla küçük görünüyordu. "Şey, kaç yaşındasın?" diye sordum utangaç bir ses tonuyla.

"Yirmi bir"

"Melek, kaç yaşında?"

"5" dedi kız ve tekrar gülümsedi.

"Sen, Melek'i kaç yaşında doğurdun? Ceninken falan mı hamile kaldın?" dedim sert bir ses tonuyla.

Kız kıkırdadı ve "Aşkın yaşı mı olurmuş?" diye soruverdi. Tamam, buna verilecek bir cevabım yoktu.

"Halim" dedim aramızdaki yaş farkını yok sayarak. "Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi, yenge."

"Ne çok soru soruyorsun, bebeğim. Rahat bırak insanları" dedi Sıraç, sırtıma yaslanıp eğildi ve yanağıma bir buse kondurdu. Sıcacık bir buse. Halim kıkırdadı ve karısının yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Kıskanma kız, gel ben de öpeyim. Bakma öyle." Kız, içten bir şekilde gülümsedi, eşinin bu hareketine.

"Bu arada ben Ümran" dedi ve narin elini bana doğru uzattı. Yirmi bir yaşındaki Ümran'ın beş yaşında bir kızı vardı, bu kafamı karıştırsa da, erken evliliğin bir yerlerde hâlâ devam ettiğini fark etmemi sağladı.

"Memnun oldum Ümran, ben de Mayıs."

"Memnun oldum, Mayıs." İçten bir tebessüm, güzel yüzünde çiçeklendi.

Mangal yanmaya başladığında çevremdeki insanları izliyordum. Bazı arabalardan müzik sesleri yükselirken, genç kızlar ip atlıyor, genç oğlanlar ise top oynuyorlardı. Eğlenceli bir hava soluyordum, böyle bir şeye ilk kez şahit olan ben, oldukça heyecanlı hissediyordum. Sıraç önümdeki tabağa et ve tavuk doldurduktan sonra nazik bir şekilde belime sarıldı ve ona odaklanmamı sağladı. "Hadi miniğim, yemek zamanı." Şefkatli ılık dudaklarını saçlarıma bastırdı.

Halim'in kıkırtısı ile gözlerim Halim'e gitti. "Ulan piç, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Sen bir kadına böyle davranacaksın, ha? Ne yaptı sana bilmiyorum ama çok eğlenceli lan."

Sıraç'ın dudakları kıvrıldığında başını benim başımın üzerine yasladı. "Büyüledi aga, bu kız beni çok pis büyüledi."

Halim tekrar kıkırdadı. "Oğlum yapma lan, duygulanıyorum."

Ümran da muhabbete katılmak adına kıkırdadı ve kola doldurduğu bardakları önümüze koydu. "Sıraç abimin dilinden düşmüyordun, adını bilmesem de sanını çok duydum."

Sıraç'ın sevdiği bir kadın mı vardı? Bu düşünce beynimden yüksek volt bir elektrik akımının geçmesine sebep olurken, kırılan sol yanım içine kapandı ve sessiz hıçkırıklarını benden saklamaya çalıştı. Sessizliğimi korudum. Canım gerçekten feci derecede yanmıştı. Ben bu adama normal duygular beslemiyordum, hastalıklı bir şeydi bu. Ne zaman başlamıştım böyle hissetmeye? Nasıl fark etmiştim? Ne olmuştu da böylesine bağlanmıştım ona? Üstelik bu adı bile bilinmeyen ama sanı herkesin dilinde olan kadın kimdi? Kıskanıyor muydum? Bilmiyordum. Hissettiğim tek şey, yüreğimi parça pinçik eden bu iğrenç duygu yoğunluğuydu. Öyle ki, göğsümün üzerinde cumhuriyetini kurmuş ve bana hükmetmeye başlamıştı.

Bir kadından, tanımadan nefret etmiştim.

"Ya, hiç sorma." dedi Halim ve elindeki tavuk kemiğini tabağına bıraktı. "Senin için içip, dağıttığı günleri bilirim.

Hiçbir zaman sana olan duygularından emin olamadı" dedi Halim ve iç çekti. "Sana olan aşkını kendine bile itiraf edemiyordu. Sonunda edebildi, bu beni çok mutlu etti doğrusu. Onun için endişelenmeye başlamıştım."

Buruk bir şekilde gülümsedim, tüm moralim alt üst olmuş olmasına rağmen bozuntuya vermemeye çalışıyordum. Sıraç benden ayrılıp tabağındakilere odaklandı ve sessizleşti.

"Sevgilim" dedim Sıraç'a doğru dönüp. Bir an elinde tuttuğu çatal şiddetli bir şekilde tabağının üzerine düştü ve kaskatı kesildi. "Ah, her şey yolunda mı, bebeğim?" diye sordum. Tamam, ben de kötü bir kızdım. Kabul ediyordum bunu. Yangın mavisi bakışlar bana doğru döndü, gözlerinin içi alev alevdi. Anlam veremediğim, isim koyamadığım duygu geçişleri gözlerinden net bir şekilde görülüyordu. "E-evet?" dedi Sıraç. İnanamıyordum, şayet şu an Sıraç Karayel kekelemişti.

"Yemeğini yediğinde deniz kıyısına götürür müsün beni?" diye sordum.

"Denizi mi izlemek istiyorsun?" diye sordu ve gözlerini gözlerime dikti. Sakin olmaya çalışıyormuş ama başaramıyormuş gibi bir hali vardı.

"Hayır" dedim ve tebessüm ettim. "Gözlerin varken, denizi izlemek büyük israf olur." Gözbebekleri büyüdü öyle ki, gözlerinin muhteşem rengini seçemez oldum. Bir anda sol elini uzattı ve ensemi kavradı. Beni kendine doğru çektiğinde ise ılık dudakları çoktan dudaklarıma ev sahipliği yapmıştı bile. Onca insanın önünde, yemek sofrasında dudaklarıma yapışmıştı Sıraç Karayel. Bu ateşli bir öpüşme değildi, yine de onun dudaklarının ısısını dudaklarımda hissediyordum. Dilini kullanmadı, dudaklarını aralamadı bile. Yalnızca bastırdı. Sıcaklığını bastırdı. Ve bir alkış tufanı koptu, kesinlikle şu an ten renginde değildim. Alkışları duyuyordum fakat gözlerimi aralayıp, etrafa bakamadım. Başım dönüyordu. Dudaklarıma doğru fısıldadı: "Yangınım."

Nefesi, jilet kesikleri gibiydi. Hepsi ayrı ayrı iz bırakıyor-

du derimde, tenimde. Üstüme sinmiyordu nefesi, ciğerlerime işliyordu. Her boşluğu fırsat bilip, içimi dolduruyordu. Nefesi; anılara, renklere, tatlara dönüşüyordu. Hafızama kazınıyordu. Yıllar sonra bile heyecanla hatırlayıp, dudağımı ısıracağım hatıralara dönüşüyordu. Tek bir an, bütün ömür boyunca dönüp duruyordu insanın kafasında, biliyordum. Nefesi ağırdı, nefesiyle yaşamaya çalışan küçük bir kızdan ibarettim. Sanki soluk alma yetimi kaybetmiştim de, beni yaşatan tek şey onun nefesiydi. O nefesini bana vermezse, ciğerlerim patlayacaktı ve kıvranarak ölecektim. Acı içinde. Yaşamının annemin ve babamın yaşamıyla bir ilişkisi olduğunu düşünmüyordum. Tamam, gelişim dolaylı yoldan onlar sayesinde olmuştu fakat... Başka bir sebep daha olmalıydı, bunun bilincindeydim. Bunu fark ettiğim zamanlar, babamı yeni kaybetmiştim. Bu dünyaya bir amaç uğruna geldiğimin farkına varmıştım. Bu dünyaya gelme sebebim yalnızca anne ve babamın birlikteliğinden ibaret değildi. Köklerimi hiç aramadım, şahsen köklerimi merak ettiğim falan yoktu. Yalnızca bilincindeydim işte, bu dünyaya boş bir sebepten dolayı gelmediğimin bilincindeydim. Kısa bir cinsel birleşme sonucunda nefes almak için bu dünyaya gelmek elbette saçmaydı. Ben, yalnızca bir cinsel birleşmenin oluşturduğu et parçası değildim. Bir sebebim vardı, bir amacım. Amacımın kökü nereye dayanıyordu? Gökyüzünden, gökyüzünün ışıklarından, bulutlardan, karanlıklardan hepsinden soyutlanıyordum bu adamın yanındayken. Onun bambaşka bir dünyası vardı, beni içine çekmekten çekinmiyordu. Tamam, o hırçındı. Pekala, onun sert bir mizacı olduğunun bilincindeydim. Ama öyle bir yanı vardı ki, işte o yanı küçük bir çocuktan farksızdı. Sırf o yanı için bile bu dünyadan soyutlanmaya başka bir boyuta geçiş yapmaya değerdi bana göre.

Onun yüzü, bir türkü sonrasının kederli dalgınlığı gibiydi. Güzeldi, gerçek olamayacak kadar güzel. Bir erkeğe yakışmayacak kadar güzeldi. Bir kadını kıskandıracak kadar güzel.

Öyle ki, onun yüzüne baktığım zamanlarda ağıt yakmak istiyordum, biçimli yüz hatları ve renginin tanımı olmayan yangın bakışları.

Aslında onun bir rengi vardı, evet. Öyle bir renge sahipti ki, gökyüzünü kıskandırıyordu. Onun deyimi ile 'gökyuzu' bendim. Bilmiyordu ki, gökyüzü onun güzelliğine hayrandı. Tanrı güzelliğindeki yüzünün getirdiği bir lanet miydi bu? Belki de Allah onu yaratırken cennetten esinlenmişti, kim bilir?

Annemin babamın bana verdiği bu hayat ve Rabbimin bana verdiği nefes sayısına şükür etmem gerekiyordu. Çünkü tüm hayatımın en güzel nefeslerini bu adamın yanında alıp veriyordum. Bu, kesinlikle bir israf değildi. Mutluydum, huzursuz ama mutlu. Tamam. Bazen gereğinden fazla huzurlu.

Sevmediğim insan seslerinden soyutlanmak için, kitap okuduğum zamanlar oldukça fazlaydı. Kitaptaki sesler bana daha iyi geliyordu. Deniz ile tanıştığım zamanlar ortaokuldaydım ve içine kapanık bir insandım. Sanırım duvarlarımı yıkabilen ilk insan Deniz olmuştu. Neşeli ve bir o kadar da şımarık olan Deniz. Ne güzel bir kızdı, acaba şu an ne yapıyordu? Benim hakkımda düşündüğü oluyor muydu? Kim bilir? Şimdi ise sevmediğim insan seslerinden uzakta bir yerde, dudaklarım benden nefret eden bir adamın dudaklarına örtülü öylece duruyordum. Çevremdeki insanların alkış sesleri, gülücükleri ve boğuk çıkan diğer sesler şahsen umurumda dahi değillerdi.

Sıraç bir ağrı kesici gibiydi, öyle ki, Sıraç'ın isminin yanına bir ağrı kesici ismi daha eklenmeliydi.

Sıraç, ılık dudaklarını dudaklarımdan yavaşça çektiğinde nefes alamadığımı fark ettim. Dudaklarımızın ayrılması ile doğru orantılı bir şekilde derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum. Gözleri üstüme eğilince, yüreğim taşacak gibi hissetmiştim. Yangın mavisi gözler, anlam veremediğim duygularla yüzümü inceliyor ve tüm vücudumun buz kesmesine sebep oluyordu.

"Yedin kızı be birader" dedi Halim alaycı bir ses tonuyla. Kızarmamıştım ta ki, Halim'in alaycı sesi kulaklarımın içinden girip beynime öpüştüğümüzün sinyallerini ulaştırıncaya dek.

"Küçük bir öpücük, oldukça masumdu" dedi Ümran ve hayranlıkla yüzüme baktı. Bu daha çok utanmama sebep olmuştu. Cidden, masum mu görünüyorduk? Küçük Melek elinde pembe bir topla bize doğru koşturunca, konuyu dağıtmayı başarabilmiştik.

"Mavis Abla, hadi top oynayalım."

Oturduğum yerden yavaşça doğrulurken, Sıraç ile göz göze gelmemek için büyük bir özen gösterdim. Şimdi onunla göz göze gelmek, kalp sağlığım için oldukça sakıncalı olabilirdi.

"Oynayalım" dedim gülümseyerek. Melek elindeki topu bana doğru atarken yüksek sesli bir kahkaha koparmıştı. Az önce bizi alkışlayan insanlar, şu an az önce olanları unutmuşçasına eğlencelerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Tamam, bu işime gelmişti. Melek'in attığı topu tutacaktım ki başka bir el, bana atılan topu ustalıkla yakaladı.

"Miniğim, ellerini ıslak mendil ile temizle." Kafamı kaldırıp arkamdaki gövdenin sahibine baktığımda aramızdaki boy farkını net bir şekilde fark edebilmiş oldum. Sıraç, gerçekten fazla uzun boylu bir adamdı, uzun bacaklara ve zarif bir bedene sahipti.

Başımı sallayarak masaya döndüğümde, Islak mendile doğru uzanacakken, top kafama çarptı. Topun geldiği yöne doğru ağır çekimde bakışlarımı çevirirken yüzümde şaşkınlık vardı. Sıraç tam karşımda şeytani bir şekilde gülümseyerek bana bakıyordu. Top tam olarak o taraftan gelmişti ve topun kimin attığı kabak gibi ortadaydı.

"Of..." dedi yapmacık bir şekilde. Endişelenmiş gibi yapmaya çalışıyordu, üçkâğıtçı. "Acıttım mı, bebeğim?"

"Acıttın bir tanem" dedim, dişlerimin arasından.

"Kıyamam sana ben. Gel, öpeyim de geçsin."

"Yok" dedim yapmacık bir şekilde sırıtmaya devam ederken. "Geçti, gerek yok. Sen topunu oyna, bebeğim." Küçük Melek pıtı pıtı adımlarla yanıma gelip topu aldı ve tekrar Sıraç'a gönderdi. Biz Ümran ile sofrayı toparlamaya çalışırken, Halim de elinde gazetesi ve birası ile iskemlenin üzerine oturmuş keyif yapıyordu. Top bir kez daha hızla kafama çarptı.

Tekrar zoraki bir şekilde gülümsedim ve topu sıkıca tutup Sıraç'a fırlattım. "Hayatım, dikkatli olur musun biraz?" diye uyarıda bulundum dişlerimin arasından. Sıraç, hiç olmadığı kadar eğlenmiş görünüyordu.

"Ah, pardon bebeğim" dedi ve attığım topu yakalayıp bana göz kırptı. Ve top kafama bir kez daha çarptığında, dehşet dolu gözlerle ona baktım. Kafama çarpan topu elime aldıktan hemen sonra masanın üzerinde duran ekmek bıçağına uzandım ve bıçağı alıp topun gırtlağına tuttum. "Bir daha kafama gelirse, top ölür" dedim gözlerimi kısarak. Ümran ve Halim kıkırdıyorlardı.

"Tamam" dedi Sıraç ve ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol, bırak elindeki ekmek bıçağını. Konuşabiliriz?"

"Topunuzu keserim" dedim mahallenin Ahmet Amcası edasıyla.

Ümran histerik bir kahkaha attıktan hemen sonra "Sıraç abiyi ilk kez böyle görüyorum, sen çok yaşa Mayıs."

"Aynen" dedi Halim, Sıraç'ın duyamayacağı bir ses tonuyla. "Bu, beni mutlu ediyor."

Elimdeki ekmek bıçağını yavaşça masaya bıraktıktan sonra topa sımsıkı sarıldım ve Sıraç ile Melek'in yanına doğru yürüdüm. Adım atan ayaklarımdı, fakat hiçbir şey hissedemiyordum. Yer, ayağımın altında kayıyordu sanki.

"Hadi" dedim topu ellerimin arasına alıp ileri doğru uzattım. "Birlikte oynayalım."

Sıraç'ın gülümseyişi bir an olsun solmadan başını olumlu

anlamda salladı. "Siz ikiniz, ben tek" dedi ve Melek ile beni işaret etti. "Sizi çıtır çıtır yiyeceğim, çıtırlarım benim."

Üçümüz büyük bir coşkuyla top oynamaya başladık. Sonuç: Sıraç bizi yendi. Biz gülüşerek top oynarken, tüm gözlerin üzerimizde olduğunu net bir şekilde hissedebiliyordum. Fakat bunu önemsemedim, şu an önemsediğim tek şey çocuklar gibi eğleniyor olmamızdı.

"Çok yoruldum" dedi Melek, dudaklarını bükerek.

"Dinlen, meleğim." Sıraç, küçük Melek'i kucakladı ve annesinin yanına götürdü. Bir süre olduğum yerde öylece Sıraç'ı izlerken, gerçekten mutlu hissetmiştim. Onun da mutlu hissettiğini biliyordum.

***

Masada süren kısa sohbetin ardından, gözüm hamağın üzerinde uyuyan Melek'e takıldı. Öylesine masum görünüyordu ki, onu izliyor olmak bile huzur ile eş değerdi. Onun masum kokusu ciğerlerimi okşuyordu. Küçük bir bebek gibi kokuyordu, Melek.

"Piknik tüpünü aldın mı sen Halim?" diye sordu Ümran ve narin elleriyle piknik sepetini açıp çaydanlık ve çay bardaklarını çıkarttı.

"Aldım" dedi Halim, ayağa kalkıp masanın altına uzandı. "İşte burada." Piknik tüpünü masanın altından çekip çıkarttı.

"Tamam, ben çay yapayım o zaman" dedi Ümran, gözlerini Sıraç ile benim üzerimizde gezdirdi. "İçeriz değil mi?"

Sıraç bana kısa bir bakış attıktan hemen sonra uzun parmaklı elini, masanın üzerinde duran elimin üzerine koydu. Midemin içinde tadı değişik olan ve inanılmaz duygular salgılayan kapsüller tek tek patlarken, üst üste duran ellerimize bakıyordum.

"Mayıs, çay sevmez." dedi, kesin bir sesle. Gözleri bir kez daha beni buldu. "O, kahve sever." Gözlerinin içinde harfler çizerek bana bir şeyler anlatmaya çalıştı. Sanki gözlerimiz konuşuyordu, fakat ben konuştukları dili maalesef bilmiyordum. O dile hâkim değildim.

"Mayıs için kahve yapabilirim?" dedi Ümran sıcacık ses tonuyla.

"Yok" dedim mahcup bir şekilde. "Gerçekten, gerek yok."

"Saçmalama" dedi Ümran ve kaşlarını çattı. "Sana kahve yapacağım."

Ümran'ı vazgeçirmek, imkânsız görünüyordu. Sırf bu yüzden planımı devreye soktum.

"Benim kahveye ihtiyacım yok" dedim ve başımı Sıraç'ın omzuna koydum. "O varken." Derin bir nefes aldım. Kahve kokusu içimi delik deşik ederken bunun bir plan olmadığını fark ettim. Bu kesinlikle içimden geçenlerdi.

"Benim kokumu içiyor, her gece" dedi Sıraç, kolunu bana dolayarak, tamamen birbirimize yapışmamızı sağladı. Boynundan gelen kahve kokusunu keskin bir şekilde alabiliyordum. Ümran ve Halim sinsi sinsi sırıttıktan sonra birbirlerine manidar bir bakış attılar.

"Edepsiz" diye fısıldadım kulağına doğru. Dudakları memnuniyetle kıvrılırken, eli belime dolandı ve omzuna yatmamı sağladı. Alnım, boynuna temas ediyordu. Boynu, sıcacıktı. "Olmaz" dedi Sıraç sesli bir şekilde. Ümran ve Halim ona öylece bakarlarken, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. "Saçmalama Mayıs." Karşıdaki ormanlık alanı gösterdi. Yokuş gibi yukarı çıkan bir yoldu ve her yeri ağaçlarla çevriliydi. "Orada olmaz, bir gören olur."

Utançla çarpılan yüzümü saklamak adına onun boyun girintisine gizlendim. Neden böyle şeyler yapmak zorundaydı ki sanki? İçimde yuvarlanan ateş topu gittikçe daha da büyürken, onu boğazlamak istiyordum.

"Oha, birader, yavaş gelin..." dedi Halim, sırıtarak.

"Bize müsaade" dedi Sıraç ve beni boyun girintisinden çıkarmadan ayağa kalktı. O ayağa kalkınca, haliyle ben de ayaklanmak zorunda kaldım. "Biz biraz turlayalım."

Ümran ve Halim kıkırdarken "Peki" dedi Ümran. Neler düşündüklerini tahmin edebiliyordum ve bu utancımı katlıyordu. Küçük adımlarla masadan uzaklaşırken, Sıraç elini belime doladı ve beni kendisine çekti. Burnum boyun girintisindeyken yürümekte zorlanıyordum fakat o beni yönlendiriyordu. İnsanların meraklı gözlerinin üzerimizde gezindiğinden adım gibi emindim. Bunu umursamıyordum, yeterince utanmıştım.

"Neden öyle şeyler söylüyorsun?" diye sordum fısıldayarak. Nefesim onun boynunu yalarken, bir an irkildi fakat yürümeye devam etti.

"O an, öyle bir şey istediğini hayal ettim. Çok güzeldi." dedi kısık bir şekilde ve ileriyi izleyerek yürümeye devam etti.

"Öyle şeyler isteyecek kadar düşük bir kız olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum ve yüzümü boyun girintisinden çıkarttım, eli hâlâ belime dolandığı için bu ayrılmamızı engelliyordu.

"Neden durmadan kendine düşük kız damgasını vurmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Sesi sert ve anlaşılmaz bir tonda kulağımın içine dolup, beynimde yer edindi.

"Çünkü öyleymişim gibi davranıyorsun." Sesim fısıltı halinde çıkıyor olsa da, Sıraç ile yapışık ikiz gibi yürüdüğümüz için duymakta zorlanmıyordu.

"Öyle değilsin, bunu sen de biliyorsun. Aptal aptal düşünceleri bir kenara bırak, minik şeytan."

"Ama öyleymişim gibi hissettiriyorsun."

Eğimli yokuşu tırmanmaya başladığımızda, elini belimden çekti fakat bu kez omuzun üzerine attı. Beni sarıyorken, tüm ağırlığını net bir şekilde üzerimde hissediyordum. Bir

süre sessiz kaldı, cevap vermesini istedim fakat vermedi. Bunun yerine eğimli yokuşu tırmandık ve ayağıma takılan taşlar yüzünden birkaç kez tökezledim. Düşmemek için bildiğim tüm duaları ederken, omuzumun üzerinden aşağıya bir göz attım. İnsanlar karınca kadar görünüyorlardı ve biz tepeden onları izliyorduk. Ağaçlar o kadar sıktı ki, varlığımızdan bihaber oldukları gün gibi ortadaydı.

"Öyleymişsin gibi mi hissettiriyorum?" diye sordu ve adımlarını kesip öylece durdu. Jetonunun köşeli olduğunu düşünüyordum. "Ne saçmalıyorsun? Seni becermişim gibi konuşmayı keser misin?"

"Böyle hissettirmen için illa becermen gerekmiyor" dedim kırgın ama meydan okuyan bir sesle.

Duraksadı ve çenesinin kaskatı kesildiğini hissettim. Sıraç ani bir hareketle beni hemen yan tarafımızda duran ağaca yasladı. Ağacın geniş gövdesine çarpan sırtım acı ile çarpılırken, gözlerimi kırpıştırdım ve şaşkınlık kokan bakışlarımı Sıraç'ın yangın mavisi gözlerine diktim.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım, sırtım felaket bir acıyla cebelleşiyordu. Resmen beni çarpmış ve bilerek canımı yakmıştı, bunun farkındaydım.

"Beni sınıyor musun sen?" diye soruma soruyla karşılık verdi ve ellerini ağacın gövdesine dayayıp beni kollarının hapsine aldı. Onun kollarının arasında duruyordum ve acı ile sızlanıyordum.

"Ne yaptım yine?" diye sordum, gözlerimi onun gözlerinden bir an olsun çekmeden.

"Canımı sıkıyorsun." Biraz daha yaklaştı ve kaşlarını çatıp, yüzümü incelemeye başladı.

"Hiçbir şey yapmadım ben" diye çıkıştım fakat sesim ince çıkmıştı. Bu adam beni bambaşka bir insan haline getiriyordu, bu katlanılmaz bir şeydi.

"Sen..." dedi ve yangın mavisi gözlerini kıstı. Kirpikleri

gözlerinin bir kısmını örterken, öylesine muazzam bir görüntü sergiliyordu ki...

"Evet" dedim sertçe yutkunarak. "Ben?"

"Her şeyin sebebi sensin" dedi yüzüme tükürürcesine. Bu ağrıma gitmişti, bakışlarım donuklaştı fakat gözlerimi onun üzerinden çekmedim. "Senin varlığın. Tüm bunların sebebi, senin varlığın."

Tatlı nefesi yüzümü okşarken, dehşet kalbimin en ücra köşesini etkisi altına almış ve çırpınmasına neden olmuştu. Benim ona hissettiklerimi bilse, sanırım beni öldürürdü. Benden ölesiye nefret ediyordu, bu nefreti görmemek için kör olmak gerekirdi.

"Özür dilerim" dedim ve gözlerimi gözlerine dikip yıkılmaz bir ifadeyle ona baktım. "Varlığım adına senden özür dilerim, doğduğum için annenden özür dilerim."

Duraksadı fakat sert bakışları zerre bozulmadı. Öyle bir bakıyordu ki, tüm hücrelerim aynı anda intihar ediyordu. Tehlikeli ve bir o kadar da mükemmeldi.

"Özür dileme."

"Peki" diye fısıldayıp, gözlerimi onun gözlerinden yavaşça ayırdım. Boşluğa öylece bakarken, onun ılık nefesinin rüzgârı yüzümü okşuyordu. Nefesinin rüzgârından sızan kelimelerin keskin uçları yüzüme çizikler atarken, tenimin altına sinen harflerin dizilişi çözülmesi imkânsız bir bulmacanın en gerçek cevabı gibiydi.

"Ne, peki?"

"Özür dilemeyeceğim." Bakışlarımı ona bir an olsun değdirmeden boşluğu izlemeye devam ettim.

Güldü. Ruhsuz bir şekilde güldü. Bu içimde bir şeyleri incitti ama bunu cümlelere dökemedim. Göz ucuyla ona baktım, gülüşü var olan tüm gerçeklere indirilmiş bir darbeydi, o darbe o kadar sağlamdı ki, onun enkazının altında kalmamamın imkânı yoktu.

"Duyguların yok mu senin?" diye sordum. "Neden bu kadar ruhsuzsun?"

Bakışları derinleşti, gözleriyle gözlerimin içine dalgalarını çarparken bir kez daha yutkundum. "İnsanlar duyguları değersizleştirir" dedi dümdüz bir ses tonuyla. Fakat bunu söylerken, gözleri bambaşka bir şeyler fısıldıyor gibiydi.

"Yani duyguların var, öyle mi?" diye sordum ve gözlerimi ondan kaçıramadan yangın mavisine baktım. Yangının mavisine.

"Kim bilir?" Yüzünde kas oynamıyordu, bakışları ruhsuz ve donuktu.

"Hayat mükemmel değil Sıraç, acı çeken tek insan sen değilsin." Gözlerimi önce dudaklarına sonra tekrar gözlerine çevirdim.

"Senin hiç annen öldü mü?" diye sordu yüzünde zerre kas oynamazken, gözleri alev alev yanıyordu. Sesi ürkütücü fakat sakindi. Gülümsedim, ruhsuz bir şekilde gülümsedim. Gözümün feri sönmüş gibiydi, hissediyordum. "Senin hiç baban öldü mü?" diye sordum ona gülümsemeye devam ederken.

Duraksadı, fakat hiçbir şey söylemedi.

"Acı her yerde Sıraç, yalnızca senin kalbinin içinde değil" dedim ve elimi kaldırıp onun kalbinin üzerine koydum. Kalbi küçük bir kuşun kalbi gibi çarpıyordu, öyle aceleci, öyle deli, öyle telaşlı. "Acı, baktığın her yerde."

"Can aldım" dedi dümdüz bir sesle. Gözleri beni izliyor ve delip geçmeye devam ediyordu. "Bir değil, birçok can aldım."

Gülümsemem yüzümde zerre solmadı, öylece baktım. Elim kalbinin üzerindeydi ve onun kalbinin melodisini dinliyordum, avuçlarımda hissediyordum. "Peki, gözlerini kapattığında ne hatırlıyorsun?" diye sordum ona dürüst bir şekilde. Cevabını merak ediyordum.

"Annemin kokusunu."

"Hiçbir şey göründüğü, hatta yaşandığı gibi değil. Her şey hatırlandığı gibi..." Kalbimin üzerinde duran elimi bastırıp, kalp atışlarını tamamen avuç içimde hissettim. Sustu, derin soluğunu ciğerlerine doldurdu ve göğsü ritmik bir hareketle havalandı. Havalanan göğsü, beraberinde elimi de havaya kaldırmıştı. "Senin düşmanın olabilirim ama gülümsemeni istiyorum. Bu biraz tuhaf değil mi?" diye sordum ve başımı sol omzumun üzerine düşürdüm. "Hı?"

Gülümsedi, içten bir şekilde kıvrıldı dudağı.

"Teşekkür ederim" dedim dümdüz bir ses tonuyla. "Gülümsediğin için."

İç bulantılarımı saymazsak, şu an iyi hissediyordum. Bir elini ağacın üzerinden çekti ve saçlarıma götürdü. Örgülü olan saçıma kısaca dokunduktan hemen sonra elini yanağıma kaydırdı. "Teşekkür ederim" dedi ve yangın mavisinin yeşil ile dansını bana sundu. "Gülümsettiğin için."

Kalbimin düğümü çözüldü sanki iliğime kadar yangın mavisi ile sömürüldüm.

"Deniz kıyısına inelim mi?" diye sordu ve yanağımı okşayıp beni yavru bir kedi edasıyla mayıştırdı.

"Olur."

Bir anda beni sırtına alacağını söyleseler elbette inanmazdım ama ani bir hareketle beni sırtına aldı ve yüzüm kalçalarına yakın bir yerde duruyorken hızlı adımlarla yokuşu inmeye başladı. Çığlık atmak istiyordum, atamıyordum. Utancım, sevincim hepsi birbirine karışmış gibiydi. "Sıraç, rezil olduk!" dedim, insanların görüş alanına girdiğimizde.

"Sanki umurumda."

Etrafımızdaki meraklı gözleri yok sayarak ilerlemeye devam ettik. Onun kalçalarını net bir şekilde görüyor olmaktan ziyade, insanların bizi izliyor olması ayrı bir utanç kaynağıydı. "Sıraç, indir beni Allah aşkına!"

"Sus, yersin şaplağı." Sessizce yüzümü saklamaya çalıştım. "Aferin" dedi yürümeye devam ederken. "Söz dinle."

Dengesizdi, tutarsızdı, ruh hastasının tekiydi ama sevimliydi işte. İnsanın içini huzurla doldururken aynı zamanda korkuyu da aşılıyordu. Deniz kıyısına geldiğimizde beni yavaşça indirdi ve ayağımın yere basmasına izin verdi. Ayaklarım yere bastığında bir an silkelendim ve etrafıma bakmak için kafamı kaldırdım. Kafamı kaldırdığımda gördüğüm muhteşem manzara, dilimi yutmama sebep olacaktı. Birçok yerde tatil yapmış bir insan olmama rağmen, böylesi güzel bir denizle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Masmavi ve durgun deniz gözlerimin önünde yüceleşti, öylesine güzel görünüyordu ki.

"Çok güzel" diyebildim. Şaşkınlığım sesimden okunuyordu.

"Evet" dedi Sıraç, gözleri yüzümü inceliyordu ve keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Çok güzel."

Sessizliğe gömüldüm ve denizin güzelliğini izlemeye devam ettim. Bu sırada üzerimde gezinen yangın mavisi bakışların varlığını da hissedebiliyordum. O bakışların varlığını seviyordum, beni sürüklediği duygu yoğunluğunu seviyordum. Sıraç yere doğru eğilince, gözlerimi ona çevirdim ve ne yaptığını idrak etmeye çalıştım. "Ne yapıyorsun?" Cevap vermek yerine yerdeki çakıl taşlarından birkaç tanesini avuçladı ve tekrar doğrulup ayağa kalktı. Dikkatimi ona vermiş bir şekilde onu izlerken, ne yapacağını az çok tahmin edebiliyordum.

"Sektirebiliyor musun?" diye sordu bana, gözleri bende değil masmavi duru güzelliği ile büyüleyen denizdeydi.

"Hayır" dedim ümitsiz bir vakaymışım gibi. "Hiç başaramadım."

"Denedin yani?" dedi, denizi izlemeye devam ederken.

"Evet."

"O zaman gerçekten istememişsin, gerçekten istersen başaramayacağın hiçbir şey yoktur." Bakışları bana çevrildi, omzunun üzerinden bana bakıyordu ve öyle bir bakışı vardı ki, Mayıs ayında kar yağdırıyordu göğsüme. Kar, üşütmüyordu. Kar, yakıyordu. Göğsüme dolışan kar, beni yakıyordu. Gözleri beni tararken taşlardan bir tanesini denize bakmadan fırlattı. Gözüm fırlattığı taşa gittiğinde ise birkaç kez sektiğine tanık oldum.

"Sen de dene."

Yanaklarımın içini şişirdim. "Becerebileceğimi zannetmiyorum."

"Çünkü gerçekten istemiyorsun" dedi ve diğer taşı da bakmadan denize doğru fırlattı. Taş sekerek gözden kaybolduğunda, Sıraç'ın söylediklerini beynimin süzgecinden geçirdim. Haklıydı, belki de gerçekten istemediğim için başaramıyordum.

"Deneyeceğim" dedim ve eğilip avuçlarımın arasına birkaç tane çakıl taşı doldurdum.

Dudağı memnuniyetle yukarı doğru kıvrılırken, dikkatli gözlerle beni incelemeye devam etti. Eğildiğim yerden doğrulmadan hedefe kilitlendim ve taşı atmak için elimi hafifçe kaldırdım.

"Denemeyeceksin, minik şeytan" dedi Sıraç ve derin bir nefesi ciğerlerine doldurdu. "Başaracaksın."

"Başaracağım" diye fısıldayıp, elimdeki taşı denize savurdum. Ve evet, tam iki kez sektirebilmiştim. "Başardım" diye bağırdıktan sonra olduğum yerde doğruldum ve ayağa kalktım. "Gördün mü? Başardım!"

Beni alkışladıktan hemen sonra, "Evet" dedi ve muzipçe sırıttı. "Ama daha iyisini yapabilirdin."

"Tamam, seninle laf dalaşına girmeyeceğim. Sonuç? Başardım." dedim ve saç örgümü sol omzumun üzerine doğru aldım. Diğer çakıl taşlarını da sırayla atmaya başladım. Birkaç

denemede başaramamış olsam da, çoğunlukla hepsini sektirebildim. Sıraç, çakıl taşlarının üzerine oturup bağdaş kurduktan hemen sonra odak noktasından beni çıkarttı ve önüne dönüp durgun denizi izlemeye başladı.

Sessizliği bir felaket habercisi gibiydi, onun sessiz olduğu zamanları seviyordum ama aynı zamanda korkuyordum da. Genelde sessizleştiğinde ya kendisine, ya da karşısındakine zarar veriyordu. Bunu bilinçli yapmadığını biliyordum ama yine de üzülüyordum. Çünkü bu işin sonunda üzülen taraf hep o oluyordu. Vicdan azabı çeken, düşünmek zorunda kalan, acı çeken hep o oluyordu.

"Sıraç" diye mırıldandım ve hemen yanına bağdaş kurarak oturdum. Kıçıma batan çakıl taşları dışında gerçekten iyi hissediyordum. "Âşık olduğun birisi var mı? Yani, Halim ve Ümran'ın söyledikleri..." duraksadım, derin bir nefesi ciğerimden içeri doldururken beynime bir ağrı saplandı. "...onların söylediği kadarıyla birine âşıksın, doğru mu?"

Sıraç'ın boş bakışları denizi izlemeye devam etti, yaşam belirtisi veren tek şey kalkıp inen ve içerisine nefes dolduran göğsüydü.

"Peki, söylemek zorunda değilsin."

"Âşık olduğum biri var."

Yutkundum, beynimde çakan şimşeklerin ve kasıklarımda patlamakta olan acı kapsüllerin sayısını bilmiyordum ama canımı fazlasıyla yakıyorlardı. Kasıklarıma saplanan derin acı, bir mızrak yarası kadar sızlatırken aynı derecede kalbimde büyük bir hızla bir kapının arasında kalmış ve sıkışmış gibi hissediyordu. Gözlerimin buğulandığını ve etrafı zor seçebildiğimi fark ettim. Hayır, ağlayacak mıydım? Olamaz, ağlamamalıydım.

Yutkundum ve bunu duymaması için büyük bir çaba sarf ettim. "Ah, güzel."

"Kim olduğunu sormayacak mısın?" Sesi ifadesizdi. Beni

ürkütmüş aynı zamanda kalbimi kırmıştı.

İçimde koca bir göçük oluşmuştu ve kalbim o göçüğün altında kalmıştı. Sormak istiyordum fakat alacağım cevabın beni paramparça edip kemiklerimi toz haline getirene kadar ezeceğini biliyordum. Soramazdım, bilmemek en iyisiydi.

"Hayır." Sesim olabildiğince ifadesiz çıkmıştı ama içeride durumların pek de böyle olduğu söylenemezdi.

"Peki." Sesi ifadesizdi.

Çıplak kollarımız birbirine temas ediyordu. İçimden akan kezzabın, dışarıya yansımaması için büyük bir çaba sarf ediyor olsam da, koluma değen kolu bile canımın yangınının körüklenmesine sebep oluyordu.

"Nasıl biri?" dedim dümdüz bir sesle

"Masmavi gözleri şu denizi utandırır" dedi ve denizi işaret etti. "Ve gökyüzünü." Bu kez de gökyüzünü işaret etti.

"Mavi gözlü mü?" diye sordum. Kırgınlığım büyüdükçe büyüyor ve boğazıma büyük bir baskı uyguluyordu.

"Mavi."

"Çok mu âşıksın?"

"Aslında" dedi ve ensesini kaşıdı. "Ne hissettiğimi ben de bilmiyorum, Halim'in tanımıyla âşıkmışım."

"Aşkın anlamını bilmiyor musun?"

"Aşkın tanımı, her kalp için farklıdır minik şeytan." Yine ifadesizdi sesi, her zaman olduğu gibi.

"O zaman Halim'in dediğine neden inanıyorsun?" diye sordum, delirmek üzereydim. Kıskançlık mıydı bu? "Her kalp için farklı bir tanıma sahipse, Halim'in tanımı ile senin tanımın farklı demektir. Demek ki, ona âşık falan değilsin." Şu an resmen kendimi kandırıyordum. Başını geriye doğru attı ve gökyüzüne bakmaya başladı. Arkamızda duran dev ağacın gölgesinden midir bilinmez güneş bizi rahatsız etmiyordu.

"Olabilir, belki daha fazlasını hissediyorumdur onun için."

"Kendini ona bırakmayı dene. Belki o zaman ne hissettiğini anlayabilirsin."

Sıraç duraksadı ve gözlerini bana çevirdi. "Kendimi bir insana bırakmaktansa, uçurumdan aşağı daha rahat bırakabilirim."

"Anladım."

Anlamamıştım ama konunun bir an önce kapanmasını istiyordum, şahsen kuyruğuna basılmış bir kedi gibi hissetmeye başlamıştım. Bu çok bela bir histi ve beni kavuruyordu.

"Şaka yaptım." dedi ve gözlerini benden ayırdı.

"Ne?" diye sordum.

"Kimseye âşık değilim, öyle biri yok." Derin bir nefesi dışarı verdi. "Halim götünden uyduruyor."

"Bana ne." Doğrulup yerimden kalkarken, afallamıştı. "Ne oldu?" diye sordu ve kafasını kaldırıp bana baktı. Spor ayakkabılarımı ve ardından topuk çoraplarımı çıkarttım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana ne?" dedim ve ona aldırmadan ayaklarımı denizin içine daldırdım. Küçük bir adım atıp, yumuşak kum ile temas edince çok iyi hissetmiştim. Soğuk deniz suyu ayağımı çevrelerken gözlerimi kapattım ve kollarımı iki yana açtım. "Ben iyiyim" diye tekrarladım.

Sıraç'ın gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Taytımın paçaları ıslanıyordu ve bu zerre umurumda değildi. "Ben iyiyim." Sesim daha kuvvetli çıktı, bağırmak istiyordum. "Ben iyiyim!"

Bir çift uzun parmaklı el belime dolanıp beni kendisine bastırdı. Sıraç da denize girmiş ve beni sarmıştı. "İyiyim" dedi Sıraç ve ellerini belimden yukarı sıyırıp açtığım kollarıma götürdü. O da tıpkı benim gibi kollarını açmış, kollarımı tutuyordu. "Ben iyiyim!" diye bağırdı.

"Biz iyiyiz?" dedim sorarcasına, kısık bir ses tonuyla.

"Biz iyiyiz" diye tekrar etti beni.

Kıkırdamaya başladığımda o da gülüyordu. Sesini duymasam da bunu hissedebiliyordum.

"Sıraç, sen değişik bir düşmansın." diye itiraf ettim, titanikten fırlamış iki geri zekâlı gibi öylece dikiliyorken.

"Öyleyim."

"Bir gören olursa, adımız deliye çıkacak."

"Akıllı mıyız sanki?" diye sordu ve ellerimizi indirdi. El eleydik ama tek fark ellerimiz yanlarımızdan sarkmıştı.

"Değiliz." Gülümsedim ama maalesef gülümsememi görememişti. "Bana kötü davrandığın zamanlarda bile iyiliğini istiyorum." dedim, kendime inanamayarak.

Sustu, eli elimden kurtuldu ve tekrar belime dolandı. Soğuk su ayaklarımızı çevrelemeye devam ederken öylece dikeliyorduk. "İyiliğimi istiyorsun" dedi dümdüz bir şekilde.

"İyiliğini istiyorum."

"Lan siz ne yapıyorsunuz orada değişik çift?" diye bağırdı biri arkamızdan, bu sesin sahibini tanıyordum. Halim. İkimiz de planlamışçasına aynı anda kafamızı Halim'den tarafa çevirdik. Bize tuhaf bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Sana ne?" dedi Sıraç ve gözlerini Halim'in üzerine dikti.

"Atarlı çocuk" dedi Halim, alaycı bir ses tonuyla. "Hadi gel, bende sevdiğin bir şey var yakışıklı."

"Sıraç" dedim ürkek bir ses tonuyla. "Lavaboya gitmem gerek." Sıraç bana kısa bir bakış attıktan hemen sonra ilerideki küçük yeri gösterdi. Orasının tuvalet olduğu her halinden belliydi ama piknik yerinden oldukça uzakta kalmış gibiydi.

"Gel, götüreyim seni."

Halim'in tıpkı bir ezikmişiz gibi baktığını hissettiğimde elimi Sıraç'ın avucundan kurtardım ve "Ben giderim" dedim kendimden emin bir sesle.

"Ama..." dedi Sıraç fakat sözünü tamamlayamadı.

"Lan yemezler kızı, biz buradayız sen git yenge."

Başımla Halim'i onayladıktan sonra çorabımı ve ayakkabımı giyip koşar adımlarla lavabonun olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Sıkıştığım falan yoktu, yalnızca gerilmiştim. Sırtımdaki gözleri hissedebiliyordum fakat bunu önemsememeye çalıştım. Lavaboya girdiğimde içerinin keskin ilaç kokusu ile sarsıldım. Cidden, temizdi ama bu kadar temiz olmasını beklemiyordum. Bu koku ciğer parçalayacak türdendi. Lavaboda ellerimi yıkadıktan hemen sonra yüzüme hızla su çarptım. Su yüzümü yalarken, derin derin nefesler alıyordum. Önce âşık olduğu birinin olduğunu ardından da şaka yaptığını söylemişti. Belki de şaka yapmamıştı, cidden vardı öyle biri. Aynaya boş bakışlarımı gönderirken, çenemden akan suyun gidiş yolunu izledim. Tuvaletin iki tane çıkış kapısı vardı, bir tarafı deniz kıyısının olduğu yöne çıkarken diğeri ormanlık tarafa çıkıyordu. İlginç fakat hoş bir tasarımı vardı. Bir süre kapıya baktıktan sonra son bir kez yüzümü ıslattım. Çıkış kapısına yürürken tuvaletlerden bir tanesinin kapısı açıldı ama aldırmadım. Tam kapıdan dışarıya çıkacaktım ki enseme değen soğuk bir şey kaskatı kesilmeme sebep oldu.

"Sıraç'ın Mayıs'ını buldum. Şimdi, Sıraç'ın baharını kışa çevirme vakti."

Tok ses beynimin odacıklarında yankı yaparken, ensemde şiddetli bir ağrı baş gösterdi, olduğum yere yığılırken hissettiğim tek şey ağrı oldu.

Ve bilincim hızlı bir şekilde kapanarak, karanlığın kucağına yuvarlandım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Canım acıyordu. Saçlarımın arasında yelkovanından ayrı düşürülmüş bir akrep vardı ve sanki iğnesini durmadan zihnime batırıp, düşüncelerime zehrini akıtıyordu. İç çekişler, ciğerime doldurmaya çalıştığım parça parça nefesleri takip ederken, kuruyan gözpınarlarımın kuraklaştırdığı kirpiklerim birbirine yapışmıştı ve ince bir sızıyla gözkapaklarımı çekiştiriyordu. Zaman kavramım tamamıyla kaybolmuştu, gözlerimi açamıyordum. Şu an bir arabanın içinde olduğumun farkındaydım, içerisi ağır bir şekilde tıraş kolonyası kokuyordu. Arabanın içi oldukça sıcaktı, yabancı bir nefesin hırıltılı varlığını net olmayacak şekilde duyabiliyordum.

"O elimde" dedi adam, sesi oldukça kalındı. Ensemdeki ağrı bir an olsun şiddetini kaybetmezken, gözlerimi açmak için büyük bir çaba sarf ettim ama bu imkânsızdı, gözlerimi açamıyordum. Ağzımın içine doluşan metalik tat, mideme giren sayısız krampın bekçiliğini yaparken damarlarım sızlıyordu.

"Evet" dedi adam, tekrar sustu. Sanırım telefon görüşmesi yapıyordu. "Onu öldürmeyeceğim, daha iyi bir planım var." Gözlerimi aralamak için verdiğim savaşın yenileni ben olmuştum, mağlup olduğum savaşın tozunu yutarken, bilincim tekrardan karanlığa yuvarlanıyordu. Durdurmak istedim, ayık kalmak için çabaladım ama başaramadım. Ağrı şiddetlendi, ağzıma dolan kanın metalik tadı boğazımı tırma-

larken, bilincim karanlığın açtığı o derin kuyuya devrilip sırtüstü çakıldı.

***

Gözlerimi araladığımda, başıma saplanan şiddetli ağrıyı yok saymaya çalıştım. Yok sayması her ne kadar imkânsız gibi görünse de, bunu başarabilmiştim sanırım. Gözlerimin odak noktasına giren ilk şey, karşımda duran beyaz boyalı boş duvar oldu. Daha sonrasında bir sandalyede oturuyor olduğumu ve ellerimin arkamdan sandalyeye bağlı olduğunu fark ettim. Tüm kemiklerim üzerimden kamyon geçmiş gibi acıyla kıvranıyor, tenimin altında dalgalanıyordu. Midemde büyüyen bulantının yanı sıra, ensemde de sızlayan bir ağrı vardı. Sanırım ensemden darbe almıştım, canım çok yanıyordu. Kafamı hareket ettirip etrafa bakmak istedim ama bu imkânsızdı, daha ilk hamlede acıyla inledim. Öyle ki, sanki biri bıçağın yarımış ucunu ensemden içeri sokmuş ve ensemin derisini kaldırmıştı.

"Uyandın demek." Bu tok sesin, arabada bilincimin pençelerinin indirdiği darbeleri karşılarken işitmiştim.

"Sen kimsin?" diye sızlandım, fakat sesin geldiği yöne dönemedim, zira dönersem yine aynı acıya maruz kalacaktım, bunu istemiyordum.

"Azrail."

Yüzünü göremiyor olsam da, güçlü sesinden dökülen harfler tenime saplanmıştı. "Neden buradayım?" diye sordum, sesim cılız çıkıyordu.

"Çünkü ben öyle istiyorum." Oda karanlıktı fakat bunun asıl nedeni pencere olmayışıydı, seçebildiğim tek şey bembeyaz duvardı. Başımı sesin geldiği yöne çevirmek istiyordum ama bu gücü kendimde bulamıyordum, zihnimin içinde Sı-

raç'ın fısıltısını duyar gibi oldum: "Gerçekten istersen yapamayacağın hiçbir şey yoktur."

Sıraç'ın güven veren sesi zihnimin odacıklarının boş duvarlarına çarparak yankılanırken, bir an sanki o yanımdaymış gibi hissettim. Acıyı yok saydım, başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Görüş alanıma giren adamın yüzünü karanlığa rağmen seçebilmiştim, saçları açık renk gibi duruyordu ve yeşil gözlerinin ağırlığı karanlığı yırtmıştı.

"Waw... Güçlü kız!" dedi adam, alay eder gibi.

"Neden buradayım?" diye sordum, tekrar. Sesim az öncekine nazaran daha güçlü çıkmıştı ama acım hâlâ tazeydi, canım yanıyordu. Bileklerime sıkıca bağlanan ip, kanımın hareketini kısıtlamıştı üstelik.

"Çok soru sorma, çok soru soran küçük kızlardan hiç hoşlanmam." Siyah olduğunu düşündüğüm gömleğinin cebinden sigara paketini çıkarıp, paketi açtı ve paketten dudakları yardımıyla çektiği sigarasını yaktıktan hemen sonra önünde duran sehpanın üzerine fırlattı. "Güzel kızmışsın, gerçekten."

Kafamın içinde yoğun bir kıvamda akan mürekkep, döküldüğü yerde koca bir soru işareti şeklini almıştı. "Sen kimsin?" diye direttim, son gücümle sandalyeden kalkmaya çalışırken. Adam sigarasından derin bir nefes çekerken, boşta duran eliyle dağınık saçlarını avuçlayarak geri itti. "Ben, benim" dedi tehlikeli bakışları üzerimde dolanırken. "Sen kimsin?"

"Geri zekâlı falan mısın? Çöz beni!"

Dudakları şeytani bir kıvrımla yukarı büküldü. "Ah, dua et ki, küçük bir kız çocuğusun." Sigarasının dumanını dışarı üfledi. "Yoksa senden etkilenilirdim, ama maalesef ki, küçük kız çocukları ilgimi çekmiyor."

"Sanki umurumda!" dedim, kaşlarımı çatarak. "Çöz beni, madem küçük bir kız çocuğuyum benden korkmaman gerekir. Ne diye bağlıyorsun ki?"

Dudakları bir kez daha memnuniyet dolu bir kıvrımla yukarı büküldü. "Asi küçük bir kız çocuğu ha?"

"Sen kimsin? Son kez soruyorum, sorularımın yanıtsız kalmasından hiç hoşlanmam" dedim, ağrılarıma rağmen ona meydan okuyan bir sesle.

Adam, alaycı bir tavırla güldü. "Hoşuma gitmeye başladın, kes şunu" dedi ve elinde tuttuğu sigarayı sehpanın üzerindeki parlak kül tablasına bastırarak söndürdü. Hareket etmek için biraz daha çabaladım fakat gerçekten sıkı bir şekilde bağlanmıştım.

"Neden buradayım, bari bunu söyle?"

"Sen Mayıs Karamaçasın, ben de senin yakışıklı Azrail'in. Hadi öpüşelim?" Oturduğu yerden hızla kalkıp bana yöneldiğinde, dehşetle açılan gözlerim korkuyu sıkıca kavrayıp harelerine oturttu. "Bana yaklaşma!" diye bağırdım, tüm gücümle sandalyeyi sarsarken. Sandalye devrilince, ben de sandalyeyle birlikte yeri boyladım. Hareket edemiyordum, yan yatmış şekilde öylece beklemek zorunda kalmıştım. Adamın siyah ayakkabılarının zeminde bıraktığı tok sesler yankı uyandırarak bana yaklaşıyordu, biri matkap ile göğsümü delmeye başlamış gibi, kemiklerime çekiç darbeleri iniyormuş gibi hissediyordum.

"Kes şunu!" diye bağırdım, bana dokunmasından korkuyordum. Bu iğrençti. "Yaklaşma bana! Sakın!"

Yavaşça önümde tek dizinin üstüne çöktü, yeşil gözleri üzümü incelerken, gözlerinde zerre duygu kırıntısı, insani tek bir şey yakalayamadım. Bomboş, soğuk bir duvarın ardından beni izliyor gibiydi, ürkütücüydü.

"Bak, seni öldürmeyeceğim ya da seni becermeyeceğim, o yüzden sakin ol, tamam mı? Zorluk çıkarmanı istemiyorum, seninle bir derdim yok, ufaklık." Korku dolu gözlerle ona bakarken, harelerime oturan çaresizlik o kadar yoğundu ki, bunu görebildiğine adım gibi emindim. "Seni çözebilirim"

dedi elini bana doğru uzatırken. "Ama sakin olacağına dair söz vermelisin, yoksa istemesem de sana zarar vermek zorunda kalırım, küçük."

"Söz" dedim dümdüz bir sesle.

"Pekâlâ." Arkama geçip sandalyeye bağlı olan ellerimi seri bir şekilde çözdü, beni diğer iplerden de kurtardıktan sonra düştüğüm yerden yavaşça doğrulup, kanın sonunda hareket ettiği bileklerimi ovaladım. Yanından geçip giderken, kılını dahi kıpırdatmadı ve beni öylece izlemeye devam etti. Üzerinde ağır bir erkek kokusu vardı, tıraş kolonyasını hatırlatıyordu ama çok da rahatsız edici değildi. Odanın çıkış kapısının kulpunu çevirip kapıyı açtığımda, hâlâ hareketsizdi ve beklediğim tepkiyi vermiyordu. Odadan çıktım, uzun bir koridor hemen önüme serilmişti. Koridor loş bir ışıkla aydınlatılmıştı, duvarlarında eski ve pahalı tablolar vardı. Peşimden geldiğinin farkındaydım, kimliksiz bir ruh gibiydi ve yavaşça arkamda süzülüyordu. Omzumun üstünden ona baktığımda, koyu yeşil gözlerindeki cansızlık bana bir cesedi anımsatmıştı. Sert yüz hatları onun yaşını ele vermese de, olgun olduğunu öne sürüyordu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu, ifadesiz bir şekilde. Cevap vermedim. "Sana diyorum, küçük, canın acıyor mu?"

"Sanki umurunda" dedim elim enseme kayarken. Şu an ona değil, duvardaki tablolara bakıyordum. "Neyle vurduysan, cidden çürütmüşsün."

Alaycı bakışlarını yan profilimde hissettim. "Kusura bakma, elimin ayarı yoktur."

Koridorun sonuna geldiğimde, salon olduğunu tahmin ettiğim geniş odaya girdim. Koyu kırmızı, bordoya yakın tondaki mobilyalar ve beyaz duvarlardan oluşan bu oda kesinlikle çok sadeydi. Televizyon yoktu ama duvarı komple kaplayan büyük bir kitaplık vardı. Eski olduğunu düşündüğüm tonlarca sararmış yapraklı kitaba ev sahipliği yapıyordu bu kitaplık.

"Beni buraya niye getirdin?" diye sordum, kitaplara göz gezdirirken. "Ne istiyorsun benden?"

"Senden tek isteğim, işim bitene dek sessiz olman, küçük" dedi tok bir sesle.

"İşinin ne olduğunu söyle, o zaman belki çenemi kapatmayı deneyebilirim."

"Bunu sana söylemeyeceğim." Sesi keskin ama ucu bilenmiş bir alayla kavlamıştı.

"Sıraç burada olduğumu biliyor mu?" diye sordum, beklenti dolu bakışlarımı adama çevirirken. "Hayır" dedi iç çekerek, sıkılmış gibi görünüyordu. "Ama çok yakında anlayacaktır, hatta anlamıştır. Üç saat boyunca tuvalette kalacak değilsin ya. Muhtemelen şu an her yerde, her delikte seni arıyor ve önüne geleni kurşundan geçiriyordur."

"Sıraç'la ne gibi bir alıp veremediğin var?" diye sordum, gözlerimi ondan ayırıp tekrar kitaplığa çevirirken.

"Sana ne?"

Çıkış kapısı neredeydi? Buradan kurtulmak için ne yapmam gerekiyordu? Kurtulmadan önce bu adamla ilgili bilgi sahibi olmalı ve Sıraç'ı uyarmalıydım. "Adını söyle bari" dedim kitaplığı incelerken.

"Şafak."

"İnanmalı mıyım buna?" Şüpheli bakışlarımı Şafak'a çevirdim. "Yirmi beş yıldır Şafak ismini kullanıyorum" dedi alaycı bir sesle. Telefon melodisi olduğunu düşündüğüm bir melodi odada yankı uyandırdı. Şafak, siyah kumaş pantolonunun cebinden çıkarttığı siyah telefonu açtı ve kulağına götürdü, bakışları üzerimdeydi. "Evet?" Kısa bir sessizlik yaşandı, telefonun diğer ucundan gelen sesin sahibinin döktüğü kelimeleri yakalayamıyordum. "Ne yapmış?" diye sordu Şafak, şaşkın bir tavırla. "Vay! Tam da Karayel'den beklediğim gibi. Bilgilendirdiğin için sağ ol, izlemeye devam et." Şafak telefonu kapatıp cebine atarken, bakışlarını gözlerimden ayır-

madı. "Sevgilin çoktan iki kişinin canını almış bile, küçük" dedi alaycı bir sesle. Öylece yüzüne baktım, ağrı yüzünden hissizleşmeye başlayan bedenime çarpan gerçek, ruhumu ulutmuştu. "Yapmaz" diye fısıldadım, başımı iki yana sallayarak. "Yapamaz."

Kaşları alayla yukarı havalandı. "Cidden, altına yattığın adamı tanımayacak kadar salak mısın sen?"

Tenimde dalgalanan öfke, damarlarımı çekiştirdi. "Ne?" diye bağırdım, dehşet içinde. "Kimin altına yatmışım, şerefsiz! Düzgün konuş benimle!"

Bir an irkildi, koyu yeşil gözler irileşti ve bir iki adım gerileyerek bana tuhaf tuhaf baktı. "Sen, Sıraç Karayel'in kadını değil misin?" diye sordu, dudaklarından dökülen soruya bulaşan şaşkınlığı öfkemin göğsüne oyuk açmıştı.

"Değilim" dedim keskin bir sesle. "Kimsenin altına yatmadım ben, hadsiz!"

Tek kaşı havaya kalktı. "Sen bakire falan mısın? Sakin ol."

"Sana ne?" diye bağırıp, hızlı adımlarla salonun çıkışına yürüdüm. Buradan kaçmalıydım, hem de hemen! "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan, onu umursamadım ama arkamdan geldiğini biliyordum.

"Def ol git! Çıkar beni buradan. Ben sana hiçbir şey yapmadım, gitmeme izin ver!" diye bağırdım ve kapının önünde duran sehpanın üzerindeki kedi biblosunu alıp yere fırlattım, biblo zeminde tok bir ses çıkarıp patlarken, porselen parçaları hızla etrafa saçıldı. "Gideceğim!"

"Sakin dur lan!" dedi Şafak, kaşlarını çatarak. "Manyak mısın, kızım sen?"

Ağrımı yok saydım ve koridorda koşmaya başladım, çarpıp devirdiğim şeyler umurumda değildi. Bir el beni tuttuğu gibi yere savurdu ve zeminde tok bir ses çıkararak yere yapıştım. Üzerimde duran yeşil gözlü kumral adam hemen üzerime abanmış, pürdikkat bana bakıyordu. "Kalk üzerimden!"

diye bağırdığımda, bakışlarının yoğunluğu midemi tekmelemişti. "Kalk!"

Keskin nane kokulu nefesini yüzüme vererek, "Burada kalıyorsun, küçük" dedi tok bir sesle. Üzerimden seri bir şekilde kalktığında, ben de zorlanarak da olsa yerimden doğruldum. "Seni tekrar bağlamamı istemiyorsan düzgün dur, küçük kız, yoksa canını yakarım."

"Senden korktuğumu falan mı sanıyorsun?"

Kaşları alayla havaya kalktı. "Tam olarak öyle sanıyorum?"

"Yanılıyorsun, senden korkmuyorum."

"Öyle mi?" diye sorduğunda, gözlerindeki koyu yeşil bir kazanın içinde kaynıyor, köpürüyordu sanki. Eli beline uzandı, simsiyah parlak bir silahı belinden çıkardı. Silahın namlusunu bana doğru tuttuğunda, "Korkmuyorsun, öyle mi?" diye sordu, zehir gibi bir sesle. Korkuyordum, fakat silahtan değil. Sıraç'a zarar gelmesinden ölümüne korkuyordum. Silahın namlusuna doğru yürüdüm ve alnımı namlunun soğuk ucuna dayadım, gözlerimin içindeki korkusuzluğu net bir şekilde görebildiğinin farkındaydım. Korkmuyordum, ölmekten korktuğum falan yoktu. Ölüm korkusunu bana unutturan tek şey Sıraç'ın varlığıydı. Ben, korkmamayı Sıraç Karayel'den öğrenmiştim. Her ne kadar aslı olmasa da, bana Karayel'in kadını diyorlardı, bunun hakkını vermeliydim. Gözleri hayretle aralandı Şafak'ın, ne yaptığımı idrak etmeye çalışırken bakışlarına sinen şaşkınlık yüzünü kavramış ve yutmuştu.

"Beni bununla korkutamazsın. Bunu korkutmak için değil, can almak için kullanmasın. Bu bir oyuncak değil, Şafak!" dedim nefesimle ona buz üflerken, alnımı namluya tamamen bastırarak.

"Küçük kız, fazla yüreklisin" dedi alnıma dayalı olan namluyu yavaşça indirdi. "Bu çok hoşuma gitti."

Gözlerimi dikmiş ona bakarken, "Sıraç, kesinlikle beni

bulacak ve senin canına okuyacak. Belki de penisine elveda demelisin."

Güldü, gülüşü alayla perçinlenmiş olsa da, etkilendiği her halinden belliydi. "Çok konuşuyorsun, küçük. Oysa uyurken öylesine güzeldin ki" dedi ve cümlesinin noktasıyla birlikte silah ile enseme sert bir darbe indirdi. Görüntü yerini siyaha bırakırken, dizlerimin üzerine düşüşümü ve görüş alanımdan çıkışını hayal meyal hatırlıyordum.

***

Gözaltlarım neden mordu? Şu an bir menekşeye benzemediğim kesindi, dağılmış haldeydim. Başrol oyuncusu gelip kadını kurtarmalıydı ama üç gündür hiç tanımadığım bir adamla birlikte bu evdeydim. Dahası, Sıraç hâlâ ortalarda yoktu. Bu üç gün boyunca bu yataktan hiç çıkmadım, ayıldığımda da bu yataktaydım. Yatağımın kenarına bıraktığı yemeklere hiçbir şekilde dokunmadım, hiçbir şey ne yedim, ne de içtim. Yalnızca bekledim ve düşüncelerimin halter kaldırdığı anları silmek adına kelimeleri yastığa dökerek uyudum. Kaçma girişiminde bulunamadım, çünkü darbe indirdiği ensem yüzünden bütün bedenim iflas eşiğine gelmişti.

"Uyandın mı?" Bu ses Şafak'a aitti. Cevap vermek yerine tıpkı bir ceset gibi baktım ona, üç gündür aynı kıyafetlerleydim ve açtım. Banyo yapmamıştım, saçlarımın yağlandığının farkındaydım ama umurumda değildi. "Bir şeyler ye, küçük" dedi Şafak, elinde tuttuğu tepsiyi yatağın kenarına bırakarak. Beyaz örtülü yatağın üzerinde tıpkı bezden yapılmış bir bebek gibi öylece yatıyordum, verdiğim tek tepki gözlerimi kırpmak ve nefes almaktan ibaretti. Ceset gibiydim. İçi ölmüş fakat hâlâ nefes alabilen bir ceset gibi. İçim çatallaşmıştı, bağırmak, ağlamak ve haykırmak istiyordum. Sıraç yoktu, var olan tek şey yokluğuydu.

"Ye hadi, inat etme artık." Ona ters ters baktıktan hemen sonra, ayağımın ucuyla tepsiyi ittim ve yere düşmesini sağladım. Biçimli kaşları çatılmış, gergin bir şekilde bana bakıyordu. "Seni kurtarmaya gelmediği için mi böyle yapıyorsun, şımarık?" diye sordu, sesinde de gözlerindeki sinirin yansıması vardı.

"O..." Gözlerimi ona çevirip, moraran gözaltlarımı ona sergiledim. "...her şeyin en iyisini bilir. Emin ol, onun zekâsı ile başa çıkamaz senin gibiler."

Şafak'ın düz bakışları bir süre yüzümde dolandı, ardından yavaşça odadan çıktı ve beni kimsesizliğimle çarpıştırdı. Yalnızlığıma sarılırken, bu süre zarfında Sıraç'ı düşünebilirdim, onu hayal edebilirdim. Ona ihtiyacım vardı, onun bana verdiği zarar, bir başkasının vereceği iyilikten daha gerekli geliyordu. *"Buradayım, miniğim, yanındayım"* zihnimin gerilerinden yangın mavisi. Kuru dudaklarım aralanırken, "Biliyorum" diye fısıldadım. "Buradasın, Sıraç."

"Geçecek, seni kurtaracağım, miniğim" diye fısıldadı bu kez, bembeyaz yastığa yüzümü gömüp, derin bir nefes alırken, başımı hızlıca salladım. "Geçsin, gel artık, Sıraç."

"Yangınımın mavisi, sabret" dedi gerilerden, belki de bir uçurumun dibinden. Ya da uçurumun dibinde olan bendim şu an. "Seni özledim, Sıraç" diye fısıldadım, yastığa yüzümü gömerken. "Seni özledim, yangın mavisi."

Gözlerim yavaş yavaş dolmaya başladığında, ağlamamak için büyük çaba sarf ettim. Dudaklarımı birbirine bastırarak, göğsüme bastırdığım közlerin sızısına aldırmadan onları tekrar kucakladım ve tam göğsümün üstünde alevlendiler. Yanan gözlerimi uykunun perdesiyle kapatacakken, "Seni bekliyorum, yangın mavisi" diye fısıldadım, uykulu sesimle. "Geleceksin, biliyorum."

***

"Kalk, lanet olsun! Kalk, küçük!"

Dehşet içinde yattığım yerden doğrulurken, Şafak siyah bir takımla hemen karşımda dikiliyordu. "Çabuk kalk, gidiyoruz!"

"Nereye?" diye sordum, yorgun düşmüş uyku mahmuru sesimle.

"Gidiyoruz, acele et. Karayel yerimizi öğrendi." Gözleriyle beni taradıktan sonra yataktan çıkmam için kolumdan tutup çekti. "Üzgünüm, henüz üç gündür benimlesin. Kolay kolay seni salabileceğimi zannetmiyorum. Benimle kalıyorsun, küçük."

Son gücümle, "Bırak beni, sana demiştim!" diye bağırıp, onun kollarından kurtulmaya çalıştım. Şafak aniden burnuma bastırdığı bezle, "Üzgünüm" diye fısıldadığında, ciğerlerime dolan ağır koku beni hantallaştırdı. "Zorluk çıkarmayacağını bilsem, sana bunları yapmazdım." Gözlerime perde inmeden hemen önce, duyduğum son şey bu olmuştu.

***

Korna sesleri, patlayan silah sesleri ve ürkütücü bir şekilde tenimi yalayan rüzgârla sarsılan bedenim, karanlığın içinden çekilirken titredim. Neler oluyordu? Gözlerimi araladığımda, arka koltukta olduğumu anladım. Sürücü koltuğunda oturan Şafak'ın yalnızca açık renkli saçlarını ve geniş omzunu görebiliyordum.

"Siktir!" diye haykırarak son gücüyle gazı kökledi, arka tekerlekler acı bir feryat koparak kendi etrafında dönerken, araba avını gözüne kestirip sıkıştıran kaplan gibi öne atıldı. Acı bir korna sesi tüm sokağı ele geçirirken, yerimden doğrulmaya çalıştım ama ellerim hemen arkama doğru bağlanmıştı fakat ayaklarım serbestti.

"Neler oluyor?" dedim, çatlak bir sesle.

"Sesini çıkarma, küçük!" diye kükredi, Şafak, gazı kökle-meye devam ederken. Öyle hızlı kullanıyordu ki arabayı, hızı yüzünden arabanın camları zangır zangır titriyordu. Ve bir silah patladı, barutun havaya karışan kokusunu alamasam da içimde yürüdüğünü hissedebilmiştim. "Siktiğimin piçi!" diye bağırdı Şafak, direksiyonu kırıp bir yol ayrımından sağa saptı ve bomboş sokakta son hızla gaza yüklendi.

"Neler oluyor?" diye bağırdım. Bakışlarım arka cama döndüğünde, arabayı anında tanımıştım. Bu Karayel'in arabasıydı ve tıpkı bir yel gibi esiyordu. "Sıraç!" diye bağırdım, adının harfleri kalbime saplanıp kana bulanarak geri çıkarken.

Şafak, "Kes sesini, seni öldürürüm!" diye bağırdıktan sonra direksiyon hâkimiyetini kaybeder gibi oldu ama son anda toparladı. Bir motorun bağırış sesini de duyabiliyordum ama uzaktan geliyordu sanki. Bir el daha ateş edildi havaya, silahın vurgulu sesi bomboş sokakta yankılandı. Karanlıktı, sokak ışıkları bile bu karanlığı bastırmaya yetmiyordu. Kaldırım taşlarında tek bir insan izine dahi rastlayamamıştım, sokaklar bomboştu.

"Yolun sonuna geldin, Şafak!" diye bağırdım, kurtulacaktım. Sıraç Karayel yenilmezdi.

"Geberene kadar yolun sonuna geldim sayılmaz. Ben gebermedikçe bu yolun sonu yok!" Şafak hırsla direksiyona vururken, arka taraftaki cam gürültülü bir şekilde patladı. Cam kırıkları vücudumun bazı yerlerini delip derime girerken, acıyla inledim. Acı, somut bir haldeyken gerçekten çekilmez bir şeydi.

"Lanet orospu çocuğu!" diye kükredi dehşet içinde. "Onu öldüreceğim!" Aniden bana doğru döndüğünde, gözlerinde de sesindeki dehşetin gölgesi vardı. "Cam kırıkları sana zarar verdi mi, küçük?"

"Sana ne!"

Sıraç'ın arabası görüş alanımıza girdi, arabalar neredeyse

aynı hizada giderken onu görebilmiştim. Karayel, arabanın camından içeri bakıyordu ve bakışları adeta patlamaya hazır bir volkanın içinde kaynayan lav gibiydi.

"Sıraç!" diye haykırdım, dehşet içinde. Şafak bağırmam üzerine daha şiddetli bir küfür etti ve "Onu seviyor musun?" diye kükredi. Cevap vermedim, gözlerimi Sıraç'tan ayıramıyordum şu an. "Onu seviyor musun, küçük?" diye tekrarladı sorusunu, duymazdan geldiğimde hiç ummadığım bir şey yaptı ve arabaların camlarını otomatik düğmeye basarak açtı. Soğuk hava içeri doluşurken, Sıraç bunu fark etmiş olacak ki, o da camlarını açtı. Sıraç beni göremiyordu, önümde duran sürücü koltuğu buna engeldi ama ben onu görebiliyordum. "Sıraç!" diye bağırdım, son gücümle. Çığlığım rüzgârın kollarına sığınmış, karanlığı yırtıp sokakta çınlamıştı. Sıraç'ın sesimi duyduğu andaki yüz ifadesi, işte onu üstünden yıllar geçse de unutamayacaktım. Bir bıçağı göğsüne saplamak, akan kanla kaderinin üstünü kapatmak gibiydi.

"Mayıs!" diye bağırdı Sıraç, her ne kadar beni göremese de, bir yola bir de arabanın içine bakıyordu.

"Karayel" diye bağırdı Şafak, dışarıya doğru. "Bak, senin Mayıs'ın burada, ama senin için kış vakti. Sen baharların adamı değilsin!"

"Durdur lan arabayı! Dağıtırım senin beynini!" diye bağırdı Sıraç, sesi boğuk gelmişti fakat onun delice bağırdığını hissedebilmiştim. Arabanın hızından olsa gerek, kulaklarım onu boğuk bir şekilde algılayabilmişti.

"Beni vurduğun an, direksiyon hâkimiyetimi kaybedeceğim Karayel. Ve sonra ne olacak biliyor musun? Kızın ölecek. Senin değerli kızın parçalara ayrılacak. Mayıs'ın, karanlığa gömülecek!"

"Onun kılına zarar gelirse, senin ananın kemiklerini sikerim!" diye bağırdı Sıraç.

"Ölü sevici mi oldun, pezevenk!" diye bağırdı Şafak. Ah, o da mı annesizdi?

"Evet" diye bağırdı Sıraç ve arabası ile arabaya sürtündü. Çıkan alevleri net bir şekilde görebilmiştim. "Ölümü, dirini sikeceğim senin orospu çocuğu! Kızımı ver bana!"

"Kızını sana vermeyeceğim Karayel" dedi kısık bir şekilde Şafak ve ani bir frenle arabayı durdurdu. Sıraç'ın onu duymadığı kesindi fakat ben net bir şekilde duyabilmiştim. Araba durmadan önce üç dört kez kendi etrafında döndü, bu bir aksiyon filminin herhangi bir sahnesini andırmıştı. Araba tozu dumana kattı ve durdu. Sıraç'ın arabası hemen ilerimizde durduğunda aynı şekilde o da kendi etrafında birkaç tur atmak zorunda kalmıştı. Şafak silahını aldığı gibi benim olduğum tarafa geçti ve arka kapıyı açtı. Benim koluma girdikten hemen sonra dışarı adım attı ve beni de beraberinde dışarı çıkardı. Soğuk hava tenimi yalarken, şimdi ne olacak diye düşünmeden edemiyordum. Korkuyordum, Sıraç'a bir zarar vermesinden... Sıraç'ın tekrar katil olmasından korkuyordum.

Titrek adımlarla Şafak'ın yanındaki yerimi aldım. Ellerim arkamdan bağlıydı ve hareket yetim yalnızca bacaklarımda etkindi. Sıraç arabadan indiğinde sokak ışığının turuncu parıltısı onun mükemmel yüzüne yansıdı. Canımdan can koparken, onun güzelliği ile büyüleniyordum. Korku yerini onun güzelliğine adadığım heyecana bırakmıştı. Bize doğru adımlarken elinde silahı vardı ve silahın altından M harfli tarafı parıl parıl parıldıyor, gözlerimi ondan alamamama sebep oluyordu.

"Yolun sonu" dedi Sıraç, gözleri önce bana ardından Şafak'a kaydı. "Buraya kadar kansız köpek! Kızımı ver!"

Sıraç gittikçe yaklaşıyordu ve korkum iki katına ulaşmıştı. Şafak stresli bir ses tonuyla, "Yaklaşma" dedi ve gözlerini kıstı. "Kızın beynini dağıtırım, Karayel, benim şakam yok."

Sıraç duraksadı. Yangın mavisi gözlerinde ifadesizlik vardı fakat her nedense gözlerini bana çevirmemeye özen gösteriyordu. Neden bana bakmak istemiyordu ki sanki? "Kızımı hemen bırakıyorsun!" dedi Sıraç ölümcül bir sakinlikle

ve olduğu yerde öylece dikilip tüm dikkati ile Şafak'ı izlemeye başladı.

"Kızın?" dedi Şafak ve silahın soğuk namlusunu şakağıma bastırdı. "Ölecek, eğer şimdi çekilmezsen onun beynini darmadağın edeceğim."

Sıraç'ın yüz hatları oldukça sertti, seğiren çenesini görebiliyordum. Aramızda neredeyse on beş bilemedin yirmi metre vardı fakat sokak boş olduğu için sesler yankı yapıyordu. "Onu bırak, seninle geleceğim" dedi Sıraç ve elindeki silahı beline koydu. "Beni al, onu bırak. Senin tüm derdin benimle." Gözlerinde korkusuzluk kol geziyordu. Ürkmüştüm, beni burada bırakıp onunla mı gidecekti? Sırf benim için bunu yapmayacaktı değil mi? Bu adamın derdi belliydi, Sıraç'ın canını almadan onu bırakmazdı.

"Onu bırakmayacağım, eğer o ölürse canın daha çok yanacak" dedi ve tehlikeli bir şekilde sırıttı, Şafak. "Senin ölmen bir şeyi değiştirmez ama taptığın bir şeyi kaybedersen işte o zaman yaşamanın bir anlamı kalmaz. Dağılırsın, Karayel. Ölmeni değil, dağılmanı istiyorum." Tetiğe gitti parmağı.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, birazdan silah patlayabilir ve bu oyun burada bitebilirdi. Hikâyenin sonu Şafak'ın parmakları ucundaydı. Alacağım nefes sayısını onun parmakları belirleyecekti, ne kadar geç basarsa o kadar çok yaşayacaktım.

"Sakın!" diye bağırdı Sıraç ve gözlerini dehşetle açtı. "Ona zarar verirsen, seni yaşatmam. Seni yaşatmam!" diye bağırdı.

"Sıraç" dedim titrek bir ses tonuyla "Ne olursun, git."

Sıraç'ın ölmesini istemiyordum, bu adam önce beni ardından da Sıraç'ı haklayacaktı bunun bilincindeydim. Buna dayanamazdım. Sıraç'ın bizim yerimize nefes alması gerekiyordu. Ben nefeslerimi Sıraç'a hediye etmeye hazırdım, benim yerime yaşayabilirdi. Bunda bir sakınca görmüyordum, aksine bunu istiyordum.

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum, miniğim, öleceksek beraber" dedi ve belindeki silaha davrandı. Silahı çektiği an yüreğimden bir şeyler havalandı, korku muydu bu? Şafak'ın erkekliğine tekmeyi indirdikten sonra onu etkisiz hale getirdiğimi fark ettim. Bunu hangi akılla yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sıraç'a doğru koşmaya başladım. Sıraç kollarını bana açtı. "Acele et, miniğim" diye haykırdı. Gözleri alev alevdi. Öyle bir bakışı vardı ki. Ölsem, üzülmezdim. İlk kez böyle bakıyordu bana.

Ve bir silah sesi patladı.

Vücudum ağır çekimde yere inerken, gördüğüm son şey Sıraç'ın kocaman açılmış yangın mavisi gözleriydi. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, ölsem üzülmezdim. Öyle bir bakışı vardı ki; can vermenin tam sırası diye düşündüm. Gözkapaklarıma çöken ağırlığın yanı sıra, bacaklarım hissizleşmişti. Zaten bağlı olan ellerimi ise artık hiç hissetmiyordum. Dizlerimin üzerine düştüm, sırtımdaki ıslaklığı fark etmemem imkânsızdı, bilincim benimle oyun oynuyor olabilir miydi?

Sıraç'ın bana doğru koştuğunu gördüm. Ve ardından, "Orospu çocuğu!" diye haykırarak dizlerinin üzerine düştüğünü, sonrasında da uzun parmaklarını yanaklarıma yaklaştırdığını.

"Dayan yangınım, bırakma beni!" diye bağırdıktan hemen sonra beni kendisine bastırdı. Hissetmiyordum, onun güzel ellerini hissetmiyordum. Hissettiğim tek şey acıydı, sırtımda büyüyen ve vücudumu ele geçiren o acı. Ağzımı açmak, ona bir şey söylemek istedim, ağzımı açtığımda ise kendimin bile şaşırdığım bir şey gerçekleşti. Uğursuz sıvı ağzımdan dışarı döküldü, çenemden akan uğursuz sıvının sıcaklığını hissetmiştim.

"Yangın mavisi, geldin..." dedim titrek bir ses tonuyla. Acım tarifsizdi, yolun sonu muydu bu? Verdiği soluk, saçlarımın arasına kasırga gibi vuruyordu.

Hikâyemiz bir silahın namlusundan dışarı çıkan mermi kadar hızlı mı bitecekti?

"Gitme!" diye bağırdı Sıraç ve ellerini sırtıma bastırdı. Ne yazık ki, bunu hissedemiyordum. "Gitme, yaşayamam. Allah'ın belası seni yeni kazandım, şimdi değil!" Gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum, gördüğüm tek şey gözleriydi.

Ağzımdan dökülen uğursuz sıvının bile varlığından bihaber olduğumda yüzüstü Sıraç'ın boyun girintisine düştüm. Tıpkı bezden bir bebek gibi. Boyun girintisi benden gelen uğursuz sıvıya bulanırken, kahve kokusunu içime çektim. Bir motor sesi yankılandı caddede ve ardından Halim ile Savaş'ın bağırışları.

"Kaçıyor, orospu çocuğu!" diye haykırdı, Halim. "Kendine gel, Savaş, motorun anahtarlarını ver lan!"

Sıraç'ın hıçkıra hıçkıra ağladığını duyduğumda kanım çekildi, ölüyor muydum gerçekten? Ağzımdan sızan sıvı Sıraç'ın boyun girintisini süslerken Sıraç haykırdı. "Ambulans çağırın, ambulans çağırın orospu çocukları! Almayın lan onu benden! Alma lan onu benden! Gitme lan! Gitme Allahsız! Gitme! Bırakma lan beni!"

Ve bilincim kapandı. Son duyduğum söz ise; "*Uyan taptığım.*" oldu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Canımın iç kanaması, derman bulamadığım derdim, ağrıyan yerim, kanayan yaram...

Karayel'im...

Milyarlarca insanın arasından beni buldun sen, beni seçtin kendine düşman olarak. Her şeyin sebebi vardı, galaksiler henüz bir toz bulutuyken daha çizilmişti yıldızlarımın yolu senin için. Allah bizim kaderlerimizi yazarken, eşit davrandı ve aynı mürekkebi kullandı. Bizi birbirimize uygun gördü, koşullar ne olursa olsun birleşmek zorundaydık. Birleştik. Düşmanın olarak girdiğim hayatında, miniğim olarak yer edindim kendime.

Karayel, galaksisinde toz yuttuğum adam. Aşkı ilk kez avuçlarımın arasında somut bir şeymişcesine kavramayı bana öğreten adam. Tutarsız, sinirli, dengesiz, acımasız ama yirmi dört yaşında küçük bir erkek çocuğu. O, varlığımı kanıtladı bana. Ölüydüm ondan evveli, yaşamaya başladım onunla. Şimdi onu bırakıp gidiyor muydum cidden? Henüz yaralarını saramadan, onu düştüğü çukurun içinden çıkarıp, dizlerinin üstünden kaldıramadan? Karanlık bir kuyunun içine düştüm, sesini duyamıyordum Sıraç'ın. Oysa ihtiyacım olan tek şey onun sesiydi, sesine bağladığı nefesiydi. Hissettiğim tek şey soğuktu. Üşüyordum.

Bedenim benimle miydi? Bedenimi terk etmemiştim, değil mi? Hissizliğim büyüyor, beni içine çekiyor ve ruhumu emiyordu. Sanki vücudumun içinde değildim şu an, sanki başka bir âlemdeydim.

Sahi, neredeydim? Üzerime kara toprak mı örteceklerdi? Henüz 18 yaşıma bile girmemiştim, bunu yaşamak istemiyordum ki. Önemli olan yaşım da değildi aslında, önemli olan O'ydu. O'nun hayatını bir düzene sokmak, içindeki nefreti söküp almak istiyordum.

"Ölmek istemiyorum!" diye bağırdım, boşluğa. Boşluğa dökülen harflerim sekerek üst üste bindi ve kendi leş yığınını oluşturdu. Bir an gözlerim açıldı, etraf bembeyazdı. Her şey beyazdı, ötesi yoktu. "Neredeyim ben?" Sesim yankılandı beyaz duvarlarda, yürüyebilir miydim? Acı yoktu, yaralı değil miydim ben?

"Mayıs!"

Bu ses... Sesin geldiği yöne baktığımda, iki galaksi çarpıştı ve savrulan parçalar dünyamın göbeğine çarptı. Etten, kemikten o duruyordu karşımda. Kanlı, canlı. Babam. Fetih Karamaça, kahverengi gözlerini üzerime dikmiş, beyaz takım elbisesiyle hemen karşımda duruyordu.

"Baba!" Dudaklarımdan dökülen feryat, beyazı yarıp kanımı bembeyaz duvarlara fışkırttı. Halüsinasyon gördüğüme hiç şüphem yoktu, bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. Yıllar sonra onu görmek, bu gerçek bir delilikti. "Baba! Gerçek misin?" Sesim orta yerinden çatlamış, kırılmıştı. Özlem kabuğumu yumruklamış, sesimi yırtmıştı.

"Kızım!" dedi hasret kokan bir sesle. Şükürler olsun ki, yeniden duymuştum Fetih Karamaça'nın sesini. "Baba!" diye haykırdıktan sonra ona doğru koştum. Beyazına, babamın beyazına.

"Baba, babam!" Kucaklaştık, onun sıcağını hissettim. Ruhuma uzanan kollarını, hislerime dokunan hislerini... Sıkıca sarıldım boynuna, öyle ki, bir an kaybolmasından korkuyordum. "Seni çok özledim!" Boğazıma dolan hıçkırığı yok sayamadım, bu kez yapamadım bunu.

"Mayıs, senin burada olmaman gerekiyor, miniğim."

Miniğim... Babamın kollarındayken, neden onu düşünüyordum ki? "Neden?" diye hıçkırdım. "Seninle gelmek istiyorum."

"Şimdi zamanı değil, miniğim" dedi babam. O güven verici sesini kulaklarımda hissetmeyeli ne kadar olmuştu?

"Baba, zaten ölmedim mi?" diye sorduğumda sesim titriyordu.

"Hayır" dedi babam ve kollarını sımsıkı sardı beline. Güven kokulu ilk aşkımın kollarındaydım, huzurluydum. "Henüz değil, yaşamalısın, Mayıs."

"Baba, dönüş yolunu bulamıyorum. Senin yanında kalamaz mıyım?" diye hıçkırdığımda, babamın iri parmakları saçlarımın arasına daldı ve her bir tel onun dokunuşuyla buluştu. Saçlarımı okşadı, bıçağın diğer ucunda ölümü bekleyen kurbanın akıttığı kanın renginde bir geçmiş hemen ortamızda dikiliyordu.

"Yolu biliyorsun, Mayıs. Burada kalamazsın, miniğim" diye fısıldadı, güven veren sesiyle.

"Bilmiyorum" diye karşı çıktım. "Seninle kalmak istiyorum. İnsanlardan korkuyorum. Beni senden başkası koruyamaz, sensizken çok korkuyorum!"

Şefkatli parmakları saçlarımın arasından kayıp, yanağıma indi ve yanağımı avuçladı. Onu hissetmek, demirden bir çubuğu tek hamlede göğsüme saplamak gibiydi. Koyu kahverengi gözler beni dikkatle izledi. "Seni bekleyen biri var, Mayıs" dedi babam. Şefkatli sesi kulaklarımın içini okşamış, düşüncelerime sızmıştı.

"Kim?" Babama tekrar sıkıca sarılıp, titrek nefesimi omzuna bıraktım. "Sadece seni istiyorum, baba."

"Dinle" dedi babam, tok sesiyle. "Kulak ver, duy onu, Mayıs."

Babamın kollarında ona sımsıkı sarılmaya devam ederken, sessizliği dinledim. Oysa şu an duyabildiğim tek şey babamın nefes alıp verirken çıkardığı hırıltılardı. Bir an babamın nefes sesi, bir başkasının buğulu sesiyle birbirine girdi ve her şey kararda. Hâlâ babamın kollarındaydım ama hiçbir şey göremiyordum.

"Yangının, aç gözlerini." Sıraç, feryat ediyordu, bunu duyabiliyordum. Yüzü yoktu, zifiri bir gecede uçurumun dibini izliyordum sanki. "Ambulans nerede kaldı lan! Hayatınızı siktirmeyin bana orospu çocukları! Ölmeyecek lan o! O ölürse bu şehri yakarım! Hiçbiriniz sağ çıkamazsınız! Duydunuz mu lan? O ölürse, kimse sağ kalmaz bu şehirde!" Gürlüyordu, çatlayan tok sesi acısını içine

kafeslerken, Sıraç'ın göğsünden yükselen acı dudaklarımda şekil bulu yordu.

"Hastane olmaz, Sıraç. Özel bir yer buldum, onu oraya götüreceğiz. Lütfen, bırak artık onu. Ne kadar hızlı olursak, o kadar çok şansımız olur. Kan kaybediyor." Bu ses Halim'in sesiydi.

"Miniğim, dayan" diye fısıldadı, kulağıma doğru. Hemen ardından geri çekildiğini hissettim ama onu göremiyordum. "Çabuk lan pezevenk! Aç şu kapıyı! Çekil, dokunma ona!" Kapının açılma sesini duydum, babama sarılırken irkildim ve babamın büyük avucu kürek kemiklerimde duraksayıp beni sakinleştirdi.

"Hızlı!" diye bağırdı, Sıraç.

"Dolunay surat." Bu titreyen ses, Savaş'ın sesiydi.

"Dokunma ona lan! Öldürürüm seni!" diye gürledi, Sıraç.

"Senin yüzünden lan!" diye bağırdı Savaş, dehşet içinde. "Senin yüzünden bu halde o! Sana dedim! Onu kana buladın, kendi kanına buladın onu!"

Ve sesler bir anda kesildi, bembeyaz görüntü geri gelirken, babamın kollarında sarsıldım. "Duyamıyorum, baba" dedim korktuğumu belli eden titreyen sesimle.

"Sakin ol, Mayıs" dedi babam, beni sıkıca sararken. "Her şey yolunda, küçüğüm. Ayakta kal, sen benim kızımsın, bunu unutma."

"Baba, dönemeyeceğim!" diye haykırdım. Sonunda ağlamaya başlamıştım işte. Gözyaşlarım babamın bembeyaz takımını ıslatıp gri lekeler bırakırken, sadece korkuyordum.

"Dönmek zorundasın, Mayıs. Hani anneni koruyacaksın, miniğim?"

"Annemi korumak istiyorum, baba" dedim hıçkırıklarımın arasından. "Fakat bunu yapabilecek miyim, bilmiyorum. Babu, yolumu bulamıyorum. Geri dönemiyorum."

"Mayıs" dedi babam, beni geriye itip yüzüme baktı. Koyu kahverengi gözleri capcanlı duruyordu. Koyu kahve gözleri bana Sıraç'ın sert kahve kokan tenini hatırlatıyordu. "Seni seviyorum,

kızım ama şimdi gitme vakti. Seni en az benim kadar sevip, koruyacak bir adam var. Onu bırakamazsın, değil mi?" Gülümsedi, geçmiş dudaklarına asılı kaldı ve tüm hislerimi çarmıha gerdi, parçalarına ayrılan kurak toprağım yarılırken, gözlerimden boşalan yaşlar boynuma kadar akmıştı.

"Hadi git, kızım" dedi gülümseyerek. "Kaderine git. Kaderin seni bekliyor. Mayıs. Git."

"Canım babam, her şeyimsin sen benim. Seni çok sevdim ben, en çok seni."

"Sıra onda, kapat gözlerini, miniğim. Gitme zamanı."

***

Boğazıma dolan soğuk hava dalgası, ayılmam için beni zorluyor gibiydi. Ameliyatım birkaç saat sürmüştü, bana tam olarak ne olduğunu bilmiyordum; tek bildiğim vurulduğumdu. Tam olarak neremden ve ne şekilde olduğunu hatırlamıyordum ama acıyı hissediyordum. Bedenim çok uzun süre yoğun bakım ünitesinden ayrılmamıştı. Ölmek çok kolaydı fakat yaşamak gerçekten zordu.

Gözlerimi aralamak için kendimi zorladım, ilaçlardan mıdır bilinmez bunu başaramıyordum. Soğuk vücudumu ısırırken, öylece uzanıyordum. Üzerimde yeşil önlükten başka hiçbir şey yoktu, üşüyordum. Burası özel bir hastaneydi, belki de bir hastane bile değildi. Kapım tok bir sesle açıldığında, gözlerimi aralayamasam da dikkatimi sesin geldiği yöne odakladım.

"Yalnızca birkaç dakika" diye fısıldadı Sıraç. "Hemen çıkacağım."

"Sıraç Bey, o gerçekten çok yorgun düşmüş. Gerçekten güçlü bir kız, bunun altından kalkabilmesi beni şaşırttı. Üstelik geldiğinde ex olduğunu düşünmüştüm. Şu an onu yormamamız gerek."

"Lütfen..." diye ısrar etti Sıraç. "Yalnızca birkaç dakika, sonrasında onu yalnız bırakacağım. Söz veriyorum."

Adam, Sıraç'ın ısrarına dayanamamış olacak ki, "Peki, yalnızca birkaç dakika" dedi ve çıktı. Gözlerimi açmak ve Sıraç'ın yangın mavisi gözlerine bakarak kendime gelmek istiyordum, maalesef bu mümkün değildi. Gözkapaklarım sımsıkı bir perde edasıyla örtülmüştü, uyuşmuş ve yorgun hissediyordum. Üstelik acım hâlâ taptaze ve dipdiri yerinde duruyordu. "Benim güçlü kızım" dedi Sıraç, ruhumu okşayan sesiyle. "Beni bırakmayacağını biliyordum."

Tam şu anda eğer halim olsaydı, bu yataktan fırlar ve onun boynuna dolardım şu çelimsiz kollarımı. Öyle çok ihtiyacım vardı ki ona sarılmaya, onu hissetmeye. Kalbimin üzerinde atan kalbinin ritmiyle kendime gelirdim anında. "Benim minik şeytanım, başardın" dedi uzun parmakları yanağımın yüzeyinde turlarken. Damağımda patlayan şeker tadını alabiliyordum, yumuşak ve tatlıydı. "Kanını yerde bırakmayacağım, Mayıs. Söz veriyorum. Bunun bedelini ödeyecek. Onu öldürerek kurtarmayacağım, onu süründüreceğim ve ölmek için bana yalvaracak." Sesindeki şefkati gölgeleyen nefret beni ürkütmüştü. Onun nefreti gerçekten damak yaran cinstendi.

"Seni minik şeytan, bundan böyle işemeye bile beraber gideceğiz, duydun mu?" Parmaklarını yavaşça geri çekti. Ben, on yedi yaşımın sonlarına kadar yalnız bir kızdım. Tamam, arkadaşlarım vardı ama ne kadar gerçeklerdi? Yalnızlık bir kapı değildi ki, ardına kadar örtesin. Elbette birileri gelip buluyordu seni.

Kapının açıldığını duydum. "Sıraç Bey, lütfen artık çıkın. Biraz daha dinlenmeli, biliyorsunuz bu hiç yasal değil ama ben yine de elimden geleni yapıyorum. Lütfen."

"Elinden geleni yapmak zorundasın, hatta daha iyisini. Onu ayağa dikeceksin, duydun mu beni?" dedi Sıraç, dişlerinin arasından.

"Elimden geleni yapacağım, Sıraç bey, o güçlü bir kız eminim birkaç güne kendine gelecektir."

"Umarım öyle olur." Sıraç'ın dışarı çıktığını, uzaklaşan kokusundan anlayabilmiştim. "İlaç zamanı, küçük hanım. Beni duyduğunu biliyorum, her şey yolunda" diye fısıldadı doktor olduğunu düşündüğüm adam. "Bana güven, bu deli adam senin için her şeyi yapar. Lütfen güçlü olmaya çalış, seni bekleyen bir adam var." Damarıma hafifçe giren iğnenin yakıcı tadını damarlarımın içine çekerken, -damarıma ne enjekte etmişti bilmiyordum ama- anında uykunun kollarına çekildim.

***

Gözlerimi araladığımda başım dönüyordu, ya da cidden deprem oluyordu bilmiyordum ama titriyordum. Şu an bir hastane odasında değil, yatak odamızdaydım. Gözlerimi kırpıştırarak etrafı kolaçan ettim, bu da bir halüsinasyon değildi, değil mi? Gözlerimi tavana, ardından da kapıya çevirdim ama kimseler yoktu. Doğrulmak istedim fakat başarısız oldum, avuç içlerimi yatağa bastırırken cidden canım yanmıştı. Doğrulmak doğru bir karar değildi sanırım. Yüzümü farkında olmadan buruştururken, dudaklarımdan bir inilti döküldü. Her şey saniyeler içinde gelişti, bir anda odama dalıveren üstü çıplak, altındaysa yalnızca havlu olan sırılsıklam Sıraç'la göz göze geldim, gözlerinde telaş kulaç atıyordu.

"Sen..." Gözleri irileşti, hareleri artık has yangın rengindeydi. "Uyanmışsın."

"Uyandım" dedim kendime yabancı gelen bir sesle.

"Sen inledin ve ben..." Gözlerimin olduğu yere eğdi kafasını, Sıraç'ın havlusu eğreti bir şekilde duruyordu ve V çizgisi net bir şekilde gözler önündeydi, kasıklarındaki belli belirsiz tüyleri görebiliyordum. "Ah!" diye inledi, panikle. "Pardon." Havluyu düzeltirken, bakışlarım hâlâ çıplak tenindeydi. So-

nunda gözlerimi kaçırdığımda, "Önemli değil" dedim kısık bir sesle. "Ben bakmıyorum, giyin sen."

"Giyinmeyeceğim" dedi bir anda ve hızlı adımlarla yatağa yaklaşıp üstüme abandı. "Minik düşmanım uyandı, giyinmeyi sonra hallederim." Güçlü kolları beni sardığında, etrafımızdaki bariyerler yüksek bir gürültüyle yıkıldı ve ben de güçsüz kolumu kaldırarak onun boynuna doladım, diğer kolumu acıdan dolayı kaldıramıyordum. Çıplak göğsü, üstüme giydirilmiş olan bol tişörtün açıkta bıraktığı yerlerime temas ederken bunu önemsemedim. "Ben... Öldün sandım" dedi boğuk bir sesle. "Sikeyim! Bu çok boktan bir histi, Mayıs."

"Buradayım" diye fısıldadım, tiz sesimle. Yüzünü kaldırıp bana bakarken, saçlarından damlayan sular yüzüme akıyordu ama bu umurumda değildi. "Şey" diye fısıldadım, kısık bir sesle. "Artık giyinsen?"

Yataktan kalkarken, yüzünde muzip bir ifade oluşmuştu. "Ölümden dönmüş bir kıza göre fazla bakiresin" dedi imalı bir şekilde.

Yüzümü buruşturup, gözlerimi devirirken elbise dolabını açtı ve kendi çamaşırlarının olduğu bölümden bir şeyler çıkartıp, odanın çıkışına yürüdü. "Merak etme, kutsal bakire" dedi alayla karışık bir huzurla. "Mükemmel vücudumu sana sergileyip, arzudan dikişlerinin patlamasına neden olmayacağım."

Küçük bir tebessümle kapıyı izlemeye devam ettim, gözden kaybolmuştu ama bıraktığı ize bakıyordum. Aslında tam olarak buradaydı şu an. Sol köşemde ikamet ediyordu. Belki Sıraç Karayel'in kadını değildim ama minik şeytanıydım.

İlerleyen saatlerde Ümran ve Melek de ziyaretime gelmişlerdi. Ümran'ın gerçekten bir sulu gözlü olduğu kanısına varmıştım. Küçük Melek gözyaşlarını tutamamış, "Sıyaç Abim yine sensiz kalacak diye çok koyktum Mayıs" diyerek gözyaşı döküp, içimi dağlamıştı. Acıma aldırmadan onu kucaklayıp

sıkıca sardığımda ağrım artmış olsa da, o buna değerdi. Melek hemen yanımda uzanırken, parmaklarım onun saçlarında dolaşıyordu ve o çoktan uykuya dalmıştı bile. Ümran diğer elimi ovarken, Merve odanın kapısını araladı ve yaşlı gözlerle içeri daldı. "İyi misin?" dedi, büktüğü dudaklarını düzeltmeye çalışırken. "Ne olur iyi olduğunu söyle, buna ihtiyacım var."

Sıraç bana insanlar katmıştı. Sıraç bana beni gerçekten seven insanlar armağan etmişti. Sıraç bana sevilmenin nasıl güzel bir duygu olduğunu öğretmişti. Ümran, Merve'yi sakinleştirdiğinde, nihayet ikisinin de gözyaşları dinmişti.

"Kim yaptı? Abim hiçbir şey anlatmıyor, ruh gibi dolanıyor, diyalog dahi kuramıyorum onunla" dedi Merve, endişeli bir sesle.

"Adının Şafak olduğunu biliyorum, o kadar. Başka hiçbir şey bilmiyorum, Merve."

"Derdi neymiş o piç kurusunun" dedi Ümran, sesini yükselterek. Melek yattığı yerde kıpırdanınca başını iki yana salladı. "Acımasız herif, kadınlara yetiyor gücü bunların."

"Boş verin şimdi bunları" diyebildim. Sırtımdaki yara beni zorluyordu.

"Yok olduğun o üç gün boyunca mahalledeki herkes birlik oldu ve seni aradılar" dedi Merve, Ümran da başını sallayarak onu onayladı. "Öylesine korktum ki, sana bir şey olacak sandım. Ki, oldu da zaten!"

"Özür dilerim" diyebildim. Ümran yavaşça kalkıp, Melek'i kucakladıktan sonra, "Tekrar uğrayacağım" dedi ve odadan çıktı. Merve, Ümran'ın gidişini izledikten sonra kaşlarını çatarak bakışlarını bana çevirdi, gözlerinde belli belirsiz bir öfke fişeklenmişti.

"Ne diye özür diliyorsun? Saçmalama, özür dilemesi gereken biri varsa o da Sıraç Karayel, hoş özür bile telafi etmez bu olanları. Şu haline bak. Seni böyle bir hayatın ortasına getirmesi büyük bir bencillikten ibaretti."

"Beni bu hayatın ortasına Sıraç getirmedi, Merve. Ben bu hayatın ortasına kendim geldim." Merve'nin koyu renkteki gözleriyle buluşan gözlerim, bir süre sessizliğin çizdiği halede yuvarlandı. Merve derin bir nefes alırken, "Sana hiçbir şey sormayacağım, Mayıs" dedi sakin bir sesle. "İnanıyorum ki, iyileştiğinde kendin anlatacaksın."

Halim'in aşağıdan duyulan sesi konuyu dağıtırken, kaşlarımı çatarak kapıya baktım. "Lan oğlum, ne var görsem birazcık?" diye ısrar ediyordu, Halim fakat Sıraç'ın kabul etmeyeceğini fark etmiştim. O bir kez hayır derse, olay orada kapanıyordu çünkü.

"Siktir git lan, siktirme bana kemiğini, tirrek. Ne işin var lan senin bizim yatak odamızda?" diye hurladı Sıraç. "Başlatma şarap çanağına, ikile abisi."

"Bu adam..." dedi Merve, düşünceli bir sesle.

"Evet?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Hiç, boş ver."

Israr etmedim, konuyu kapattık ve bir süre sonra da Merve beni öpüp, yanımdan ayrıldı. Odada tek kalmıştım, bu süre zarfında Sıraç bir kez bile yanıma çıkıp, halimi hatırımı sormamıştı, sanırım yine aynı olmuştuk. Bir saat boyunca boş boş duvarları ve aynası çatlak giysi dolabını inceledikten sonra nihayet yatak odasının kapısı açıldı. Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde, elinde tepsiyle bana bakan Sıraç'ı karşımda bulmayı beklemiyordum. "Hadi, yaralı bakire" dedi yatağın üzerine dizini bastırarak otururken. "Şimdi bir şeyler yiyeceğiz." Yavaşça doğrulup, belimi yatağın eski deri başlığına yasladım ve cansız bakışlarımı tepsiye çevirdim. Tavuk suyundan olduğuna emin olduğum iki kâse çorba vardı, bir de lapa şeklinde pirinç pilavı. "Doktor yalnızca bunlara izin verdi" dedi Sıraç düz bir sesle. Kaşığımı uzatırken, bana bir an olsun bakmadı ve elindeki kaşığı aldığımda, o da kendi kaşığını aldı. "Hadi" dedi kaşığını çorbaya daldırırken. "Yiyelim."

"Neden burada yiyorsun?" diye sordum, gözlerimi çorbaya indirip kaşığını kâseye daldırarak çorbayla oynarken.

"Tek başına yerken sıkılacağını düşündüm." Tıpkı küçük bir çocuk gibi içiyordu çorbasını, o sert görüntüsüne rağmen o kadar masumdu ki...

"Sıkılmazdım" dedim kısık bir sesle ve çorbamdan bir yudum aldım.

"Tamam, ben sıkılırdım" diye itiraf ettikten sonra kaşığını lapa şeklindeki pirinç pilavına daldırdı ve gözlerini kaldırıp yüzüme baktı. "Seninle yemek yemeye alışmışım, sen olmadan yiyemiyorum."

"Şu dört beş gün boyunca hiçbir şey yemedim dersen emin ol inanmayacağım" dedim alaycı bir sesle.

"Beş gün boyunca hiç de yasal olmayan şeylerle beslendim ben, Mayıs" dedi kaşığını yemeğine daldırırken.

Kalbime yumruk yemiş gibi sarsılırken, "Bazen ciddi ciddi beni önemsediğini düşünüyorum, Karayel" dedim çorbamdan bir yudum daha alarak. Gözlerimi ona çevirdim, yüzü eşsiz bir tablo gibiydi; özenle çizilmiş, emek sarf edilmiş, kusursuz.

"Seni önemsediğim falan yok" dedi dümdüz bir sesle. Kabul, bu cidden yaralamıştı. "Sen benim düşmanımsın, benden başkasının değil. O yüzden de sana benden başkası zarar veremez, o orospu çocuğunu perişan edeceğim."

Yemek bittiğinde, kırgın gözlerimi ona değdirmemeye çalışıyordum. Sıraç tepsiyi kaldırdı ve odadan çıktı. On dakika dolmadan Sıraç tekrar odaya girdi. Elinde duran kutuyu bana doğru uzattığında, idrak edemediğimden duraksayıp ona düz düz baktım. "Ne bu?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Aç, bak" dedi bezmiş bir ifadeyle. Uzattığı kutuyu aldım, paketi açtıktan sonra kapağı kaldırdım ve son model bir cep telefonuyla karşılaştım. Kaşlarım daha da çatılırken, "Bu

ne?" diye sordum, tekrar.

"Telefon" dedi çenesiyle elimdeki telefonu işaret ederken. "Sen uyurken icat ettiler."

"Hadi ya" dedim alayla. "Bilgilendirdiğin için teşekkürler."

"Rica ederim, bakire amazon." Göz kırpıp, yamuk bir şekilde gülümsedi.

"Peki ne yapacağım bunu ben?"

"Yiyeceksin." Düz düz suratıma baktı. "Kızım sen ameliyat sırasında beynini mi aldırdın?"

Dudaklarım yukarı kıvrılır gibi olunca, dudaklarımı birbirine bastırarak yanaklarımı şişirdim. Onu cinnete getirmek ayrı bir zevkti benim için. "Of!" Gözlerini devirip, yatağın ucuna oturdu. "Bundan böyle bu telefonu kullanacaksın, herhangi bir şekilde ayrı kalmak zorunda kalırsak, bu telefon yardımıyla iletişim halinde olacağız ve asla birbirimizle bağı koparmayacağız. Gerçi seni yanımdan ayırmayacağım, kuyruğum gibi peşimde dolanacaksın ama ne olur, ne olmaz."

Bakışlarım yangının en parlak kademesinde tutuşan gözlerine çevrilirken, "Beni önemsiyorsun" dedim düz bir sesle.

İfadesi buzdan parmaklıkların arkasına saklanırken, "Önemsemiyorum. Şu sesini kesecek misin?" dedi sert bir sesle.

"Peki neden ağladın?" Onun ağladığını duyduğuma emindim, zihnimde birçok olay döngüsü sis altında kalmış olsa da, konuşurken çatallaşan sesini hâlâ net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Sıraç'ın kaşları bir anda çatıldı, gözleri şaşkınlığını ele verse de, yüzünü ifadesiz tutmaya çalışmıştı. "Ne ağlaması?" dedi dehşet içinde. "Kim ağlamış?"

"Sen ağlamadın mı?"

"Kurşun beynine mi geldi senin?" dedi gözlerini kaçırırken. "Ağlamadım."

Gözlerini kaçırıp, göz temasını sıfıra indiren ve ensesini ovalayıp, ardından da parmaklarıyla oynayan bir Sıraç'a nasıl inanabilirdiniz ki? Ağlamıştı. Gururuna yediremiyor olabilirdi, hangi erkek ağladığını kabullenirdi ki? Saç diplerime işleyen gözyaşları sanki hâlâ oradalarmış gibi saç derimi çekiştiriyordu. O, benim için ağlamıştı. Gözyaşları saçlarımı öpmüştü.

"Hımm..." dedim gözlerimi yüzüne dikerek. "Peki, ağlamadın."

"Ağlamadım zaten."

"Tamam, koca adam, ağlamadın. Sakin ol."

"Salak" dedi gözlerini zemine çevirirken. Bir süre zemini inceledikten sonra sırtını bana döndü ve odadan çıktı. Dudaklarımı yukarı geren gülümseme hislerime bulaşırken, onun gerçekten tam bir şapşal olduğunu düşündüm. Şapşal bir düşman.

Uykuya dalmadan hemen önce Ümran ilaçlarımı getirmiş, zorlanarak da olsa ilaçlarımı içmiştim. İlaçlarımı neden Sıraç'ın getirmediğini merak etsem de Ümran, "Sanırım seni bu halde görmek istemiyor" diye geçiştirmiş, sonrasında da, "Seni çok seviyor" demişti. Bu beni gülümsetmişti, yalandan da olsa beni sevdiğini düşünmeleri hoşuma gidiyordu. Sıraç'ın annesinin ölümü bir hastalıktan mıydı, yoksa başka bir sebepten miydi bilmiyordum ama Sıraç'a göre suçlu ben ve annemdik. Böyle düşünen bir adamın beni sevmesinin imkânı yoktu, ama hayali bile güzel geliyordu işte.

Ümran gittikten sonra kaç saat uyumuştum bilmiyordum, uykumu delip geçen Sıraç'ın hiddetli sesi olmuştu. "Onun burada ne işi var?" diye bağırdığında, irkilerek açtım gözlerimi. Uykunun buğusunu silemeyen bakışlarımı odanın kapısına çevirdiğimde, kapının kapalı olduğunu gördüm. "Sana diyorum, o burada ne arıyor?" diye bağırdı tekrar, Sıraç. Kim gelmişti, Savaş mı? "Dur, çıkma yukarıya! Beni bek-

le, sana diyorum, piç!" Bu ses Sıraç'ın sesiydi, birisi ahşap merdivenleri sarsarak yukarı çıkıyordu. Ses o kadar keskindi ki, merdivenleri kıracak kadar hızlıydı bu tırmanan kişi. "Dur diyorum lan sana!" diye bağırdı, Sıraç, fakat o kişi durmadı. Yatak odasının kapısı hızla açıldığında, kapı sertçe duvara çarptı. Yorgun bakışlarımı tekrar kapıya doğru çevirdim. Gözlerimin irileşmesi ve sırtımdaki yaranın sızım sızım sızlaması aynı saniyeler içinde gerçekleşti. Nefesim daralmış, sanki yatağın ortasında bir karadelik açılmış beni içine emmişti. Karşımda duran bir halüsinasyon değildi. Masmavi gözleri, dağınık kıvırcık saçları ve upuzun boyuyla karşımda duran Temmuz'du. Gözleri irileşmiş, bana bakarken kaşları çatılmış ve yüzüne dehşetin fırça darbesi indirilmişti. Kardeşim gerçekten burada mıydı? Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken, "Abla!" diye haykırdı, çatlayan tok sesiyle. Kardeşimin sesi göğsüme ateşten bir ok şeklini alarak saplanırken, anladım, karşımda duran bir hayal ürünü değil, benim kıvırcığımdı. Temmuz. Temmuz Karamaça.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Özlem dalgalı bir denizdi, seni içine çekiyor ve ruhun da dâhil, sana ait olan her şeyi yutmaya çalışıyordu. Öyle ki, tuzlu suyunu ciğerlerine doldururken, içine gömdüğün insanları bile söküp alabilme derdindeydi. Kafam cam kırıklarıyla doluydu, bu nedenle düşünmeye çalıştıkça cam kırıkları beynimin kıvrımlarına saplanıyordu. Düşüncelerim acıyordu. Yaklaşık üç ayın sonunda kardeşimi görüyordum, sahi günler ne çabuk geçmişti böyle? Temmuz, dehşeti gözlerinden silmeden bana doğru bir adım attıktan hemen sonra arkasında Sıraç belirdi. Gözlerinde öfke vardı, Temmuz bana doğru bir adım daha atacakken Sıraç onu kolundan tuttu ve bana gelmesini engelledi. "Bırak lan beni!" diye bağırdı, Temmuz, Sıraç'ı sertçe iterken. "Siktir! Ne yaptınız lan siz ablama!" Koşarak dibimde bittiğinde, yatağın üzerine çıkmıştı bile. Gözlerinde şu zamana dek hiç göremediğim şefkat vardı. "Abla! Ne yaptılar sana! Hepsini sikeceğim!" diye bağırırken, bir yandan da uzun parmaklarıyla yüzümü avuçlamıştı.

"İyiyim... Ben, iyiyim" dedim titreyen sesimle.

"Ne yaptın lan ablama? Senin ecdadını sikeceğim! Ne yaptın ona pezevenk?" diye bağırdı Temmuz, Sıraç'a ters ters bakarak. Kontrolsüz öfkesi damarımdaki kana sıçramıştı.

"Temmuz, sakin ol" diye fısıldadım, yavaşça doğruldum ve yanağımın üzerindeki ellerinin üstüne ellerimi koydum, elleri buz gibiydi. "İyiyim, gerçekten."

Temmuz açık mavi gözlerini bana çevirdi, gözlerinin içinde büyüyen öfke harelerine yayılmıştı. Mavi gözlerinin içinde katliam vardı, öfkesini soluyabiliyordum. "Neren iyi lan, şu haline bak" dedi yüzünü buruşturarak. "Ne yaptılar sana, söyle bana? Merak etme, artık yanındayım ve seni götüreceğim."

"Temmuz, dinlemeyi öğren seni böcek!" diye bağırdığımda, elimi yanağımın üzerindeki elinin üstünden çektim ve burnuma vurdum. Temmuz ellerini geri çekip kıvırcıklarına daldırdı, dağınık saçlarını karıştırdıktan hemen sonra, çatık kaşlarını yumuşatmadan bakışlarını Sıraç'a çevirdi. "Sen, o orospu çocuğu Mehmet Ali'nin oğlusun, değil mi? Seni sikmemem için tek bir sebep söyle bana!"

Sıraç'ın dudakları alayla yukarı büküldü, öfkesi orada duruyordu ve ben bunu soluyabiliyordum. "Bak, küçük adam, bamya kadar sikinle bir saattir sikilmedik yer bırakmadın. O çeneni bir kapat, ablanı dinle" dedi alayı sesine de bulaştırarak.

"Bamya kadar, ha?" diye sordu Temmuz da alayla. "Görmek ister misin bamyamı?"

Sılay aniden, "O donunu indirdiğin an ölürsün!" diye bağırdığında, Temmuz bakışlarını Sılay'a çevirip, kaşlarını kaldırıp gözlerini kıstı. "Ve evet, küçük ajanımız da gelmiş."

Sılay, kardeşime kötü kötü bakarken, bakışları bir an bana kaydı. Beni gördüğü an yüzündeki ifade çarpıldı, gözleri kocaman açıldı ve abisini iterek içeri girdi. "Neler oldu burada?" diye bağırdı, dehşet içinde.

"Şu çenenizi kapatın artık, kızın dinlenmeye ihtiyacı var. Benim de, onun da beynini becerdiniz, yeter" dedi Sıraç, kollarını göğsünün üstünde toplayarak.

"Abi!" diye bağırdı Sılay, öfke dolu gözlerle. "Ne yaptın ona? Ben ne zaman yok olsam, kıza bir şey oluyor. Geçen sefer de kaşla göz arasında birbirinizi bıçakladınız!"

Temmuz kısık bakışlarını Sılay'a çevirirken, "Ne dedin sen?" diye tısladı. Midem kasılırken, bakışlarımı hızla Sılay'a çevirdim. Sıraç hâlâ ifadesizdi.

"Şu siktiğimin kargaşasına bir son verin, hemen!" diye bağırdı Sıraç, kaşlarını çatarak. "Ayrıca ufaklık..." Bakışlarını Sılay'a çevirdi. "...her şeyden önce bana açıklaman gereken bir şey yok mu? Bu herif neden burada?"

Sılay, Sıraç'ın sorusunu yok sayarak, "Mayıs'a ne oldu abi?" diye sordu gözlerini bana çevirerek.

Derin bir nefes alırken, "Her şeyi anlatacağım" dedim bezmiş bir sesle. "Ama lütfen biraz sakin olun."

"Abla eve gittiğimizde anlatırsın, seni götürüyorum." Temmuz'un kendinden emin çıkan sesi, Sıraç'ı güldürdü ve Sıraç ellerini birbirine çarparak Temmuz'u alkışladı. "Duygulandırdın beni, bamya. Ama ablan hiçbir yere gitmiyor."

"Konuşma, pezevenk! Senin ölümün benim elimden olacak!" diye hırladı Temmuz.

"Temmuz! Bilmediğin şeyler var, sakin olur musun? Sana her şeyi anlatacağım" dediğimde, Sıraç önce bana, ardından da Temmuz'a kısa bir bakış attıktan sonra, "Sılay, biz çıkalım bunlar da konuşsunlar" dedi keskin bir sesle.

Sılay, gözlerini üzerimde gezdirirken, gözlerinde gördüğüm endişe içimi acıtmıştı. Alnıma dudaklarını bastırdıktan sonra, buğulu gözlerini gözlerime sabitledi. "Marula her şeyi anlat, sonra sıra bana gelecek."

"Marulmuş. Gösterirdim sana marulu da, şartlar müsait değil" dedi Temmuz, dümdüz bakışlarını Sılay'a dikerek. Sılay onu umursamadan odadan çıktı ve kapıyı kapatıp beni kardeşimle baş başa bıraktı. Dikdörtgen odanın ortasında duran sandalyeyi çekti ve sandalyenin sırtını önüne alarak ters şekilde oturdu. Açık mavi gözleri beni taramaya başladığında, sakin kalmak için dişlerini sıktığını fark etmiştim. O, gerçekten büyümüştü.

"Seni dinliyorum" dedi dikkatle beni incelerken. "Her şeyi anlat, sansür istemiyorum."

"Yaralandım" dedim biraz daha yukarı doğrulurken. Doğrulurken canım yandığı için yüzümü buruşturdum ve Temmuz'un da yüzünü buruşturduğunu gördüm. Bu içimi acıtmıştı. "Ama Sıraç yapmadı, bunu yapan başka bir adamdı. Beni o adamın ellerinden kurtaran kişi, Sıraç." Derin bir nefes aldım. "Yani aslında Sıraç beni burada zorla tutmuyor, ben kendi isteğimle buradayım."

"Sen burada kendi isteğinle mi kalıyorsun, abla?" diye sordu, Temmuz, bakışlarına şaşkınlığın koyu renk mürekkebi düşmüş, açık maviyi koyu renge boyamıştı.

"Evet."

"Neden?"

"Zorundayım, Temmuz. Annem için bunu yapmak zorundayım, yoksa annem o adamla evlenecek."

"O adamla mı evlenecek?" Ruhsuz çıkan sesindeki kasırganın büyüyüp beni yutacağını düşündüm. Bakışları durgunlaştı.

"Evet, sırf beni kurtarabilmek için o adamla evlenecekti."

Gözlerini kapattı, bir süre öylece bekledi. "Babamı bırakıp, o adamla evlenecekti, öyle mi?" diye sordu, gözleri hâlâ kapalıyken.

"Babamızı bırakmayacaktı" dedim derin bir iç çekerek. "O babamızı hiçbir zaman bırakmayacak, Temmuz. Ama mecburdu, bunu benim için yapacaktı."

"Sende sırf bunu engelleyebilmek için bu adamla mı kaçtın?" diye sordu, doğrulamak istercesine. Gözleri hâlâ kapalı, yüzüyse buz gibiydi, rengi çekilmişti.

"Evet." Bana kızmış mıydı? Bilmiyordum. Konuya hâkim olmadığının farkındaydım, dolan gözlerimi ondan saklamaya çalıştım. Ağlamayacaktım.

"Seni seviyorum" dedi Temmuz, sandalyeden kalkıp yanıma gelirken. Açık mavi gözlerini açtığında, bakışlarımız buluştu. "Her ne kadar belli edemesem de, seni seviyorum, abla." Uzun kollarını boynuma doladı. "Seni çok özledim, abla."

"Ben de" dedim güçsüz kollarımı onun beline dolarken. "Ben de seni çok özledim, kıvırcık."

"Gidebiliriz, abla. Sana yardım ederim. O adama engel olabiliriz."

"Yapamayız" dedim güçsüz bir şekilde. "O adama engel olamayız, o adamı tanıyan tek kişi oğlu. Sıraç, onun nasıl hareket edeceğini biliyor. Bu yüzden Sıraç'a ihtiyacım var."

Kollarını yavaşça geri çekip, mavi gözlerini gözlerime sabitledi. "Ne dersem diyeyim vazgeçmeyeceksin" dedi dudağının sol kısmı yavaşça yukarı kıvrılırken. "Canın acıyor mu?"

"Acımıyor, iyiyim" dedim buruk bir şekilde gülümserken.

Şakağıma düşen saç telini parmağıyla geri iterken, "Bu bıçaklama olayı ne?" diye sordu, kısık gözlerle. "Kim kimi bıçakladı?"

Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Ben, Sıraç'ı."

"Ha?" Temmuz şok olmuş gibi bana bakarken, bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. "Sen o herifi mi bıçakladın?"

Başımı sallayarak onu onayladığımda, "Aman Allah'ım, sen harikasın!" dedi, heyecanlı bir şekilde.

"Saçmalama" dedim yüzümü buruştururken. "Bu gerçekten korkunç bir şeydi."

Eliyle yavaşça omzuma vurdu ama bu canımı yakmamıştı. "Sen mükemmelsin" dedi alayla kaşlarını kaldırarak. "Kaç yaşına gelirsem geleyim böyle bir şey yapacağına inanmazdım. Sen... Benim ablam... Bir erkeği hakladı!"

"Temmuz..." Bakışlarımı ondan kaçırırken bir an durakladım. "Annem nasıl?"

"Bir süre senin kayıp olduğunu bile bilmiyordum, abla. Eve uğramıyordum pek, o geceden sonra arkadaşlarla Denizli'ye gitmiştik. Döndüğümde annem perişandı, annemin yanında olamadım." Gözlerini kaçırdı. "Çok kilo kaybetti, seni çok özlüyor."

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki, göğsümde feryat eden acı yumru olup kelimelerimi durdurdu. Sıraç kapıyı açıp, kafasını içeriye uzatarak, "Konuşmanız bitti mi?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Siktir git!" dedi Temmuz, Sıraç'a düz düz bakarak.

Sıraç kaşlarını çatıp, "Akşam yemekte bamya var" dedi iğneleyici bir sesle.

"Ablam burada olmasaydı ben gösterirdim sana bamyayı." Temmuz, tıpkı saldırgan bir köpek gibi hırlayarak Sıraç'a bakarken, Sıraç yüzünü buruşturarak, "Senin bamyanı görmek isteyen kim? Pis ergen, çek ve uzat onu" dedi alay eder gibi.

"Sen çekerek uzattın herhalde?" diye sordu Temmuz, ruhsuz bir şekilde sırıtırken. "Bana akıl vermek yerine git biraz daha asıl."

Sıraç'ın surat ifadesi sertleşse de, bağırıp çağırmadı. Sırtımdaki acıyı unutup, ikisinin kavga etmesine engel olmaya çalışıyor olsam da, beni pek umursamıyorlardı. Sıraç'ın dudakları şeytani bir kıvrımla yukarı büküldü. "Hımm..." diye mırıldandı, bakışlarını bana çevirirken. "Sence çekerek uzatmaya ihtiyacım var mı, minik şeytan?"

Bakışlarım dehşetin eteğine düşüp, korkuyla çarpılırken, kocaman olmuş gözlerle Sıraç'a baktım. Temmuz'a ima ettiği şeyin çirkinliği yanaklarımı kızılcık şerbetine batırıp çıkarırken, kalbimin atışı da hızlanmıştı. "Ne dedin sen?" diye haykırdı Temmuz, aniden ayaklanırken. "Az önce tam olarak ne dedin sen, piç kurusu?"

Sıraç tam dudaklarını aralayacaktı ki, Temmuz ona fırsat vermedi, Sıraç'a doğru atıldı ve sağ yumruğunu sertçe Sıraç'ın

dudağının kenarına indirdi. Sıraç geriye doğru sendelerken, Temmuz'un ona vuracağını bile bile geri çekilmemişti. Gözlerimi sıkıca yumarak acı içinde inlediğimde, Sıraç'ın dudağı patlamıştı bile. Kalbimin içinde yankı bulan acısı, onun dudağından bir dolu kan olarak dışarı aktı. Sıraç, elinin tersiyle dudağındaki kanı sildikten sonra, ruhsuz bir tavırla sırıttı. "Bileğin sağlam, bamya."

Temmuz, yumruk yaptığı elini ovalarken, "Bu iyi geldi" dedi boynunu çıtlatarak. "Bu herifi yumruklamak cidden iyi geldi."

Sılay, elinde kahve kupasıyla yatak odasına girdiğinde, Sıraç'ın dudağını görünce gözleri kocaman açılsa da, Sıraç onun bir şey demesine fırsat bırakmadan, "Sen neden buradasın? Burayı nasıl buldun?" diye sordu, kardeşime.

Temmuz çenesiyle Sılay'ı işaret etti. "Bu salak beni izlediğini zannediyordu, ama kendisi izlenilen taraf oldu. Kendi ayağıyla size getirdi beni."

"Salak mı?" diye cırladı Sılay, kaşlarını çatarak. "Bana mı dedin sen onu?"

"Evet" diye onayladı Temmuz. "Salak."

Sanki bir gölge gibi onları izlerken, bir an gerçekten olmam gereken yerdeymişim gibi hissedince mideme yumruk yemişim gibi hissettim. "Güzel" dedi Sıraç, bakışlarını Temmuz'a çevirirken. "En azından ortak bir düşünceye sahibiz."

Sılay'ın çakır rengi gözleri irileşti, Sıraç ve Temmuz arasında gel git yaptırdığı bakışlarını kısarken, "Bana salak mı diyorsunuz siz?" diye hırladı, dişlerinin arasından.

Sıraç ve Temmuz, aynı anda sözleşmiş gibi, "Aynen" dediğinde, birleşen ses tonları huzurlu bir melodinin kalbimin duvarlarına çarpmasını sağlamıştı.

"Ablan sana olanları anlattı mı?" diye sordu, Sıraç, ciddi bir sesle.

"Evet, anlattı."

"Güzel, o zaman şimdi gidiyorsun ve bizi görmedin." Sıraç'ın sesi keskin ve itiraz istemez bir tonda yükselmişti ama Temmuz anında kaşlarını çatarak bunu ifade diliyle reddettiğini ortaya koydu. "Hayır" dedi yatağın ucuna oturarak. "Gitmiyorum. Ben de yardım edeceğim, ablama."

Yağlı bir urgan gibi boynuma dolanan ip, Temmuz'un kelimelerinin egemenliği altında sıkılaşmış, nefes alacak yer bırakmamıştı bana. Kardeşimle hiçbir zaman çok yakın olmamıştık, aramızda yarattığımız bir mesafe vardı ve genelde didişirdik, bu yüzden birbirimizle ilgili pek bilgi sahibi değildik. Şimdiyse buradaydı, beni sevdiğini ve özlediğini söylemiş, sonrasında da bana sarılmıştı. Onun kollarında küçücük kaldığımı fark ettiğimde, Temmuz'un büyüdüğünü de kabullenmiştim.

"Saçmalama" dedi Sıraç, kaşlarını çatarak. "Yakalanmamıza sebep olacaksın, buradan gitmelisin, ufaklık."

"Gitmeyeceğim, ablamı yalnız bırakamam."

Sıraç dişlerini sıkıp, gözlerini devirdi ve birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Ablan yalnız değil!" diye çıkıştı. "Ben varım, onunlayım. Onu yalnız bırakmam." Bakışlarım Sıraç'a çevrilirken, onun güzelliğinden payıma düşeni soludum. İçimde yüce yapraklı bir çiçek gibi açan duygu, göğsümü mengene altına alırken, gözlerimi onun üzerinden çekemiyordum.

"Senin varlığın ablamın ne kadar umurunda olabilir ki? Ona ben lazımım, bir yabancı değil" diye tısladı Temmuz, zehirli bakışlarının namlusunu Sıraç'a çevirirken. Dik başlı bir şekilde oturduğu yerde Sıraç'a kafa tutarken, Sılay gözlerini Temmuz'a dikmiş ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

Sıraç'ın bakışları donuklaştı, yüzüne çarpılan gerçek pek de hoşuna gitmemiş gibiydi. Harelerindeki ceset mavisi genişleyip irisler boyunca yayılırken, bakışlarını bana çevirdi. Öyle ki, bakışlarıyla çizdiği harfler aramızda asılı duruyordu ve Sıraç'ın bana söylemek istediği şeyi önüme sunuyordu.

Sıraç'ın bakışlarından aldığım güçle, "Olmaz" dedim yutkunarak. "Burada kalamazsın, Temmuz. Senin yokluğun fark edilirse, işler sarpa sarar. Sıraç, haklı."

Sıraç'ın beklediği cevabın bu olmadığını biliyordum, ama yine de yüzü aydınlanmıştı. Temmuz, ters bakışlarını bana çevirdiğinde, açık mavi gözlerinin içinde başkaldırış vardı, kemikli yüzündeki ayrıntıları keskinleştirerek dişlerini sıktı. "Abla, seni bu herifle tek başına bırakamam. Bunu bekleme benden."

"Olmaz" dedim derin bir nefes alırken. "İşi yokuşa sürüyorsun, kıvırcık."

"Anneme seni aramak için arkadaşlarla şehir şehir gezeceğimi söylerim?" dedi, kendinden emin bir şekilde. Sıraç, ıslıklı bir nefes verdikten sonra, "Bak, bamya" dedi ciddi bir tavırla. "Biz kendi üzerimize olan hatlar kullanmıyoruz, bu yüzden bizi bulamaz, ama senin telefonunun sinyalinden yerimizi tespit edebilirler. Babamı tanımıyorsun, senin ablanı aramak için şehir şehir gezeceğine inanacak kadar saf bir adam değil o. Sılay bile buraya gelirken farklı telefon kullanıyor."

Temmuz, elini ensesine götürdükten sonra bir süre öylece durup düşündü. "Ben de farklı bir hat kullanayım?" dedi sorar gibi.

"O zaman da annen şüphelenir, marul" dedi Sılay, elindeki kahve kupasını dudaklarına götürerek.

"Marul deyip durma bana, beceriksiz ajan."

"Sen de bana ajan deyip durma o zaman, seni sebze halindeki marul reyonuna koysak kimse yadırgamaz be."

"Çok konuşuyorsun" dedi Temmuz, yüzünü buruşturarak, ardından bakışlarını bana çevirdi. "Seninle kalmak istiyorum, seni bu herifle aynı evin içinde bırakmamın imkânı yok, şundaki tipe baksana."

"Anneme ne olacak?" diye sorduğumda, duraksadı. Bir

süre bomboş gözlerle birbirimize baktık; gözleri, gözlerimin bir yansıması gibiydi. "O zaman izin ver birkaç gün yanında kalayım, telefonu kapatırım" dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"Mümkün değil, hemen şimdi gidiyorsunuz" dedi Sıraç, tok bir sesle. Bakışlarını kardeşine çevirdi. "Sen getirdin bu herifi, sen götürüyorsun."

"Bal gibi de mümkün. Üç aydır ablasını görmüyor abi, birkaç günü ondan esirgeyecek kadar vicdansız mısın?" Sılay başını iki yana salladı. "Mayıs ve ben bu odada kalırız, sen de onunla birlikte salonda. Bu kadar basit?"

Sıraç çok diretmiş olsa da, Sılay sonunda onu ikna etmişti. İlaçların getirdiği ağırlıkla uyuyakaldığımda, Temmuz'un aşağıda Sıraç'la birlikte uyuduğunu bilmek beni tedirgin etmiş olsa da, uykumu bölmeye yetmemişti. Sılay şimdilik susuyordu. Onun tarafından ayrıntılı bir sorguya alınacağımı biliyordum. Yaralandığımı öğrendiğinde abisini parçalayacağını düşünmüştüm, çıldırmış gibiydi. Ertesi gün nihayet gözlerimi açtığımda, saat çoktan öğleni geçmişti. Altı gündür duş almıyor, ayriyeten ilaç gibi kokuyordum. Odanın kapısı tıklatıldıktan hemen sonra, "Abla, müsait misin?" dedi, Temmuz, kapının arkasından.

"Gel."

İçeri girdi, geriye yatırdığı halde dağınık duran kıvırcık saçlarını bir kez daha geriye iterek, "Seni salona taşımamı ister misin? Burada sıkıldın bence?" diye sordu. Tüm geceyi nasıl birlikte geçirmişlerdi hiçbir fikrim yoktu ama ikisinin de sağ çıktığına sevinmiştim.

"Evet, indir beni" dedim başımı hızlıca sallayarak. "Bu yatakta çok sıkıldım."

Açık mavi gözlerini kıstı. "Yalvar" dedi alaycı bir sesle.

"Temmuz!"

"Şaka şaka" dedikten sonra beni yavaşça kucakladı ve

"Akşam kıçım dondu aşağıda" diye homurdandı. Beni odadan çıkarıp ahşap merdivenlere yöneldi, gıcırdayan merdivenleri inerken, yüzümü onun güzel kokulu boynuna sakladım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bu ses Sıraç'a aitti.

"Ne yapıyormuşum?" diye sordu Temmuz, son merdiveni de indikten sonra. Yüzümü yavaşça Temmuz'un boyun girintisinden çıkarttım ve uyku mahmuru gözlerle Sıraç'a baktım. Yangın mavisi gözlerinde büyüyen alevler göz çukurlarına kadar sarkarken, avına saldırmak için köşeye sinen sinsi bir kaplan gibiydi. "Nereye götürüyorsun onu?" diye sordu, kaskatı çenesini gizlemeden.

"O odada sıkıldı" dedi Temmuz, agresif bir tonda. "Onu salona indiriyorum, televizyon izlesin. O evcil bir hayvan değil, onu bir odaya kapatamazsın."

Sıraç tişört giymediği için kasılan omuzlarının aldığı sert kavisli şekli görebilmiştim. Altındaki eşofman kalçalarında eğreti duruyordu, bakışları önce bana ardından da Temmuz'a kaydı. "Ver" dedi kollarını Temmuz'a doğru uzatarak. "Daha tutmayı bile beceremiyorsun, o yaralı."

"Yürü git, canımı sıkma benim" dedi Temmuz, kaşlarını çatarak. Temmuz, tam yürüyecekti ki, Sıraç önüne geçerek kollarını tekrar uzatıp, "Ver onu bana" diye hırladı dişlerinin arasından, boynunu kırdığı avın kanları dökülecek sandım bir an.

"Ne saçmalıyorsun sen? Çekil önümden de koltuğun üzerine bırakayım onu."

"Sana, onu bana ver dedim" diye tekrarladı Sıraç, kelimelerin üzerine tek tek basarak. Kalbim göğsümün altında çırpınmaya başladığında, siyah bir fırtınayı andıran mavi bakışlar üzerimizde dolaşıyordu. Temmuz onu umursamadan yanından sıyrılarak geçti ve beni yavaşça koltuğun üstüne bıraktı, yerdeki yatağı henüz toplamamışlardı ve koltukta da battaniye ve yastık vardı.

"Banyoyu kullanmam gerek" dedi Temmuz, Sıraç'a.

Sıraç olduğu yerde öylece dikilirken, "Git kullan" dedi ruhsuz bir sesle.

"Kıyafetlerinden verebilir misin?"

"Odadan al istediğini." Sıraç'ın verdiği falsoya kocaman açtığım gözlerimle bakarken, Temmuz bir an duraksadı. "Siz ikiniz aynı odada mı kalıyorsunuz?" diye sordu, tehlikeli bir sesle.

"Hayır" dedi Sıraç, dümdüz bir sesle. "Kıyafetlerim o odada, o kadar. Ben salonda yatıyorum."

Beni mi koruyordu? Sıraç'ın yüce bir kalbi vardı fakat benim o kalpte yerim yoktu, bunu bilmek beklenmedik bir şekilde göğüs kafesimi sarstı ve hızlıca zihnime öldürücü bir zehir gibi yayıldı. Gerçeğin kaçınılmazlığı tenime sızılar bırakırken, ruhumun gerilerine saklanmış kız çocuğu iri gözleriyle yüzümü incelemeye başladı. Temmuz, ona inanmıştı ve üstelemeden üst kata çıkmıştı. Aramıza asılan sessizlik, askısının üstünde eğreti duruyordu ve aldığım her nefes buğusuyla birlikte o sessizliğin üstünü örtüyordu. Sıraç'ın yan profilini ve çıplak sırtının bir kısmını görebiliyordum. Yan profilinden bile seçilen mavilikler o kadar derindi ki, bir süre gözlerinin rengindeki o derin anlamları çözmeye çalıştım. Bu süre zarfında Sıraç bana bakmamıştı.

Derin bir nefes alırken, "Sılay nerede?" diye sordum, kısık bir sesle. Sessizliğe balta indiren ben olmuştum, devamını o getirmeliydi ama getirip getirmek istemediğinden de pek emin değildim şu an.

"Köstebeğin yanına gitti." Sesi dümdüzdü, bakışları bana uğramamıştı. Göğsümde büyüyen göçüğün altında kalan ruhum, yaralı dizlerini göğüslerine çekti ve çenesini yaranın üstüne bastırarak kendi kanını hissetti. Sılay Merve'nin yanına mı gitmişti cidden? Birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını düşünüyordum, her an kırmızı kar yağabilirdi. Sessizliği gi-

yinip, sırtımı koltuğun ucundaki yastığa dayadım ve ayaklarımı uzattım.

"Sana dokunmasına neden izin veriyorsun?" diye sordu, sesi dümdüz olsa da dökülen harflerin yere düşerken çıkarttığı sesler tok ve yankılıydı.

"Anlamadım?" Bakışlarım sırtının pürüzsüz yüzeyinde dolaşırken, omzunun üstünden bana çevirdiği mekanik bakışlarının granit soğukluğunu ciğerlerimde hissettim.

"Neden sana rahatça dokunabiliyor?" Sesi şimdi daha da kısıktı, duymakta zorlansam da, ne dediğini anlayabilmiştim.

"Kim?" diye sordum, ona dikkatlice bakarken.

"Temmuz." Bakışları da sesi gibi kısıldı. "Sana neden dokunuyor?"

Ayak parmaklarımı farkında olmadan içeri doğru bükerken, kaşlarımı çattım. Bakışları kanımı dondurmuştu, öz kardeşimin bana neden dokunduğunu sorguluyordu ve bu beni dehşete düşürmüştü. "Pardon?" dedim, sorar gibi, yanlış anlamış olmayı diliyordum.

"Madem salona inmek istiyordun, bana söyleyebilirdin. Jeden seni kucaklamasına izin verdin?" Yangın mavisi gözeri, gözlerimin içine püskürttüğü lavın kıvamıyla düşüncelerime erişip kelimelerimi tutuşturarken, öylece bakakaldım. Yangın mavisi yüzümün ortasına mavi buselerini kondururken, onun bakışlarında kaybolmaya devam ettim. "Sana diyorum" diye sızlandı, sesi kısık ama sertti. "Cevap ver bana. Neden sana dokunmasına izin veriyorsun?"

"O benim kardeşim?"

"Umurumda bile değil" dedi kaşlarını çatarak. "Hiçbir erkek sana dokunamaz." Bana doğru bir adım attı. "Ben hariç."

"Neyim ben, senin malın mı?"

Sıraç birkaç adımda yanımda bittiğinde, bakışlarım hâlâ üzerindeydi. Ayakucuma oturdu, gerilen kaslarını görebili-

yordum. Sert V çizgisinin üstünde iki damar belirginleşmişti. Kemikli ve tapılası bir görüntüye sahip uzun parmaklarını yanağıma uzattı, gözleri beni eleğinden geçirmeyi sürdürüyordu. "Sen benimsin." Sesinden yüzüme akıp tenime sinen harfler damarlarımı yararak kanımı içime akıtırken, öylece donakaldım bir süre.

"Öyle miyim?" diye sordum, gözlerimi sıkıca yumup, yanağımı onun avucuna bastırırken. O benim içimi ısıtıyordu, bu çok yanlıştı. Onun lavdan bakışları, göğsümün üzerine dökülüyordu. Gözlerimi yavaşça araladığımda, bakışlarının boynumla kalbim arasında dolaştığını gördüm, irkildim ama geri çekilmedim. Tişörtüm hafif bir dekolte vermiş olsa da, Sıraç'ın amacı kesinlikle cinsel yönden bir saldırı değildi. Bu duygusal yönden bir saldırıydı ve beni diğer yönden daha etkili bir şekilde göçürebilirdi. Parmakları yanağımdan süzülerek yavaşça boynuma indi, boynuma doladığı uzun ve ince parmakları zarif bir mücevher gibi duruyordu şu an boynumda. Tutuşu narindi.

Parmakları yavaşça boynumdan gerdanıma doğru aktı, evet su gibi akmıştı. Nefesim hızlanırken, göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki, bunu fark ettiğine emindim.

"Sıraç" diye inledim, kısık bir sesle. Bunu hemen şimdi kesmek zorundaydı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum, gözlerimle onu tararken.

Sertçe yutkundu, bakışları yavaşça yukarı tırmandı ve gözlerime tutundu. "Düşündüğüm hiçbir şeyi herhangi bir kelimeye dökemiyorum" dedi boğuk bir sesle.

"Merak ediyorum."

"Bana bir yaşam borçlusun" dedi aniden. Yeşil ve mavinin aykırı sevişmesi koca bir ormanı tutuşturarak, tutku gözlerinden gözlerime dökülmüştü. "Yokluğunda çok öldüm."

Gözlerim irileşirken, o muazzam gözlerini kapattı ve derin bir nefesi ciğerlerine doldurdu. "Seni öpmek istiyorum

ama şu an bunu yapamam" diye sızlandı acı içinde. "Eğer öpersem, devamını isteyeceğim ve sen yaralısın." Sertçe yutkundu. "Ah, bir de geri zekâlı kardeşlerimiz burada."

Dizkapaklarım ezilmiş gibi sızlarken, bedenime etkili bir zehir gibi yayılan bu duygusunun tam olarak ne olduğunu merak ettim. Neydi bu? Arzu? Şehvet? Aşk? Belki de üçü birden. Gözlerini açmadan tekrar yutkundu, sert kavisli âdem elması boydan boya turladı boynunu. Uzun kirpikleri öylesine büyüleyici bir görüntü sergiliyordu ki, kirpiklerine uzanmak ve arkası kesilmeyen buseler kondurmak istedim.

"Benim hissettiğim gibi hissetmeni istiyorum" dedi gözlerini yavaşça aralarken. Mavi yine tam o noktada alev alev yanıyordu. Azgın mavi dalgalar, alev almış yemyeşil ormanı kurtarmak istercesine çarpışıyordu hareleriyle. "Cidden fazlasında gözüm yok. Benim hissettiğim gibi hisset, Mayıs."

Sesinin rüzgârı yüzümü okşarken, gözlerim benden bağımsız kısıldı. Kirpiklerimin arasından onu izliyordum.

"Senden nefret ediyorum ya zaten?" dedim sorarcasına.

Yangın mavisi gözler beni büyük bir dikkatle inceledi, ardından dudağı yavaşça yukarı kıvrıldı ve koltuktan kalktı. Elini de çekmiş, beni kimsesiz bırakmıştı. Sırtına dökülen bakışlarım, bana sırt dönmesinin getirdiği etkiyle buğulanmıştı. "Senden nefret ediyorum?" dedim sorarcasına. Cevabına ihtiyacım vardı, bu da bizim sonsuzluğumuzdu çünkü. Salonun çıkış kapısına yürürken bir an duraksadı. "Senden nefret etmiyorum" dedi kısık bir sesle. Salondan hızla çıktığında, koltuğun üstünde öylece kalakaldım.

Baba, biliyor musun? Eğer o gün beni geri döndürmeseydin şu an onun yanında olmayacaktım. İşin ilginç yanı söylediği şeyin beni bu denli heyecanlandırması oldu. Şey, baba... Biliyorsun, ben pek deneyimli bir kız değilim aşk konusunda. Hoş, söz konusu o aptal his olunca hangimiz deneyimliyiz ki? En son âşık olduğumu sandığımda yaşadığım şeyleri de biliyorsun, yani görmüşsündür büyük

ihtimalle. Yavaş yavaş öğreneceğimi biliyorum, zaten acelem de yok. O, öyle bir adam ki, onu anlayabilmek için çok uğraşmam gerekiyor.

Baba, ben senden bir parçayım. Belki de senin devamın.

Yanlış bir seçim yapmadım, değil mi babacığım?" Çünkü biliyorsun... Sevdiğin kadını seven adamın parçasını seviyorum. Belki de devamını.

Bahsettiğin adamın o olmasını istiyorum, baba. Lütfen, eğer bir yerlerde hâlâ beni izliyorsan... Bana yardım eder misin? Onun kabuklarını kırmam için, bana güçlü bir silah verebilir misin? Seni seviyorum, baba. Sen benim ilk aşkımsın ve ben bu hayatta en çok seni sevdim.

KAKTÜS TEAM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sıraç'ın gölge yaptığı düşüncelerim, saatlerdir çişimi tuttuğum gerçeğiyle çarpışıyor, kasıklarımı zonklatıyordu. Salonda tek başıma kalmıştım, üçlü koltukta öylece kıvrılmış uzanıyordum. Sırtımdaki ağrı yüzünden ahşap merdivenleri çıkmam imkânsızdı, üstelik banyoda Temmuz vardı ve Sılay da Merve'nin yanına gitmişti. Temmuz hızlı adımlarla merdivenlerden inince, tam yerimden doğrulacaktım ki, elindeki telefonu görünce gözlerim kocaman açıldı. "Sen o telefonu kapatmadın mı, böcek!" diye cırladım.

"Dur!" dedi eliyle işaret yaparak. "Sakin olur musun, şu an herkes beni İzmir'de sanıyor."

"Şey... Temmuz..." Eliyle durmamı işaret etti ve elindeki telefon sert bir melodiyle evin duvarlarında yankılanmaya başladı. Temmuz telefonu açarak hızlıca salondan çıktığında, ağzım açık öylece arkasından bakakalmıştım. Gözlerimi sıkıca yumarak, "Hadi ama altıma işeyeceğim" diye inledim, yüzümü buruşturarak. "Eğer hemen şimdi işemezsem birazdan gerçekten altıma salacağım! Saldığımda da benimle dalga geçerseniz, ölürsünüz!" Kıvrandım, parmaklarımı kasıklarıma bastırarak, "Allah cezanızı versin" diye homurdandım.

Bir kıkırtı duyduğumda, gözlerimi yavaşça araladım, Sıraç karşımda duruyordu ve büyük bir ilgiyle beni izliyordu. Elinde eğreti şekilde duran sigarasının külü uzamış, ölü kül

yavaşça yere dökülmüştü. Yanaklarımın içini dişlerken, tıpkı bir deve kuşu gibi kafamı toprağa gömmek istiyordum şu an. "Şey..." dedim gözlerimi kaçırırken. "Temmuz nerede? Şimdi çıktı ama... Onu çağırabilir misin?"

"Önemli bir telefon görüşmesi yapıyor, ayrıca o salak telefonunu kapatacağını söylememiş miydi?" diye homurdandı, ardından sinsi gözlerini üzerime dikti. "Sorun ne? Neden kıvırıyorsun sen oturduğun yerde?"

"Şey... Önemli bir şey yok."

"Söyle bana" dedi alayla. "Sana yardım edebilirim, minik şeytan."

Tek gözümü kapatıp, tek gözümle ona bakarken, "Emin misin?" diye sordum, yüzümü buruşturarak.

"Hayır" dedi ciddi bir tavırla. "Sıraç'ım."

Ona dehşet dolu gözlerle bakarken, "Cidden" diye homurdanıp, gözlerimi devirdim.

"Sorun ne, minik şeytan?" diye sordu, tekrardan. "Yoksa altına mı yaptın?"

"Henüz değil" dedim büyük bir utançla ve ellerimi yüzüme bastırdım. Parmaklarımın aralığından ona bakarken, o da dik dik bana bakıyordu ve eğlendiği her halinden belliydi. "Hadi gel" dedi kollarını açıp bana yaklaşarak. "Sana çişini yaptırayım."

"Ya Sıraç!" diye inledim, parmaklarımı yüzüme biraz daha bastırırken. "Yapma şunu!"

"Tamam, tamam." Bana doğru yaklaştı, parmaklarımı yavaşça yüzümden çekerken, mahcup olmuş bir ifadeyle ona bakıyordum. "Utanma, minik" dedi kısık bir sesle ve elini yarama temas etmeyecek şekilde sırtımdan, diğer elini de bacaklarımın altından geçirerek beni tıpkı bir prenses gibi kucakladı.

"Şey, fazla yaklaşma" dedim ürkek bir tavırla. Malum, günlerdir banyo yapamıyordum. Sıraç, kaşlarını kaldırarak

beni bağrına basmak ister gibi içine soktuğunda, onu itmeye çalıştım ama beceremedim. "Neden yaklaşmıyormuşum?" diye sordu. "Sen yaralıyken üzüme geçecek değilim, sakin ol."

"Yaralı olmasaydım da bunu yapamazdın, emin ol" dedim kaşlarımı çatarak.

Sırıttı. "Emin misin?" diye sordu, alayla. "Ayrıca neden sana yaklaşmamı istemiyorsun?"

Her bir merdiven, birbirimize daha sert sürünmemize neden oluyordu. Yüzüm utançla çarpılırken, bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştım. Günlerdir banyo yapmadığım için koktuğumu mu söyleyecektim? Daha ne kadar rezil olabilirdim ki ona? "Şey..." Derin bir nefes alıp, cesaretimi topladım. "... günlerdir banyo yapmıyorum."

Yüzümü inceleyen gözlerinin gölgesini hissedebiliyordum. "Minik şeytan..." Burnunu saçlarıma bastırdı. "Kokun hiç değişmiyor, hep aynı kokuyorsun. İlahi bir kokun var." Ilık nefesi bir rüzgâr edasıyla saçlarımın arasından zihnime saplandı ve düşüncelerimin üstüne sıtma düşürdü. Bazen öyle güzel laflar ediyordu ki, ona olan hayranlığım erişilemez bir boyuta ulaşıyordu, bazense zehir zemberekti. Belki de onu bu denli güzel kılan bu özelliğiydi, bilmiyordum. Saçlarımı ve boynumu koklayarak beni tuvaletin önüne kadar getirmişti. Kapının önüne geldiğimizde, kucağından doğrulmaya çalışınca sırtıma derin bir ağrı saplandı. Sanki soğuk bir demir boydan boya içimi deşmiş, etimi sökerek ilerleyip beni parçalamıştı. Bu ağrı, tıpkı bir yılanın dilinin dudaklarına sürtünmesi ve çatallı diliyle arkası kesilmeyen zehirleri derine bırakması gibiydi. Bir yılanla öpüşmek gibi...

"Ah!" diye inledim acıyla. Dudaklarımı birbirine bastırmış, dişlerimi yanaklarımın içine geçirmiştim.

"Of!!!" dedi Sıraç, acıyla. Sesindeki acı, sırtımdaki ağrıyı zehirli hançeriyle vururken, gözlerimi aralayıp ona baktım. Yüzünü buruşturmuştu. "Dikkatli ol be, minik şeytan."

Yavaşça ayakta dikilip, derin bir nefes aldıktan sonra kapının kulbunu çevirdim ve içeri doğru adım atarken, belim hâlâ sızlıyordu. Sıraç da arkamdan içeri girince, "Pardon?" diye sordum ona, omzumun üzerinden dik dik bakarak.

"Eğilemiyorsun, altındakileri nasıl indirmeyi düşünüyorsun?" diye sordu, ciddi bir şekilde. Bu kez alaycı ya da edepsiz bir tını yakalayamamıştım.

Haklıydı, eğilmem imkânsızdı. Ama bunu becerebilirdim, bir şekilde. "Gerek yok, yapabilirim." dedim ve çıkması için kapıyı işaret ettim. "Çık, sen."

"Hayır, tekrar canının yanmasını istemiyorum."

"Canımın yanmasını istemiyor musun?" diye sordum, tamam biraz daha direnirsem şuracıkta altıma işeyecektim fakat ondan böyle şeyler duymak kolay değildi. Bunun tadını çıkarmalıydım.

"Altına işeyeceksin Mayıs. Sonra sor sorularını" dedi ve bana doğru yaklaşıp altımdaki eşofmanı yavaşça aşağı doğru sıyırdı. İç çamaşırıma dokunmamıştı fakat yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Onu engellemek istememiştim, nedense. Bu his, tuhaf derecede edepsizdi. Eminim, annem görse kemiklerimi kırardı.

"Evet, şimdi diğerini" dedi ve dizlerinin üzerinde çöküp kafasını bana doğru kaldırdı. "Merak etme, bakmayacağım. Gözlerine bakmayı tercih ederim." Parmaklarını iç çamaşırının yan taraflarından geçirdi, aşağı doğru çekmek yerine öylece bana bakıyordu. Etime değen parmakları kasıklarımdaki yangını körüklerken, yutkunmamak için büyük bir çaba sarf ettim. Yangın mavisi bakışlar derinleşti, öyle derindi ki, okyanusunda ordan oraya savrulan yeni doğmuş bir balık yavrusu gibi hissetmeme sebep oldu. Tuzlu okyanusun, azgın dalgaları beni oradan oraya çarpıyor ve sonra tekrar kollarının arasına alıyordu. Dediğini yaptı, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı ve iç çamaşırımı yavaşça aşağıya doğru

çekti. İç çamaşırım kalçalarımdan sıyrılıp, ayak bileklerime düşerken utançtan yerin dibine girecektim. Zihnimin perdesine yansıyan edepsiz görüntüleri silmek adına daha derin bir şekilde baktım yangın mavisi gözlerine. Yeşil ormanlara sıçrayan mavi alevler beni benden alırken, tişörtümün uzun olması beni rahatlatmıştı. Uzun tişörtüm orayı örtüyordu ve Sıraç Karayel namahremimi göremiyordu. Fakat yanlış olan bir şey vardı ki, ben Sıraç Karayel'in ılık nefesini tam olarak orada hissediyordum.

"Şey, ben çıkayım" dedi Sıraç, gözlerinin içinde küçük bir çocuğun utancı belirmişti. Bu öylesine cezp edici bir görüntüydü ki, hayranlıkla baktım ona.

"Bence de." Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ona bakmaya devam ettim.

"Yavaş otur, işin bittiğinde beni çağır." Dizlerinin üzerinden doğrulup ayağa kalktı.

"Gerek yok, oturacağım için kendim çekebilirim."

"Peki, başaramazsan beni çağır" dedi kısık bir sesle. Son kez derin bakışlarını gözlerimin üzerine bırakıp, sırtını döndü ve banyodan çıktı.

İşimi hallettikten sonra kasıklarımda oluşan büyük rahatlama sayesinde derin bir oh çektim ve zorlansam da klozetin üzerinde oturmaya devam ederek yavaşça iç çamaşırımı ve eşofmanımı yukarıya çekmeyi başardım. Canım acımıştı, fakat Sıraç'ı çağırmaya yüzüm yoktu. Zaten yeterince utanmıştım, daha fazla utanmak istemiyordum. Kapıya çıktığımda Sıraç'ın hemen yan tarafımda duran duvara yaslanmış beni bekliyor olduğunu gördüm. Onunla küçük bir göz teması kurduktan hemen sonra yanan yanaklarımı ondan saklamak adına yüzümü başka bir yöne çevirdim ve küçük adımlarla yatak odasına doğru yürüdüm. Arkamdan geldiğinin farkındaydım, ama aşağıya inmek istemiyordum. Bana bir kez daha dokunursa, ciddi anlamda bayılabilirdim. Yatak odasının ka-

pısını açtıktan hemen sonra kapıyı kapatmadan içeri girdim ve yatağa çıkıp uzandım. Sırtımdaki acı kendini belli etse de, güçlü olmak zorundaydım. Sıraç odaya girdikten sonra elbise dolabının önünde dikildi ve "Aşağıya indirmeyeyim mi?" diye sordu. Önce gözlerine, ardından burnuna ve onun ardından da pembe çikolatayı andıran dudaklarına baktım. Cidden, ne güzel dudakları vardı. Dudaklarına baktığımı fark ettiğimde, yanaklarımda ki yangın büyüdü. Gözlerimi utançla onun üzerinden kaçırıp, zemine çevirdim. Yüzümü incelediğinin farkındaydım.

"Hayır, indirme. Oda da kalmak istiyorum" diye fısıldadım, gözlerimle yeri eşelemeye devam ederken.

"Ama onun indirmesini istemiştin."

Kaşlarım hayretle havaya kalkarken, nabzımın hızlandığını hissettim. Neydi bu? Neden böyle davranma gereği duyuyordu. Öylesine dengesizdi ki, onu çözemiyordum. "Neden böyle davranıyorsun? O benim kardeşim" dedim kaşlarımı çatarak. Göz göze gelmemeye çalıştım fakat her nedense ona bakma isteği ile dolup taşıyordum.

"Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum" dedi sert bir sesle. Gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. "Ama o sana rahat bir şekilde dokunabiliyor, bunu sevmedim."

"O benim kardeşim, bana dokunmasında bir sakınca görmüyorum. Ayrıca öyle bir söylüyorsun ki sanırsın ensest ilişki yaşıyoruz."

"Onu öldürürüm" dedi net bir sesle.

"Ne diyorsun?" Öfkeyle pişen bakışlarımı ona çevirdiğimde, bir an duraksadım. Bana olan bakışlarını gördüğümde, öfkeli bakışlarım tıpkı bir balon gibi söndü. Gözlerinin içi pasparlaktı ve gözbebekleri büyümüştü. Öyle ki, yangın mavisi yerini su yeşiline bırakmıştı ve bu muazzam görüntü tıpkı dibi yosunla kaplı bir gölü andırıyordu. Gözlerinin içinde kıskançlık kol geziyordu ve bu ruh okşayıcı bir güzelliğe

sahipti. Allah'ım, bu adamı boş zamanında yaratmış olabilir miydin?

"Diyorum ki" dedi ve bakışlarını yumuşattı. Küçük bir çocuğun annesine baktığı gibi bakıyordu. Bu inanılmaz bir olaydı, resmetmek istiyordum bu olayı. "Seni aşağıya indirebilir miyim?"

"İndir."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hadi, al beni kucağına."

Gözleri parladı. Yavaşça yanıma yaklaştıktan sonra beni tıpkı az önceki gibi kucakladı ve "İndiriyorum" diyerek kapıya doğru yürüdü.

Tamam, o fazlasıyla güzeldi. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Tek sorunu, fazla tutarsız davranışlara sahip oluşuydu. Yüzümü boyun girintisine soktuğumda, beklemediği bir şeyi yaptığım için kısa süreli kasıldı fakat hemen kendisini topladı ve yavaş adımlarla ahşap merdivenleri indi. Beni koltuğa bırakırken, her an Temmuz'a yakalanma korkusuyla tetikteydim, fakat yakalanmadık.

"Temmuz nerede kaldı?" diye sordum mırıldanmayı andıran, yumuşak bir ses tonuyla.

"Araba yarışları ile ilgili bir telefon görüşmesi yaptığını fark ettim, onun hayatı arabalar olmuş. O yüzden sevgilisiyle konuşan bir ergen gibi dakikalardır arabasıyla ilgili konuşuyor olmalı." Sesi baygın çıkmıştı. Temmuz'dan pek hoşlanmamıştı sanırım. Gerçi, benden de hoşlandığı söylenilemezdi.

"Şey, ne zaman banyo yapabilirim?" diye sordum, mahcup gözlerle ona bakarken.

"Dikişlerin çok taze, bugün üç gün oldu." Elini alnına götürüp alnını kaşıdı. "Ama doktorla bir konuşurum. Banyo olayı hakkında."

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra koltuğun küçük yastığını sırtıma koydum. "Teşekkür ederim."

Bir şey söylemedi ve karşımda duran tekli koltuğa oturdu. Sessizlik baş gösterdiğinde rahatsız olmuştum. Neden susuyorduk ki sanki? Yaklaşık on dakika öylece sustuk. Onun gözleri ara ara beni bulsa da, genelde salonun ortasındaki siyah posta baktı. On dakikanın sonunda Temmuz ile Sılay içeri bodoslama daldı.

"Kızım, bir sus ya!" diye söylendi Temmuz ve gözlerini abartılı bir şekilde devirdi.

"Sen sus, kızın içine düştü ya" diye söylendi Sılay. Kaşları çatılmıştı ve sinirli görünüyordu. "Merve senin düşüp kalktığın kızlara benzemez, alırım seni ayağımın altına marul!"

Sılay, Merve'yi mi koruyordu?

Sıraç ile bakışlarımız aynı anda o ikisine döndü. Salonun kapısında durmuşlar didişiyorlardı.

"Nereden biliyorsun kızım? Belki ben onu evimin kadını, çocuğumun anası yapacağım. Sana ne?" diye hırladı Temmuz "Hem bana marul deyip durma."

"Ben bilirim senin gibileri" diye kükredi Sılay, film izler gibi ikisini izliyorduk. "Kızı kandıracaksın, eğleneceksin. Yok yaa!"

"Ya hasta mısın kızım sen? Hem beni takip ediyor, hem de özel hayatıma burnunu sokuyor, çattık ya!"

"Ne takip edeceğim lan seni ben? Kendini beğenmişe bak hele, sırf ablanın aklı kalmasın diye takip ettim seni ben!" diye kükredi Sılay ve ayakucuma oturdu.

Temmuz burnunu kırıştırdıktan sonra ırgalamaz bakışlarını Sılay'dan ayırıp diğer boş olan tekli koltuğa oturdu.

"Nerede ergen var, hepsi başıma üşüştü Allah'ım" diye söylendi Sıraç, gözlerini tavana dikerek.

Bu ergen kategorisine ben de mi dâhil oluyordum? Hiçbir fikrim yoktu.

Kimse cevap vermedi, sessizliğimize kaldığımız yerden devam ettik.

"Ne yiyeceğiz?" diye sordu, Sılay ve sessizliği bozmayı başardı.

"Kalk, kız gibi bir şeyler hazırla" dedi Temmuz iğneleyici bir ses tonuyla. Üstelik mavi gözleri, Sılay'ın üzerinde dolanıyor ona gıcık gıcık bakıyordu.

"Haklı" dedi Sıraç, hiç beklemediğim bir şekilde. "Bir şeyler hazırla."

Sılay yanaklarının içini şişirdi. "Şu marulla bir olup ikidir beni gömüyorsun, fark etmiyorum sanma." dedi ve oturduğu yerden doğrulup salonun çıkış kapısına doğru yürüdü.

"Şşş... Zehirleme bizi tamam mı?" diye seslendi Sıraç ve her nedense ortam bir anda ısındı. Temmuz, Sıraç'ın bu söylediğine gülmüştü. Dahası, Sıraç da Temmuz'a bakıp gülümsemişti.

"Zehirlemeyecektim ama böyle bir fikir verdiğin için teşekkür ederim abi." Sılay kapıyı çarparak salondan çıktığında, kısa bir sessizlik yaşandı.

"Kırdınız kızı" dedim kısık bir sesle. "Neden o kadar üstüne gittiniz ki?"

Temmuz omuz silkti ve parmaklarıyla oynamaya başladı, Sıraç'sa yangın mavisi bakışlarını edepsiz bir şekilde üzerimde gezdirdi ardından da hiç ummadığım bir anda bana göz kırptı. Midemden havalanan kelebek sürüsünden bahsetmeme gerek yoktur herhalde? Ah, ya da şöyle mi söylemeliydim: Midemde halay çeken kelebek sürüsü.

***

Sılay'ın yaptığı makarnayı yerken herkes temkinliydi, nedense bu temkinlilik olayı bana da bulaşmıştı. Ciddi anlamda makarnanın içinde zehir olduğunu düşünmedim desem yalan olurdu. Özellikle Sıraç'ın makarnayı her çatala doladığında, makarnaya olan anlamsız bakışları ve inceleme şekli beni

havayı güldürmüştü. Yemeği bitirdiğimizde Sılay söylene söylene sofrayı toparladı ve ben de zorla da olsa ayağa kalkmayı başardım. Elbette yukarıya tırmanmak çok zor olacaktı fakat denemekte fayda vardı.

Küçük adımlarla ahşap merdivene yaklaştım ve bir adım atmak için hamle yapacaktım ki, uzun parmaklar bileğime dolandı, beni kendisine doğru çekip bedenine yaslanmamı sağladı.

"Ah, minik. Yine ne yapıyorsun sen?" diye söylendi Sıraç, nefesi ensemde gezinirken.

"Yukarı çıkacaktım" dedim ve bileğimi onun avuçları içinden kurtarmaya çalıştım. Fakat bu imkânsızdı, öyle sıkı sarılmıştı ki bileğime. Sanki annesiydim, beni kaybetmekten korkuyordu.

"Ben hallederim" dedi ve yine ayrı şekilde bir prensesmişim gibi kucakladı beni. Temmuz'un mutfakta Sılay'a yardım ettiğini biliyordum, bu yüzden içim rahattı. Sarılırım yakalanmazdık. Üstelik cidden, Temmuz mutfakta Sılay'a yardım ediyordu.

Merdivenleri tırmanırken, ona bu kadar yakın olup ayrı zamanda nasıl bu kadar uzak olduğumu sorguladım. Onu öpmek, kokusunu içime çekmek istiyordum. Ciddi anlamda ona hasrettim.

"Sıraç" diye mırıldandım merdivenin son basamağını çıkarken.

"Hı?" dedi büyük bir ilgiyle.

"Seninle uyumayı özledim."

"Ben de" dedi ve beni kendisine bastırıp kahve kokusunu içime doldurmamı sağladı. "Çok özledim, seninle uyumayı. Umarım hemen giderler." Nefesi saç diplerimi okşamıştı. Onunlayken, nasıl olduğum ne durumda olduğum umurumda değildim. Onunlayken, yaşadığımı hissediyordum. Ciddi anlamda, nefes aldığımı.

"Umarım" diye fısıldadım, ardından da boyun girintisine yerleştirdim yüzümü. Utanç bedenimi her ne kadar ele geçirmiş olsa da, bu çok huzur vericiydi. Beni yatağa bıraktıktan hemen sonra alnıma küçük bir buse kondurdu, bunu yaparken göz teması kurmamış hatta gözlerini kapatmıştı. Sonrasında hızlı bir şekilde yatak odasını terk etti ve beni yalnız başıma bıraktı.

Alnıma bastırdığı dudaklarının ısısını ömür boyu orada taşımak istedim. Adam, adının yazdığı yerden öpmüştü beni.

Alnımdan.

***

Aynaya yüzümü sıkıntıyla buruşturarak baktım. Saçlarım yağlıydı ve gerçekten pis hissediyordum. Şu an banyo yapıp rahatlıyor olmak yerine, burada durmuş yağlı saçlarımı izliyordum.

"Bakma öyle aynaya, çatlatacaksın valla" diye homurdandı Sılay, uykulu bir sesle.

"Sorma, kesin çatlayacak. Saçımdaki yağ ile bir kilo patates kızartılır." Derin bir of çekip tekrar yatağa girdim. "Duş almak istiyorum."

Sılay histerik bir kahkaha attıktan sonra yanağıma uzandı ve sulu bir öpücük kondurdu. "Biliyor musun, Temmuz kesinlikle sana benzemiyor. O çok sevimsiz."

Sırıttım ve başımı Sılay'ın omuzuna yasladım. "Aslında o böyle değildi, yani küçükken sakin bir çocuktu. Sonradan bir haller oldu ona."

"Ne oldu ki? Acaba annen severken üç kez atıp, iki kez mi tuttu?"

Kendimi tutamayıp kıkırdadığımda, "Sabah sabah ne kıkırdıyorsunuz Allah aşkına? Yatın zıbarın!" diye kükredi Sıraç, hemen aşağıdan.

"Öküz gibi böğürme oradan" diye cırladı Sılay, gözleri kapıdaydı fakat abisine bakıyormuş gibi yüzünü buruşturarak bağırmıştı.

"Çıkarsam gösteririm sana öküzü, sidikli. Kapayın o çenenizi, uyumaya çalışıyoruz burada."

"Öküzümsü" diye söylendi Sılay ve yatağın üzerinden doğrulup uyku mahmuru gözlerini eli ile ovaladı. "Merve, seni çok özlemiş bu arada. Abisi hastaymış sanırım, evden çıkamıyor. Acaba ne oldu bizim eşkıyaya?" Ve saçlarını karıştırarak odanın çıkış kapısına yöneldi.

"Neyi varmış ki?" diye sordum, acaba ne olmuştu? Savaş kolay kolay hasta olacak bir insana benzemiyordu oysa.

"Bilmem, üşütmüş galiba. Bir şey söylemedi Merve" dedi ve odadan çıktı. Bir süre sessizce düşündüm, acaba gerçekten hasta mıydı?

***

Hep birlikte kahvaltı yapmıştık, kahvaltı bittiğinde Sılay'ın da yardımıyla bulaşıkları topladık ama maalesef bulaşık olayında ona yardımcı olamayacaktım. Bulaşıklar Sılay'ın elinden öperken Sıraç ve Temmuz birlikte mutfaktan çıkıp salona geçtiler, ben de onları takip ettim.

"Benim bugün gitmem gerekiyor" dedi Temmuz, isteksiz bir şekilde. Kalmak istediğinin farkındaydım. "Annem arkadaşlarımı aramış birkaç kez. Telefonu kapattım gece, o yüzden bana ulaşamamış. Telefonu açtığımda mesaj doluydu. Yani valide sultan ayıkmadan toz olmam lazım."

Sıraç tekli koltuğa oturduktan sonra cebindeki marlboro kutusunu çıkarttı ve içinden bir dal sigarayı dudakları yardımıyla çekip aldı. Ateşe uzandıktan sonra, sigarasını yaktı ve içine derin bir nefes çekti.

"Tamam, Sılay seninle gelecek. O seni sorunsuz bir şekilde sokacaktır İzmir'e" dedi Sıraç ve sigarasını tekrar dudaklarına götürdü.

"Gelmesine gerek yok, o sizinle kalsın." Temmuz tehlikeli bir tavırla Sıraç'a bakıyordu, ona güvenmediği her halinden belliydi.

Sıraç'ın dudağı şeytani bir şekilde yukarı doğru kıvrılırken, tapılası bir seksilikle sigaranın dumanını dışarı doğru üfledi. Gri duman odada yayılırken, öylece bakakaldım. "Korkma, ablana zarar vermeyeceğim. Ama Sılay'ın sana eşlik etmesi gerek. Babamı tanımıyorsun, Sılay'sız buradan çıkamazsın."

Sesi keskindi, bir bildiği vardı kesinlikle.

"Tamam" dedi Temmuz yarım ağızla. İstemediği her halinden belliydi. "Öyle yaparız ama sonrasında yanınıza dönecek değil mi?"

"Şüphen olmasın." Tekrar sigarasını dudaklarına götürdü.

Temmuz olumlu anlamda başını salladıktan sonra bana döndü ve buruk bir şekilde gülümsedi. "Sık sık gelmeye çalışacağım, seni yalnız bırakmayacağım" dedi güven verici bir sesle. Sıraç'ın bakışları keskinleşirken, öfke kokusu almaya başlamıştım.

Sılay dağılmış bir şekilde içeri girdiğinde, "Alacağın olsun kızım, bıraktın bana bulaşıkları. Sen bir iyileş bak neler yapacağım ben sana. Kötü görümce modu etkin" diye sızlanıp, parmaklarına sıcak nefesini üfledi. "Dondum lan."

"Ne?" diye sordu Temmuz ters ters Sılay'a bakarken. "Ne modu dedin sen?"

"Sana ne be marul kafalı" dedi Sılay ve dilini çıkarttı. Tamam, kesinlikle küçük bir kız çocuğu gibiydi.

Temmuz tam ağzını açmış bir şey söyleyecekti ki, Sıraç araya girdi. "Sılay, bu akşam gidiyorsunuz."

Sılay'ın kaşları hayretle havaya kalktı, burnunu kırıştırdı ve bana doğru adımlayıp yanıma oturdu. "Pardon?"

"Temmuz'un gitmesi gerekiyor, sen olmadan buradan çıkamaz. Sen de hemen dönme, bir süre İzmir'de görün. Şöyle bir hafta falan. Yoksa ikinizden şüphelenirler." Bakışlarını Temmuz'a çevirdi. "Sen de İzmir'e döndükten sonra birkaç günlüğüne şehir dışına çık. Sılay ile aynı anda görülmeyin İzmir'de. İlgiyi üzerinize çekmemeye çalışın."

"Peki." dedi Sılay ve olumlu anlamda başını salladı. "Zaten tekrar İzmir'e dönersem bir haftadan önce gelemem. Babam evde olmuyor ama benimle ilgili bilgi topluyor."

"Aynen" dedi Sıraç ve sol bacağını sağ dizinin üzerine attı. "Bir süre gelme."

"Hani hemen dönecekti?" diye sordu Temmuz. "Yalnız kalmanızı istemiyorum."

Sıraç kaşlarını çattı. "Merak etme, Halim'in karısı eşlik edecek bize. Yalnız olmayacağız."

Temmuz ayağa kalktı ve bana doğru adımladı. "Bak, sana bir şey yapacak olursa bir daha bıçakla. Suçu ben üstlenirim."

Bir an bir sessizlik oldu, ardından herkes hep bir ağızdan kahkaha atınca Temmuz öylece baka kaldı. Öyle ki, Sıraç bile kahkaha atıyordu.

***

Gitme vakitleri geldiğinde, ciddi anlamda içimde büyüyen bir boşluk hissettim. Tamam, neredeyse üç günümü kardeşimi görerek geçirmiştim fakat doymamıştım. Temmuz geldiğinde giymiş olduğu kıyafetleri üzerine giydikten sonra aşağıya indi ve Sılay'ın yukarıdaki işlerini halletmesi için, "Ben hazırım, sen de hazırlan" dedi. Sılay olumlu anlamda başını salladıktan sonra yukarı çıktı ve ondan beklenilmeye-

cek bir hızla hazırlanıp aşağıya indi. Kapıya doğru yürürken, ben de onlarla birlikte adımlıyordum. Görünürlerde Sıraç yoktu. Tam onun yokluğunu düşünürken, kapıda belirdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu Sıraç, keskin bakışlarını üzerlerinde gezdiriyordu.

"Hazırız, gidiyoruz" diye homurdandı Sılay, gözlerini devirerek. "Bu uyuzla yolculuk, ne mükemmel ama."

"Sen bir de bana sor" dedi Temmuz, ters bir şekilde. Gözlerini kısıp cins cins baktı Sılay'a.

"Tamam, ergenler. Kavganıza yolda devam edin tamam mı? Halim size Fethiye'nin çıkışına kadar eşlik edecek. Sonra da araba değiştireceksiniz ve Aydın'a kadar birlikte gideceksiniz. Aydın'a vardığınızda ikiniz de ayrı arabalara binecek ve oradan İzmir'e geçeceksiniz. Senin İzmir'de olmadığını babam kesin ayıkmıştır, bamya. Anlaşılmayan bir yer var mı?" diye sordu Sıraç ve soru işareti dolu gözlerle onlara baktı.

"Yok" dedi Sılay ve boynuma sarıldı. "Anlaşıldı, öküzümsü varlık." Bana sımsıkı sarıldıktan sonra gülümsedi ve "Kendine iyi bak, bir dahaki sefere geldiğimde seni sağ bulmak istiyorum. Gazi değil" diye fısıldadı, gözlerini kısarak.

Kıkırdadım ve yanağına bir öpücük kondurdum, bu Temmuz'u şaşırtmıştı. Kimse ile böyle samimi olmadığımı gayet iyi biliyordu. Temmuz'a doğru yürüdüm ve kollarımı iki yana açtım. "Gel?" dedim sorarcasına. Onunla hiç olmadığımız kadar samimi olmuştuk, bu ilginç bir duyguydu.

Önce açtığım kollarıma, ardından da gözlerime baktı ve dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırdı. "Peki" diye mırıldandı ve çekingen bir tavırla kollarımın arasına girdi.

"Seni özleyeceğim" diye fısıldadım ve kıvırcık saçlarının kokusunu içime doldurdum. Boyu benden uzundu fakat kollarıma girince küçücük kalmıştı büyük bedeni.

"Özlemene gerek kalmayacak, sık sık geleceğim. Seni bu herifle yalnız bırakacağımı düşünmüyorsun değil mi?"

Şu an siyah bir aura saçarak beni izleyen enerjinin farkındaydım. Temmuz ile ayrıldığımızda son kez onun mavi gözlerine ve bana benzeyen yüz hatlarına baktım. Buruk bir şekilde bana bakıyordu fakat fark etmemem için güçlü bir tavır çizmeye çalışıyordu. Maalesef ki başarısızdı, kesinlikle hissedebiliyordum.

"Pekala, biz gidiyoruz" dedi Sılay ve abisinin yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Kendinize dikkat edin, beladan uzak durun. Mr. and Mrs. Smith'den beter oldunuz başıma."

Kıkırdadım, Sıraç'ın da dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. Kapıyı açıp, dışarı doğru adım attıklarında Temmuz bir an duraksadı.

"Şu an" dedi ve kolundaki saate baktı. Saati tarih göstergeliydi. "On iki mayıs. Tam altı gün sonra senin doğum günün. Yanında olamayacağım, her sene bizimle kutlardın. Ve sen on sekiz oluyorsun, şimdiden..." dedi ve bana doğru dönüp buruk bir bakış attı. Gözleri boncuk boncuk parıldıyordu, dolmuş gibi. "Doğum günün kutlu olsun, abla" dedi ve bana doğru hızlı bir adım atıp beni kendine çekerek kollarını boynuma sardı. İçimde büyüyen her şey, yarattığım karanlıkla çarpışıp rengârenk yağmurlar yağdırdı.

"Seni seviyorum abla, hoşça kal." Göz teması kurmadan benden ayrılıp bahçeye doğru yürüdü.

Bacaklarım halsizleşti, bir hıçkırık boğazımdan yukarıya baskı uyguluyordu. Gözlerimin içinden ziyade, içim yanıyordu. "Hoşça kal" diye fısıldadım, onlar bahçe kapısını aralayıp, gözden kaybolurken. Duymadığını biliyordum, duysun da istememiştim zaten.

O anı yaşamıştım. Yıllardır birbirimize göstermediğimiz sevgiyi göstermiştik. Ben öylece dışarıya bakarken bir el belime dolandı ve başını omzuma yasladı. Sırtımda hissediyordum, bedenini.

"Evet, bir hafta benimsin" diye fısıldadı.

Nefesi boynumu yalarken, ürperdim.

"Hıhı..." diye onayladım, rüzgâr bacaklarımı ısırırken. "Kapıyı kapatayım." Ondan ayrılmaya çalıştım fakat iri elleri beni bırakmadı.

"Doktorunla konuştum, dikişten kırk sekiz saat sonra banyo yapabilirmişsin. Yani, banyoya gidebiliriz, miniğim."

Yutkundum. "Kırk sekiz saat oldu mu?" diye sordum utangaç bir şekilde.

"Bir kaç dakika sonra, tam olarak kırk sekiz saat olmuş olacak" dedi ve beni prensesmişim gibi kucakladı. Yavaşça ilerleyip kapıyı kapattı, kucağındaki beni narin bir şeyi taşıyormuşçasına sarmalayıp ahşap merdivenlere doğru ilerledi, birlikte banyonun kapısına ulaştık.

"Birlikte" dedi burnunu boyun girintime sürterek. "Banyo yapmak istiyorum."

Yutkundum, aslına bakarsan ben de tam olarak bunu istiyordum. Hâlâ onun kucağındayken banyonun kapısına uzandım ve duvarlarda tok bir sesin yankılanmasına sebep olacak şekilde kapının kulbunu çevirerek, kapıyı açtım. Kapı yavaşça açılırken, yüzümü onun olduğu tarafa çevirdim ve yangın mavisi gözlerine kısık bir bakış attım. Çakır gözler beni incelerken, içlerinde umulmadık volkanlar patlıyor, mavi lavlarını yeşil toprağa akıtıyordu. Gamzemi gösterecek şekilde gülümsedim ve elimi yanağına götürüp, yanağını sakince okşadım. Avucuma batan kirli sakalı beni heyecanlandırırken, edepsiz düşüncelerden ziyade onun kadını olduğum düşüncesi yer etti beynimde.

Cidden, onun kadını olabilir miydim? Sıraç Karayel'in kadını.

Sıraç gamzeme bakarken, içten bir şekilde tebessüm etti ve benden daha derin olan gamzeleri elmacık kemikleri ile birlikte gün yüzüne çıktı. Cevabımı verdiğimi anlamış olacak

ki, cümlesini tekrarlama gereği duymaden banyoya doğru bir adım attı ve banyoya girdik.

Ardımızdan duyulan tek şey banyo kapısının kapanmadan çıkarttığı tok ses oldu...

Devam Edecek...

KAKTÜS TEAM